WHERE LOVE HAS GONE

HAROLD ROBBINS

WHISPER OF WORDS

မေတ္တာရှာပုံတော်

တင်မောင်မြင့်
ဘာသာပြန်သည်

(တတိယအကြိမ်)

About Us

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Reader အသုံးပြုသူများနှင့် Digital Devices တွေမှာ စာဖတ်သူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန်ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ် ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။

တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ e-books Reader အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှတော့ e-books Reader အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။

ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို Digital နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခက်ခဲများကိုကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖေါက်ပြီးကိုယ်ကျိုးအတွက်လုံးဝ(လုံးဝ)အသုံးမပြုပါ။

အခကြေးငွေဖြင့် ရောင်းချခြင်း မပြုရ

အကယ်၍ ဤစာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

WHISPER of WORDS

Subscribe Telegram Channel

https://t.me/TheBookR

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄) ၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပထမအကြိမ် - ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ အားမာန်သစ်စာပေ။

ဒုတိယအကြိမ် - ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။

တတိယအကြိမ် စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၂၉၀) အမှတ်-၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးအောင်ဇော်ထွန်း၊ ပုံရိပ်ရှင်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၈၃၆) အမှတ်-၈၊ အိမ်ကြီးလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မင်းမင်းသီတာ

တန်ဖိုး - ၆၀၀၀ကျပ်

Ebook Creator - Whisper Of Words

WHERE LOVE HAS GONE

HAROLD ROBBINS

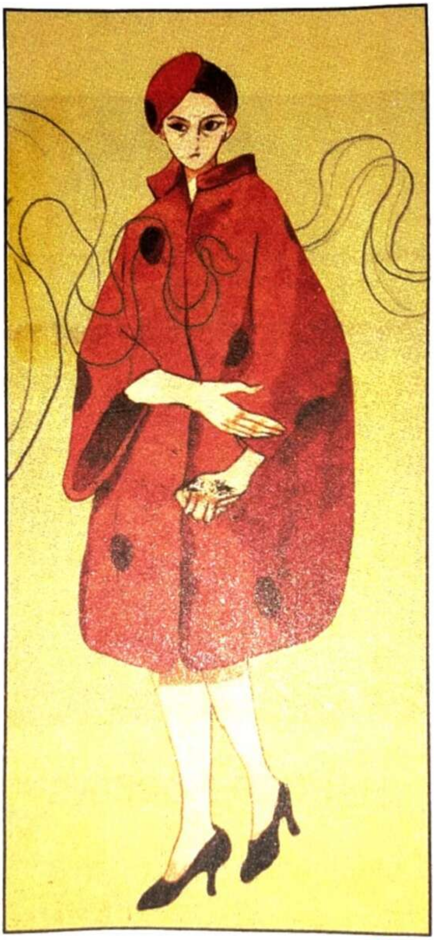

မေတ္တာရှာပုံတော်

တင်မောင်မြင့် ဘာသာပြန်

HAROLD ROBBINS

မေတ္တာရှာပုံတော်နှင့် ပတ်သက်၍

(၁)

ဟာရိုးရော်ဘင်သည် အမေရိကန်၌ ရောင်းအစွံဆုံး စာရေးဆရာများတွင် တဦးအပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဝတ္ထု အားလုံးနီးပါးကို မြန်မာစာရေးဆရာ ကြီး၊ ငယ်တို့ ဘာသာပြန်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ “Where Love Has Gone'ကိုလည်း ဆရာနွယ်ထူး ပြန်ဖူးသည်ဟု သိရပါသည်။

သည်ဝတ္ထုမှာ ဟာရိုးရော်ဘင်၏ ဝတ္ထုများထဲမှ အသန့်ရှင်းဆုံး မေတ္တာဘွဲ့ဝတ္ထု တပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းတယောက်က သူ့ဇနီးနှင့် သမီးလုပ်သူအား ဖတ်စေချင်၍ ဆရာနွယ်ထူး ပြန်ဆိုသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဝက်ပါကို ရှာဖွေရာ တမြို့လုံးရှိ အငှားဆိုင်များတွင် ဘယ်မှာမှ ရှာမရတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ထပ်မံ ပြန်ဆိုသင့်ကြောင်းကျွန်တော့်အား တိုက်တွန်းပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် စာအုပ်စင်တွင် ဖုန်ထု တက်နေသည့် (Where Love has Gone)ကိုကျွန်တော် ပြန်ဖတ်ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်က ဖတ်ရစဉ်လိုပင် ရင်မှာငြိဆဲ၊ စွဲမက်စရာကောင်းနေဆဲ။ သို့သော် အခြားအခြားသော နိုင်ငံခြားဝတ္ထုများအတိုင်းပင် မြန်မာမှုနှင့် ဗီလာဆန့်ကျင်နေသည့် အခန်းအနည်းငယ်ကား ပါရှိပါသည်။

(၂)

ဇာတ်လမ်းမှာ အမေရိကန် လေတပ်မတော်မှ သူရဲကောင်းဘွဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ရ ဗိုလ်မှူးကြီး လုခ်ကေရီ၊ သန်းကြွယ်သူဌေးမ နိုရာဟေဒင်၊ သမီးကလေး ဒန်နီတို့၏ကြေကွဲ ရင်နာစရာ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။

နိုရာဟေဒင်သည် ပန်းပုပညာရှင်တယောက် ဖြစ်၏။ လှသည်၊ သွက်သည်၊ ထက်သည်။ မိမိ အထွတ်အထိပ် ရောက်ဖို့ ဘယ်သူ့ကို ခုတုံးလုပ်ရလုပ်ရ ဝန်မလေးသည့် မိန်းမမျိုး၊ ဘာမဆို လုပ်ရဲသည်။ တနိုင်ငံလုံး၏ လေးစားကြည်ညိုခြင်း ခံနေရသည့် စစ်ပြန်သူရဲကောင်း လုခ်ကေရီကို ရအောင်ယူပြီး သူ့တက်လမ်းကို သူ ရှာ၏။ အမေရိကန်တွင် အမြင့်ဆုံး အနုပညာဆုကို ဆွတ်ခူးနိုင်သည်အထိ နိုရာ အောင်မြင်လေသည်။

သမီးလေးတယောက် ထွန်းကားသော်လည်း သမီးနှင့် လင်ကို ရှိသည်မထင်ဘဲ ပန်းချီ ပန်းပု အသိုင်းအဝိုင်းတွင်သာ အချိန်ဖြုန်းကာ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ အနုပညာရှင်တဦး၏ ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း နေသည်။

မိန်းမ၏ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဗိသုကာတယောက်အဖြစ် ကုမ္ပဏီထောင်ကာ အောင်မြင်နေသော လူရိုး လူဖြောင့် စစ်ပြန်ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်းနှင့် နိုရာတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် မည်သို့မျှ အဆင်မပြေနိုင်တော့ပေ။ မိခင်မေတ္တာ လုံးဝ မရရှာသည့် သမီးကလေးက အဖေမှ အဖေ။

အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်လာသည့်အခါ လုခ်၏ လုပ်ငန်းတွေ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း နိုရာ အကောက်ကြံ၏။ စစ်သားပီပီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒူးမထောက်သည့် အခါ လုခ်ကေရီကို ဝိုင်းညစ်ကြ၏။ လုခ်ကေရီက လှေ့ခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲ့။

ဤသို့ဖြင့် ဒန်နီ လေးနှစ်သမီးအရွယ်တွင် လင်မယားကွဲခဲ့ကြသည်။

လုခ်သည် နိုရာတို့၏ အိမ်ကြီးမှ လက်ချည်း ဆင်းရတော့မည် ဖြစ်၏။ သို့သော်ကိစ္စမရှိ။ သမီးကလေး အပိုင်ရမည့်အရေးမှ လွဲပြီး လုခ် ဘာမှ စိတ်မဝင်စား။ ရဖို့လည်း သေချာ နေပြီးသား။ သို့သော် တရားရုံးတွင် သမီးကလေးကိုအုပ်ထိန်းခွင့် ရှုံးပြန်၏။ နိုရာ့ လက်ချက်ပင်။

လေးနှစ်သမီးကလေး၏ စိတ်ဒဏ်ရာသည် ဤမှ စခဲ့၏။ နိုရာ နောက်အိမ်ထောင် ပြုသည်။ ဒန်နီက ဒုတိယအဖေကို အဖေအရင်း နေရာတွင် အစားထိုးပြီး ချစ်သည်။ ဒုတိယ အိမ်ထောင်နှင့်လည်း နိုရာ မမြဲ။ ထိုအခါ ဒန်နီအဖို့ ဒုတိယအဖေ ဆုံးရပြန်၏။ ကလေး၏ စိတ်နုနုကလေးတွင် ဆူးတွေ တချောင်းပြီး တချောင်း ပေါက်လာသည်။

နိုရာ၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို စီမံကိန်းချပြီး ဖြုံမည့်သူက ရစ်ကီ။ သိုက်သမား ရစ်ကီနှင့် နိုရာ တွဲနေချိန်တွင် ဒန်နီ အပျိုပေါက်ကလေး ဖြစ်လာပြီ။

ကလေးကြီးလာပြီဖြစ်၍ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ သတိပေးမိသော ဒန်နီ၏

အထိန်း တော်ကြီးကို နိုရာအလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အမေ့မေတ္တာ မရသဖြင့် အထိန်းတော်ကြီးကို မိခင်ရင်းပမာ ချစ်နေခဲ့ရသည့် ဒန်နီနှလုံးသားတွင် ဆူးတချောင်း ထပ်ပေါက်လာပြန်၏။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ဖခင်နှင့်အတူ နေခွင့်ရသော်လည်း ဒန်နီ ဆယ်နှစ်သမီး လောက်ကတည်းက ဖအေနှင့် မတွေ့ရတော့။ ဖအေက သစ်စိမ်းချိုး ချိုးသွားပြန်ပြီ။ ဖအေ့ကိုပါ နာကြည်းမိပြန်သည်။

စင်စစ် နိုရာ့လက်ချက်ပင်။ နှစ်စဉ် ဖအေနှင့် သမီးတွေ့ဆုံခွင့်ကို သူကိုယ်တိုင်ပင် ပိတ်လိုက်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက်၏ မေတ္တာလမ်းကြောင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ ငယ်သူမို့ မသိ၍ အမိစကား ယုံကာ ဖအေကို ဒန်နီ မုန်းမိခြင်း။

ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးအရွယ် ဒန်နီကလေးတွင် မအေထက် လှလာမည့် လက္ခဏာတွေ ပေါ်လာ၏။ နိုရာ သမီးကို မနာလို ဖြစ်လာသည်။ သမီးကလည်း သူ့ချစ်သူမှန်သမျှကို အမေက မောင်းချခဲ့သည်ဟု မြင်လာသည်။

နောင်တွင် စိတ်ပညာရှင် ဆရာဝန်များတွေ့ရှိချက်အရ အရွယ်နှင့်မမျှသည့် သောကဝေဒနာ များကြောင့်ကလေး၏ စိတ်အနေ ပျက်ယွင်းခဲ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဤဇာတ်လမ်းတွင် အမေနှင့် သမီး ဆက်ဆံရေးမှာ ဆိုခဲ့သလို မြန်မာ့ဓလေ့ စရိုက် နှင့် မကိုက်ညီဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဘယ်လူနေမှုစနစ်အောက်မှ ဘယ်လူမျိုးတွင်ဖြစ်ဖြစ် သည်လိုအမေမျိုး ရှိလာလျှင် သည်လိုပင် သားသမီးများ ပျက်စီးနိုင်ကြောင်းကိုကား အငြင်း ပွားစရာ ရှိမည် မထင်ပါ။

ထို့ကြောင့် မိဘများအတွက် အကောင်းဆုံးသော သင်ခန်းစာများ ဖြစ်သလို သားသမီးများ အတွက်လည်း စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီး ရနိုင်သည့် ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့တိုင်းပြည်၊ သူတို့လူမျိုး၏ ဓလေ့စရိုက်များကိုကား အတုယူစရာ မဟုတ်ကြောင်း စာဖတ်ပရိသတ်အား အထူးပြောစရာ လိုမည် မထင်ပါ။

သို့သော်သည်ဝတ္ထုတွင် အတုယူစရာတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး လုခ်ကေရီ၏ ဖွဲ့သတ္တိ၊ စိတ်ထားဖြူစင်မှု၊ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးပြီး စွန့်စားသော စိတ်ဓာတ်တို့ကို ကျွန်တော်တို့ အတုယူကြရပါမည်။

မေတ္တာသင်္ကေတအဖြစ် ပါဝင်သည့် အယ်လီဇဘက် (လုပ်ခ်၏ ဒုတိယဇနီး) ၏ လင်သားအပေါ် သစ္စာကြီးမားပုံ၊ အနစ်နာခံပုံတို့ကိုကျွန်တော်တို့ လေးစားမြတ်နိုးရပါမည်။

နောက် သူတို့ဆီက တရားရေးဌာနနှင့် ရဲအဖွဲ့တို့ ပူးပေါင်းပြီး အမှု၏

ဇာစ်မြစ်ကို ရှာဖွေပုံ၊ ရဲအဖွဲ့တွင် Psychiatric ဌာန ပူးတွဲထားရှိပြီး တရားခံ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုပါ ရှာဖွေစိစစ် ဖော်ထုတ်ပုံ စသည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်များကိုကျွန်တော်တို့ မှတ်သားရပါမည်။

(၃)

ဟာရိုးရော်ဘင်၏ ဝတ္ထုများသည် ဂန္ထဝင်ဖြစ်လာမည့် ဝတ္ထုများမဟုတ်ပါ။ သို့သော် 'မေတ္တာရှာပုံတော်'သည် အထက်ပါ အဆင့်မြင့်ရသများဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက် ထားသော ဝတ္ထု၊ ဖျော်ဖြေရေးနှင့် ပညာရေး စရနယ်ထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်၍ကျွန်တော် စိုးရိမ်ခဲ့သည့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဆန့်ကျင်ဖီလာ အခန်းအနည်းငယ်သည် မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ် နေလိမ့်မည်ဟု ရိုးသားစွာ ယုံကြည်ပါသည်။ စာဖတ်သူများနှင့်ကျွန်တော် အမြင်ချင်း တူလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်လျက်...။

လေးစားစွာဖြင့်...

တင်မောင်မြင့်

(၁၉၈၈)

(ဆရာကြီးဟာရိုးရော်ဘင်သည် ဝတ္ထု၂၅ အုပ်ရေးသားခဲ့ပြီး အုပ်ရေ သန်း ၇၅၀ ရောင်းခဲ့ရသည့် စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ ၃၂ နိုင်ငံတွင် ဘာသာပြန်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၁၆ ခုနှစ်တွင် မွေးပြီး ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင်ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။)

https://t.me/TheBookR

အပိုင်း ၁

လုပ်ဂေရီ

သောကြာနေ့ ည

“အဝေးပြောဖုန်းတဲ့၊ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

ကျွန်တော်က ဖုန်းခွက်ကို လက်တဖက်ဖြင့် ပိတ်ပြီး သွက်သွက် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဒေတိုနာက လာတာများလား၊ အစ်ကို ပြောထားတဲ့ အလုပ်ကိစ္စလေ”

အယ်လီဇဘက် မျှော်လင့်တကြီး ပြောသည်။

“မစ္စတာကေရီပါလား”

လူတယောက်အသံ တိုးတိုးကိုကြားရ၏။ အနောက်ပိုင်းလေသံ ခပ်ဝဲဝဲ။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မစ္စတာ လုခ်ကေရီ ပါနော်”

“ဟုတ်တယ်”

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စပြုလာ၍ တိုတိုတုတ်တုတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဘယ်သူတောင်းစားများ လာနှောက်နေပါလိမ့်။

“ကျွန်တော် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရဲအဖွဲ့က ဆာဂျင် ဂျိုးဖလင်းပါ။ ဒန်နီယဲလ် ဆိုတဲ့ သမီးတယောက် မစ္စတာကေရီမှာ ရှိပါသလား”

သူ့အသံက သိသိသာသာ ပိုဝဲလာသည်။ ရုတ်ခြည်းကျွန်တော့်ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။ ခပ်လောလော ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်၊ တခုခု ဖြစ်လို့လား”

“အင်း… ဆိုပါတော့၊ လူကြီးမင်းသမီး လူသတ်မှု ဖြစ်နေပါတယ်”

သေတော့မှာပဲ၊ ရုတ်တရက်ကျွန်တော် ရယ်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။ အဓိပ္ပာယ် မရှိ။ ‘ဒါပဲလား” ဟု ပြောမည်ပြုပြီးမှ သွေးသံရဲရဲနှင့် သမီးကလေး၏ ရုပ်ပုံကို မြင်ယောင်လာပြီး အထိတ်တလန့် အော်မေးလိုက်သည်။

“ကလေး ဘယ်လို ဖြစ်နေလဲ”

“အခြေအနေကောင်းပါတယ်"

“ကျွန်တော် သူနဲ့ စကားပြောလို့ ရမလား”

“မနက်ဖြန်မှ ပြောလို့ ရပါလိမ့်မယ်၊ ခုတော့ကလေးထောင်ကို ပို့လိုက်ပါပြီ”

“သူ့အမေကော ရှိလား၊ သူနဲ့ကော ပြောလို့ ရမလား”

“ရမှာ မဟုတ်ဘူး မစ္စတာကေရီ၊ အမျိုးသမီး စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတယ် ခင်ဗျ၊ ဆရာဝန်က အိပ်ဆေး ပေးထားတယ် ထင်တယ်"

“တခြား ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား”

“မစ္စတာဂေါ်ဒွန်လည်းကလေးမလေးကို လိုက်ပို့တဲ့အထဲ ပါသွားတယ် ခင်ဗျ”

“ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန်ပါ၊ သူ ဆက်ခိုင်းလို့ကျွန်တော် မစ္စတာကေရီဆီ ဆက်တာပါ"

အင်း... ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်၊ ရှေ့နေကြီး ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်တဲ့၊ အတော်ဆုံးနှင့် စျေးအကြီး ဆုံး ရှေ့နေကြီး၊ သိပ်သိတာပေါ့။ ကျွန်တော်နှင့် နီရာကွာရှင်းပြတ်စဲပွဲ တရားခွင်မှာကျွန်တော့် ရှေ့နေကို အရှုံးလုပ်ခဲ့တဲ့ ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်လေ။ စိတ်ထဲ ပေါ့သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို ခေါ်ဖို့ သတိရသေးတယ်ဆိုရင် နီရာတယောက် သည်မျှကယောက်ကယက် ဖြစ်ဟန် မရှိပါ။

ရဲကြပ်ကြီးက လေသံတမျိုး ပြောင်းပြီး...

“မစ္စတာကေရီရဲ့ သမီး သတ်လိုက်တာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိချင်ဘူးလား”

“ကျုပ် လုံးဝမယုံဘူး၊ ကျုပ်သမီးလေးဟာ ၁၅ နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူးဗျ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်နာကျင်အောင် လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရဲကြပ်ကြီးက တုံးတိတိ လေသံဖြင့်-

“ဟိုလူ့ကို သူ သတ်တာ သေချာပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“တိုနီရီကို တဲ့”

သူက မလိုတမာ လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“လူကြီးမင်း မိန်းမရဲ့ အဆက်လေ”

“ဘယ်ကကျုပ်မိန်းမ ရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့ကွဲခဲ့တာ ၁၁ နှစ်တောင် ရှိပြီ”

“လူကြီးမင်း မိန်းမရဲ့ ပန်းပုခန်းထဲက ဆောက်နဲ့ ဟိုလူ့ဗိုက် တည့်တည့်ကို ထိုးလိုက်တာလေ၊ ဆောက်က မြည့်နေအောင် ထက်တဲ့ ဆောက်မျိုး၊ တခါတည်း လုံ့စွပ်နဲ့ ထိုးခဲ့လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ တခန်းလုံး သွေးတွေ အိုင်ထွန်းသွားတာပဲ”

သူကကျွန်တော် ပြောသည်ကို မကြားသလို ဆက်ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ကြည့်ရတာတော့ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းနဲ့ တူပါတယ်၊ ဟိုကောင်က နှစ်ယောက် စလုံးကို စားနေတာ ဖြစ်မှာပေ့ါ၊ နောက်ဆုံး ချာတိတ်က မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာပြီး...”

စက်ဆုပ်ရွံရှာစိတ်တွေ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် လှိုင်းထလာသည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး မျိုသိပ်ပြီး-

“ဒီမယ်။ ။ကျုပ်သမီးအကြောင်း ကျုပ်သိတယ် ဆာဂျင်၊ ဘာကြောင့် သူ သတ်ရတယ် ဆိုတာကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ သူ သတ်တာ အမှန်ဖြစ်ရင်လည်း ခင်ဗျား ပြောတာမျိုးကြောင့် လုံးဝ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ် အသက်ကို လောင်းရဲတယ်”

သူက အလျှော့မပေးဘဲ-

“မစ္စတာကေရီ၊ သမီးနဲ့ မတွေ့တာ ခြောက်နှစ်ရှိပြီဆို၊ ခြောက်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ အရွယ်တပိုင်းကနေ တပိုင်းကို ကျော်ဖြတ်နိုင်တဲ့ ကာလလေ၊ ခုခေတ်ကလေးတွက သိပ်အကြီးမြန်တာ ခင်ဗျ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသတ်လောက်အောင်တော့ မကြီးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်သမီး ဘယ်တော့မှ အဲဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး”

သူ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်မီကျွန်တော် ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာဘက်သို့ ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အယ်လီဇဘက်က မျက်လုံးပြာကြီးတွေ အပြူးသားနှင့် ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်နေသည်။

“မင်းကြားတယ်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

အိပ်ရာပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ထပြီး ညဝတ်ရုံကိုကောက်လျှိုသည်။

“ကျွန်မတော့ မယုံနိုင်အောင်ဘဲ အစ်ကို”

“ကိုယ်လည်း အတူတူပေ့ါ၊ ဒန်နီဟာကလေးပဲ ရှိသေးတာပဲ၊ ခုမှ ၁၄

နှစ်ခွဲရယ်လေ”

အယ်လီဇဘက်ကကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး-

“လာ၊ မီးဖိုထဲ သွားရအောင်၊ အစ်ကို့အတွက်ကျွန်မကော်ဖီ ဖျော်ပေးမယ်”

ကျွန်တော့်ခေါင်းတွေ နောက်ကျိရီဝေနေသည်။ ကော်ဖီပန်းကန်ကို သူကျွန်တော့် လက်ထဲ လာမထည့်မီ အချိန်အထိ အငူသား ထိုင်နေမိ၏။ တစုံတခု စဉ်းစားနေသည့် ထင်ပြီး စင်စစ် ခေါင်းထဲတွင် ဟာလာကျင်းနေသည့် တဒင်္ဂမျိုး။ ဘာကိုမှ မည်မည်ရရ ဖမ်းဆုပ်တွေးခေါ်လို့ မရ။ အားလုံး ဟိုတစသည်တစ။ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲသို့ ပထမဆုံး သွားခဲ့စဉ်က သမီးကလေး၏ ရုပ်ပုံလွှာ၊ လာဂျိုလာ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် လှိုင်းခေါင်းဖြူတွေကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည့် ရယ်သံလွင်လွင်ကလေး။ ပြီးတော့ကလေးသံလေးနှင့် ပြောတတ်သည့် တီတီ တာတာ သူ့စကားလုံးလေးများ။

“ဖေဖေနဲ့ မော်တော်ဘုတ်ကလေးပေါ်မှာ လာနေရတာ ဒန်နီ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ မေမေက ဖေဖေနဲ့ ဒီမှာ ဘာလို့ လာမနေတာလဲဟင်၊ ဘာလို့ ဆန်ဖွမ်စစ္စကို အိမ်ကြီးမှာ တယောက်တည်း နေရတာလဲ ဟင်”

ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒန်နီက ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ဆန်ဖွမ်စစ္စကိုတဲ့လေ။ နိုရာက လုံးဝ သဘောမကျ။ သူက အရာရာတွင် တိကျမှုကြိုက်သူ မဟုတ်လား။ နိုရာသည် စည်း အပြင်က အမျိုးသမီး ဖြစ်၏။ တဘာသာ ဖြစ်၏။

နိုရာ စီစီလေယာဟောဒင်။ မျိုးဆက်သွေး စီးဆင်းလာပုံကိုကြည့်ဦး။ ကာလီဖိုး နီးယားမှ စပိန် အထက်တန်းလွှာသွေးနှင့် အလွန်နီရဲသော အိုင်ယာလန်သွေးတို့ အမေရိကန် အနောက်ပိုင်း မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရေးတွင် ရောနှော ဖြစ်ဖွားခံခဲ့ပြီး နယူးအင်္ဂလန် ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ အဖြစ်သို့ ရောက်လာချိန်တွင် သူတို့ မျိုးဆက်သွေး၏ သွေးကြော ထဲ၌ သွေးအစား ရေခဲရေတွေက နေရာယူခဲ့ကြသည်။

မြေ ရှိသည်။ ဂုဏ် ရှိသည်။ အာဏာ ရှိသည်။ နိုရာသည် ထိုအနွယ်မှ တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်၏။ သူ့တွင် သူများတကာနှင့် မတူသည့် ထူးထူးခြားခြား ပါရမီ တမျိုး ပါလာသည်။ နိုရာသည် အားလုံးထက် ခေါင်းတလုံး ပိုမြင့်နေသည့် မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်၏။

ကျောက်တုံးဖြစ်စေ၊ သစ်တုံးဖြစ်စေ နိုရာကိုင်လိုက်လျှင် ပုံပေါ်လာရသည်။ အသက်ဝင်လာရသည် ချည်းဖြစ်၏။ သူ့လက်နှင့် ထိတွေ့ဖန်ဆင်းသမျှ အရာရာတိုင်းသည်လည်း ပုံပေါ်လာရသည်။ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာရသည်ချည်း

ဖြစ်၏။ သည်လို အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသည့် အခါကျမှ သူကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးချင် ဖျက်ဆီးပစ်တတ်၏။

ဒါကိုကျွန်တော့်ထက် ဘယ်သူ ပိုသိနိုင်ပါမည်လဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သည် အတိုင်း ခံခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

★★★

"အစ်ကို ပူပူလေး သောက်လိုက်ဦးလေ"

ကျွန်တော် အယ်လီဇဘက်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက တည်ငြိမ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေသည်။ ကော်ဖီကို တကျိုက်ချင်း သောက်လိုက်၏။ အေးစက်နေသည့်ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် နွေးသွားသည်။

"ကျေးဇူးပါပဲကွာ"

ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး သူက

"အစ်ကို ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ဟင်"

သူ့ဆီကို အာရုံ ပြန်ရောက်အောင် မနည်းကြိုးစားရသည်။

"အင်း.. ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေပေါ့ကွာ"

"ဒန်နီအကြောင်း မဟုတ်လား"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ စိတ်ထဲ မသိုးမသန့် ဖြစ်သွား၏။ ဒါကလည်း နိုရာ၏ တန်ခိုးတမျိုးပင်။ သူများတကာ၏ ခေါင်းထဲတွင် ရှိနှင့်နေပြီးသည့် အတွေးစများကို အတင်းဖယ်ရှားကာ ဇွတ်နေရာ ဝင်ယူတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

"အစ်ကို ဘယ်လို စီစဉ်မလဲ ဟင်"

"အစ်ကို ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူးကွာ"

"ဒန်နီလေး သနားပါတယ်နော်"

အယ်လီဇဘက်ကကရုဏာသံဖြင့် ပြောရှာသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ သူ့ဘာသာသူ စကားဆက်သည်။

"သူ့အမေ အနားမှာ ရှိနေတော့ တော်သေးတာပေါ့လေ"

ကျွန်တော် ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်မိသည်။ နီရာသည် ဘယ်သူ့အနားမှာမှ ရှိတတ်သူ မဟုတ်။ သူ့အတွက်က လွဲပြီး ဘယ်သူ့အတွက်မှ စိတ်ဝင်စားတတ်သူ မဟုတ်။

“သူ စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေလို့ ဆရာဝန်တွေ အိပ်ဆေး ပေးထားတယ်တဲ့”

အယ်လီဇဘက်ကကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

“ဒါဆို ဒန်နီအနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား အစ်ကို”

“ကလေးထောင်ထဲကို ရှေ့နေတယောက်တော့ ပါသွားတယ်”

သူကျွန်တော့်ကို ခဏတွေကြည့်နေပြီး ထသွားသည်။ ကြောင်အိမ်ထဲမှ ပန်းကန်တလုံး ယူပြီး လက်ဆေးကန်နံဘေးမှ ဇွန်းတချောင်း လှမ်းယူသည်။ သူ့လက်တွေ တုန်နေသည်။ ဖယောင်းပုဆိုး အခင်းပေါ်သို့ ဇွန်းလွတ်ကျသွား၏။ ကုန်းကောက်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေဟန်ဖြင့်-

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေပါလိမ့်”

သူ့လက်ထဲမှ ဇွန်းကိုကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်၏။ သူက နောက်တချောင်း ယူပြီး သူ့အတွက်ကော်ဖီ ဖျော်သည်။ ကော်ဖီပန်းကန်ကိုကိုင်ကာ ပြန်ထိုင်ရင်း-

“ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဝနဲ့ နေရတာ မကောင်းပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတယောက်တည်း အပြစ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အစ်ကိုလည်း ပါပါတယ်”

သူကကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်းကြည့်ပြီး-

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့ဘူး ထင်နေတယ်၊ ကျွန်မဟာ တကယ် ဦးနှောက် မရှိတဲ့ ဟာမပဲ အစ်ကို၊ အထူးသဖြင့် ခုလိုခါမျိုးမှာပေါ့”

“ဟာကွာ.. မင်းကလည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကိုကကလေး လိုချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မက လိုချင်တာလေ”

“အဲဒါကမှ ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ”

“အစ်ကိုက သမီးတယောက် ရှိပြီးသား ဆိုတော့ အစ်ကို့အတွက်

နောက်ထပ် မလိုဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်မက အစ်ကို့ကို မွေးပေးချင်သေးတယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကို မနာလို ဖြစ်ခဲ့တယ် အစ်ကို၊ နိုရာနဲ့ တနေရာရာမှာ ယှဉ်နိုင်တယ်ဆိုတာကျွန်မ သက်သေပြ ချင်တယ်"

စားပွဲကို ပတ်လျှောက်သွားပြီး သူ့နံဘေးတွင်ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူကကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ သူ့လက် နှစ်ဖက်စလုံးကိုကျွန်တော် ဆုပ်ယူလိုက်သည်။

"ဘာမှ သက်သေပြစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ အစ်ကို မင်းကို ချစ်ရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ် လား"

ခုထိ သူ့မျက်လုံးတွေကျွန်တော့်ထံမှ မခွာသေး။

"ဒန်နီအကြောင်း ပြောနေတုန်းက အစ်ကို့မျက်နှာကိုကျွန်မ သေသေချာချာ မြင်လိုက်တယ်၊ အစ်ကို့သမီးကို အစ်ကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်၊ ကျွန်မ မွေးပေးမယ့်ကလေးကို အစ်ကို သူ့လောက် ချစ်နိုင်ပါ့မလား ဟင်"

ချက်ချင်း သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်ကို ယူပြီး သူ့ဗိုက်ပေါ်တင်ပေးသည်။ ကိုယ်ဝန် ရင့်နေပြီဖြစ်၍ ဗိုက်ကြီးမှာ တင်းမာနေသည်။

"အစ်ကို ချစ်မှာပါနော်၊ ဒန်နီကို ချစ်သလောက် ချစ်မှာ မဟုတ်လား ဟင်"

ပါးချင်းအပ်ပြီးကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ချစ်မှာပေါ့ကွယ်၊ မမွေးခင်ကတည်းက သမီးကလေးကို အစ်ကို ချစ်နေပါပြီ"

"ယောက်ျားလေး ဖြစ်နေရင်ကော..."

"ချစ်မှာပဲ၊ ကလေးကိုရော၊ ကလေးအမေကိုရော အစ်ကို တသက်လုံး ချစ်သွားမှာ ပါ အချစ်ရယ်"

သူကကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကိုသူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ တင်းတင်းဖက်ထားသည်။

"အစ်ကို သွားရမှာပေါ့ ဟုတ်လား"

ကျွန်တော် သူ့ရင်ခွင်မှ အသာထွက်လိုက်သည်။

"မဟုတ်တာကွာ၊ မင်း မွေးဖို့က နှစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တယ်လေ"

"ကျွန်မဘာသာ ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကို"

သူ့လေသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

"ငွေရေးကြေးရေးက ရှိသေးတယ်လေ၊ အစ်ကိုက ဒီမနက်မှာ အလုပ်ပြုတ်လာတဲ့ အလုပ်လက်မဲ့လေ မိန်းမရဲ့"

"ဘဏ်ထဲမှာ လေးရာလောက် ရှိသေးတာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်အတွက် နောက်ဆုံးရလာတဲ့ အစ်ကို့လခ အိတ်ထဲမှာ ရှိသေးတာပဲ"

"အဲဒါက ၁၆၀ တည်းရယ်လေ၊ နောက် အလုပ်တခု မရခင် စားဖို့ ထားရဦးမှာပေါ့"

"ချီကာဂိုကနေ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို သွားရင် သုံးနာရီတည်းကြာတာပါ အစ်ကို ရယ်၊ အသွားအပြန် လက်မှတ် တခါတည်း ယူရင် ဒေါ်လာ ၁၅၀ တောင် မကျပါဘူး"

"မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ အစ်ကိုတို့ ဆေးရုံစရိတ်လည်းကုန်ဦးမှာလေ"

"ဟင့်အင်း၊ မရဘူး၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ အစ်ကို သွားဖြစ်အောင် သွားရမယ်။ ဒန်နီကလေးဟာ ကျွန်မနဲ့ အစ်ကို့ရဲ့ ရင်သွေးပဲလို့ သဘောထားပြီး အစ်ကို သွားရမယ်"

နံရံကပ် တယ်လီဖုန်းဆီကို သူ ထသွားသည်။

"အစ်ကို အပေါ်ထပ် တက်ပြီး အဝတ်အစားတွေ ပြင်၊ ကျွန်မ လေယာဉ်ကွင်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ မီးခိုးရောင် ဖလန်နယ်ဝတ်စုံကို ဝတ်သွားနော်၊ အစ်ကို့မှာ ဒီတစုံပဲ လူတောတိုးဖို့ ရှိတာ"

အခန်း (၂)

အိပ်ရာပေါ်မှ ဖွင့်ထားသည့် အဝတ်သေတ္တာကိုကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်နေစဉ် အယ်လီဇဘက် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

"နှစ်နာရီခွဲမှာ လေယာဉ်ပျံ ရှိတယ်၊ လမ်းမှာ တထောက်ပဲ နားမယ်တဲ့။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ကို အနောက်ပိုင်းစံတော်ချိန် မနက်လေးနာရီမှာ ဆိုက်လိမ့်မယ်"

ပတ္တူ ခရီးဆောင်သေတ္တာကိုကျွန်တော် ငေးကြည့်နေဆဲ။ ကြားရသည့် သတင်းဆိုးကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေ၏။

"သွား အစ်ကို၊ ကျွန်မ ဆက်ပြီး အဝတ်တွေ ထည့်မယ်"

သူ့ကိုကျေးဇူးတင်စွာကြည့်လိုက်မိသည်။ အယ်လီဇဘက်သည် မပြောဘဲနှင့် သိသိနေတတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့ရသည်။

မှန်ထဲတွင် ပေါ်လာသည့် မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်၏။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်မည် လုပ်တော့ လက်တွေ တုန်နေသည်။

"သွေးတွေ အိုင်ထွန်းနေတာပဲ"

ရဲကြပ်ကြီး၏ အသံကို နားထဲတွင် ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

အို...ရိတ်မနေတော့ပါဘူး။ မနက်ကျမှ ရိတ်တော့မယ်ဆိုပြီး ရေချိုးကန်ထဲ ဆင်းကာ ရေပိုက်ခေါင်းကို တအား ဖွင့်ချလိုက်သည်။

အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ အဝတ်သေတ္တာ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ အဝတ်ဗီရိုဆီကို လျှောက်သွားတော့ သူ လှမ်းပြောသည်။

"ဟို ဖလန်နယ်ဝတ်စုံကိုကျွန်မ ခေါက်ထည့်လိုက်ပြီ၊ ဟိုကျမှ ဝတ်နော်။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ တွန့်ကုန်မှာ စိုးလို့၊ ဘောင်းဘီနဲ့ စပို့ဂျာကင်ပဲ ဝတ်သွား... သိလား"

"အင်း အင်း"

လည်စည်း စည်းလို့ပြီးခါနီးတွင် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။ အယ်လီဇဘက်ကောက်ကိုင် နားထောင်သည်။ ဖုန်းခွက်ကိုကျွန်တော့်ဆီကမ်းပေးရင်း-

“ရှေ့… အစ်ကိုအတွက်”

“ဟယ်လို”

တဖက်က အသံရှင်ကိုကျွန်တော် ချက်ချင်း တန်းသိလိုက်သည်။ သည်အသံ ဘယ်နေရာက လာလာ၊ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးက လာလာကျွန်တော် မှတ်မိနေမည် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့် ယောက္ခထီးကြီး၏ အသံလေ။ အဘွားကြီးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း နိဒါန်း မပျိုးဘဲ အချိန်ကုန် မခံဘဲ လိုရင်းကို တန်းပြောသည်။

“တို့ငှားထားတဲ့ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာဂေါ်ဒွန်က မင်းလာမယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းမယ် လို့ ထင်တယ်တဲ့”

“သမီး ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သမီးအခြေအနေကောင်းပါတယ်၊ မင်းတို့လင်မယားအတွက် ‘မတ်ဟော့ပ်ကင်’ ဟိုတယ်မှာ တို့များ အခန်းကြီး ငှားထားတယ်၊ မင်း လိုက်လာမယ့် အခေါက်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ၊ ကားအကြို လွှတ်ထားတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ ဒုက္ခ မရှာပါနဲ့”

“မင်း အခြောက်တိုက် မာနကြီးနေစရာအချိန် မဟုတ်တော့ဘူး ထင်တယ်၊ မင်းရဲ့အခြေအနေကို ငါတို့အားလုံး သိထားပြီးပြီ၊ မင်း သမီးကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့မထင်နဲ့ သိလား”

“ဒန်နီကိစ္စမှန်သမျှကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထားခဲ့ဖူးဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာလို့ မလာနိုင်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော် မလာဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ ကျွန်တော့်စရိတ်ကျွန်တော်ကျခံနိုင် တယ်လို့ ပြောတာပါ”

“အင်း.. မင်းတယောက် အရင်အတိုင်းပါပဲလား၊ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတော့ ဘူးလား”

“ခင်ဗျားကြီးကကော ဘာများ ပြောင်းလဲလို့လဲ”

ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံကျွန်တော် ပြန်ပက်လိုက်သည်။ ခဏငြိမ်သွားပြီး ပို၍ အေးစက်သော လေသံဖြင့်-

“မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန် မင်းနဲ့ စကားပြောလိမ့်မယ်”

ရှေ့နေ၏ အသံကို ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာကြားရ၏။

သူ့အကြောင်းကို သိမထားလျှင် အရည်ပျော်သွားနိုင်သည်။ ချိုသာကြည်အေးသော သူ့အသံ နောက်ကွယ်တွင် အလွန်ခိုင်ခံ့သည့် သံမဏိထောင်ချောက်တခု အမြဲ ရှိနေတတ်သည်။

“မတွေ့တာ တော်တော်ကိုကြာပြီနော်၊ နေကောင်းရဲ့လားကာနယ်ကေရီ”ကျွန်တော့် စစ်မှုထမ်းဘဝ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဖော်ထုတ်ပြီး ပင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကောင်းပါတယ်”

လွန်ခဲ့သည့် ၁၁ နှစ်က တရားရုံးထဲတွင် ပြောခဲ့သည့် လေသံအတိုင်း သံပြတ်ဖြင့်ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။ သူ သတိမထားမိဘဲ နေမည် မထင်ပါ။

“သမီးအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းပါတယ်ကာနယ်ကေရီ၊ ကလေး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေတာကို တရား သူကြီးက နားလည်တယ်၊ ဒါနဲ့ကျွန်တော် ယာယီနေရာပြောင်း စောင့်ရှောက်ခွင့် တောင်းလိုက်တာ ရတယ်၊ ခု အပေါ်ထပ် သူ့အဘွားအခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဆရာဝန်က အိပ်ဆေး ပေးသွားတယ်ကာနယ်”

သူ့ကိုကြိုက်သည်၊ မကြိုက်သည်က တပိုင်း၊ သူကျွန်တော်တို့ဘက်တွင် ရှိနေသည့်အတွက်ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ကလေးထောင်ကို မနက်ဖြန် မနက် ၁၀ နာရီမှာကျွန်တော် ပြန်ပို့ရမယ်၊ ကာနယ် အချိန်မီ ရောက်လာနိုင်ရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ကျွန်တော် အရောက်လာခဲ့ပါမယ်”

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ မနက်စာ ၇ နာရီမှာ စားကြတယ်၊ အမီ ရောက်နိုင်ရင်တော့ သိပ်ကောင်းမယ်၊ ကျွန်တော် ဖုန်းထဲမှာ မပြောချင်ဘူး၊ တိုင်ပင်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်ကာနယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် ၇ နာရီ နံနက်စာဝိုင်းအမီ ရောက်မယ်”

စကား ခဏပြတ်သွားကြပြီးနောက် မစ္စက်ဟေဒင် အသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

အဘွားကြီးကျွန်တော့်ကို ချော့နေမှန်း သိလိုက်သည်။

"တို့က မင်းမိန်းမပါ ပါလာမယ် ထင်တာကွဲ့ လုခ်"

"သူ မလိုက်ပါဘူး"

အဘွားကြီးက အံ့ဩသည့် လေသံဖြင့်-

"ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်"

"သူကကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ခင်ဗျ၊ နေ့မွေးမလား၊ ညမွေးမလား ဖြစ်နေတာ"

သည့်နောက် အဘွားကြီးနှင့်ကျွန်တော့်ကြားတွင် ပြောစရာ ဘာမှ မရှိတော့။ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် နှုတ်ဆက်ပြီး တယ်လီဖုန်း ချလိုက်သည်။ ချလိုက်ပြီးသည်နှင့် တဆက် တည်း ဖုန်းခေါ်သံ မြည်လာပြန်သည်။ ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်၏ အသံ။

"ကျွန်တော် တခု ပြောစရာကျန်သွားတယ်ကာနယ်၊ ဘယ်သတင်းထောက်ကိုမှ ဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့မပြီးမချင်း ဘာမှ မပြောမိဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်"

"ကောင်းပြီ မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန်၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုကျွန်တော် ဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်။ အယ်လီဇဘက်က ရေချိုးခန်းဆီ လျှောက်သွားရင်း-

"ကျွန်မ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ် အစ်ကို၊ လေယာဉ်ပျံကွင်းကို လိုက်မောင်းပို့ပေးမယ်"

ကျွန်တော် သူ့ကို တအံ့တဩကြည့်မိသည်။

"ဖြစ်ပါ့မလားကွာ၊ အစ်ကိုကားငှားစီးသွားလို့ ရပါတယ်"

သူက ရယ်ပြီး-

"အို... အခိပ္ပာယ် မရှိ၊ အစ်ကို အဘွားကြီးကို ပြောသလိုမှ မဟုတ်တာ၊ နှစ်ပတ်ကြီးများတောင် လိုသေးတဲ့ဟာကို"

လေယာဉ်ကွင်းအသွားတွင် ကျွန်တော် မောင်းသည်။ ညမှောင်မှောင်တွင် ကား မောင်းရခြင်းကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ ကားရှေ့မီးအလင်းတန်း၏ အဆုံးတွင်ကမ္ဘာကြီး ဆုံးသွားသည့် အလား။ ရှေ့တွင် ဘာရှိနေသည်ကို လုံးဝ မမြင်ရ။ သို့သော် ဆက်မောင်းသွားလျှင် ဘာမှ အန္တရာယ်မရှိ။ မီးအလင်းတန်းကလည်း ဆုံးသည် မရှိ။ တကယ့် ဘဝတွင်မူ ဤသို့ မဟုတ်။

မိုင်နှုန်းပြ ဒိုင်ခွက်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ မြားကလေး ၅ဝတွင် ရောက်နေသဖြင့် ၄ဝ သို့ လျှော့ချပစ်လိုက်သည်။ ဘာမှ အလောတကြီး လုပ်စရာမလို၊ သန်းခေါင်ပင် မကျော်သေး။ အိမ်တွင် ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင်နှင့် စောင့်မနေချင်သဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကွင်းကို စောစောရောက်နေလျှင် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့် လူတွေကိုတွေ့ရမည်။ သူတို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့လည်း ရောထွေးသွားလိမ့်မည်။ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိသည့်တိုင် အာရုံပြန့်သွားနိုင်သည်။ တစုံတခုတွင် စူးစိုက်နေစရာ မလိုတော့။

အယ်လီဇဘက်၏ မျက်နှာနားတွင် အလင်းရောင် တချက် လက်သွားသည်ကိုကျွန်တော် လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်၏။ ချက်ချင်း မီးညှိပြီးသား စီးကရက်တလိပ်ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းကြားသို့ ရောက်လာသည်။ အားရပါးရ ရှိုက်လိုက်၏။

"အစ်ကို့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ဟင်"

"သိပ် မဆိုးပါဘူး"

"အဲဒီအကြောင်း အစ်ကို ပြောချင်ရဲ့လား"

"ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ မိန်းမရယ်၊ ဒန်နီ ဒုက္ခဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီအတွက် အစ်ကို သွားမယ်လေ"

"အစ်ကို ပြောပုံကြည့်ရတာ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားသလိုပဲ"

ကျွန်တော် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိသည်။ အံ့သြသလိုလည်း ဖြစ်သွား၏။ တခါတလေ အယ်လီဇဘက်သည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တော်သည်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် ဖြစ်နေသည့် စိတ်အနေကိုကျွန်တော့်ထက်ပင် သူက ပိုသိနေတတ်၏။

"အို... မဟုတ်တာကွာ၊ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရမယ်လို့ပဲ"

"အဲဒီလို မမျှော်လင့်ထားရင် အစ်ကို ဘယ်လို မျှော်လင့်ထားလဲ"

"အဲဒါတော့ မသိဘူး"

ကျွန်တော့်အဖြေ ရာနှုန်းပြည့် မမှန်ကြောင်းကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ တနေ့နေ့တွင်ကျွန်တော့်ဆီ ဒန်နီ ဖုန်းဆက်လာလိမ့်မည်။ သူ့အမေနှင့် မနေချင်တော့ကြောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လာနေမည့်အကြောင်း ပြောလိမ့်မည်ဟုကျွန်တော်ကိုးတ်ပြီး မျှော်လင့် နေခဲ့မိ၏။ သို့သော် ၁၁

နှစ်မျှကြာမြင့်လာသည့်အခါတွင် မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်သည် လွင့်ပြယ်လုလု ဖြစ်နေပါပြီ။

"ရဲဘက်က ပြောတဲ့အထဲမှာ ဖြစ်နိုင်တာတွေ ပါတယ်လို့အစ်ကိုမထင်ဘူးလားဟင်"

"မထင်ပါဘူး"

ကျွန်တော် ခဏတွေပြီး စဉ်းစားလိုက်သည်။

"လုံးဝအဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ အဲဒီအတိုင်း မှန်ရင် ဒီကောင့်ကို နိုရာကိုယ်တိုင် သတ် မှာပေါ့၊ နိုရာဆိုတဲ့ မိန်းမက ဒါမျိုး အဖြစ်ခံတဲ့ မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ အရှုံးခံတဲ့ မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး"

အယ်လီဇဘက် ငြိမ်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်းကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဆက်မောင်း လာခဲ့၏။ နိုရာ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးမှာ သူ လိုချင်တာကို မရရအောင် ယူဖို့ပင် ဖြစ်၏။ တရားခွင် နောက်ဆုံးနေ့ကို သွားသတိရလိုက်သည်။

★★★

အားလုံးပြီးစီးတော့မည့်အချိန် ကွာရှင်းပြတ်စဲခွင့်လည်း ရသွားပြီ။ ခြိုးတပြားမှ မရှိဘဲ အရှုံးသမားဘဝဖြင့် နိုရာ့အိမ်မှကျွန်တော် ဆင်းရတော့သည်။ သူ လိုချင်သမျှ အားလုံးကျွန်တော် လုပ်ပေးလိုက်ရပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဒန်နီကလေးအတွက် အုပ်ထိန်းခွင့်ကိစ္စ တခု သာကျန်တော့သည်။

တရားရုံးခန်းမထဲသို့ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားကြသည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ရုံးကိစ္စများ လုပ်ကြရန် ဖြစ်၏။ ဒန်နီကလေးကို တနှစ်လျှင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဆယ့်နှစ်ကြိမ်ကျွန်တော်နှင့် အတူနေရန် သူနှင့်ကျွန်တော် သဘောတူပြီးသား။

ကျွန်တော်က တရားသူကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့နေက သဘောတူညီချက်အကြောင်း တရားသူကြီးအား ရှင်းပြသည်။ တရားသူကြီး လုပ်သူက နိုရာ့ရှေ့နေဘက် လှည့်လိုက်ပြီး 'အဲဒီအစီအစဉ်ကောင်းပါတယ်၊ မျှမျှတတ ရှိပါ တယ်' ဟု ထောက်ခံလိုက်သည်။

ထိုနေ့က ဒန်နီကလေး တရားရုံးခန်းထဲတွင် ဘောလုံးတလုံးနှင့် ဆော့နေသည်ကိုကျွန်တော် ယနေ့ထိ မြင်ယောင်နေဆဲ။ သူက 'ဖေဖေ... ဖမ်း" ဟု အော်ပြောပြီး ဘောလုံးကိုကျွန်တော့်ဆီသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ထပြီး ဘောလုံးကလေးကိုကောက်ယူ ရန် ဒူးညွှတ်လိုက်သည်။ ဤတွင် ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်၏ အသံကို ရှင်းရှင်းကြီးကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

"တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ လုံးဝ မျှမျှတတ မရှိပါဘူး၊ သဘာဝ မကျပါဘူး"ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဘောလုံးကလေးကို လက်ထဲမှာကိုင်လျက်၊ သည်ကိစ္စ မနေ့ကပဲကျွန်တော်တို့ အကျေအလည် ဆွေးနွေးထားပြီးသား။ နားလည်မှု ရထားပြီးသား။ နိရာ့ကိုကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်လျက်။

ဒန်နီလေးဆီကို ဘောလုံး ပြန်လှိမ့်ပေးလိုက်သည်။

ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန် စကားဆက်သည်။

"ကျွန်တော့်အမှုသည်က ကာနယ်ကေရီဟာ ဖခင်အနေနဲ့ စောင့်ရှောက်ခွင့် မရှိကြောင်း ကန့်ကွက်ပါတယ်"

ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ အော်ပြီး မေးလိုက်၏။

"ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ကျုပ်က အဖေပဲ၊ ဒီကလေးက လေဥ ဥပြီး မွေးလာလို့လား"

ဂေါ်ဒွန်၏ မျက်ဝန်းနက်များက အဓိပ္ပာယ် ရှာဖွေရ ခက်လှ၏။

"ကာနယ်ကေရီ၊ ခင်ဗျား ဂျပန်က ပြန်လာပြီး ခုနစ်လအကြာမှာ ကလေးမွေးတယ်နော်၊ ထူးဆန်းတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား"

စိတ်ကို မနည်းကြီး ထိန်းထားလိုက်ရ၏။

"ဆရာဝန်ကရောကလေးအမေကပါ လမစေ့ခင် မွေးတယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီး သားပဲဗျ"

"ခင်ဗျား လူကြီးတယောက် ဖြစ်နေပြီး ဒီနေရာမှာ တုံးလှချည်လားကာနယ်ကေရီ"ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်မီ ဂေါ်ဒွန်က တရားသူကြီးသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ပြီး-

"တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ မစ္စက်ကေရီက ရုံးတော်ကို တင်ပြလိုပါတယ်တဲ့။ ဒန်နီဆိုတဲ့ကလေးဟာကာနယ်ကေရီ စစ်မြေပြင်က ပြန်မရောက်ခင် ခြောက်ပတ်၊ ခုနစ် ပတ်လောက်မှာ ရခဲ့တဲ့ကိုယ်ဝန် ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ ဒါကိုကာနယ်ကေရီကိုယ်တိုင် သိလိမ့် မယ်လို့ မစ္စက်ကေရီက ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ကလေးအုပ်ထိန်းခွင့်ကို သူတဦးသာလျှင် ရပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း မစ္စက်ကေရီကိုယ်စား ရုံးတော်ကို လျှောက်တင်ထားပါတယ်"

ကျွန်တော် ရှေ့နေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ် လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား သူတို့လုပ်သမျှ လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာလား" ဟု ဒေါသတကြီး အော်မေး လိုက်သည်။

သည်တော့မှ သူက တရားသူကြီးဘက် ခါးကိုင်းပြီး-

"မစ္စတာဂေါ်ဒွန်ရဲ့ လျှောက်ထားချက်ကို ကြားရလို့ ကျွန်တော် ကြက်သေသေသွားတာပါ။ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား...ကျွန်တော်တို့တင်ပြတဲ့ သဘောတူညီချက်ဟာ မနေ့က သူနဲ့ပါ ညှိပြီးသား ဖြစ်ကြောင်း ရုံးတော်ကို သိစေအပ်ပါတယ်"

တရားသူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် အငိုက်မိသွားပုံ ရသည်။ တအံ့တသြ ဖြစ်နေပုံရသည်။ သို့သော် ဘက်မလိုက်သည့် လေသံမျိုးဖြင့်-

"ဝမ်းနည်းပါတယ်ကာနယ်ကေရီ၊ ရုံးတော်ရဲ့ပြင်ပမှာ ရယူခဲ့တဲ့ သဘောတူညီမှု မျိုးကို ရုံးတော်က အသိအမှတ်ပြုလို့ မရပါဘူး"

ကျွန်တော် ဆက်သည်းမခံနိုင်တော့သည့် နောက်ဆုံးတွင် ပေါက်ကွဲတော့သည်။

"အသိအမှတ်မပြုရင်လည်း ပြုတဲ့အထိ ကျုပ် တက်မယ်၊ ဘယ်အထိ တက်ရမလဲ၊ ဒီလို သောက်အဓိပ္ပာယ် မရှိ လုပ်လို့ ရစတမ်းလား"

ကျွန်တော့်ရှေ့နေက လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး တရားသူကြီးကို မေတ္တာ ရပ်ခံသည်။

"ကျွန်တော့်အမှုသည်နဲ့ ခဏတိုင်ပင်ခွင့် ပြုပါ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား"

တရားသူကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်တခု ဆီ လျှောက်လာပြီး ရုံးခန်းကိုကျောပေးရပ်လိုက်ကြသည်။ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေကြ၏။

"တခု စဉ်းစားနော် လုခ်၊ ဆက်လုပ်ရင် အားလုံး အရှက်ကွဲကုန်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား နောက်ကွယ်မှာ ခင်ဗျားမိန်းမ ဖောက်ပြန်နေတယ် ဆိုတာ ပေါက်ကြားသွားရင်...

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ သောက်ကမြင်းကြော ထထတာ ဆန်ဖရန်စစ္စကို တမြို့လုံး တရုတ်တန်းကအစ ပရက်စီဒီယိုအထိ သိနေတာပဲ"

"ခင်ဗျားအတွက်ချည်း စဉ်းစားနေနဲ့ လုခ်၊ ခင်ဗျားသမီးအတွက် စဉ်းစားဦး၊ ကလေးမရဲ့အနာဂတ်အတွက် ကြည့်ဦးလေဗျာ၊ အမေရင်းက လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ

မွေးတဲ့ သမီးပါလို့ တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာလိုက်ရင် ဘယ်သူ နာမလဲ"

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

"သူ ဒီလို မလုပ်ရဲပါဘူး"

"လုပ်ရဲလို့ လုပ်နေပြီလေ"

ဟုတ်သည်၊ ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့။ ထိုစဉ်တွင် အသံသေးသေးကလေး အခန်း တဘက်ထောင့်မှ ပေါ်လာပြန်သည်။

"ဖမ်းဦး ဖေဖေ"

ဘောလုံးကလေးကို အသာ ကုန်းကောက်လိုက်သည်။ ဒန်နီ အပြေးရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ဆံးကြို ပွေ့ဖက်လိုက်တော့ သူ သဘောကျပြီး ရယ်သည်။ မျက်ဝန်းနက်ကလေးများ တဖျပ်ဖျပ်ကခုန်လျက်။ သမီးကို ရင်ခွင်ထဲတွင် တအားဖက်ပြီး ညှစ်လိုက်ချင်သည်။ သက်သက်ကျွန်တော့်ကို အလဲထိုးဖို့ နိုရာ အကွက်ဆင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဒန်နီကျွန်တော့်သမီးမှန်းကျွန်တော့်ရင်ထဲက သိနေသည်။

ရုံးခန်းထဲသို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ တရားသူကြီးကို တလှည့်၊ သူ့ဘီးလစ်စာရေးကြီးကို တလှည့်၊ ပြီးတော့ နိုရာ၊ ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်။ အားလုံးကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ နိုရာတယောက်သာ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်ကို ကျော်ပြီး တနေရာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့မှ ပြုံးနေသည့် သမီးငယ်၏ မျက်နှာကလေးကို သေသေ ချာချာကြည့်နေမိ၏။ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ နာသွားသည်။ အရှုံးခံဘဝ၏ ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော့်ရှေ့နေ တွက်ပြသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်လုပ်လို့ မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော့် သမီးငယ်ကလေး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်အကြောင်းကြောင့်မှ အထိခိုက် မခံနိုင်ပါ။

"ဒါဖြင့်ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်မလဲ"

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုး ပြန်မေးလိုက်သည်။ ရှေ့နေ၏မျက်လုံးထဲတွင်ကျွန်တော့်ကို သနားသည့် အရိပ်အယောင် ထင်ဟပ်နေ၏။

"ကျွန်တော် တရားသူကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးလိုက်ဦးမယ်"

ဒန်နီကို ချီပြီးကျွန်တော်ရပ်ကျန်ရစ်သည်။ သူက တရားသူကြီး

စားပွဲဆီသို့လျှောက် သွားသည်။ တအောင့်နေတော့ သူ ပြန်လာသည်။

“တနှစ်မှာ လေးခါတွေ့ခွင့်ရလိမ့်မယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေပိုင်း ၂ နာရီ အချိန်ရမယ်၊ ဆန့်ဖရန့်စစ္စကိုကို ခင်ဗျား လာတွေ့ရမှာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျား သဘောတူနိုင်မလား”

“သဘာမတူလို့ တခြားနည်းလမ်းကော ရှိသေးလို့လား”

ကျွန်တော် ခါးခါးသီးသီး ပြန်မေးလိုက်သည်။ သူက ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစား မနေတော့ဘဲ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ပါ။ ဘယ်လောက်များကျွန်တော့်ကို အငြိုးကြီး နေလဲ မသိဘူး”

စူးရှထက်မြက်သည့်ကလေးတို့၏ အသိဖြင့်ကျွန်တော်တို့ ပြောနေသည့်ကိစ္စကို ဒန်နီကလေး သိပုံရသည်။ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ပြောသည်။

“အို.. မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ မေမေက ဖေဖေ့ကို ချစ်ပါတယ်။ ဖေဖေ့ကိုလည်း ချစ် တယ်၊ သမီးကိုလည်း ချစ်တယ်တဲ့၊ အဲလို ပြောတယ်လေ”

မျက်နှာသေးသေးကလေးကိုကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်နေမိ၏။ အားတက်သရော ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မျက်ရည် လည်ရပြီ။ မျက်ဝန်းထဲမှ စီးကျမလာအောင် မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေရသည်။

“ဟုတ်တယ်… ဟုတ်တယ်၊ သမီးပြောတာ ဟုတ်မှာပါ”

နိုရာကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“လာ… သမီး၊ မေမေ့ဆီ လာ၊ သွားကြစို့”

ဒန်နီက အဖေနှင့် အမေကို တလှည့်စီကြည့်နေသည်။ နိုရာက လက်ကမ်းပေး တော့ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ယနေ့အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နိုရာကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ ဒန်နီ ဦးခေါင်းလေးပေါ်မှကျော်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်လုံးများတွင် အရောင်တမျိုး လက်နေ၏။ အောင်နိုင်သူ၏ မျက်လုံးများ၊ ကြိုးကြိုးစားစား ထုလုပ်ရသည့် ပန်းပုရုပ်တခုပြီးစီးသွားလျှင်တွေ့ရတတ်သည့် မျက်လုံးမျိုး။

ရုတ်တရက်ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အလင်းတန်းတခု ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ဒန်နီဟာ သူ့အတွက် ရင်သွေး မဟုတ်ဘဲ ပန်းပုရုပ်တခုပါလား။ သူကြိုက်သလို ဖန်ဆင်းမည့် အရုပ်ကလေး တရုပ်ပါလား။

ဒန်နီကို လက်တွဲပြီး အခန်းဝဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးဝ အရောက်တွင် ဒန်နီက လှည့်ပြီး-

"ဖေဖေကော တခါတည်း အိမ်ပြန်မလိုက်ဘူးလား ဟင်"

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ သူတို့ သားအမိကိုကျွန်တော် မမြင်တော့။ မြင်ကွင်းတခုလုံး ဝါးသွားသည်။ သို့သော်ကြိုးစားပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

"မလိုက်သေးဘူး သမီး၊ ဖေဖေ ဒီမှာကိစ္စလေးတွေ မပြတ်သေးလို့ နောက်မှတွေ့မယ်နော် သမီး"

"အိုကေ ဖေဖေ၊ တာ့တာ"

တံခါးရွက်ကြီး ပိတ်သွားပြီ။

စာရွက်စာတမ်းတွေ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီးချင်း လာဂျိုလာသို့ ရထားနှင့် ပြန်ခဲ့သည်။ မော်တော်ဘုတ်ပေါ် ရောက်တော့ ဆက်တိုက် အမူး သောက်ပစ်လိုက်သည်။

မော်တော် ဗုံးမည့်သူ ပေါ်မလာမချင်း တပတ်လုံးလုံးကျွန်တော် ဆက်သောက်နေမိ၏။

အခန်း (၃)

လေယာဉ်လက်မှတ်ခ ပေးပြီး လက်ဆွဲသေတ္တာကိုကောင်တာတွင် အပ်ခဲ့သည်။ အရက်ခန်း ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ အချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ အရက်ခန်းထဲတွင် လူစည်ကားနေသည်။ စားပွဲငယ်လေး တခုလုံးတွင် လင်မယားနှစ်ယောက် နေရာယူလိုက်ကြသည်။

အရက်စုံနှစ်ခွက် မှာပြီး နှစ်ယောက်သား ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေလိုက်သည်။ မင်ဟာတန် အရက်နံ့မှာ အေးမြမြဖြင့် မချိုလွန်းဘဲ သောက်လို့ကောင်းလှသည်။ အယ်လီဇဘက်ကိုကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏၊ ပင်ပန်းနေပုံ ရသည်။

"နေကောင်းရဲ့လား ဟင်၊ မင်းကိုကိုယ် ခေါ်လာဖို့ မကောင်းဘူး မိန်းမရယ်"

အယ်လီဇဘက် သူ့ခွက်ကိုကောက်ယူပြီး မော့သည်။ မျက်နှာကလေးတွင် သွေး ရောင် လွှမ်းလာ၏။

"ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရဲ့ နည်းနည်းလေး စိတ်ပူနေလို့ပါ"

"ဘာပူစရာ ရှိလို့လဲကွယ်"

"ခရီးစဉ်အတွက် ပူတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို့အတွက် ပူတာပါ"

ကျွန်တော်က ရယ်ပြီး-

"ဘာမှ မပူပါနဲ့ကွာ၊ အားလုံး အဆင်ပြေမှာပါ"

သူက မပြုံးဘဲနှင့်-

"အစ်ကို သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရဦးမှာပေါ့နော်"

သည်တော့မှ သူ့ဆိုလိုရင်းကိုကျွန်တော် နားလည်တော့၏။ နီရာသည် တစစီဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်ပြီး အစအနတွေကိုကောက်ယူ ဆက်စပ်ကာ ပြန်လည်ပုံသွင်းတတ် သူလည်း ဖြစ်၏။ သည်လိုလုပ်ဖို့အတွက်လည်း အချိန် များများစားစား အကုန်ခံလေ့ ရှိသူ မဟုတ်။ သည်လိုအခြေအနေဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်က အယ်လီဇဘက်နှင့်ကျွန်တော် ဆုံစည်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နီရာနှင့်ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီး ငါးနှစ်အကြာကာလ။

နွေနှောင်းရာသီကာလ ဖြစ်သည်။ ဒန်နီကလေး ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်သို့

ရောက်နေ ပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း သမီးနှင့် တဒင်္ဂ အတူနေပြီး သူ့အမေဆီသို့ ပြန်ပို့ရသည်။

ဒန်နီ အိမ်ကြီးထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ကလေး၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို ထွက်ယူမည့် ဘဏ္ဍာစိုးကိုကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေသည်။ ဆင်းလာပြီးကတည်းက သည်အိမ်ကြီးထဲသို့ တခါမှကျွန်တော် ခြေမချတော့။

တံခါးဝတွင် ပေါ်လာသူက ဘဏ္ဍာစိုး မဟုတ်ဘဲ နိုရာ ဖြစ်နေ၏။ တဒင်္ဂမျှ တယောက်ကို တယောက် ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ အေးစက်စက် သူ့မျက်လုံးများတွင် မည်သည့် ခံစားမှုကိုမျှ ရှာမရ၊ သူ စကားစသည်။

"စကား နည်းနည်း ပြောချင်တယ်"

"ဘာအကြောင်းလဲ"

နိုရာသည် သူ့အမေလိုပင် အချိန်ဖြုန်းတတ်သူ မဟုတ်။

"ဒန်နီ့ကို နောက်ထပ် ရှင့်ဆီ ပို့မပေးတော့ဘူး၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ"

ဒေါသတွေ ထောင်းခနဲ ထလာသည်။

"ဘာပြုလို့"

"ဒန်နီဟာကလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ သိတတ် မြင်တတ်လာပြီ"

"ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"မော်တော်ဘုတ် အစုတ်ပလုတ်ပေါ်မှာ နေတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ဟာ သမီးနဲ့ ဘာမှ မစပ်ဟပ်ဘူး။ မိန်းမရှုင်တွေ၊ အရက်သမားတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေနေတဲ့ ဆိပ်ကမ်း ရပ်ကွက်လို နေရာကို ဒန်နီ မသွားသင့်တော့ဘူး"

"စကားကြီး စကားကျယ်တွေပါလား၊ မင်းပတ်ဝန်းကျင်ကကော ဘာများ ထူးလို့ လဲ။ အိပ်ရာခင်း သန့်တာ၊ မာတီနီကောင်းတာပဲကွာတာပဲ"

"သိဖို့ပဲ လိုတယ်၊ အဲဒါတွေကိုပဲ ရှင်ကြိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား"

အိပ်ခန်းထဲတွင် သူ့ကျေးကျွန် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းတွေ ပြန်မြင်လာသည်။ ကျွန်တော့်အတွေး ဘယ်ရောက်သွားသည်ကိုလည်း သူ သိနေပုံ။ ခေါင်းထဲမှ အတင်းမောင်း ထုတ်ပြီး-

"ကိုယ့်ရှေ့နေနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမယ်"

“စမ်းကြည့်လေ၊ ရှင့်ကို လက်ခံစကားပြောမယ့် ရှေ့နေ ရှိဦးမလားလို့၊ ရှင့်လိုကုန်းကောက်စရာ မရှိတဲ့ လူက တရားရုံး တက်မယ်ဆိုရင် ဖွတ်ကျောပြာစု ဖြစ်တော့မပေါ့။

ကျွန်မရဲ့အလွတ်စုံထောက်တွေဆီက ရှင့်အခြေအနေအားလုံး သိပြီးပြီ၊ စိတ်ချ... ရှင် ဘယ် ရှေ့နေမှ မရစေရဘူး”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ တည့်တည့်တွင် တံခါးရွက်ကြီး ဝုန်းခနဲ ပိတ်သွားပြီး နိုရာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခဏတွေကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှ ဆင်ဝင်လှေကားထစ်များကို တထစ်ချင်း နင်းဆင်းကာ စီးတော်ကားအိုကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

နောက်တနေ့ညအထိ ကျွန်တော် မော်တော်ဘုတ်ဆီသို့ ပြန်မရောက်တော့။

ရောက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဝီစကီ သေတ္တာဝက် ပါလာခဲ့၏။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင်ကျွန်တော့် မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှ အိပ်ခန်းတံခါး ခေါက်သံကြားရသည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ထပြီး တံခါးဆီသို့ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သွားသည်။ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ စူးစူးရှရှ ပြင်ပအလင်းရောင်ကြောင့် မျက်စိတွေ ပြာပြီး မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကောင်းကင်ပြာပြာတွင် မိုးတိမ် တစွန်းတစ မရှိ၊ နေက စူးစူးရှရှ ပူနေသည်။ အခန်းဝတွင် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းကလေးတယောက် ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မျက်တောင်ကို အကြိမ်ကြိမ် ခတ်တော့မှ သူ့ပုံရိပ် တဖြည်းဖြည်း ပြတ်လာသည်။

ထိုသူငယ်မ စကားစသည်။ အသံက အောင်မြင်သည်။ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိသည်။

“ငါးမျှားပစ္စည်း ရောင်းတဲ့ဆိုင်က ညွှန်လိုက်လို့ပါ။ မော်တော်ဘုတ် အငှားလိုက် တယ် ဆို”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက အလင်းရောင်နှင့် ခုထိ ရင်မဆိုင်ချင်သေး။ မျက်တောင် သာတွင်တွင် ခတ်နေရသည်။

“ရှင်က ရေယာဉ်မှူးလား ဟင်”

ခေါင်းကိုက် သက်သာစ ပြုလာသည်။ မိန်းကလေးကို တချက် စွေကြည့်လိုက်၏။ အသံသာသလို ရုပ်လည်း လှသည်။ မျက်လုံးတွေက အပြာရောင်။ ပါးစပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် မေးရိုးအကျ လှသည်။

“ကျွန်တော်ပဲ သင်္ဘောသား၊ ကျွန်တော်ပဲ ရေယာဉ်မှူးလေ၊ လာ..

ဝင်ပါဦးလား”ကျွန်တော့်လက်ကို အားပြုပြီး သူ ဆင်းလာသည်။ သူ့လက်ချောင်းတွေက သန်မာပုံ ရ၏။ အခန်းကို တအံ့တသြကြည့်နေ၏။ ဘာမှကြည့်စရာ မရှိပါ။ ပုံပန်းပျက်နေသည့် အိပ်ရာနှင့် ဝီစကီ ပုလင်းခွံတွေသာ ရှိသည်။ သူ ဘာမှ မပြောသဖြင့်ကျွန်တော်က စကားစ ရသည်။

“ရှုပ်ပွနေတာတော့ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကျွန်တော်က အလုပ်ချိန်မှာ မသောက်ပါဘူး၊ အားတဲ့ အခါသာ သောက်တာပါ”

သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးတချက် လင်းလက်သွားသည်။

“ကျွန်မအဖေလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

"ကျွန်တော့်လို မော်တော်သမားပဲလား”

ကလေးမ ခေါင်းခါသည်။

“ဟင့်အင်း... ဖေဖေကတွင်းသ်ဘော ရေယာဉ်မှူးပါ၊ အလုပ်အားတာနဲ့ မူးတော့တာပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ချိန်မှာ မသောက်တတ်ပါဘူး”

“ဖေဖေနဲ့ တူတာပေါ့၊ ကျွန်မအဖေက နယူးယောက်မှာ အတော်ဆုံး ရေယာဉ်မှူးလေ"

စားပွဲပေါ်မှ ပွေရှုပ်နေသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို ဖယ်လိုက်ပြီး ပန်းကန် အသစ် နှစ်လုံး တင်လိုက်သည်။ ဘာဘွန်း ဝီစကီပုလင်းတလုံး ထုတ်ယူရင်း-

“ကျွန်တော့်မှာ ရေပဲ ရှိတယ်၊ ရေခဲတော့ မရှိဘူးနော်”

“ရပါတယ်၊ ဝီစကီကောင်းကောင်း ဆိုတာ ပျော့သွားအောင် မလုပ်ရဘူးလေ”

ကျွန်တော်က ဖန်ခွက်တဝက်နီးပါး လောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ငတိမကလေးက ရေသောက်သလို တကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံး ပြူးသွား၏။ ပိုပြီး သဘောကျသွားသည်။ သူက ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချပြီး-

“ကဲ.... အလုပ်အကြောင်း ပြောကြရအောင်”

"တနေ့ ဒေါ်လာ ၅၀၊ မနက် ၅ နာရီကနေ ညနေ ၄ နာရီအထိ သုံးနိုင်ပါတယ်၊ ခရီးသည် လေးယောက်ထက် ပိုမတင်ပါဘူး"

"တပတ်စျေးနှုန်းကော၊ ကျွန်မတို့ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်ထိ သွားမှာ၊ ဟိုမှာ တပတ် နေပြီး ပြန်လာမယ်"

"ကျွန်မတို့ ဆိုတာ ဘယ်နှယောက် ပြောတာလဲ"

"နှစ်ယောက်တည်းပါ၊ ကျွန်မရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်ရှင်ရယ်ပါ"

ကျွန်တော် အမျိုးသမီးကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော့် မော်တော်ပေါ်မှာ အခန်းဆိုလို့ ဒီတခန်းပဲ ရှိတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပြီးကုန်းပတ်ပေါ်မှာ အိပ်ရမှာပေါ့"

သူက ရယ်ပြီး-

"အပြင်ထွက်အိပ်ဖို့ မလိုပါဘူးရှင်"

"ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး၊ အမျိုးသားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

သူ ရယ်ပြန်သည်။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူက အသက် ၇၁ နှစ် ရှိပြီ၊ ကျွန်မတို့ သားအဖလို နေကြတာပါ"

"ဒါဆို ဘာလို့ မော်တော်ငှားပြီး အပျော်ခရီး ထွက်ကြမှာလဲ"

"အလုပ်ကိစ္စပါ၊ ကျွန်မအဘိုးကြီးက အဆောက်အအုံကန်ထရိုက်လေ၊ သူ့လုပ်ငန်းတွေ လှည့်ကြည့်ရင်း ခဏ အနားယူမှာပါ၊ ပင်လယ်လေ ရှူရင်း ငါးမျှားချင် မျှားလိမ့်မယ်"

"ငါးတော့ သိပ်ရမယ် မထင်ဘူး၊ ရာသီမှ မဟုတ်တာ။ ဒီအချိန် ငါးတွေ မက္ကဆီကို ဘက် လစ်ပြီလေ"

"သူ့အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ အပျော်သက်သက်ပါ"

"အစားအသောက်ပါ စီစဉ်ပေးရမှာလား"

ကျွန်တော်က အသေးစိတ် ထပ်မေးလိုက်သည်။

"ရှုံးပိတ်ရက်တွေက လွဲရင် မော်တော်ဘုတ်မှာပဲ စားမယ်"

“ဒေါ်လာ ၅၀၀ ဆို သိပ်များမလား”

“၄၀၀ ပဲ ယူပါနော်၊ ဒါလောက်ပဲ တော်ပါတယ်"

“ကဲ..ထားပါ”

ကျွန်တော် မတ်တတ် ထရပ်ပြီး-

“ဘယ်တော့လောက် စသုံးမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် မနက် ၈ နာရီမှာ အသင့်ဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ၊ စပေါ်ယူထားလိုက်ဦးမလား”

ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး-

“ရိုးသားတဲ့ မျက်နှာမျိုးကိုကျွန်တော် အကဲခတ်တတ်ပါတယ် မစ္စ...”

“အင်ဒါဆင်ပါ၊ အယ်လီဇဘက် အင်ဒါဆင်ပါ"

ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်သည်။ နံဘေးမှ ဖြတ်မောင်းသွားသော သင်္ဘောတစင်း၏ ဂယက်ကြောင့် ကျွန်တော့်မော်တော်ဘုတ်လေး လူးသွားသည်။

အယ်လီဇဘက် အင်ဒါဆင်က သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းရင်း လှေကားထစ်ပေါ် နင်းတက် သွားသည်။

ကျွန်တော် သူ့နောက်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဒါထက် မစ္စအင်ဒါဆင်၊ ဒီနေ့ ဘာနေ့ပါလိမ့်”

အယ်လီဇဘက် ရယ်သည်။ ရင်းနှီးသော၊ နွေးထွေးသော ရယ်သံကိုကြားရ၏။

“ကျွန်မ အဖေအတိုင်းပဲ၊ အလုပ်ကိစ္စ လက်ခံပြီးတိုင်း ဘာနေ့လဲ မေးတာချည်းပဲ၊ ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ရှင့်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့"

ဆိပ်ကမ်းပေါ်တက်သွားပြီး သူ့ကားဆီ လျှောက်သွားပုံကိုကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကို တချက်လှည့် လက်ပြပြီးကားထဲဝင်ကာ မောင်းထွက် သွားသည်။

သည်တော့မှကျွန်တော် မော်တော်ဘုတ်ကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရတော့သည်။

အယ်လီဇဘက်နှင့် ဤသို့ စတင်ဆုံစည်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ တနှစ်နီးပါး နေပြီးမှကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။

★★★

"ဘာပြုံးတာလဲ"

အယ်လီဇဘက်ကကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်မှကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ စားပွဲတဖက်မှ သူ့လက်ကလေးကိုကျွန်တော် လှမ်းယူ ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်၏။

"မင်းနဲ့ စတွေ့ပုံကလေးကို အစ်ကို ပြန်တွေးနေတာ၊ ဆင်စွယ်နဲ့ ရွှေရောပြီး သွန်းထုထားတဲ့ အချစ်နတ်ဘုရားမလေး အတိုင်းပဲ"

သူက အရက်တငုံ စုပ်ယူရင်း ရယ်နေသည်။

"ခုတော့ကော ဘာနဲ့ တူနေလဲ"

စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး နောက်နှစ်ခွက် ထပ်မှာလိုက်သည်။

"အစ်ကိုက ရှေ့က ပြေးနေတယ်နော်"

သူ ချက်ချင်း တည်သွားပြီး-

"အစ်ကိုကျွန်မကို လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် နောင်တတော့ ရမနေပါဘူးနော်"

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြီး-

"ဟာ… မဟုတ်တာကွာ၊ ဘာလို့ နောင်တ ရရမှာလဲ"

"ခုလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက်ကျွန်မကို အစ်ကို အပြစ်တင်နေမလားလို့ ဒန်နီကိစ္စကို ပြောတာပါ"

"ဘာအပြစ်ဆိုစရာ ရှိလဲ မိန်းမရယ်၊ ဒီလို ဖြစ်မလာအောင် အစ်ကို ဘယ်လိုမှကာကွယ်လို့ မရပါဘူး၊ အစ်ကို နားလည်ပါပြီ"

"အစ်ကိုက တခါတခါ တမျိုးတွေးတတ်လို့ပါ"

"အစ်ကိုက ငတုံးပါကွာ၊ ဒန်နီကို တောင်ပေ့းတချောင်းလို အစ်ကို သုံးနေမိသလား မသိပါဘူး"

စားပွဲထိုး ရောက်လာပြီး ဖန်ခွက်နှစ်ခွက် ချသွားသည်။ အရာတိုင်း သွက်သွက် လက်လက် လှုပ်ရှားနေရမည့် အတွက်ကြောင့်လား မသိ၊ လေယာဉ် စောင့်ရသည့် အချိန်သည်ကုန်ခဲလှသည် ထင်ရ၏။ တနာရီ မိုင် ၆၀၀ ပျံသန်းမည့် ဂျက်လေယာဉ်ကို မြေပြင်မှ မလှုပ်မယှက် စောင့်ဆိုင်းနေရသည့် အဖြစ်။ သွားလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒကသည်းမခံနိုင်တော့ပေ။

သည်မနက် စောစောပိုင်းက ကျွန်တော်သည်လို မတွေးမိပါ။ သည်နေ့မနက် ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ၊ မနေ့က မနက်လို့ ပြောရတော့မှာပေါ့။

ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်သို့ ရောက်ပြီးကားထဲမှ ထွက်လိုက်တော့ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေ ခပ်နွေးနွေးကလေးက ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုနေသည်။ သည်ဝင်းထဲတွင် သည်တလုံး ဆောက်ပြီးလျှင်ပြီးပြီ။ သည်နေ့ အားဖြည့်ကွန်ကရစ်တိုင်တွေ လောင်းမည်။ နောက် တနေရာတွင်ကန်ထရိုက်ရဖို့လည်း သေချာသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ရာသီဥတုကောင်းနေခိုက် အလုပ်တွေကို ခပ်သွက်သွက် လုပ်ရမည်။ ရာသီဥတု မဆိုးခင်ကွန်ကရစ်လောင်း လုပ်ငန်းတွေ အပြတ်ဖြတ်ရမည်။ သို့မှ အတွင်းပိုင်း လုပ်စရာတွေ ဆောင်းအမီပြီးလိမ့်မည်။

ဆောက်လုပ်ရေး ရုံးခန်းအဖြစ် အသုံးပြုထားသည့် ထရေလာကားကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အလုပ်သမား ဆိုင်းတွေ ခွဲပုံကို စစ်ဆေးသည်။ အားလုံး အစီအစဉ် အတိုင်း စနစ်တကျ။ ဒီဇင်ဘာ တလလုံးသည်ခွင်မှာပဲ အချိန်ကုန်သွားမှာ ထင်ပါရဲ့ ကောင်း ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်လောက်ကျမှ တောင်ပိုင်းကို ပြောင်းရင်ကလေးလည်း လသားလောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့။

ဒေးဗစ်က ဒေတိုနာတွင် စီမံကိန်းရုံးခန်း ဖွင့်နေပြီ ဆိုသည်။ တကယ် စဆောက်မည့် အချိန်လောက်တွင်ကျွန်တော် အရောက်သွားရမည် ထင်၏။

ကျွန်တော်သည် ဗိသုကာ ပညာရှင်တယောက် မဟုတ်ပါ။ နီရာကတော့ကျွန်တော့်ကို လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတယောက် ဖြစ်စေချင်သည်။ ရုံးခန်းကြီးနဲ့ လက်ထောက်တွေ၊ 'အတွင်း ရေးမှူးတွေနဲ့ မီးဖိုထဲက လက်ဆေးဇလုံကို ရွှေကွပ်ရမလား။ အိမ်သာထဲမှာ ပန်းရောင် တယ်လီဖုန်း ထားရမလား ဆိုတဲ့ကိစ္စမျိုးတွေနဲ့ကျွန်တော့်ကို ပြဿနာလုပ်မည့် အလုပ်ရှင်တွေနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ဘဝမျိုးကို မြင်ချင်သည်။

သို့သော်ကျွန်တော်က အလုပ်သမားဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး ရွှံ့ထဲ ရေထဲတွင် တနေကုန် လျှောက်သွားနေတတ်သူ။ ဒေါ်လာ တသောင်းတန်၊ တသောင်းခွဲတန် အိမ်မျိုးတွေကို မြန်ကောင်း သက်သာနည်းနဲ့ ဆောက်ပေးချင်သူ။ အိမ် တကယ် လိုအပ်နေသူတွေအတွက် သူ့ငွေနဲ့သူ တန်အောင် ဆောက်ပေးချင်သည်။ မိတ်ဆွေ

အပေါင်းအသင်းများကိုကြွားဖို့ အလှသက်သက်ဆောက်သည့် သောက်ရှူးမတွေအတွက်ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မဆောက်။

သည်လုပ်ငန်းကို လုပ်ရင်းလုပ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်လာသည်။ အသုံးဝင်သည်ဟု ထင်လာသည်။ ဝါသနာလည်း ပါသည် မဟုတ်လား။ ဝါသနာပါလို့လည်း ဗိသုကာ အင်ဂျင်နီယာကျောင်းကို တက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် စစ်ဖြစ်လာသဖြင့်ကျောင်းမှ စစ်တပ်သို့ တန်းပြေးခဲ့ရသည်။

လုပ်ငန်းခွင် ဆင်းမည့်ဆဲဆဲတွင် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဆမ်ဘာရက်ဒ်လေ ဝင်လာသည်။ ဆမ်ကကျွန်တော့် အလုပ်ရှင်၊ ကျွန်တော့် ဆရာ။

သူ့ကို ပြုံးနှုတ်ဆက်ပြီး-

"နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ အပိုင်းကွန်ကရစ်လောင်းတာကျွန်တော် ခုပဲ သွားကြည့်မလားလို့"

ဆမ်ကကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြုံးမပြဘဲ တည်တည်ကြီး လုပ်နေသည်။ ဘာများ ဖြစ်လာပါလိမ့်။

"ဟော့လူ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ နောက်အလုပ်တခုအတွက် ပိုက်ဆံ မရခဲ့လို့လား"

"ပိုက်ဆံက ရပါတယ်"

"အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါ၊ ဘာမှ မပူနဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ နှင်းဖြိုင်ဖြိုင် မကျခင်ပြီးမယ်၊ နောက်နှစ်တွေဆို
ခင်ဗျားအိတ်ထဲမှာငွေစက္ကူတွေဖောင်းဖောင်းကားကားနဲ့ လျှောက်သွား နေနိုင်ပြီ"

"အဲဒါက ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး လုခ်၊ အင်း...ကိုယ် စိတ်တော့ မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြောရတော့မှာပဲ၊ သူငယ်ချင်းကိုကိုယ် ဆက်မထားနိုင်တော့ဘူး"

ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်-

"ခင်ဗျား ရူးနေသလား ဆမ်၊ ကျွန်တော် မရှိဘဲ ဒါတွေ ဘယ်သူ လက်စသတ်မလဲ"

"ကုမ္ပဏီက လူတယောက် ထည့်မယ်တဲ့၊ အဲဒီလူကို မယူရင် ငွေ ထပ်ထုတ် မပေးတော့ဘူး တဲ့"

သူက စီးကရက် မီးညှိရင်း အလွန်အားနာနေသည့် အမူအရာဖြင့်-

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး လုခ်”

ကျွန်တော်လည်း စီးကရက် ထုတ်ညှိလိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် လုံးဝမမျှော်လင့်ဘူး ဆမ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို ခံစားရမလဲ ခင်ဗျား စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“ဒေးဗစ်ဆီက ဘာကြားသေးလဲ၊ အဲဒီမှာ အဆင်ပြေမှာပါ”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြီး-

“ဘာမှ မကြားဘူး”

“ဖြစ်လာမှာပါ သူငယ်ချင်းရာ”

ကျွန်တော် စီးကရက်ကိုသာ မဲဖွာနေသည်။

“အခိုက်အတန့်အနေနဲ့ကိုယ် လုပ်ပေးနိုင်တာ တခုရှိတယ် လုခ်၊ အလုပ်သမား ဆိုင်းထဲ ခဏ ဝင်လုပ်နေမလား"

“နေပေ့စေ ဆမ်၊ ဒါတော့ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါလောက်အထိတော့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆွဲမချချင်ဘူး”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ နားလည်ပါသည်။ သာမန် အလုပ်သမားဘဝကိုကျွန်တော် ပြန်ဆင်းလိုက်လျှင် နောင် ဘယ်သူကမှကျွန်တော့်ကိုကြီးကြပ်ရေးမှူးရာထူး ပေးတော့မည် မဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ လောကက သတင်းအပြန့် သိပ်မြန်သည်။

ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့တွေကို မှုတ်ထုတ်ရင်း စီးကရက်တိုကို ပြာခွက်ထဲ ထိုးထည့် လိုက်သည်။

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဒီနေ့လုပ်စရာ ရှိတာတွေ လက်စသတ်လိုက်မယ်”

“လူသစ်က ဒီနေ့ နေ့လယ်ပိုင်း ရောက်လာမယ် လုခ်”

ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပြီ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ထမင်းစားချိန်လောက်မှာကျွန်တော် လဲနိုင်အောင် လုပ် ပေးမယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ လစာ စာအိတ်ကမ်းပေးပြီး ထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်ကျောကို အတန်ကြာကျွန်တော်ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှ

စားပွဲဟောင်းကြီးထဲကကျွန်တော့်ပိုင် ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အလုပ်ခွင်မှ ထွက်လာပြီး အိမ်ကို တန်းမပြန်ဘဲ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဝီစကီ မသောက်ဘဲ ဘီယာ မှာသောက်ရင်း ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ဘောလုံးပွဲကြည့်နေ လိုက်သည်။

ငါးကြိမ်မြောက် အိမ်သာဝင် အပေါ့သွားပြီး ပြန်အထိုင်တွင် စင်စင်နာတီအသင်း ခွက်ခွက်လန်အောင် ရှုံးနေသည်။

စားပွဲထိုးက စားပွဲကို လာသုတ်ပေးရင်းကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်ကျော်ပြီးကြည့်ကာ-“သွားပြီ၊ အလကား အသင်း၊ ရှုံးလို့ အတောမသတ်ဘူး၊ ရာသက်ပန် ထုတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

စားပွဲပေါ်ကို အကြွေနည်းနည်း ပစ်တင်ပြီးကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆက် မထိုင်ချင်တော့။ အယ်လီဇဘက်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောရဦးမည်။

ကျွန်တော် ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ အမင်္ဂလာသတင်းကို အယ်လီဇဘက် တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ပင် ခံယူသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ကို စောစောပြန်ကတည်းက အခြေအနေကို သူ အကဲခတ်မိပုံ ရသည်။ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မပြောဘဲ ပြုတ်ကြော်လုပ်ရန် အသားတုံးတွေကို ဒယ်အိုးထဲ ထည့်နေသည်။

သူ ဘာများ ပြောမလဲ ဆိုပြီးကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေသေးသည်။ ဘယ်လို တုံ့ပြန် မှာပါလိမ့်။ ဒေါပွမလား၊ စိတ်ပျက်မလား၊ သို့သော် သူက ဘာမှ ဝေဖန်ချက် မပေး။

“ကဲ... အစ်ကို ရေချိုးတော့လေ” တဲ့။

အခန်း (၄)

နောက်တခွက် ထပ်မှာမည့် အပြုတွင်ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်နှင့်ကော်ဖီပဲ မှာလိုက် တော့သည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး သူက ပြုံး၏။

"အဲဒီအတွက် အစ်ကို့ကို စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ"

"အစ်ကို မှူးနေရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒန်နီကိုကူညီနိုင်အောင် အစ်ကို့ အာရုံတွေ နိုးကြားနေရမယ်"

"ခုထိ ဘာလုပ်လို့ ရမယ်ဆိုတာ အစ်ကိုတော့ မသိသေးဘူး"

"နည်းလမ်းတော့ ရှိမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါကြောင့် ဂေါ်ဒွန်က အစ်ကို့ကို အရခေါ်တာ နေမှာပေါ့"

"အစ်ကိုလည်း အဲဒီလိုပဲတွေးမိတယ်"

အင်း… အဖေ ဆိုတော့ အလှည့်ကျရင် မနွဲ့ရဘူးပေါ့။ သမီးအတွက် ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရ နောက်တွန့်နေလို့ မဖြစ်တော့။

ကျွန်တော် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာသည်။ နံရံမှ နာရီကြီး၏ လက်တံက နှစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုတွင် ပြနေသည်။ ဆက်ပြီး ထိုင်မနေချင်တော့။

"အပြင်ထွက်ပြီး လေလေး ဘာလေး ရှူရအောင်နော်"

အယ်လီဇဘက်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ထသည်။ ငွေတောင်းခံလွှာ စာရွက်ကိုကောက်ယူပြီး အပေါက်ဝတွင် ငွေရှင်းသည်။

စစ်ဆေးရေးကောင်တာဘက်မှ အထွက်တွင် ဧရာမဂျက်လေယာဉ်ကြီး ဆူညံစွာ ထိုးဆင်းလာသည်။ နံဘေးတွင် 'အေ' စာလုံးကြီးနှစ်လုံး အပြုံးသားနှင့်။ ခေါင်းပေါ်ဆီက အသံချဲ့စက်မှကြေညာသံ ပေါ်လာသည်။

"နယူးယောက် ထွက်ပေါက် နံပါတ် ၄ မှ ထွက်လာတဲ့ အမေရိကန် လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင်ပျံသန်းမှု အမှတ် ၄၂ လေယာဉ် ဆိုက်ရောက်လာပါပြီ"

"အဲဒါကိုယ် လိုက်ရမယ့် လေယာဉ်ပဲ ထင်တယ်" ဟုကျွန်တော် ပြောလိုက်စဉ် မှာပင် လေယာဉ်တံခါး ပွင့်ကာ ခရီးသည်တွေအလျှိုအလျှို ဆင်းလာကြသည်။ အယ်လီဇဘက်က မမျှော်လင့်သည့် စကားကို ဆိုလာသည်။

“အင်း.. မပျင်းစဖူး ပျင်းကျန်ခဲ့တော့မယ်၊ ခုလို အထီးကျန်ဝေဒနာမျိုး တခါမှ မခံစားဖူးသေးဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကွင်းထဲက မီးချောင်းများ၏ ဖြူဖွေးဖွေး အလင်းရောင်တွင် ဖျော့နေသည့် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရ၏။ သူ့လက်ကို ဆုပ်ယူလိုက်သည်။ အေးစက်နေ၏။

“အစ်ကို မသွားလည်း ဖြစ်ပါတယ်ကွာ”

“မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အစ်ကို သိသားနဲ့”

သူ့မျက်လုံးများတွင် အားငယ်နေသည့် အရိပ်အယောင်ကိုတွေ့ရ၏။

“နိုရာ့ အလိုအရ ဆိုရင်တော့ သွားဖို့ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်မှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူး လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်တနှစ်ကတည်းကကြေညာပြီးသားပဲ”

“အစ်ကိုက ဒါကို ယုံနေလို့လား”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ စီးကရက်တလိပ် ထုတ်ညှိလိုက်သည်။ သို့သော် သူက ထပ်မေးသည်။

“ကျွန်မ မေးတာ ပြောလေ အစ်ကို”

“အင်း... ယုံတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ကွင်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်ပြီးကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှကုန်တွေ ချနေပြီ။

“ဘာကို ယုံရမယ် ဆိုတာ အစ်ကို မသိပါဘူးကွာ၊ ဒန်နီဟာကိုယ့်သမီးဆိုတာ စိတ်ထဲက သိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခါတလေလည်း နိုရာပြောတာ ယုံချင်တယ်။ သူ ပြောတာ ယုံနိုင်ရင် အစ်ကို ဒါလောက် မခံစားရဘူးပေါ့”

အယ်လီဇဘက် တိုးတိုးလေး မေးသည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား အစ်ကို၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒန်နီကို သမီးအဖြစ် အရာတိုင်းထက် အစ်ကို တွယ်တာခဲ့ပြီးမှလေ.."

ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်မှန်း သိလာပြန်သည်။

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ သူ့အဖေရင်း ဖြစ်တယ် ထားဦး၊ သူ့အတွက်ကိုယ် လုပ်ပေး နိုင်တာ ဘာရှိလဲ၊ အထောက်အပံ့ မပေးနိုင်ဘူး၊ အကာအကွယ်

မပေးနိုင်ဘူး”

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ပေးနိုင်တယ်လေ၊ ခုထိ အစ်ကို ချစ်နေသားပဲ”

“အင်း.. ချစ်ပါတယ်၊ ချစ်တာက လွဲပြီး ဘာမှ မရှိဘူး၊ ခုထိ စုတ်ပြတ်မွဲတေနေတုန်း”

နာကြည်းစိတ်တွေ ရင်ထဲတွင် ခါးခါးသီးသီးကြွတက်လာ၏။

“အမှန်က သမီးကို နိုရာ့လက်ထဲ မရောက်အောင် လုပ်ရမှာ”

“ဘယ်နည်းနဲ့ လုပ်လို့ ရမှာလဲ အစ်ကိုရယ်”

“ခိုးပြီး ထွက်ပြေးလို့ ရသားပဲ၊ တခြားတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်ဘူး”

“အစ်ကို တခါကြိုးစားသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုက မွဲတေနေလို့ သူရဲဘောလည်းကြောင်တာ၊ အမှန်က ဒန်နီအတွက် ငွေမလိုဘူး၊ အချစ် လိုတာ”

သူ့ကို တချက်ငဲ့ကြည့်ပြီးကျွန်တော် ဆက်ပြောသည်။

“နိုရာက သမီးကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး၊ တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးကို ပြောတာ၊ သူ့အလုပ်က လွဲပြီး ဘာကိုမှ ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒန်နီကိုလည်း အရုပ်ကလေး တရုပ်လိုပဲ သဘောထားတာ၊ ဒါကြောင့် အဘွားအိမ်မှာ သွားနေ တဲ့ အချိန်ရယ်၊ ဖအေ့ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်လာတဲ့ အချိန်ရယ်ပဲ သူ့အတွက် ပျော်စရာ ရှိတယ်၊ မင်း ဇာတ်လမ်းအားလုံး မသိဘူးနော်”

အယ်လီဇဘက် ခေါင်းခါသည်။

“ဒန်နီဟာ အိမ်ပြန်ရတဲ့ အခါတိုင်း သူ့အမေကို မြင်ရင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်တာ ချည်းပဲ၊ မအေ့ အလိုကျအောင်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုရာက ဒန်နီကိုကျပ်မပြည့်တဲ့ကလေးလို့ ထင်နေတယ်၊ ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့ကောင်မလေးလို့ပဲ ထင်နေတယ်၊ ဖအေနဲ့တွေ့ရင် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ပျော်နေပေမယ့် ဒန်နီမျက်နှာဟာ အချစ် ပြည့်ပြည့် ဝဝ မရတဲ့ပုံ ပေါ်နေတယ်”

အယ်လီဇဘက်၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာသည်။ ကျွန်တော့် အနား တိုးကပ်လာပြီး တိုးညင်းစွာ ပြောသည်။

“အစ်ကိုက အဖေပဲ၊ အမေ့မေတ္တာမျိုးတော့ ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ”

အသံချဲ့စက်မှကြေညာသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“အမေရိကန် လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင် ပျံသန်းမှု အမှတ် ၄၂ ဂျက်လေယာဉ် အမှတ် ၄ ဂိတ်မှာကုန်တင်နေပါပြီ၊ ဒင်ဗာမှတဆင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ပျံသန်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဇက်ကို တချက် ပွတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းကြီး တအားပင်ပန်းသွားသည်။ တဆက်တည်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီကောင်ပဲ ထင်တယ်"

“ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ် ဖေဖေ'

သူ့ကိုကျွန်တော်တအံ့တသြကြည့်လိုက်၏။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူကျွန်တော့်ကို ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးပြုံးကလေး ပြောသည်။

“အကျင့်ရသွားအောင်ကျွန်မ ခုကတည်းက ခေါ်မယ်နော်”

“သဘောပါပဲဗျာ”

နှစ်ယောက်သား အထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဟိုရောက်ရင် အကြောင်းကြားဦးနော်”

“ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကနေ ဖုန်းဆက်မယ်လေ၊ မင်းဘက်က ပြောစရာ မရှိရင် အကြောင်း ထူး မရှိဘူးလို့ပဲ တိုတိုပြော၊ အစ်ကိုလည်း တိုတိုပြောမယ်၊ ဖုန်းဖိုး သက်သာအောင်လေ”

“ကျွန်မဘက်က ဘာများ ပြောစရာ ရှိမှာလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ဗိုက်ကို လက်နှင့် စမ်းလိုက်သည်။

သူက ရယ်ပြီး-

“မပူပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို ပြန်မရောက်မချင်း မမွေးဘူး၊ စိတ်ချ”

“တကယ်နော်”

နံပါတ် ၄ ဂိတ်တွင် လူများများ မရှိ၊ လေယာဉ်ပေါ်ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ဇနီးသည်ကို နှုတ်ဆက်အနမ်း နမ်းပြီး အဝင်ဝတွင် လက်မှတ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

လေယာဉ်ကွင်း ဝန်ထမ်းက လက်မှတ်ပေါ်တွင် တံဆိပ်ဖြတ်ထုပြီး

အပေါ်ပိုင်းကို ဆုတ်ယူလိုက်သည်။ တပိုင်းကိုကျွန်တော့်အား ပြန်ပေးရင်း-

"တည့်တည့်လျှောက်သွားပါ မစ္စတာကေရီ"

ဒင်ဗာတွင် တထောက်နားတော့ လေယဉ်မယ်က အောက်ဆင်းပြီး အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် နိုင်ကြောင်း ပြောသည်။ သို့သော် မဆင်းတော့ဘဲ လေယာဉ်ပုံ့ထဲတွင်ပင်ကော်ဖီ သောက်နေလိုက်သည်။

ကော်ဖီခါးခါး သောက်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲ နွေးသွားသည်။ တင်းမာနေသည့်ကြွက်သားတွေ လျော့သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ခြောက်နှစ်ဆိုသည့်ကာလက တနံတလျားကြီး ဖြစ်သည်။ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲနိုင်လောက်အောင် ရှည်လျားသည့်ကာလ၊ ကလေးတယောက်ကြီးထွားနိုင် လောက်သည့်ကာလ ဖြစ်၏။

ခုဆိုလျှင် ဒန်နီတယောက် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ ဒေါက်မြင့် ဖိနပ်နှင့် စကပ်ဖားဖားနှင့် ဖြစ်နေရှာမည်။ အရောင်မဲ့နှုတ်ခမ်းနီနှင့် မျက်ခွက်ကို အစိမ်း ရောင် သို့မဟုတ် အပြာရောင် ခြယ်သထားမည် ထင်သည်။ ဆံပင်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ထုံးဖွဲ့ထားလေမည်လား။ ဘယ်လိုပင် အပျိုဂိုက် ဖမ်းနေစေဦး၊ မျက်နှာကလေးကမူ ပီဘိကလေးလေးအတိုင်း ရှိနေဦးမည် ထင်၏။

ခွဲခွာခဲ့သည့်ကာလမှာ ခြောက်နှစ်ကြီးများတောင် ရှိခဲ့ပြီကော။ သည်အတော အတွင်း ဒန်နီ မည်မျှ ပြောင်းလဲနေပြီလဲ။ အမျိုးမျိုး ဖြစ်လာနိုင်သည်။ မဖြစ်စေချင်သည့် ပုံစံတွေလည်း ဝင်နေနိုင်သည်။ မအေ့အတုတွေ ယူပြီးတော့လေ။

ကျွန်တော့် ရင်သွေးကလေးသည် ကွဲကွာနေသည့် ခြောက်နှစ်အတွင်း ကြီးထွားလာမည် မုချ။ ဤသို့ကြီးထွားလာခြင်းသည် လူသတ်ဖို့အတွက် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။

အခန်းတံခါး ပိတ်သံကြားလိုက်ရ၏။ မီးတွေ လင်းလာသည်။ စီးကရက်ကို ပြာခွက် ထဲသို့ ထိုးခြေပြီး ခါးပတ်ကို ပတ်လိုက်သည်။ လေယာဉ်မယ်က ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာပြီး ကျေနပ်သွားသလို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ တခြားခရီးသည်တွေကို ဆက်ပြီး စစ်ဆေးသည်။ လက်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ချီကာဂို စံတော်ချိန် လေးနာရီခွဲ။ နောက်ကို နှစ်နာရီ ပြန်ရွှေ့လိုက်၏။ ပစိဖိတ်ကမ်းခြေ စံတော်ချိန် နှစ်နာရီခွဲ ဖြစ်သွားပြီ။

တယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဘယ်လောက် လွယ်လိုက်သလဲလို့။ နာရီလက်တံကို နောက်ရွှေ့လိုက်ရုံကလေးဖြင့် နှစ်နာရီ ထပ်အချိန် ရသွား၏။ ဘာပြုလို့ပါလိမ့်။ ဒါလောက် လွယ်ရင် နှစ်တွေ၊ လတွေကို နောက်ဆုတ်လို့ရသည့်

စက်တွေ ဘာကြောင့် မတီထွင်ကြပါလိမ့်။

အဲဒီစက်မျိုးရှိရင်ကျွန်တော် ခြောက်နှစ်လောက် နောက်ပြန် ဆုတ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ဒါဆို ဒန်နီကလေးတယောက် ခုရောက်နေသည့် နေရာသို့ ရောက်စရာ အကြောင်း မရှိပါ။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ နောက်ဆုတ်လို့ ရမှတော့ ဘယ်ခြောက်နှစ်တင် ဆုတ်တော့မလဲ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံးပြန်ဆုတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ သမီးကလေးမွေးသည့် အချိန်အထိလေ။

သမီး မွေးတုန်းကလည်း ခုလို လင်းအားကြီးအချိန်ပါပဲ။

★★★

“သိပ်တော့ မကြာနဲ့နော်၊ သူ သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်"

အခန်းထဲကျွန်တော် ဝင်မည်ပြုတော့ ဆရာဝန်က ဆီးပြောသည်။

“ကလေးကို ဘယ်တော့ကြည့်လို့ ရမလဲ ဆရာ”

“နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ဆို ကြည့်နိုင်ပါပြီ၊ ကလေးခန်းမှာ သွားကြည့်ပါ၊ ဆရာမတွေ ပြပါလိမ့်မယ်”

တံခါးပိတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

“ကလေးကိုကျွန်တော် အရင်သွားကြည့်မယ် ဆရာ၊ ဘယ်သူနဲ့ တူတယ် ဆိုတာ တောင် မပြောနိုင်ရင် နီရော ဒေါပွနေမယ်”

ဆရာဝန်ကကျွန်တော့်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြသည်။

နောင်တွင်မှကျွန်တော် သိရသည်။

မွေးခန်းထဲတွင် နီရာကကလေးကို လုံးဝတောင် မကြည့်ဘူးတဲ့လေ။

ဆရာမလေးက ခန်းဆီးကို မ,တင်လိုက်ပြီး သမီးကလေးကို မြှောက်ပြသည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်သွားသည်။ မျက်နှာကလေးက နီနီရဲရဲ၊ ဆံပင်က နက်ပြောင် နေသည်။ လက်သီးကလေးကို ဒေါသတကြီး ဆုပ်လို့။

ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားဖူးသည့် ပီတိသုခမျိုးသည်ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွား လေသည်။ မွေးဖွားရသည့် ဝေဒနာကိုလည်းကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။ အနီးထုပ်ကလေးကိုကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်နေဆဲ။

မျက်လုံးကလေးကိုကြည့်ချင်သည့် ဆန္ဒနှင့် တပြိုင်တည်း သမီးကလေးက မျက်စိဖွင့်ကြည့်သည်။ ပါးစပ်ကလေးကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း ပါးစပ်ဟလာသည်။ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ စည်းဝါးကိုက်နေပြီ။ သူကလေးနှင့်ကျွန်တော်သည် ဘယ်လိုမှ ခွဲလို့ ရတော့မည် မဟုတ်သည့် သွေးမျိုးဆက် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို သူ ပိုင်သည်။ သူ့ကိုကျွန်တော် ပိုင်သည်။

သမီးနှင့်ကျွန်တော် ဘဝခရီးကို အတူလက်တွဲ လျှောက်လှမ်းမည်။ တဦးဘဝကို တဦးဆီမှာ အပ်နှံထားမည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ သူ့အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် မျက်ရည်များ။

ထိုစဉ်တွင် ခန်းဆီး ပြန်ကျလာသည်။ ကျွန်တော် တယောက်တည်း ရုတ်ခြည်း အထီးကျန် ဘဝကို ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၏ တဖက်စွန်းတွင် တကိုယ်တည်း ရပ်နေရသူနှင့် တူ၏။ အမှောင်ထုလှိုင်းကြီးကကျွန်တော့် တကိုယ် လုံးကို လွှမ်းခြုံ ဝါးမျိုပစ်လိုက်သည်။

မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ရင်း ဆေးရုံစ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ နီရာ့ အခန်းတံခါးကို ဖွဖွကလေး ခေါက်လိုက်၏။ ဆရာမတယောက် လာဖွင့်ပေးသည်။

"ကျွန်တော် ခဏလောက် ဝင်တွေ့လို့ရမလား ဟင်၊ ကျွန်တော် သူ့အမျိုးသားပါ"ကလေးအဖေကို အလွန်စာနာတတ်ပုံ ရသည့် ဆရာမဖြစ်ဟန် တူပါ၏။ နံဘေး သို့ ရွှေ့ပေးရင်း-

"သိပ်မကြာပါစေနဲ့" ဟု ပြောပြီး ဝင်ခွင့်ပြုသည်။

နီရာ့အိပ်ရာဆီသို့ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ သူ အိပ်ပျော်နေပုံ ရ၏။ ပိတုန်း ရောင် ဆံပင်တွေ ခေါင်းအုံးဖြူဖြူပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည်။ သူ့ကိုသည်ပုံစံမျိုးဖြင့် မြင်ရလိမ့် မည်ဟု တခါမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပါ။ ဖြူဖျော့ကာ အားအင်ကုန်ခန်းနေပုံ ရသည်။ ကျွန်တော်က ခါးကိုင်းပြီ သူ့နဖူးပြင်ကို ဖွဖွကလေး နမ်းလိုက်သည်။

မျက်စိမဖွင့်ဘဲ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ရှားလာသည်။

"လော်တက်တွေကို မြှောက်၊ လွတ်လပ်သော ပြင်သစ် ရေတပ်မတော်သည် ဘယ်သောအခါမှ အရှုံးပေးလိမ့်မည် မဟုတ်"

အိပ်ရာတဖက်မှ ဆရာမကိုကြည့်ပြီးကျွန်တော် ပြုံးလိုက်သည်။ နီရာ့လက်ကိုကျွန်တော် ဖွဖွကလေး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

"လော်တက်တွေကိုမြှောက်၊ လွတ်လပ်သော ပြင်သစ်ရေတပ်မတော်သည်

ဘယ်သော အခါမှ အရှုံးပေးလိမ့်မည် မဟုတ်"

ဆရာမကကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြုံးပြရင်း-

“မေ့ဆေး ပြယ်စမို့ပါ မစ္စတာကေရီ၊ အဲဒီဆေးကြောင့် သူတို့ ဒီလိုပဲကယောင် ချောက်ချားတွေ ပြောတတ်ကြတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီး နီရာ့လက်ကို နောက်တခါ ညှစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် အထိတ်တလန့် အမူအရာတွေ ပေါ်လာသည်။

“မလုပ်နဲ့ ဂျွန်ရယ်၊ နီရာ့ကို နာအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ ဂျွန် သဘောကျ နီရာ လုပ်ပေးပွဲမယ်နော်၊ နီရာ့ကို နာအောင် မလုပ်နဲ့နော်”

သူက တိုးတိုးလေး ပြောနေသည်။

“နီရာကိုယ်ပါ၊ လုခ်ပါ။ အားလုံးပြီးသွားပြီ၊ ဘာမှ မပူနဲ့တော့နော်”

“တယောက်ယောက်က လက်ကို လိမ်ချိုးနေတယ်လို့ အိပ်မက် မက်နေတယ်၊ သိပ်နာတာပဲ၊ နီရာ့ရဲ့လက်ကို ဘယ်အနာခံနိုင်မှာလဲ၊ လုခ် သိပါတယ်၊ ဒီလက်တွေ မရှိရင် နီရာ ဘာအသုံးကျတော့မလဲ”

“အိပ်မက်ပဲကွာ၊ မေ့ပစ်လိုက်တော့”

သူ့လက်နှစ်ဖက် မြှောက်ပြီး သေသေချာချာကြည့်သည်။ အလွန်လှသည့် ရှည်သွယ်သွယ် လက်ချောင်းများ။ ပြီးမှ ပြုံးပြီး-

“နီရာကကလေးကျနေတာပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ နီရာ့လက်တွေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

ပြီးတော့ မျက်လွှာချပြီး ပြန်အိပ်သွားသည်။ ကျွန်တော် တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်သည်။

“နီရာ၊ နီရာ၊ ကလေးအကြောင်း မင်း မသိချင်ဘူးလား ဟင်၊ မိန်းကလေး နီရာ၊ သိပ်လှတာပဲ၊ မင်းနဲ့ သိပ်တူတယ် သိလား”

သို့သော် သူ မတုံ့ပြန်တော့၊ အိပ်ပျော်နေပြီ။

ဆရာမကိုကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ စာအုပ်တွေထဲတွင် ဖတ်ဖူးပါသည်။ သည်လို မဟုတ်ပါ။ သည်လို မဖြစ်သင့်ပါ။

ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်သွားသည့် အဖြစ်ကို ဆရာမ အကဲခတ်မိပုံ ရသည်။

အကြင်နာ ပြုံး ပြုံးပြပြီး 'ဆေးကြောင့်ပါ' ဟု အားပေးရှာသည်။

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

★★★

လေယာဉ် မှန်ပြတင်းမှ အပြင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဟိုးအဝေးကြီးတွင် ဆန်ဖရန်စစ္စကို၏ မီးရောင်တွေကို မှုန်ရေးရေး လှမ်းမြင်နေရပြီ။ နာရီလက်တံကို ၁၅ နှစ်လောက် ရွှေ့ရုံဖြင့်ကိစ္စ မပြီးသေး။ ၁၅ နှစ် နောက်ဆုတ်လျှင် နိုရာနှင့် လွတ်ဦးမည် မဟုတ်။ အနှစ် ၂၀ ရွှေ့ရ ပေလိမ့်မည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် နွေကာလ၊ ကျွန်တော်သည် ပီ ၃၈ လေယာဉ်အစုတ်ကြီးကို မောင်းလာခဲ့သည်။ မီးခိုးရင့်ရောင် ဂျပန်စစ်သင်္ဘောကြီး၏ ခေါင်းတိုင်ဆီသို့ တအား ထိုးဆင်းချလိုက်သည်။ ရုတ်ခြည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဆန္ဒကြောင့်ကျွန်တော် ဇွတ်လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သည်လို မလုပ်မိလျှင် လေသူရဲတံဆိပ်တွေကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တန်းစီ ရောက်လာမည် မဟုတ်။ အလားတူ စွန့်စားခန်းမျိုးအတွက်ကောလင်းကေလိ ရခဲ့သည့် သူရဲကောင်း တံဆိပ်မျိုးကိုလည်း ရခဲ့မည် မဟုတ်။ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဒဏ်ရာများဖြင့် ဆေးရုံကိုလည်း ရောက်ရမည် မဟုတ်။ ဝေဟင်သူရဲကောင်းအဖြစ် တိုင်းသိပြည်သိ သူကောင်း ပြုခြင်းလည်း ခံရမည် မဟုတ်။

သေသင့်ပါလျက် မသေခဲ့၍ နိုရာနှင့် ဆုံစည်းရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဒန်နီကို မွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သည်တုန်းကတော့ အရွယ်ကလည်း ငယ်သေးသည်လေ။ အင်း... ခုတော့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် နီးပါးကြာခဲ့ပြီ။ ပင်ပန်းလာသဖြင့် မျက်စိ ခဏမှိတ်ထားလိုက်သည်။

အို... အဘဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော်မျိုးအား ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် အချိန်တွေကို ပြန်လည် ပေးသနားတော်မူပါ။

https://t.me/TheBookR

အပိုင်း -၂

နိဒါန်း

အခန်း (၁)

လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သော်လည်း အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အချိန်သည် အနီး အဝေး တည်းဟူသော ကာလကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်၏။

ဝင်ပူးနေသည့် နတ်မိစ္ဆာတပါးပါးက သစ်ရွက်ခြောက်ကလေး တရွက်ကို မုန်တိုင်းထဲ မောင်းထုတ်လိုက်သလို ပစ္စုပ္ပန်လှိုင်းဂယက်ကြားမှာ ပိတ်မိခံနေရခိုက်တွင် အမှန်ကို မြင်အောင် မစဉ်းစားနိုင်ဘဲတွေဝေနေတတ်သည်။

အချိန်သည် ရံခါတွင် မရွေ့မလျား တန့်နေတတ်၏။ ရံခါတွင် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းကို စီးသည့် နတ်ဆိုးကို အသေသတ်ပစ်တတ်၏။ ထိုအခါတွင် အတိတ်သည် သတိရစရာ ရေးရေးမျှင်မျှင်ကလေး အဖြစ်သာ ထင်ကျန်ပြီး သော့ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှ ချောင်းကြည့်ရသည့်နှယ် ရှိလေသည်။ သည်လိုအခါမျိုးတွင် အဖြစ်ဟောင်းတို့ကို မမြင်ဖူး သေးသည့် ပုံစံဖြင့်လည်း မြင်ရတတ်၏။

မြို့ကိုပတ်ပြီး လေယာဉ်အကွေ့တွင် ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မီးရောင်တွေကို ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် အနီးကပ် မြင်ရ၏။ တံတားကြီးပေါ်မှ မီးတန်းတွေက ပုလဲကုံးများနှင့် တူနေသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နာကျင်မှု ဝေဒနာများ၊ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စိတ်များ မရှိတော့ကြောင်း သိလိုက်သည်။ ယင်းဝေဒနာဟောင်းတို့သည်ကျွန်တော့်အား စီးထားသည့် နတ်မိစ္ဆာ များနှင့်အတူ အတိတ်တွင် သေကျေ ပျက်စီးကျန်ခဲ့ကြလေပြီ။

သည်ခရီးကို လာဖြစ်အောင် အယ်လီဇဘက် ဘာကြောင့် တိုက်တွန်းသည်ကို လည်း ယခုမှကျွန်တော် သဘောပေါက်တော့သည်။

သူ့ကိုကျေးဇူးတင်ပါမည်။ အယ်လီဇဘက်သည် အပမှီနေသည့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှ မကောင်းဆိုးဝါးများကို ဖယ်ရှားကာကျွန်တော်အစစ် ပြန်ဖြစ်လာအောင်သည့်ခရီးထွက်ဖို့ ဇွတ်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သတင်းထောက်တွေကင်မရာ တကားကားဖြင့်ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ မနက် လင်းလုလုအချိန် ဖြစ်နေပြီမို့ သူတို့လည်းကျွန်တော့်နည်းတူ ပင်ပန်းနေကြပြီ။ ညနေပိုင်းလောက်ကျမှ သတင်းစုံ ထုတ်ပြန်ပေးပါမည်ဟုကတိပေးတော့ သူတို့ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုကြသည်။

ဈေးအပေါဆုံးကားတစီး ငှားပြီး မြို့ထဲသို့ လာခဲ့သည်။

ဟိုတယ်အသစ်ကလေး တခုတွင် ဝင်ပြီး အခန်းငှားလိုက်၏။ အခန်းကလေးက သိပ်မကျယ်သော်လည်း နေချင့် စဖွယ် ရှိသည်။

တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး အယ်လီဇဘက်ဆီသို့ ဆက်သည်။ တိုင်ပင်ခဲ့သည့် အတိုင်း ဖုန်းဖိုး ချွေတာပြီး တိုတိုပြောကြသည်။ သူ့အသံ ချိုချိုကလေးကို ခဏမျှသာကြာလိုက်ရသည်။

အလင်းရောင် ပို့လာပြီ။ ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်ပြီး အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေ မိ၏။ အနောက်ဘက်ယွန်းယွန်းက တောင်တန်းညိုညို့ဆီတွင် မတ်ဟော်ကင်အောက်မေ့ဖွယ်ကျောက်ရုပ်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရ၏။ နှင်းမှုန်ထဲတွင်ကောင်းကင်သို့ ထိုးထွက်နေ၏။ ယင်း၏ ဟိုမှာဘက်သို့ မျက်စိကို အားယူကြည့်လိုက်သည်။ အပြာရောင် အီတလီကျောက်သားဖြင့် မိုးထားသော အိမ်ကြီးကို ရေးရေး မြင်ရသည်။ ကွျန်တော့်မျက်စိနှင့် မစိမ်းသော အိမ်ကြီး။ တခါတုန်းကကျွန်တော် နေခဲ့ သည့် အိမ်ကြီး။ ခုတိုင် နိုရာ နေနေသော အိမ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ အင်း... ခုချိန်ဆို သူ အိပ်ပျော် နေတုန်း ဖြစ်မည်။ ထူးခြားသည့် သူ့ကမ္ဘာထဲမှာ အိပ်မက်တွေ မက်လို့လေ။

★★★

လေးလံစွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ တယ်လီဖုန်း မြည်သံကို နိုးကြားနေသည်။ သို့သော် လှမ်းယူပြီး နားထောင်ချင်စိတ် မရှိပေ။ ခေါင်းအုံးထဲကို မျက်နှာ နှစ်ထားလိုက်ပြီး နားနှစ်ဖက် တင်းတင်းပိတ်လိုက်၏။ တယ်လီဖုန်းက ဆက်မြည်နေသည်။

“နားထောင်လိုက်စမ်းပါ ရစ်ကီရယ်” ဟု ပြောမည်ပြုပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ ဘုရား.. ဘုရား.. ရစ်ကီက သေပြီပဲ။

အိပ်ရာပေါ်တွင် တပတ်လိမ့်လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ငေးကြည့်နေသည်။ အိပ်ရာနံဘေးက ဖုန်းခေါ်သံ ရပ်သွားပြီး အပြင်လိုင်းခွဲဖုန်းတွင် သွားမြည်နေသံ သဲ့သဲ့ကြားနေရပြန်သည်။ သို့သော်ကောက်မကိုင်၊ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို ငိုင်နေသည်။

ခဏကြာတော့ အပြင်ဖုန်း မြည်သံပါ ရပ်သွားသည်။ အိမ်ကြီးတခုလုံး အပ်ကျ သံကိုမျှကြားရအောင် တိတ်သွား၏။ ထထိုင်ပြီး စီးကရက်တလိပ် လှမ်းယူသည်။ ညက ဆရာဝန် ပေးခဲ့သည့် အိပ်ဆေးကြောင့် ခေါင်းတခုလုံးကိုက်ခဲနေသည်။ စီးကရက်ညှိပြီး တအားရှိုက်လိုက်၏။

အိမ်တွင်းပြော ဖုန်းခွက်မှကလစ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ဘဏ္ဍာစိုး၏ အသံ ထွက် လာသည်။

"မမလေး နိုးပြီလား"

"အင်း... နိုးပြီ"

နိုရာ မလှုပ်မယှက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"မေမေကြီးဆီက ဖုန်းလာနေတယ်၊ မမလေးနဲ့ ပြောမယ်တဲ့"

"ခဏနေမှ ပြန်ဆက်မယ်လို့ ပြောလိုက် ချားလ်စ်၊ နိုရာ့အတွက် အက်စ်ပရင်ဆေးပြားနည်းနည်းနဲ့ကော်ဖီ ယူလာခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ မမလေး"

ကလစ်ခနဲ မြည်ပြီး အသံပျောက်သွားသည်။ မကြာခင် ချားလ်စ်၏ အသံ ထပ်ပေါ်လာပြန်သည်။

"မမလေး"

"ဘာလဲ"

"မေမေကြီးက ပြောတယ်၊ အရေးကြီးတယ်၊ အခု ပြောချင်တယ်တဲ့ ခင်ဗျ"

"အေး... အေး၊ ကောင်းပြီ"

တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းယူရင်း-

"အက်စ်ပရင်နဲ့ကော်ဖီ မြန်မြန် ပို့ပေးစမ်းပါ ချားလ်စ်၊ ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်နေလို့"

တဆက်တည်းတွင် အပြင်ဖုန်းကို ဆက်ပြောသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"သမီး နိုးပြီလား"

မေမေ့အသံကို ပြတ်သားကြည်လင်စွာကြားရသည်။

"အင်း... ခုမှ နိုးတယ်"

မေမေတယောက် ဘယ်လိုများ ထိန်းထားပါလိမ့်။

ခုနစ်ဆယ့်တနှစ် ရှိနေပြီ။ သူ့အသံတွေကကြည်လင်နုပျိုနေဆဲ။

“ခြောက်နာရီခွဲနေပြီ နိုရာ၊ ဒီကို ခုနစ်နာရီအရောက် လာရမှာလေ၊ မစ္စတာဂေါ်ဒွန်လည်း ရောက်နေပြီ”

“လုဒ် ရောက်နေပြီလား"

“မရောက်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ လာမှာပါ”

“မေမေက သေချာလုချေလား၊ သူလာမယ်လို့ ကံသေကံမ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ရောက်နေပြီလို့ ကြားလို့လား”

“ကြားတော့ မကြားသေးဘူး”

“သူ လာချင်မှ လာမှာပေါ့”

“လာမှာပါ၊ သူ လာမယ်လို့ ပြောထားပြီးသားပဲ”

အဘွားကြီးကကိန်းသေပေါက် ပြောနေသည်။

“မေမေက သူ့ဆို သမီးထက် အမြဲတမ်း ပိုယုံတယ် မဟုတ်လား”

နိုရာ မကျေမချမ်း မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ညည်းက မေမေ့သမီးပဲ”

“အကြောင်း မဟုတ်ဘူး မလုပ်ပါနဲ့ မေမေ၊ သိပ်အကြောင်း ဟုတ်တာပေါ့”

နိုရာက ခါးခါးသီးသီး ပြောသည်။

“အေး.. အဲဒီအတိုင်းပဲ”

ထုံးစံအတိုင်း မေမေက အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် လေသံဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

“ညည်း ခုထိ နားမလည်ရင် တသက်လုံး ဘယ်တော့မှ နားလည်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မရှုံ့မရဲ တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ချားလ်စ် ဝင်လာသည်။ ငွေလင်ဗန်းကို လက်တွင်ပိုက်လျက်။

“မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန်က မှာတယ်၊ နိုရာ ဒီကိုလာရင် ရိုးရိုးချည်ထည်ဝတ်စုံကို ဝတ် လာတဲ့၊ လုံးဝ မိတ်ကပ် မလိမ်းပါနဲ့တဲ့၊ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းနီကို အရောင်ဖျော့ဖျော့ပဲ ဆိုးတဲ့”

"အင်း... မစ္စတာဂေါ်ဒွန်ကတော့ စွေစပ်ပါပေတယ်"

ချားလ်စ်က အိပ်ရာနံဘေး စားပွဲတွင်ကော်ဖီဗန်းကို ချသည်။ ကော်ဖီကို ပန်းကန် ထဲငှဲ့ပြီးသူ့သခင်မလက်ထဲ ထည့်ပေးရင်း အက်စ်ပရင်သုံးပြားပါသည့်ပန်းကန်ငယ်ကလေးကိုပါကမ်းပေးသည်။

"သူ့ကို ရတဲ့အတွက် ဘုရားမတာပဲလို့ ညည်း မှတ်ပါ"

"သိပ်ခေါင်းကိုက်နေတယ် မေမေ၊ နီရာ လာဖို့ လိုလို့လား"

မေမေက အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည့် အသံဖြင့်-

"နီရာ"

"နီရာ လာတော့ ဘာထူးမှာလဲ၊ ဘာလုပ်နိုင်လို့လဲ၊ ဒီမေးခွန်းကို နီရာ မကြားချင်တော့ဘူး မေမေ၊ ပြီးတော့ သတင်းထောက်ကောင်တွေလည်း ရောက်လာကြဦးမယ်"

အေးစက် မာကျောသည့် မေမေ့အသံကိုကြားရသည်။

"ကလေးထောင် ပြန်သွားရမယ်၊ အဲဒါ ညည်း လိုက်ရမယ်၊ လူစား ဝင်လုပ်လို့ မရဘူး၊ သူ့အဖေလည်း လာမယ်၊ ညည်းလည်း လာရမယ်၊ ဒါပဲ"

ခေါင်းထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ထိုးကိုက်လာသည် ထင်ရ၏။

"ကောင်းပါပြီ မေမေ၊ လာခဲ့ပါ့မယ်"

တယ်လီဖုန်းကို ချပြီး ကော်ဖီခွက် လှမ်းယူသည်။ အက်စ်ပရင်သုံးလုံးစလုံး ကော်ဖီနှင့် မျှောချလိုက်၏။

"မစ္စဒန်နီ ဘယ်လိုနေလဲဟင် မမလေး"

ချားလ်စ်က ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။ သူ့မျက်နှာ မည်းမည်းဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွင် သိချင် စိတ်တွေ လွှမ်းနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးကို နီရာ တအံ့တသြ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒန်နီ အခြေအနေကို မေးမကြည့်လိုက်မိ။ အခြေအနေကောင်းနေလို့ မေမေ ဘာမှ မပြောခြင်း ဖြစ်မည်။

"ကောင်းပါတယ်" ချားလ်စ်က နီရာ ဆက်အပြောကို စောင့်နေသည်။

"မေမေ ပြောတယ်၊ သူ အိပ်ပျော်နေတယ် တဲ့"

လိမ်ပြောလိုက်မိပြီးမှကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါပွသွားသည်။

အစေခံတယောက်ကို ဘာကြောင့် အဖက်လုပ်ပြီး ရှင်းပြနေမိပါလိမ့်။ သူ့အမှုထမ်းသက် ဘယ်လောက်ရှိရှိပေါ့။

"ပိုင်အိုလက်ကို ပြောလိုက်၊ နိုရာ ရေချိုးမယ်လို့"

ခပ်ပြတ်ပြတ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မမလေး၊ ကျွန်တော် အပေါ် လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်"

တံခါးပိတ်ခဲ့ပြီး ချားလ်စ် အပြင်ထွက်သွားသည်။ နိုရာကော်ဖီကို မော့ချလိုက်သည်။ အိပ်ရာမှ ဆင်းပြီး နောက်တခွက် ထပ်ငှဲ့သည်။ တဖက်ကို လှည့်လိုက်တော့ကိုယ်လုံး ပေါ်မှန်ကြီးတွင် မိမိရုပ်သွင်ကို လှမ်းမြင်သည်။ ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်လျက် မှန်တင်ခုံဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသည့် ပုံရိပ်ကို သေသေချာချာကြည့်နေမိ၏။ သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်နှင့်လုံးဝမတူသေးပါ။ ကိုယ်နေဟန်သွယ်လျကြော့ရှင်းဆဲ။ တင်သားများအပေါ်တွင် အဆီဟူသရွေ့ လုံးဝ မတင်သေး။ ရင်သားများက မဆူလွန်း မကြုံလွန်းဘဲ တင်းတင်း မို့မောက်ဆဲ။

မှန်ကြည့်ရင်း ကော်ဖီဆက်သောက်သည်။ ပါးလွှာလွှာ ပိုးသားညဝတ်ရုံအောက်မှ ဆင်စွယ်ရောင် တောက်နေသည့် အသားရောင်ကိုလည်း သဘောကျသည်။ ရှေ့ကိုင်းပြီး မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ပြန်သည်။ မျက်ကွင်းကလေးများ မသိမသာ ညိုနေသည်မှအပကြောက်မက်ဖွယ် အဖြစ်ဆိုးကြီးနှင့်ရင်ဆိုင်ထားသည့် မျက်နှာမျိုး မဟုတ်။ မျက်လုံးတွေကကြည်လင်တောက်ပနေကြ၏။ မျက်သားဖြူတွင် အနီရောင် လုံးဝမသန်း။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်က ပြည့်ဖြိုး ညက်ညောနေဆဲ။

ရင်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ပေါ့ပါးလာသည်။ သည်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပိုင်ရှင်ကို ဒန်နီ အမေပါဟု ပြောလို့ ဘယ်သူ ယုံပါမည်လဲ။

ကပ်လျက်အခန်းမှ ရေချိုးကန်တွင် ရေဖြည့်နေသံကိုကြားရသည်။ ကော်ဖီပန်းကန်ကို မော့ပြီး မှန်တင်ခုံပေါ် တင်ထားခဲ့ကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

အသားမည်းမ ကလေးတယောက်က ကျောက်သားဖြင့်ပြီးသည့် ရေချိုးကန်ကြီး နံဘေးမှ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

"မင်္ဂလာပါ မမလေး"

နိုရာက ပြုံးပြီး-

"မင်္ဂလာပါ ပိုင်အိုလက်"

"မမလေးကောင်းကောင်း နားရရဲ့လား ဟင်"

"ဒေါက်တာဘွန်နာ ပေးတဲ့ ဆေးတွေ သောက်ပြီး ငါ ဘာမှ သတိမရတော့ဘူး"

"ကျွန်မတို့လည်း ကောင်းကောင်း မအိပ်ရပါဘူး မမလေးရယ်၊ ရဲတွေက တညလုံး မေးလို့ပဲ မပြီးနိုင်ကြဘူး"

နီရာက ပိုင်အိုလက် ဆိုသည့်ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"နင် သူတို့ကို ဘာတွေ သွားပြောလဲ"

"ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ မမလေး၊ မြင်တာပဲ ပြောရတာပေ့ါ"

ပိုင်အိုလက်က ဆပ်ပြာမှုန့်နှင့် ရေမွှေးပုလင်း ထယူပြီး ရေမြှုပ်တွေ ထအောင်မွှေရင်း-

"အခန်းထဲကိုကျွန်မ ဝင်သွားတော့ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲနေတဲ့ မစ္စတာ ရစ်ကီကို မမလေးကုန်းပြီး ပွေ့ထားတယ်၊ မစ္စက်ဒန်နီက နံရံမှာ မှီပြီး..."

"တော်တော့... အဲဒီအကြောင်း ငါ ဆက်မကြားချင်ဘူး"

နီရာ ပိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မမလေး၊ ကျွန်မလည်း မပြောချင်ပါဘူး၊ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားချင်ဘူး"

ပိုင်အိုလက်က ပြောပြောဆိုဆို ပုလင်းကို စင်ပေါ် ပြန်တင်သည်။ တခန်းလုံး မွှေးကြိုင်နေပြီ။ ရေနွေးစပ်ထားသည့် ရေချိုးကန်ထဲတွင် အမြှုပ်တွေ တဖြည်းဖြည်းကြွတက် လာနေ၏။

"ခဏလေးစောင့်ပါနော် မမလေး၊ ရတော့မယ်၊ ကျွန်မအကြောလျှော့ပေးရမလား ဟင်၊ မမလေး ပိုပြီး နေကောင်းသွားအောင်လေ"

နီရာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ညဝတ်ရုံကို ခေါင်းပေါ်မှ ဆွဲချွတ်ပေးလိုက်သည်။ ပိုင်အိုလက်က ဝတ်ရုံကို သေသေသပ်သပ် ခေါက်ပြီးကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တင်ထားပေးသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် နီရာ အားလျှော့မှောက်ပေးသည်။ လက်နှစ်ဖက် ယှက်ပြီး မေးတင်လျက်။

ခြေဆန့်လက်ဆန့် နေပြီး အနိုပ်ခံသည်။ ကိုယ်ထဲမှ အကြောအားလုံး ပြေလျော့ သွားကြသည် ထင်၏။ သက်ပြင်းတချက် ရှိုက်ကာ မျက်လုံးကလေး မှေးစင်းပြီး ဇိမ်ယူနေ လိုက်သည်။

ရေချိုးပြီးသည်နှင့် အိမ်တွင်း စကားပြောခွက် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။

"ချားလ်စ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမလေး"

"ကားထုတ်ထားပေးနော်၊ ပြီးတော့ချားလ်စ်ပဲ နိုရာ့ကို လိုက်မောင်းပို့ပေး၊ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းလို့ ကားမမောင်းချင်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး"

စကားပြောခွက် ခလုတ်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှ မထွက်ခင်ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးထဲတွင် တချက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်က အလွန်ကွက်ကျော် မြင်တတ်သူ။ အင်းလေ.. အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိရမှာပေါ့။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ရွေးဝတ်သည်။ ကိုယ်နေဟန် ပိုပြီး ပုံပေါ်လာသည်။ ပိုပြီး နုပျိုလာသည်။ ချည်ထည် အပေါ်အင်္ကျီကို လက်မောင်းပေါ်တင်ပြီး မျက်နှာအနေအထားကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်သည်။ ကြော်ငြာလောကမှ အပေါင်းအသင်းများက သူ့မျက်နှာ အနေအထားကို 'တည်ငြိမ်လေးနက်"သည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုကြသည်။

နုပျိုလန်းဆန်းပြီး စွဲမက်စရာကောင်းချင်တိုင်း ကောင်းနေ၏။ ပြီးတော့မှ တည်ငြိမ်မှု အပြည့်နဲ့ လက်ပွေ့အိတ်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်ခန်းမသို့ ဆင်းသည့်ကျောက်သားလှေကားထစ်များပေါ်မှ နိုရာ၏ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်သည် တိတ်ဆိတ်နေသည့် အိမ်ကြီးထဲတွင် ပဲ့တင်၍ နေလေသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးမှ အပြင်သို့ကဲကြည့်လိုက်သည်။ ချားလ်စ်ကားထုတ်လို့ မပြီးသေး။ တဖက် စ်ကြိသို့ ချိုးကွေ့၍ ပန်းပုခန်းဆီသို့ အမှတ်မထင် လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ အခန်းတံခါးဝ ရောက်တော့ နိုရာ လန့်သွား၏။ လူငယ်ရဲသားတယောက် မတ်တတ် ထရပ်ပေးသည်။ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည့် အမူအရာဖြင့် 'မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ' ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

"မင်္ဂလာပါကွယ်၊ ကိုယ်က မစ္စဟောဒင်ပါ"

"ကျွန်တော် သိပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မနေ့ညက ဒီမှာ ရှိပါတယ်"

နိုရာကကရုဏာ သက်သွားဟန်ဖြင့် မျက်နှံးချိုပြီး-

"ဟုတ်လား၊ တညလုံး မနားရဘူးပေါ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

"မနက်စာ စားပြီးပြီလား၊ ဆာနေမှာပေါ့"

"ရပါတယ် ခင်ဗျ၊ သူတို့ကျွန်တော့်ကိုကော်ဖီတွေ၊ ဘာတွေ တိုက်ကြပါတယ်"

"အထဲ ဝင်လို့ ရလားဟင်"

ရဲသားချာတိတ် ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ အမျိုးသမီးကိုကြောင်ကြည့်နေ၏။

"ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ စိတ်မပူပါနဲ့"

ချက်ချင်း လေသံက အစေခံတွေကို ပြောသည့်လေသံ ပေါက်သွားသည်။ သို့တိုင် ချာတိတ်က ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ-

"ဒါ ငါ့ ပန်းပုစတူဒီယိုပါကွယ်"

"မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဆရာက ဘာမှ ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေနဲ့လို့ မှာသွားလို့ပါ"

နိုရာက အေးစက်စက် လေသံဖြင့်-

"ဘာမှ ပျက်စရာ မလိုဘူး၊ မင်းပါ လိုက်ဝင်လေ"

ချာတိတ်က တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း လုပ်နေပြီးမှ-

"ဒါဆို ဝင်ပါ ခင်ဗျာ၊ ဝင်ပါ"

နိုရာက အခန်းဝတွင် ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။ ရဲသားလေးကကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ သဘောပေါက်သွားပြီး အခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်၏။ သည်တော့မှကျေးဇူးပဲဟု ပြောကာ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။

အခန်းဝတွင် ခဏရပ်ပြီး တချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ရစ်ကီ လဲကျသွားသည့် နေရာကို မြေဖြူ ခြစ်ထားသည်။ သွေးကွက်တွေလည်းသည်အတိုင်း

ရှိနေဆဲ။ နောက်က ရဲသားကလေး စောင့်ကြည့်နေသည်ဟု စိတ်ထဲက သိနေ၍ မြေဖြူအမှတ်အသားများကိုကွင်းရှောင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သံဂပေဟဆော် စက်ကလေးမှာ ရစ်ကီ အခန်းထဲ ဝင်လာစဉ်က ထားသည့် ခုံပေါ်တွင်ပင် အနေအထားမပျက် ရှိနေဆဲ။ ပုံကြမ်း ပေါ်စ ပြနေသည့် အရုပ်တခု၏ နံဘေးတွင် သံမဏိချောင်းကလေးများ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာငယ် တလုံး။ အရုပ်မှာ အရိုးစုအဆင့်သာ ရှိသေး၏။ သို့သော် သံမဏိ ချောင်းကလေး များ၏ ဆက်စပ်ဖွဲ့စည်းမှုသည် အသက်ဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ။

မျက်စိကို မှေးစင်းပြီးကြည့်လိုက်၏။ ဖြစ်လာမည့်ပုံကို မြင်နေပြီ။ ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲကြည်နူးသွား၏ ပါရမီဉာဏ်ခံဖြင့် ဖန်တီးမှုကို မနေ့ညက အဖြစ်ဆိုးများသည်ပင် အတားအဆီးအဖြစ် အရာမထင်တော့။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ အားအင်တွေ ချက်ချင်း စီးဝင်လာသလိုခံစားလိုက်ရသည်။ ငါသည် ဘယ်သူနှင့်မှ မတူသည့် ငါပါတကား။ သူတကာ မမြင်နိုင်သည့် အရာကို ထိုးထွင်းမြင်နိုင်သူ ပါတကား။

မျက်စိကို ဖွင့်ပြီး ရဲသားကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံတွင်ကျေနပ်ရောင့်ရဲခြင်း ပီတိတွေ ဖြာဝေသည့် အပြုံးကို ဆင်မြန်းလျက်။ နှုတ်မှ စကားတခွန်း ထွက်သွားသည်။

"ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် လှသလဲ"

ပြီတော့ ချာခနဲ လှည့်ကာ ပန်းပုခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

★★★

ဘာမှ မည်မည်ရရ မရှိသည့် အကြောင်းတွေကို ဒန်နီနှင့်ကျွန်တော် တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်ပြောနေကြသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြ၏။ ဒန်နီသည်ကလေးပေါက်စကလေးလို ပြန်ဖြစ်နေပြီး ပျော်နေပုံရ၏။ ထိုစဉ် တံခါးဝတွင် တစုံတယောက် ရောက်လာ၍ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နီရာ။

ဒန်နီက ဝုန်းခနဲ ထပြီး နီရာ့ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ကလေးငယ်တယောက်၏ အမူအရာ လုံးဝ မရှိတော့။ ပြောင်းလဲပုံက မြန်ဆန်လွန်းလှပါကလား။ အံ့သြစရာကောင်းလှ ပါကလား။ ဒန်နီ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ။

တခြားလူတွေကျွန်တော့်လို သတိပြုမိကြရဲ့လားဟု ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်က ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပြုံးနေ၏။ တရားရုံးခန်းထဲမှာ ဆိုရင် သိပ်ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းပဲဟု များတွေးနေသလား မသိ။

ယောက္ခမဟောင်းကြီးကတော့ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ကြည်လင်ပြာလက်နေသည့် မျက်လုံးများက တစုံတရာကို အလေးအနက်တွေးနေပုံ။ အဘွားကြီးကလည်း အားလုံးကြည့်နေသည့် တံခါးဝသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

နိုရာက ဒန်နီကို သိုင်းဖက်ပြီး ပါးထိုးပေးရင်း-

“သမီးလေး၊ ဪ... သမီးလေးရယ်”

ဟု တိုးတိုးကလေး ညည်းတွားနေသည်။

“မေမေ နေကောင်းပါတယ်နော်”

ဒန်နီက စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

“နေကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သမီးကောဟင်”

“သမီး နေကောင်းပါတယ် မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ကြောက်နေတယ်၊ မနေ့ညတုန်းက အိပ်မက် ဆိုးတွေချည်း မက်နေတယ်”

နိုရာက ဒန်နီ ဆံပင်ကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း-

“အို...ဘာမှမကြောက်နဲ့နော် သမီး၊ မေမေတယောက်လုံး ရှိတယ်၊ ရက်ပိုင်းအတွင်း ကိစ္စပြီးသွားမှာ ပါကွယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို သမီး အိမ်ပြန်လာရမှာပါ”

“သိပါတယ် မေမေ၊ ဘာလို့ သမီး သိနေတာလဲ သိလား”

နိုရာ ခေါင်းယမ်းသည်။

ဒန်နီက လျှောက်လာပြီးကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲယူသည်။

“ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ဖေဖေ ရောက်လာလို့ပေါ့”

ဒန်နီက ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ပြုံးပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဖေဖေက ချီကာဂိုကနေ တောက်လျှောက်လာခဲ့တာတဲ့ မေမေ”

ကျွန်တော်တို့ သားအဖကို နိုရာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဒန်နီကြားတွင် ခွဲခွာနေခဲ့ရသည့် ခြောက်နှစ် ဆိုသောကာလသည် မရှိခဲ့သလိုပါလားဟု သူတွေးနေ မည် ထင်၏။ ကျွန်တော့်လက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်ကိုင်ထားသည့် သမီးလက် နွေးနွေးကလေးသည်ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ကြားမှ သံယောဇဉ် အတိမ်အနက်ကို ပြောပြနေဘိသို့။

နိုရာကကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာပြီး-

"လုခ် ပိန်သွားတယ်နော်၊ ခုလို လိုက်လာတဲ့အတွက်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဟု နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။

အောင့်သက်သက်နှင့် ပြောရမှန်းကျွန်တော် သိနေသည်။

"မလာဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား နိုရာ"

ကျွန်တော်က ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောရင်း သူ့လက်ကို ခံစားမှုကင်းမဲ့စွာ လှမ်းဆုပ် လိုက်သည်။ သူက လက်ကို ရုပ်ပြီး နဖူးကိုဖိသည်။ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသေးသည့် အမူအရာ။ ခေါင်းကိုက်တော့မည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ထူးဆန်းသည့် အရောင် တမျိုးကို မြင်လိုက်ရ၏။

"လုခ်က အရွယ်မကျသေးဘူးနော်၊ ဒန်နီနဲ့ ယှဉ်ရပ်နေတော့ မောင်နှမကျနေ တာပဲ၊ နိုရာကတော့ ခုချက်ချင်း အိုသွားသလိုပဲ"

"မင်းဟာ ဘယ်တော့မှ အိုမယ့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး နိုရာ"

ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော်ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တယောက်အကြောင်း တယောက် ချေးခါးအူမ မကျန် သိကြသည့် မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

သူက မျက်ခုံးကလေး တချက် တွန့်ပြီး-

"မေမေ အက်စ်ပရင် ရှိလားဟင်၊ နိုရာတော့ အိပ်ဆေးနာကျနေပြီ ထင်တယ်"

အဘွားကြီးက မေးထိုးပြရင်း-

"ဟို ဆေးဗီရိုထဲမှာ ရှိတယ်လေ"

နံရံတဖက်သို့သူ လျှောက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေသည်။ ဆေးပုလင်းကလေး ယူကာ အက်စပရင် သုံးပြား ထုတ်ယူပြီးမှ တပြား ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ မလာခင် သုံးပြား သောက်ခဲ့ပြီဟုကျွန်တော် တန်းသိလိုက်၏။

ဆေးပြားကလေးများ မမျိုမီကျွန်တော့်ကို တချက် ဝေ့ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်ကြားတွင် ထူးဆန်းသော အတိတ်၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုတမျိုး ယှက်သန်းသွား၏။

သူ့အတွက်ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဘာမှုစရာ ရှိလို့လဲဟုကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်မိ၏။ အဖြေ ရေရေရာရာ မရှိ။ သို့သော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်တော့ အမှန်။ တခါတရံ တယောက်အကြောင်းကို တယောက်က သိလွန်းခြင်းကြောင့် ပြဿနာ ဖြစ်တတ်၏။

သူ့အဖျွတ္တကို ကျွန်တော် အတိုင်းသား မြင်နေသည်။

ဟန်ကိုယ့်ဖို့ လုပ်နေရပြီး အတွင်းစိတ်ကကြောက်ရွံ့အားငယ်နေသည်။ အထီးကျန်ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစား နေရသည်။ သူ့အတွက် မနက်ဖြန်သည် ဘာမှ မရှိသည့် သုည မနက်ဖြန် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ် လား။ ခြောက်အိပ်မက်များမှ လွဲ၍ ဘာမှ မကျန်တော့သည့် မနက်ဖြန်။ သူ ရောက်မလာစေ ချင်သည့် မနက်ဖြန်။

ထို မနက်ဖြန်သည်ကျွန်တော်နှင့် ဆက်နွယ်နေသည့် မနက်ဖြန် ဖြစ်နေပြန်၏။

အခန်း (၂)

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ။

အီတလီ စစ်မျက်နှာတွင် စစ်ရှိန် လျော့ကျသွားသည်။ မက်အာသာသည် ဖိလစ်ပိုင် သို့ ခရီးရှည် ချီတော့မည်။ ကျွန်တော်က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတွင်ကာကွယ်ရေး စက်ပစ္စည်း စက်ရုံများ လှည့်လည် စစ်ဆေးမှုခရီး အဆုံးသတ်နေချိန် ဖြစ်၏။ အထက်လူကြီးများကကျွန်တော့်ကို စစ်မြေပြင် ပြန်မလွှတ်မီ အားမွေးဖို့ သက်သက်ဖန်ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။

နိုရာက စစ်ဖြစ်ပြီး ၂၁ လအတွင်း သူ ထုလုပ်ဖန်ဆင်းခဲ့သမျှ အရုပ်များကို ပြပွဲ တင်နေချိန်လည်း ဖြစ်၏။ သူ့အမေ အိမ်နောက်ပိုင်းမှ ပျိုးပင်တွေ ထားသည့် မှန်အဆောက် အအုံကလေးကို စတူဒီယိုအဖြစ် အသုံးပြုပြီ ဖန်ဆင်းမှုပြပွဲကျင်းပခြင်း ဖြစ်သည်။

လာရောက် ကြည့်ရှုသူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ ချီးကျူးထောမနာ ပြုသူတွေကြားတွင် နိုရာကြည်နူးစွာ နစ်မျောနေသည်။ ပထမဆုံး အောင်မြင်မှု မဟုတ်လား။

သတင်းစာတိုက်ကြီးများကပင် ပန်းချီ၊ ပန်းပု ဝေဖန်ရေးဆရာများကို စေလွှတ် ပေးသည်။ နိုရာ့လက်ရာတွေကို သူတို့အားလုံး အလေးအနက် ထားပြီး ချီးကျူးကြသည်။ နိုရာတယောက် ရင်တွေ ခုန်ကာ ပျော်မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ အတ္တအမောက်ကလေး ထောင်စပြုလာသည်။ သည်အောင်မြင်မှု အသီးအပွင့်တို့ကို လွယ်လွယ်ရခဲ့သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ လေယာဉ်စက်ရုံကြီးတခုတွင် တနေကုန် လုပ်အားပေးပြီးမှ ညပိုင်းများတွင် မအိပ်မနေ စတူဒီယိုထဲသို့ ဝင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

အင်း... စစ်...စစ်။ နိုရာ့အတွက် အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အများ နည်းတူ မျိုးချစ်ရူး ရူးကာ တက်ကြွမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ရောမ စကားလုံးကြီးများနှင့် သတင်းစာတွေက လှုံ့ဆော်သည်ကိုလည်း အဟုတ်ကြီး ထင်ခဲ့သည်လေ။ အနုပညာကမ္ဘာတွင် လျှမ်းလျှမ်း တောက်ကျော်ကြားတော့မည့် ဆန်ဖရန်စစ္စကို အထက်တန်းလွှာသမီးပျို နိုရာဟောဒင်သည် ဝါသနာကို အသာထားပြီး စက်ရုံအလုပ်သမကလေး ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ကြွေးကြော်သံတွေကို ဖတ်ရစဉ်က နိုရာတယောက် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်လောက်အောင် သွေးတွေ ဆူကြွနေခဲ့သည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းလောက်ကသည်စစ်ကာလကြီးသည် တနံတလျား ရှည်မျောလိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝ မထင်ခဲ့။

ခုတော့ နိုရာ စိတ်ကုန်စ ပြုလာပြီ။ မနက် ခြောက်နာရီတွင် ထပြီး ၁၅ မိုင် ဝေးသည့် စက်ရုံသို့ကားစီးသွားရသည်။ တပတ်ကို ခြောက်ရက်တိတိ အလုပ်လုပ်ရသည်။ ပြီးတော့ လုပ်ရသည့် အလုပ်က နေ့စဉ် တမျိုးတည်း။ ဘာမှ စိတ်ဝင်စားဖို့ မရှိ။

ရှေ့တွင် ပုံမှန်လည်ပတ်နေသည့် သားရေပြားကြီးကို ခလုတ်နှိပ် ရပ်လိုက်၊ ဝိုင်ယာကြိုး နံပါတ်တစ်နှင့် နံပါတ်နှစ်ကို ဂဟေတို့ပေးလိုက်၊ နံဘေးခုံမှကောင်မလေးက နံပါတ်သုံးနှင့် လေးကြိုးကို ဆက်နိုင်အောင် သားရေပြားကို ရှေ့ဆက်သွားဖို့ ခလုတ် ဖွင့်ပေးလိုက်နှင့် တနေကုန်ရသည်။ ကြာတော့ စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့လာ၏။

အားလုံး လူသား၏ အတွေးအခေါ်အကြံဉာဏ် ဘာမှ မပါ။ ကြာတော့ လူတွေက စက်ရုပ်တွေလို ဖြစ်လာ၏။

နေ့လယ်စာ စားချိန်များတွင် အနားနေရမလား အောက်မေ့သည်။ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ရေးတွေကြောင့် စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။

အလွန်အောက်တန်းကျသည့် သားညှပ်မုန့်ကိုကြိတ်မှိတ် မျိုရသည်။ စံချိန်ပြည့်မီအောင် ထုတ်လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် သကြားမဲ့ ရွှံ့နှစ်ရောင်ကော်ဖီကို မုန့်နှင့် မျှောချရသည်။

သည်နေ့ သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင် ဗိုလ်မှူးကြီးတယောက် စက်ရုံသို့ လာမည်ဆို၍ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြ၏။ သူများနည်းတူ အပြင်ထွက်ချင်စိတ် မရှိ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်နားမှ ခုံတန်းလျားတခုတွင် ဝင်ထိုင်နေလိုက်၏။

စီးကရက်တလိပ် ထုတ်ပြီး ခုံပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်။ မျက်စိကို အသာ မှေးထား လိုက်သည်။ စက်ရုံကြီးတခုလုံး ခဏငြိမ်သက်နေ၏။ ဒါကပင် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလှသည်။ ဒီလို အချိန်ကလေးမှာပဲ စိတ်အနားရသည် မဟုတ်လား။ ညက စတူဒီယို အခန်းထဲတွင် အချိန်ကုန်သွားသည်။ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ရ၏။ ညနေပိုင်းတွင် ဖွင့်မည့် ပြပွဲခန်းကို အသေးစိတ် ပြင်ဆင် မွမ်းမံနေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် လူအုပ်ကြီး ဝေါခနဲ ဆူသံကြားလိုက်ရ၏။ ထထိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်သည်။ စစ်ရောင် ချက်ပလက်ကားကြီး စက်ရုံဘေးသို့ ထိုးဆိုက် လာ၏။

လူအုပ်ကြီးကကားထဲမှ ထွက်လာသည့် လူတယောက်ကို

အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်နေသည်။ ထိုလူကကားနောက်ခန်းမှ ထွက်လာပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ အကြင်လူမှာ တခြားလူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး လက်ခုပ်တီးကာ တုံ့ပြန် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပြီး တဖက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

စက်ရုံဝင်ပေါက်တည့်တည့် အပေါ်ထပ်တွင် မိန်းကလေးတယောက် ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ပထမတကြိမ်ကျွန်တော် သူ့ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆင္ဒြမအာရုံ ခေါ်မည်လား၊ ကြိုတင်သိမြင်စိတ် ခေါ်မည်လား၊ ဒါမှမဟုတ်ကံကြမ္မာလား မသိပါ။ တခုခုကြောင့်ကျွန်တော် သူ့ကို တချက် ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မျက်လုံးချင်း ခဏဆုံမိကြ၏။

နိုရာက စိတ်တိုမာန်တိုဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သည် နေရာက သူ ရောက်နေရမည့် နေရာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သည်စက်ရုံကို ရောက်ခြင်းကိုက မှားယွင်း စွာ ရောက်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်လား။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ခပ်တွေတွေ ဖြစ်နေပြီးမှ အောက်ထပ် အုပ်ချုပ်ရေးရုံးခန်းသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ဆက်လုပ်ချင်စိတ် မရှိတော့။ အလုပ် ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ အို... ထွက်မယ့်ထွက် ဒီနေ့ပဲ ထွက်လိုက်တာကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်လက်ရာတွေကို ပထမဆုံး ပြရမည့် ပြပွဲနေ့ မဟုတ်လား။

အလုပ်ရုံကိုကျော့ခိုင်းလိုက်ပြီ ဆိုသည်နှင့် ဘဝသည် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွား တော့၏။ စတူဒီယိုထဲတွင် လူတွေနှင့်အတူ နိုရာ ပျော်နေ၏။ အက်ဇင်မိုင်နာ သတင်းစာမှ ဝေဖန်ရေးဆရာ ဆမ်ဂေါ်ဒွန် လူတယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို နိုရာ နားစွင့်နေ လိုက်သည်။

"**အဆန်းဘာလေ့ချ်**1"ဟာ အနုပညာလောကရဲ့အနာဂတ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့တတွေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်၊ ဒီစစ်ကြီးအတွင်းမှာ အနုပညာ ပုံစံသစ်တရပ် မတော်တဆများ ပေါ်လာမလားလို့လေ၊ စစ်က လူသားအားလုံးရဲ့ဆန္ဒတွေ၊ ဦးတည်ချက်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် စစ်ကြီးပြီးသွားလို့ တင်ကျန်မယ့် အနုပညာ တီထွင်မှုဟာလည်းကံကောင်းထောက်မလို့ မတော်တဆ ရတဲ့ ရလဒ်ပဲလို့ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အဆန်းဘာလေ့ချ်ဟာ သဘာဝက တောင်းဆိုလာတဲ့ အနုပညာ ပုံသဏ္ဌာန်တရပ် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်"

စကားဝိုင်းထဲသို့ နိုရာ ဇွတ် ဝင်ဆွေးနွေးသည်။ တတ်နိုင်သမျှ ဆမ်နှင့် ဆန့်ကျင် ဘက်ရှုထောင့်မှ နိုရာ ငြင်းသည်။ အလွန်လေးနက်သည့် သူ့ဝေဖန်ရေး

ဆောင်းပါးတွေကို နိရာ တောက်လျှောက် ဖတ်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင်ကျိတ်ပြီး လေးစားကြည်ညိုနေခဲ့၏။

ဆမ်၏ တိုက်ခန်းသို့ ဩဝါဒထူးများ ခံယူရန် နိရာ ရောက်သွားသည့် ညက ၁၇ နှစ်ပင် မပြည့်သေး။ နှစ်ယောက်သား အနုပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးလိုက်ကြသည်မှာ အိပ်ရာပေါ် ရောက်မှပင် အဆုံးသတ်တော့သည်။ ပြီးမှ မိမိ အသက်မပြည့်သေးကြောင်း ဖွင့်ပြောတော့ ဝေဖန်ရေးဆရာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပုံကို နိရာ မှတ်မိနေသေး၏။

သည်ညတော့ ဆမ့်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “အဲဒါတော့ နိရာ သဘောမတူဘူး ဆမ်၊ ဦးတည်ချက် မရှိရင် ဘာအနုပညာမှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး၊ အနုပညာရှင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတဲ့ သရုပ်ကို ထုတ်ပြရုံပဲ ရှိမယ်၊ အထူး သဖြင့် ပန်းပုပညာမှာပေါ့၊ ရုပ်တုတခုဟာ တစုံတရာကို ပြောပြနေရမယ်၊ အနည်းဆုံး သူ့ရဲ့ဖန်ဆင်းရှင် ပန်းပုဆရာ တယောက်တည်း ဖြစ်ဖြစ် ကြားလောက်အောင် တော့ သူ ပြောနိုင် ရမယ်”

နိရာက သူ မသိသေးသည့် အခြားတယောက်ကို တောင်းပန်ပြီး လက်ကမ်းပေး လိုက်သည်။ “ကျွန်မ နိရာပါ၊ ဆမ်က တခါတလေကျွန်မနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေ တတ်တယ်”

ခပ်သေးသေးသွယ်သွယ် ထိုလူက ချစ်စဖွယ် ပြုံးပြီး နိရာ့လက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း-“အဲဒီ တခါတလေဟာ လူတွေရဲ့မြုပ်နေတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ဆမ် တူးဖော် ပေးတဲ့ အခါမျိုးလို့ ထင်တယ် မစ္စဟောဒင်၊ ကိုယ်က ဝါရန်ဘဲလ်ပါ”

နိရာ မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားသည်။ ဝါရန်ဘဲလ်သည် အမေရိကန်တွင် အကျော်ကြားဆုံး ပန်းချီပါမောက္ခတဦး ဖြစ်၏။

“ခုလိုသိရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ် ဆရာ၊ ဆမ်ကလည်း ဒေါက်တာဘဲလ် လာမယ်ဆို ကြိုပြောထားရောပေါ့”

“သူ့ကို မဆူပါနဲ့ကွယ်၊ ကိုယ်က မထင်ဘဲ ရောက်လာတာပါ၊ နေ့လယ်စာ အတူ ဆုံစားကြရင်း စကာစပ်မိတာနဲ့ ထလိုက်လာတာ၊ ဆရာကလည်း မင်းအကြောင်းတွေတော့ ကြားထားတော့ သိပ်လာချင်နေတာလေ”

“ဆရာဘဲလ်က အမေရိကန် ပန်းပုဆရာတွေ စုစည်းပြီး ခေတ်ပေါ် ပန်းပုပြပွဲ တခုကိုလံဘီယာမှာ လုပ်မလို့တဲ့ နိရာ၊ အဲဒါကိုယ်ပြောနေတာ၊ မင်း လက်ရာ မပါရင်တော့ အဲဒီပြပွဲဟာ ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ဘူးလို့၊ ကဲ... ဒါဆိုကိုယ်က မင်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မဟုတ် ဘူး ဆိုတာ ရှင်းပါပြီနော်”

နိရာက ခပ်နောက်နောက်ဟန်ဖြင့် လက်မြှောက် အရှုံးပေးသည့် အမူအရာ လုပ်ပြပြီး-"ထားပါတော့၊ ထားပါတော့၊ အဆန်းဘလေ့ချ်ဟာ အလားအလာ ရှိတဲ့ အနုပညာ ပုံစံပါတဲ့ ရှင်"

သုံးယောက်သား ရယ်ကြသည်။

"အာလင်းဂိတ်လေကိုက္ဂျန်မ ခေါ်လိုက်ပါမယ် ဒေါက်တာဘဲလ်"

ပန်းပုဆိုင်ပိုင်ရှင် အာလင်းဂိတ်လေကို နိရာကကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တာဝန် ပေးသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်ကြည့်ရတာ ပိုကောင်းတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဆရာ သိချင်တာ ရှိလည်း မေးပါနော်"

နိရာက ပြုံးပြုံးကလေး ပြောလိုက်သည်။

ပါမောက္ခ ဦးခေါင်းကလေး မသိမသာ ညွှတ်ပြပြီး ထွက်သွားသည်။ နိရာက ဆမ်ဘက် လှည့်ပြီး တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

"သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ခုမှပဲ ပေါ်တော်မူလာတယ်၊ လူကို ဖတ်ဖတ်မောနေပြီ"

"မင်းနား လာချင်တာပေါ့ကွာ၊ လှမ်းကြည့်လိုက်တိုင်း လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလို့ပါ"

ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးတံကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်း-

"ဒါထက် မင်း နောက်လထဲ နယူးယောက်သွားပြီး ပြပွဲတခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်နေတယ် ဆိုတာ ဟုတ်လား နိရာ"

နိရာက အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်ပြီး-

"ဘယ်သူ ပြောတာလဲ"

"အာလင်းက လွဲပြီး ဘယ်သူ ရှိဦးမှာလဲ"

"အာလင်းက တခါတခါ သိပ်အာချောင်တာပဲ၊ မသေချာသေးပါဘူး ဆမ်ရယ်"

ပါမောက္ခဘဲလ်ကို နောက်မှ လှမ်းကြည့်ပြီး နိရာက-

“သူ မျက်စိကျစရာ တခုလောက် ပါနိုင်ပွဲမလား ဟင်… ဆမ်”

“ဘယ်ပြောနိုင်ဦးမလဲ၊ ဘုရားတ,နေရမှာပဲ။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ ပန်းပုဆရာ တယောက် ထူးထူးချွန်ချွန် ပေါ်သင့်နေပြီ”

“နိုရာ ဖြစ်နိုင်ပွဲမလား ဟင်… ဆမ်”

နိုရာက အလေးအနက် လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မင်းဟာ အဖြစ်နိုင်ဆုံးပေါ့ နိုရာ၊ ဆရာဘဲလ်လည်းကိုယ့်လိုပဲ မြင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်လေ”

ဆမ်ကလည်း အလေးအနက်ပြန်ပြောသည်။

နိုရာ သက်ပြင်းချ၏။

“ဒါဆို နိုရာ တချိန်လုံး ဘုရားတ,နေမယ်နော်”

ဆမ်က နိုရာ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်လာရင်တော့ကိုယ် နားငြီး သက်သာမှာပေါ့။ အနုပညာဆိုတာ မက်စ်ဝဲဒက စီးဆင်းလာတာလို့ ပြောမယ့်ဘက်က အနုပညာရှင်တယောက် လျော့သွားလို့လေ”

နိုရာ ရယ်သည်။

“အင်း… ဆမ့်မှာလည်း ပြဿနာတွေ ပေါင်းစုံနဲ့ပဲနော်”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ၊ တို့ မတွေ့တာကြာပြီပဲ”

နိုရာက ဝေဖန်ရေးဆရာ၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ နိုရာက ဆမ့်ကို ချစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီမယ် ဆမ်… နိုရာလေ လုပ် သင့်တာတွေ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး သိလား၊ စက်ရုံကို ပြေးလိုက်၊ ပန်းပုခန်းထဲ ဝင်လိုက်နဲ့ ဘာမှ ခရီးမရောက်ဘူး”

“မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ နိုရာ၊ မင်းအတွက် အလိုအပ်ဆုံးကကောင်းကောင်း နား လိုက်ဖို့ပဲ၊ တင်းမာမှုတွေ၊ ဆန္ဒပြင်းပြမှု ဝေဒနာတွေ လျော့ပြေသွားအောင် စိတ်လွတ် လက်လွတ် နေပြီး အကြောအခြင်တွေ လျှော့ချလိုက်ဖို့ပဲ”

ဝေဖန်ရေးဆရာ၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ တဦးနှင့်တဦး

အကျိုးအမြတ်အတွက် ဆက်ဆံ နေကြရခြင်း ဖြစ်၏။ သည်လို ဆက်ဆံရေးမျိုးသည် လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိသည့် အောက်တန်းကျကျ ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ရှိကာ နှစ်ဦးစလုံးအတွက် ရလဒ်တွေ ထွက်လာသည့် အခါမျိုးလည်း ရှိလေသည်။ သည်လိုကမ္ဘာလေးမျိုးထဲတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် နေနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

"အင်း... မတွေ့ရတာ သိပ်ကြာနေပြီနော် ဆမ်"

"အရမ်းကြာနေပြီပေါ့ နိုရာ"

"ဒီည ဆရာဝန်နဲ့ပါတွေ့ချိန်ရပ့်မလား မသိဘူး"

"ရကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်အခန်းကို ညရှစ်နာရီ လာခဲ့လေ"

"အင်း... အင်း၊ လာခဲ့မယ်"

ပါမောက္ခဘဲလ်ဆီသို့ ထွက်သွားသည့် ဆမ့်ကို နိုရာ ငေးကြည့်နေသည်။ သူတို့ ဘာတွေများ ပြောနေကြပါလိမ့်မည်ဟု နားစွင့်နေစဉ် လက်မောင်းကို တစုံတယောက် လာဆွဲ သဖြင့် တဖက်သို့ လှည့်လိုက်ရသည်။

"အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ နိုရာ"

နိုရာ့အမေ စီစီလီယာဟေဒင် အနားရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

"ကောင်းပါတယ် မေမေ"

အမျိုးသမီးကြီး၏ အလွန်ပြုံးခဲသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံတွင် ပြုံးရိပ် ထင်လာသည်။

"အင်း... ဝမ်းသာစရာပဲ"

သေသေသပ်သပ် ပြုပြင်ထားသည့် ဆံပင်ဖြူဖြူတွေအောက်တွင် မျက်လုံးပြာ အစုံက အရောင်တဖျပ်ဖျပ်။

"သမီးကို မေမေ အကူအညီတခု တောင်းချင်လို့"

"ဘာများလဲ မေမေ"

"သူငယ်တယောက် ရောက်နေတယ်"

"သမီးဖေဖေ့ မိတ်ဆွေရဲ့သားလေ။ သူ့ကို ဖိတ်လိုက်တုန်းက သမီး ပြပွဲလုပ်။ မယ့်နေ့ ဆိုတာ မေ့နေတယ်၊ အရက်စုံ သောက်ဖို့ ဖိတ်ထားတာလေ၊ အိမ်မှာ ညစာ

စားချင် စားလိမ့်မယ်"

"ဟာ.. မေမေကလည်း အချိန်မရှိရတဲ့ အထဲမှာ၊ လုပ်စရာတွေက အများကြီးကျန်သေးတဲ့ဟာကို"

နိုရာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားသည်။

"လုပ်ပါ သမီးရယ်၊ မေမေ ဖိတ်ထားမိရက်သား ဖြစ်နေလို့ပါ"

မအေလုပ်သူကို နိုရာ လှမ်းကြည့်သည်။ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့ရမည် မဟုတ်မှန်း နိုရာ သိလိုက်၏။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလှသည့် စီလီယာဟေဒင်၏ ပြင်ပသဏ္ဌာန်အောက်တွင်ကျောက်ဆောင်ကျောက်ခဲလို မာကျောလှသည့် အတွင်းသဘော ရှိသည်။

"လူတော်ကလေးပါ သမီးရဲ့ သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင် စစ်ဗိုလ်တယောက်လေ၊ ရှေ့တန်းကို ပြန်ထွက်ဖို့ သုံးရက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ရောက်ရင် ခေါ်လာခဲ့ဖို့ ချားလ်စ်ကို မှာထားခဲ့တယ်"

နိုရာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ဆမ်က သူ့ဆီ လျှောက်လာနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုကိုတွေ့ရ၏။

"သေလူ ဆိုတဲ့ အရုပ်ကို သူ လိုချင်တယ်တဲ့ နိုရာ"

နိုရာ စိတ်ပျက်သွားသည်။

"ဟာ... အဲဒါကြီးက မနိုပ်ပါဘူး"

"ဒါပေမဲ့ သူ သဘောကျနေတယ်လေ"

နိုရာ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသည်။

"ပြောပါဦး ဆမ်ရယ်၊ အဲဒီအရုပ်ကို မတင်ဘူးလို့တောင် နိုရာ စိတ်ကူးခဲ့သေးတာ၊ အဲဒီထောင့်မှာ ဖြည့်ဖို့ ဘာမှ မရှိလို့ အဲဒါကြီး တင်ထားတာ၊ ဒုက္ခပါပဲ။ နောက်ပိုင်း နိုရာ အဲဒီပုံစံမျိုးတွေ လုံးလုံး စိတ်မကူးတော့ဘူး ဆမ်"

"ကိစ္စ မရှိပါဘူး နိုရာရယ်၊ သူက ဒါကိုမှကြိုက်နေရင်လည်းပြီးတာပဲပေါ့"

ပရိသတ်ကိုကျော်ပြီး ရုပ်တုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြေကြီးထဲသို့ကိုယ်တပိုင်း မြုပ်နေသည့် ယောက်ျားတယောက်၏ ပုံ၊ တံတောင်တဖက် အသည်းပေါ်တင်ပြီး မြေပြင်တွင် ထောက်ကာ ဝေဒနာ ခံစားနေရပုံကို ဖော်ကျူးထားသည်။

ထုလုပ် သွန်းလောင်းစဉ်က ဘယ်လောက် စိတ်ပါလက်ပါ လုံးပန်းခဲ့သည်ကို သွားသတိရသည်။ သို့သော် ယနေ့တော့သည့်ရုပ်တုကို အကျည်းတန်သည် ထင်နေပြီ။

"သွားပြောပေးပါဦး ဆမ်ရယ်၊ ဒါကြီးတော့ မယူပါနဲ့လို့"

မရတော့ဘူး နိုရာ၊ ဆရာဘဲလ်က ပြောတယ်၊ လူသားရဲ့သေအံ့မူးမူး တဒင်္ဂကို ပန်းပုပညာနဲ့ ဖော်ကျူးနိုင်တာကို သူ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးတာတဲ့ဗျ"

ဆမ့်ကို နိုရာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

"သူ တကယ် အဲဒီလို ပြောတယ်လား"

ဆမ် ခေါင်းညိတ်သည်။ အရုပ်ဆီသို့ နိုရာ တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဆရာဘဲလ်၏ အမြင်နှင့် ယှဉ်ကြည့်ရင်း သဘောတူလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်လည်းကောင်းပြီလေ ဆမ်"

"ဒါဆို အိုကေလို့ကိုယ် သွားပြောလိုက်တော့မယ်"

အင်း.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်ပန်းရကျိုး နပ်ပါတယ်ဟု နိုရာတွေးနေ၏။ နိုရာ အတွေး နက်ကာတွေပြီး ရပ်နေစဉ် အဘွားကြီးနှင့်ကျွန်တော် သူ့အနား ရောက်သွားသည်။

အမေကြီးက သမီးလုပ်သူ၏ လက်မောင်းကို သွားပုတ်သည်။ နိုရာက လှမ်းကြည့် လာသည်။ မော့အကြည့်တွင် သူ့မျက်နှာကလေးကို ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။ စက်ရုံ ပြတင်းပေါက်တွင် ရုတ်ခြည်း မြင်လိုက်သည့် ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင် မျက်နှာကလေး။

အံ့ဩခြင်း၊ နားမလည်ခြင်းများကို သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ရုတ်ခြည်း မြင်လိုက်ရ၏။ သူကလေးလည်းကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေပါကလား။

"နိုရာ... ဒါ မေမေပြောတဲ့ ဗိုလ်မှူးကေရီ၊ ဒါ သမီးနိုရာလေ"

အခန်း (၃)

လူသားတို့သည် သူတို့၏ အရည်အသွေးကို ချွန်မြထက်မြက်စေရန် စစ်ကာလများကို ဓားသွေးကျောက်များသဖွယ် အသုံးပြုခဲ့ကြလေသည်။

သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သွားပြီဟု သိလိုက်၏။

မိန်းကလေးတချို့က ဘာမှ သုံးမရအောင် ပျက်တက်တက် ဖြစ်နေကြ၏။ တချို့ကျပြန်တော့ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနိုင်လွန်း၏။ သည်နှစ်မျိုးစလုံး ပေါင်းစပ်ထားသည့် မိန်းကလေးမျိုးနှင့် လည်းကြုံရတတ်၏။ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကတည်းက ကျွန်တော် သည်အတိုင်းကြုံရပြီဟု သိလိုက်၏။

ရှည်လျားလွန်းသော မျက်တောင်ကော့ကြီးများ အောက်မှ မျက်လုံးများက အပြာရင့်ရောင်။ ခရမ်းရောင် ပြေးလုမတတ်ပင်။ နက်မှောင်သန်စွမ်းသည့် ဆံပင်တွေကို နဖူးပေါ်ဝဲကျမနေအောင် သိမ်းပြီး ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ ကျက်သရေ ရှိလှသည်။ ကြည်လင်နေ သည့် ဆင်စွယ်ရောင် အသားနှင့် လိုက်ဖက်လှ၏။ မြင်သူ ဗျာပွေလောက်သည့် အလှမျိုး။ မျက်နှာအကျ ရှင်းသန့် ပြတ်သားပြီးကိုယ်နေဟန်ကြော့ရှင်း၏။ တခြားမိန်းကလေး များလို အဆူလွန်း အဖြိုးလွန်းကြီး မဟုတ်။ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်။ အလွန်ပြင်းထန်သည့် လှိုင်းဂယက်တို့ဖြင့်ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခါနေသည်။ မအေကြီးက မသိမသာနှင့် ရှောင်ပွဲလာ ပရိသတ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်က နီရာ့လက်ကိုကိုင်ထားဆဲ။

အရှေ့တိုင်းပြည်များမှကျောင်းသူကလေးများ၏ သိမ်မွေ့ခြင်းမျိုးဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ကျွန်မကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေတာလား ဗိုလ်မှူးကေရီ”

သူ့လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ မီးလျှံအနီးမှ ပိုးဖလံလို ဖြစ်နေပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလိုက်သည်။

“စိုက်ကြည့်နေမိတဲ့အတွက် ရိုင်းတယ် မထင်ပါနဲ့နော်၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျွန်မကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာလာတာလဲဟင်”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုပါ၊ ကိုယ့်အတွက်ကံကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပေါ့”

"အဲလိုပဲ အမြဲကံကောင်းနေလား ဟင်"

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြီး-

"အမြဲတမ်းတော့ ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ"

ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ပေါ်မှ တံဆိပ်တွေကို သူ လှမ်းကြည့်သည်။ ဖဲကြိုးတွေ ရောင်စုံနှင့်။ ခရစ္စမတ်သစ်ပင် အငယ်စားကလေးတခုကိုပင် အလှဆင်နိုင်လိမ့်မည် ထင်၏။

"ဒါပေမဲ့ အသက်နဲ့ကိုယ်တော့ အိုးစား မကွဲသေးဘူးနော်"

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး-

"သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ"

"ဒီလိုချည်း အမြဲတမ်း လုပ်လို့ရမယ်လို့တော့ ဗိုလ်မှူး မထင်ပါဘူးနော်"

ပြောပုံက မေးခွန်းမဆန်ဘဲ သူ့အမြင်ကို သူပြောနေသည်နှင့် တူ၏။ ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိသည်။ လုံးဝ အချိန်ဖြုန်းလေ့ မရှိတဲ့ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် မိန်းကလေးပါလား။

"နှစ်ခါကံကောင်းဖူးတယ်၊ တတိယအကြိမ်တော့ ဆက်ကံမကောင်းနိုင်ဘူးထင်တာပဲ"

"သေရမှာကြောက်လားဟင်"

"ဟာ... သိပ်ကြောက်တာပေါ့"

ရင်ဘတ်ပေါ်က တံဆိပ်တွေကို သူ ငေးကြည့်ပြန်သည်။

"ဗိုလ်မှူးက တောင်းဆိုရင် စစ်မြေပြင်ကို သူတို့ ပြန်မလွှတ်ဘူး ထင်တယ်"

"ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော် မတောင်းပါဘူး"

"ဘာပြုလို့"

"သေရမှာထက် သေခြင်းတရားကိုကြောက်နေရမှာကို ပိုကြောက်လို့ပေါ့"

"ဒီတခုတည်း အတွက်တော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်လေ"

သူ့ရှေ့တွင်ကျွန်တော် အနေရကျပ်လာသည်။ သူက ထိုးစစ်၊ ကျွန်တော်က

ခံစစ် ဖြစ်နေ၏။

"အင်း... ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ သေခြင်းတရားဟာ အချိန်အကြာကြီး စောင့်ပြီး လိုက်နေတဲ့ မိန်းမနဲ့ တူသလိုပဲ"

"သေခြင်းတရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဗိုလ်မှူး ဒီလိုပဲတွေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"နှစ်နှစ်နီးပါး ဒီအကြောင်းက လွဲပြီးကျွန်တော် ဘာမှတွေးစရာ မရှိခဲ့ပါဘူး"ကျွန်တော် ဝင်လာကတည်းက သတိထားခဲ့မိသည့် ရုပ်တုဆီသို့ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ 'သေလူ' ဆီသို့ကျွန်တော်နှင့်အတူ သူပါ လိုက်ကြည့်၏။

"ကျွန်တော့်ဘဝဟာ အဲဒီလူလိုပါပဲ၊ နာရီတိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း အဲဒီအတိုင်းပဲ"

သူ့ပန်းပုရုပ်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ကျွန်တော် ဒါလောက် ခါးသီးတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး"

"တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူးရှင်၊ ဗိုလ်မှူး ဆိုလိုတာကျွန်မ နားလည်ပါတယ်"

စပျစ်သီးလို နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့်ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

"နားလည်မယ်လို့ ယုံတယ်လေ"

ကျွန်တော် ပြုံးပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။ သူ့အကြည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့။

"ကျွန်တော် ဒီပြပွဲအကြောင်းကြားစက ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်နေမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ အထက်တန်းလွှာက အမျိုးသမီးလေးတယောက် အနုပညာနဲ့ကစားပြန်ပြီ ဆိုပြီးတော့လေ"

"အင်း... ခုလောက်ဆိုရင်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ သင့်ပြီ' ဆိုပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့် လိုက်၏။

"ဒါပေမဲ့ ပြခန်းထဲ ရောက်မှ မင်းလက်ရာတွေ ပျင်းစရာ မကောင်းဘူး ဆိုတာ သိရ တော့တယ်"

"ပျင်းစရာ မကောင်းရုံ မဟုတ်ပါဘူး လုခ်၊ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ"

နောက်ဘက်မှ ကြားဖူးသလိုလို ရှိသည့် အသံတသံ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သည်အသံရှင်နှင့်ကွဲသွားသည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

"ဟာ...ဆရာ"

ပါမောက္ခ ဆရာဘဲလ်ကိုကျွန်တော် တအံ့တဩ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဆရာကကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရင်း ဝမ်းသာသည့် အမူအရာဖြင့် နိုရာ့ကို လှမ်းပြောသည်။

"လုခ်က ဆရာ့တပည့်ဟောင်းလေ၊ ဗိသုကာ အတန်းက"

"ကျွန်တော်က လူတွေ နေဖို့ အိမ်တွေ ဆောက်ချင်တာပါ ဆရာ၊ ဗိသုကာ ငှက်ကလေးတွေအတွက် ခိုအိမ်ဆောက်ရုံလောက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်"

ကျွန်တော်က အဆောက်အအုံ အင်ဂျင်နီယာများ လောကတွင် ရှေးနှစ်ပေါင်း အသ်ချေကတည်းက ရှိခဲ့သည့် ပဋိပက္ခကို ဖော်ပြီး အရွှန်းဖောက်လိုက်သည်။

"အင်း.. မင်းကတော့ အရင်အတိုင်းပဲနော် လုခ်"

ဆရာ့မျက်စိထဲတွင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည့် အမူအရာမျိုးကိုကျွန်တော် လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောဖြစ်ကြသည့် ပေါင်းဟောင်း သင်းဟောင်း များတွင်လည်း သည်အမူအရာမျိုးကို ကျွန်တော် မြင်ဖူး၏။ ကြေးညိုရောင်ကျွန်တော့်ပါးတွင် ကတ်ကြေးပုံစံ အမာရွတ်ကလေး ရှိနေပြီ။ စစ်ထဲ လိုက်သွားစကလို ပန်းနုရောင် ပါးစုန့်ကလေးနှင့် ချာတိတ်ကလေး မဟုတ်တော့။

"အရင်အတိုင်းတော့ မဟုတ်တော့ဘူး ဆရာ၊ ရေရှည်စစ်ပွဲကြီးကိုကျွန်တော် ဖြတ် သန်းခဲ့ပြီလေ"

ကျွန်တော် ခပ်ထိန်းထိန်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်စကားပြော နေစဉ်ကျွန်တော့် လက်ထဲမှ နိုရာ့လက်ဖဝါးကလေး နွေးသည်ထက် နွေးလာသည်။

ညစာ တည်ခင်းကျွေးမွေးသည့် ထမင်းစားခန်းကြီးမှာ ရောမအခန်းကြီး။ တောင်ပေါ်အိမ်ကြီး ဖြစ်သဖြင့် ပင်လယ်ကွေ့ကို စီးမြင်နေရသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ပဲကျန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၊ နိုရာနှင့် သူ့ အမ။

စားပွဲထိပ်မှ အမျိုးသမီးကြီးကိုကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်ပိုင် နေရာတွင် အခန့်သား ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ လွှမ်းမိုး ပိုင်ဆိုင်မှု၏ ပြယုဂ်တခုနှင့် တူနေသည်။ အဖိုးတန် ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ပရိဘောဂများ၊ ရောမ စာပွဲဝိုင်းကြီး၊ မီးပဒေသာ ငွေခွက်ကြီးများတွင် ဖယောင်းတိုင် မီးလျှံများကို တလက်လက်၊ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားပြီး ထိုင်နေသည့် စီစီလီယာဟောဒင်ကိုကြည့်ရင်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် သံမဏိစားသွားနှင့်ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေမိ၏။

တည်ငြိမ်မှု၏ အောက်တွင် အလွန်ပြင်းထန်သည့် အင်အားတမျိုး ရှိနေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချယုံကြည်နေပုံ။ ပညာဉာဏ်ကြီးကာ ထက်မြက်မည့်ပုံကိုလည်း အတိုင်းသားတွေ့နေရ၏။ သူ့အတွက် ဘာမှ ထပ်ဖြည့်စရာ မလိုတော့အောင် အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံနေ ပုံလည်း ရ၏။

အဖေ ပြောဖူးသည့် စကားတခွန်းကို သွားသတိရသည်။

"လုပ်ငန်းကြီးနှစ်ခုကို စီစီလီယာ ရလိုက်တာ၊ သူ့လို အရွယ်ရှိသေးတဲ့ မုဆိုးမနဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့ လူတိုင်း အံ့သြစရာ တခုခုတွေ့ရတာချည်းပဲ" တဲ့။

"သွားလေသူကိုယ့်အမျိုးသားက မင်းအဖေအကြောင်း အမြဲပြောတယ်"

စားပွဲထိပ်မှ နေ၍ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း ပြောသည်။

"သူတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ တို့ တခါမှ မဆုံဖြစ်ကြ တာဟာ အံ့သြစရာပဲနော်"

ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာမှ အံ့သြစရာ မရှိပါ။ ကျွန်တော့်အဖေကကျွန်တော့်ကို မွေးသည့်ကာလီဖိုးနီးယားတောင်ပိုင်းမှ ရွာကလေး တစ်ရွာတွင် စာတိုက်ဗိုလ်ဘဝဖြင့် မနှစ်က သက်ပြည့်ပင်စင် ယူလိုက်ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရယ်ဟောဒင်နှင့်ကျွန်တော့်အဖေသည်ကမ္ဘာတခုဆီမှ လူသားများ ဖြစ်ကြပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ပြောစရာဆိုလို့ ပထမကမ္ဘာစစ်တုန်းက တပ်စိတ် တစိတ်တည်း တာဝန်ကျခဲ့ဖူးသည့် အဖြစ်တခုသာ ရှိပါသည်။

"မင်းအဖေက တို့များရဲ့ခင်ပွန်း ဂျယ်ရယ်ဟောဒင့် အသက်ကိုကယ်ခဲ့တာလေ၊ သိမှာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော့်အဖေ ပြောတော့ သိပ်ထူးထူး ဆန်းဆန်း ဇာတ်လမ်းမျိုး မဟုတ်ပါဘူး"

စီစီလီယာဟေဒင်က သူ့ရှေ့မှ ငွေခေါင်းလောင်း သေးသေးကလေးကို ကောက်ယူ လိုက်သည်။ ခေါင်းလောင်းသံ တိုးတိုးကလေး မြည်သွားသည်။

"လေသာဆောင်မှာကော်ဖီ သောက်ကြရအောင်လား"

နိရာ့ကိုကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူက လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး-

"မေမေနဲ့ ပိုလ်မှူးကေရီ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြလေ၊ နိရာ ရှစ်နာရီ မြို့ထဲ သွားစရာကိစ္စတခု ရှိလို့"

မစ္စက်ဟေဒင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မကျေနပ်သည့် အရိပ်အယောင်တွေ လွှမ်းသွား၏။

"မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား နိရာ"

နိရာက အမေကို ပြန်မကြည့်ဘဲ-

"ဆမ်ကောဝင်းကို လာမယ်လို့ကတိပေးပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါ၊ ခေတ်သစ် ပန်းပု လက်ရာ ပြပွဲတခုအတွက် သူနဲ့ တိုင်ပင်စရာတွေ အများကြီး ရှိတယ် မေမေ"

မစ္စက်ဟေဒင့်ကို တလှည့်၊ နိရာ့ကို တလှည့်ကြည့်သည်။ သမီးကိုကန့်ကွက်ဖို့ အချိုသာဆုံး စကားလုံးများကိုသာ ရွေးနေသည်လားဟုကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ရှိနေလို့များလား မသိ။

"မေမေက သမီး အဲဒီအဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးပြီလို့ ထင်နေတာ၊ ဆမ်ကောဝင်း နဲ့ မတွေ့တာလည်းကြာပြီ မဟုတ်လား"

"မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ ပါမောက္ခ ဆရာဘဲလ်ကို ခေါ်လာတာ ဆမ်ပဲလေ"

ကျွန်တော် အဘွားကြီးဘက် လှည့်ပြီး...

"ကျွန်တော့်အတွက်ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ပရက်ဆီဒီယိုကို ရှစ်နာရီအရောက် ပြန်ရမှာပါ၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ"

နိရာက ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

"ဟင့်အင်း.. နေပါစေ၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ရှင်"

"ဘာမှ ဒုက္ခမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် စစ်ကားကို သုံးတာပါ၊ ဓာတ်ဆီ ရာရှင်ကိစ္စ

လည်း မပူရပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီလေ... ဒါဖြင့် ခဏလေး စောင့်နော် ပိုလ်မှူး၊ နိုရာ အဝတ်လဲလိုက် ပါရစေဦး”

အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည့် နိုရာ့နောက်ကျောကိုကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ငေးကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ ကျွန်တော်က စကားစပြီး

“အင်မတန် ဂုဏ်ယူဖို့ကောင်းတဲ့ သမီးတယောက် မစ္စက်ဟောဒင် ရထားတာပဲနော်၊ တကယ့် ပါရမီရှင်ကလေးပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့”

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးပြာများတွင် ထူးဆန်းသည့် အရိပ်အယောင်တမျိုးကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒါပေမဲ့ အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် နိုရာ့ကို အခါခပ်သိမ်း တို့များ နားမလည်ဘူး ပိုလ်မှူးကေရီ၊ တခါတခါ ဘယ်လို အကဲခတ်ရမှန်းကို မသိဘူး၊ တို့များခေတ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ခြားနားသွားပြီ၊ နောက်တခုက နိုရာဟာ တဦးတည်းသော သမီးလေ”

“စစ်ကြောင့်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပြောင်းလဲကုန်ကြပါပြီ”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းပြချက်က သိပ်ခေတ်စားနေတယ်”

အဘွားကြီးက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

“အဲဒီအမြင်ကို တို့တော့ မထောက်ခံနိုင်ဘူး ပိုလ်မှူးကေရီ၊ ပိုလ်မှူးတို့ ခေတ်ကျ မှ စစ်တိုက်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တို့ခေတ်တုန်းကလည်း တိုက်ခဲ့ရတာပဲ၊ တို့မိဘတွေ ခေတ် မှာလည်း စစ်ရှိခဲ့တာပဲ”

ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောစရာ ရှိသော်လည်းကျွန်တော်က မငြင်းတော့ဘဲ-

“နိုရာဟာ ပါရမီခံ ရှိတာတော့ သေချာတယ် ခင်ဗျ၊ ပါမောက္ခ ဆရာဘဲလ် ခဏခဏ ပြောဖူးတာ ရှိတယ်၊ ပါရမီဆိုတာ နားလည်ဖို့ သိပ်ခက်သလို ရဖို့လည်း သိပ်ခက်တယ် တဲ့”

မစ္စက်ဟောဒင်၏ မျက်လုံးတွေကြည်လင် တောက်ပလာကြသည်။

“မင်းဟာ လူတော်ကလေးပဲ ပိုလ်မှူးကေရီ၊ နောက်လည်း လာလည်နော်၊

တို့များ စိတ်ထဲက သိနေတယ်၊ မင်းလည်း တို့ကို ခင်နေပြီလို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြား ပြန်သွားရမှာမို့ စစ်ကြီးပြီးမှပဲ ပြန်တွေ့ဖို့ မျှားပါတယ်”

နိုရာ့အမေကကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲကို ထိုးဖောက်မတတ် စိုက်ကြည့်ပြီး-

“အဲဒါဆိုရင်တော့ သိပ်နှောက်ကျသွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြခြင်း အမူအရာတွေ လွှမ်းသွားသည် ထင်လိုက်၏။ မစ္စက်ဟောဒင်၏ အမူအရာ ပိုပြီး ရွှင်ပျလာသည်။ ကျွန်တော် စီးကရက်တလိပ် မီးညှိလိုက်၏။

“မင်းဟာ စစ်ထဲ မဝင်ခင်က သိပ်အလားအလာ ရှိတဲ့ အင်ဂျင်နီယာလောင်း တယောက်လို့ တို့ကြားတယ် ပိုလ်မှူးကေရီ”

“မစ္စက်ဟောဒင်က အမေရိကန်မှာ အပ်ကျတာကအစ သိနေပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ် ပိုလ်မှူးကေရီ၊ သိအောင်ကြိုးစားရတယ်လေ။ ခိုကိုးရာမဲ့ မုဆိုးမဘဝ ဆိုတော့ မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားကို စွင့်ထားရတယ်”

ခိုကိုးရာမဲ့ တဲ့…။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည့် အပြုံးကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို အပိုင်စည်းရုံးနေပြီ ဟူ၍။

“နောက်ထပ်ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာတွေများ သိထားပါသေးလဲ မစ္စက်ဟောဒင်”

“စစ်မဖြစ်ခင်က ဟောဒင်နဲ့ကာရှုသာကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လျှောက်သေးတယ်ဆို၊ သူတို့အားလုံး ပိုလ်မှူးကို သဘောကျကြပါတယ်”

“စစ်တပ်ကကျွန်တော့်ကို ပိုပြီး သဘောကျပါတယ်”

“သိပါတယ်၊ သိပါတယ်၊ ပိုလ်မှူးရဲ့ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းတွေလည်း တို့ဖတ်ပြီး…”

ကျွန်တော်က လက်တဖက် မြှောက်လိုက်ပြီး-

“အဲဒါတော့သည်းခံပါ ခင်ဗျာ၊ ဒါထက် မစ္စက်ဟောဒင် ဘာကို ဦးတည်နေပါလိမ့်”

ကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်းကြည့်သည်။

“မင်းကို သဘောကျနေလို့ပေါ့ ဗိုလ်မှူးကေရီ၊ အခါအခွင့် သင့်မယ်ဆိုရင် ဟောဒင်နဲ့ကာရှုသာကုမ္ပဏီရဲ့ ဒုဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးဟာ မင်းအတွက် ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျွန်တော် အဘွားကြီးကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒါဆိုရင်တော့ ထိပ်ဆုံးက စရမယ့် အဖြစ်ပါလား။ ကျောင်းထွက်ပြီးကတည်းကတခါမှ အလုပ်အကိုင် မရခဲ့ဖူးတဲ့ကျွန်တော့်အဖို့ ဆီနဲ့ဝင်းဝင်း အခွင့်အရေးကြီး တခုပေပဲ။ ဟောဒင်နှင့်ကာရှုသာမှာ အနောက်ကမ်းခြေတွင် ထိပ်တန်း ဗိသုကာကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်သည်။

“ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာပါလဲ မစ္စက်ဟောဒင်"

“သိတာပေါ့ကွယ်၊ တို့များကကုမ္ပဏီထဲမှာ ရှယ်ယာ အများဆုံး ထည့်ထားတာပဲ”

“ဒါဖြင့်ကျွန်တော် တခု မေးပါရစေ၊ အခါအခွင့်သင့်ရင် ဆိုတာကို မစ္စက်ဟောဒင် ဘယ်လို သဘောထားပါသလဲ”

တည်ငြိမ်သော၊ တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် တံခါးဝကို တလှည့်၊ ကျွန်တော့်ကို တလှည့်ကြည့်ပြီး-

“အဲဒီအဖြေကို ဗိုလ်မှူး သိပြီးလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်လေ”

ထိုစဉ်တွင် နီရာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

“နီရာ သိပ်မကြာပါဘူးနော် ဗိုလ်မှူး”

“မကြာပါဘူးဗျာ၊ မကြာပါဘူး”

“မေမေနဲ့ ဟောဒီက ဗိုလ်မှူးကေရီနဲ့ သိပ် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စလေးတွေကို ဆွေးနွေးနေကြတာ နီရာ”

နီရာက သူ့အမေကို စူးစမ်းသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကိုကျွန်တော် မြင်လိုက်၏။ အဘွားကြီးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး လောကဝတ်စကားကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“ညစာဝိုင်းအတွက်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စက်ဟောဒင်”

“နောင်လည်း လာပါ ဗိုလ်မှူး၊ တို့များ ပြောတဲ့ကိစ္စလည်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားလေ”

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ"

"ဂွတ်ဘိုင် ပိုလ်မှူးကေရီ"

ကျွန်တော်နှင့် နိုရာ အဘွားကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တံခါးဝ ရောက်မှ နောက်မှ လှမ်းပြောသံကြားရ၏။

"သမီး... သိပ်မကြာစေနဲ့နော်"

နံဘေးတွင် ယှဉ်ထိုင်နေသည့် သူ့ဆီမှ ရေမွှေးနံ့က သင်းကြိုင်နေ၏။ စိတ်ထဲ တမျိုး ဖြစ်သွားသည်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် သွားရသည့် ရေမွှေးနံ့မျိုး မဟုတ်။

"ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ ဟင်"

"လမ်းဘတ်လမ်း အောက်ပိုင်းကို သွားမှာပါ၊ ပိုလ်မှူးကေရီ လမ်းကြိုပါတယ်နော်"

"ကြိုပါတယ်"

သူကကျွန်တော့်ဘက် တိုးကာ လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး-

"မေမေက နိုရာ့အကြောင်းတွေ ပြောနေလားဟင် ပိုလ်မှူး"

"ဟင့်အင်း... မပြောပါဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ ဟင်"

ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်၏။

"ဘာမှ မပြုပါဘူး"

စကား ဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

"ပိုလ်မှူး ပရက်စီဒီယိုကို ရှစ်နာရီခွဲအရောက် ပြန်ရမယ် ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး မို့လား ဟင်"

"ဟုတ်တယ်၊ နိုရာကော ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စ ဖျက်လို့ မရဘူးလားဟင်"

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

"မရတော့ဘူး ပိုလ်မှူး၊ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ"

သူ တချက်တွေ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ-

"မကောင်းဘူးလေ၊ ပိုလ်မှူး နားလည်ပါတယ်နော်"

“အင်း၊၊၊ စစ်စကားနဲ့ ပြောရရင် အကျယ်ကြီးကြားတယ်၊ ပြတ်ပြတ်သားသားကြားတယ်ပေါ့”

သူကကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

လမ်းထောင့်တခုတွင် မီးနီသဖြင့်ကျွန်တော် ရပ်လိုက်ရသည်။ သူ့ကို တချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ မီးပွိုင့်အနီရောင်ကြောင့် နီရဲ့ တကိုယ်လုံး နီရဲကာ မီးလျှံမကလေး ဖြစ် နေ၏။

သူက လှမ်းမေးသည်။

“ဒါဖြင့် ခု ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်ဖြစ်မယ် မသေချာပါဘူး၊ တရုတ်တန်းဘက်သွား အတွဲတယောက် ရှာဖြစ်မလားပဲ”

“အဲဒီနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းမယ်ပေါ့”

မီးစိမ်းသွားသဖြင့်ကျွန်တော် ဆက်မောင်းသည်။

“ဒါပေါ့၊ ခုချိန်ထိတော့ ဒီနည်းပဲ အကောင်းရှိတာကိုး”

သူကကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်ပြီး-

“အဲဒီလိုပဲလား ဟင်”

“အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

သူက ပိုပြီး တင်းတင်းဆုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းတွင် လက်သည်းရာတွေပါ ထင်ကုန်ပြီ ထင်၏။

“နီရာ ယောကျာ်းလေး ဖြစ်ချင်လိုက်တာ”

“ကိုယ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ သဘောကျတယ်”

“နောက်တွေ့ဦးမယ် မဟုတ်လား ဟင်”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တိုးပြီး ဖိလာတော့ သူ့ရင်သား တင်းတင်းနှင့် ထိတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်အထင် မှန်ပြီဟု သိလိုက်၏။
အလုပ်ကိစ္စအတွက်သက်သက် မဖြစ်နိုင်။

“တွေ့ဖြစ်မယ် မထင်တော့ပါဘူး”

“ဘာပြုလို့”

“ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တွေ့လည်း ဘာအကြောင်းထူးမှာ မှတ်လို့”

“နိုရာ့အတွက် ထူးတယ်လေ၊ ကဲ.. ဘာပြောမလဲ”

ရင်ထဲမှာ ဒေါသမုန်တိုင်းငယ်လေး တခု ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်းကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့်ကျွန်တော့်အသံတွင် မိုးသက်လေပြင်းသံ စွက်သွား၏။

“ဒီကိစ္စကို ဒါလောက် စိတ်ဝင်စားရင် ပြေပြေရာ နေရာတွေ ဒီမြို့မှာ တဒါဇင်လောက် ရှိတယ် ဆိုတာကိုယ်သိတယ် နိုရာ”

သူ့လက်ကို ရုပ်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်ကို မြင်ရ၏။

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် နိုရာ၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဝေးနေတော့ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောဖို့ မေ့တေ့တေ့ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“မတောင်းပန်ပါနဲ့၊ နိုရာ အဲဒီလို ပြောခံသင့်ပါတယ်၊ အဲဒီလမ်းကို ချိုးပေးနော်၊ ရေနွေးမှာတင်ပဲ”

ကားကိုကျွန်တော် ချိုးကွေ့ပေးလိုက်သည်။

“တပ်ကို မပြန်ရသေးပါဘူး နော်၊ သုံးရက်ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“လာခဲ့ဦးမယ် မဟုတ်လားဟင်”

“မလာတော့ဘူး နိုရာ၊ လာဂျိုလာကို သွားပြီး ငါးမျှားမလို့”

“နိုရာ လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“မကောင်းပါဘူး နိုရာ”

“ဘာလဲ ချိန်းထားပြီးသား ရှိနေလို့လား”

ကျွန်တော်က ရယ်ပြီး-

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာပြုလို့”

“ဘာပြုလို့ ဆိုတော့ကိုယ်က စစ်မြေပြင်ကို ပြန်သွားရဦးမှာမို့ပေါ့”

ကျွန်တော်က ခါးခါးသီးသီးလေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှ မထားချင်လို့ပေါ့၊ မနက်ဖြန်အတွက် ဘာမှ မစဉ်းစားချင်လို့ပေါ့၊ မနက်ဖြန်တွေ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ အများကြီး လေ”

“ဒါဖြင့်ကြောက်နေတဲ့ သဘောပေါ့”

“သောက်ရမ်း မှန်တာပေါ့၊ ကြောက်ပါတယ်လို့ ပြောပြီးသားလေ”

မျက်ရည်ဥတွေ သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာကြသည်။ သူ့ပခုံးပေါ်ကို လက်တဖက် လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ညင်ညင်သာသာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် နိုရာ၊ စစ်ကြီးအတွင်းမှာ အားလုံး နေ့မြင် ညပျောက်တွေချည်းပဲ၊ တနေ့ နေ့ တချိန်ချိန် အဲ... စစ်ကြီးပြီးသွားလို့ မသေရင်ပေါ့လေ”

သူကကြားဖြတ်ပြီး-

“ဒါနဲ့ စောစောက ပြောတော့ သုံးကြိမ်ဆက်ကံကောင်းတဲ့လူ မရှိဘူး ဆို”

“ဒါက စကားအဖြစ် ပြောတာပါကွာ”

ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို နောက်ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဘူးလို့ ယုံကြည်နေတဲ့ သဘောလား”

သူ့အသံတွင်ကြေကွဲသံ ပါနေသည်။

“အင်း... မင်းကိုကိုယ်ကချည်း တောင်းပန်နေရတာပါလား၊ ကိုယ် စိတ်မကောင်း ပါဘူး နိုရာ”

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နှုတ်ဆက်တာ နိုရာ ဝါသနာ မပါဘူး"

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်မီ သူ ပြေးထွက်သွားသည်။

နောက်ကို တချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့။

စီးကရက်တလိပ် ထုတ်ညှိပြီး အသာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ အခန်းတံခါးကို လူတယောက် ထွက်ဖွင့်ပေးပြီး သူ့ကို အထဲ သွင်းလိုက်သည်။

ဟိုတယ် ပြန်ရောက်တော့ မနက် သုံးနာရီ ထိုးနေပြီ။ တံခါးအောက်တွင် စာရွက် ခေါက်ကလေးတခု ရောက်နေ၏။

မနက်ဖြန် မနက် လာခဲ့ပါ။ ဆက်ဆွေးနွေးစရာတွေ ရှိသည်။

စီစီလီယာဟောဒင်ဟု လက်မှတ်ထိုးထား၏။ စိတ်တိုတိုနှင့် စက္ကူစကလေးကို လုံးထွေးပြီး အမှိုက် ခြင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ နောက်တနေ့တွင် လာဂိုလာကမ်းခြေသို့ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့၏။

နောက်တပတ်အတွင်း ဩစတြေးလျ စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့က အဘွားကြီးကျွန်တော့်ကို တစောင့်စောင့် ဖြစ်နေမှာပဲဟုတွေးမိတိုင်းကျွန်တော်ကျိတ်ပျော် နေမိ၏။

စီစီလီယာဟောဒင် မစောင့်နိုင်သည့်ကိစ္စရပ်များ ရှိလေသည်။ နောက်တနေ့တွင် ဆမ်ကောဝင်းကို ခေါ်တွေ့၏။

အခန်း (၄)

"ကျွန်တော် သိပ်နောက်ကျ မနေပါဘူးနော် မစ္စက်ဟောဒင်"

ဆမ်ကောဝင်းက အခန်းထဲကို ဝင်လာရင်း ပြောလိုက်သည်။

"မကျပါဘူး မစ္စတာကောဝင်း၊ ထိုင်ပါ"

စီစီလီယာဟောဒင်က သံပြတ်နှင့် ပြောသည်။ ဆမ်က ဆိုဖာတလုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး အမျိုးသမီးကြီးကို အကဲခတ်နေသည်။ သူ့ကိုတွေ့ချင်သည်ဆိုသည့် သတင်း ရရှိချိန်မှစပြီး ဘာကိစ္စ များပါလိမ့်ဟု ဆမ် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေ၏။

အဘွားကြီးက နိဒါန်းမပျိုးဘဲ-

"အီလီယိုဗီယံ ဆုပေးပွဲမှာ နိုရာ့ အခြေအနေကောင်းနေတယ်၊ ပဏာမ ရွေးတဲ့ အထဲမှာ ပါတယ် မစ္စတာကောဝင်း"

အဘွားကြီးကို ဆမ်ကောဝင်း ပိုလေးစားသွားသည်။ အမေရိကန်တွင် အဆင့်မြင့် ဆုံး ရွေးစင်ရုပ်တု ဖြစ်၍ကောလာဟာလတွေ အမြဲထွက်နေတတ်သည်။ အလွန်လျှို့ဝှက်စွာ ရွေးချယ်သည့် ဆုဖြစ်၏။ လုံးဝပေါက်ကြားလေ့ မရှိ။ သူကိုယ်တိုင် မသိသေးပါလျက်သည်အဘွားကြီး ဘယ်လိုလုပ် သိပါလိမ့်။

"ဘယ်လို သတင်းရတာပါလဲ မစ္စက်ဟောဒင်"

"ဘယ်လို ရတယ် ဆိုတာ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ အရေးကြီးတာက တို့ သိနေပြီ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ မဟုတ်လား"

"ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ နိုရာ့အတွက်ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ သူ ရမှာပါ၊ ရလည်း ရသင့်ပါတယ်"

"ဒါကြောင့် မစ္စတာကောဝင်းကို တို့တွေ့ချင်တာပေါ့၊ နိုရာကိန်းသေရမယ် ဆိုတာမျိုး တို့ လိုချင်တယ်"

ဆမ် ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ အဘွားကြီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မစ္စက်ဟောဒင် စကားဆက်သည်။

"ငွေ ရှိတာဟာ တခါတခါကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် သာရည် ရှိတယ်၊ အထူးသဖြင့် အနုပညာလောကမှာပေါ့၊ နိုရာ့မှာ ငွေတွေ အများကြီးရှိတယ် မစ္စတာကောဝင်း၊ ဒီဆုကို ရအောင် လုပ်ပေးချင်တယ်"

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မစ္စက်ဟောဒင်၊ အကဲဖြတ်လူကြီး အားလုံးဟာ တကယ့် ပညာရှင်ကြီးတွေချည်းပဲ၊ ပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို သူတို့ လုံးဝ အထိပါး မခံကြဘူး”

“လောကမှာ တစုံတရာအတွက်တော့ ဘက်လိုက်ကြတာချည်းပဲ၊ ဘက်မလိုက်တဲ့ လူဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး”

အဘွားကြီးက သေချာပေါက် လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ “ဒီနေ့ ပန်းချီ၊ ပန်းပုလောကကို တို့ မြင်သလောက်တော့ကွန်မြူနစ် အတွေးအခေါ်တွေ ဝင်နေတယ်၊ အနီရောင်တွေ လွှမ်းနေတယ်၊ သူတို့ အုပ်စုထဲက မဟုတ်ရင် ဘူဇွာ လောက အမြင်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် တပ်ပြီး ပယ်ချနေကြတယ်”

“မစ္စက်ဟောဒင် သိပ်တဖက်စွန်း ရောက်သွားသလားလို့” အမျိုးသမီးကြီးက ဆမ်ကောဝင်းကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး-“ဟုတ်လား၊ ကဲ... ဒါဖြင့် ဆုကြီးတွေမှန်သမျှ အဲဒီအုပ်စုကချည်း ယူနေတာ ဘယ်နှနှစ် ရှိပြီလဲ၊ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက မဟုတ်တဲ့ ပညာရှင်တွေ မရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဆမ် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မှန်သင့်သလောက် မှန်နေသည်ကိုး။ “ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါကို မစ္စက်ဟောဒင်နဲ့ကျွန်တော် သဘောတူနိုင်တယ်ထား၊ ‘အီလီယိုဖီယံ'ကိုတော့ ငွေနဲ့ ဝယ်လို့ မရနိုင်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ လုပ်ရမယ် မထင်ဘူး”

“အဲဒါ သိပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဩဇာအာဏာ လွှမ်းမိုးမှုအောက်က ရုန်းမထွက်နိုင်ကြပါဘူး၊ ဒါက တို့နှစ်ယောက်လုံး သိပြီးသားပဲ၊ အကဲဖြတ် လူကြီးတွေလည်း ပုထုဇဉ် လူသားတွေပါပဲ မစ္စတာကောဝင်း”

“ဒါဆိုကျွန်တော်တို့ ဘယ်က စမလဲ”

“အဲဒီလူကြီးတွေကို ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိဖို့ဆိုတာ တော်တော်ဩဇာရှိဖို့ လိုလိမ့်မယ် မစ္စတာကောဝင်း”

“တနေ့က ဘီလ်ဟားရက်စ်နဲ့တော့ ဆွေးနွေးပြီးပြီ၊ သူကတော့ ဒီဆုဟာ နိုရာနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံးလို့ ထင်နေတယ်၊ နိုရာ ရမယ်ဆိုရင် အမေရိကန်တမျိုးသားလုံး ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်တဲ့"

ဆမ် သေသေချာချာ စဉ်းစားရတော့မည်။ ဒီသတင်း ဘယ်က ထွက်လာသည်ကို အစောကြီး သိဖို့ကောင်းသည်။

“ဟားရက်စ်ကိုကျွန်တော်တို့ ရပြီ ထားပါတော့၊ နောက် ဘယ်သူတွေ

ရနိုင်ဦးမလဲ”

“မစ္စတာကောဝင်းရဲ့ မိတ်ဆွေ ပါမောက္ခ ဆရာဘဲလ်ပါ ရမှာပေါ့၊ ဟားရက်စ်က တာတီမက်ကောမစ်ကို ချီကာဂိုမှာ ဆွေးနွေးပြီးပြီ၊ သူလည်း တော်တော် စိတ်ဝင်စားနေတယ်တဲ့၊ တခြားလူတွေလည်း ရှိဦးမှာပါ”

“အဲဒီကိစ္စမစ္စတာကောဝင်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားလိမ့်မယ်လို့တို့ယုံကြည်တယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်စရာတွေက တော်တော်များများ ရှိလိမ့်မယ်၊ ခု ဖေဖော်ဝါရီ ဆိုတော့ သုံးလပဲကျန်တော့တယ်၊ ဆုက မေမှာကြေညာမှာလေ၊ အင်း... အချိန်မှ ရပါတော့မလား မသိဘူး”

အဘွားကြီးက စာရွက်တရွက်ကို လှမ်းယူပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။

“မစ္စတာကောဝင်းရဲ့ သတင်းစာတိုက်က ရတဲ့ လခက လေးထောင့်ငါးရာ၊ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးတွေက ပျမ်းမျှ ဒေါ်လာ နှစ်ထောင်လောက် ဆိုတော့...”

ခဏရပ်ထားပြီး ဆမ်ကောဝင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာမှလည်း သိပ်မရဘူးနော်၊ ဟုတ်လား မစ္စတာကောဝင်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပ်မရပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်တော့ နေတတ်တယ်နော်။ အင်း..ကောင်းကောင်း နေ၊ ကောင်းကောင်း စားချင်တော့လည်း ဘယ်လောက်ပွဲမလဲ၊ နောက်ပိုင်းမှာ တနှစ်ကို ဒေါ်လာ သုံးထောင်လောက်တောင်ကြွေးတင်နေသေးတယ် ဟုတ်စ”

ဆမ် ပြုံးသည်။

“ကြွေးကိစ္စတော့ကျွန်တော် သိပ်မပူပါဘူး”

“သိတယ်လေ၊ တို့သဘောပေါက်သလောက်တော့ ငွေ သိပ်များလာရင် ဘယ်တော့မှ ငွေနဲ့ မချေရဘူး၊ တုံ့ပြန်မှုတခုခုနဲ့ ပေးချေရတယ်၊ မစ္စတာကောဝင်းရဲ့ တနှစ်ဝင်ငွေကို ဒေါ်လာ တသောင်းလောက် မှန်းရင် သိပ်ကွာမယ် မထင်ဘူး”

ဆမ် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပ်မကွာပါဘူး”

စာရွက်ကို အံဆွဲထဲ ပြန်ထည့်ပြီး-

"နိုရာ ရရှိရေးမှာ မစ္စတာကောဝင်း အကူအညီ ပေးရတဲ့အတွက် ဒေါ်လာ တသောင်း ပေးဖို့ တို့မျှား လျာထားတယ်ကွယ်၊ တကယ်လို့ အီလီယိုဖီယံဆုကို သမီး ရသွားပြီဆိုရင် မင်းနဲ့ တို့နဲ့ ဆယ်နှစ် စာချုပ်ချုပ်မယ်၊ တနှစ်ကို ဒေါ်လာ နှစ်သောင်း ပေးမယ်၊ နောက်ထပ် နိုရာ့ဝင်ငွေလည်း ရဦးမယ်၊ အသားတင် ဝင်ငွေထဲက မဟုတ်ဘူးနော်၊ အကြမ်းငွေတွေထဲက ပေးမှာ"

ဆမ် အပြေးအလွှား စိတ်တွက် တွက်နေသည်။ လက်ရှိ ထုတ်လုပ်မှု နှုန်းအတိုင်း ဆိုရင် နိုရာ့ အကြမ်းဝင်ငွေမှာ ဒေါ်လာ ငါးသောင်းမှ တသိန်းအထိ သေချာသည်။

"ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လုပ်ပါ မစ္စက်ဟောဒင်"

အဘွားကြီးက ခပ်သွက်သွက် တုံ့ပြန်သည်။

"နှစ်ဆယ့်ငါး ထား၊ သမီးက ပြခန်းစရိတ်တွေ ဘာတွေကုန်ဦးမှာလေ"

"ခဏလေးနော် မစ္စက်ဟောဒင်၊ သိပ်မြန်လွန်းနေတော့ကျွန်တော် မတွက်တတ် အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သလို ပြန်ပြောပါရစေနော်၊ နိုရာ ဆုရရှိရေး အတွက် မစ္စက်ဟောဒင်ကကျွန်တော့်ကို သတင်းစာသမားတယောက် အနေနဲ့ ငှားတယ်"

"မှန်တယ် မစ္စတာကောဝင်း"

"နိုရာ ဆုရသွားရင်ကျွန်တော့်ကို ၁၀ နှစ်အတွက်ကိုယ်စားလှယ် ဒါမှမဟုတ် မန်နေဂျာခန့်ဖို့ စာချုပ် ချုပ်မယ်၊ အဲဒါအတွက်ကျွန်တော် တနှစ်ကို ဒေါ်လာ နှစ်သောင်း နဲ့ ဝင်ငွေပေါ်မှာ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း ရမယ်"

မစ္စက်ဟောဒင် ခေါင်းညိတ်သည်။

"သူ ဆုမရဘူး ဆိုရင်ကော"

"စာချုပ် ချုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့ မစ္စတာကောဝင်း"

"ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့"

ဆမ်က အမျိုးသမီးကြီးကို လေးနက်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်ပြီး-

"ကျွန်တော်တို့ စာချုပ် ချုပ်ကြမယ် ဆိုရင် အာမခံချက်ကို ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ မစ္စက်ဟောဒင်"

“နိုရာပေါ့”

“တကယ်လို့ ထင်ထားသလောက် သူ့ဝင်ငွေ မရဘူး ဆိုရင်ကော ခင်ဗျာ”

အဘွားကြီးက ပြုံးပြီး-

“ဒါကိုတော့ သမီးအနေနဲ့ စိတ်ပူမယ် မဟုတ်ဘူး၊ နိုရာဟာ သုံးမကုန်၊ ဖြုန်းမကုန် အောင် ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ တနှစ်တနှစ် သူ ရတဲ့ မိသားစု ထောက်ပံ့ငွေက တသိန်းကျော်တယ်”

မစ္စက်ဟောဒင်ကို ဆမ် စိုက်ကြည့်သည်။ နိုရာ ချမ်းသာမှန်း ဆမ် သိသော်လည်းသည်မျှ ချမ်းသာလိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်ခဲ့။

“တခုသိချင်ပါသေးတယ် မစ္စက်ဟောဒင်၊ ဒီအကြောင်းတွေ နိုရာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးသားလား"

အဘွားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး-

“ဒါပေါ့၊ သူ သဘောမတူဘဲ ဆွေးနွေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

ဆမ် သက်ပြင်းချသည်။ သည်ကိစ္စကြိုသိနေသင့်သည်ပေါ့၊ မမေးဘဲ မနေနိုင်သဖြင့်-

“ဒါဆို သူကိုယ်တိုင်ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာပါလိမ့်”

“နိုရာ တွက်တာက ဒီလိုလေ၊ ဒီဆွေးနွေးပွဲ မအောင်မြင်ရင် မစ္စတာကောဝင်းနဲ့ သူ့ကြားက ရှိလက်စ ဆက်ဆံရေး ပျက်မသွားစေချင်ဘူး တဲ့”

“သြော်”

ဆမ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး အိတ်ထဲမှ ဆေးတံကို ထုတ်ကာ ပါးစပ်တွင် တပ်ရင်း အတွေးနက်နေသည်။

“ကျွန်တော်က လက်ခံရင်ကိစ္စအားလုံးပြီးမယ်လို့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ထင်နေကြသလား မသိဘူး”

“နိုရာက မစ္စတာကောဝင်းရဲ့ အရည်အချင်းကိုရော ထက်မြက်မှုကိုပါ ယုံကြည် တယ်လေ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ် မစ္စက်ဟောဒင်”

“နိုရာတော့ ဝမ်းသာမှာပဲ”

“သူ ဘယ်မှာပါလိမ့်၊ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိလိမ့်မယ် မစ္စက်ဟောဒင်”

“သူ့ပန်းပုခန်းထဲမှာ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ချားလ်စ်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

ခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်နှင့် ဘဏ္ဍာစိုးကြီး အခန်းဝ ရောက်လာသည်။ နီရာ့ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရင်း အလွန်နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းပြီးတွေးတွေးဆဆ ပြောသည့် လေသံဖြင့်-

“တို့များလည်း ဝမ်းသာနေတယ် မစ္စတာကောဝင်း၊ မိခင်တယောက်အပြင် အခြားတယောက်ကပါ နီရာ့အနားမှာ ရှိပြီး စောင့်ရှောက်ဖော် ရတဲ့အတွက်လေ”

“ကျွန်တော်ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ကြိုးစားပါ့မယ် မစ္စက်ဟောဒင်”

“ယုံပါတယ် မစ္စတာကောဝင်း၊ သမီးလုပ်သူကို အရာခပ်သိမ်း နားလည်တဲ့ အမေမျိုးလို့ ဟန်မဆောင်ပါဘူး၊ သူက ဘာမဆို ဆန္ဒပြင်းအားကြီးတယ်၊ သူ လုပ်သမျှတွေ အားလုံး တို့များ မထောက်ခံပါဘူး မစ္စတာကောဝင်း”

ဆမ်က ဘာမှ မပြောဘဲ အဘွားကြီးကို ငေးကြည့်ကာ ဆေးတံကိုသာ ဖိဖွာနေသည်။ နီရာ့အကြောင်းကို မအေကြီးက ဘယ်အတိုင်းအတာထိများ သိထားပါလိမ့်။ နောက် ဆုံးစကားအရဆိုရင်တော့တော်တော်များများသိထားပုံပဲ။ အဘွားကြီးကတောင်းပန်သလို လေသံဖြင့် စကားဆက်သည်။

“အမေတယောက်အနေနဲ့ တို့များက သိပ်ရှေးဆန်နေလို့လားတော့ မသိဘူး၊ နီရာဟာ တခါတလေ ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ လောကနီတိကို လုံးဝ ထည့်မစဉ်းစားဘူးလို့ ထင်တယ်”

ဆမ်က အဘွားကြီးကို သေသေချာချာကြည့်ရင်း-

“ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ မစ္စက်ဟောဒင်”

အဘွားကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နီရာ့ကိုကာကွယ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှုတ်ချနေတာ လည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သဘောပေါက်စေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခုပြောနေတဲ့ကိစ္စကို ကျေကျေညက်ညက် နားလည်ကြဖို့ လိုလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် တဦးကို တဦး အကဲခတ်နေကြသည်။

"ဆက်ပြောပါ မစ္စတာကောဝင်း"

"နီရာဟာ သာမန် မိန်းကလေးတယောက် မဟုတ်ဘူး မစ္စက်ဟောဒင်၊ သိပ်အသိဉာဏ် ထက်မြက်တယ်၊ ပါရမီရှင်လို့တောင်ကျွန်တော် ပြောချင်တယ်၊ တပြိုင်တည်းမှာ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တယ်၊ ခံစားမှု သိပ်ပြင်းထန်တယ်၊ ပြီးတော့ လူတွေအတွက် အရက် အမြဲလိုသလို သူ့အတွက် အချစ် အမြဲလိုနေတယ်"

"နီရာဟာ ကာမသောင်းကျန်းတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောနေတာလား မစ္စတာကောဝင်း"

"မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်အဲဒါကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးမစ္စက်ဟောဒင်" ဆမ် စကားလုံး ရွေးနေသည်။ သေသေချာချာ ရွေးရသည်။

"နီရာဟာ ပန်းပုပညာရှင် တယောက်အနေနဲ့ ရမ္မက်ကမ္ဘာဟာ သူ့အတွက် အနု ပညာခွန်အားတွေ ရနိုင်တဲ့ နေရာလို့ သူ ယုံနေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တခါ ပြောဖူးတယ်၊ ဒါမှ လူတွေအကြောင်း ပိုပြီး နားလည်သထက် နားလည်လာမှာပေါ့ တဲ့"

အဘွားကြီးက သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေဆဲ။

"နီရာနဲ့ မစ္စတာကောဝင်း..."

မေးခွန်းကို အဆုံးမသတ်ဘဲ မေးသည်။ ဆမ်က အဘွားကြီးကို ပြန်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

မစ္စက်ဟောဒင် သက်ပြင်းချသည်။ မျက်လွှာချပြီး-

"ခုလို ရိုးရိုးသားသား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖော်ရတဲ့အတွက်ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် မစ္စတာကောဝင်း၊ မင်းတို့ချင်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စကို ဝင်မစွက်ပါဘူး"

"နောက်ဆုံး သူကျွန်တော့်အခန်းကို ရောက်လာတဲ့ အခေါက်ကမှ သူ့အကြောင်းကျွန်တော် ပိုနားလည်သွားတာ၊ ကြာတော့ကြာပါပြီ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က မဟုတ်လား၊ သူ ပထမဆုံးပြပွဲ လုပ်တုန်းကလေ" ဆမ် ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။

"စိတ်ဓာတ်အကျကြီးကျပြီးကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်၊ ငိုလို့ချည်း နေတယ်၊ သူ့ကို လိုက်ပို့တဲ့ ဗိုလ်မှူးကလေးက သူ့ကို ထိခိုက်အောင် လုပ်လိုက်တယ်

ဆိုပဲ"

"ပိုလ်မှူးကေရီလေ၊ သူက လူတော်ကလေးပါ"

"ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး၊ တနည်းနည်းနဲ့ နိုရာ စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်လိုက်တာတော့ အမှန်ပဲ မစ္စက်ဟေဒင်၊ ခဏပဲ နေပြီး သူ့ကိုကျွန်တော် တက္ကစီ တစီးနဲ့ ပြန်ပို့လိုက် ရတယ်"

"အင်း... မှတ်မိတယ်၊ ဘာလို့ အစောကြီး ပြန်လာပါလိမ့် ဆိုပြီးတော့တောင် တို့များ အံ့သြနေမိသေးတယ်၊ တခု မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ် မစ္စတာကောဝင်း"

"အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်"

"မစ္စတာကောဝင်းကို နိုရာ သိပ်လေးစားပါတယ်၊ သမီးလေး ဒုက္ခ မရောက်အောင်တော့ စောင့်ရှောက်ပါ"

"ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအတွက်ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားပါ့မယ် ခင်ဗျာ"

"ကျေးဇူးပါပဲ မစ္စတာကောဝင်း' ဟု ပြောပြီး ပင်ပန်းသွားသည့် အမူအရာဖြင့်ကုလားထိုင်နောက်တွင် မှီကာ မျက်တောင်ကို မှေးစင်းလိုက်သည်။

"တခါတခါ စဉ်းစားမိတယ်၊ သူ့ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ရင်ကောင်းမလားလို့၊ သူပြောင်းလဲသွားမယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

သို့သော် ဆမ် စိတ်ထဲက သိနေ၏။ နိုရာ့လို မိန်းကလေးမျိုးက ယောက်ျားပေးစား လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်၊ နိုရာ ရောက်လာသည်အထိ ငြိမ်နေကြသည်။

"မစ္စတာကောဝင်းက မေမေတို့ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံတယ် နိုရာ"

မအေကြီး လုပ်သူက သမီးလုပ်သူကို ဆီးပြောသည်။ နိုရာက လက်ကမ်းပေးရင်း-

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆမ်"

"ကျေးဇူးမတင်နဲ့ဦး အမိ၊ ပြီးမှ နောင်တရနေဦးမယ်"

"မပူပါနဲ့ နိုရာလည်းကြိုးစားမှာပေါ့"

"ကောင်းပြီလေ"

ဆမ်ကောဝင်း၏ အသံ ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ သံပြတ်နှင့် အလုပ်သဘော ဆန်လာသည်။

"ခု ဘာကိုင်နေသလဲ"

"အာလင်းရဲ့ပြခန်းမှာ တင်ဖို့ လုပ်နေတာပြီးတော့မယ်၊ ဧပြီလထဲမှာ ပြဖို့လေ"

"အဲဒါ ဖျက်လိုက်ပါ"

"အလို… ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆမ်"

"အချိန်မရတော့ဘူး"

"ဒါပေမဲ့ နိုရာကတိပေးထားပြီးပြီ"

"အဲဒီကတိကို ဖျက်လိုက်ပေါ့"

ဆမ်က ခပ်တင်းတင်းပြောပြီး အဘွားကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"နိုရာနဲ့ကျွန်တော် နယူးယောက်ကို သွားရလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်လာ တသောင်းတန် ချက်တစောင် ထုတ်ပေးပါ မစ္စက်ဟောဒင်"

"နယူးယောက်ကို ဟုတ်လား၊ ဘာအတွက်လဲ ဆမ်"

အဘွားကြီးကပါ ဆမ်ကောဝင်းကို နားမလည်သလိုကြည့်နေသည်။

"အာရွန်စကာစီနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ဟိုမှာ ပြပွဲလုပ်ဖို့ စီစဉ်မယ်"

"ဟာ… ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆမ်"

နိုရာ ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

"ဘာပြုလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ နိုရာ"

"အာလင်းနဲ့ နိုရာ တွဲလုပ်လာတာကြာပြီလေ၊ ချက်ချင်း ခွဲသွားလို့ ဘယ်ကောင်း မလဲ၊ နိုရာ့အပေါ်မှာ သူ့ကျေးဇူးတွေ ရှိတယ်"

"မတတ်နိုင်ဘူး၊ ထားခဲ့ရမှာပဲ၊ အာလင်းက မင်းပေါ်မှာကောင်းခဲ့တယ်

ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြို့ငယ်လေးက ဆိုင်ငယ်ကလေးရဲ့ ပန်းပုဆိုင်ပိုင်ရှင်ပါ၊ မင်းကြောင့် သူ့ဆိုင် ပိုရောင်းကောင်းလာတာ နိုရာ၊ အာရှန်စကာစီက တကမ္ဘာလုံး အသိအမှတ်ပြု ထားတဲ့ ပန်းပုကုန်သည်ကြီး၊ ပန်ချီကားပွဲစားကြီး၊ မင်း လိုချင်နေတဲ့ဆု ရဖို့အတွက် သူ့ ပြတိုက်မှာ ပြပွဲ တခါလောက် လုပ်ဖို့လောက် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး”

“သူ့ပြတိုက်မှာ လုပ်ခွင့်ရပ့ါမယ်လို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ”

ဆမ်က ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။

“ပြောနိုင်တာပေါ့၊ မင်းရဲ့ ဒေါ်လာ တသောင်းတန် ချက်က ပြောလိမ့်မယ်လေ”

★★★

သည့်ကဏ္ဍကကျွန်တော် ပစိဖိတ်ဒေသသို့ ရောက်နေစဉ်ကာလ။

ကျွန်တော်သည် ဆမ်းမားဆက်မောင်၏ ဇာတ်လိုက်တယောက် ဖြစ်သင့်သူ ဖြစ်ပါ၏။ အပူပိုင်းဇုန်မှ မုတ်သုံသစ်တောထဲသို့ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ရောက်နေသည့် လူဖြူ တယောက်။ ပိုနေသည့် အချိန်တွေကို အသားညိုမကလေးများကြားတွင်ကုန်လွန်စေရင်း ဆွေမျိုးမေ့နေသည့် လူဖြူတယောက်။

ကျွန်တော့်ဘဝက ဤသို့ မဟုတ်ပါချေ။ သစ်တောမှားပြီးများ ရောက်နေသလား တော့ မသိ။ ဆမ်းမားဆက်မောင်၏ ဇာတ်လိုက်နှင့် တခြားစီ။ မောရက်စ်ဘီ ဆိပ်ကမ်း၏ မြောက်စူးစူး သစ်တောထဲမှ လေယာဉ်ကွင်းထဲတွင် နေရသည်။ ချမ်းလိုက်သည်မှာ အရိုးခိုက် နေ၏။ အနွေးထည် ဘယ်လောက်ထပ်ထပ် အကြောင်းမထူး။ သွားချင်း ရိုက်နေကြရသည်။ နှာရည်တရွဲရွဲ၊ မျက်ရည် တရွဲရွဲနှင့် ငှက်ဖျားထက် တုပ်ကွေးမိသူတွေ ပိုများသည်။

ကျွန်တော်တို့ လေသူရဲတစ်သိုက် ရောမမီးဖိုကြီးနားက မခွာဘဲ စစ်အကြောင်းတွေ၊ တိုက်ပွဲ၊ သေနင်္ဂဗျူဟာ အကြောင်းတွေကို ပြောရင်း အချိန်ကုန်ကြသည်။

ဤသို့ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောဆိုဆွေးနွေးရင်း ဥသြသံ မြည်လာလျှင်ကိုယ့်လေယာဉ်ဆီသို့ကိုယ် ပြေးကြရ၏။ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကြရ၏။ ပြန်ဆင်းကြရ၏။ အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေကို နောက်တခါ ပျံသန်းဖို့ အချိန်မီအောင် ဒိုဘီပေးကြရ၏။ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီ ညစ်ညစ်ပေပေနှင့် သေရလျှင် အလောင်းမလှမှာ စိုး၍ ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန် မဆန်မှာ စိုး၍ ဟုလည်း

ပြောနိုင်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့်ကျွန်တော် ဒုပိုလ်မှူးကြီး တက်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့တွင်ပင်ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်စုမှူး ဒုပိုလ်မှူးကြီးတယောက် ပစ်ချခံလိုက်ရ၍ သူ့ နေရာကိုကျွန်တော် တက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်တွင် ငွေရောင် ဝက်သစ်ချ သစ်ရွက်ကလေးနှင့် ရွှေရောင် ဝက်သစ်ချ သစ်ရွက်ကလေးများသည် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နေခိုက်ကျွန်တော် တခု သွားစဉ်းစားမိသည်။ ဒီတခါ မင်းအလှည့်လို့ ပြောနေသလိုပါပဲ လား ဟူ၍။ သို့သော်ကျွန်တော်တယောက် သေကံမရောက် သက်မပျောက်ခဲ့ပါ။ ယနေ့တိုင်ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးသည်။ နောက်ကျောကို အပ်နှင့် စိုက်လိုက်သလို စူးခနဲ နာကျင် သွားသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မျက်စိရှေ့မှ မြောက်မြားစွာသော ဒိုင်ခွက်တွေနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာတွေ တစစီ ဖြစ်သွား၏။

ဂျပန် လေယာဉ်တစင်း ပင်လယ်ထဲ ထိုးကျသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ဟိုက်…ကျွန်တော့်အောက်မှာ တစင်းပါလား။ သည်တစင်း ရန်ကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရှောင်ခဲ့သည်ကို လုံးဝ မမှတ်မိတော့။ လူတကိုယ်လုံး လေထဲတွင် လွင့်နေသလို စိတ်ထဲ ခံစားနေရ၏။ လေယာဉ်နှင့် မြေပြင် ထိသည်။ ကျွမ်းပြန်ထွက်သွားသည်။

အော်ဟစ် ပြေးလွှားလာကြသည့် လူသံတွေကိုကြားရသည်။ လက်ပေါင်းများစွာကျွန်တော့်ကို ဆွဲထုတ်နေကြ၏။ ကြင်နာသော လက်များ၊ နွေးထွေးသော လက်များ၊ သူတို့တတွေ အပူလုံးကြီးထဲမှကျွန်တော့်ကို ဆွဲထုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မျက်စိကို အသာမှိတ်ပြီး သူတို့ ပြုသမျှ နနေလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဆမ်းမား ဆက်မောင် ဇာတ်လိုက်ဘဝကို စတင်ရောက်ရှိခြင်း။ သူ့ဝတ္ထုများတွင်ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ဖူးသည့် မြင်ကွင်းများ၊ ပြုံးနေလိုက်မိ၏။

ဘာလီကမ်းခြေတွင်ကျွန်တော် လဲလျောင်းနေသည်။ လှပသော ဘာလီ၊ လှပသော ဘာလီ၏ သမီးပျိုများ၊ အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားသည့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဘာလီပျို အားလုံး ဒေါ်ရိုသီလားမားနှင့် တူနေကြ၏။ ပြဿနာဟူ၍ တခုပဲ ရှိသည်။ ဘယ်တယောက်ကိုကျွန်တော် ရွေးရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ဒုပိုလ်မှူးကြီး လုခ်ကေရီ မပါလည်းသည်စစ်ပွဲကြီးကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်ပါတယ် လို့ မက်အာသာ သဘောပေါက်ပါစေဟုကျွန်တော် ဆုတောင်းနေမိ၏။ သို့သော် ခရီးသွားလို့ ရလောက်အောင် နေကောင်းလာသည်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့ကြသည်။

အခန်း (၅)

ဇူလိုင်လ ဒုတိယအပတ်ထဲ ရောက်မှ နိုရာအီလီယိုဖီယံ ရွှေစင်ရုပ်တု ရကြောင်းကျွန်တော် သိရသည်။ လိုက်ဖ်မဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံးတွင် သူ့ပုံကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ဖေဖော်ဝါရီလထဲတွင် ငပုတွေ၏ စက်သေနတ်ဒဏ်ကိုကျွန်တော့်လေယာဉ် ခံရပြီး နယူးဂီနီဆေးရုံမှာ ငါးပတ်ကြာခဲ့သည်။ စင်ဒီယေးဂိုးတွင် နောက်ထပ် ခုနစ်ပတ်။

ထို့နောက် လူကောင်းပကတိ ဘဝဖြင့် ဆေးရုံမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခွင့်တလ ရသည် နှင့် လာဂျိုလာသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး မော်တော်ဘုတ်ကလေး တစင်း ငှားကာ အိပ်လိုက်၊ နေစာ လှုံလိုက် လုပ်နေသည်။

တနေ့ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် တလုံးနှင့် မှိန်းနေစဉ် နံဘေးသို့ အထုပ်တထုပ်ကျလာသံကြားရသဖြင့် လန့်နိုးလာသည်။ မျက်စိ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆိပ်ခံပေါ်တွင် ရပ်ပြီးကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်နေသည့် ချာတိတ်တယောက်ကိုတွေ့ရ၏။ နားနေစဉ် တချိန်လုံး သတင်းစာ လုံးဝ မဖတ်ဘဲ နေသည်။ စစ်သတင်းတွေကို စိတ်ကုန်နေပြီ။ သို့သော် အပတ်စဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းတွေ မှာထား၏။

အိတ်ထဲ နှိုက်ပြီး ငါးမူးစေ့ တစေ့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ချာတိတ်က ဟန်ပါပါ ဖမ်းယူ လိုက်သည်။ မဂ္ဂဇင်းထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး စည်းထားသည့်ကြိုးကို ဖြေတော့ စာအုပ်တွေ လျှောခနဲ ကုန်းပတ်ပေါ် ကျသွားသည်။ မီရာ တအုပ်ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးပေါ်က ဆံပင်နက်နက်နှင့်ကောင်မလေးကို မြင်ဖူးပါတယ်ဟု အောက်မေ့ လိုက်သည်။ ပြီးမှ အောက်က စာတန်းကို သွားတွေ့သည်။

"အီလီယိုဖီယံ ရွှေစင်ရုပ်တုပိုင်ရှင် ပန်းပုဆရာမလေး နိုရာဟောဒင်"

မျက်နှာဖုံးကို သေသေချာချာ တခါ ပြန်ကြည့်သည်။ ဝေဒနာဟောင်းသည် ပုံစံသစ် တမျိုးဖြင့် ပြန်ပေါ်လာ၏။ တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသည့် မျက်ဝန်းနက်များ။ ရမ္မက်ရှိန်ကြွနေ သည့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေး။ တနှစ်နီးပါးကြာပြီ ဖြစ်သော်လည်း မနေ့က အဖြစ်လို စိတ်ထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေ၏။

မဂ္ဂဇင်းတအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နိုရာ့ပုံတွေ အများကြီးပါကလား၊

ပန်းပုခန်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေပုံ၊ စီးကရက်သောက်ရင်း စိတ်ကူးကို ပုံကြမ်းဆွဲကာ အမိဖမ်းနေပုံ၊ နောက်ပိုင်းမှ လာနေသည့် အလင်းရောင်က သူ့တကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံထားသည်။ နောက် တပုံကကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ တိပ်ရီကော်ဒါ ဖွင့်ပြီး သီချင်းနားထောင်နေပုံ။ ဓာတ်ပုံဆောင်းပါးကိုကျွန်တော် စဖတ်သည်။

"မစ္စဟေဒင်မှာကိုယ်နေဟန် သွယ်လျလျဖြင့် ပန်းပုဆရာမနှင့် မတူဘဲ စံပြမယ် တယောက်နှင့် ပိုတူနေသည်။ နိုရာဟေဒင်က ပန်းပုပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့အမြင်ကို ဤသို့ ထုတ်ဖော်လေသည်။

"အနုပညာ ပုံသဏ္ဍာန်ထဲမှာ ပန်းပုပညာဟာ သရုပ်အမှန်ဆုံး ပညာရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ပန်းပုဟာ သုံးဘက်မြင်ပါ၊ ပန်းပုရုပ်တု တခုကို ပတ်ပတ်လည် လျှောက်သွားပြီး ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ကြိုက်တဲ့ရှုထောင့်က ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ သက်ရှိပစ္စည်း တခုလို ထိတွေ့ လို့ ရနိုင်ပါတယ်။

သူ့မှာ ထုထည်ရှိတယ်၊ ပုံသဏ္ဍာန် ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဘဝရဲ့ သရုပ်မှန်မှု ရှိတယ်။ သစ်တုံးထဲမှာလည်း သူ ရှိတယ်၊ ကျောက်တုံးထဲမှာရော၊ သတ္တုပစ္စည်းထဲမှာရော သူ ရှိတယ်။ ရုပ်တုသမားရဲ့ တာဝန်က အဲဒီမြုပ်နေတဲ့ အလှကို ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ပဲ။ ကုန်ကြမ်းကနေ ပုံကြမ်းဘဝ ရောက်အောင် ပုံကြမ်းမှတဆင့် တဖြည်းဖြည်း အသက်ဝင် လှုပ်ရှား လာအောင်..."

သူ့အသံကလေးကို ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ကြားယောင်လာသည်။ အဖုံးပြန်ပိတ်ပြီး သူ့ရုပ်သွင်ကို ကြည့်နေမိပြန်၏။ စာအုပ်ကို ပစ်ချပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့်ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ တမျိုးတမည် ဖြစ်ကုန်တော့၏။ တနှစ်ကြာသွားတော့ကော ဘာအကြောင်းလဲ။

ဆိပ်ကမ်းပေါ်က အများသုံးတယ်လီဖုန်း မြည်နေသံကို နားထောင်နေသည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို အိမ်ကြီးမှ အဘွားကြီး ထူးသံကိုကြားရ၏။

"ကျွန်တော် လုခ်ကေရီပါ၊ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိကောင်းပါတယ်နော်"

အဘွားကြီး၏ အသံက ပီသကြည်မြဆဲ။

"အို... သိပ်မှတ်မိတာပေါ့ကွယ်၊ ကာနယ် နေကောင်းတယ်နော်"

"နေကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မစ္စက်ဟေဒင်ကော"

"တို့များ တသက်တာမှာ တခါမှ မဖျားဖူးပါဘူးကွဲ့၊ မင်းအကြောင်းတွေ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရပါတယ်၊ အင်း... သူရဲကောင်း ပီသပါပေတယ်ကွယ်"

“သတင်းစာတွေက ပုံကြီးချဲ့တာတွေလည်း ပါပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီနည်းပဲ လုပ်စရာ ရှိလို့ အဲဒီအတိုင်း လုပ်ခဲ့ရတာပါ”

“ထားပါတော့လေ၊ အဲဒီအကြောင်း နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့နော်”

သူ့လေသံ ချက်ချင်း ပျော့ပျောင်းသွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

“နီရာ အိမ်မှာ မရှိဘူး လုခ်၊ သူတွေ့ချင်မှာပဲ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ရွှေစင်ရုပ်ဆုရှင်ကို ဂုဏ်ပြုချင်နေတာပါ”

“အဲဒီရွှေစင်ရုပ်ဆုကြောင့်ပဲ သူ ထွက်သွားရတာလေ၊ နီရာကလေး သနားပါတယ်ကွယ်၊ ဆုကြေညာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း တချက်ကလေးမှ အနားမနေရတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ လာဂိုျလာမှာ သွားအနားယူရင်း ရှောင်နေဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက်ရတာ”

“ခင်ဗျာ.. လာဂိုျလာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

အဘွားကြီးက တစုံတခုကို ရိပ်မိသွားဟန်ဖြင့်-

“မင်း အခု ဘယ်က ပြောနေတာလဲ လုခ်”

“ကျွန်တော် လာဂိုျလာမှာ ခွင့်နားနေတာလေ”

“သိပ်ကံကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုမျိုးပဲနော်၊ အင်း... ခုမှ သတိရတယ်၊ ကာနယ်ကေရီ အဲဒီမှာ အနားယူနေတယ် ဆိုတာလည်း သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရသားပဲ၊ နီရာ သဲငွေသောင်ကလပ်မှာကွဲ့”

“ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

“သူနဲ့ မတွေ့ရင် ဆမ်ကောဝင်းကို ရှာပြီး ဆက်သွယ် သိလား၊ နီရာ ဘယ်မှာ ရှိနေမယ် ဆိုတာ သူ သိမယ်'

“ဆမ်ကောဝင်း..."

“ဟုတ်တယ်၊ သတင်းစာသမားလေ၊ မင်း မမှတ်မိဘူးလား၊ ပါမောက္ခ ဆရာဘဲလ် ရဲ့မိတ်ဆွေလေကွယ်၊ နီရာ့ကိစ္စတွေအတွက် သူ့ကို မန်နေဂျာ ခန့်ထားတယ်၊ သမီးက စီးပွားရေးပိုင်းကျတော့ ဘာမှ နားမလည်ဘူးကွဲ့”

အဘွားကြီး၏ လေသံ တမျိုး ပြောင်းသွားပြန်သည်။

“မင်းကိုတွေ့ဖို့နောက်တနှစ် ထပ်မစောင့်ရဘူးလို့တော့တို့များ မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်၊ တို့ဘက်က မင်းနဲ့ ဆွေးနွေးစရာတွေ ရှိနေသေးတယ်လို့ပဲ ထင်နေတုန်းလေ၊ ဟေဒင်နဲ့ကာရှူသာဟာ မင်း အနာဂတ်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးပဲ ထင်တယ် လုခ်”

“ကျွန်တော့်ကို ခုလို အခွင့်အရေးမျိုး ဆက်ပေးတဲ့အတွက်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စက်ဟေဒင်၊ မကြာခင် ဆွေးနွေးဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“မင်းအတွက် တို့ အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်ကွယ်၊ ဂွတ်ဘိုင်… လုခ်”

တဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။ ကျွန်တော် ခဏတွေ စဉ်းစားနေပြီးမှ အကြွေတစေ့ ထပ်ထည့်လိုက်သည်။ သည်တခါ ဖုန်းကိုင်သူက ဆမ်ကောဝင်း။

“နီရာဟေဒင်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူလဲ”

“လုခ်ကေရီပါ”

ချက်ချင်း သူ့လေသံ ပျော့သွားသည်။ တရင်းတနှီးဖြင့်-

“သြော်…ကာနယ်ကေရီလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခဏလေးနော်၊ ကျွန်တော် လိုက်ရှာလိုက်ဦးမယ်”

ခဏလေးပဲ စောင့်လိုက်ရသည်။ သူ့အသံ ဖုန်းခွက်ထဲတွင် ပေါ်လာသည်။

“ကာနယ်ကေရီပါနော်၊ အံ့သြစရာ အတိပါလား၊ နီရာ ဒီရောက်နေမှန်း ဘယ်လိုလုပ် သိလဲဟင်”

ကျွန်တော်က ရယ်ပြီး-

“နီရာ့အမေ ပြောလို့ပေါ့၊ ကိုယ်တို့ ဆုံပြီး ယမကာလေး ဘာလေး သောက်ကြရ အောင်လား"

“ဟင်။။။ လာဂိုျလာ ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“မင်းတို့နဲ့ သုံးမိုင်လောက်ပဲ ဝေးပါတယ်”

“အင်း...ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နယူးယောက်က ရောက်လာမယ့် နိုရာ့ကိုယ်စား လှယ် အာရှနံ်စကာစီနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားပြီးသား ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ညနေပိုင်း ငါးနာရီ မှာလည်း သတင်းစာတိုက်က လူတွေနဲ့တွေ့ရဦးမယ်”

အားမည့်ရက်ကို ချိန်းမလားဟုကျွန်တော် စောင့်နေသည်။ သို့သော် နိုရာ ဘာမှ ဆက်မပြော။ သည်လိုပဲ ဖြစ်ရမည်လေ။ နောက်ဆုံးတွေ့ကြစဉ်ကကျွန်တော် သူ့ကိုကြော ထားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

“ဒါဆို နောက်မှကိုယ် ထပ်ဆက်မယ်နော်”

“အင်း.. ဆက်ဦးနော်”

သူက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်စီးတော်ရေယာဉ်ကလေးဆီကို ဆင်းလာရင်းကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့် လိုက်၏။ ပို့စကတ်ကလေးများထဲမှာလိုကောင်းကင်တခွင်လုံး ပြာလဲ့ကြည်လင်နေ၏။ တရွေ့ရွေ့ လွင့်မျောနေသည့် တိမ်စိုင်ကလေး အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ နေရောင်ခြည်ကချစ်စရာကောင်းလှသည်။ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှသည်။ နောက်ပိုင်းဆိုလျှင်တော့ စူးစူးဝါးဝါး ပူပြင်းလာတော့မည်။ ပူချင်သလောက် ပူပေစေတော့။ ကျွန်တော် ဒီမှာ မရှိတော့ဘူးလေ။

သူနဲ့ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းက ဤတွင် ဆုံးပြီဟု သိလိုက်၏။ သို့သော် ဖုန်းချပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဆမ်ကောဝင်း သူ့ကို ဘာတွေများ ပြောဦးမှာလဲ။

နိုရာ ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်သည်နှင့် ဆမ်က-

“မင်းကြည့်ရတာ သူ့ကို သိပ်ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိသလိုပဲ”

“တနှစ်ကြီးများကြာမှ အမယ်လေး... သူ့ကိုယ်သူ ဘာကောင်များ အောက်မေ့နေ လဲ မသိဘူး”

သူ ဆွဲနေသည့် ပုံကြမ်းစာရွက်ဆီကို ဆမ် လျှောက်သွားကြည့်သည်။ ရေထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုး ဆင်းတော့မည့်ဆဲဆဲ လူငယ်တယောက်၏ ပုံ၊ ကောင်လေးကကိုယ်တုံးလုံး၊ သည်မျက်နှာကို ဆမ် ချက်ချင်း သိလိုက်ပြီ။ ကမ်းစောင့် အသက်ကယ်တပ်ဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ကလပ်တွင် အချိန်ပိုင်း ဝင်လုပ်နေသည့် အထက်တန်းကျောင်းသားကလေး။

“ဒါက တယောက်ပါလား၊ ဟိုအုပ်စု မဟုတ်ပြန်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ ဆမ်ကကန့်ကွက်ချင်လို့လား”

“ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး၊ မင်းဟာမင်း ဘယ်သူနဲ့အတူ အိပ်အိပ်ကိုယ် သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြည်သူတွေ လက်ခံလာပြီဆိုရင် အဲဒီ အနုပညာရှင်ဟာ ပြည်သူကို ရိုသေရမယ်၊ အပုပ်နံ့ ထွက်လာရင် အလုပ်ကို ထိခိုက်နိုင်တယ်”

နိုရာက အေးစက်စက် လေသံဖြင့်-

“ဘာသတင်းတွေ ဘယ်ကကြားလို့လဲ”

“ကမ်းခြေတခုလုံး မကြားချင် အဆုံးပါဗျာ၊ ကောင်လေးကို မင်း ရူးအောင် လုပ်နေ တာတဲ့၊ ကောင်လေးက သူ့ကိုယ်ထဲကို ဘာမှ မကျန်တော့အောင် မင်း လုပ်ပစ်လိုက်ပြီ တဲ့”

နိုရာကစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်ပုံကြမ်းစာရွက်ကိုဆွဲဆုတ်ပြီးလုံးခြေပစ်လိုက်သည်။

“ခွေးသားလေး”

“မင်းကိုကိုယ် ပြောသားပဲ၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေပါလို့”

ဆမ်၏အသံက အေးချမ်းတည်ငြိမ်လျက်။ နိုရာက စက္ကူစုတ်အလုံးကိုကြမ်းပြင် ပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်ပြီး-

“ဒါဆို ဘာလုပ်ရမှာတုံး၊ နိုရာ သီလရှင် ဝတ်ရမှာလား”

ဆမ်က စက္ကူစုတ်ကိုကောက်ယူပြီး အမှိုက်ခြင်းထဲ သွားထည့်သည်။ အင်္ကျီအိတ် ထဲမှ ဆေးတံကို ထုတ်သည်။

“အဲဒီ သောက်ဆေးတံကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ အနံ့မခံနိုင်ဘူး”

ဆမ်ဘာမှပြန်မပြော။ ဆေးတံကို အသာ အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

"ဆမ်"

နိုရာ လှမ်းခေါ်သည်။

သူ့ဒေါသတွေပြေလျော့သွားပြီ။ ချက်ချင်း အကာအကွယ်မဲ့ ကလေးမကလေး တယောက် ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“နိုရာ ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ဆမ်”

ဆမ်ကတွေးတွေးဆဆ ပြန်ပြောသည်။

"ကိုယ်လည်း သေသေချာချာ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ကိုယ်သာ မင်းနေရာမှာ ဆိုရင် ခုလို ချာတိတ်ကလေးတွေနဲ့ အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်"

"ကောင်းပါပြီ ဆမ်ရယ်၊ ကောင်းပါပြီ"

သူ ချက်ချင်းကတိပေးသည်။ ဆမ် ဆက်ပြောသည်။

"နောက်တခုက ခုတင်က မင်းဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့ စစ်ဗိုလ်လေးမျိုးနဲ့ တွဲနေရင် မင်း အတွက် ဘာမှ အကျိုးမယုတ်နိုင်ဘူး၊ အတင်းအဖျင်းတွေလည်း ငြိမ်သွားမယ်"

★★★

စီးတော်ရေယာဉ်ဆီကို ဆင်းအလာတွင် ဆိပ်ကမ်းရုံးရှေ့မှ အစောင့်အဘိုးအိုက သူ့လက်ကို လေးလံစွာ မြှောက်ပြီးကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

"ဟယ်လို...ကာနယ်"

"ဟယ်လို"

"ကော်ရီနာဒိုဘက်မှာ ငါးကြင်းကြီးတွေ သိပ်ပေါနေတယ်တဲ့ကာနယ်၊ သွားမျှား ပါလား"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ညနေ သွားတာပေါ့"

အဘိုးအိုကိုကျွန်တော် ထမင်းဖိုး ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူက အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ရွှဲနေသည့် မျက်လုံးကြီးဖြင့်ကျွန်တော့်ကို စွေကြည့်ပြီး-

"ကျေးဇူးပါပဲကာနယ်၊ ဩော်... ဒါထက် ကောင်မလေးတယောက် ကာနယ်ရဲ့မော်တော်ပေါ်မှာ စောင့်နေတယ်၊ ပြန်လာခါနီးပြီလို့ကျုပ် ပြောထားတယ်"

ကျွန်တော့်ခြေသံကြားတော့ မော်တော်ဦးပိုင်းတွင် ရပ်နေရာမှ နိရာ လှည့်ကြည့်သည်။ ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့်ပီဘိ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးမတယောက်နှင့် တူနေ၏။ မြင်းမြီးပုံ ဆံပင်နက်နက်ကို ကုပ်ပေါ်တွင် စည်းနှောင်ထားသည်။

"ဟယ်လို"

သူ စနှုတ်ဆက်သည်။

"ဟယ်လို"

နေရောင်ထိုးသဖြင့် မျက်လုံးကလေး တွန့်ထားသည်။

"ဒီတခါ တောင်းပန်ရမယ့် သူက နိုရာပါကာနယ်"

ဆိပ်ခံပေါ်မှ သူ့နံဘေးသို့ကျွန်တော် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

"အဲဒီအတွက် တကူးတက လာခဲ့ဖို့ မလိုပါဘူး နိုရာ"

ကျွန်တော့် လက်မောင်းသားပေါ်သို့ သူ့လက်ဖဝါး နွေးနွေးကလေး ရောက်လာသည်။

"ဒါပေမဲ့ လာချင်တယ်လေ၊ တကယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာလည်း လုဝ် သိစေချင်တယ်"

လူချင်း သိပ်ပူးကပ်နေသဖြင့် သူ့ဆံပင်နံ့ သင်းသင်းကိုပင်ကျွန်တော် ရနေ၏။ လန်းဆန်းမွှေးပျံ့နေသည့် ရနံ့မျိုး။ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် ထင်းရှူးပင်များမှ ပျံ့လွင့်နေသည့် အနံ့လို လတ်ဆတ်နေသည်။ မျက်နှာကို ဘာမိတ်ကပ်နှင့်မျှ ခြယ်သမထား။ နှုတ်ခမ်းနီကိုမူ ရေးရေးကလေး ဆိုးလာသည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အကြာကြီးကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှကျွန်တော် နမ်းသည်။

နှုတ်ခမ်းအစုံက ထင်ထားသည့်ထက် ပိုပြီး နူးညံ့နေ၏၊ ပူနွေးနေ၏။ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ နစ်ဝင်သွားမတတ် သူ တိုးဝင်သည်။

ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်စလုံး သူ့ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးဆီသို့ လျှောကျသွား၏။

တနေ့တွင်သည်လို ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုကျွန်တော် သိနေခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် သူ့ကိုကျွန်တော် ခွာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ပြန်နမ်းမိပြန်သည်။ စိတ်ကို ထိန်းပြီး စီးကရက် ထုတ်ညှိတော့ကျွန်တော့် ဇစ်ပိုမီးခြစ် ရုတ်တရက် မတောက်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

"ကြည့်... ဒီမှာကိုယ့်လက်တွေ တုန်နေတယ်"

"တူတူပဲပေါ့၊ ဒီမှာလည်းကြည့်လေ"

သူ့လက်တွေလည်း တုန်နေသည်။ တော်တော်နေမှ မီးခြစ် ခြစ်လို့ရသည်။ သူ့ကို တလိပ် ညှိပေးလိုက်၏။ သူက တအား ဖွာလိုက်ပြီး-

"စတွေ့ကတည်းက သူများက နမ်းစေချင်တာ"

"နမ်းချင်တာပေါ့"

"ဒါဖြင့် ဘာလို့ မနမ်းလဲ"

သူ့မျက်လုံးအရောင်က ဆိပ်ခံနှင့် မော်တော်ဘုတ်ကလေးကြားတွင် အရိပ်ထိုး နေသည့် ရေအရောင်။

"ဟိုတခါကတွေ့တုန်းက သူ သိမယ် ထင်နေတာ"

ကျွန်တော်က မျက်နှာ တဖက်သို့ လွှဲပြီး-

"ကိုယ် ထင်တာက မင်း တယောက်ယောက်နဲ့..."

"အဲဒါ အရေးကြီးလို့လား ဟင်"

"ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးတယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှင်းသန့်တဲ့ ဆက်ဆံရေး မျိုး ဖြစ်ချင်တယ်"

"သူကကော လူပျိုစစ်စစ်ကလေးမို့လား"

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ခုကော ဒါတွေ အရေးကြီးဦးမှာလား"

သူ့ကိုယ်လေးကိုကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

"ခုတော့ အကြောင်းမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ နိုရာ"

"ဪ... လုခ်ရယ်"

သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ မိန်းမတို့ရဲ့ မျက်ရည်ဟာ ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ် ပြောသံဆိုသံများကြားဖူးပါသည်။ ဒါတွေကိုကျွန်တော် လုံးဝ မယုံကြည်ပါ။ မိန်းမသားတို့၏ မျက်ရည်သည် ယောကျ်ားတို့၏ မာန်မာနတရားတို့ကို ပြေငြိမ်းစေသည်ဟုပင် ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ မျက်ရည်စတွေကို နမ်းပြီး ပါးပြင်ညက်ညက်ကလေး ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်ပေးလိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ငါကွ ဟုပင် အထင်ရောက်လျက် ရှိပါသည်။

ငါးကြင်းတွေ၊ ငါးတန်တွေ မည်မျှ ပေါနေပါစေတော့၊ ကော်ရီနာဒိုဆီသို့ ဒီညနေကျွန်တော် မသွားလိုတော့ပြီ။

သည်ရောက်ကတည်းက တခါမှ မဝတ်ဖူးသည့် ယူနီဖောင်းကို အကျအန

ဝတ်ပြီး နိုရာ့ နံဘေးမှကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးကြီးဘဝဖြင့် လိုက်ပါသွားသည်။ သတင်းစာကွန်ဖရင့်ပြီးတော့မှကျွန်တော် ပျော်သွားသည်။ သတင်းထောက် ဆိုသည့် သတ္တဝါများကား အလွန် ဆိုးသွမ်းကြပါကလား။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ပက်ကျိကပ်သလိုကပ်နေကြ၏။

ရိုက်လိုက်သည့် ဓာတ်ပုံတွေ၊ မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းတွေမှာ မရေတွက်နိုင်တော့။ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမှာလဲ၊ ဘယ်တုန်းကတွေ့တာလဲ၊ သူက ဝါရှင်တန်ကိုကျွန်တော်နှင့် လိုက်ပြီး စစ်အခမ်းအနားနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာလား၊ ကျွန်တော် ဒီကို ရောက်နေတာလား၊ နိုရာ ရှိမှန်းသိလို့ လိုက်လာတာလား၊ လမ်းကြုံလို့လား စသည်... စသည်...။

မေးလို့ မောတော့ သူတို့ ငြိမ်သွားကြသည်။ သူတို့အမေးတွေကိုကျွန်တော်တို့ တခုမှ မဖြေနိုင်လို့ မဖြေဘဲ နေလိုက်ကြသည်လေ။ တော်တော်ကြီးကြာမှ လုပ်ငန်းပိုင်းကို စနိုင်သည်။

အစီအစဉ်ကို ဆမ်က စနစ်တကျ ဆွဲထားသည်။ အာရှနှစကာစီ၏ မိန့်ခွန်းကို နားထောင်ကြရ၏။ သူက ဘာကြောင့် အမေရိကန် ပန်းပုလောကကို နိုရာ မြှင့်တင်နိုင်မည် ဟု ယုံကြည်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

စကာစီက ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ ဝတုတ်တုတ်၊ ပုတိုတို၊ နိုင်ငံကျော် ပန်းပုကုန်သည်ကြီးနှင့် မတူဘဲ အလုမွေးခွေးကြီး တကောင်နှင့် ပိုတူနေသည်။ စကားပြောရင်း ထိပ်ပြောင်ကြီးကိုလက်ကိုင်ပဝါဖြင့်ခဏခဏ သုတ်သည်။ နိုရာသည် သူ့နံဘေးတွင်ကလေးငယ်ကလေး နှင့် ပိုတူနေ၏။

ဆမ်က ဟိုနားမတ်တတ်၊ ဒီနားမတ်တတ် လုပ်ပြနေပြီးမှကျွန်တော့်နံဘေး လာထိုင်သည်။ စကာစီကို မေးထိုးပြပြီး-

"ဒီလူက သူ့ဘာသာရပ် သူ တကယ်ပိုင်တာ၊ နိုရာကလည်း တော်ကို တော်ပါ တယ်လေ"

ဆမ်ကောဝင်းကိုကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်သည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ခင်မင်ချင်စရာကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ လူပုံက နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းနှင့်မို့ စိတ်ဓာတ်ပျော့ပျောင်းလိမ့်မည်ဟု တော့ မထင်နှင့်။ သူ့စိတ်ဓာတ်က သံမဏိချောင်းလို မာသည်။

"ကျွန်တော် သူ့ကို ယုံပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်ပြီးမှ နိုရာ့အပေါ် ဆမ်၏ စိတ်ဝင်စားမှု ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ရှိပါလိမ့်ဟုတွေးနေသည်။

သူကကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲ အစဉ်းသိနေသည့် အလား။

“နိရာ့ကိုကျုပ်ကကျောင်းသူဘဝကတည်းက သိလာတာဗျ၊ သူ့ကိုကျွန်တော် ယုံတယ်၊ သူတို့သားအမိကကျုပ်ကို မန်နေဂျာခန့်တော့ကျုပ် သိပ်ပျော်သွားတာ”

သူကကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကာနယ့်ကိုကျုပ်အနေနဲ့ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“ဗျာ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး-

“ဒီကို လိုက်လာတဲ့အတွက် ပြောတာပါ၊ ကိုရင်နဲ့ ဖုန်းလည်း ပြောပြီးရော နိရာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်၊ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီးတောင်းပန်မယ်၊ ဒီညနေ အစီအစဉ်တွေ ဖျက်ချင် ဖျက်ရပါစေဆိုပြီး ထွက်သွားတာ၊ သူက သိပ်စိတ်လှုပ်ရှား လွယ်တယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ နိရာဟာကလေးသက်သက်ပဲဗျ”

အခမ်းအနားပြီးသွားသည်။ ဆမ် ထသွားပြီး သတင်းထောက်များနှင့် နိဂုံးချုပ် စကား ပြောသည်။ ဘာဘွန်းဝီစကီကြောင့်လား မသိ၊ ရီတီတီ ဖြစ်နေသည်။ ဆမ်ကျွန်တော့်ကို သည့်ထက် ပြောစရာ ရှိနေသည်ဟု စိတ်ထဲက သိနေ၏။

စကာစီနှင့် နိရာကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ စကာစီက နိရာ့ပခုံးပေါ် လက်တင်လျက်။

“ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ညစာစားမယ် မဟုတ်လားကာနယ်”

ကျွန်တော် ခဏတွေ စဉ်းစားလိုက်၏။ နိရာ့ကို တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“နေပါစေ၊ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်အကြောင်းတွေ ပြောစရာ ရှိနေမှာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပါ့မယ်”

နိရာ စိတ်မကောင်းသွားသည့် အမူအရာဖြင့်-

“အို… မဟုတ်တာ၊ ဘာလို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော် ပြင်ပြောမည်ပြုပြီးမှ အပြုံးဖြင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ငါးကြင်း သွားမျှားမယ် ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ၊ ဒီညကော်ရိုနာဒိုကမ်းခြေမှာကျွန်တော် သွားအိပ်မယ်၊ ဒါမှ မနက် နေထွက်ချိန်မှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေမှာလေ”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မှာလဲ”

နီရာက မကျေနပ်သံဖြင့် မေးသည်။

“နောက်ကျလိမ့်မယ် နီရာ”

“ဟင်… ဒါဆို မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့၊ မနက်ဖြန် နီရာက ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ပြန်ရမှာ”

“ဟုတ်လား၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး နီရာ”

ဆမ်က စကာစီကို လှမ်းခေါ်သဖြင့်ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သည်။

“အိမ်ကို လာမယ် မဟုတ်လား ဟင်”

“လာမှာပေါ့”

သူက ခဏစဉ်းစားပြီး-

“လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနှစ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်သွားရော၊ သူများက တမျှော် မျှော်နဲ့ သတင်းစာထဲ ပါလာတော့မှ သူ့အကြောင်း သိရတယ်”

“နီရာကလည်းကွာ…ကလေးလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ လာခဲ့ပါ့မယ် ဆို”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့လဲ”

“ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရောက်ရောက်ချင်းပေါ့”

“အဲဒါဆို ဘယ်တော့မှ ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူက မျက်နှာကလေး ပုပ်ပြီး ပြောသည်။ သူ့လက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ နူးညံ့လှသည့် လက်ဖဝါးလေးများက နွေးနေ၏။ အားငယ်နေပုံ ရသည်။

“ကိုယ်ကတိပေးပါတယ် နီရာ၊ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

သူက ထူးဆန်းသည့် မျက်လုံးများဖြင့်ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး-

“တကယ်လို့ တခုခုဖြစ်ရင် နီရာ ဘယ်လိုလုပ် သိရမလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူးကွာ”

သတင်းထောက်တွေ ပြန်သွားကြပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ချိန်တန်ပြီဖြစ်၍

အားလုံးနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"လာ... နိုရာ အပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့မယ်"

နိုရာက ဆင်ဝင်အောက်အထိ ကျွန်တော်နှင့် လိုက်လာသည်။ အပြင်တွင် မှောင်နေပြီ၊ သို့သော်ကြယ်ရောင်ဖြင့် ပျပျလင်းနေ၏။

"မင်းက နှုတ်ဆက်တာ မကြိုက်ဘူးနော်"

ကျွန်တော်သည် အနမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက်မည် စိတ်ကူးပြီးမှ ထိန်းထားလိုက်သည်။ နမ်းမိလျှင်ကျွန်တော် ပြန်တော့မည် မဟုတ်။ ဒါကို သူလည်း သိနေပုံ ရသည်။

"အပြီးအပိုင် နှုတ်ဆက်တာမှ မဟုတ်တဲ"

ကျွန်တော့်လက်ကိုကိုင်ပြီး သူ တိုးတိုးလေး ပြောသည်။ တက္ကစီကားဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့၏။

★★★

စကာစီက ရေမိုးချိုးဖို့ သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ဆမ်နှင့် နိုရာ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့၏။ ဆမ်က အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်နေ၏။

"အရက် နည်းနည်း စပ်ပေးပါ ဆမ်"

ဆမ်ကကုလားထိုင်မှ အသာ ထ,သွားပြီး ဝီစကီနှင့် ဆိုဒါ ရောပေးသည်။ နိုရာက ပေးလာသည့် ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူသည်။ မသောက်သေးဘဲ ချထားပြီး-

"သူ့ကို နိုရာ လက်ထပ်မယ် ဆမ်"

နိုရာ ဂျစ်ကန်ကန် အမူအရာဖြင့် ပြောသည်။ ဆမ် ဘာမှ ပြန်မပြောသေး။

"ဘာငြိမ်နေတာလဲ ဆမ်၊ ဆမ်နဲ့ မေမေ ဒီအတိုင်း ဖြစ်စေချင်နေတာ မဟုတ်လား"

ဆမ် အံ့ဩသွားသည်။

"မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ နိုရာ"

"နိုရာ ဒါလောက် မအ,ပါဘူး ဆမ်"

အရက်ခွက်ကိုကောက်ကိုင်သည်။

“ဆမ် သူ့ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ ပြောကတည်းက ရိပ်မိတယ်၊ နိုရာ ရှိတဲ့နေရာကို မေမေ ညွှန်လိုက်လို့ သူ ရောက်လာတယ်၊ ရှင်းနေတာပဲ”

နိုရာသည်လိုပြောလာတော့ ဆမ်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသေမချာ ဖြစ်သွားသည်။ သည်ကိစ္စ မိမိ စိတ်ထဲကပါလို့ တိုက်တွန်းမိခြင်းလား။

“လက်ထပ်တယ် ဆိုတာ သိပ်လေးနက်တဲ့ကိစ္စ နိုရာ”

“သိသားပဲ”

“သူကတော့ လူတော်တယောက်ပါ”

“ဘာဆိုလိုတာလဲ ဆမ်၊ နိုရာက အသုံးမကျလို့လား”

“အဲဒီလို မပြောပါဘူး”

“မပြောပေမယ့် အဲဒီလို ထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ နိုရာကကိုယ့်မူနဲ့ကိုယ် နေမှာဆိုတော့ ဇနီးကောင်းတယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

ဆမ် ငြိမ်နေသည်။ နိုရာက သူ့ဘာသာသူ ဖြေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ နိုရာ အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ၊ ပြီးတော့ နိုရာကအပေါင်းရ အသင်းရ ခက်တဲ့ မိန်းမစားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နိုရာ့မှာ ငွေလည်း အများကြီး ရှိတယ်၊ စစ်ပြီးတော့ သူ လုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့ နိုရာ စီစဉ်ပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒါ ဘာမဖြစ်နိုင်စရာ ရှိလဲ”

“မင်းကိုယ့်ကို မေးနေတာလား၊ ပြောနေတာလား”

နိုရာက စိတ်တိုသည့် လေသံဖြင့်-

“ပြောနေတာ... ပြောနေတာ”

ဆမ်က လက်စွဲတော် ဆေးတံကို ဆွဲထုတ်ပြီး-

ဒါဆိုရင်တော့ကိုယ် တခုပဲ မေးချင်ပါတယ်၊ မင်း သူ့ကို ချစ်လို့လား နိုရာ”

နိုရာက သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ မမျှော်လင့်ဆုံး စကားကို သူကြားလိုက်ရ၏။

“ချစ်တာပေါ့”

ဆမ်က ပြုံးပြီး-

“ဒါဆိုကောင်းပါလေ့ဗျာ၊ ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမှာလဲ”

ဆမ် ပြုံးတော့ နိုရာ့ဒေါသတွေ လွင့်ပြယ်သွားလေသည်။

ပြန်ပြုံးပြပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ရေလာမြောင်းပေး လုပ်လို့ သူ စပြောလာလာချင်း လက်ထပ်မယ်လေ”

အခန်း (၆)

မော်တော်ဘုတ်ပေါ် ပြန်ရောက်တော့ ယူနီဖောင်းချွတ်ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီကို လဲဝတ်သည်။ ဆီတိုင်ကီတွင် ဆီအပြည့် ရှိနေ၏။ မနက်ကတည်းက ငါးများထွက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖြည့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

စက်သံကို မကြိုက်သဖြင့် ပလပ်တွေ ဖြုတ်ဆေးသည်။ လက်စနှင့် ဘားတွေကိုပါ ဆေးကြောနေသဖြင့် မထင်ဘဲ ၁၁ နာရီ ထိုးသွားသည်။ သည်တော့မှ ဗိုက်ဆာနေသည်ကို သတိရသည်။ စတိုခန်းကို ဖွင့်ကြည့်တော့ စားချင်စရာ တခုမျှ မတွေ့။ မနက်ဖြန် တနေကုန် အပြင်ထွက်မည် ဆိုလျှင် ဖြည့်တင်းရေး မလုပ်ဘဲ မဖြစ်။

ကမ်းပေါ်တက်ပြီး မပိတ်သေးသည့်ကုန်စုံဆိုင်လေးတဆိုင်တွင် လိုသမျှ ဝယ်သည်။ စားသောက်ဆိုင် တဆိုင်တွင် ဝင်ပြီး အသားပြုတ်ကြော် မှာစားသည်။ ချာတူးလန် လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ငရုတ်ဆီနိုင်နိုင် လောင်းသည့်တိုင် အညှီနံ့က မပျောက်။

အစားပန်းကန်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်နေမိ၏။ ဘာပြုလို့ စားကောင်း သောက်ဖွယ် ရတဲ့ ဆိုင်ကြီးတွေကို မဝင်မိပါလိမ့်။ တော်တော်တုံးတဲ့ ငါပဲ။

ဒုတိယအသံက ပြန်ပြောနေသလိုကျွန်တော့်နားထဲကြားလိုက်ရ၏။

“လုပ်ကေရီ ဘဝကို ခဏ မေ့ထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်ကွ”

အသားတုံးကို ဖွဲ့ပြီးကိုက်ရင်း အတွေးနက်နေမိ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ရေး လုပ်ကြည့်နေမိ၏။

ကျွန်တော် ဘာကို ဦးတည်နေခြင်းလဲ။

သူ့ငွေတွေကိုလား။ အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို လမ်းခင်းပေးနေလို့လား။ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ပြောသံကြားဖူးသည်။ ချမ်းသာ တဲ့ကောင်မလေးကို ရဖို့နဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ကောင်မလေးကို ရဖို့ အတူတူပါပဲ တဲ့။ လွယ်ပါတယ် တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာတာလေး ရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့တဲ့။

သို့နှင့် သူနှင့် ငြိတွယ်ရမည်ကိုကျွန်တော်ကြောက်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် ခပ်ရှောင် ရှောင် နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သည်အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဝင်မိပြီ ဆိုကတည်းက ခံရဖို့ ရာနှုန်းပြည့် သေချာနေပြီ။ ကျွန်တော် လိုချင်သမျှ အရာအားလုံး သူ့မှာ ရှိသည်။ ရုပ်ဆင်းရူပကာ၊ အဆင့် အတန်း အားလုံး ဖိတ်ဖိတ်တောက်။ ပြီးတော့

အလွန်ထက်မြက်သည့် အနုပညာဗီဇ၊ ထိုဗီဇ နှင့် တဆက်တည်း အလွန်သောင်းကျန်းသည့် ဉာဏ်ကလေး သူ့တွင် အနက်အရှိုင်း အမြစ်တွယ်နေသည်ကိုလည်းကျွန်တော် သိနေ၏။

သည်လို မိန်းကလေးမျိုးနှင့် ဘဝတွင် လက်တွဲဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန်စဉ်းစားစရာကောင်းသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သူကလည်းကျွန်တော့်ကို အလကားလူ ထင်ချင် ထင်နေမည် လား။ ကျွန်တော့်တွင် သူ့ကို ပေးစရာဟူ၍ ဘာမျှ မရှိ။

အသားတဖွဲ့ ယူပြီးကိုက်ကြည့်သည်။ အေးစက်နေပြီ။ လုံးဝ စားချင်စိတ် မရှိတော့။ ပန်းကန်ကို တွန်းပစ်လိုက်၏။ ကောင်တာဆီသို့ ထလာခဲ့သည်။ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး အထုပ် နှစ်ထုပ် ဆွဲထွက်လာခဲ့၏။

မော်တော်ပေါ်တွင် ရေခဲသေတ္တာ မရှိသဖြင့် ဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းတွေကိုသည် အတိုင်း ဦးခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်၏။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ လသည် ညကို နေ့နှင့် မှားရလောက်အောင် ထိန်ထိန်သာနေ၏။

ပင်လယ်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ရေပြင်သည် ချစ်စဖွယ်ကြည်လင် ငြိမ်သက်နေ၏။ နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဆယ့်တနာရီ ခွဲပြီ။ ခုနေ ထွက်လျှင်ကော်ရှိုနာဒိုကို တနာရီကျော်ကျော်လောက် ရောက်မည်။ ဟိုကျမှကျောက်ချပြီး အိပ်မည်။ ဝူးခနဲ စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက် လာ၏။

ကျွန်တော် ထင်သလောက်ပင် မမောင်းရ။ အစောကြီး ရောက်သွားသည်။ စက်သတ်ပြီး ကျောက်ဆူးကို ရေထဲ ပစ်ချလိုက်သည်။ ရေတွေ မျက်နှာ လာစင်တော့ စိတ်ထဲ ပျော်သွားသည်။

သို့နှင့် အဝတ်တွေ ချွတ်ချပြီး ရေထဲ ဒိုင်ဗင် ထိုးဆင်းလိုက်၏။ ရေနက်ထဲတွင်ကူးရသည်မှာ အရသာ ရှိလှသည်။ ပုခက် စီးရသကဲ့သို့ ငြိမ့်ညောင်းလှ၏။ ရေမျက်နှာပြင် အတက်အကျအတိုင်း လွင့်မျော လိုက်ပါရင်း အကြောအခြင်တွေ လျော့ပြေသွားသလို ခံစား လိုက်ရ၏။

အားရမှ မော်တော်ပေါ်ပြန်တက်သည်။ ရေစက်လက်နှင့် အခန်းတံခါးကို တွန်းဝင်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါ လှမ်းယူလိုက်၏။ စင်ပေါ်တွင် လက်က ဘာမှ မစမ်းမိ။ မီးဖွင့်ဖို့ ခလုတ် ရှိရာသို့ အလှည့်လိုက်တွင် အမှောင်ထဲမှ အသံတသံကြားလိုက်ရသည်။

"မျက်နှာသုတ်ပဝါ ရှာနေတာလား လုခ်"

အမှောင်ထဲတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ တထည်ကျွန်တော့်ဆီ လွင့်လာသည်။ လူနှင့် ထိပြီး အောက်ကျသွားသည်။ ကုန်းကောက်ယူလိုက်သည်။ သူက အမှောင်ထဲတွင် ရောက် နေသဖြင့် လုံးဝ မမြင်ရ။ အမှောင်ရိပ်ကျသည့် နံရံကပ် ခုတင်ပေါ်တွင် သူ ရောက်နေသည်။ ရယ်သံနှင့် တဆက်တည်း သူ ပြောသည်။

"လုခ် သိပ်ပိန်သွားတာပဲနော်၊ ဟောဟို လေဝင်ပေါက်ကနေချောင်းကြည့်နေတာ၊ အားလုံး မြင်ရတယ် သိလား"

မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့်ကိုယ်ကိုကပျာကယာ ပတ်လိုက်သည်။ သူ ထလာသံကြား ရ၏။ လေဝင်ပေါက်မှ ထိုးဆင်းနေသည့် လရောင်ကို သူ့ကိုယ်နှင့်ကွယ်ထားသည်။

ကျွန်တော့် လည်ပင်းပေါ်သို့ သူ့လက်တွေ ရောက်လာ၏။ သူ ရှေ့တိုးလာတော့ လရောင်အလင်းတန်းက သူ့မျက်နှာကို မီးမောင်းထိုးပြနေဘိသို့။

ကျွန်တော် သူ့ကို ဆွဲဖက်လိုက်သည်။ သူလည်း ရေထဲမှ တက်လာသည့်ကျွန်တော့် အတိုင်းပါလား။ ပူနွေးညှို့သက်သည့် အတွေ့ကို ခံစားရ၏။ မည်မျှကြာအောင် မတ်တတ်ရပ် လျက်ကား အနမ်းသံသရာတွင် လည်နေမိကြသည် မသိတော့။

"သိပ်ချစ်တယ် နိုရာ"

ကျွန်တော်က လှိုက်လှိုက်မောမော ပြောလိုက်သည်။

"နိုရာလည်း အတူတူပါပဲ လုခ်ရယ်"

ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲတွင် လူးလွန့်ရင်း သူ ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်တွင် ပါးအပ်လျက်။

"နိုရာ ပြောသားပဲ၊ အပြီးတိုင် နှုတ်ဆက်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့"

သူ့ကိုယ်လေးကို စွေ့ခနဲကောက်ပွေ့ပြီး အိပ်ရာပေါ် တင်လိုက်သည်။

"တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ နှုတ်ဆက်စကား မဆိုစတမ်းနော်"

ကျွန်တော် တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။ ရသမြောက် အချစ်ညတည ဖန်ဆင်း ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော် တရေးနိုးတော့ သူက မော်တော်နံရံကိုကျောပေးပြီးကွေးကွေးကလေး အိပ်ပျော်နေသည်။ လရောင်တွင်ပင်

ရှည်လျားသည့် မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေကို အတိုင်းသား မြင်ရ၏။ အိပ်ပျော်နေပုံမှာ တကယ့်ကလေးငယ် တယောက်အတိုင်းပင်။ မျက်လုံး အစုံ ဖြည်းဖြည်းကလေး ပွင့်လာသည်။ အသာ ပြန်မှေးပြီးမှ ပြန်ဖွင့်ကြည့်သည်။ လျှို့ဝှက်သည့် အပြုံးတမျိုး သူ့မျက်နှာတွင် ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူကကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ညည်းတွားရင်း-

"ဪ... လုခ်ရယ်၊ နိုရာလေ ဒီလို တခါမှ မပျော်ဖူးပါဘူးကွယ်" သူ့ဆံပင်တွေကို ပွတ်ပေးနေမိ၏။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဖြစ်။

သူက ခေါင်းထောင်ပြီးကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို သေသေချာချာကြည့်သည်။

"နိုရာ ပြောတာ ယုံတယ် မဟုတ်လားဟင် လုခ်"

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ယုံပါကွယ်၊ လုခ် ယုံရမယ်၊ သူများတွေ ဘာပြောပြော"

သူက ဇွတ်ပြောနေသည်။

"ယုံပါတယ် နိုရာရယ်"

သူ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသဖြင့်ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည်။ မျက်ရည်တွေ လည်လာပြီး-

"လူတွေက နိုရာ့ကို မုန်းကြတယ်၊ နိုရာ ချမ်းသာတာ၊ နိုရာ အောင်မြင်တာကို မနာလို ဖြစ်ပြီး မဟုတ်မဟတ် လုပ်ဇာတ်တွေနဲ့ နာမည်ပျက်အောင် လုပ်ကြတယ်"

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နိုရာ၏ ရင့်ကျက်ခြင်းကိုကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ "ဒါတွေ မေ့လိုက်ပါကွာ၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေက အမြဲတမ်း ရှိနေမှာပဲ၊ ကိုယ် နားလည် နေရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုကောင်းကောင်း နားလည်ထားတဲ့ လူတွေကို တော့ အလေးအနက် ထားရမယ်ပေါ့"

သူ့ခေါင်းကိုကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်တွင်မှေးတင်ပြီး တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်သည်။ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည့် သူ့ကိုယ်ကလေး ငြိမ်သွားသည်။ သူကကျွန်တော့်မျက်နှာကို

မော့ကြည့်ပြီး-

"လုခ် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ဟင်၊ နိုရာ့မှာ ဝန်ခံစရာတခု ရှိတယ်၊

သိပ်အရေးကြီးတယ်”

ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။ စောစောက ပြောခဲ့သမျှ မှသားတွေပါဟု ပြန်ပြင်မည် ဆိုလျှင်တော့ကျွန်တော် နားမထောင်လိုပါ။ သူနှင့်ကျွန်တော့်ကြားမှ လက်ရှိအနေအထားကိုကျွန်တော် မပြောင်းချင်တော့ပါ။ ဘာမှ မပြောဘဲ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နားထောင်နေ လိုက်၏။

သူကကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူနေသည်ကို သိပုံရ၏။ နောက်တောက် တောက် အမူအရာဖြင့် ပြုံးပြီး-

“နိုရာ ထမင်းဟင်း မချက်တတ်ဘူး လုခ်”

ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျသွားသည်။ ခုမှ အားရပါးရ ရယ်နိုင်တော့၏။ အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းပြီးကော်ဖီ ဖျော်သည်။ ကော်ဖီယူပြီး ပြန်လာတော့ သူက အိပ်ရာပေါ်တွင် ဝိုင်ယာကြိုး အပြတ်တချောင်းနှင့် ဆော့နေ၏။ ကော်ဖီသောက်ရင်း သူ့ကို ထိုင်ကြည့်နေ၏။ သူ့လက်မှ သွပ်နန်းကြိုးကလေး အသက်ဝင်လာပြီး လူပုံ ဖြစ်လာ၏။ ရေထဲသို့ ဒိုင်ဗင် ထိုးဆင်းတော့မည့် လူတယောက်ပုံ။

ကျွန်တော်ကြည့်နေမှန်း သိတော့ အရုပ်ကလေးကို နံဘေးသို့ ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အားမလို အားမရ ဖြစ်ပြီး-

"လုပ်လေ၊ ဆက်လုပ်ပါ၊ ကိုယ် အဲဒါမျိုး လုပ်တတ်ချင်လိုက်တာ”

နိုရာ ပြုံးသည်။

“နိုရာကတော့ အဲဒီလို လုပ်တတ်တာ မှားလေခြင်းလို့ တခါတခါ အောက်မေ့ မိတယ်၊ ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မလုပ်ဘဲ နေလို့လည်း မရတော့ဘူး၊ မြင်မြင်သမျှ အရာတွေဟာ အနုပညာပစ္စည်း ဖြစ်လာရမယ်လို့ စိတ်ထဲ ထင်နေတယ်၊ လုခ် နားလည် နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး”

“အင်း… နားလည်သလိုလိုပဲ၊ မင်းဟာ သိပ်ကံထူးတာပဲနော် နိုရာ၊ လူတိုင်း လူတိုင်း အရာဝတ္ထုတွေကို မြင်နေကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မင်းလို မလုပ်တတ်ကြဘူး”

သူက နန်းကြိုးရုပ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး အမှတ်မထင် နံဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကံထူးတယ်၊ သိပ်ထူးတယ်”

သူ့လေသံက ချက်ချင်း တူးတူးခါးခါး ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် လုခ်ကျတော့ကော၊ လုခ်က ဘာလဲ”

ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်ပြီး-

“မသိဘူးလေ၊ တခါမှ လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားမိဘူး၊ ကိုယ်က သာမန် စစ်သား တယောက်ပဲလေ၊ စစ်ကြီးပြီးဖို့ မျှော်လင့်နေတဲ့ လူသားတယောက်ပဲ”

“စစ်ပြီးတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အလုပ်တခုခု ရှာရမှာပေါ့၊ ကံကောင်းရင်လည်း သိပ်အသက်မကြီးခင် လုပ်ချင် တာလေးတွေ လုပ်ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ကိုယ်က အဆောက်အအုံတွေ ဆောက်ချင်တာလေ၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလား မသိဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြစ်၊ မဖြစ် စမ်းသပ်ခွင့် မရလိုက်ဘူး၊ ကျောင်းကနေ လေတပ်ထဲ တန်းဝင်လိုက်ရတာ မဟုတ်လား”

“ဆရာဘဲလ်က ပြောတော့ လုခ် သိပ်တော်တယ် ဆို”

“သူက ဘက်လိုက်ပြောတာပါ၊ ကျောင်းမှာကိုယ်က သူ့အချစ်ဆုံး တပည့်ကိုး”

“နီရာကူညီချင်ကူညီနိုင်မှာပေါ့၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတယောက် ရှိတယ်လေ၊ သူ့မှာ နာမည်ကျော် ဗိသုကာလုပ်ငန်းကြီးတခု ရှိတယ်”

“သိပါတယ်၊ ဂျော့ဟောဒင် မဟုတ်လား၊ ဟောဒင်နှင့်ကာရှူသာကုမ္ပဏီကလေ”

“ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“အမိရဲ့မယ်တော်ကြီး ပြောလို့ပေါ့”

သူကကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ စီးကရက် တလိပ် လှမ်းယူသည်။ ကျွန်တော် မီးခြစ် ခြစ်ပေးလိုက်၏။ စီးကရက်ကို တအား ဖွာလိုက်ပြီး-

“အင်း၀၀၀ မေမေကတော့ ဘယ်တော့မှ အချိန်မဖြုန်းဘူး”

ကျွန်တော်က ပြောစရာ မရှိသဖြင့် ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

သူက မော်တော်ဝင်း နံရံကို မှီရင်း-

“သိပ်ငြိမ်းချမ်းတာပဲနော်၊ အားလုံးနဲ့ အဝေးကြီးကို ရောက်နေရတာ သိပ်လွတ် လပ်တာပဲ။ နားပူမယ့် လူလည်း မရှိဘူး၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်မယ့်သူလည်း မရှိဘူး၊ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ တယောက်တည်း ရှိနေသလိုပဲ၊ တိတ်ဆိတ်ပုံကလည်း နက်ရှိုင်း လိုက်တာနော်”

ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘဲ နားထောင်နေသည်။

သူကကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ-

“လုခ် နိုရာ့ကို လက်ထပ်ချင်လား ဟင်”

“အင်း”

ခုမှ မျက်လွှာကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေး တဖျပ်ဖျပ်ကခုန်လျက်။

“ဒါနဲ့များ ဘာလို့ ဖွင့်မပြောဘဲ နေလဲ”

“မင်းလို မိန်းကလေးတယောက်ကိုကိုယ်က ဘာများ ပေးစရာ ရှိလို့လဲ၊ ကိုယ့်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ တပ်က ထွက်ရင် အလုပ်လည်း မသေချာဘူး၊ မိန်းကလေးတယောက်ကို လုပ်ကျွေးနိုင်ပွဲမလား ဆိုတာတောင် မသေချာဘူး”

“အဲဒါ ပြဿနာလား၊ နိုရာ့မှာ အလုံအလောက်...”

“ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာပေါ့၊ ကိုယ်က ဒီနေရာမျိုးမှာတော့ ရှေးဆန် တယ်လေ”

ကျွန်တ်ာက သူ့စကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

သူကျွန်တော့်နံဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချသည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲယူသည်။

“အဲဒါ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး လုခ်ရယ်၊ နိုရာ့ကို ယုံတယ် မဟုတ်လားဟင်၊ နိုရာ့ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းပါနော်”

ကျွန်တော် သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူက မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး-

“တကယ့်ကို ရင်ထဲက ပါမှ ပြောနော်၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာလေးတွေကြောင့် ပြောရတာ မျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အဲဒါတော့ လုခ် သိထားစေချင်တယ်''

သူ့မျက်နှာကလေးကိုကျွန်တော့်ဘက် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“မင်းကိုကိုယ် ချစ်ပါတယ် နိုရာရယ်'

သူက ဘာမှ မပြောဘဲကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ဝေ့လာ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံကို ခပ်ရွရွကလေး နမ်းလိုက်၏။

“ဆမ့်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်”

“ဘာပြုလို့”

“ဒါသူနဲ့ ဆိုင်တယ်လေ၊ သူ့အလုပ်တွေ အများကြီးရှိလာမှာ၊ သတင်းစာတိုက်တွေကို သတင်းပေးတာတို့၊ ဘာတို့ပေါ့၊ ဒါမှ အတင်းအဖျင်း အညှီအဟောက် ရေးချင်တဲ့ သတင်းထောက်တွေ ငြိမ်သွားမှာ”

ကျွန်တော် ဘာမှ ထင်မြင်ချက် မပေးဘဲ နေလိုက်သည်။

သူကကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး-

“ဆမ်ဟာ နိုရာ့မိတ်ဆွေကောင်း တယောက်ပါ”

“ဟိုညက ဆမ့်ဆီကို သွားတာ မဟုတ်လား”

“ဩော်... ဒီလိုကိုး၊ လုခ်က သူ့ကို မနာလို ဖြစ်နေသလား”

ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြေ။

“မနာလိုဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး လုခ်ရယ်၊ ဆမ်က တလျှောက်လုံး နိုရာ့အပေါ်ကောင်းခဲ့ တဲ့ မိတ်ဆွေတယောက်ပါ၊ ကျောင်းသူဘဝတုန်းက သူနဲ့ ခင်ခဲ့တာပဲ”

“သိပါတယ်၊ သူလည်းကိုယ့်ကို ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေပုံပဲ”

နိုရာကျွန်တော့်ကို ခဏစိုက်ကြည့်နေသည်။

“နိုရာနဲ့ သူ့ကြားမှာ မရှိပါဘူး လုခ်၊ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း တယောက်အနေနဲ့ နိုရာ့ကို အစစ အရာရာ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ ဒါကိုလည်း လူတွေကကြံဖန်ပြီး အတင်းတုတ်ကြတယ်လေ”

“မင်းကကိုယ့်ကိုကြိုတင်သတိပေးချင်တဲ့အထဲမှာ ဒါလည်း အပါအဝင်ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် လုခ်၊ ဒီကိစ္စ သက်သက် သားပုပ်လေလွင့် ပြောကြတာပါ၊

မုသား သက်သက်ပါ”

သည်မှာကတည်းကကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေး စမှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မုသား ဆိုသည်ကတော့ ဟုတ်ပါသည်။ သို့သော် လူတွေ၏ မုသား မဟုတ်ပါ။ နိုရာ၏ မုသားသာ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက သိနေသည်။ ဘာကြောင့် သိနေမှန်းတော့ မသိ။ အတွင်းစိတ်နှင့် မတူသည့် ရိုးသားသော သူ့မျက်လုံးများကြောင့် သို့မဟုတ် သူ့အသံကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သည်နှစ်ခုက သူ ပြောနေသည့် ဆမ့်အကြောင်းကို မထောက်ခံကြပါ။

မည်သို့ဖြစ်စေ အမှားကိုကျူးလွန်မိသူကကျွန်တော်။ ဘယ်လိုမှ ပြင်၍ မရတော့သည့် အမှားမျိုး။ မုသားတွေက တခုမှ တခုသို့ကူးစက်လာသည်။

လိမ်သူအတွက်ရော အလိမ်ခံရပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသူ အတွက်ပါ အကျပ်တွေ့လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမှန်တရားသည်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော့၏။ သို့သော် ထိုစဉ်ကကျွန်တော် ငတုံး လုံးလုံး မသိခဲ့။

ငါနဲ့ မတွေ့ခင် ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ရှိသည် ထားဦး၊ ငါနဲ့ မဆိုင်ဟု သဘောထားခဲ့၏။ သူကကျွန်တော့်ကို ချစ်သည်။ သူ့ကိုကျွန်တော်က ချစ်သည်။ ကျန်တာတွေသည် မနေ့ကကိစ္စများသာ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်က သူ့ဘက်ယိမ်းပြီး ပါးပြင်ကလေးကို မွှေးမွှေး ပေးရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကိုယ် မင်းကို ယုံပါတယ် နိုရာရယ်'

အခန်း (၇)

ကျွန်တော့်နံဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် ဒန်နီကိုကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဘွားကြီးနှင့် ရှေ့နေဂေါ်ဒွန်၏ အကြားမှ နီရာ့ကို တလှည့် ဝတ်ကျေတန်းကျေ နှုတ်ဆက်ကြပြီး နောက် နီရာကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘဲ နေသည်။

အတိတ်ကာလကို ပိုင်စိုးသည့် နတ်ဆိုးမိစ္ဆာတို့ကျွန်တော်တို့ အာရုံကို လွှမ်းမိုးနေ သလို သူ့ကိုလည်း ဖမ်းစားနေပြီ ထင်၏။

ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်က နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး-

“အသင့်ဖြစ်ဖို့ကောင်းပြီ ထင်တယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ဒန်နီကိုကြည့်ပြီး ပြုံးရင်း-

“သမီး အပေါ်ကို တက်ပြီး အနွေးထည် ယူတော့လေ”

ဒန်နီက ရှေ့နေကြီးကို ခဏ ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ အခန်းထဲက တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မကြည့်မလင်နှင့်ကျန်ခဲ့ကြ၏။ အခန်းထဲတွင် ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဒန်နီကလေးကြောင့်ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း ဆို့အကျန်ခဲ့သည့်အလား။

အတန်ကြာမှ ဂေါ်ဒွန်က လည်ချောင်းရှင်းပြီး ပြောသည်။

“ဒန်နီကို သူ့အဘွားနဲ့ သူ့အမေ ခေါ်သွားလိမ့်မယ်"

တဆက်တည်းကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး-

“ကာနယ်နဲ့ကျွန်တော် အတူတူ သွားကြတာပေါ့၊ ဒါမှ စကားပြောချိန် ရမှာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်လည်း သူနှင့် စကားပြောချင်နေသည်။ ညကထက် ပိုပြီး မသိရသေး။ နံနက်စာဝိုင်းတွင်လည်းသည်ကိစ္စ ရှောင်ကွင်းပြောနေကြသည်။

“နီရာ့ကားနဲ့ သွားကြတာပေါ့ မေမေ၊ ချားလ်စ် မောင်းလိမ့်မယ်’'

နီရာ ပြောတော့ မစ္စက်ဟောဒင် သက်ပြင်းငယ်တခု ချပြီး မတ်တတ် ထရပ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို တချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံး၏။

“အသက်ကြီးလာတော့ အထိုင်အထ မကောင်းချင်တော့ဘူးကွယ်၊ အင်းလေ... ငယ်ငယ်ကလိုတော့ ဘယ်သွက်တော့မလဲ”

ကျွန်တော်က ပြန်ပြုံးပြပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အဘွားကြီးကို ဂေါ်ဒွန်က ဦးဆောင် ခေါ်ထွက်သွားတော့ အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် နီရာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ သူကကော်ဖီအိုးကို လှမ်းယူပြီး-

“ကော်ဖီ ထပ်ယူဦးမလား ဟင်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“နို့နဲ့ သကြား ထည့်မယ်နော်”

ကျွန်တော် သူ့ကို ငေးကြည့်နေလိုက်၏။ ရှက်သွေးဖြာ မျက်နှာလေးဖြင့် နီရာ ပြောသည်။

“ဪ... မေ့သွားတယ်၊ ကော်ဖီကြမ်း ပြင်းပြင်း၊ နို့လုံးဝ မထည့်ဘူး၊ သကြား တဇွန်း”

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။ ခဏနေမှ သူ စမေးသည်။

“ဒန်နီ လှမလာဘူးလားဟင်”

ကျွန်တော်ကော်ဖီသောက်ရင်း-

“အင်း.. သိပ်လှလာတယ်"

“သူ့ကို ဘယ်လို ထင်လဲဟင်"

“ဘယ်လိုထင်ရမှန်း ဘယ်သိဦးမလဲ၊ မတွေ့ရတာကြာပြီပဲ၊ ခု ပြန်တွေ့တာလည်း ခဏလေး ရှိသေးတယ်လေ”

သူက သရော်သံ စွက်ပြီး-

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်က စည်းကိုက်ဝါးကိုက်ဆို၊ ဟိုတုန်းက ခဏခဏ ပြောတာ မှတ်မိနေပါတယ်၊ အဲဒီတော့ မတွေ့တာကြာတဲ့ အချိန်ဟာ အကြောင်းဟုတ်မယ် မထင် ပါဘူး”

“ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေ အများကြီးကြာခဲ့ပြီပဲ၊ ခုတော့ သူလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ၊ ပြီးတော့ သူရော၊ ကိုယ်ရော အများကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ကြပြီပဲ၊ အရင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်ပါ့မလားတောင် မသိဘူး"

“ရှင်က ရှင့်သမီးကို တချိန်လုံး ယုံခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား"

ကျွန်တော် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

“ယုံတာက ယုံတာပဲလေ၊ သမီးကို ယုံသလို တခြားကိုယ် ယုံနေတာတွေ ရှိသေး တယ်၊ ဥပမာ- ခုကိစ္စ၊ သမီးဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သဲသဲမဲမဲ အသုံးချပြီး မင်း အမှတ်ယူနေတယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့၊ မင်းကိုယ့်ကို ပြောစရာရှိလို့ ပြောချင်ရင် ခုပြော”

သူ့မျက်နှာ မှိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်ဟာကျွန်မနဲ့တွေ့စကအတိုင်းပဲ၊ သိပ်ရိုင်းတယ်”

“လိမ်ညာ ယဉ်ကျေးနေတဲ့ အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး နီရာ၊ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ၊ တို့နှစ်ယောက် အဲဒီခရီးမျိုး သွားခဲ့ဖူးပြီလေ၊ အလုပ်မှ မဖြစ်ဘဲ၊ အမှန်တရားဟာ ရင့်သီး ပေမယ့် ရိုးသားတယ်၊ ဘယ်သူမှ အမှန်တရားကိုကျော်လွှားသွားလို့ မရဘူး”

သူက စားပွဲခင်းကို ငုံ့ကြည့်နေရင်း ခါးခါးသီးသီး လေသံဖြင့်-

“ရှင် ဘာလို့ လာတာလဲ လုခ်၊ ဂေါ်ဒွန့်ကိုကျွန်မ ပြောသားပဲ မလိုပါဘူးလို့၊ အားလုံး အဆင်ပြေသားပဲ”

ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်လည်း မလာချင်ပါဘူး၊ မင်းမှာ ဒီလောက် အဆက်အသွယ်ကောင်းကောင်းတွေ ရှိနေတာပဲ၊ ဘာကိုယ် လာစရာအကြောင်း ရှိလို့လဲ”

ခန်းမဆောင်ထဲသို့ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှ အမုန်းခွန်အားတွေ မုန်တိုင်း ဆင်လာသည်။ နီရာသည် ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမည် မဟုတ်သည့် မိန်းမမျိုး ပါလား။

ဒန်နီ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။ ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် တကိုယ်လုံး သွေးလေ လည်ပတ်မှုတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားသည် ထင်လိုက်၏။ အရွယ်ရောက်နေ သည့် မိန်းမပျိုတယောက် ဆင်းလာနေ၏။ ကောင်းကောင်းမြင်ဖူးသည့် ရုပ်သွင်မျိုး။ ဘုရား... ဘုရား... သူ့အမေနှင့် ပိုတူလာပါကလား။

ဝတ်စုံကို လှလှပပ ဝတ်ဆင်လာပြီး အနွေးထည်ကို ပခုံးပေါ်တွင်ကပိုကရို တင်လျက်။ ဆံပင်ကိုခပ်ဖွဖွ ပြင်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံပေါ်မှ နှုတ်ခမ်းနီက

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်။ စောစောပိုင်းကကျွန်တော်နှင့်အတူ ယှဉ်ထိုင်ပြီး နံနက်စာ စားသွားသည့်ကောင်မလေး မဟုတ်တော့ပါ။

"ဖေဖေ"

သည့်တော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြက်သေသေပြီး ကြောင်ကြည့်နေမှန်း သတိရသည်။ ခေါ်လိုက်သည့် အသံကလေးကမူ ပီတိကလေးသံကလေး။

“သမီး”

ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာပြီး တပတ်လှည့်ပြရင်း-

“လှလားဟင် ဖေဖေ”

ကျွန်တော်က လက်ကမ်းပြီး ပွေ့ချီမည် ပြုသည်။

“ယမင်းရုပ်ကလေး အတိုင်းပါပဲဗျာ”

“မလုပ်နဲ့ ဖေဖေ၊ မလုပ်နဲ့၊ ဆံပင်တွေ ပျက်ကုန်မယ်”

ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံး ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နိုရာ ပုံသွင်း ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေပြီပဲ။ သူ့အမူအကျင့်တွေကိုပါ သမီးကလေးကို ရိုက်သွင်းနေ ပြီလား။

ကျွန်တော် အနေခက်သွားသည်ကို ဒန်နီ သိဟန် တူ၏။

“ဖေဖေ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့နော်၊ အားလုံးပြီးသွားမှာပါ”

သူ့ကို ငုံ့ကြည့်ပြီးကျွန်တော် အားပေးလိုက်သည်။

“ဒါပေ့ါ သမီးရယ်... အားလုံးပြီးသွားရမှာပေ့ါ”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးလည်း အဲဒီအတိုင်း ယုံတယ်လေ”

ဒန်နီက အလေးအနက် စဉ်းစားပြီး ပြောသည့် လေသံဖြင့်-

“တချို့ကိစ္စတွေမှာ လူကြီးတွေ မလာသေးခင် ဖြစ်တတ်တယ်နော်”

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

အဘွားကြီးနှင့် ဂေါ်ဒွန်လည်း ခန်းမထဲ ရောက်လာကြသည်။ နိုရာလည်း ထလာ၏။ ဂေါ်ဒွန်က တံခါးမကြီးကို ဆွဲဖွင့်ပေးရင်း-

“ချားလ်စ်ကို ပြော၊ ကိုယ့်ကားနောက်ကကပ်မောင်းလိုက်ခဲ့လို့”

နီရာက အပြင်လှမ်းထွက်ရင်း ဂေါ်ဒွန့်ကို မေးသည်။

“တရားရုံးကို ဘယ်အချိန် ရောက်ရမှာလဲ”

ရှေ့နေက နီရာ့ကို နားမလည်သလိုကြည့်ပြီး-

“တရားရုံးအဆင့် မရောက်သေးဘူးလေ၊ ကလေးကို လူငယ်ဂေဟာ အာဏာပိုင်တွေဆီ ပြန်အပ်ရမှာ”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ နီရာလည်း ရုံးတွေ ဘာတွေ မသွားချင်ဘူး”

ဂေါ်ဒွန်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နေသည်။ နီရာကကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ထွက်ပါကာနယ်၊ ကျွန်တော် နောက်က လိုက်ပို့မယ်''

ကျွန်တော့်အတွက်ပါ တံခါး ဖွင့်ထားပေးရင်း ဂေါ်ဒွန် ပြောသည်။

ချားလ်စ်က နီရာ၏ “ကျားသစ်” တံဆိပ်ကားကြီး၏ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ထားရင်းကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟယ်လို...ကာနယ်''

ကျွန်တော်က လက်ကမ်းပေးပြီး-

“နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကာနယ်၊ ဒီလိုအချိန်မှာကာနယ် ရောက်လာတာ သိပ်အားရှိတာပဲ ခင်ဗျာ''

နီရာကကားထဲ ရောက်ရောက်ချင်း အမိန့်ပေးသည်။

“တံခါးပိတ်လိုက် ချားလ်စ်”

ချားလ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး တံခါး ပိတ်လိုက်သည်။ တဖက်ကို ပတ်သွားပြီး ဝင်ထိုင်ကာ ခွေကိုင်ရင်းကျွန်တော့်ကို တချက် လှည့်ကြည့်သွားသည်။

ဂေါ်ဒွန်ကကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“ကာနယ် မောင်းမလား”

ကျွန်တော်က ငှားစီးလာသည့် ကားပေါက်စကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ နိရာ၏ 'ကျားသစ်'ကြီးနှင့် ဂေါ်ဒွန်၏ ကယ်ဒီလက်ကားကြီးနှစ်စီးကြားတွင် ကျွန်တော့်ကားလေးမှာ ဘီလူးနှစ်ကောင် ကြားမှ လူပုကလေးနှင့် တူနေ၏။

"ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကျွန်တော့်ကားနဲ့ သွားကြတာပေါ့၊ ကာနယ့်ကားကိုကျွန်တော့် ဒရိုင်ဘာ မောင်းယူလာခိုင်းလိုက်မယ်"

ကျွန်တော်တို့ကားသုံးစီး တန်းစီ မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ ဥယျာဉ်မှူးကြီးက ဝင်းတံခါးမကြီးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ခြံဝင်းအပြင်ဘက်တွင် သတင်းထောက်တွေ စုပြုံစောင့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်မပေးမှန်း သိတော့ သူတို့ကားများ ရှိရာသို့ ဖရိုဖရဲ ပြေးသွားကြသည်။ ဂေါ်ဒွန်က အနောက်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ရန် နောက်ကားနှစ်စီးကို လက်ပြလိုက်သည်။

ဂရေးစ်ဘုရင်ဂျီ ဝတ်ကျောင်းတော်ရှေ့မှ ဖြတ်ပြီးကာလီဖိုးနီးယားလမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ကြ၏။ ရှေ့ဒက်ရှ်ဘုတ်မှ မီးကွိုင်တွင် ဆေးလိပ်မီးညှိဖို့ သူနှင့်ကျွန်တော် လက်ချင်း သွားဆုံ နေသဖြင့် သူက ရယ်ပြီးကျွန်တော့်ကို အရင်ညှိပါဟု အမူအရာဖြင့် ပြသည်။ ကျွန်တော်က စီးကရက်ကို ညှိပြီး ရဲနေသည့် မီးကွိုင်ကလေးကို သူ့ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

သူကကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ-

"ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဟိုတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကြောင့် ကာနယ်ကျွန်တော့်ကို အာဃာတ ရှိမနေပါဘူးနော်"

ကျွန်တော် သူ့ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်ဖူးသည့် ရုပ်ရှင်ကား တကားကို သွားသတိရသည်။ အလဲထိုးခံရသည့် လက်ဝှေ့သမားကို အနိုင်ရသည့် လက်ဝှေ့သမားက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်နေသည့် မြင်ကွင်း။

နှစ်တွေ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း ခံခဲ့ရသည့် အကြောင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ ပြန်မတွေးချင်ပါ၊ သို့သော်ကြာတော့ အရှုံးသမားဘဝကို အသားကျစ ပြုလာသည်။

"ခင်ဗျားကျွန်တော့်သမီးကို ဒါလောက် အကူအညီ ပေးနေမှတော့ကျွန်တော့် ဘက်က ဘာပြောစရာ ရှိတော့မှာလဲဗျာ"

ကျွန်တော် ဘာပြောချင်သည်ကို သိလျက်နှင့် သူကကျွန်တော့်အဆိုကို တပိုင်း သာ ယူပြီး-

"ကောင်းပါလေ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားမှာပါ"

ဂိုးလမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ပြီးနောက်ကျွန်တော် စမေးသည်။

“တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ခင်ဗျားပြောတာထက် ဘာမှ ပိုမသိရသေးဘူး ဂေါ်ဒွန်၊ သတင်း စာထဲမှာလည်း ဘာမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒါထက် ပိုသိချင်သေးတယ်”

သူကျွန်တော့်ကို တချက် ငဲ့ကြည့်သည်။ စူးစမ်းအကဲခတ်သည့် အကြည့်။ “ရစ်ကီနဲ့ နိုရာတို့ ဆက်ဆံရေးကိုတော့ကျွန်တော် သိပ်ရှင်းပြဖို့ လိုမယ် မထင်ဘူး”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ နိုရာ့အကြောင်းကိုကျွန်တော် အသိဆုံး မဟုတ်လား။

“အဲဒီနေ့က သူတို့နှစ်ယောက် တနေ့လုံး စကားများကြတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် သိရ သလောက် နိုရာက ဇာတ်လမ်းကို ရပ်ပစ်ချင်တယ်၊ အလုပ်ကိစ္စကြောင့်လည်း ပါတယ်၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စလည်း ပါမှာပေါ့လေ၊ ဟိုကောင်က လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ဆင်းမလဲ၊ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ဆိုတာ ရခဲတယ် မဟုတ်လား"

“နိုရာက နောက်တယောက်တွေ့နေပြီပေါ့”

ကျွန်တော်က ဖြတ်မေးတော့ သူကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်ပြန်သည်။

သူက ပခုံးတွန့်ပြီး-

“အဲဒါတော့ကျွန်တော် မသိဘူး၊ မေးလည်း မကြည့်ဘူး။ ကျွန်တော် ရောက်တော့ ရဲတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေနေပြီလေ၊ မေးလည်း မမေးသင့်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့လေ”

ကျွန်တော် အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောလိုက်၏။ အနောက်ဘက်ကို ထပ်ချိုးတော့ ဈေးလမ်းကို ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော် သိရသလောက် ရစ်ကီက နိုရာ့အခန်းထဲက ထွက်လိုက်လာတာ၊ စတူဒီယိုထဲအထိ စကားများသွားကြတယ်၊ ဒန်နီက အခန်းထဲမှာ စာကျက်နေရာက အမေ့ အော်သံကြားတော့ ပြေးဆင်းသွားတယ်၊ သူ့အမေကို ရစ်ကီ ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း လုပ်ဖို့ဆဲဆဲမှာ ဒန်နီ စတူဒီယိုခန်းထဲ ရောက်လာတယ်၊ ဆောက်တချောင်း လှမ်းဆွဲယူ တယ်၊ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်ရပ်ပြီး ရစ်ကီ ဗိုက်တည့်တည့်ကို ထိုးထည့်လိုက်တယ်၊ သွေးတွေ ပန်းထွက်လာပြီး လဲကျသွားတော့မှ ဒန်နီ အလန့်တကြား အော်တယ်၊ ကလေး အော်သံကြားမှ ချားလ်စ်က သူ့အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာတာ၊ သူ့နောက်က အိမ်ဖော် မလေး ပြေးလိုက်လာတယ်၊ အဲဒီမှာ နိုရာက ချားလ်စ်ကို ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်းတယ်၊

သူကိုယ်တိုင် စတူဒီယိုဖုန်းကနေကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားတယ်၊ ကျွန်တော်က ရဲတွေ ရောက်လာရင် လိုသမျှ အကူအညီပေးဖို့ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော် မရောက်ခင် ဘာတခွန်းမှ မဟဖို့ ပြောပြီး မိနစ် ၂၀ အတွင်းကျွန်တော် အရောက်သွားတယ်၊ ရဲကကျွန်တော့်ထက် ၁၀ မိနစ် စောရောက်တယ်"

ကျွန်တော်က စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲ ထိုးချေရင်း-

"ကဲ...ကျွန်တော် အရေးကြီးတာ မေးပါရစေ"

"နီရာ သတ်တာလား ဆိုပြီးကာနယ် စိတ်ထဲက ထင်နေတယ် မဟုတ်လား"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ဖြေသည်။

"ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး၊ ရဲကို ဖြောင့်ချက်မပေးခင် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ကျွန်တော် စကားပြောရတာပဲ၊ သူတို့ တဦးချင်းရဲ့ ထွက်ချက်တွေမှာ ဘာမှ အမြီးအမောက် မတည့်တာ မတွေ့ရဘူး'

"ဇာတ်တိုက်ချိန်ကောင်းကောင်း ရသွားတာကိုးဗျ"

ရှေ့နေက ခေါင်းယမ်းပြီး-

"ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေမှာကျွန်တော် အတွေ့အကြုံ အများကြီး ရှိပါတယ်ကာနယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လန်ကြုတ်ဇာတ်လမ်း ဖန်တီးနိုင်ဖို့ အခြေအနေ လုံးဝ မရှိဘူး၊ သားအမိနှစ်ယောက် သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေကြတာ"

"တခြား မျက်မြင်သက်သေ မရှိဘူးပေါ့"

"မရှိဘူး"

"ကဲ... ဆက်ပြောပါဦး၊ နောက်ပိုင်း ဘာဆက်လုပ်ကြသလဲ"

"ဒေါက်တာ ဘိုနာကကျွန်တော့်အရင် စောရောက်တယ်၊ နီရာ့ကို အပေါ်ထပ် ခေါ်သွားပြီး ဆေးထိုးပေးတယ်၊ ပြီး ရဲက ဆာဂျင်ဖလင်းကို ခေါ်ပြီး ခင်ပွန်းဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်၊ ခင်ပွန်းဆီ သူ ဆက်နေတဲ့ အချိန်မှာကျွန်တော် ဒန်နီနဲ့ ဂါတ်တဲကို လိုက်သွားပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးရတယ်"

"ရဲဆီမှာ ပေးတဲ့ ဖြောင့်ချက်ကိုကျွန်တော် ဖတ်ပြပြီးပြီးချင်းကျွန်တော့် အပြော တောင် မစောင့်ဘဲ ခင်ပွန်းသမီးက လက်မှတ်ကောက်ထိုးချလိုက်တယ်ဗျား၊ ဂါတ်ထဲကနေကလေးထောင်၊ အဲ... လူငယ်ဂေဟာကို ကျွန်တော်ပါ လိုက်သွားပြီး

ဒန်နီကို အိမ်မှာ တည အိပ်ခွင့်ရအောင် ထောင်အာဏာပိုင်တွေကိုကျွန်တော် စည်းရုံးရတာပေ့ါ၊ တာဝန်ခံတွေက တရားသူကြီးဆီကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ဒေါက်တာ ဘိုနာရဲ့ဆေးစာ ဖတ်ပြတော့ ရှောရှောရှူရှူပဲ ခွင့်ပြုချက် ရတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့ကျွန်တော်ကလေးကို သူ့ဘွားအေအိမ် ခေါ်သွားတယ်၊ အဲဒီကနေ ခင်ဗျားဆီ ဆက်တာလေ”

ကျွန်တော်တို့ကား တောင်ပေါ်လမ်းတွင် ပြေးတက်နေပြီ။ နောက်သို့ တချက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ နီရာ့ ‘ကျားသစ်’ ကကျွန်တော်တို့နောက်တွင်ကပ်လိုက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ တဖက်တွင် မြို့ကြီးကို တပြန့်တပြောကြီး စီးမြင်ရသည်။ အမြင်မစိမ်းလှသော ဆောက်လုပ်ရေး စခန်းများကို သတိထားမိလိုက်သည်။

‘စိန်တောင်ကုန်း” ဟု ရေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးသို့ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် နီရာ လက်ထပ်တုန်းက ခရစ္စမတ်သစ်ပင် လာဝယ်သည့် နေရာ။ သည်နေရာတွင် ပထမဆုံး အဆောက်အအုံကို စဆောက်မည်ဟုကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ ဖူးသည်ကို သွားသတိရမိ၏။ သို့သော် နေရာမှာ တောင်ကုန်း ထူထပ်၍ မြေညှိရမည့် စရိတ်ကြီးသည်။ ပြီးတော့ မြို့တော် အာဏာပိုင်များထံမှလည်း အကူအညီ မရ။ ခုတော့ကွက်လပ် ပင် သိပ်မကျန်တော့။ ထိုအာဏာပိုင်များပင် အကောင်းဆုံး တောင်ထိပ်များတွင် နေရာယူ ထားကြပြီ။

အိမ်ကြီးတွေကို ဗိသုကာမျက်စိဖြင့် ကျွန်တော်ကြည့်သွားသည်။ တော်ရှာကြပါပေသည်။ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင်ကောင်းကြပါ၏။ ဂေါ်ဒွန်ဘက် လှည့်ပြီး-

“ဒါထက် ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို ဘာအတွက် ခေါ်တာလဲဗျ”

သူက ပခုံးတွန့်သည်။

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သိနေတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ လူတော် လူကောင်းတယောက် ဆိုတာလေ၊ ဒီလိုအချိန်မှာ ခင်ဗျား ရှိနေရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်နေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံး တရားရုံးမှာတွေ့ကြတုန်းက နီရာကျွန်တော့်ကို ပြောတာမှတ်မိတယ်နော်၊ ဒါတောင်ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကိုလူကောင်းလို့ထင်နေသေးလား”

သူ ဘာမှ မဖြေတော့။

တောင်ထိပ်ရောက်တော့ ညာဘက်ကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ လမ်း၏ တဖက်တွင် စိမ်းဖျော့ဖျော့ အဆောက်အအုံတွေ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ လမ်းတလမ်းထဲသို့ ထပ်ချိုး ဝင်ခဲ့သည်။ 'ကလေးသူငယ်များ ထိန်းသိမ်းရေးစခန်း" ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကိုကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိသည်။

ဂေါ်ဒွန်ကကားရပ်ပြီးကျွန်တော့်ကို တချက်ကြည့်သည်။ အနိမ့်အမြင့် မရှိသည့် လေသံဖြင့်-

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘယ်လို သဘောထားတယ် ဆိုတာ အကြောင်း မဟုတ် ပါဘူးကာနယ်ကေရီ၊ ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမြင်တယ် ဆိုတာက အဓိကပါ၊ ခုကိစ္စမှာ ခင်ဗျားက တာဝန်ရှိသူ၊ ခင်ဗျားကလေးအဖေ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ်"

သူ တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကားနောက်တွင်ကားတစီး ထိုးဆိုက်သည်။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နီရာ၏ 'ကျားသစ်'။ တံခါး လက်ကိုင်ကိုကျွန်တော် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်း (၈)

နိုရာ့ကား မရပ်ခင်ပင် သတင်းထောက်တွေ အုံခဲနေပြီ။ ဂေါ်ဒွန်က နောက်ကားကို မေးငေါ့ ပြပြီး-

"ခင်ဗျားကလေးကို အမြန်ဆုံး အထဲရောက်အောင် ခေါ်သွားတော့"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီး လူအုပ်ကြားထဲ တိုးသွားသည်။ နိုရာကားထဲမှ အရင် ဆင်းသည်။ ကျွန်တော်က လက်ကမ်းပေးပြီး သူ့ကို ထိန်းပေးလိုက်၏။ ကင်မရာ မီးလုံးတွေ တလက်လက် လင်းသွား၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဒန်နီကိုကားထဲမှ တွဲယူလိုက်သည်။ ဟင်... သမီးလက်တွေ အေးစက်နေပါကလား။ ကျွန်တော့် လက်ဖဝါးထဲတွင် သူ့လက်ကလေး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

"သူတို့ကို လုံးဝမကြည့်နဲ့ သမီး၊ ဖေဖေ့အနား တိုးပြီး လိုက်ခဲ့"

ဒန်နီခေါင်းညိတ်သည်။ သတင်းထောက်တွေကကျွန်တော်တို့ကို ပိတ်ထားသည်။ သူတို့အထဲက တယောက်က-

"တဆိတ်ခင်ဗျာ၊ တပုံလောက် ရိုက်ပါရစေ"

ဒန်နီ ခြေလှမ်း တုံ့သွားမည် ပြုသည်။ ကျွန်တော်က အတင်းဆွဲပြီး-

"ဆက်လျှောက် သမီး၊ ဆက်သာ လျှောက်"

ဂေါ်ဒွန်ကျွန်တော့်အနား တိုးဝှေ့ရောက်လာသည်။ တံခါးပေါက်ဆီသို့ကျွန်တော် တို့အားလုံး အကြိတ်အနယ် တိုးသွားနေရ၏။

ဂေါ်ဒွန်က တောင်းပန်သည်။

"ကဲဗျာ...ကလေး ပင်ပန်းလာလို့ပါ၊ တော်ကြပါတော့"

"ဗျို့...ကိုရှေ့နေ၊ ဒါကျွန်တော်တို့ အလုပ်လေဗျာ"

သတင်းထောက်အုပ်ထဲတွင် နောက်ပိုင်းမှ ပေါ်လာသည့် ခပ်ရိုင်းရိုင်းအသံ၊ ထိုအသံကို ထပ်ကြားရသည်။

"မျက်နှာဖုံး သတင်းလေ၊ အလွတ်မခံနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား လိုက်ဖုံးတဲ့ အမှုထဲမှာ ဒါဟာ အငယ်ဆုံး လူသတ်မလေးရဲ့အမှု မဟုတ်လား"

ဒန်နီ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ဒူးခွေကျသွား၏။ ကျွန်တော်က ခါးကို ဖက်ပြီး ထိန်းလိုက်ရ၏။ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။ တအားကုန်းအော်လိုက်၏။

“ဟေ့... ဖယ်ကြစမ်း၊ ခွေးသားတွေ အားလုံးကုပ်ချိုး သတ်ပစ်မယ်”

ကျွန်တော့်ဒေါသကိုကြောက်၍လား၊ သူတို့ထဲမှ တယောက်၏ ရိုင်းပျမှုကြောင့် လား မသိ။ သူတို့ ဒို့ ရှဲသွားကြသည်။ ဒန်နီကိုကျွန်တော် တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး တံခါးဝအရောက် သုတ်ခြေတင်သည်။ ဝင်းအတွင်း ရောက်သည်နှင့် ဂေါ်ဒွန်က တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲတွင် ဒန်နီ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။ မျက်စိမှာ တဝက်သာ ပွင့်နေ၏။

“သမီး... ဒန်နီ၊ သမီးလေး ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်”

တခုခုပြောဖို့ သူကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဘာသံမှ ထွက်မလာ။ အဖျားတက်သလို တုန်နေဆဲ။

“ဟိုဘက်မှာ ခုံတန်းရှည် ရှိပါတယ် မစ္စတာကေရီ”

အဖြူရောင် ဝတ်စုံနှင့် ဆရာမတယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကပ်ပြောသည်။ သူ ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော့်အနား ရောက်နေသည်ကိုပင်ကျွန်တော် သတိမထားမိ။

ခုံတန်းလျားဆီသို့ ဒန်နီ့ကိုကျွန်တော် တွဲခေါ်သွားသည်။ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ သူ့ဦးခေါင်းကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲတွင် မြှုပ်ထားဆဲ။ ဆရာမက ရှူဘူးတခု ထုတ်ပေးသည်။ ကြင်နာသံဖြင့်-

“ဒါလေး ရှူခိုင်းလိုက်ပါ မစ္စတာကေရီ"

ရှူဘူးကို လှမ်းယူပြီး ဒန်နီနှာခေါင်းဝတွင် တေ့ပေးလိုက်သည်။ ဒန်နီ ရှူသည်။ ပြီးတော့ တဟွပ်ဟွပ် ချောင်းဆိုးသည်။

ဆရာမက ရှူဘူးကို ပြန်ယူပြီး ရေတခွက် ပေးသည်။ ဒန်နဲ့ပါးစပ်သို့ဖန်ခွက် တေ့ပေး လိုက်၏။ သူ တဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်တော့ သူ့မျက်နှာတွင် သွေးရောင်ကလေး ပြန်ထင်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ပြီးတော့ တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

“သမီး...သမီး ရပါပြီ ဖေဖေ”

"တကယ်လား သမီး"

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ မျက်လုံးတွေကကတ္တီပါသွေးရောင် တောက်နေသည်။ မအေ့မျက်လုံးတွေနှင့် တပုံတည်း။ ဒန်နီ မျက်လုံးရောင်က ပိုပြီး နူးညံ့သည်။ ပိုပြီး သိမ်မွေ့သည်။ သို့သော် ထိုမျက်လုံးရောင်များသည် ရုတ်ခြည်း ညှိုးလျော့ဖျော့တော့ကာ ဝေဒနာ ရိပ်များ ယှက်သန်းလာသည်။

"ရပါတယ် ဖေဖေ၊ မကြာခင် သမီး နေသားကျသွားမှာပါ"

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

"သမီး ဘာမှ နေသားကျစရာ မလိုဘူး"

သူ ပြုံးသည်။

"မပူပါနဲ့ ဖေဖေရာ၊ သမီး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

နီရာနှင့်ကျွန်တော် အကြည့်ချင်း ဆုံသည်။ သူ့မျက်လုံးများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုကျွန်တော် နားလည်ပြီးသား။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ကို သူကြည့်နေကျ မျက်လုံးများ။ သူနှင့် ဘာမှ မပတ်သက်သည့် ဂြိုဟ်တခုမှ လူသားများလိုကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကိုကြည့် နေသည်။ စက်ဆုပ် ရွံရှာသည့် အကြည့်မျိုး။

ဆရာမက ဒန်နီကို မေးသည်။

"သမီး ဟိုစားပွဲကို လျှောက်သွားလို့ ရပြီလား ဟင်"

ဒန်နီ ခေါင်းညိတ်သည်။ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ထားပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်လက်ကို ဒန်နီ ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့အမေနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားပြီဟုကျွန်တော် သိလိုက်၏။

"ရပါတယ် ဖေဖေ"

စားပွဲတလုံးဆီသို့ သူနှင့်အတူကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ စားပွဲနောက်တွင် 'မိန်းကလေးဆောင်" ဟု ရေးထားသည်။ အပေါ်စား ဟိုတယ်ကလေး တခုနှင့် တူနေ၏။

ဆိုင်းဘုတ်အောက်တွင် စာလုံးသေးသေးဖြင့် ရေးထားသေးသည်။

"မိန်းကလေးကို နှုတ်ခမ်းနီ အရောင်ဖျော့ဖျော့ကိုသာ ဆိုးခွင့်ပြုသည်။ အဆောင်သို့ မဝင်မီ အခြားပစ္စည်းများကို ဤစားပွဲတွင် စစ်ဆေးခံရမည်"

ဆံပင်တွေ ဖြူနေပြီး စကားနည်းပုံ ရသည့် အမျိုးသမီးကြီးတဦး စားပွဲတွင် ထိုင် နေသည်။

"ကလေးအနေနဲ့ နောက်ထပ် လက်မှတ်ထိုးစရာ မလိုတော့ပါဘူး မစ္စတာကေရီ၊ မနေ့ညက ထိုးထားပြီးပါပြီ၊ ဒီနေ့ လုပ်စရာ ရှိတာက သူ့မှာ ပါလာတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူသွားဖို့ပါပဲ"

ဒန်နီက သူ့လက်ပွေ့အိတ်ကလေးကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီး မေးသည်။

"ဘီးတချောင်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းနီတော့ ယူထားလို့ ရပါတယ်နော်"

အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။

ဒန်နီက လက်ပွေ့အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး ဘီးတချောင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းနီဘူး ထုတ်ယူသည်။ လက်ပတ်နာရီ ချွတ်ပြီး လက်ပွေ့အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ပုလဲပုတီးကလေးကိုပါ လည်ပင်းမှ ဖြုတ်ပြီး ထည့်သည်။ ပြီးတော့မှ လက်စွပ်ကို ချွတ်သည်။ ရုတ်တရက် ချွတ်မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးကို ဒန်နီ အမေးမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်သည်။

"စိတ်မကောင်းပါဘူး သမီးရယ်၊ ရအောင် ချွတ်နော်"

အမျိုးသမီးကြီးက အညင်အသာ ဆိုသည်။ ဒန်နီက သူ့လက်ချောင်းကလေးကို ပါးစပ်ဖြင့် ခဏစုပ်သည်။ နောက်ဆုံး ချွတ်လို့ ရသွား၏။ လက်တွင် အဖြူရစ်ကလေးကျန်ခဲ့သည်။ ရှေ့တွင် ပွင့်နေသည့် လက်ပွေ့အိတ်ထဲ မထည့်သေးဘဲ သူ ခဏတွေနေသည်။ ပြီးမှကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီးကမ်းပေးသည်။

"ဖေဖေ သိမ်းထားပေးနော်"

သူ့အသံကလေး တမျိုး လှုပ်ရှားနေသည် ထင်လိုက်သဖြင့် လက်စွပ်ကလေးကိုကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ နာသွား၏။ ခြောက်နှစ်သမီး အရွယ်က လာဂျိုလာတွင်ကျွန်တော် ဝယ်ပေးခဲ့သည့် မွေးနေ့လက်ဆောင် လက်စွပ်ကလေး။ အိတ် ထဲမှ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ၁၅ ဒေါ်လာဖြင့် ဝယ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူ့နာမည် အတိုကောက် စာလုံးကလေး ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေဆဲ။ ဒီ၊ အင်၊ စီ၊ ဒန်နီယဲလ် နိုရာကေရီ။ တနေရာတွင် ရွှေသားထိုး ဆက်ထားသည်ကို သတိထားမိသည်။

ရုတ်တရက် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး လက်စွပ်ကလေးကို ဂရုတစိုက် အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲသို့ အဘွားကြီး ဝင်လာသည်။

“သတင်းထောက်စုတ်တွေ၊ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တွယ်ပစ်ခဲ့တယ်”

ဟု မကျေမချမ်း ပြော၏။ ကျွန်တော်တို့အနား လျှောက်လာပြီး-

“သမီး နေကောင်းပါတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် အဘွား”

“သွားဖို့ အချိန်တန်ပြီ ဒန်နီ၊ မစ္စဂျာရတီ သမီးကို အဆောင် လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်နော်”

စားပွဲမှ အမျိုးသမီးကြီးက ပြောလိုက်တော့ ဒန်နီ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဘယ်ကို သွားရမှန်းကို ခုမှ နားလည်သွားသည့် အလား။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးများ ဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးကို ပြန်ကြည့်သည်။

ဆရာမ မစ္စဂျာရတီက အားပေးစကား ဆို၏။

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်ကလေး၊ ဆရာမတို့ ရှိပါတယ်ကွယ်၊ မင်းကို စောင့်ရှောက် မှာပါ”

ဒန်နီ သက်ပြင်းချသည်။ မဒေ့ဆီ လျှောက်သွားပြီး ပါးနမ်း နှုတ်ဆက်ဖို့ နှုတ်ခမ်းကို ပင့်လိုက်၏။

ထိုတဒင်္ဂကို နီရာ ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန် အသုံးချလေတော့၏ မျက်ရည်တွေကျပြီး-

“သမီး၊ သမီးလေး၊ မသွားရဘူး၊ သမီးလေးကို သူတို့ ခေါ်မသွားစေရဘူး”

ဒန်နီ ရင်ထဲ ခိုက်သွားပုံ ရ၏။ မဒေ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး ဆောက်တည်ရာမရ ငိုကြွေးလေသည်။ အခန်းထဲရှိ လူအားလုံး စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်နေကြ၏။ နီရာ၏ အတတ် ပညာ တမျိုးလေ။ သည်မြင်ကွင်းမျိုး ရိုးနေသည့် ဆရာမပင်လျှင် မျက်ရည်တွေ လည်နေသည်။

ဆရာမကကျွမ်းကျင်စွာ သားအမိနှစ်ယောက်ကို ခွဲလိုက်၏။ ဒန်နီကို အသာတွဲ ခေါ်သွားသည်။ အတွင်းဘက် တံခါးမကြီးတချပ် ပွင့်သွား၏။ ဒန်နီ ငိုလျက်သား လိုက်ပါ သွား၏။ တံခါးဝတွင် ‘မိန်းကလေးဆောင်သို့’ ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ် ရေးထားသည်။

နီရာက ဂေါ်ဒွန့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေဆဲ။ ရှေ့နေက လက်ကိုင်ပဝါ လှမ်းပေးသည်။ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် နီရာက မျက်လုံးအစုံကို

ခပ်သွက်သွက် အုပ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် အရောင်တမျိုး လက်နေသည်ကိုကျွန်တော် မြင်လိုက်၏။ အောင်မြင်မှု ရလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အပြင်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အဘွားကြီးကကျွန်တော့်ကိုကြေကွဲစွာကြည့်ပြီး-

“မင်း အိမ်မှာ နေ့လယ်စာ လိုက်စားနော် လုဒ်၊ ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲ”

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဟိုတယ်ကိုပဲ ပြန်နားလိုက်ဦးမယ်၊ လုံးလုံး မအိပ်ရသေးဘူး”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် ညနေ လာစားကွယ်၊ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက် တည်းပါ”

သည်အဘွားကြီး ဘာစိတ်ကူးနေပြန်ပါလိမ့်။ ဘယ်တော့မှ အကြောင်းမဲ့ လုပ်တတ်သည့် အဘွားကြီး မဟုတ်။

“ကြည့်သေးတာပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် အကြောင်းပြန်ပါ့မယ်''

ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချရင်း-

“မင်း သိပ်စိတ်ပူမနေပါနဲ့ လုဒ်၊ တို့လည်း ဒန်နီကို ချစ်ကြတာပါပဲ၊ တကယ်ပြော တာပါ''

တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသည့် ပုံစံမျိုး။ ဒါကတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောခြင်းဟုကျွန်တော် ယုံလိုက်၏။ သည်လေသံမျိုး။ မစ္စက်ဟေဒင်ထံမှ ပထမဆုံးကြားဖူးခြင်း။

ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ယုံပါတယ် မေမေဟေဒင်”

ကျွန်တော့်ကိုကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်ကြည့်ပြီး -

“လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ကွယ်... နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘွားကြီး ထွက်သွားမှ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အဘွားကြီးဘက် လှည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“သမီးနဲ့ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်တွေမှာတွေ့နိုင်ပါသလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက လက်နိုပ်စက် ရိုက်နေရာမှ-

"ညှော်သည့်တွေ့ချိန်ကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ညနေ နှစ်နာရီခွဲကနေ သုံးနာရီခွဲ အထိပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရောက်စ လူသစ်ကလေးတွေအတွက် လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့စဉ်းစားပါတယ်"

"ဒါဆိုကျွန်တော် နှစ်နာရီခွဲ လာခဲ့ပါ့မယ်"

"ဒီစားပွဲမှာ မစ္စတာကေရီအတွက် ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကျွန်မ အဆင်သင့် လုပ်ထားပါမယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ"

ကျွန်တော် အပြင်ရောက်တော့ နိုရာ့ကား ထွက်သွားပြီ။ သတင်းထောက်အုပ်စု လည်းကွဲသွားပြီ။ ဂေါ်ဒွန်က သူ့ကယ်ဒီလက်ကာနက်ကြီး နံဘေးတွင်ကျွန်တော့်ကို ရပ်စောင့် နေသည်။ သူ့အနားတွင် သတင်းထောက် နှစ်ယောက်ပါ ရှိနေသည်။ သူက မျက်ရိပ် မျက်ကဲ ပြပြီးခေါ်သဖြင့်ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးနှင့် ဂေါ်ဒွန် မိတ်ဆက်ပေး၏။

"သူက ခရိုနီကယ်က ဂျွန်မော်ဂင်၊ သူက အေပီက ဒန်ပရင်းတစ်'

"ကျွန်တော်တို့ထဲက ရိုင်းပျမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စတာကေရီ၊ ကျွန်တော် တို့အားလုံး ဒီလို မဟုတ်ကြဘူး ဆိုတာ လက်ခံစေချင်ပါတယ်"

မော်ဂင်က တောင်းပန်ရင်း ရှင်းပြသည်။ အေပီ သတင်းထောက်ကလည်း-

"ကျွန်တော်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်ကာနယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ကိုယ်ချင်းစာ တတ်ပါတယ်၊ လိုတဲ့အကူအညီ ပေးပါရစေကာနယ်၊ ခိုင်းစရာ ရှိရင်လည်း အားမနာပါနဲ့၊ ခိုင်းသာ ခိုင်းပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

နှစ်ယောက်စလုံးနှင့်ကျွန်တော် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့မှ ဂေါ်ဒွန်ကိုကျွန်တော် မေးသည်။

"ခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ"

သူက လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး-

“ကျွန်တော်ရှုံးကို ပြေးရဦးမယ်၊ အလုပ်တွေ ပုံနေတယ်၊ ညနေ ခြောက်နာရီလောက် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာတွေ့ရမလဲ”

“ဟိုတယ်မှာပဲ ရှိမယ်လေ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

သူက ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ကျွန်တော် မှန်ပါတယ်ကာနယ်၊ ခင်ဗျား အချိန်မီ ရောက်လာတာ သိပ်ကောင်း သွားတယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားတာပေါ့’

“ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ရသေးပါလား”

“စောစောကကျွန်တော်တို့ အောင်မြင်မှု ရလိုက်တယ်လေ၊ သတင်းထောက် အစစ်တွေ ကျွန်တော်တို့ဘက် အားလုံး ပါလာပြီ”

သူ ပြောတာ နားမလည်သဖြင့်-

“သတင်းထောက် အစစ်တွေ ဟုတ်လား၊ ဟို စော်ကားမော်ကား ပြောတဲ့ သူတောင်း စားက ဘယ်လို သတင်းထောက်မျိုးလဲဗျ”

သူက ရယ်ပြီး -

“အဲဒါ သတင်းထောက် အတုလေ၊ ကျွန်တော့် ဒရိုင်ဘာကို သင်လွှတ်လိုက်တာ၊ ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါ့မလားလို့ကျွန်တော့်မှာ ပူလိုက်ရတာဗျာ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ငေးကြည့်နေမိသည်။ အင်း… ဒါကြောင့် သူ နာမည်ကြီးပေတာကိုး။

သူကကားတံခါး ဖွင့်ရင်း-

“ဩော်.. ဒီမှာကားသော့၊ ခင်ဗျားကား လမ်းအောက်ပိုင်း တနေရာမှာ ရပ်ထားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ကောင်က ဟိုဘက်က လမ်းမှာ စောင့်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ပတ်ခေါ်သွားမယ်၊ သူ့ကို ဟိုကောင်တွေ ရိုပ်မိသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

ကားသော့ လှမ်းယူပြီး ထွက်သွားသော သူ့ကားကြီးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ လမ်းချိုး တခုတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိကျွန်တော် ငေးကြည့်နေဆဲ။ ပြီးမှ လမ်းအောက် ဘက်ကိုကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။

သံဆန်ခါ ဝင်းခြံနံဘေးမှကပ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့၏။ အတွင်းဘက်မှ အစိမ်းရောင် သုတ်ထားသည့် အဆောင်များကို မြင်ရသည်။ ခဏရပ်ပြီး သံဆန်ခါကို လက်နှင့် ထိကြည့်လိုက်၏။ သည်အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ကျွန်တော့်သမီးကလေးကို ထားခဲ့ရခြင်းပါကလား။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဟာသည်ထက် ဟာသွားသည်။

သမီးကလေး ဘယ်လောက် အထီးကျန် ဖြစ်နေရှာမည်လဲ။ ဒန်နီနှင့် ပတ်သက်၍ကျွန်တော် ခံစားရသလို နိုရာ ခံစားရပါမည်လား ဟုတွေးကြည့်နေမိသည်။ နိုရာ့တွင် အင်အားတမျိုး ရှိသည်။ ကျွန်တော့် အတွေးကမ္ဘာ ထဲသို့ တိတ်တခိုး ရောက်လာပြီး စိုးမိုးတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

အခန်း (၄)

ကျွန်တော် ခွင့်မစေ့မီ သုံးပတ်အလိုတွင် မင်္ဂလာခရီး ထွက်ဖြစ်သည်။ ထိုမင်္ဂလာခရီးကာလသည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ရေးတွင် မမေ့နိုင်တဲ့ကာလတိုကလေး ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် နှစ်နှစ်နီးပါး အိမ်ပြန်မရောက်တော့ဘဲ အရှေ့ပိုင်းစစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

စစ်ကြီးပြီးလို့ တနှစ်ကြာသည့်တိုင်ကျွန်တော်တို့တတွေ အိမ်မပြန်ကြရသေး။ ရောက်သည့်နေရာတွင် ပြန်အခေါ်စောင့်နေကြရသည်။ ထွက်လာတုန်းက လေယာဉ်ကွင်း သို့ လိုက်ပို့သည့် အထဲတွင် နိုရာ မပါခဲ့ပေ။ သူက နှုတ်ဆက်စကား မဆိုချင်ဘူးတဲ့လေ။

သို့သော်ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာတော့လည်း သူ လာမကြိုခဲ့ပါ။ အဘွားကြီး တယောက်သာ လာကြိုသည်။

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကွင်းထဲအထိ လာကြိုသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်ရမည့် အလုပ်မျိုးကို မစ္စက်ဟောဒင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်။ လက်ကို ဆန့်ပေးပြီး-

"လုခ်၊ အိမ်က မင်းကိုကြိုဆိုပါတယ်ကွယ်၊ မင်း ရောက်လာတာ မေမေဟောဒင် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ"

ကျွန်တော်က ယောက္ခမကြီး၏ ပါးကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ရင်း-

"ကျွန်တော်လည်း ပြန်လာရတာ သိပ်ပျော်ပါတယ် မေမေဟောဒင်၊ နိုရာကောဟင်"

"စိတ်မကောင်းစရာပဲကွယ်၊ မင်း သံကြိုးစာ မနေ့က ရတယ်လေ၊ သူ နယူးယောက်မှာ ရောက်နေတယ်ကွဲ့"

"ဟုတ်လား၊ နယူးယောက်မှာ"

"ဒီည စစ်ပြီးခေတ် အထူးပြပွဲ ဖွင့်မှာတဲ့လေ၊ မင်း ဒါလောက် မြန်မြန်ပြန်လာမယ် လို့ ဘယ်သူမှ မမျှော်လင့်ကြဘူး လုခ်"

စိတ်ပျက်သွားသည့်ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး-

"မင်းဆီက ပြန်လာမယ့် သံကြိုး ဝင်လာတဲ့အကြောင်း လှမ်းပြောတော့ သူ သိပ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်၊ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဖုန်းဆက်ပါတဲ့၊

အထပ်ထပ် မှာတယ်”

ခပ်မွဲမွဲ ပြုံးလိုက်မိသည် ထင်၏။ သည်လိုပဲ ဖြစ်ရမည်လေ။ ဘာတခုမှ အဆင်ပြေသည် မရှိ။ မနစ်ကတည်းက အပေါက်အလမ်း မတည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အိမ်ပြန်ရောက်မည့် လုပ်တိုင်း တစုံတခုကြောင့် ပျက်ရသည်ချည်း။ ပိုလ်မှူးကြီးရာထူးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးသာ တွဲမကိုင်ရလျှင် သူများနည်းတူ အစောကြီး ပြန်ရမည် ဖြစ်၏။ ခုတော့ကျွန်တော့်မှာ နောက်ဆုံး ပတ်စာခွာ ဖျာသိမ်းအထိ အောက်ခြေသိမ်း လုပ်ပြီးမှ ပြန်ရသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကျွန်တော့်ထက် ခြောက်လစောပြီး ပြန်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။

“သူ နေတော့ကောင်းရဲ့မဟုတ်လား”

ဟုကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။ စာရေးသည့် နေရာတွင်တော့ နီရာက သစ္စာကြီးသည်။ တလကို တစောင်ထက် ဘယ်တော့မှ ပိုမရေး။ အဘွားကြီးကြောင့်သာကျွန်တော် အိမ်နှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းတွေ စုံစုံလင်လင် ရနေခြင်း ဖြစ်၏။ မေမေဟေဒင်က အပတ်စဉ် စာရေးဖော်ရသည်လေ။

“နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပြပွဲအတွက် အချိန်မီအောင် သူ တော်တော် လုံးပန်းရတယ်၊ နီရာ့အကြောင်း မင်း သိပါတယ်လေ”

အဘွားကြီးကကျွန်တော့်ကို ပဟေဠိဆန်ဆန်ကြည့်ပြီး-

“သူ့မှာ တခြား ဘာမှ မရှိဘူးလေ၊ ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ ပိနေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မေမေဟေဒင်ကကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး-

“လာ…ကားဆီ သွားရအောင်၊ မင်းပစ္စည်းတွေ ချားလ်စ် သယ်လာလိမ့်မယ်"

အိမ်အပြန်ကားပေါ်တွင်ကျွန်တော်တို့ ထွေရာလေးပါး ပြောလာကြသည်။ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောလာပေမယ့် အဘွားကြီး၏ ရင်ထဲတွင် တစုံတခုကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှား နေသည်ဟုကျွန်တော် အကဲခတ်မိသည်။ သမက်နှင့် ယောက္ခမရဲ့ ဆက်ဆံရေးကာလ ပထမ ပိုင်းကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အနေရကျပ်နေသည် မဟုတ်လား။

“စကာစီပြတိုက် ဖုန်းနံပါတ် စာကြည့်ခန်း ဖုန်းနားမှာ အသင့်ပဲ လုခ်”

အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း ပြောပြီး မေမေဟေဒင်က ဘဏ္ဍာစိုး ချားလ်စ်နှင့်အတူ

အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ကျွန်တော် လှမ်းဝင်သွားသည်။ ဖုန်းနံပါတ် ရေးထားသည့် စာရွက်ကလေးကို အဘွားကြီး ပြောသည့်အတိုင်းတွေ့၏။ စာရွက်ကလေးကောက်ယူပြီး အော်ပရေတာကို ဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်သည်။ ခဏအတွင်း အော်ပရေတာကို ရသည်။

“စကာာစီပြတိုက်ကပါ”

လူသံသူသံ ဆူဆူညံညံကြားထဲမှ ထူးသံကြားရ၏။

“မစ္စနီရာပောဒင်၊ ကျေးဇူးပြုပါ”

“ဘယ်သူကတွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောရမလဲ ခင်ဗျာ”

“သူ့ယောက်ျားပါလို့၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက ခေါ်နေတာလို့ ပြောပါ”

“ခဏလေး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လိုက်ရှာလိုက်ပါဦးမယ်”

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းကိုကိုင်ပြီး စောင့်နေသည်။ တကမ္ဘာလောက်ကြာသည် ထင်ရ၏။ အတန်ကြီးကြာမှ အသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စတာပောဒင်၊ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ပါဘူး”

အလို… မစ္စတာပောဒင် ဆိုပါလား။ ပထမဆုံးအကြိမ်ကျွန်တော် အခေါ်ခံရခြင်း။ လောလောဆယ် ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်သွားသော်လည်း စေ့စေ့တွေးမှ ရင်ထဲ အောင့်သွားသည်။

“ကျုပ်နာမည်ကေရီ၊ ဆမ်ကောဝင်းကော အနားမှာ မရှိဘူးလား”

“ခဏကိုင်ထားပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရှာလိုက်ပါဦးမယ်”

မကြာခင် ဆမ့်အသံကြားရသည်။

“ဟေး.. လုခ်၊ ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးပဲ ဆမ်၊ နီရာ ဘယ်ရောက်နေလဲဗျ”

“ဘယ်ပျောက်သွားလဲ မသိဘူး လုခ်၊ ခုတင်ကပဲတွေ့သေးတယ်၊ ကိုရင့်ဖုန်း သူ စောင့်နေတာ၊ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ဖွင့်ပွဲနေ့ဆိုတော့ ချာလပတ် လည်နေကြတယ်၊ တခုခုများ ထွက်စားသလား မသိဘူး၊ တနေ့လုံး သူ ဘာမှ မစားရသေးဘူး”

“အင်း..ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဆမ်၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“အရမ်း အောင်မြင်တယ်၊ ပြပွဲ မစခင် တော်တော် ရောင်းပြီးနေပြီ၊ နိုရာ့အတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တခု ရဖို့ စကာစီကြိုးစားနေတယ်”

ကျွန်တော့်ဘက်က ပြောစရာ များများစားစား မရှိတော့သည်နှင့်-

“အေးဗျာ…တွေ့ရင် ပြန်ဆက်ပါလို့ ပြောပေးပါ၊ ကျွန်တော် အိမ်မှာပဲ ရှိနေမယ်၊ ဘယ်မှ မသွားဘူး” ဟု စကားဖြတ်လိုက်သည်။

နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ၆ နာရီ ထိုးပြီ၊ နယူးယောက်တွင်ကိုးနာရီ။

“စိတ်ချ လုခ်၊ ကိုယ် ပြောလိုက်မယ်၊ ကိုရင် အခု အဘွားကြီး အိမ်မှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပြီ လုခ်၊ ရှာတွေ့တွေ့ချင်း ပြန်ဆက်ခိုင်းလိုက်မယ်’

နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ အဘွားကြီးက ခန်းမဆောင်ထဲတွင်ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။

“နိုရာနဲ့တွေ့ရဲ့လား လုခ်”

“အပြင်ထွက်ပြီး ညစာ စားနေတယ်တဲ့”

အဘွားကြီး အံ့ဩဟန် မပြဘဲ ပြစ်တင်စကား ဆိုသည်။

“ခြောက်နာရီလောက် မင်း ဆက်လိမ့်မယ် ပြောထားရဲ့သားနဲ့”

“ဆမ် ပြောတော့ တနေ့လုံး သူ သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်တဲ့၊ နယူးယောက် ပြပွဲတွေက သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ”

နိုရာ့ဘက်ကကျွန်တော်ကာကွယ်နေမိ၏။

အဘွားကြီးက တစုံတခု ပြောမည်ပြုပြီးမှ စိတ်ပြောင်းသွားဟန်ဖြင့်-

“ကဲ… မင်း ပင်ပန်းလာမှာပေါ့၊ အပေါ်ထပ် တက်ပြီး နားလိုက်ဦးလေ၊ နားပြီးမှ ညစာ စားကြတာပေါ့"

အဘွားကြီးစာကြည့်ခန်းထဲဝင်သွားပြီး တံခါး ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့၏။ စာကြည့်ခန်း ဖုန်းမှ နေ၍ ဆမ်ကောဝင်းအား အဘွားကြီး ချက်ချင်း ပြန်ဆက်သည်ကိုကျွန်တော် မသိခဲ့ပေ။

ဆမ်က တယ်လီဖုန်းကို စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဘယ်သူဆိုတာ စိတ်ထဲက သိနေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စက်ဟောဒင်”

အဘွားကြီး၏ အသံမှာ ဒေါသကြောင့် စူးထွက်လာသည်။

“နိုရာ ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး မစ္စက်ဟောဒင်"

“မင်းတို့ကို ပြောထားသားပဲ မစ္စတာကောဝင်း၊ သူ ဖုန်းဆက်မယ်၊ စောင့်နေပါလို့”

“ကျွန်တော် နိုရာ့ကို အဲဒီအတိုင်း ပြောပါတယ် ခင်ဗျ၊ စောင့်မယ် ပြောပြီးမှ သူ ထွက်သွားတာ”

“ဘယ်သွားလဲ”

“အဲဒါကျွန်တော်မသိပါဘူးမစ္စက်ဟောဒင်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ပြောမသွားပါဘူး"

“တွေ့အောင် ရှာပါ၊ ချက်ချင်း ရှာပါ၊ အိမ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ဆက်ပါလို့ ပြောပါ

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“ပြီးတော့ အစောဆုံးထွက်တဲ့ လေယာဉ်နဲ့ အိမ်ပြန်လာရမယ်၊ သေချာအောင်လုပ်ပါ၊ နားလည်တယ်နော် မစ္စတာကောဝင်း”

အဘွားကြီး၏ အသံမှာ ဒေါစက် မာကျောပြီး သတ္တုသံ ပေါက်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မစ္စက်ဟောဒင်”

ဖုန်းခွက်ထဲတွင်ကလစ်ခနဲ မြည်ပြီး တဖက်မှ အသံတိတ်သွားသည်။ ဆမ်က လက်ထဲမှ ဖုန်းကို အသာပြန်ချထားလိုက်၏။ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် နားထင်ကို လက်နှင့် ဖိထားလိုက်သည်။ ဦးနှောက်ခြောက်စရာ ကောင်းလှပါကလား။ နိုရာ ရောက်နေနိုင်သည့် နေရာတွေက ရာနှင့်ချီ ရှိသည်။

လူအုပ်ထဲမှ ထွက်ပြီး ညအမှောင် အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ၅၇ လမ်းမှာ လူသူကင်းမဲ့ မတတ် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လမ်း၏ ဟိုဘက်သည်ဘက်ကို

အကြိမ်ကြိမ်ကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှ ခေါင်းပန်း လှန်ကြည့်သည်။ ဘယ်ဘက် သွားရမှန်း မသိ။

နောက်မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး လမ်းကို ဖြတ်ကူးကာ 'ပတ်ခ်ရိပ်သာ' လမ်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ရှာပုံတော် ဖွင့်မည်ဆိုလျှင် 'အယ်လ်မေယ်ရိုကို'က စမည် ထင်သည်။ ၅၄ လမ်း စားသောက်ဆိုင်မှ ရောင်စုံမီးများကလည်း သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေ၏။ ရုတ်ခြည်း စိတ်ကူးတခု ပေါက်လာပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ အသိ အလွတ်စုံထောက် တယောက်ကို ရှာသည်။ အဆင်သင့်တွေ့သည်။

နိုရာ့ကို ခြေရာခံမိတော့ မနက် နှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ မြို့စွန်မြို့ဖျားက သုံးထပ်တိုက် တလုံးတွင် ဖြစ်၏။

"ဒီအခန်းပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ လေကို ရှူကြည့်၊ ဒီအနားမှာကြာကြာရပ်နေရင်တောင် မူးလောက်တယ်"

ဆမ်က တံခါး ခေါက်လိုက်သည်။ စုံထောက်ငနဲ ခန့်မှန်းချက် မှန်နိုင်သည်။ ရုပ်ရှင် လောကထဲမှ အလုပ်လက်မဲ့တွေ စုဝေးရာ ၈ လမ်း အရက်ခန်းတခုတွင် ကောင်လေးတယောက် နှင့်တွေ့ပြီး တတွဲတွဲ လုပ်နေသည်။

အခန်းထဲမှ ပြန်ထူးသည်။

"ဟေ့.. သွားစမ်း၊ မအားဘူး၊ အလုပ်များနေတယ်"

ဆမ် ထပ်ခေါက်သည်။

အတွင်းမှ အသံက ပို၍ မောကျလာသည်။

"ဟေ့... ပြောတာ မကြားဘူးလား၊ သောက်လုပ် များနေပါတယ်ဆို"

စုံထောက်က တံခါးသော့ပေါက်ကို အနီးကပ်ကြည့်ပြီး လေ့လာသည်။ သော့ပေါက် တည့်တည့်ကို ခြေထောက်နှင့်ကပ်ပြီး အသာဆောင့်တွန်းလိုက်၏။ သိပ်အားစိုက်ရပုံ မပေါ်ဘဲ တံခါး ပွင့်ထွက်သွားသည်။

အမှောင်ထဲမှ လူငယ်တယောက် ပြေးထွက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်သည်။ လူငယ်နှင့် ဆမ်ကြားသို့ စုံထောက်လုပ်သူ ချက်ချင်း ရောက်သွားသည်။ လက်သီး တချက်တည်းနှင့် လူငယ်ကားခနဲကျသွား၏။ မေးစေ့ကို လက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း သူတို့ကို မော့ကြည့်သည်။

"နိုရာဟေဒင် ဒီမှာ ရှိတယ် မဟုတ်လား"

ဆမ်က ဝင်မေးသည်။

“အဲဒီနာမည်ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး”

လူငယ်က ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဖြေသည်။ ဆမ် ခဏတွေနေပြီးမှ လူရွယ်၏ကိုယ်ပေါ် ဖြတ်ကျော် ဝင်သွားသည်။ အခန်းတခန်းကို တွန်းဖွင့် ဝင်မည်အပြုတွင် အခန်းတံခါး ပွင့် သွားသည်။

နိုရာ့ကို အခန်းဝတွင် ရပ်လျက်သားတွေ့ရ၏။ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ပုံစံဖြင့်။ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် ခဲလျက်။ ဆမ့်ကို မြင်တော့ ရယ်ပြီး-

“ဟယ်လို... ဆမ်ကလေးပါလား၊ လာလေ.. နိုရာတို့နဲ့ ဝိုင်းလေ၊ ဟိုမှာ ပျင်းစရာကြီး၊ ဒီမှာ ဘယ်လောက် ပျော်ဖို့ကောင်းလဲ”

နိုရာက အခန်းထဲ ပြန်လှည့်ဝင်သွားပြီး သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကာ-

“လာပါဆို၊ အများကြီး ရှိတယ်၊ မက္ကဆီကို စစ်တပ် တတပ်လုံး သောက်တောင် မကုန်ဘူး”

ဆမ်က သူ့အနား တိုးသွားလိုက်ပြီး ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းမှ စီးကရက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလွှင့်ပစ်လိုက်၏။ တခန်းလုံး ဆေးခြောက်နံ့က စူးစူးဝါးဝါး လွှမ်းခြုံထား၏။

“ကဲ... အဝတ် ဝတ်စမ်း'

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

နိုရာ ဒေါသတကြီး ပြန်မေးသည်။

“မင်း အိမ်ပြန်ရမယ် နိုရာ”

နိုရာ အော်ရယ်သည်။ သီချင်း အော်ဆိုသည်။

“အိမ်၊ ဟုတ်လား၊ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်၊ အမေ့အိမ်”

ဆမ်က ပါးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်။ နိုရာ တဖက်သို့ ယိုင်ထွက်သွား၏။

“သွား... အဝတ်ဝတ်လို့ ပြောနေတယ်”

“နေပါဦး၊ နေပါဦး၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ခင်ဗျားက သူ့ယောက်ျားလား”

လူရွယ်ကကုန်းထလာပြီး မေးသည်။ နိုရာ အော်ရယ်ပြန်၏။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ မေးခွန်း၊ ငါ့ယောက်ျားလား ဟုတ်လား၊ ငါ့ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အမေ ငှားပေးထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ အစောင့်ခွေး။ ငါ့ယောက်ျားက မိုင်ငါးထောင် အဝေးမှာ ရောက်နေတာ”

“မင်းယောက်ျား ပြန်ရောက်နေပြီ နိုရာ၊ မင်းကို သူ ဖုန်းခေါ်နေတယ် နားလည်လား”

“အို... နှစ်နှစ်လုံးလုံး သွားနေပြီမှ တရက်၊ နှစ်ရက် အကြောင်း မထူးပါဘူး”

ဆမ်က စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောသည်။

“မင်းကိုယ်ပြောတာကြားရဲ့လား နိုရာ၊ လုခ် အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ”

နိုရာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့ အခမ်းအနား စမလဲ”

တွေ့ကရာ စွတ်ပြောနေရင်း ချက်ချင်း သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ တဝေါ့ဝေါ့နှင့် အန်နေသံကြားရပြီး ရေဖွင့်ချသံကြားရသည်။

ခဏနေမှ ထွက်လာသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အစိုကို နဖူးတွင်ကပ်လျက်။

“နိုရာ အရမ်းမူးနေတယ် ဆမ်၊ နေလည်း မကောင်းဘူး”

“ကိုယ် သိပါတယ်”

“မသိပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ တယောက်တည်း အိပ်ရာထဲမှာ တမ်းတမ်းတတ နဲ့ လပေါင်းများစွာ နေရတဲ့ ဒုက္ခကို ဆမ် ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ”

“ဒီကိစ္စ ဒီလောက် အရေးကြီးသလား နိုရာ”

“ရှင့်အတွက် ဘယ်အရေးကြီးမလဲ"

နိုရာ ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“အလုပ်ကိစ္စတွေ ဖိလုပ်ပြီး အိပ်မပျော်တဲ့ ညတွေကို ဘယ်လိုကုန်လွန်ရမလဲ၊

ပြေပြေရာ တခုခုတော့ ရှိရမှာပေါ့”

“ရေအေးအေးလေး ချိုးပစ်လိုက်ပေါ့''

“သွားစမ်းပါ၊ အရာတိုင်းဟာ ဒီက လာတယ်လို့ ထင်သလား”

နိုရာက နဖူးကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြပြီး မေးသည်။

“ဒီက လာတာရှင့်၊ ဒီက လာတာ”

ကြေမွတွန့်လိမ်နေသည့် အိပ်ရာပေါ်မှ သူ့အဝတ်တွေကို မေးထိုးပြီး-

“ကဲ.. အဝတ် ဝတ်တော့၊ မင်းအမေက လုခ်ကို ချက်ချင်း ဖုန်းပြန်ဆက်ရမယ် တဲ့”

နိုရာ ခုမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

“မေမေ သိလားဟင်''

ဆမ်က တည်ငြိမ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး-

“မင်းမေ မသိတာ ဘာများရှိလဲ နိုရာ၊ ကိုယ်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ စပြောတဲ့ နေ့မှာ မင်း အကြောင်းတွေ သူ အကုန်သိတယ် ဆိုတာကိုယ် သိရတယ်လေ''

နိုရာ အိပ်ရာပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“နိုရာ့ကို သူ ဘာမှ မပြောဘူး”

“ပြောတော့ကော ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ”

နိုရာ့မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်ဥတွေ ခိုတွဲလာသည်။

“ဟင့်အင်း... ပြန်လိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဖြစ်ရမယ်၊ လုခ်နဲ့ဖုန်းပြောပြီးပြီးချင်း မီရာ လေယာဉ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်တဲ့၊ အဲဒါ အဘွားကြီးရဲ့ အမိန့်ပဲ”

သူ မော့ကြည့်သည်။

“မေမေ အဲဒီအတိုင်း ပြောလား”

“ဟုတ်တယ်”

လုခ်ကော သိလားဟင်''

"ကိုယ် သိသလောက်တော့သူ မသိဘူး၊ အဘွားကြီးက ဒီအတိုင်းပဲရှိနေစေချင်တဲ့ပုံပဲ"

နိုရာ သက်ပြင်းချသည်။

"လုခ် ပြန်ရောက်လာပြီ ဆိုတော့ နိုရာတယောက်တည်း မအိပ်ရတော့ဘူးပေါ့နော်၊ ဖြစ်ပွဲမလား ဆမ်ရယ်'

အဝတ်တွေ ဆွဲယူပြီး စဝတ်သည်။

"ဒီည လေယာဉ်ပျံ ရှိပါဦးမလား ဟင်"

ခုတော့လည်း ပီတိကလေးငယ်တယောက်၏ အမူအရာ။

"အစောဆုံးထွက်တဲ့ လေယာဉ်ကို ရအောင် တင်ပေးမယ်"

ခုမှ သူ ပြုံးလာ၏။

"သူ့အတွက် ဇနီးကောင်းတယောက် ဖြစ်အောင် နိုရာကြိုးစားမယ်၊ ဆမ် မယုံရင်စောင့်ကြည့်"

ဘရာစီယာကို စွပ်ပြီး ဆမ့်ဘက်သို့ နောက်ကျော လှည့်ပေးရင်း-

"ချိတ်ပေးပါဦး"

ဆမ်က ချိတ်ပေးလိုက်သည်။ အားလုံး ဝတ်ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း။ မနက်စောစော ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်နှင့် မခြား။

ဆမ့်ဆီ လျှောက်သွားပြီး ခြေဖျားထောက်ကာ ပါးကို နမ်းလိုက်သည်။

"ခုလို လိုက်ရှာပေးတာကျေးဇူးပဲ ဆမ်၊ အိမ်ပြန်ရမှာကြောက်နေတာ၊ သူနဲ့ ရင်ဆိုင် ရမှာကိုတွေးပြီး လန့်နေတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ ခု မကြောက်ပါဘူး၊ အားလုံး အိုကေ သွားမှာပါ၊ ဆမ် လိုက်ရှာပါစေ၊ လိုက်ရှာရင် နိုရာ့ကိုတွေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာ"

"ဒါဆို အစက ဘာလို့ ပြောမသွားတာလဲ"

"နိုရာက နိုရာလေ၊ ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဒီလို မလုပ်ရင် ဘယ်မှာ ရင်ခုန်ရပါတော့မလဲ"

ဆမ်က တံခါးဖွင့်ပေးပြီး-

“ကဲ… သွားစို့”

နိုရာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည့် လူရွယ်ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့။

အခန်း (၁၀)

ချားလ်စ်က လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ လာချသည်။ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်လအကြာ။ လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်ကို မော့သောက်နေတုန်း ယောက္ခမကြီး ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ လက်သုပ်ပဝါကို ဖြန့်ရင်း-

"နိုရာ ဒီမနက် ဘယ်လိုနေလဲ လုခ်"

"နေကောင်းပါတယ် မေမေဟေဒင်၊ မနက်ပိုင်း ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်တာလည်း ပျောက်လုပါပြီ"

အဘွားကြီး ခေါင်းညိတ်ပြီး-

"နိုရာဟာကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ကြံ့ခိုင်မှုလည်း ရှိပြီးသားလေ၊ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး"

ခေါင်းညိတ်ပြီး သဘောတူလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ခြောက် ပတ်မတိုင်မီ နိုရာကိုယ်ဝန် ရှိလာသည်။ ရုံးမှ ပြန်လာပြီး တညနေတွင် ဒေါသူပုန်ထနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲကာ ဆောက်တည်ရာမရ ငိုနေသည်။

"ဘာပြုလို့လဲ ဟင်"

သူ ဒီလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပေါက်ကွဲတတ်ကြောင်း သိနေသဖြင့်ကျွန်တော့်အတွက် အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့။ သူ ဖန်ဆင်းနေသည့် အရုပ်တခု အသက် ဝင်မလာလျှင်လည်း ဇာတ်ကြမ်းတိုက်တတ်သည်။

"မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ မလိုချင်ဘူး"

ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ခုတင်ပေါ်ထထိုင်ပြီး အော်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

"စိတ်အေးအေး ထားစမ်းပါ နိုရာရယ်၊ ဘာ မဟုတ်နိုင်တာလဲ၊ ဘာကို မလိုချင် တာလဲ"

“သောက်သုံးမကျတဲ့ ဆရာဝန်၊ နိုရာ့မှာကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ တဲ့’ ကျွန်တော်က အမှတ်မထင် ရယ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဩော်... နိုရာရယ်၊ ဒါက ရှောင်လွှဲလို့ရတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာပဲကွာ”

“ရှင်ကတော့ ရယ်နိုင် ပြုံးနိုင်မှာပေ့ါလေ၊ ယောကျ်ားတွေဟာ ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဒါမျိုးကို သိပ်ဂုဏ်ယူချင်ကြတယ်၊ သူတို့ကိုယ် သူတို့ သိပ်ယောကျ်ားပီသသွားပြီလို့ ထင်ကြတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မင်း ပြောသလောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်သင့်သလောက်တော့ ဟုတ်တယ်''

မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ မရှိတော့ဘဲ သူ့ဒေါသတွေကျွန်တော့်ဆီ စုပြုံရောက် လာသည်။

“ရှင်တို့က ဗိုက်နဲ့ လွယ်မွေးရတာ မဟုတ်တော့ အလုပ်အကိုင်လည်း မထိခိုက် ဘူးပေ့ါ၊ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်တော့လည်း ရှင်တို့ ဖြစ်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်သူမှ မကြည့်ချင်အောင် ဗိုက်ကြီး တပြုံပြုံနဲ့ လပေါင်းများစွာ နေရတာက မိန်းမတွေရှင့်’

သူကကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ကုန်းအော်ပြန်သည်။ “မလိုချင်ဘူး၊ မယူချင်ဘူး၊ ဖျက်ချပစ်မယ်၊ အဲဒါမျိုး လုပ်တဲ့ ဆရာဝန်တယောက်...''

ကျွန်တော် သူ့အနား လျှောက်သွားသည်။

“မင်း အဲဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ရဘူး”

ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း အော်ပြန်သည်။

“ရှင် ဘယ်တော့မှကျွန်မကို တားလို့ မရဘူး မှတ်ပါ”

သူ့ပခုံးကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“တားလို့ရတယ် နိုရာ၊ ရအောင်လည်း တားမယ်''

ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ မှန်တိုင်း တိုက်တော့မည့်နှယ်။

“ရှင်ကျွန်မကို ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရလို့ သေသွားလည်း ရှင့် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်အတွက် အဓိကကကလေးပဲ”

"အဲဒါ မမှန်ပါဘူး နိုရာ၊ ဘာလို့ မင်းကိုကိုယ် ဂရုမစိုက်ရမှာလဲ၊ ဂရုစိုက်လို့ ဒီလို မလုပ်ဖို့ တားရတာပေါ့၊ ကလေးဖျက်ချတယ် ဆိုတာ ဘယ်ဘက်ကမှ မကောင်းဘူး သိပ် အန္တရာယ်ကြီးတယ် နိုရာ"

တဖြည်းဖြည်း သူ့ဒေါသရိပ်တွေ ပြေသွားသည်။

"နိုရာ့ကို မောင် ချစ်တယ်နော်"

"မင်း သိပါတယ် နိုရာ"

"ကလေး မွေးပြီးတော့လည်း အဲဒီ... အဲဒီကလေးထက် ပိုပြီး ချစ်မှာလားဟင်"

"ဪ... နိုရာရယ်၊ မင်းက အမိက၊ ကလေးက မင်းရဲ့ကိုယ်ပွားပဲဟာ"

သူ ခဏ ငြိမ်သွားသည်။

"ဒါဆို သားလေး မွေးမယ်"

"မင်း ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်မလဲ နိုရာ၊ ကလေးဆိုတာ ပန်းပုခန်းထဲမှာ စိတ်ကြိုက် လိုချင်သလို ထုလို့ ရတာမှ မဟုတ်တဲ"

သူကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

"နိုရာ သိပါတယ်၊ ယောကျ်ားတိုင်း သားလိုချင်ကြတာချည်းပဲ၊ မောင့်အတွက် နိုရာ ယောကျ်ားလေး မွေးပေးမယ်နော်"

"အဲဒီအတွက် ခေါင်းထဲ မထားပါနဲ့ နိုရာ၊ မိန်းကလေး မွေးလည်းကိုယ့်အတွက် အတူတူပါပဲ နိုရာ"

ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို အသာဖယ်ပြီး မှန်တင်ခုံဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံကျလာသည်။ တစောင်းအနေအထား လှည့်ပြီး မှန်ကြည့်သည်။

"နိုရာ ခါးကလေး တုတ်လာပြီ ထင်တယ်နော်"

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သည်။ သူ့ခါးမှာ လုံးဝ မပြောင်းလဲသေးဘဲ ထွာဆိုင်သာသာကလေး ဖြစ်၏။

"မဟုတ်သေးပါဘူး နိုရာရယ်၊ စောပါသေးတယ်"

"ဘယ်ကလာ၊ ဆရာဝန်က ပြောတယ်၊ တချို့မိန်းမတွေကကိုယ်ဝန်

အထွားနှုန်း ပိုမြန်တယ် တဲ့၊ ပြီးတော့ နိုရာ လေးလာသလိုပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မသိသာသေးပါဘူး နိုရာရဲ့”

“တကယ်”

သူ လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့် အပြုံးကို မြင်တော့-

“လာ... မောင့်ကို နိုရာ ပြမယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာပေါ် တွန်းလှဲချသည်။ သို့သော် နောက်တနေ့ မနက်မှ စပြီး စိတ်ပျက်စရာကြုံရတော့၏။ နေ့တိုင်း လိုလို နိုရာ ဖျားသည်။

တနေ့ ရုံးမှ အပြန်တွင် ယောက္ခမကြီးက ဆီးမေးသည်။

“ရုံးမှာ အခြေအနေကောင်းရဲ့လား လုခ်"

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ သူတို့နဲ့ကျွန်တော် အသားကျစ ပြုပါပြီ၊ ကျွန်တော်က လေ့လာဆဲ ရှိပါသေးတယ်၊ လုပ်စရာ သိပ်များများစားစား မရှိသေးပါဘူး”

“ဒါပေ့ါလေ၊ ဒါမျိုးဆိုတာ အချိန်ယူရတာပဲ”

ကျွန်တော်က အဘွားကြီးကိုကြည့်ပြီး-

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျောင်းကို ပြန်သွားပြီး စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ရမလားလို့တောင် အောက်မေ့တယ်၊ ကျွန်တော်ကျောင်းက ထွက်လာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဗိသုကာနဲ့ အင်ဂျင်နီယာ အတတ်ပညာဟာ အများကြီး တိုးတက် ပြောင်းလဲ သွားပြီ၊ သတ္တုပစ္စည်းတွေကို အဆောက်အအုံတွေမှာ ထည့်သုံးတာကျွန်တာ်တို့ခေတ်မှာ မသင်ခဲ့ရဘူး မေမေဟောဒင်၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူး”

“ဖြည်းဖြည်းပေ့ါကွယ်၊ ဘာမှ အလောတကြီး လုပ်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး” မေမေဟောဒင်သည်လေသံ ထွက်လျှင် ဘာဆိုလိုသည်ကိုကျွန်တော် သိသည်။ ကျွန်တော် မသိသည့် အကြောင်းတွေ သူ သိထားသည်။ သွားမေးလျှင် လေကုန်ရုံ ရှိမည်။ အချိန်တန်မှ ပြောချင် ပြောမည်။ မပြောဘဲ နေချင်လည်း နေမည်။ သည်တော့ ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲ ရမည်ပေ့ါ။

ကျွန်တော့် ယောက္ခမကြီးသည် အလွန်ထက်သည့် အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း သူ့ကိုယ်ပိုင်ဟန်၊ ကိုယ်ပိုင်မူဖြင့် နေတတ်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ပထမဆုံး အလုပ်ဝင်ရမည့်နေ့ကို သွားသတိရသည်။

ကျွန်တော့်ကို စာကြည့်ခန်းထဲ လာဖို့ ခေါ်သည်။ အံဆွဲထဲမှ စာအိတ်တလုံး နှိုက်ယူပြီး ဘာမှ မပြောဘဲကမ်းပေးသည်။

စာအိတ်ကိုကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ စာလုံးတွေ၊ ကိန်းဂဏန်းတွေ မွဲနေအောင် ပုံနှိပ်ထားသော စတော့လက်မှတ်တွေ ထွက်ကျလာ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှကောက်ယူပြီးကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်သည်။ စုစုပေါင်း ဟောဒင်နှင့်ကာရူသာကုမ္ပဏီစတော့၏ နှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်း ရှိသည်။ စတော့လက်မှတ်များ၏ နောက်ကျောတွင်ကျွန်တော့်နာမည်နှင့် လွှဲပေးထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ပေးလိုက်ပြီး-

"ကျွန်တော် လုပ်အားခ တပြားမှ မရသေးတဲ့အတွက်ကျွန်တော် လက်မခံပါရ စေနဲ့မေမေဟောဒင်"

အဘွားကြီး ပြုံးသည်။

"မကြာခင် မင်း ရလာတော့မှာပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုကျွန်တော် မရသေးဘူးလေ၊ ဒါကြောင့်ကျွန်တော် မယူတာပါ မေမေဟောဒင်၊ ယူရင်ကျွန်တော် ငတုံး ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ အလုပ်ထဲမှာကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး လုပ်သက်ရင့်တဲ့ ရာထူးကြီးတဲ့ လူတွေရဲ့ အငြိုအငြင်ကိုကျွန်တော် မခံပါရစေနဲ့"

"မင်း ဒီနေ့ သတင်းစာ မဖတ်ရသေးဘူး ထင်တယ် လုခ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မဖတ်ရသေးပါဘူး"

"ဒါဆို ရော့... ဖတ်ကြည့်ပါဦး"

ခရော်နီကယ် သတင်းစာကိုကျွန်တော့်ရှေ့တိုးပေးသည်။ စီးပွားရေးသတင်းစာမျက်နှာ ဖွင့်လျက်သား။ စာလုံးသေးသေးဖြင့် ရေးထားသည့် သတင်းခေါင်းစဉ်ကိုကျွန်တော် မြင်လိုက်၏။

"ဟောဒင်နှင့်ကာရူသာကုမ္ပဏီတွင် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ တစ်ဦး ခန့်လိုက်ခြင်း"

သတင်းဆောင်းပါး၏ထိပ်တွင်ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံနှင့်။ ကျွန်တော် ခပ်လောလော ဖတ်လိုက်သည်။

သတင်းစာကို ပြန်ပေးရင်း-

"ကျွန်တော် စပုံက မမြန်လွန်းဘူးလား မေမေဟောဒင်"

“ဟောဒင်မျိုးမှာ ဒါထက် နိမ့်တာ မရှိဘူး လုခ်”

ကျွန်တော် ဟောဒင်မျိုး မဟုတ်ပါဟု ပြောလျှင်လည်း အရာထင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။ အားလုံးပြီးနေပြီ။

အဘွားကြီး၏ အမူအရာက သမီးတယောက် မဆုံးရှုံးဘဲ သားတယောက် အမြတ် ထွက်လာသည့် အလား။

“အတက်မြန်ရင် အကျမြန်လိမ့်မယ် ထင်တယ် မေမေဟောဒင်”

“မင်းဟာ တော်တော်ကတ်သီးကတ်သတ်တွေးတတ်ပါလား လုခ်”

“လွယ်လွယ်ရရင် လွယ်လွယ် ဆုံးတတ်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

မေမေဟောဒင် ပြုံးသည်။

“ဒီလိုမတွေးပါနဲ့ကွယ်၊ မင်း အားလုံး အဆင်ပြေမှာပါ၊ မေမေဟောဒင် သိနေတယ်လေ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုအခန်းထဲမှကျွန်တော် လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ဘက်မှ လှမ်းခေါ်ပြန်၍ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

“မင်း စာအိတ်ကြီး မေ့ထားခဲ့ပြီ၊ ယူသွားလေ လုခ်”

“မေမေဟောဒင်ပဲ ယူထားပါဦး၊ ကျွန်တော့်လုပ်အားခ အဲဒီလောက်ကာမိတဲ့ အချိန်ကျမှကျွန်တော် ယူပါရစေ”

စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည့် အမူအရာဖြင့် မျက်နှာ ညှိုးကျသွားသည်။ မေမေ ဟောဒင့် စေတနာကို စော်ကားလိုစိတ်ကျွန်တော့်တွင် မရှိပါ။ စားပွဲဆီသို့ လှည့်လာပြီး-

“ကျွန်တော့်ကို တဆိတ် နားလည်ပါ မေမေဟောဒင်၊ စေတနာကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ သဘော မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကကျွန်တော့်မှာ သိပ်ပြင်း နေလို့ပါ”

“မေမေဟောဒင် နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ မင်းကိုပိုပြီးတောင် သဘောကျသွားသေးတယ်၊ ဟောဒင်မိသားစုဝင် ဆိုတာ ဒီသတ္တိမျိုး ရှိရမယ်လေ"

ဘာမှ ပြန်ပြောစရာ မရှိသဖြင့်ကျွန်တော် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“မင်းကံကောင်းပါစေ လုဒ်”

ပြန်ပြုံးပြပြီး-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေဟောဒင်"

သည်ကတည်းကကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မရှင်းမလင်း ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

★★★

နီရာ ဆင်းလာတော့ ကျွန်တော်တို့ကော်ဖီ သောက်ပြီးခါစ ရှိသေးသည်။ သူက အပြင်ထွက်ဖို့ အဝတ်အစား လဲပြီးသား။ ကျွန်တော့်မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားသည်။ မွန်းမလွဲမီ နီရာ အောက်ထပ် ဆင်းလာလေ့ မရှိ။

သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အမူအရာဖြင့် မေးသည်။

“မောင် ဒီနေ့ ရုံးကို အစောကြီး သွားဖို့ လိုလားဟင်”

“မလိုပါဘူး”

တနှစ်လုံးကျွန်တော် မသွားလည်း ဘယ်သူမှ သတိထားမိမည် မဟုတ်ပါ။

“ဟုတ်လား၊ ဟန်ကျလိုက်တာ၊ မောင့်ကို နီရာ ပြစရာ ရှိလို့”

“ဘာများလဲကွာ”

“မောင့်ကို အံ့ဩစရာကလေးတခု ပြစရာ ရှိလို့လေ”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြောလေ၊ ခုတလော အံ့ဩစရာတွေချည်း ဆက်တိုက်ရနေတော့ ထားစရာနေရာ ရှိပါတော့မလား မသိဘူး”

နီရာ ရယ်သည်။

“ဒီတခုကိုတော့ မောင် သဘောကျမှာပါ”

မအေကြီးကို နီရာ လှမ်းကြည့်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ပြုံးကြသည်။

“သူငယ်ချင်းတယောက်က သူ့အိမ်ကို အပ်ချင်လို့တဲ့၊ မောင့်ကိုပဲ အပ်ချင်တယ်တဲ့လေ"

အင်း... နောက်ဆုံးတော့ လုပ်စရာ ပေါ်လာသားပဲ။

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲဟင်"

"သိပ်မဝေးပါဘူး၊ မောင်နဲ့ နိုရာ သွားကြည့်မယ်လေ၊ ပြီးမှ နိုရာ့သူငယ်ချင်း အမျိုးသမီး လုပ်ချင်တာတွေ ပြောပြမယ်"

"သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ မောင်က အသင့်ပဲလေ၊ မမလေး ခေါ်ရာ လိုက်ဖို့ပဲ"

"နိုရာလည်း အသင့်ပဲ၊ အပေါ်ထပ်မှာ နံနက်စာ စားခဲ့ပြီ"

အိမ်ကြီးမှာ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းနှင့် အိပ်မက်ထဲတွင်တွေ့ရတတ်သည့်အိမ်ကြီးမျိုး ဖြစ်၏။ အခန်း ၁၇ ခန်း ပါသည်။ တောင်ကုန်းထိပ်မှ ပင်လယ်ကွေ့မြင်ကွင်းကို စီးမိုး ငုံ့ကြည့်နေသည့် အိမ်ကြီး။

ရှေးဟောင်းကျောက်ဖြူသားဖြင့်ပြီးသည့်ဆင်ဝင်လှေကားထစ်များမှာကျက်သရေ ရှိလှသည်။ အခန်းကြီးတွေက အကျယ်ကြီးတွေ။ ယခုခေတ် အခန်းတွေနှင့် ဘာမှ မဆိုင်။ အိမ်နောက်ဘက်တွင်ကားသုံးစီး ထားနိုင်သည့် မော်တော်ကား ဂိုဒေါင်နှင့် ဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်က အစေခံတန်းလျား။

အညိုရောင်ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်ထားသည့် အိမ်ကြီးမှာ ဆေးရောင် မှိုင်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် အပြာရောင် အမိုးမှာ မိုးကောင်းကင်မှ အရောင်တွေကို စုပ်ယူထားသည့်နှယ်။

"သိပ်လှတာပဲ၊ ဘာမှ ပြန်လုပ်ဖို့ မလိုဘူး နိုရာ၊ မင်း သူငယ်ချင်းကို ပြောပြပါ၊ ဘာမှ ထပ်မပြင်ပါနဲ့လို့၊ သူ့နဂိုအလှ ပျက်သွားလိမ့်မယ်"

"ဒါပေမဲ့ ရေချိုးခန်းနဲ့ အနွေးဓာတ်ပေးဖို့ အခန်းတွေတော့ ခေတ်မီအောင် လုပ်ဖို့ လိုမှာပေါ့"

ကျွန်တော်က အိမ်ထဲ လျှောက်ကြည့်ရင်း သူနှင့် သဘောတူလိုက်သည်။

"အင်း.. ဒါတော့ ဟုတ်တယ်"

"ကလေးခန်း တခန်းလည်း လိုမယ်၊ ပြီးတော့ မြောက်ဘက်ဆောင်မှာ အမျိုးသမီး အတွက် စတူဒီယိုကြီးကြီး တခန်း လုပ်ပေးရလိမ့်မယ် မောင်၊ အဲဒီအဆောင်က အလင်းရောင် အကောင်းဆုံးလေ၊ သူ့အမျိုးသားအတွက် သီးသန့်ဧည့်ခန်းနဲ့ ရုံးခန်းတခန်းလည်း လိုမယ် မောင်ရဲ့ သူ့အလုပ်တွေ အိမ်မှာ ယူလုပ်ချင်တဲ့အခါ လုပ်နိုင်တာပေါ့"

ကျွန်တော် ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်လာသည်။

"နေပါဦး နိုရာ၊ ဘယ်သူ့အိမ်လဲ ပြောပါဦး"

"မောင် မှန်းကြည့်လေ"

"မမှန်းတတ်ပါဘူး"

"မောင်နဲ့ နိုရာအတွက် မေမေ စပ်ပေးတာလေ"

ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။

"ဘုရား... ဘုရား.. ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ပြင်ဆင် ထိန်းသိမ်းစရိတ် ဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား နိုရာ၊ ကိုယ့် တနှစ်လုံးလုပ်စာ စုထားတာတောင် တလစာ ရှိမှာ မဟုတ် ဘူး"

"အို.. မောင်ကလည်း ဘာဆိုင်လဲ၊ ဘာလို့ငွေရေးကြေးရေး ထည့်တွက်နေတာလဲ၊ နိုရာ နှစ်စဉ် မိသားစုဝင်ငွေတွေ အများကြီး ရှိတာပဲဟာ၊ ကြိုက်သလို သုံး၊ ပိုသေးတယ်"

"အဲဒါ မောင် သိပါတယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမကိုကိုယ်ပဲ ရှာကျွေးချင်တယ်လေ၊ အဲဒါလည်းတခါတလေ ထည့်စဉ်းစားဦးမှပေါ့ မိန်းမရဲ့ အဘွားကြီးက အရာရာ ငွေနဲ့ချည်း တိုင်းပြီး လုပ်နေတာကိုး၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ကြေးစားယောက်ျားဘဝ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေပြီ"

"မောင်က ဘာကြောင်တာလဲ၊ လူနဲ့သူနဲ့ တူအောင်နေဖို့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေရာ လိုတယ်လေ၊ ကလေးကို အဲဒီလိုနေရာမျိုးမှာကြီးပြင်းစေချင်တယ်လေ"

"ကလေးကိုကြီးပြင်းဖို့ တောင်ကုန်းပေါ်က ၁၇ ခန်း ပါတဲ့ အိမ်ကြီး ရှိမှတဲ့လား နိုရာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခွဲနေချင်တယ် ဆိုရင်လည်း အိုးနဲ့ဆန် တန်ရုံ ဝယ်နေလို့ ရတာပဲ၊ တို့နဲ့ တန်တဲ့ အိမ်တွေ ပြည့်လို့"

နိုရာ့အသံတွင် သရော်သံ ပါလာသည်။

"ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ နိုရာ အဲဒီလိုအိမ်မျိုးမှာ နေပြီး မသေနိုင်ဘူး၊ မိရိုးဖလာ အဆင့်အတန်းကို ထည့်တွက်ရသေးတယ်"

"မင်းက မင်းအဆင့် တွက်တာ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ်ပဲ တန်ရာတန်ရာ နေချင်တယ်"

နိုရာ့အသံ အေးစက်လာသည်။

“နိုရာနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ကတည်းက မောင့် အဆင့်အတန်း မြင့်သွားပြီလေ၊ ဟောဒင်နဲ့ကာရှုသာမှာ မောင် အလုပ်လုပ်ကတည်းက မောင့်အဆင့်အတန်း မြင့်သွားပြီလေ၊ ဆန်ဖရန် စစ္စကို အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ မောင့်ကို ဟောဒင် မိသားစု ပိုင်တယ်၊ မောင်ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် မောင်ဟာ နိုရာတို့နဲ့ အတူတူ ဖြစ်သွားပြီ”

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရေခဲရည်နှင့် အပက်ခံလိုက်ရသလို အမှန်ကို ရုတ်ခြည်း နားလည်လိုက်ပြီ။ တကိုယ်လုံး နာကျင်သွား၏။ နိုရာ ပြောသည်မှာ အမှန် ဖြစ်လေသည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားပြီလေ။ လေသူရဲကောင်း ဗိုလ်မှူးကြီးကေရီ၏ ဘဝသည် တစခန်းရပ်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့် လက်ရှိ ဘဝတန်ဖိုးသည် သူတို့ လက်ထဲတွင် ရောက်နေ ချေပြီ တကား။

“နိုရာ ဒီအိမ်ကို သဘောကျတယ်၊ မောင် မလုပ်နိုင်ရင် တခြားဗိသုကာ တယောက်ကို ရှာမယ်"

ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် သိလိုက်၏။ နိုရာသည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တော့ မည်ဟူ၍။ သည်ကိစ္စ ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်လောက် အရေးကြီးသည်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သဘောပေါက် လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ဘဝ လမ်းဘေး ရောက်သွားနိုင်သည့် အဖြစ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ လုပ်တာပေါ့”

သူကကျွန်တော့် လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လာပြီး-

“လုပ်ပါ မောင်ရယ်၊ မောင် ဘယ်တော့မှ နောင်တမရစေရပါဘူး၊ ကိုယ်နေတဲ့ အိမ်ကိုကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက် မောင် လက်စွမ်းပြလိုက်စမ်းပါ၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ အကျော်ကြားဆုံး ဗိသုကာ ဖြစ်ရပါစေ့မယ်”

ကျွန်တော့်ကိုသည်လို အားပေးစကား ပြောနေသော်လည်း အနိုင်ရမှုကြောင့် သူ့ မျက်လုံးများတွင် အရောင် တလက်လက် တောက်နေ၏။ ကျွန်တော် အလုပ်မှ အပြန်တွင် အမြဲ ပွေ့ဖက်ကြိုဆိုနေကျ နိုရာ့အကျင့်သည် မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့မှစ၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

★★★

အိမ်ကြီးကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံပြီးသွားလေပြီ။ ကျွန်တော် အမှတ်တွေ အများကြီး ရလိုက်ပါ၏။ သို့သော် တကယ်လုပ်သူကကျွန်တော် မဟုတ်။ ဆောက်လုပ်ရေးပိုင်းလောက်သာ ကျွန်တော် ပါရပြီး အားလုံး နိုရာ့အစီအမံတွေချည်း ဖြစ်၏။ သူ့အနုပညာ အတွေးအခေါ်တွေကိုကျွန်တော်က ဆောက်လုပ်လို့ ရအောင်

ဘာသာပြန်ပေးရခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက် ဘာမှ မပါပေ။

သူ့ဟာနှင့် သူတော့ တွက်ကိန်းကိုက်နေသည်။ အိမ်ကြီးမှာ အလှပြဖို့သက်သက် ဆောက်ထားသည့် အိမ်ကြီးနှင့် တူနေသည်။ 'အလှဂေဟာ' မဂ္ဂဇင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရောက်လာကြပြီး ဓာတ်ပုံများစွာ ရိုက်ကာ သတင်းယူပြီးမှကျွန်တော်တို့ လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းဖြစ်ကြသည်။ မဂ္ဂဇင်း ထွက်လာပြီး တလအတွင်း ကျွန်တော်သည် နေ့ချင်းညချင်း ထိပ်သီးစာရင်းဝင် ဗိသုကာ ဖြစ်သွားလေသည်။ အိမ်တိုင်း၊ အိမ်တိုင်းမှ အိမ်ရှင်မတွေ အလှခြယ်မှုန်းဖို့ကျွန်တော့်ဆီ စုပြုံလာကြသည်။ အလုပ်တွေ လှိမ့်ရလာ၏။ ငွေတွေ လှိမ့်ဝင်လာ၏။

ဟုန်းခနဲ တက်လာသည့် အောင်မြင်မှုမျိုးဖြစ်၏။ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်ရမည့်အစား ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လာသည်။

အိမ်ရှင်တဦးကိုကျွန်တော် ငြင်းလိုက်ရာမှ ပြဿနာ စပေါ်တော့၏။ ကျွန်တော့် ရုံးခန်းထဲသို့ ဂျော့ဟောဒင် ဝင်လာသည်။

တအံ့တသြ မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဂျော့မှာ အလွန်ကြီးခိုင်သည့် လူထွားကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ နှင်းဆီပန်းရောင်ပေါက်နေ၏။ အလုပ်လုပ်ရာတွင်အလွန်ပြတ်သားပြီး အားကိုးရသူလည်း ဖြစ်၏။

"အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ လုဉ်"

"ကောင်းပါတယ် ဂျော့"

ကျွန်တော်က ပုံဆွဲ စားပွဲပေါ်မှ မီးလုံးကို လှမ်းပိတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

"ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဂျော့"

"တို့ စကား ခဏပြောရအောင် လုဉ်'

"ကောင်းသားပဲ"

ကျွန်တော်ကုလားထိုင်တလုံးကို လက်ညှိုးပြလိုက်သည်။

"ခုပဲ လစဉ်ပြန်တမ်းနဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကိုကိုယ် ဖတ်လာတယ်၊ ကိုရင် မချောင် ပါလား၊ သိပ်ပိနေပြီ ထင်တယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ဂျော့၊ ဘာမှ အလုပ်မရှိဘဲ နေလာတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အပြောင်းအလဲပေါ့"

ကျွန်တော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး-

"ကိုယ် စဉ်းစားနေတယ်၊ မောင့်ရင့်ကို သီးခြားဌာနတခု ခွဲပေးဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့၊ တော်ရုံ အလုပ်တွေကို ချာတိတ်တွေနဲ့ လွှဲထားလိုက်ရင် အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးတွေကို ပိုပြီး အာရုံစိုက်နိုင်တာပေါ့"

စစ်တပ်မှာတုန်းကတည်းက ဒီလိုစကားမျိုးကို ကျွန်တော်ကြားဖူးနေကျ။ ကျွန်တော် အလေးမထားသည့်ကိစ္စ။

"ဘာ အလုပ်ကြီး၊ အကိုင်ကြီးတွေလဲ ဂျော့၊ ကျွန်တော်က အသေးအဖွဲလေးတွေ လုပ်နေကျပဲ"

"မောင်ရင့် အလုပ်ခွင်မှာကဏ္ဍခွဲလို့အများကြီးရတယ် လုဝ်၊ အလုပ်များနေတာနဲ့ အခွင့်ကောင်းတွေ လက်လွတ်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်အကိုင် အပ်ဖို့လာတဲ့ အိမ်ရှင်တယောက်အနေနဲ့ ဗိသုကာတယောက်က လက်မခံနိုင်ရင် အခြားဗိသုကာ တယောက် ဆီ သွားလိုက်ရုံပေါ့"

"ခုနက ထွက်သွားတဲ့ မစ္စတာရော်ဘင်ဆင်လို ဆိုပါတော့ ဗျာ"

"မစ္စတာရော်ဘင်ဆင် တယောက်တည်းကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ နောင်လည်း အများကြီး ရှိဦးမယ်၊ သူတို့တွေက မောင်ရင့်ဆီကို ပုံလိုချင်လို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြံ ဉာဏ် လိုချင်လို့ လာတာ၊ အတွေးအခေါ် လိုချင်လို့ လာတာ"

"ရှင်းရှင်းပြောပါ ဂျော့ရာ၊ သူတို့ကျွန်တော့်ဆီကို အကြံဉာဏ် လိုချင်လို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆီကို လာတဲ့ ငတုံးတွေ၊ ငတုံးမတွေဟာ ဗိသုကာ အတွေးအခေါ် ဆိုတာနဲ့ မျက်နှာကို လာမှန်ရင်တောင် ဘာမှန်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကျွန်တော့်ဆီ လာတာက ဝုန်းခနဲ နာမည်တက်နေလို့ ဖက်ရှင်တရပ် အနေနဲ့ လာတာပါ"

သူကကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး-

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ လုဝ်၊ လာပစေပေါ့၊ သူတို့ လာနေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား"

"အဲဒါဘယ်လောက်ကြာကြာခံမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲဂျော့၊ ကျွန်တော့်အိမ်လို သူတို့အိမ်တွေ မဂ္ဂဇင်းထဲ မပါရင် သူတို့ အလာရပ်သွားမှာပေါ့"

"ဒီလို မဖြစ်စေရဘူးလေ၊ ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ထိန်းထားရမှာပေါ့၊

ဒါကြောင့် တို့ ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိတယောက် ခန့်ထားတာပေါ့”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။

“တော်ပါ ဂျော့ရယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်က လက်ရာတွေ နိုရာ့စိတ်ကူးမှန်း ခင်ဗျား ရော၊ ကျွန်တော်ရော သိပါတယ်”

သူကဘာမှမပြောဘဲသူ့လက်တွေကိုငုံ့ကြည့်နေ၏။ ဂျော့၏လက်ချောင်းများမှာ နူးညံ့ဖြူဖွေးပြီး ဂရုတစိုက် ထိန်းသိမ်းထားမှန်း သိသာလှသည်။ အတန်ကြာမှကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကိုယ်ဟာ ဗိသုကာပညာကို မောင်ရင့်တဝက်တောင် မတတ်ဘူး၊ ဖရန့်ကာရူသာက ဗိသုကာ အစစ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့လုပ်ငန်းကြီး တိုးတက်အောင် သူ လုပ်နိုင်ခဲ့တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ရော်ဘင်ဆင် အိမ်ကြီးကိုတော့ကျွန်တော် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မြေ အနေအထားရော အိမ်ပုံစံကိုရောကျွန်တော် လေ့လာပြီးပြီ၊ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ပုံစံအရဆိုရင် ဘယ်လို ဆောက်ဆောက် တောအိမ်ပုံစံကြီးပဲ ထွက် လာမှာ”

“ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းတောင် အကုန်ခံမှာတဲ့၊ တို့အတွက် ဒေါ်လာ တစ်သောင်းကော်မရှင်ရမယ်၊ အလုပ်က တပတ်စာလောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် ဆောက်ချင်တဲ့ အိမ်ထဲမှာ အဲဒီလိုအိမ်မျိုး မပါဘူး ဂျော့”

ကျွန်တော် ခေါင်းမာစွာ ပယ်ချလိုက်သည်၊

“အဲဒါကြောင့် မောင်ရင့်ကို ဌာနခွဲပေးချင်တယ် ပြောတာပေါ့၊ အဲဒါမှ မောင်ရင် လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်အပေါ်မှာ အာရုံစိုက်နိုင်မှာ၊ အလုပ်ရှင်တွေလည်းကျေနပ်ကြမယ်၊ ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်မှု ပိုပေးနိုင်မှာမို့”

စီးကရက် တလိပ်ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။ ဒီလိုဆိုတော့ သူ ပြောပုံက သဘာဝကျနေသည်။ အလုပ်တွင်ကောင်းတွင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

“အဲဒီတော့ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ပထမဆုံး မစ္စတာရော်ဘင်ဆင်နဲ့ တွေ့လိုက်ပါ၊ အလုပ်တွေ များတဲ့အထဲကကြိုးစားပြီး ဆောက်လုပ်ပေးတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်ပါ”

သူ မတ်တတ် ထရပ်သည်။ သူ လာသည့်ကိစ္စ အောင်မြင်သွားပြီကိုး။

“ပြီးတော့ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးနဲ့ ညှိလိုက်ပါ။ မောင်ရင့်ဌာနခွဲအတွက် အသေးစိတ် တိုင်ပင်ဖို့ တရက် နေ့လယ်စာ ဆိုစားကြတာပေ့ါ"

ပိတ်သွားသည့် အခန်းတံခါးရွက်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူနှင့်အတူ နေ့လယ်စာ စားဖြစ်လျှင်ကျွန်တော့်ဘဝ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲ ရှိမည်။ မစားဖြစ်လျှင်ကျွန်တော် ခံရမည်ကို သိလိုက်၏။

ပုံဆွဲစားပွဲ ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပင်မ အိပ်ခန်းကြီးတစ်ခုကို တွဲလျက် ရောမ ရေချိုးခန်းကြီးနှင့် အလှပြင်ခန်းတခန်းအတွက်ကျွန်တော် ပုံထုတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ဆန်ဖရန်စစ္စကို ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ၏ အိမ် ဖြစ်သည်။ ရေချိုးကန်မှာ ၆ ပေ၊ ၈ ပေ ရှိ၏။ တအိမ်သားလုံး စုပြီး ရေချိုးနိုင်သည့် ရေချိုးကန်မျိုး။ အိမ်ရှင်မ သဘောကျ လုပ်ခိုင်းသည့် ရေချိုးခန်း ဟုတ်နိုင်ပ့ါ မလားဟုကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်နေ၏။ ရေပန်းပွားနှင့် ချိုးရမည့် နေရာက သတ်သတ်၊ အိမ်သာနှင့် လက်ဆေးကန်များတွင် တပ်ဆင်မည့် ပစ္စည်းတွေက အားလုံး ရွှေသားအတိ။

ချက်ချင်း ဘဝကို အလျားလိုက် မြင်လာသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အိမ်သာတွေ၊ အလှပြင်ခန်းတွေ ဆောက်ပြီး နားမည်ကြီးနေမည့် ဗိသုကာ လုခ်ကေရီ။ လုခ်ကေရီရဲ့အိမ်သာ ဒီဇိုင်းတွေ သိပ်ကောင်းတာပဲဟော့ဟု ချီးကျူးထောမနာ ပြုကြမည်။

ဆွဲလက်စပုံကို စားပွဲပေါ်မှ လုံးထွေးဆွဲယူပြီး ဂျော့ရုံးခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ နေ့လယ်စာ စားဖို့ ချိန်းစရာ မလိုတော့ပါ။ ချိန်းလျှင်လည်း ဘာမှ အလုပ်ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်တော့။

“မစ္စတာဟောဒင် တယ်လီဖုန်း ပြောနေပါတယ်” ဟု အတွင်းရေးမှူး တားသည့်ကြားမှ ‘ကိစ္စမရှိဘူး” ဟု ပြောပြီး အတွင်းခန်းသို့ တန်းဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော် ရောက်တော့ သူ ဖုန်းချကာစ ရှိသေးသည်။

သူက တအံ့တဩ မော့ကြည့်ပြီး-

“ဘာများလဲ လုခ်”

သူကကြိုတင် အကြောင်းမကြားဘဲ သူ့အခန်းကို အဝင်ခံလေ့ ရှိသူ မဟုတ်။

“ခင်ဗျား ပြောတာ တကယ်ပဲလား ဂျော့”

“ဒါ တကယ်ပါ လုခ်”

“ဒါဆို ခုပဲကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြရအောင်လား"

သူ ပြုံးသည်။

“အချိန်မကျသေးပါဘူးကွာ”

“အချိန်ကျတယ်၊ မကျဘူး ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ၊ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ ဘာရှိတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားမှ မသိတာ"

သူကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီးကြောင်သွားသည်။ ခဏနေမှကုလားထိုင် တလုံးကို ညွှန်ပြပြီး-

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ မောင်ရင့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာတွေ ရှိနေလို့လဲ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်တွင်ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။ အိတ်ထဲမှ စီးကရက် တလိပ် ဆွဲထုတ်ပြီး

“တန်ဖိုးနည်းနည်းနဲ့ လူအများစု ဝယ်နိုင်တဲ့ အိမ်မျိုးတွေကို များများ ဆောက်မယ်၊ အခြေခံအားဖြင့် ပုံစံတမျိုးပဲ ထုတ်ပြီး သုံးမျိုး ဆောက်နိုင်အောင် လုပ်မယ်၊ ဒေါ်လာ တစ်သောင်း၊ သောင်းတစ်ထောင် လောက်နဲ့ ရောင်းနိုင်ရမယ်’'

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မြေတွေ အများကြီး လိုမှာပေ့ါ”

“အဲဒါကျွန်တော် စဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ ဒါလီမြို့ဘက်မှာ ဧက ရှစ်ဆယ်လောက် ရှိတယ်၊ တိုက်ဆောက်ဖို့ အကောင်းဆုံး နေရာပဲ"

“မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆောက်မယ့်ကန်ထရိုက် ရှိလို့လား”

ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် မလုပ်နိုင်ဘူးလား”

သူ ရုတ်တရက် ဘာမှ မပြောဘဲ စားပွဲပေါ်မှ ခဲတံကလေးကို လက်နှင့် ဆော့ကစား နေသည်။

“မောင်ရင် အရေးကြီးတဲ့ အချက်တချက်ကို မေ့နေတယ်”

“ဘာလဲ ဂျော့”

"တို့က ဗိသုကာ အဖွဲ့လေ၊ ငွေစိုက်ပြီး အိမ်ဆောက်တဲ့ကန်ထရိုက်တွေ မဟုတ်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လဲ၊ တွဲလုပ်တာပေါ့၊ သူများတွေလည်း တွဲ လုပ်ကြတာပဲ"

"သူများတွေ ဘာပဲလုပ်လုပ် တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ တို့ လုပ်လို့ မကိုက်ပါဘူး၊ တို့ အလုပ်က ဘာမှ မစိုက်ရဘူး၊ ငွေတွေ မြှုပ်ထားပြီး ရင်တမမလည်း ဖြစ်မနေရဘူး၊ တို့က ပုံထုတ်ပေး၊ တွက်ပေးပြီး ငွေတောင်းရုံပဲ၊ ကန်ထရိုက်တာတွေလို ဘာမှ ဦးနှောက် မခြောက် ရဘူး"

"ကန်ထရိုက်တွေက ငွေတွေကျွန်တော်တို့ထက် အများကြီး ပိုရတာကိုး"

"သူ့ဟာသူ ရပလေ့စေ၊ တို့က လောဘကြီးဖို့မှ မလိုတာ"

"ဒါဆို ခင်ဗျား စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ကျွန်တော် ယူဆရမှာလား ဂျော့"

"ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ ခုလောလောဆယ် အခြေအနေအရ မလုပ်သင့်တော့ဘူးလို့ ပြောတာပါ၊ ဒီလိုစီမံကိန်းမျိုးကို အကောင်အထည် ဖော်ပေးမယ့်ကန်ထရိုက်တာတွေ့ရင်တော့ ပြောလေ"

ကျွန်တော် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် မြင်သလို သူလည်းမြင်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ဆောက်ပေးမည့်ကန်ထရိုက် တွေ့လျှင် ဗိသုကာတွေအတွက် ငွေမိုင်းတခုတွေ့ခြင်းပင်။ ပုံထုတ်ခ တခုတည်း ဒေါ်လာ တစ်သိန်းခွဲ ရမည် ဖြစ်သည်။

"ကျေးဇူးပဲ ဂျော့၊ ခင်ဗျားအဖြေ အဲဒီလို ပေးလိမ့်မယ်လို့ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပြီး သားပါ"

သူကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ အလေးအနက် လေသံဖြင့်-

"ကိုယ် တခု စဉ်းစားနေတယ် လုခ်၊ မောင်ရင် တခုခု ဆုံးဖြတ်ဖို့ကောင်းပြီ ထင်တယ်၊ မောင်ရင် ဗိသုကာ လုပ်မှာလား၊ ကန်ထရိုက် လုပ်မှာလား"

ကျွန်တော့်ဘဝ၏ အမှောင်ခြမ်း တကဏ္ဍကို ဂျော့က မီးမောင်းထိုးပြလိုက်ခြင်းပင်။ ဗိသုကာပညာကို ကျွန်တော် သင်ယူရခြင်း၏ မူလရည်ရွယ်ချက်ကို ပြန်သိရသည်။ အဆောက်အအုံတွေ ဆောက်ချင်၍ ဖြစ်သည်။ ဒါကိုကျွန်တော် ဝိုးတဝါး မြင်နေခြင်းပါလား။

ဟုတ်သည်။ လူနေအဆောက်အအုံတွေ ဆောက်ဖို့ ဖြစ်သည်။

ခိုအိမ်ကလေးတွေ လုပ်ဖို့ မဟုတ်။ သာမန်လူတွေ နေနိုင်အောင် အများစုအတွက် ရည်စူးပြီး ဆောက်ဖို့ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့် ရုတ်တရက် အပြုံးကို ဂျော့ နားလည်ဟန် မတူ။ သရော်ပြုံး ပြုံးသည် ထင်လျှင် သူ မှားမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင်သည်မျှ သစ္စာတရားနှင့် ယှဉ်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး မချခဲ့ ဖူးပေ။ ကျွန်တော် သူ့ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးပဲဂျော့၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် နားလည်အောင် ထောက်ပြတဲ့အတွက် တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ"

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်မရောက်မီ သတင်းက ရောက်နှင့်နေပြီ။ နိုရာနှင့် မေမေဟောဒင်ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေကြသည်။

"သိပြီးရောပေါ့၊ ဂျော့က အချိန်မဖြုန်းတတ်ဘူး မဟုတ်လား"

နိုရာ့မျက်နှာ သုန်မှုန်နေသည်။

"မောင်က စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဆုံးဖြတ်ခင် အနည်းဆုံး နိုရာနဲ့ တိုင်ပင်သင့်တာပေါ့"

ကျွန်တော်က အရက်ဗီရိုဆီ လျှောက်သွားပြီး ဘာဘွန်း ဝီစကီတခွက် ငှဲ့လိုက်သည်။

"ဘာ တိုင်ပင်ချိန်မှ မရလိုက်ဘူး နိုရာ၊ ချက်ချင်းကိစ္စပြီးသွားတာပဲ"

"လူတွေက ဘယ်လို ထင်ကြမလဲ သိလား"

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်ပြီး ဝီစကီ တကျိုက် သောက်ရင်း-

"မသိဘူးလေ၊ ဆိုပါဦး ဘယ်လို ထင်ကြမှာလဲ"

နိုရာ ဒေါသသံ စွက်ပြီး-

"နိုရာနဲ့ မေမေ့ကိုပြောင်စော်ကားတယ် ထင်ကြမှာပေါ့၊ မောင့်ကိုနိုရာ ဘယ်လောက် တင်ပေးခဲ့တယ် ဆိုတာ အားလုံး သိနေတာပဲ"

"ဒီလို ဖြစ်ကုန်တာ အဲဒါကြောင့်လည်း ပါမယ် ထင်တယ်"

အဘွားကြီးကိုကျွန်တော် တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ စော်ကားမော်ကား လုပ်ဖို့ လုံးဝမရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တပ်က ထွက်လာလာချင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာချိန် မရလိုက်ဘူး၊ ငါ ဘာလုပ်ချင်တယ် ဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးချိန် မရလိုက်ဘူး၊ ဒီလောကထဲကို အလောတကြီး ရောက်လာခဲ့တယ်၊ အားလုံးကျွန်တော့်အပြစ်ပါ မေမေဟေဒင်"

အဘွားကြီးကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်သည့် လေသံ ဖြင့် ပြောသည်။

"ဒါကြောင့် မင်းနာမည်နဲ့ လုပ်ပေးတဲ့ စတော့ရှယ်ယာတွေကို မင်း ငြင်းတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ ရေရေရာရာ မသိခဲ့ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ခု မောင် ဘာလုပ်မလဲ"

နီရာ ဝင်မေးသည်။

"လေ့လာရဦးမှာပေါ့၊ အဆောက်အအုံ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီတခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး အတွေ့အကြုံ ယူရမှာပေါ့"

နီရာက သရော်တော်တော် လေသံဖြင့်-

"မောင်က ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး ဝင်လုပ်မှာလဲ၊ တပတ် ဒေါ်လာ ၇၀ နဲ့ မြေထိုးစက် မောင်းတဲ့ အလုပ်မျိုးလား"

"တနေရာရာကတော့ စရမှာပေါ့လေ"

ကျွန်တော် သူ့ကို ပြုံးကြည့်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

"မြေထိုးစက် ဝင်မောင်းလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ မောင်တို့မှာ ငွေမှ မလိုတာ"

"ဩော်... မောင်က အောက်တန်းစား အလုပ်သမားဘဝကို ခုံမင်တယ်ပေါ့၊ နီရာက ဒီအိမ်ကြီးအတွက် လုံးပန်းလိုက်ရတာ၊ မောင့်နာမည် ထွက်ပါစေဆိုပြီးကြိုးစားခဲ့ရတာတွေ သဲထဲ ရေသွန် ဖြစ်ပြီပေါ့"

"တို့ ရှင်းရှင်း ပြောကြရအောင်ပါ နီရာရယ်၊ ဒီအိမ်ကြီး မွမ်းမံမှုတွေက မောင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ မင်းကိုယ်ပိုင် အယူအဆတွေ၊ အရည်အချင်းတွေပါ"

သူကျွန်တော့်ကို ခဏ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်ကို စိတ်ပျက်

လက်ပျက် အမူအရာဖြင့် မြှောက်ပြပြီး-

"လက်မြှောက်ပါပြီတဲ့ရှင်၊ လက်မြှောက်ပါပြီတဲ့" ဟု ဆိုပြီးကျွန်တော့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို နောက်မှ ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကိုယ်ဝန် ရှိနေမှန်း သိပ်မသိသာပေ။ နိုရာ အစားအသောက်ကို ဂရုစိုက်သည်။ ဗီရိုဆီ ထသွားပြီး အရက်တခွက် ထပ်ထည့်သည်။ ကျွန်တော် ပြန်အလှည့်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော ယောကျ်ားမကြီးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရသည်။

"နိုရာ ပြောတာတွေ ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့ လုဒ်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိစ မိန်းကလေးတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှား လွယ်တတ်တယ်'

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မငြင်းသာသော်လည်း ခုချိန်တွင်ကျွန်တော့် မိန်းမ အကြောင်းကျွန်တော် သိနေပါပြီ။ ကိုယ်ဝန် ရှိရှိ၊ မရှိရှိ နိုရာသည် နိုရာပဲ ဖြစ်နေပါ မည်။

အဘွားကြီးက လေပြေထိုးသည့် လေသံဖြင့်-

"ဂျော့ ပြောတယ်၊ မင်းမှာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်ဖို့ စိတ်ကူး ရှိတယ်ဆို၊ အဲဒါ မေမေဟောဒင့်ကို ပြောပြပါလား"

ကုလားထိုင်တလုံးတွင်ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။

"ပြောလည်း ဘာထူးတော့မှာလဲ၊ သူတို့ ပေါ်လစီနဲ့ မကိုက်ပါဘူး ဆိုပြီး ဂျော့က လက်မှ မခံတာပဲ"

အဘွားကြီးကကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး-

"သူ လက်မခံတာနဲ့ပဲ မင်းက မလုပ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား"

"ကျွန်တော့်မှာ ငွေ သိပ်များများ မရှိတော့......"

"မင်းမှာ ဘယ်လောက် ရှိလဲ"

ဒါကိုတော့ စိတ်တွက်နှင့် ကျွန်တော် လွယ်လွယ်ကလေး ဖြေနိုင်ပါသည်။ လာဂျိုလာတွင် မော်တော်ဘုတ်ကလေး တစီးကို ဒေါ်လာ ခုနစ်ထောင်နှင့် ဝယ်ပြီးကျွန်တော့်တွင် သောင်းကိုးထောင်ပဲ ကျန်တော့သည်။ အဖေ့ အသက်အာမခံ ရထားသည့် ငွေက သောင်း ငါးထောင်။ ပြီးတော့ ပင်စင်ရသမျှထဲမှ ဖဲ့စုထားသည့် ငွေကလေး တချို့။

ကျွန်တော် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဖြေလိုက်၏။

“အဲဒီငွေအားလုံး မင်းက လုပ်ငန်းစီမံကိန်းထဲ ထည့်မယ်ပေါ့”

“အဲဒါ အားလုံးထည့်တောင် စည်ပိုင်းထဲကို ရေတစက် ထည့်သလောက်ပဲ ရှိမယ်၊ မြေဝယ်ဖို့ကချည်း မနည်းဘူး ရှင်းရမှာ၊ တကေကို ဒေါ်လာ နှစ်သောင်းစျေးလောက် ဆိုတယ်၊ အဲဒီမှာတင် ဒေါ်လာ တစ်သိန်းခြောက်သောင်း လိုနေပြီ”

“ငွေရေးကြေးရေးက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေဟောဒင် မင်းကို ဖန်တီးပေး နိုင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က လက်ကာပြပြီး-

“ကျွန်တော် လက်မခံပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ဖြစ်နေဦးမှာပါပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းကို လူမိုက်လို့ ပြောရတော့မှာပဲ လုဒ်၊ သူစိမ်းတယောက် ဆီက အကူအညီ ရရင်တော့ ယူမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

“အဲဒါက တမျိုးပါ မေမေဟောဒင်၊ အလုပ်သဘော သန့်သန့် ဖြစ်သွားပြီလေ၊ ဘယ်တော့မှ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး မပါနိုင်ဘူး”

“တို့နဲ့ဆိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကလည်း အလုပ်နဲ့ မပတ်သက်ဘဲ ရပါတယ် လုဒ်၊ မင်း လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ပေါ်မှာ မင်း ယုံကြည်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အမြတ်တွေ အများကြီး ရမယ်လို့ မင်း တွက်ထားတယ် မဟုတ်လား"

အဘွားကြီးက ခပ်သွက်သွက် မေးသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် တွက်ထားတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ဒေါ်လာ သန်းဝက်လောက်ကျန်တယ်”

အဘွားကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ငွေရအောင် လုပ်တာကို မေမေဟောဒင် မကန့်ကွက်ဘူး၊ မင်းက ဘာလို့နောက်တွန့် နေရတာလဲ”

အဘွားကြီး၏ကမ်းလှမ်းချက်က ရေပက်မဝင်အောင် ဖြစ်နေသည့်အပြင်ကျွန်တော့် ဆန္ဒကလည်း ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့်

ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

နောက်တနေ့တွင်ကျွန်တော် မြေတွေ ဝယ်လိုက်သည်။ နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် ဒန်နီကလေး မွေးသည်။

မွေးမည့်ရက်ထက် နှစ်လနီးပါး စောမွေးတော့ စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားသေးသည်။ သို့သော် ဆရာဝန်ကကျွန်တော့်ကို ဖျောင်းဖျသည်။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိကြောင်း၊ ကလေးမှာ ပကတိကျန်းမာကြောင်း ပြောပြသည်။

ကလေးအကြောင်း ဘာမှမသိသည့် ကျွန်တော်သည် အားတက်ခဲ့လေသည်။ သမီးကလေး ဒန်နီကိုကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးကလေးဟု ထင်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၁)

ညာ၏ အသံတို့သည် အရင်ကနှင့် မတူပေ။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းနံဘေးရှိကလေးခန်းဆီမှ တီးတိုး စကားသံကလေးများ အမြဲကြားနေရတတ်၏။ ရံခါတွင် သမီးကလေး အစောကြီး နိုးလာတတ်သည်။ ငိုသံနှင့်အတူ ဆရာမ နို့ဖျော်သံ၊ နို့တိုက်သံတို့ကိုလည်းကြားရတတ်သည်။ နို့ကို အားရပါးရ တပွတ်ပွတ် စို့နေသံကိုပင်ကြားရတတ်၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိဘဲ သမီး နိုးချိန်တွင်ကျွန်တော် နိုးနေတတ်သည်။ အနည်းဆုံး မနိုးတဝက် နိုးတဝက်ဖြင့်ကလေးခန်းမှ ချစ်စရာ လှုပ်ရှားသံကလေးများကို နားစွင့်နေတတ်သည်။ အားလုံး ပုံမှန် လည်ပတ်နေလေပြီ၊ ထူးခြားနေသည်က နိုရာ။

ဒန်နီ့ကို မွေးပြီး ဆေးရုံက ဆင်းလာကတည်းက တင်းတင်းမာမာနှင့် လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်လွယ်၏။ ညညများတွင် ချွတ်ခနဲ ဆိုလျှင် လန့်နိုးတတ်၏။ တခုခု ဖြစ်တော့ မည်ဟုကျွန်တော်ကြိုသိနေသည်။ သို့သော် ဘာဖြစ်မည်ကိုမူ ခွဲခွဲခြားခြား မတွေးတတ်။ သူ့ကိုကျွန်တော် အကဲခတ်နေသည်။ တစုံတခုကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံ ရ၏။ ထိုတဒင် ဘဝ ရေမျက်နှာပြင်အောက်တွင် ပေါက်ကွဲတော့မည့် အရာတခု ငုပ်လျှိုးနေဘိသို့ရှိ၏။ ကျွန်တော်က သတိကြီးစွာ ထားပြီး အခြေအနေကို ထိန်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ခုရက်ပိုင်းတွင် ပိုပြီး သတိထား နေလိုက်သည်။ မကြာခင် သူ ပုံမှန် ပြန်ရောက်လာ မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ထား၏။ သို့သော်ကျွန်တော် သက်သက် အကောင်းမြင်ဝါဒဖြင့် လိုရာ ဆွဲတွေးနေခဲ့ကြောင်း တညတွင် သိရတော့၏။

မနက် နှစ်နာရီလောက်တွင် အိပ်ရာနံဘေး စားပွဲတင် မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်သည် ရုတ်ခြည်း ဖွေးခနဲ လင်းလာသည်။ တနေကုန် မြေတိုင်းသမားတွေနဲ့ကွင်းထဲက တပင်တပန်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသဖြင့်ကျွန်တော် အိပ်မောကျနေသည်။ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာသော် လည်း ရုတ်တရက် မျက်စိ မဖွင့်သေးဘဲ မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နိုရာ”

သူက အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်လျက်ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

“ကလေး ငိုနေတယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို ခဏငေးကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ‘မောင်

သွားကြည့်လိုက်မယ်လေ” ဟု ပြောပြီး ခြေသုပ်ဖိနပ်ကို စွပ်၊ ညဝတ်အင်္ကျီကို လျှိုကာ ကလေးခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ဆရာမက ဒန်နီကို ပွေ့ပြီး နို့တိုက်နေပြီ။ အလင်းရောင် ရေးရေးတွင် ဒန်နီ မျက်လုံးဖွင့်ပြီးကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာကေရီ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော် ဆရာမ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးရှင့်၊ သမီးကလေး နို့ဆာလွန်းလို့ ခါတိုင်းလိုပဲ ငိုတာပါ”

ကျွန်တော် အနားကပ်ပြီး ဒန်နီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ မျက်လုံး မှိတ်ပြီး နို့ဘူးကို စိတ်ကျေနပ်စွာ စို့နေ၏။

“နီရာကကလေးငိုသံကြားလို့တဲ့ ဆရာမ”

“မမလေးကို ပြောပါ မစ္စတာကေရီ၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့လို့၊ ဒန်နီကလေး နေကောင်းပါ တယ်လို့”

ကျွန်တော် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အိပ်ရာပေါ် ပြန်တက်ကာ မီးမှိတ်ပြီး-

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ နို့ဆာလို့ ငိုတာပါ”

သူ ဘာများ ပြောမလဲဟုကျွန်တော် နားစွင့်နေသည်။ သို့သော် ဘာမှ မပြော။ မျက်ခွံ လေးလာပြီးကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထောက်ခနဲ မီးလင်းလာ ပြန်သည်။ နိုးလာရပြန်၏။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ နီရာ”

ဟင်... သူက အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းပြီး အခန်းထောင့်တွင် ရပ်လို့ပါလား။ လက်ထဲတွင် စောင်နှင့် ခေါင်းအုံး တလုံးကို ပိုက်လျက်။

“မောင်က သိပ်ဟောက်တာပဲ"

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကို ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရှောင်အတိမ်း ကောင်းလှပြီ ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူနေသည့် လက်ဝှေ့ကျော်တယောက် မေးရိုးကို ပင့်အထိုးခံလိုက်ရသည့် အဖြစ်နှင့် တူလှ၏။ လက်ဝှေ့ကျော် ဆက်မထိုး၍ မရတော့ပေ။

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဒေါပွသွား၏။

"ကောင်းပြီ နိုရာ၊ ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ မအိပ်ဘဲ နေရုံ ရှိတာပေါ့"

"အစိပ္ပာယ် မရှိ မပြောပါနဲ့"

"အစိပ္ပာယ် မရှိ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ပြဿနာ ရှာနေတာ၊ ကဲ...ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောလေ"

သူ့အသံ ပိုကျယ်လာသည်။

"နိုရာက ပြဿနာ ရှာနေတယ် ဟုတ်လား"

ကလေးခန်းဆီကို တချက် ငဲ့ကြည့်ပြီး-

"တိုးတိုးပြောပါ၊ ကလေး နိုးသွားလိမ့်မယ်"

"သိတယ်၊ ဒီက သိပ်သိတယ်"

သူက အောင်မြင်သည့် လေသံဖြင့်-

"ရှင်ကကျွန်မကိုတော့ ပစ်ထားပြီးကလေးပဲ ဂရုစိုက်တယ်၊ ကလေးငိုတိုင်း စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ကျွန်မအတွက်တော့ ဘာမှ ပူရမှန်း မသိဘူး၊ ဒါပေါ့လေကလေးအမေ ဖြစ်သွားပြီကိုး...ကျွန်မ အလုပ်က ပြီးသွားပြီကိုး"

သည်မျှ အစိပ္ပာယ်မဲ့သည့် စွပ်စွဲမှုမျိုးကို ဖြေရှင်း မနေချင်တော့သည်နှင့်-

"သွားစမ်းပါ နိုရာရယ်၊ ပေါက်ကရတွေ၊ လာ... မီးပိတ်ပြီး အိပ်တော့"

သို့သော်ကျွန်တော့် ဆန္ဒအတိုင်း စကားမနည်း ရန်မစဲခဲ့ပါချေ။

"ရှင်ကလေးတယောက်နဲ့ စကားပြောတာ မဟုတ်ဘူး လုခ်'

တံတောင်ဆစ်ကို အားပြုပြီးကိုယ်တပိုင်းကြွလိုက်သည်။

"မင်း...ကလေးလို လုပ်နေတာကိုး"

"ဩ... ရှင်က ဒီလို ထင်တယ်ပေါ့၊ ကျွန်မကို ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုး အိမ်ရှင်မ ဘဝနဲ့ မျှော်ပေါ့လေးနာရီ လုပ်စေချင်တယ်ပေါ့'

ကျွန်တော် ရယ်ချလိုက်သည်။ သူ ပြောပုံမှာ ရယ်စရာကောင်းလွန်း၍ ရယ်လိုက် ခြင်း ဖြစ်၏။

“မင်း ထမင်း မချက်တတ်တာ ကိုယ်သိသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ကလေးကိုကိုယ်တိုင် တခါမှ နို့ဘူး မတိုက်တာကတော့..."

“ရှင်ကကျွန်မကို မနာလို ဖြစ်နေတာပဲ’

“အလိုဗျာ... ဘာကိုကျုပ်က မနာလို ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ကျွန်မကကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်နဲ့ နေတဲ့ အနုပညာရှင်တယောက် ဖြစ်နေလို့လေ။ ဒါကြောင့် ရှင်ကကျွန်မကို ပိုပြီး သာမန် အိမ်ရှင်မတယောက် ဖြစ်စေချင်တာ မဟုတ်လား"

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်လှဲချလိုက်သည်။

“အင်း... တခါတခါတော့ မင်း ပြောသလိုကိုယ် တောင့်တမိတယ် နိုရာ”

သူက သင်္ချာတွက်ရင်း အဖြေရသွားသည့်ကလေးငယ်တယောက်ပမာ ဝမ်းသာ အားရ ပြောသည်။

“အင်း... ပေါ်ပြီ၊ နိုရာ ထင်တာ ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး”

ပန်းပန်းလှပြီ။

“တော်ပါတော့ နိုရာရယ်၊ အိပ်ပါတော့၊ မနက်အစောကြီး ထပြီးကိုယ် အလုပ် သွားရဦးမှာ”

“အိပ်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာတော့ မအိပ်နိုင်ဘူး၊ သမီးက ငိုု၊ အဖေက ဟောက်နဲ့” စောင်နှင့် ခေါင်းအုံးကို ပိုက်လျက်ပင် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းချိန် မရလိုက်ခင်မှာပင် ရေချိုးခန်း၏ တဖက်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဧည့်ခန်း ထဲသို့ ဝင်သွားသံကြားရသည်။ ကျွန်တော် အခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် အတွင်း ဘက်မှ ချက်ချထားပြီးနေပြီ။

အိပ်ရာဆီသို့ လေးလံစွာ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ လောလောဆယ် စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွားသည်။ သူ ထင်ရာ လုပ်လိုက်ရလျှင်ကျေနပ်သွားမည်။ မနက်ဖြန် နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ် လာမည်ဟုကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားလိုက်သည်။

သို့သော်ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာပြန်ပါ။

နောက်တနေ့ကျွန်တော် အလုပ်က ပြန်လာတော့ အလုပ်သမားတသိုက် အခန်း တခန်း ပြင်ဆင်နေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ နိုရာ့အတွက် အိပ်ခန်းတဲ့လေ။ သူ့အဝတ်အစားတွေ၊ အသုံးအဆောင်တွေ အားလုံး ပြောင်းရွှေ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော်တို့

အိပ်ခန်းထဲတွင် ဘာမှ မကျန်တော့။

အောက်ထပ် ဆင်းလာခဲ့သည်။ နီရာ ညစာစားပွဲသို့ မစ္စတာကောဝင်းနှင့် လိုက်သွားကြောင်း ချားလ်စ်က သတင်း ဆီးပေးသည်။ အရှေ့တိုင်း ရောက်နေသည့် ဝေဖန်ရေးဆရာ များနှင့်တွေ့ဆုံပွဲတဲ့။

ကျွန်တော် တယောက်တည်း ညစာ စားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းတွင် ည ဆယ့်တစ်နာရီခွဲအထိ ထိုင်အလုပ်လုပ်သည်။ ကျွန်တော့် အိမ်ရာစီမံကိန်းအတွက် ချဉ်းကပ်လမ်းကို အသေးစိတ် ပုံထုတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အလုပ်ပြီးမှ အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သမီးကလေးကို ဝင်ကြည့်သည်။ ဒန်နီက တစောင်းကလေး အိပ်ပျော် နေသည်။ မျက်လုံး သေးသေးကလေးကို အားရပါးရ မှိတ်လျက်။ လက်မလေးကို ပါးစပ်နှင့် ဖိလျက်။ အသံကြားလို့ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဆရာမက နို့ဘူးကိုင်ပြီး ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော် ဘေးဖယ်ပေးလိုက်သည်။ ဒန်နီကိုကောက်ပွေ့ပြီး ဆရာမ နို့တိုက်သည်။ မျက်စိ မပွင့်ဘဲ နို့သီးခေါင်းကို တအားစုပ်သည်။

“ပေး၊ ပေး၊ ကျွန်တော် တိုက်မယ် ဆရာမ”

ဆရာမက ဖြိုးဖြိုးကလေးပွေ့ပုံ၊ နို့ဘူးတိုက်ပုံကို ပြပေးသည်။ ဒန်နီ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားသည့်အလား မျက်လုံးကို ပြန်မှိတ်ပြီး နို့ ဆက်စို့သည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ နီရာ ပြန်မရောက်သေး။ ကျွန်တော် ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ပစ်လိုက်၏။ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မှန်း ကျွန်တော်ပင် မသိတော့။ နောက်တနေ့ အလုပ်ချိန်ကုန်လို့ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ပြန်တွေ့ရသည်။

ခုတော့လည်း သူစိမ်းတွေလို မဟုတ်ပြန်၊ ဖြိုးဖြိုးရွှင်ရွှင် တံခါးဝမှာ လာကြိုသည်။

“စာကြည့်ခန်းထဲမှာ မောင့်ဖို့ အရက်စုံ စပ်ထားပေးတယ်”

ပါးကို နမ်းပြီးကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အနက်ရောင် အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီ တဆက်တည်း ဝတ်စုံကို ဝတ်ထား၏။ ကျွန်တော်က စာကြည့်ခန်းဆီသို့ သူ့နောက်မှ လိုက်သွားရင်း-

“လှလို့ပါလား၊ ဘယ်သူများ ညစာစားဖို့ ရှိလို့လဲ”

“ဘယ်ကလာ၊ စိတ်ကူးပေါက်လို့ ဆံပင်ပြင်ထားတာ”

ဆံပင် ပြင်ထားသည်ကိုကျွန်တော် သတိမထားမိပါ။ သူ့လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကိုလှမ်းယူရင်း မေးလိုက်သည်။

"မနေ့က ပျော်ခဲ့ရဲ့လား"

အရက်စုံ ဖန်ခွက်ကို တကျိုက် မော့ရင်း မျက်လုံးတွေ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ကာ-

"ပျော်တာပေါ့၊ နီရာ လိုချင်တာ ဒါပဲ၊ အပြင်ထွက်ပြီး လှုပ်ရှားမှုတွေ ပြန်စဖို့လေ"

ကျွန်တော် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဘာပဲပြောပြော မုန်တိုင်းစဲသွားသဖြင့် ရင်ထဲ ပေါ့သွား၏။

"ဆမ်နဲ့အတူ ဟန်လည်း ညစာဝိုင်းမှာ ပါတယ်။ ဟန်ကလည်း ဝေဖန်ရေးဆရာ ပဲလေ၊ သူတို့က နီရာ့ကို အမြန်ဆုံး အလုပ် ပြန်စစေချင်ကြတယ်၊ ဆောင်းမကျမီ နောက်ပြပွဲ တပွဲစာ ရအောင် လုပ်ထားဖို့ စကာစီက ဆမ့်ကို လှမ်းပြောတယ်တဲ့"

"အချိန် မီပါ့မလား"

"မီပါတယ်၊ နီရာ့ခေါင်းထဲမှာ ပုံလောင်းပြီးသား စိတ်ကူးတွေ ထောင်နဲ့ချီရှိတယ်၊ တနေကုန် ပုံကြမ်းဆွဲနေတာပဲဟာ"

ကျွန်တော် ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ပြီး-

"မင်းရဲ့ စိတ်ကူးတွေ အောင်မြင်ပါစေ နီရာ'

သူက ပြုံးပြုံးကလေးနှင့်ကျွန်တော့်ပါးကို နမ်းပြီး-

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ ညကဖြစ်တဲ့ကိစ္စအတွက် မောင် စိတ်မဆိုးပါ ဘူးနော်"

"ဘာဆိုးစရာရှိလဲ၊ တို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်အခန့်မသင့်တိုင်း ဖြစ်ကြတာပဲ"

သူက အနမ်းမိုးတွေ ရွာချပြန်သည်။

"နီရာ အခန်းပြောင်းသွားလို့ မောင်ကျွဲမြီးတိုနေပြီလားလို့၊ ဘာလို့ အဲဒီလို စောစောက မစဉ်းစားမိပါလိမ့်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ တခန်းစီ အိပ်ကြတာပဲ၊ ပိုပြီး အဆင့်အတန်း မြင့်တာ ပေါ့"

"ဟုတ်လား"

"ဒါပေါ့ မောင်ရဲ့ လက်ထပ်ကြတယ် ဆိုပေမယ့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့် ရှိတာ ပေါ့။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဒါမှ စိတ်ဝင်စားစရာကလေးတွေ ပိုများလာမယ်လေ၊ မငြီးငွေ့လွယ်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ် မောင်ရဲ့"

ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်စိမ်းသော အတွေးအခေါ်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့်အဖေ၊ အမေ တခန်းတည်း အိပ်ကြပါသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်အကြောင်း ပြောသံဆိုသံ မကြားရပါ။ ငြီးငွေ့သည်ဟုလည်း မကြားဖူးပါ။

"ဒါဖြင့် အတူတူ အိပ်ချင်တဲ့အခါကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာတုံး"

"မောင်ကလေ ပြောလိုက်ရင် အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက်ချည်းပဲ"

သူက ရယ်ကျဲကျဲ အမူအရာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

"လေချွန်လိုက်ပေါ့ မောင်ရဲ့"

ကျွန်တော်က လက်ချောင်းတွေကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်မည်ပြုပြီး မေးလိုက်သည်။

"ဒီလိုလား"

"သွား... ချားလ်စ်က မောင့်ကို ရှုးသွားပြီ ထင်မှာပေါ့"

ကျွန်တော်က ဖန်ခွက်ကို မော့လိုက်ပြီး-

"အပေါ်ထပ် ပြေးတက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ခြေ လက် မျက်နှာ ဆေးပြီး ဒန်နီကိုကြည့်ရဦးမယ်လေ"

"အောက်ထပ်မှာပဲဆေးပါရှင်ရယ်၊ သမီးကို ဆရာမအောက်ထပ် ခေါ်ထားတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ သမီး နေကောင်းရဲ့လား"

"ကောင်းပါတယ် မောင်ရဲ့ ဆရာမက ပြောတယ်၊ ဒန်နီဟာ တကယ့် ပုံပြင်ထဲက နတ်သမီးကလေးပဲ တဲ့၊ ကဲ... မြန်မြန်လုပ်ပါ၊ မောင့်အတွက် အသားညှပ်မုန့်ရယ်၊ မောင်ကြိုက်တတ်တဲ့အမဲသားပေါင်းရယ် လုပ်ထားတယ်၊ မနည်းကြိုးစားပြီး လုပ်ထားရတာနော်၊ စားသောက်ပြီးရင် နိုရာ အခန်းပြင်ထားတာ မောင် လိုက်ကြည့်ရမယ်၊ အခန်းထဲကို ရေခဲစိမ် ရှမ်ပိန် တပုလင်း ချားလ်စ် ပို့ထားလိမ့်မယ်"

လက်စသတ်တော့သည်လိုကိုး။ ငါ့မိန်းမ ထင်သလောက် မဆိုးပါလားဟု တွေးပြီးကျွန်တော် ရယ်နေမိသည်။

ပို၍ ရင်ခုန်ရသည့် လုပသော ညာ။ ပို၍ နွေးထွေးသည့် အချစ်ညကို နိုရာ ဖန်ဆင်း ထားပါကလား ဟုကျွန်တော် ဝန်ခံရလေသည်။

ညဥ့်သန်းခေါင်လောက်တွင် သူ့ကိုကျွန်တော် မေးမိ၏။

“အိပ်ခန်းတခုက နှစ်ခု ဖြစ်သွားတာကို အစေခံတွေက ဘာပြောမလဲ မသိဘူးနော်” “မောင်ကလည်း တခါတခါ သိပ်တုံးတာပဲ၊ အစေခံတွေ ဘာထင်ထင် ဂရုစိုက်လို့”

“အေး… ဟုတ်တယ်နော်”

ကျွန်တော်က အချစ်သည်းနေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကိုရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းရင်း-“ဒါဆို မနက်ဖြန် အချစ်က တလှည့် မောင့်ဧည့်သည် လုပ်ပေါ့နော်”

သို့သော် ဆောင်တော်ကူးရသူကကျွန်တော်ချည်း။ ရွှေမင်းသမီးက ဘယ်တော့မှကြွချီတော် မူမလာ။ ကြာတော့ အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းကြားမှ အေးစက်စက် ရေချိုးခန်းကို ဖြတ် ရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်လာသည်။ သူ့အခန်းတံခါးမှ လက်ကိုင်ဖုကို အသံမမြည်အောင် ဖြည်းဖြည်းကလေး ကျွန်တော် လှည့်တတ်နေပြီ။ ရံခါတွင် သော့ခတ်ထားတတ်သည်။ သည်လိုညမျိုးနှင့်ကြုံလျှင် တိတ်တိတ်ကလေး လှည့်ကြည့်ပြီး တပ်ခေါက်ပြန်ရသည်။ ကြားသွားလျှင် သိက္ခာကျဦးမည် မဟုတ်လား။

အလုပ်မှ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ပြန်လာရသည့် ရက်တွေ များလာသည်။ သူ အခန်းတံခါး ဖွင့်ထားသည်၊ ပိတ်ထားသည်ကို သတိမပြုမိတော့။ ကိုယ့်အခန်း တန်းဝင်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်လိုက်သည်ချည်း။

ပြန်လမ်းမရှိသည့် ခရီးကို လျှောက်နေသည့် လူတယောက်နှင့် တူမှန်းမသိ တူလာ၏။ သွားပြီးတော့မှ သော့ခတ်ထားသည့် အဖြစ်နှင့်ကြုံရမှာကို ကျွန်တော်ကြောက်လာ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အဝတ်မလဲခင် ဘာဘွန်းဝီစကီလေး တခွက်လောက် ချလိုက်လျှင် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ နိုရာ့အခန်းတံခါး ဖွင့်သည်၊ ပိတ်သည်ကို သွားကြည့် လိုစိတ် မရှိတော့။

ဒန်နီကလေးကို ညစဉ်ကျွန်တော် နို့ထတိုက်သည်၊ ကြာတော့ အလေ့အကျင့် ဖြစ်သွားရ၏။ ဒါကလည်း နိုရာ့အခန်းဆီ အာရုံမရောက်အောင် လမ်းလွှဲခြင်း တမျိုးပင်။

နထွေး မွှေးပျံ့နေသည့် သမီးကလေးကို ရင်မှာ

ထွေးထားရသည့်အခါတွင်ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မသိသည့် ပီတိသုခမျိုးဖြင့် ရင်သိမ့်သိမ့်ကြည်နူးရပါ၏။

ငွမ်းစိုင်လို နူးညံ့သည့် ပါးကလေးကို ရှုရှုညင်ညင် နမ်းပြီး ပုခက်ထဲ ပြန်ထည့်ကာကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်လေ့ ရှိသည်။

အများ၏ အမြင်တွင်ကျွန်တော်နှင့် နိုရာသည် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီသည့် လင်မယား။ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိသည့် ဇနီးမောင်နှံ။ ညေ့ခံပွဲများကို အတူတူ တက်ကြသည်။ မိတ်ဆွေတွေကို အိမ်မှာ ဖိတ်ပြီး ညေ့ခံပွဲတွေ လုပ်သည်။ နိုရာသည် နုငယ် မြူးကြွနေဆဲ။ စွဲမက်စရာကောင်းနေမြဲ။

သို့သော် အိပ်ရာဝင်ချိန်တန်လျှင် အလုပ်ကလေးတွေ မပြတ်သေးလို့ဟု အကြောင်း ပြပြီး ရုံးခန်းထဲ ဝင်ကာ တခွက်၊ နှစ်ခွက်ချရင်း သူ အိပ်ရာဝင်သည်အထိ ကျွန်တော် စောင့်သည်။ သူ အိပ်ပျော်ချိန်လောက်မှ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ် တက်လိုက်သည်။ သည်တော့ သူ့တံခါးကို လာဖွင့်၊ မဖွင့် သူ မသိတော့။ သည် ခိုးလိုးခုလု ကိစ္စလေးတွေကို နိုရာ တခွန်းတပါဒမှ မဟ။ မသိကျိုးကျွန် ပြုနေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် အချိန်တို့သည်ကုန်မှန်း မသိကုန်ခဲ့လေသည်။ သည်လို နေရသည်ကိုပင် ပို၍ကျေနပ်ဟန်မျိုးဖြင့် နိုရာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။

ကျွန်တော့်နည်းတူ သူကလည်း သူ့ကိုယ်သူ အလုပ်ထဲတွင် မြှုပ်နှံထားသည်။ ပန်းချီ၊ ပန်းပု နှီးနှောဖလှယ်ပွဲတွေ၊ ညစာစားပွဲတွေနှင့် သူ့မှာ အားရသည် မရှိ။ အပြင်မထွက် ရသည့် ရက်များမှာလည်း ပန်းပုခန်းတွင် အချိန်ကုန်သည်။ ညဥ့်နက်သန်းခေါင်အထိ အလုပ်လုပ်ရသည်။ သည်တော့ သူ အပေါ်တက်အိပ်သည်၊ မအိပ်သည်ကိုလည်းကျွန်တော် မသိတော့။ ပန်းပုခန်းထဲတွင်လည်း အိပ်ခန်းငယ်လေးတခု လုပ်ထားသေးသည်လေ။

အပြောင်းအလဲ အနိမ့်အမြင့် မရှိ၊ ပုံမှန် လည်ပတ်နေရတာလောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည့် ကိစ္စမှာ လောကတွင် ရှိမည် မထင်။ သည်အတိုင်းပဲ ဆက်သွားတော့မည် ဟု မကြာခင်ကျွန်တော် သိလာ၏။

အိပ်မက်ဆန်းများ ဝန်းရံနေသည့်ကမ္ဘာမှ နိုရာသည်ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြောက် သလိုကျွန်တော့်ကို သူကြောက်နေလေသည်။ ဒါကိုကျွန်တော် လုံးဝ မသိခဲ့ပါချေ။

နာကျင်မှုဝေဒနာကို နိုရာ သတိရနေ၏။ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ သားသန္ဓေသည် သူ့ လမ်းကြောင်းတလျှောက်တွင် အရာရာအားလုံးကို ဖျက်ဆီး၍ ထိုးထွက်နေသည့်အလား။ ဘယ်တုန်းကမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်မှုကို မခံစားခဲ့ဖူးပါ။ ယခုမူ သူသည်းမခံနိုင်လောက် အောင် ခံစားနေရပြီ။

ဖြူဖွေးစူးရှသည့် အလင်းရောင်၊ သေမလောက် နာကျင်သည့် ဝေဒနာ၊ မွေးခန်း ပေါ်မှ စိမ်းလဲ့လဲ့ မျက်နှာကြက်၊ အရောင်အားလုံး တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်၊ ပြတ်ပြတ် သားသား။ ဆရာဝန်၏ အဖြူရောင် ရော်ဘာလက်အိတ်ပေါ်တွင် နီစွေးစွေးသွေးတွေ၊ နိုရာ့ အိပ်မက်ကမ္ဘာတွင် အစဉ်ကြီးစိုးနေသည့် အရောင်များသာ ဖြစ်ပါ၏။ နိုရာသည် အခြားသူတွေလို မဟုတ်၊ အိပ်မက် မက်ရာတွင် ရောင်စုံ မက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

နားနားကပ်ပြီး ဆရာဝန် အားပေးသံကြားရသည်။

"ကျိတ်ခံလိုက်ပါ မစ္စက်ကေရီ၊ ခဏလေးပါနော်၊ ချက်ချင်းပြီးသွားမှာပါ"

"မခံနိုင်ဘူး၊ မခံနိုင်တော့ဘူး" ဟု တအား အော်ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် နှုတ်မှ ဘာသံမှ ထွက်မလာ၊ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဘယ်လိုမှ ဆက်မခံနိုင်တော့ပါ။ မျက်ဝန်း ထောင့်မှ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ မျက်ရည်ဥတွေ ပါးပြင်ပေါ်တွင်လိမ့်ဆင်းသွားပုံကို မြင်ယောင်ကြည့်မိ၏။ စိန်တုံးကလေး များနှင့် တူနေမည် ထင်သည်။

"တင်းခံပါ မစ္စက်ကေရီ၊ တင်းခံပါ"

မျက်နှာနားကိုကပ်ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့နှာတံနံဘေးမှ ခရမ်းရောင် သွေးကြောကလေးများကိုပင် နိုရာ မြင်နေရသည်။ ဒီတခါတော့ အသံထွက်ပြီး အော်လိုက်မိသည်။

"မတင်းနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ တခုခု လုပ်ပေးကြပါ၊ အလားလား...ကျွန်မ ရူးသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ဗိုက်ထဲကဟာကို တစစီဖြတ်ပြီး ဆွဲထုတ်ပေးကြပါ၊ မဟုတ်ရင်ကျွန်မ သေလိမ့်မယ်"

လက်မောင်းတွင် စူးခနဲ အပ်စိုက်ခံလိုက်ရသည်ကို သိလိုက်၏။ ဆရာဝန် မျက်နှာကို အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရား... ဘုရား၊ သူက ဘရင်ဂျီဘာသာဝင် ဆရာဝန်ပါကလား၊ ဘရင်ဂျီဂိုဏ်းဝင်များသည် မအေထက် သန္ဓေသား၏ အသက်ကို ယုံကြည်ကြ သူများ ဖြစ်၏။

တအား အော်ထည့်လိုက်သည်။

"အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မကို မသတ်ပါနဲ့၊ ကလေးကို သတ်ပါ၊ ကျွန်မ မသေ ပါရစေနဲ့"

ဆရာဝန်က ခပ်အေးအေး ပြောသည်။

"စိတ်မပူပါနဲ့ မစ္စက်ကေရီ၊ ဘယ်သူမှ မသေစေရပါဘူး"

“မယုံဘူး၊ ရှင့်ကိုကျွန်မ မယုံဘူး”

ထထိုင်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လက်ပေါင်းများစွာက ပခုံးကို ဝိုင်းဖိထားကြ၏။

“သိတယ်၊ ကျွန်မ သေမှာ၊ ကျွန်မ သေတော့မယ်”

“တဆယ်ကနေ တစ်အထိ ရေပါ မစွက်ကေရီ”

ဆရာဝန်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြောသည်။

“တစ်ဆယ်၊ ကိုး၊ ရှစ်၊ ...”

“ခုနစ်၊ ခြောက်... ငါး...”

ဆရာဝန်၏ မျက်နှာသည်ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဝါးစပြုလာသည်။

“လေး...သုံး...နှစ်”

အမှောင်ထုသည် အရာအားလုံးကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝါးမျိုလိုက်လေပြီ။

အခန်း (၁၂)

စတူဒီယို အိပ်ခန်းကလေးထဲတွင် အိပ်နေရာမှ ခြေသံကြားသဖြင့် လန့်နိုးလာသည်။ အိပ်ရာ ပေါ်တွင် ထထိုင်ပြီး-

“ချားလ်စ်လား၊ ဘယ်သူလဲ”

ခြေသံက အိပ်ခန်းဝထိ ရောက်လာသည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဆမ် ဝင်လာသည်။ ဆမ်က အံ့သြသည့် လေသံဖြင့်-

“မင်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ နိုရာ”

“ညက အလုပ်လုပ်တာ ညဉ့်နက်သွားလို့လေ”

နိုရာ လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဆယ်နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။ မနက်ငါးနာရီမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘာကိစ္စ အစောကြီး ပေါက်ချလာတာလဲ ဆမ်”

ဆမ်က စီးကရက် ထုတ်ညှိရင်း-

“မင်းအတွက် သတင်းထူး ပါလာတယ် နိုရာ၊ ရောမ သတင်းကြီးဗျ”

နိုရာ လေးကန်စွာ ထရပ်သည်။ ဆံပင်တွေကို လက်နှင့် ထိုးဖွလိုက်၏။ စေးထန်းညစ်ပတ်နေပြီ။

“ဘာသတင်းများလဲ”

“ကုလသမဂ္ဂမှာ ထုတ်မယ့် မင်းရဲ့ပုံကြမ်းကို အတည်ပြုလိုက်ပြီတဲ့၊ ကုလသမဂ္ဂ ရုပ်လုံးတွေကို ဖန်တီးတဲ့ အထဲမှာ မင်းဟာ တဦးတည်းသော အမျိုးသမီး ဖြစ်တော့မယ် နိုရာ”

ရုတ်ခြည်း နိုရာ သွက်သွက်လက်လက် ဖြစ်လာသည်။

“ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တနာရီလောက်ကပဲ၊ နယူးယောက်က စကာစီ လှမ်းအကြောင်းကြားတာ၊ ချက်ချင်း တန်းပြီးကိုယ် လာခဲ့တာလေ”

အောင်မြင်ခြင်းအတွက် ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲကြည်နူးသွားသည်။ တွေ့ကြပြီ

မဟုတ်လား၊ လင်တော်မောင် လုခ် မလေးမစား လုပ်၍ ရပါတော့မည်လား၊ ဆမ့်ကို တချက် လှမ်းကြည့်သည်။

"ဘယ်သူတွေကို ပြောပြီးပြီလဲ ဆမ်"

ဆမ် ခေါင်းခါသည်။

"ဒါပေမဲ့ တို့ ဒီမနက်ပဲ သတင်းထုတ်ပြန်ရလိမ့်မယ်"

နိုရာက စတူဒီယို အခန်းထဲ လျှောက်သွားရင်း-

"နေဦး ဆမ်၊ ဘယ်သူမှ မပေါက်ကြားခင် လုခ်ကို အရင်ပြောချင်တယ်"

"လုပ်လေ၊ နေ့လယ်ပိုင်းဆို နယူးယောက်ကကြေးနန်းသတင်းတွေ ဝင်လာတော့မှာ"

"ဒါဆို ခု သွားပြောကြရအောင်'

ဆမ် နောက်က လိုက်သွားသည်။ ခန်းမဆောင်ထဲ အရောက်တွင် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည့် ချားလ်စ်ကို မြင်သဖြင့် နိုရာ လှမ်းမေးသည်။

"မစ္စတာကေရီ ရှိသေးလား ချားလ်စ်"

"ရှစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်က ထွက်သွားတယ် ခင်ဗျ၊ ဆရာမနဲ့ကလေးပါ ခေါ်သွားတယ်"

နိုရာက တအံ့တဩ လေသံဖြင့်-

"ခေါ်သွားတယ်၊ ဘာလို့ ခေါ်သွားရတာလဲ"

"ဒီနေ့ကာနယ်ကေရီ ပထမအသုတ် အိမ်ရာစီမံကိန်းပြီးစီးတဲ့အနေနဲ့ အောင်ပွဲခံ မလို့တဲ့ မမလေး၊ မမလေးကိုလည်း မှာသွားတယ်၊ အချိန်ရရင် လိုက်ခဲ့ပါတဲ့"

"ကျေးဇူးပဲ ချားလ်စ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူ ပြောထားသားပဲ၊ နိုရာ မေ့နေတာ"

ဘဏ္ဍာစိုးကြီးက လမ်းဖယ်ပေးသည်။ နိုရာနှင့် ဆမ် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြ၏။ နိုရာ့အခန်းထဲ ရောက်တော့ ဆမ်က တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

"မင်းကို သူ ပြောမထားဘူး မဟုတ်လား နိုရာ"

နိုရာ ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

အခန်းအခြေအနေကို ဆမ် ဝေ့ကြည့်သည်။ သူတို့၏ မူလအိပ်ခန်း မဟုတ်မှန်း သိလိုက်၏။ ဘာကိစ္စ တခန်းစီ ဖြစ်သွားကြတာပါလိမ့်။

"မင်းနဲ့ လုခ်ကြားမှာ ဘာပြဿနာ ဖြစ်နေကြလဲ နိုရာ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

ဆမ်က ညင်သာစွာဖြင့်-

"မင်းရဲ့ သစ္စာအရှိဆုံး သူငယ်ချင်းပါ နိုရာ၊ မင်းကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖို့ကောင်းပါတယ် နိုရာ'

ဆမ့်ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်ပြီး နိုရာ ငိုချလိုက်သည်။

"ဪ... ဆမ်ရယ်၊ ဆမ် မသိပါဘူး၊ နိုရာ့အဖြစ် ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ ဆိုတာ ဆမ် နားမလည်နိုင်ပါဘူး၊ သူ… သူ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ့ကျန်းမာရေးက စစ်ဒဏ်ကြောင့်လား မသိဘူး၊ သူ လူစဉ်မမီတော့ဘူး ဆမ်"

"ဟာ... မဟုတ်တာဘဲ နိုရာရယ်"

နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာပြီး ဆက်လက်မျိုသိပ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ ဟန်ဖြင့်-

"သူ ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ် ရခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာ ဆမ် သိတယ်နော်၊ အဲဒါကြောင့် လား မသိဘူး၊ သူ.. သူ..."

"မင်းက ဆရာဝန်နဲ့ ပြဖို့ မပြောဘူးလား"

"ပြောတယ် ဆမ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ နားမထောင်ဘူး၊ သူ လိုချင်တာက နိုရာကလေးတွေ မွေးပေးဖို့ပဲ၊ ဒါမှ သူ ယောက်ျားပီသတဲ့ အကြောင်း သက်သေပြနိုင်မှာကိုး"

နိုရာက ဆမ့်ရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ဘူးထဲမှ စီးကရက်တလိပ် ထုတ်ယူသည်။ ဆမ်က မီးခြစ် ခြစ်ပေးလိုက်၏။

"ပြီးတော့ သူလေ၊ နိုရာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး လုပ်တယ်၊ ဆရာဝန်ကကလေး အအေးမိနေလို့ အပြင် ခေါ်မထွက်ဖို့ ပြောထားရဲ့သားနဲ့၊ ခု ဖုန်တောထဲ ခေါ်သွားတယ်၊ သက်သက် နိုရာ့ကို အရွဲ့တိုက်တာ"

"ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

နိုရာက ဆမ့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

"လိုက်သွားပြီးကလေး ပြန်ခေါ်လာမယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ဒန်နီဟာ နိုရာ့သမီးပဲ၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ နိုရာ့ကလေးလေး မခံစားစေရဘူး၊ သူနဲ့ရင်ဆိုင်တွေ့ချင်တွေ့ရပစေ"

သူ ပြောသမျှ ဆမ် မယုံမှန်း နိုရာ သိနေ၏။

"ဘာလဲ... ဆမ်က မယုံလို့လား"

"ယုံပါတယ်"

"ယုံအောင် ပြလိုက်ရင် ဆမ် ယုံမှာပါ"

နိုရာက ဆမ့်ကို ဦးဆောင်ပြီး ရေချိုးခန်းကို ဖြတ်၍ လုခ်၏အခန်းဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ အိပ်ရာ နံဘေးမှ စားပွဲကလေး၏ တံခါးကို ဟန်ပါပါ ဆွဲဖွင့်ပြလိုက်သည်။

"ကဲ...ကြည့်"

ဆမ်က နိုရာ ညွှန်ပြရာသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာဘွန်း ဝီစကီအပြည့် နှစ်လုံး။ တဝက်ကျိုးနေသည့် ပုလင်းတလုံး။ နိုရာ့ကို အံ့သြသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဆမ် ငေးနေသည်။

"အဲဒါ ညတိုင်းပဲ၊ နိုရာ့ဆီ လာရင် အလွန်အကျွံ မူးပြီးမှ လာတယ်၊ သူ့အခန်း သူ ပြန်ရောက်ရင် ထပ်သောက်တယ်၊ လူမှန်း သူမှန်း မသိအောင် သောက်တယ်"

ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲတံခါးကို ခြေထောက်နှင့်ကန်ပြီး ပိတ်လိုက်သည်။ ဆမ့်ကို သူ့အခန်း ပြန်ခေါ်သွားသည်။ ဆမ်က အတန်ကြာ လေ့လာသည့် မျက်လုံးများဖြင့် နိုရာ့ကိုကြည့်နေပြီးမှ-

"ဒီအတိုင်း မင်း ဆက်နေသွားလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"ဒီအတိုင်း မနေလို့ နိုရာက ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"မင်း သူ့ကိုကွာလိုက်လို့ ရတာပဲ"

"မဖြစ်ဘူး ဆမ်"

ဆမ် အလေးအနက် စဉ်းစားဟန် ပြုသည်။ သူ့ဇာတ်လမ်းက ရေပက်မဝင်အောင် ထောင့်စေ့နေသော်လည်း ယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေသည်။

"ဘာပြုလို့"

"ဆမ်ကလည်း သိသားနဲ့၊ မေမေက ဘယ်လက်ခံမလဲ၊ မိသားစုနာမည် အထိခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ရုံးရောက် ဂါတ်ရောက်နဲ့ သံသရာက ရှည်ဦးမယ်"

နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။

"သမီးလေးအတွက်လည်း စဉ်းစားရသေးတယ်၊ ပျက်စီးသွားတဲ့ အိမ်တွေကကလေးတွေကို နီရာ သတိထားကြည့်တယ်၊ အဲဒီဘဝမျိုး ဒန်နီကို အရောက်မခံနိုင်ဘူး"

ဆမ် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။ နီရာ့ထံမှ ဒီလိုစကားမျိုးကြားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

"မင်း လုပ်ဆီ သွားရင်ကိုယ်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်လေ"

ရုတ်ခြည်း စိတ်ကူးပေါက်လာသဖြင့် ဆမ်က ပြောလိုက်သည်။ နီရာက မျက်လုံး အပြူးသားဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။ မဟာဇာတ်လမ်းတပုဒ်ကို စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ဖန်တီးနေ ရင်းကိုယ်တိုင် တကယ်မှတ်ကာ မျောနေသဖြင့် ဒန်နို့ဆီ သွားဖို့ကိစ္စ နီရာ မေ့နေသည်။

"မင်းတို့ သားအမိကိုကိုယ် ပြန်လာပို့ပေးမယ်လေ"

သည်တော့မှ နီရာ ပြုံးသည်။ မိမိ ဇာတ်လမ်းကို ဆမ် ယုံကြည်သွားပြီ။ ဆမ့်ကိုကိုယ့်လူအဖြစ် နီရာ ယုံကြည်ပြီးသား။ ဘာမယုံကြည်စရာ ရှိလို့လဲ၊ အားလုံး ရှင်းနေတာပဲ

ဟာ။

လက်မောင်းချင်း ချိတ်လိုက်ပြီး-

"ကျေးဇူးပဲ ဆမ်၊ အောက်ထပ် ဆင်းပြီးကော်ဖီသောက်နှင့်နော်၊ နီရာ အဝတ်လဲ လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးပြီးချင်း ဆင်းလာခဲ့မယ်နော်"

အခန်း (၁၃)

ဒန်နီကလေး အပျော်ကြီး ပျော်နေသည်။ သူ့မျက်ဝန်း နက်နက်ကလေးတွေ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပ နေကြ၏။ ကျွန်တော်က လှော်ပေါ်တွင် တင်လွှတ်ပေးလိုက်တော့ ဝမ်းသာအားရ အော်ပြီး လှော်ဆင်းသွားသည်။ ဆရာမက အောက်မှ ဆီးဖမ်းသည်။ ဆရာမ လက်ထဲမှကျွန်တော် ပြန်ယူတော့ ဆက်စီးချင်သေးဟန်ဖြင့် အတင်းလူးလွန့်ကာ ပူဆာပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထပ်ပြီး တင်ပေးရပြန်၏။

"ကာနယ်... ခဏလေးနော်၊ ကလေးကို ချီထားပေးပါ"

ဓာတ်ပုံဆရာ တယောက်ကကျွန်တော့်ကို ပြောရင်းကင်မရာကို မြှောက်လိုက်သည်။

"ကျေးဇူးပဲကာနယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ပုံ တပုံရမှာ သေချာနေပြီ ခင်ဗျ"

ဒန်နီက ခဏကြောင်သွားသည်။ ရှစ်လလုံးလုံး အိမ်ကြီးထဲတွင် အောင်းနေခဲ့ရပြီး ယခုမှ လောကကြီးကို မြင်ဖူးသည့်အလား။ ဆရာမက ဂုဏ်ယူသည့် အပြုံးကို ပြုံးလျက်။ ကင်မရာ ခလုတ်နှိပ်သံကြားမှ ဒန်နီကို အောက်ချပေးပြီး ဒန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထိုင်ခုံကျဉ်းကျဉ်းကလေး ထဲတွင် ခါးပတ် ပတ်ပေးပြီး တွန်းပေးလိုက်၏။ သဘောကျပြီး တခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။

နေရောင်တွင် သူ့ပါးကလေး ရဲတွတ်နေ၏။ အပြာရောင် နှင်းကာအင်္ကျီလေးထဲတွင် ပီဘိ ယမင်းရုပ်ကလေးနှင့် တူနေသည်။

ပုံစံပြဖို့ နမူနာဆောက်ထားသည့် တိုက်၏ နောက်တွင် မိသားစု ကစားကွင်းတခု ကျွန်တော် လုပ်ထားပေးသည်။ ကစားကွင်းထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ဆော့နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဘယ်လောက် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေနိုင်သည်ကို ပြရန် ကျွန်တော် စိတ်ကူးရနေခြင်း ဖြစ်၏။

လမ်းဘက်ကိုကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကားတွေ အများကြီး ရောက်နေပြီ။ အရောင်းဌာနမှ လူတွေက တိုက်တွေကို လိုက်ပြနေကြသည်။ ပုံစံအားဖြင့် တတိုက်နှင့် တတိုက် သိပ်မခြားနားလှပါ။ သို့သော် အမြင်အားဖြင့် တမျိုးစီ ဖြစ်နေကြရမည်။ အားလုံး တီပုံစံတိုက်တွေချည်း ဖြစ်၏။ အိမ်ဝယ်သူတို့ တတ်နိုင် လို့ တိုးချဲ့လိုလျှင် ထပ်မြှင့်လိုလျှင် အလွယ်တကူ ဆက်လုပ်နိုင်အောင်ကျွန်တော် စိတ်ကူးပြီး ပုံထုတ်ထားသည်။

တကေတွင် တိုက်လေးလုံး၊ တကွက်လျှင် ရှစ်လုံး ဆောက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းအနေအထား၊ မျက်နှာစာ အနေအထားအလိုက် တအိမ်နှင့် တအိမ် အမြင်အားဖြင့်ကွဲပြား ခြားနားနေ၍ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆောက်အအုံကနဲထရိုက် တာတို့၏ စကားဖြင့် ပြောရလျှင် ဝယ်သူကို အမြင်လှည့်စားခြင်း ဖြစ်၏။

ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ရာတွင်လည်းကြည့်ဦး၊ တိုက်တလုံးလျှင် ဒေါ်လာ ၁၃,၉၉၀ နှင့် ရောင်းသည်။ ဘာကြောင့် သောင်းလေးထောင် ဟူ၍ လွယ်လွယ် မသတ်မှတ်ခြင်းလဲ ဆယ်ဒေါ်လာတောင် ပိုရမည် မဟုတ်လား၊ ဒါလည်း ဈေးနှုန်းကို အမြင်လှည့်စားခြင်း တမျိုး တဲ့လေ။

အိမ်ထဲတွင် အနွေးဓာတ်ပေးကိရိယာ ပါသည်။ ကားဂိုဒေါင် ပါသည်။ မြို့ထဲတွင် ဆိုလျှင် ဒေါ်လာငါးထောင်ထက်မနည်း ပေးမှကျွန်တော်တို့ တိုက်မျိုးကို ဝယ်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်ထားသည့် မြေထဲမှ မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့၏ တောင်းဆို ချက်အရ အိမ်ဝင်လမ်းနှင့် ချဉ်းကပ်လမ်းများအတွက် မြေတွေ ၂၅ ကေ ပါသွားသည့် တိုင်အောင် အိမ်တလုံးတွင်ကျွန်တော် ဒေါ်လာ သောင်းငါးထောင် အသားတင် မြတ်နေ သေးသည်။

ဒန်းကို မြင့်မြင့်လွှဲလေ ဒန်နီလေး အော်ရယ်လေ၊ သူ ဘယ်လောက် ပျော်နေသည်ကိုကျွန်တော် သိပါသည်။ သူ့ကမ္ဘာထဲကို သူ ရောက်လာရခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။

ဒန်း၏ နောက်ဘက်ကိုကျော်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ နောက်တကွက်အတွက် မြေထိုးစက်ကြီးတွေ တဝေါဝေါနှင့် မြေညှိနေကြပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် မြေတူးစက်တွေ ရောက်လာပြီး အုတ်မြစ်ချဖို့အတွက် မြေတူးတော့မည်။ ဘိလပ်မြေ ဖျော်စက်တွေပါ တပြိုင် တည်း ရောက်လာကြမည် ဖြစ်၏။

နောက်တရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း ဘာမှ မရှိသည့် မြေပေါ်တွင် သံတိုင်တွေ ထိုးထိုး ထောင်ထောင်နှင့် တက်လာတော့မည်။ ဒါကကျွန်တော့်ကမ္ဘာ။

လက်မောင်းကို နောက်မှ တစုံတယောက် လာကိုင်သည်။ တပြိုင်တည်း နိုရာ့အသံ ပေါ်လာ၏။

ကိုယ့်မိန်းမ မမြင်နိုင်လောက်အောင် ပျော်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် အံ့သြသွားသည်။ ချားလ်စ်ကို မှာခဲ့သော်လည်းသည်လိုနေရာမျိုးကို နိုရာ လိုက်လာလိမ့်မည် မထင်။ ကျွန်တော့်

အလုပ်ကို သူ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါ။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ နိုရာရယ်၊ မောင် တကယ် အံ့ဩသွားတယ်"

ရုံးအဖြစ် ဖွင့်ထားသည့် ထရေလာကားကြီးထဲတွင်ကျွန်တော်အရက်ကောင်တာ ဖွင့်ထားပေးသည်။ အရက်ကောင်တာ တဝိုက်မှ သတင်းထောက်တွေကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ချက်ချင်း စုပြုံ ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်တော် ငြင်း၍ မရတော့။ နိုရာသည် အားလုံး၏ အာရုံစူးစိုက်ရာ ဖြစ်နေပြီ။ အထူးသဖြင့် သူ့မြို့တွင် နိုရာဟေဒင်သည် သတင်း ဖြစ်နေပြီ။

"ဘာ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး လိုက်လာတာလဲ"

ကျွန်တော်က စတင်မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံကြ၏။

"ဆမ်က မောင်းပို့ပေးဖော် ရတယ်၊ သမီးကို ခေါ်ဖို့ လိုက်လာတာ"

"သမီးကို ခေါ်ဖို့ ဟုတ်လား၊ ဘာအတွက်လဲ နိုရာ၊ သူ ဒီမှာ ဘယ်လောက် ပျော်နေ သလဲ မင်း သိသလား"

"ကလေး အအေးမိနေတယ် ဆိုတာကော ရှင် သိလား"

ဒန်းကို ရပ်ပြီး ခါးပတ်ကို နိုရာ ဖြေသည်။ မအေ့လက်ထဲသို့ အကျောက်အကန် ငြင်းဆန်ရင်း ဒန်နီ ပါသွားသည်။

ထိုစဉ် ဆမ်ကျွန်တော်တို့ဆီ လျှောက်လာ၏။ စူးစမ်းသည့် မျက်လုံးများဖြင့်-

"ဘာ... အအေးမိတယ် ဟုတ်လား"

ဆရာမဘက် လှည့်ပြီး-

"ဆရာမ ဘာလို့ကျွန်တော့်ကို မပြောလဲ"

ဆရာမကကျွန်တော့်ကို တလှည့်၊ နိုရာ့ကို တလှည့်ကြည့်ပြီး မျက်လွှာချသွားသည်။ ပြီးတော့ တစုံတခု ပြော၏။ ကျွန်တော် သဲသဲကွဲကွဲ မကြားလိုက်။

"ကလေးတွေဟာ သူတို့ လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရရင် ဒီလိုပဲ ခင်ဗျ"

နိုရာ့မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ဒန်နီ တအား ရုန်းကန် ငိုယို နေခြင်းကို သူ လုံးဝ သဘောမကျ။ သူ လိုချင်သည့် မြင်ကွင်းကသည်လိုမျိုး မဟုတ်။ ရယ်မော ရွှင်ပြုံးနေသည့် သမီးလေးကို ချီပြီး ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခံဖို့ ဖြစ်၏။ မုန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် မကိုက် သဖြင့် ဒေါပွလာပြီး ဒန်နီကို တအား ညှစ်ကာ ဒန်းနားမှ ထွက်သွားသည်။ ဒန်နီက ဒေါသ တကြီး အော်ငို လိုက်ပါသွားသည်။

ကလေးကို ဆရာမ လက်ထဲ ထိုးပေးလိုက်၏။

"မစ္စတာကောဝင်း၊ ကားထဲ ခေါ်သွား" ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီးကက်ကက်လန် ရန်တွေ့ပြန်၏။

"ရှင် ဘာလုပ်လိုက်တယ် ဆိုတာ ရှင့်ကိုယ်ရှင် သိရဲ့လား၊ ကျွန်မကို သိက္ခာကျ အောင် မလုပ်ရရင် ရှင် စိတ်ဆင်းရဲရတယ် ထင်တယ် ဟုတ်လား"

သတင်းထောက်တွေကျွန်တော်တို့ဆီသို့လိုက်လာနေသည်ကိုမျက်ဝန်းထောင့်မှ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်၏။ နိုရာ ပြောသည်ကို သူတို့ကြား၊ မကြားကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ သို့သော်ကျွန်တော်ကမူ သူတို့ မကြားအောင် အသံကို အုပ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် နိုရာ၊ သမီး အအေးမိတယ် ဆိုတာကိုယ် လုံးလုံး မသိလို့ပါ"

"ရှင်ကလေးကို ဒီလို ဖုန်တောထဲမှာကစားခိုင်းတာ နိုရာ မကြိုက်ဘူး၊ ခုချက်ချင်း ဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွားမယ်"

ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း အသံကို ထိန်းထားလိုက်နိုင်၏။ ခပ်တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်သည်။

"မူရာမာယာတွေ သိပ်ပိုမနေနဲ့ နိုရာ... အပိုပဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူမှ မယုံဘူး"သည်လိုမျက်လုံးမျိုး၊ သည်လိုအကြည့်မျိုးကိုကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ ဖူးပါ။ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပါ။ အမုန်းခွန်အား အပြည့်ဖြင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာကျွန်တော့်ကိုကြည့် နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြော။ သို့သော် ပြန်ပြင်၍ မရနိုင်တော့သည့် အမှားတွေကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးကြားတွင် များလာပြီဟုကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရပ်နေသည့် နေရာမှာ အများမြင်နိုင်သည့် နေရာ ဖြစ်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်လည်း သတင်းထောက် တအုပ် ရှိနေသည်။ သူ့အတွက်ရောကျွန်တော့် အတွက်ပါ အမြင်ကောင်းအောင်ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်ရ၏။ အားလုံးကြားလောက်အောင် အသံမြှင့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ရောက်တုန်း ဆိုက်ထဲ လျှောက်ကြည့်သွားဦးလေ”

သူက ရန်လိုနေသည့် လေသံဖြင့်-

“အချိန် မရပါဘူး၊ ကလေးလည်း အိမ်ပြန်ပို့ရဦးမယ်၊ နယူးယောက်ကိုလည်း သွားရဦးမယ်”

သည်တခါ အငိုက်ခံလိုက်ရသူကကျွန်တော်။

“ဘာ.. နယူးယောက်ကို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ နိုရာ့ ပုံကြမ်းကိုကုလသမဂ္ဂက အတည်ပြုလိုက်ပြီ တဲ့၊ အဲဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ သွားရမယ်”

ဒါဆိုရင်တော့ တကယ့် သတင်းတပုဒ်ပဲပေါ့။ အိမ်မြေ တိုက်တာ ရောင်းဝယ်ရေး လောကမှ သတင်းထောက်များကပင်သည်အကြောင်းကို သိကြသည်။ အတင်း စုပြုံတိုး လာပြီး မေးခွန်းမြားတွေ ဝိုင်းပစ်ကြသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း နိုရာ၏ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ ပုံသဏ္ဍာန်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

မြေညှိနေသည့် နေရာသို့ သွားကြည့်ဖို့ကျွန်တော် ထွက်လာချိန်တွင် နိုရာသည် အရှင်ဆုံး ပြိုးကာ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေလေပြီ။ အားလုံး၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို တဦးတည်း ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်နိုင်ပြီ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်လည်း အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှ လွတ်မြောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ပေါက်ကွဲတော့မည့်ဆဲဆဲ အခြေအနေမှ ရှောင်လွှဲနိုင်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။ သို့သော်သည်မျှနှင့် မအေးသေးကြောင်း နောက်တနေ့မနက် သတင်းစာ ဖတ်တော့ မှ သိတော့၏။

တယ်လီဖုန်း လာတော့ ကျွန်တော် ကွင်းထဲရောက်နေသည်။ အလုပ်သမား တယောက် လိုက်ခေါ်သည်။

အရောင်းမန်နေဂျာ စတင်ဘာရို ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစုံတယောက် ကြားသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသလို တယ်လီဖုန်းကို ခပ်အုပ်အုပ် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အမျိုးသားဘဏ်ကို ချက်ချင်း ပြေးပေတော့ လုဘ်၊ ဒုက္ခဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဘာ ဒုက္ခလဲဗျ စတင်၊ ဘာပြဿနာ ပေါ်စရာ ရှိလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘတ်ဂျက်ကွဲမှ မကွဲတာဘဲ”

အမျိုးသားဘဏ်မှာကျွန်တော်တို့ကို ငွေထုတ်ပေးသည့် ဘဏ် ဖြစ်သည်။

"တယ်လီဖုန်းထဲက မပြောချင်ဘူး၊ အမြန်ဆုံး သွားပါ လုခ်"

ကျွန်တော့်လက်ထဲက တယ်လီဖုန်းသံ ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြန်ခေါ်သေးသည်။ နောက်မှ ဖုန်းချလိုက်ပြီးကားဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ ပြောနိုင်လျှင် တဆက်တည်း ပြောမည် မဟုတ်လား။

ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ သူတို့အားလုံး ရောက်နှင့်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်က အံ့သြသွားသော်လည်း သူတို့က အံ့သြပုံ မရကြ။ အခန်းထဲကိုကျွန်တော် ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ မေမေဟောဒင်၊ ဂျော့ဟောဒင်၊ စတင်၊ ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဘဏ်ငွေချေးဌာနမှ ဥက္ကဋ္ဌတို့ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေကြ၏။

"အစည်းအဝေးရှိမှန်းကျွန်တော် မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှလည်း မပြော ပါလား"

ကျွန်တော်က သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး မျက်နှာထားရ ခက်နေပုံ ရ၏။ သို့သော် ဘယ်သူမှ စကားမစကြ။ နောက်ဆုံးမှ ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌက မေးသည်။

"ဒီနေ့ သတင်းစာ ဖတ်ပြီးပြီလား လုခ်"

"ဟင့်အင်း၊ မဖတ်ရသေးဘူး၊ မနက် မိုးမလင်းခင်ကျွန်တော် အိမ်က ထွက်လာတာ"

"ဒါဖြင့် ခု ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ"

သူက ခရိုနီကယ်သတင်းစာကို ခေါက်ပြီးသား လှမ်းပေးသည်။ နိုရာ့ဓာတ်ပုံနှင့် ဘေးမှ မင်နီတားထားသည့် စာတန်းကိုကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကုလသမဂ္ဂအတွက် ရုပ်တုတခု နိုရာဟောဒင် ထုလုပ်မည်"

ကျွန်တော်က ခေါင်းထောင်ပြီး-

"ဟာ...ကောင်းတာပေါ့၊ နေပါဦး.. အဲဒါ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

"ဆက်ဖတ်ပါဦးလေ"

ကျွန်တော် ဆက်ဖတ်သည်။

ပထမ စာနှစ်ပိုဒ်က ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်။ နောက်ဆုံးပိုဒ်ကျမှ ကျောကို ဓားနှင့်ထိုးမှန်း သိရတော့သည်။

"နိုရာဟောဒင်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးသည့်နေရာမှာ 'ကေရီ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း' စီမံကိန်းနေရာတွင် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ စီမံကိန်းမှာ နိုရာ၏ ခင်ပွန်းနာမည်ကျော် လေသူရဲကောင်း ကာနယ်လုခ်ကေရီ၏ စီမံကိန်းဖြစ်သည်။ နိုရာဟောဒင်က သူ၏ပင်ကိုစရိုက်အတိုင်း အမေရိကန် အိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေး စီမံကိန်းများ အကြောင်းနှင့် အိမ်ဝယ်သူတို့ အကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝေဖန်သွားသည်။

'ဒီနေ့ ဆောက်နေတဲ့ အမေရိကန် ဆောက်လုပ်ရေးသမားတွေ၊ ဗိသုကာတွေကို အိမ်ဝယ်သူတွေနဲ့ အိမ်ရှင်မတွေ သိပ်စိတ်ပျက်နေကြပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ ဗိသုကာအမြင်ဟာ ခေတ်နောက်ကို အများကြီးကျန်နေခဲ့လို့ပါပဲ။ လုံးဝ အနုပညာ မဆန်တဲ့ ပုံတွေချည်းပဲတွေ့နေရပါတယ်။ ငွေကြေးအကုန်အကျ သက်သာအောင် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ သူတို့တတွေ ဟာ အိမ်ရဲ့ အလှကို ဖျက်ဆီးပစ်ပြီး အမြတ်တွေ မတရား ယူနေပါတယ်။ တအိမ် နဲ့ တအိမ်လည်း ဘာမှ မထူးဘူး၊ ကိုယ်ပိုင် ဆန်းသစ်တီထွင်မှု ဘာမှ မပါဘူး။ ဒီလိုအိမ်မျိုးမှာ နေမိတဲ့ အိမ်ရှင်မတိုင်း နောင်တရကြမှာပဲ။

ကေရီဆောက်လုပ်ရေးစီမံကိန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ မေးတော့ နိုင်ငံကျော် ပန်းပုဆရာမက ဖြေသည်။

"ကြိုက်သလို ယူနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ပြောရမယ် ဆိုရင် ပုံမကျ ပန်းမကျ ဒီလိုအိမ်မျိုးကို နေဖို့ မပြောနဲ့၊ သေဖို့တောင် စိတ်ကူးထဲ မထည့်ဘူး"

မစ္စနိုရာဟောဒင်သည် မိမိ တင်ပြထားသည့် ပန်းပုရုပ်တခုအတွက် ကုလသမဂ္ဂ ပန်းချီ၊ ပန်းပုကော်မတီနှင့် ဆွေးနွေးရန် ယနေ့ ညနေပိုင်းတွင် နယူးယောက်သို့ ထွက်ခွာသွားမည်ဟု သိရသည်။

သတင်းဆောင်းပါး ဖတ်ပြီးတော့ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူသွားသည်။ သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်တွင် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နိုရာ့ကိုကျွန်တော် ဖြေရှင်းချက် ပြန်ထည့်ပေးမယ်"

"ဘာမှ မထူးတော့ဘူး၊ အားလုံး ပျက်စီးကုန်ပြီ"

ဂျော့ဟောဒင်က ဝင်ပြောသည်။

"ဘာတွေ ပျက်စီးကုန်တာလဲ၊ အိမ်ဝယ်မယ့် လူတိုင်းက ဒါလောက် အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ ဆောင်းပါးကို ဖတ်မှာမို့လား"

ကျွန်တော် ဒေါသတကြီး အော်မေးလိုက်သည်။

"မောင်ရင် မှားနေပြီ လုခ်"

စတင်ဘာရိုက လေအေးကလေးဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

"ကိုယ့်အရောင်းမှတ်တမ်းအရ မနေ့ညနေအထိကမ်းလှမ်းထားတဲ့ လူပေါင်း ၄၇ ဦးရှိတယ်၊ သေချာတာက ၁၉ ဦး၊ ဒီနေ့ မနက် ၁၀ နာရီမှာကမ်းလှမ်းထားတဲ့ လူ ၃၆ ဦး နောက်ဆုတ်သွားတယ်၊ စာချုပ် ချုပ်မယ့်ဆဲဆဲ လူ ၁၆ ယောက် လာဖျက်သွားတယ်၊ အားလုံးနဲ့ကိုယ်တိုင် လိုက်တွေ့ပြီးကိုယ် မေးကြည့်တယ်၊ ဒီဆောင်းပါး ဖတ်မိလို့ပါတဲ့"

"အဲဒီ သောက်သုံးမကျတဲ့ သတင်းစာတိုက်ကို တရားစွဲမယ်"

ဂျော့ဟောဒင်က မလိုတမာ လေသံဖြင့်-

"ဘာနဲ့ စွဲမလဲ၊ မောင်ရင့်မိန်းမ ပြောတာကို ပြန်ရေးထားတာပဲ"

သူပြောတာ မှန်နေတော့ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကုလားထိုင် တလုံးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ စီးကရက် တလိပ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

"ဒါဆိုကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီကို ပြင်လိုက်ရင်ကော၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဖြုတ်ပစ် လိုက်လေ"

"ဘာမှ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး လုခ်၊ အားလုံး ပျက်စီးကုန်ပြီ"

ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် အိပ်မက်တို့သည် မီးခိုးများနှင့်အတူ လေထဲ ပျံ့လွင့်သွားကြလေပြီ။

ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌက ခုမှ စကားစသည်။

"မောင်ရင် တခု သတိထားဖို့က ဒီစီမံကိန်းအတွက် ဘဏ်အနေနဲ့ ဒေါ်လာ တစ်သန်း နီးပါး ထုတ်ပေးထားတယ်၊ ဒါကို မဆုံးအောင် တို့ကာကွယ်ရလိမ့်မယ် လုခ်"

"ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေးတခု ပေးပါ၊ တနေရာရာမှာ ပြောင်းပြီးကျွန်တော် ဆက်လုပ်ချင်ပါတယ်"

“ကောင်းတဲ့ အကြံပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင့်တိုက်တွေကို ဝယ်မယ့်လူ ရှိတော့မယ် မထင်ဘူး၊ ငွေထပ်ရဖို့ တခြားဘဏ်တွေဆီကလည်း မျှော်လင့်ချက် မရှိဘူး၊ အစကတည်းက ထည့်မလားကိုယ် မေးတယ်၊ ကိုယ်တို့ဘဏ်သာ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ထုတ်ပေးခဲ့တာ”

ခုချိန်အထိ ငြိမ်နေသေးသည့် ယောက္ခမကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ မေမေဟောဒင်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကွဲပြီပေါ့၊ မေမေ ဟောဒင်ရဲ့ဒေါ်လာ သုံးသောင်းလည်း ရေထဲ မျောပြီပေါ့”

အဘွားကြီးကကျွန်တော့်ကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး-

“တခါတခါ အရှုံးနဲ့ပိုင်းပြီး ခပ်မြန်မြန် ရပ်ပစ်တန် ရပ်ပစ်ရတယ်၊ ငွေဆုံးရတာ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါထက် ဆယ်ဆလည်း အဆုံးခံနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ဘာမှ အကျိုး မရှိတဲ့ မင်းလုပ်ငန်းကို မင်း ဆက်ကာကွယ် မနေနဲ့တော့ လုခ်’

ကျွန်တော် သူတို့ကို တယောက်ချင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်လောက်တဲ့ ဒီသတင်းတပုဒ်ကြောင့်ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းကြီး တခုလုံး ပျက်စီးရမယ် ဆိုတာကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်အောင်ဘဲ”

“အဲဒီသတင်းကို မင်းမိန်းမ ပြောတာ မဟုတ်ရင် ဒါလောက် ဘယ်ဆိုးမလဲ”

အဘွားကြီးကောက်ချက်ဆွဲပြမှ ရှင်းနေသည်။

“မေမေဟောဒင် သမီးကို ဘယ်တုန်းကမှ မထိန်းနိုင်ခဲ့ဘူးနော်”

“ခုဟာက မင်းမိန်းမအနေနဲ့ ပြောတာလေ၊ မေမေဟောဒင် အနေနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း တာဝန်”

ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ဒီလိုပြောရင် ဘာဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ သိရမှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း တာဝန်ပဲ”

အဘွားကြီးက ခေါင်းမာမာဖြင့် ဖွတ်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ မေမေဟောဒင်၊ အခန်းထဲ ထည့်ပြီး အစာမကျွေးဘဲ လှောင်ထားရမှာလား"

နိုရာ့ အစ်ကိုတော် ဂျော့ကကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး-

“ကဲ..ပြီးတာတွေ ငြင်းခုံမနေကြနဲ့တော့၊ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ၊ ဒါတွေတွေးပူ လို့ မောင်ရင့်ကို အချိန်ယူပါဦးကိုယ် ပြောတာပေါ့”

“ဘာ အချိန်ယူစရာ လိုလဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ စီမံကိန်းက ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းနေတာပဲ၊ ခုထက်ထိလည်း ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်လေ”

ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ထပြီး တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားသည်။

“လုခ်”

အဘွားကြီး လှမ်းခေါ်သဖြင့်ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“သိပ်စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့၊ မင်းပိုက်ဆံ ပြန်ထုတ်ယူလို့ရအောင် မေမေဟောဒင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်"

ကျွန်တော် အဘွားကြီးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သနားသဖြင့် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတဲ့ စားကြွင်းစားကျန်မျိုးကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူး၊ ဟောဒင်နဲ့ ကာရူသာကုမ္ပဏီထဲမှာ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ထည့်ထားတဲ့ စတော့တွေကိုလည်း ကျွန်တော် အပြတ်ရှင်းမယ်”

အဘွားကြီး၏ မျက်လုံးတွေ ချက်ချင်း အေးစက် မာကျောသွားသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ ဒါလောက်တော့ကျွန်တော် ပြောရလိမ့်မည်။

အဘွားကြီးက စိတ်ထိန်းထားသည့် လေသံဖြင့်-

“ဆင်ကန်း တောတိုး မလုပ်နဲ့ လုခ်၊ နောက်တကြိမ် ဆိုတာ အမြဲတမ်း ရှိတယ်”

ကျွန်တော် ခါးသီးစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က လိမ်လိမ်မာမာနေ၊ ဟောဒင်နဲ့ကာရူသာကုမ္ပဏီကို ပြန်သွား၊ သူတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

အဘွားကြီး ဘာမှ မပြောတော့။ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို မျဉ်းဖြောင့် တကြောင်း ဖြစ်သည်အထိ တင်းတင်းစေ့ထားသည်။

ကျွန်တော် နာနာကြည်းကြည်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော့်အတွက် မစဉ်းစားပါနဲ့တော့၊ ဒါတွေကျွန်တော့် ဘဝမှာ ရိုးနေပါပြီ၊ ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ကျွန်တော် အကျနာခြင်း မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကောင်းကင်မှာ ဒဏ်ရာရပြီး မီးလျှံတွေနဲ့အတူ မြေပြင်ကို ဆင်းခဲ့ဖူးတာပဲ"

နောက်တကြိမ် သူတို့အားလုံးဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့အားလုံးငြိမ်နေကြ၏။

"ကျွန်တော် ငတ်မသေနိုင်ပါဘူး၊ အခက်အခဲတွေထဲက ဖောက်ထွက်နေကျပဲ၊ ခုလည်းကျွန်တော် ရုန်းထွက်ဦးမယ်"

အဘွားကြီး စိတ်ဆက်ထိန်းနိုင်တော့ဟန် မတူ၊ စူးစူးရှရှ ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောသည်။

"မင်း အဲဒီတံခါးအပြင်ကို ရောက်တာနဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာခွင့် မရှိတော့ဘူး၊ နားလည်လား"

ကျွန်တော် အာသြောင်းလှုပြီ၊ ရုတ်ခြည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွား၏။

"စကားနိုင် လုနေဖို့ အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး မေမေဟောဒင်၊ ခင်ဗျားတို့ သားအမိရဲ့ စေလိုစေ ဘဝမျိုးကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အရောက်မခံပါဘူး၊ အစကတည်းကကျွန်တော် မှားခဲ့တယ် ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း သိလာပြီလေ"

တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး အရက်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ တခွက်၊ နှစ်ခွက် သောက်ပြီး အိမ်ပြန်သွားသည်။ နီရာ့ကို ရင်ဖွင့်တော့မည်။ သို့သော် မရွှေနီရာကိုကျွန်တော် မအုပ်မိတော့။ နယူးယောက်သို့ ထွက်သွားလေပြီ။

သမီးအခန်းဆီသို့ကျွန်တော် လေးကန်စွာ တက်လာခဲ့၏။ ဒန်နီက ပုခက်ထဲတွင် ထိုင်နေသည်။ ကောက်ယူ ပွေ့ချီလိုက်ပြီး ရင်မှာ အပ်ကာ တင်းတင်းဖက်လိုက်၏။ ပါးပြင် ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်တွေ နွေးခနဲ နွေးခနဲ စီးဆင်းသွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ သူ့လည်တိုင် နုနုကလေးကိုကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ဖိထားလိုက်၏။

နှုတ်မှ တိုးတိုးကလေး ထွက်သွားသည်။

"သမီး.. ဩ၊ ဖေဖေ့သမီးလေး၊ ဖေဖေ တော့ ခံလိုက်ရပြီကွယ်"

ဒန်နီ တနှစ်ပြည့်သည့် နေ့တွင် ဒေဝါလီခံဘဝဖြင့်ကျွန်တော် အလုပ်လက်မဲ့

ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အခန်း (၁၄)

ဘဝသည် ရုတ်ခြည်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသလိုရှိ၏။ လှုပ်ရှား သွားလာနေပါလျက် တစ္ဆေတကောင် လို ဖြစ်သွား၏။ လူတွေကျွန်တော့်ကို မမြင်ကြတော့။ သူတို့နှင့် အထိအတွေ့ လုံးဝကင်းကွာ သွား၏။ တခုတော့ အမြတ်ထွက်သည်။ လူတွေကို အသေးစိတ် ပိုမြင်လာ၏။ အမှောင်ထဲမှ အလင်းထဲသို့ကြည့်ရသည့်နှယ် ရှိ၏။

နိုရာ့အမေသည် အလွန်ကတိတည်သော မိန်းမကြီးပါပေ။ ကုမ္ပဏီမှကျွန်တော့် နာမည်ကို ဖျက်ထုတ်ပစ်လိုက်ရုံမက ဘယ်အလုပ်ကမှ လက်မခံအောင်လည်း စေ့စေ့စပ်စပ် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သည်။ ဒါကို သိသည့် အချိန်မှစ၍ အလုပ်ရဖို့ကျွန်တော်လည်း ဆက် မကြိုးစားတော့။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဒန်နီမှ လွဲ၍ ဘာမှ မရှိတော့ပေ။

ပန်းခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်သင်ပေးသည်။ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲတွင် သူ့ရယ်သံ လွင်လွင်ကလေးကြောင့် ကျွန်တော် ရင်အေးရသည်။ အကြွေစေ့ကလေး ထည့်လိုက်လျှင် ပယင်း နန်းတော်ကြီး ထွက်လာသည်ကို ဒန်နီ အလွန်သဘောကျသည်။ သို့သော် သူ့ အကြိုက်ဆုံး မှာ ယာတောပုံ ဖြစ်၏။ လယ်သမားကြီးက နို့ညှစ်လို့၊ လယ်သူမကြီးကကြက်ကလေးတွေ အစာကျွေးလို့၊ လေရဟတ်ကြီးက ယာတောအိမ်ကြီး၏ နံဘေးတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း လည် လို့။

ဒန်နီကလေး၏ ဒုတိယမွေးနေ့တွင် ကျွန်တော် အကြွေတွေအများကြီး ကုန်သွားသည်။ ယာတောမြင်ကွင်းကို ခြောက်ခါတိတိ ဆက်တိုက်ကြည့်သည်။

ညညများတွင်တော့ ခါးသီးနာကျင်မှုတို့ကို ဘာဘွန်း ဝီစကီဖြင့် ချေဖျက်ရသည်။ ရုံးပိတ်ရက်များတွင် နိုရာ အိမ်မှာ အနေများသဖြင့်ကျွန်တော်က လာဂျိုလာတွင် မော်တော် တစင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းသည်။

ဒေဝါလီ ခံလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်တော့်တွင် တခုတည်းသော ကျန်ရစ်သည့် ပစ္စည်းမှာ မော်တော်ဘုတ်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်ကျန်တန်ဖိုးကလေး အထိုက်အလျောက် ရှိပါသေးလား ဟူ၍ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလို နေ့မျိုးတွင်သာ သတိတရ ရှိရသည်။ လုပ်စရာဆို၍သည်နေ့များတွင်သာ ရှိသည် မဟုတ်လား။ ဆေးသုတ်လျှင် သုတ်၊ မသုတ်လျှင် အင်ဂျင်ကို နှိုက်၊ ဖြုတ်ဟယ်၊ တပ်ဟယ်နှင့်ကျွန်တော့် မော်တော်ဘုတ်ကလေးကို တယုတယ ပြင်သည်။ တခါတလေ နှစ်ရက်လုံးလုံး အရက်သောက်ဖို့ပင် သတိမရ။ သို့သော် တနင်္လာနေ့ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ပုလင်းကို အဖော်ပြုမိပြန်သည်။

ဘာဘွန်းဝီစကီကို တီထွင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကျွန်တော် ရွှေတံဆိပ် ပေးချင်သည်။ စကော့ဝီစကီက ဆေးနံ့ နံသည်ဟုကျွန်တော် ထင်သည်။ ဂျင်ကျပြန်တော့လည်း ရေမွှေးကို သောက်ရသည့်နှယ်။ ကောက်ပဲသီးနှံနှင့် ချက်သည့် ဝီစကီတွေကျပြန်တော့ ဗိုက်ပွချင်သည်။ ဘာဘွန်းကမူ အစဉ် ချိုမြိန်နေသည့် ယမကာတမျိုး ဖြစ်၏။

ပျော့ပျော့ကလေး၊ ညက်ညက်ကလေးနှင့် တကိုယ်လုံးသို့ ဆွတ်ပျံ့သွားစေသည့် ဝိစကီမျိုး ဖြစ်၏။ ဘာဘွန်းဝီစကီကို သောက်လို့ ဘယ်တော့မှ အလွန်အကျွံ မမူး။ ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည့်ကွက်လပ်တွေကို ဖြည့်ဆည်းပြီးသား ဖြစ်ကာ အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာသည် ထင်ရ၏။ ပြီးတော့ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ အလွယ်တကူ ရောက်လေသည်။

သို့သော် ယခုမူ ဘာဘွန်းဝီစကီသည်ပင်လျှင် ကျွန်တော့်ကို အိပ်ပျော်အောင် မဆောင်ကြဉ်းနိုင် တော့ပါတကား။ သည့်တော့ ပိုပြီးတွေးဖြစ်သည်။ စဉ်းစားဆင်ခြင် ဖြစ်သည်။ လူတွေအကြောင်း ပိုသိလာသည်။

အိပ်မပျော်သည့် ညများသည် ရှည်လျားလွန်းလှ၏။ သည်လို ညတညတွင် အောက်ထပ်သို့ ပုလင်းအသစ် ယူဖို့ ဆင်းခဲ့သည်။ မနက် သုံးနာရီခန့် ဖြစ်၏။

လေ့ကားရင်းကျွန်တော် အရောက်တွင် နီရာ သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ပြီးတွေရပ်နေသည်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး သူစိမ်းပြင်ပြင်။ ရင်းနှီးခဲ့သည့်ကာလမှာ ဟိုးအဝေးကြီးတွင် ကျန်ခဲ့သည့် အလား။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘာနဲ့ တူနေသည်ကို သိပါသည်။ ညဝတ်ရှုကပိုကရို၊ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့်။ လုံးဝကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရှိမည် မဟုတ်ပါ။

သူကတော့ ပထမတွေ့စက ပုံစံအတိုင်းပင်။ ယောက်ျားတကာတို့ကို ညှို့ယူဖမ်း စားနေသည်။ သူ့ကိုယ်မှ အမွှေးနံ့က မြူဆွယ် ဖြားယောင်းနေသေးသည်။

မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ဖျော့သည်။ မျက်ကွင်းကလေးများ မသိမသာ ညိုနေသည်ကတော့ အိပ်ရေးပျက်၍ ဖြစ်၏။ ဝဝလင်လင်အိပ်လျှင် သည်အညိုကွင်းကလေးများ ပြေပျောက်သွားသည်ချည်း။ သူ့အကြောင်း ချေးခါးအူမ မကျန်ကျွန်တော် သိနေပါပြီ။

သိနေသဖြင့် ဆက်မကြည့်လိုတော့ဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ သရော်တော်တော် လေသံဖြင့် နောက်မှ လှမ်းပြောသည်။ .

“အရက်ပုလင်း ဆင်းယူတာ ဆိုရင် ရှင့်ကိုယ်ပိုင် ဧည့်ခန်းထဲကိုသာ

တန်းသွား၊ ချားလ်စ်ကို တသေတ္တာ ပို့ခိုင်းထားတယ်"

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြော။

"ဘာဘွန်းပုလင်း ဆင်းယူတာ မဟုတ်လား"

သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီးကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

"သိပါတယ်၊ ပြန်တက်လာရင် လျှော့ကားမီး ပိတ်ဖို့ မမေ့နဲ့ဦးနော်"

ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်မှ ပြောချလိုက်ဖို့ကောင်းသည့် စကားလုံးများ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာသည်။ သို့သော် နောက်ကျခဲ့ပြီ။ ရင်ထဲတွင် စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း၊ ခါးသီး မုန်းတီးခြင်း လှိုင်းလုံးတွေ ပုတ်ခတ်လာ၏။ ဝီစကီဖြင့် ဖိထားလိုက်ရသည်။

သမီးကလေး ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။ သတိသမ္ပဇဥ်ဖြင့် စိတ်ထိန်းရ၏။ သမီးကလေး ဘဝအတွက် တစုံတယောက် လိုသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ချစ်ဖို့၊ တိရစ္ဆာန်ရုံ ပို့ဖို့၊ အရုပ်ကလေးတွေ ထွက်လာသည့် စက်ထဲသို့ အကြွေထည့်ပေးဖို့ စသည်... စသည်...။

မအေကိုယ်တိုင် ဘယ်တော့မှ လုပ်ပေးမည် မဟုတ်သည့် ဝေယျာဝစ္စကလေးတွေလေ။ ပုလင်းကို ပိုက်ပြီး အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လှဲချလိုက်၏။

တတိယမြောက် ခွက်ကို မော့နေစဉ်နိုရာ့အခန်းဆီမှ တံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်ရ၏။ အိမ်သာ တံခါးရွက်ဆီသို့ တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တံခါးကိုကျွန်တော် ချက်ချမထားခဲ့။ သွားပိတ်မည် ပြုပြီးမှ မထတော့ဘဲ ဖန်ခွက်ကို ဆက်မော့နေသည်။

လက်ကျန်ကို ခပ်သွက်သွက် ရှင်းလိုက်ပြီး မီးပိတ်လိုက်သည်။ သို့သော် အိပ်လို့ မပျော်နိုင်သေး။ သူ့အခန်းဆီမှ လှုပ်ရှားသံများကိုကျွန်တော် နားစွင့်နေလိုက်သည်။ သိပ်မကြာပါ။ ရေချိုးခန်း မီးဖွင့်သံကြားလိုက်ရပြီးကျွန်တော့် အခန်းဝတွင် သူ လာရပ်သည်။ ညဥ့်ဝတ်ရုံ ပါးလွှာလွှာအောက်တွင် ဘာမျှ ဝတ်မထား။

ဖိတ်ခေါ်ညှုတာသံဖြင့် မေးသည်။

"မောင် မအိပ်သေးဘူးလားဟင်"

ဘာမှ မပြောဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင်ကျွန်တော် ထထိုင်လိုက်၏။

“နိုရာ့အခန်းတံခါး ဖွင့်ထားတယ်လေ”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။

သူ ခုတင်ခြေရင်းသို့ လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပခုံးကို အသာတွန့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ညဝတ်ရုံကွာကျသွားသည်။

“ဟိုတုန်းက မောင် ပြောတာတွေကို မှတ်မိနေသေးတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ဟုတ်သေး ရဲ့လား”

ချော့မြှူသံ မဟုတ်တော့၊ ခံပြင်းသံ စွက်နေမှန်း သိလိုက်၏။

စီးကရက်တလိပ် လှမ်းယူညှိလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်တွေ တုန်နေ၏။ သူက ပိုနာကြည်း ခံပြင်းသည့် လေသံဖြင့်-

“တခါတုန်းက ရှင်ဟာ ယောက်ျား ပီသခဲ့တယ်၊ ခု ရှင် ဘာဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာကျွန်မ သိပြီ၊ ယူနီဖောင်း ချွတ်လိုက်ကတည်းက ရှင့်ဘဝ ပျက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

စီးကရက်ကို တအား ရှိုက်လိုက်သည်။ အဆုတ်ထဲထိ မီးခိုးငွေ့တွေ ရောက်သွားသည် ထင်၏။ ဆုပ်ထားသည့် လက်သီးထဲတွင် ချွေးတွေ ပြန်လာသည်။

“မင်းအခန်း မင်း ပြန်ပါ နိုရာ’

ကျွန်တော် တုံးတိတိ ပြောလိုက်၏။

သူက ခုတင်ပေါ် တင်ပါးလွှဲ ဝင်ထိုင်ရင်းကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲမှ စီးကရက်ကို ဆွဲယူပြီး ဖွာသည်။ ပြီးမှကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးသည်။ အစီခံတွင် နှုတ်ခမ်းနီနီ့ သင်းသင်း စွဲကျန်နေရစ်၏။

“လုံးဝ ချစ်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး… ဟုတ်လား”

“တော်ပါတော့ နိုရာရယ်”

သို့သော် နိုရာကကျွန်တော့်စကားကို နားမထောင်။ ကျွန်တော့်နံဘေးသို့ လှဲချသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ လိုချင်တာကို ရအောင် ယူတော့မည့် ဟန်။

“နိုရာ”

ကျွန်တော် သူ့ပခုံး ဆွဲပြီး တအား တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့် တကိုယ်လုံး အဖျားတက်သလို တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ၏။ သူက ညဝတ်ရုံကို ကောက်ယူပြီး အောင်မြင်သည့် မျက်လုံးများဖြင့်ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ရှင်ဟာ လူပျိုပေါက်လေးတယောက် လောက်တောင် အသုံး မကျတော့ဘူး”

ဝုန်းခနဲ တံခါး ပိတ်သွားသည်။ ပုလင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ သို့သော် ဘာဘွန်းဝီစကီသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ဝေဒနာပေါင်းစုံကို မကုစားနိုင်တော့ပြီ။

★★★

ကိုရီးယားတွင် အနီတွေ တဖက်နယ်ထဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတင်း ထုတ်ပြန်သည့် နေ့ကကျွန်တော် လာဂျိုလာတွင် ရောက်နေသည်။ မော်တော်ပေါ်မှ ရေဒီယိုကို ပိတ်ပြီးကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။

ဝါရှင်တန်မှ ဂျင်မီပီတာဆင်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ လေတပ်ထဲတွင် အတူတွဲခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်၏။ သူက တပ်ထဲတွင် ဆက်နေသဖြင့် ယခု လေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်နေပြီ။

“ခုကိုယ် ရေဒီယိုကကြားလိုက်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ ကိုယ် ပြန်လာ ရမလား”

“လာလေကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တို့ ခု ဂျက်တွေ သုံးနေပြီ သူငယ်ချင်း၊ သင်တန်းတွေ ပြန်တက်ရလိမ့်မယ်၊ ဟိုတုန်းက စံချိန် မင်း ပြန်တင်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟေး.. ပီတာ၊ စံချိန်တွေ ဘာတွေ ထားစမ်းပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ ဘာအဆင့်နဲ့ ပြန်ဝင်ရ ဝင်ရပါကွာ”

သူက ရယ်ပြီး-

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်၊ မင်း မနက်ဖြန် ဘိလ်ကီလီယန်နဲ့ ဆက်သွယ်လိုက်၊ သူ ပရက်စီဒီယို မှာ ရှိမယ်၊ ငါ့ဘက်က လုပ်စရာ ရှိတာတွေ လုပ်ထားလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ပီတာ၊ ငါ အသင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေမယ် သူငယ်ချင်း”

“အေးပါ၊ ဗိုလ်ကြီးဘဝနဲ့ ပြန်ဝင်ရမှ မင်း ငါ့ကို မဆဲနဲ့”

“ဟေး... ဒီမှာ ဗိုလ်ချုပ်၊ ငါ့ကို ရဲဘော်ဘဝ ပြန်ထားလည်း ရတယ်ကွ၊ သိလား”

မော်တော်ဘုတ်ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ အိမ်ကယူလာသည့် အိပ်ရာ သေးသေးကလေး ပေါ်တွင် ဒန်နီ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်။ သူကလေး သုံးနှစ် ပြည့်တော့မည်။ ကျွန်တော် ပွေ့ယူလိုက်တော့ မျက်လုံး ဖွင့်လာသည်။

အိပ်ချင်မူးတူး လေသံဖြင့်-

"ဘယ်တွားမလို့လဲ ဖေဖေ"

"အိမ်ပြန်ကြစို့ သမီး၊ ဖေဖေ လုပ်စရာ ရှိလို့နော်"

"ဒါဖြင့်တွားလေ"

မျက်စိကလေး ပြန်မှိတ်သွားသည်။

အိပ်ရာကလေးကို ခေါက်ပြီးကားနောက်တွင် ပူးချည်လိုက်ပြီး အထုပ်အပိုးတွေကိုကားထဲ ပစ်သွင်းလိုက်၏။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်နာရီ ထိုးတော့မည်။ လမ်းရှင်း လျှင် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို မနက် လေးနာရီ ရောက်နိုင်သည်။

လမ်းတလျှောက်လုံး ကားသွားကားလာ ရှင်းသဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် မောင်းချလာခဲ့သည်။ ဒန်နီက တလမ်းလုံး အိပ်လိုက်လာသည်။ အိမ်ရောက်တော့ မနက် သုံးနာရီခွဲပြီ။ ဒန်နီကို ပွေ့ပြီး သူ့အခန်းထဲ ပို့ပြီး ပုခက်ထဲ ထည့်သိပ်သည်။ နီရာ့ စတူဒီယိုခန်းထဲတွင် မီးလင်းနေဆဲ။

အခန်ထဲ ဝင်ခဲ့ပြီးမှ မီးတွေ ပိတ်ဖို့ သတိရပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ နီရာ့ကိုတော့ မနက်ဖြန်မှပဲ ပြောတော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။ မထူးပါဘူး၊ သူမှ မအိပ်သေးတာ၊ ခုချက်ချင်း ပြောလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။

စတူဒီယိုခန်းထဲသို့ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့သည်။ မီးတွေအားလုံး ဖွင့်ထားသည်။ နီရာ့ကို မတွေ့ရ။

"နီရာ"

ကျွန်တော် ခေါ်ကြည့်လိုက်၏။

အခန်းကလေး တခန်းထဲမှ လှုပ်ရှားသံလိုလိုကြားရသဖြင့်ကျွန်တော် လျှောက်သွားပြီး တံခါး ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ထပ်ခေါ်ကြည့်မည် ပြုပြီးမှကျွန်တော့်အသံသည် လည်ချောင်းထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရာပေါ်တွင်ကြက်သေ သေနေကြသည်။ နိရာက ပထမ သတိဝင်လာပြီး သူ့ကိုယ်သူ အိပ်ရာခင်းဖြင့် ဆွဲဖုံးရင်း အော်သည်။

"ထွက်သွား"

သူ့အော်သံကို အဝေးကြီးမှ လာသည့် အသံဟု ထင်လိုက်၏။ ရှေးခေတ် ပြင်သစ် ဝတ္ထုတွေထဲမှ အခန်းတခန်းနှင့် တူလှ၏။ အမှန်တရားတို့ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်လာသဖြင့် လှုပ်ရှားလာသည့် ဒေါသစိတ်နှင့် ရယ်ချင်စိတ်တို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ရောထွေးသွားသည်။

သို့သော် ဒေါသစိတ်က အနိုင်ရသွား၏။ အိပ်ရာနားသို့ ဝုန်းခနဲ ရောက်သွားပြီး နိရာ့ ရင်ခွင်မှ လူကို လည်ပင်းမှ ဆွဲထူပြီး မေးရိုးကို ပင့်ထိုးချလိုက်သည်။ အခန်းပြင်ဘက် သို့ကားခနဲ လွင့်ထွက်သွား၏။ ရုတ်တုကြီးတစ်ခုကို ဝင်တိုက်ပြီး လူရော ရုပ်တုပါကြမ်းပြင် ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ဝုန်းခနဲကျသွားသည့် အသံက နားပင်းများပင် လန့်နိုးလောက်သည်။

နောက်တချက် ချီးမြှင့်ဖို့ ရှေ့တိုးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည်။ လက်ပူးလက်ကျပ် အမိခံလိုက်ရသဖြင့် ရှက်ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းများ ရောထွေးနေသည့် ထိုလူမှာ ပီဘိကလေး မျက်နှာနှင့် လူငယ်ကလေးပါလား။ ကျွန်တော့် လက်သီးတွေ လျော့ပြေသွားသည်။

ချားလ်စ်ကပိုကရိုနှင့် စတူဒီယိုခန်းထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

သူ့နောက်မှ ထမင်းချက်နှင့် အောက်ထပ် အိမ်စေမလေးတို့က စတူဒီယိုထဲ လှမ်းကြည့်ကြ၏။ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး ချာတိတ်၏ အဝတ်အစားတွေကို အပြင်ပစ်ပေးလိုက်ရင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"ချားလ်စ်... အဲဒီခွေးသားလေးကို မြန်မြန် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်စမ်း"

အခန်းတံခါး ပိတ်လိုက်ပြီး နိရာ့ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ ဒေါသနှင့် အမုန်းခိုးတွေ ထုတ်လွှတ်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့်ကျွန်တော့်ကို စူးစူးကြည့်နေ၏။

"ကဲ.. အဝတ်လေး ဘာလေး ဝတ်လိုက်ပါဦး၊ တကယ့်အပေါစား မိန်းမပျက်နဲ့ တူလွန်းလို့"

"အစေခံတွေ နိုးအောင် ရှင် ဘာလို့ လုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မ သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာ ချင်း ဆိုင်မလဲ"

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

သူ မျှောက်မွေးသည့် ဇာတ်လမ်းကို လက်ပူးလက်ကျပ် အမိခံရခြင်းသည် သူ့ အတွက် အကြောင်း မဟုတ်။ အစေခံတွေ သိသွားသည်က အကြောင်း ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော် သိစရာတွေ အများကြီး ရှိဦးမှာပါလားဟုလည်းတွေး လိုက်သည်။ တပြိုင်တည်းတွင် အဖြေအားလုံး ရလိုက်ပြီဟုလည်း ထင်လိုက်၏။

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ဘာပူစရာ ရှိလဲ နီရာ၊ ငါတယောက်က လွဲပြီး မင်းအကြောင်း အားလုံး သိနေကြမှာပဲဟာ”

“ရှင်ကျွန်မကို မယုံဘူးပေါ့၊ ကျွန်မအကြောင်း မဟုတ်တရုတ် ပုံပြင်တွေကို ရှင်ကြားပြီး ယုံနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မင်း မှားနေပြီ နီရာ၊ မင်းအကြောင်းကိုယ် ဘာမှ မကြားဘူး၊ ခုထိလည်း မကြားသေးဘူး၊ မင်း မသိဘူလား၊ လင်ယောက်ျား ဆိုတာ သူများတွေ မသိချင်အဆုံး ဖြစ်ပြီးမှ သိရတာလေ”

“ဒန်နီ မွေးပြီးကတည်းက ရှင်ကျွန်မဆီ မလာဘူး၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာတုံး”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“တော်လောက်ပြီ နီရာ၊ တော်လောက်ပါပြီ”

သူ ငိုချလိုက်သည်။

“အဲဒီအဆင့်တွေကိုလည်းကျော်ခဲ့ပြီ၊ မျက်ရည်နဲ့ မစည်းရုံးနဲ့တော့ နီရာ”

အငိုလွယ်သလောက် အတိတ်လည်း မြန်သည်။ မာယာပရိယာယ် နှစ်သွယ် ဆက်သည့် မျက်ရည်စက်များ မဟုတ်လား။

အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းပြီးကျွန်တော့်ဆီ လာသည်။

“မောင်... မောင်ရယ်၊ နီရာ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ နောက် ဒါမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး မောင်ရယ်”

ကျွန်တော် ရယ်ချလိုက်သည်။

“နောက် ဖြစ်လည်းကိုယ် မသိနိုင်တော့ပါဘူး၊ ကိုယ် သွားတော့မယ် နီရာ”

"ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း၊ မောင် မသွားရဘူး၊ နိုရာကတိပေးပါတယ် မောင်ရယ်၊ အားလုံး မောင့်အလိုကျ ဖြစ်ရပါစေ့မယ်... နော်"

ကျွန်တော် သူ့ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ အထိတ်တလန့် ပြူးကျယ် သွား၏။

"မောင် ဘာလုပ်မလို့လဲ ဟင်"

ရင်ထဲမှ ဝေဒနာတွေ စုပြုံပေါက်ကွဲတော့မတတ် ခံစားလိုက်ရ၏။ အသက်ရှူသံ ရပ်လို့ မရနိုင်လောက်အောင် မွန်းကျပ်သွားသည်။

"အစောကြီး လုပ်သင့်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို ခုမှ လုပ်ရတော့မှာပေ့ါ နိုရာ"

သူ့ပါးကို လက်ပြန် ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ခုတင်အောက်သို့ လွင့်ကျသွားသည်။ သူ မထနိုင်ခင်ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့၏။

အိမ်မကြီးဆီသို့ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အစေခံတွေကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ သနားစရာကောင်းလှသည့် ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ချားလ်စ်ကကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘဲ မျက်လွှာချထားသည်။

နိုရာကျွန်တော့် နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။ အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်တီးဖြင့်၊ အယုတ္တ အနတ္တတွေ ပါးစပ်မှ ရွတ်လျက်။

"ခွေးက မွေးတဲ့ ခွေးသား၊ နင့်အကြောင်းကို တကမ္ဘာလုံး သိအောင် ငါ လုပ်ပြမယ်၊ လူစဉ်မမီတဲ့ မိန်းမလျာ၊ အခြောက်"

ချားလ်စ်ကိုကျွန်တော် တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကြည့်ထိန်းလိုက် ချားလ်စ်၊ ဆရာဝန် ခေါ်ဖို့ လိုရင် ခေါ်ပေးလိုက်'

ချားလ်စ်က ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်သည်။ အပေါ်ထပ်ကျွန်တော့် အခန်းထဲ ရောက်သည်အထိ သူ့အော်သံကိုကြားနေဆဲ။

ဆရာမ မစ္စက်ဟိုလ်မင်းက မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်ကလေးအခန်းဝမှ ထွက်ကြည့် နေသည်။

"ဒန်နီ နေကောင်းလား ဆရာမ"

ဆရာမ ခေါင်းညိတ်သည်။ မျက်နှာပျက်နေ၏။

ဒန်နီအခန်းထဲသို့ကျွန်တော် လှမ်းဝင်သွားသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်

အိပ်မောကျ နေ၏။ ငုံ့ပြီး မွှေးမွှေးပေးလိုက်သည်။ အပြစ်ကင်းစွာ အိပ်ပျော်နေရှာသည့် သမီးကလေး ပါလား။

ကိုရီးယားစစ်ပွဲတွင်လည်း ကျွန်တော့်ကံကြမ္မာသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းကနှင့် တပုံစံတည်းပင်။ နောက်ဆုံးပေါ်ဂျက်လေယာဉ်များ၏ စက်မှုဆိုင်ရာ ခေတ်မီ တိုးတက် လာမှုများကိုကျွန်တော် ချက်ချင်း ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့သည်။

လေကြောင်းစစ်ပွဲကြီးကိုကိုးကြိမ် ဆင်နွှဲခဲ့ရ၏။ ရုရှား အမ်အိုင်ဂျီ နှစ်စီးကိုကျွန်တော် ပစ်ချနိုင်ခဲ့၏။ ထို့နောက်ကျွန်တော် ခံရသည့်အလှည့် ရောက်ပြန်၏။ သိပ်ကြီးကျယ်သည့် စစ်ပွဲမဟုတ်၍ ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီး အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ငန်းများနှင့် သောင်တင် မနေတော့ဘဲ အိမ်ပြန်ပို့ပေးကြသည်။

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက ကျွန်တော့်ကိုကြိုဆိုပုံမှာ သောင်းသောင်းဖြဖြ ရှိလှသည်။ ကြိုသူ တယောက်တည်းသာ ရှိ၏။ တရားရုံးမှ သမ္မန်စာကိုကျွန်တော့်လက်ထဲ ထည့်ဖို့ စောင့်နေသည့် ရုံးလုလင်။

“ကာနယ်ကေရီပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ခင်ဗျား”

စာရွက်တရွက်ကျွန်တော့်လက်ထဲ ထည့်ပြီး ခွေးလိုက်သည့်ကြွက်တကောင်လို ထွက်ပြေးသွားသည်။

စာရွက်ကို ဖြေပြီး ဖတ်လိုက်သည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ နေ့စွဲဖြင့် ထုတ်ထား သည့် သမ္မန်စာ။

‘နိုရာဟေဒင်ကေရီနှင့် လုခ်ကေရီတို့၏ကွာရှင်းပြတ်စဲမှု' ဆိုပါလား။

ဦးတိုက် လျှောက်ထားသူက နိုရာဟေဒင်။ အကြောင်းပြချက်တွေက လင့်ဝတ္တရား ပျက်ကွက်မှု၊ ငွေကြေး မထောက်ပံ့ဘဲ ပစ်ထားမှု၊ စိတ်ဓာတ်အရ နှိပ်စက်ကလူပြုမှု စသည်... စသည်။

ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလိုက်သည့် ကျွန်တော်၏ ပြည်တော်ပြန် ခရီးပါလဲ။ သည်လိုကြိုဆိုမှုမျိုး ဘယ်သူမှ ရဖူးမည် မထင်။

“ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက ကြိုဆိုပါတယ်’ ဟုကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

အပိုင်း - ၃

လုခ်၏ ရက်သတ္တပတ်

အခန်း (၁)

မော်တော်ကားရုံမှ ဟိုတယ်ထဲသို့ လျှောလှေကားဖြင့် လိုက်လာခဲ့ရင်း လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးသူငယ်များ တရားရုံးမှ ဟိုတယ်ကို ပြန်ရောက်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။ ချီကာဂိုတွင် နှစ်နာရီ ရှိနေမည် ဖြစ်၏။ အယ်လီဇဘက်ကျွန်တော့်ကို မျှော်နေရှာရော့မည်။

လက်တွေ တုန်နေ၏။ အရက်သောက်ဖို့ လိုလာပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲ အရောက်တွင် လျှောလှေကားမှ ဆင်းလိုက်ပြီး အရက်ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်ခဲ့၏။ ဂျက်ဒန်နီယမ် ဝီစကီ တပက် သောက်ပြီး အခန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် တက်ခဲ့၏။

အပေါ်အင်္ကျီကိုကုလားထိုင် တလုံးတွင် ပစ်တင်ပြီး ခုတင်စွန်းတွင် ထိုင်ကာ ဖုန်း ခေါ်သည်။ လည်စည်းကို ဆွဲဖြေပြီး ပက်လက်လှန် လှဲချလိုက်၏။ နွေးထွေးသော အယ်လီဇဘက်၏ ထူးသံကိုကြားရသည်။

"ဟယ်လို"

"အယ်လီဇဘက်"

သူ ချက်ချင်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

"အင်... အစ်ကို နေကောင်းရဲ့လား ဟင်"

"ကောင်းပါတယ်"

"အခြေအနေကော..."

သူ ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

"မကောင်းဘူး၊ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး"

ကျွန်တော်က အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူရင်း-

"နိုရာက အစ်ကို့ကို တူးတူးခါးခါး မုန်းနေတုန်းပဲ အယ်လီဇဘက်"

"အစ်ကိုက ဘယ်လို မျှော်လင့်ထားလို့လဲ၊ ပြန်ပြီး ပြေလည်မယ် ထင်လို့လား"

စီးကရက် မီးညှိရင်း-

"ဟာ... မဟုတ်တာကွာ၊ ဒါပေမဲ့..."

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ အစ်ကို"

"အစ်ကို အမှတ်ထင်ထင် လုပ်ပေးချင်တယ်၊ သူ့ကို ထိထိရောက်ရောက် အကူအညီ ပေးချင်တယ် ဆိုတာ ဒန်နီ သိစေချင်တယ်လေ"

"အစ်ကို အဲဒီ ရောက်နေပြီပဲ"

"ရောက်နေတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့..."

"သိပ် စိတ်ပူမနေပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒန်နီ သိမှာပါ၊ အရေးကြီးတာ သူ့အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလို့ သူ စွဲမနေဖို့ဘဲ အစ်ကို'

ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

"မင်းကော ဘယ်လို နေလဲဟင်၊ ပျင်းနေပြီလား"

အယ်လီဇဘက် ရယ်သည်။

"အစ်ကို့မိန်းမက တယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ၊ အဖော်ကလေးရှိတယ်လေ အစ်ကိုရယ်"

"မင်း ပါလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွာ"

"နောက်တခေါက်ပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ မပါလည်း အစ်ကိုတယောက်တည်းဖြစ်နေသားပဲ"

"အစ်ကို မင်းကို ချစ်တယ်ကွယ်"

"အစ်ကို့ကိုလည်းကျွန်မ ချစ်ပါတယ်ကွယ်"

ဘိုင့်ဘိုင် ဒါလင်"

"ဘိုင့်ဘိုင် အစ်ကို"

တယ်လီဖုန်း ချထားလိုက်သည်။ နေသာသလိုလိုရှိသွား၏။ တင်းနေသည့် အကြောတွေ လျော့ပြေသည် ထင်ရ၏။ အယ်လီဇဘက်သည် အရာရာကို ပြေလည်အောင် ဖြေတတ်သူပါတကား။ မျက်စိကို မှေးထားလိုက်သည်။ လွန်လေပြီးသောအခါက မော်တော် ဘုတ်ကလေးပေါ်မှ အဖြစ်များကို မြင်ယောင်လာ၏။ သူနှင့် အလုပ်ရှင် အဘိုးကြီးကိုကျွန်တော် ပို့ပေးခဲ့စဉ်က အဖြစ်အပျက်များ။

စန်တာမော်နီကာ ကမ်းလွန်တွင် မော်တော်ဘုတ်ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ချထား လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက လော့စ်အိန်ဂျလိစ်ကို ကားငှားပြီးသွားသည်။ အယ်လီဇဘက် မော်တော်ပေါ်တွင် ကျန်ရစ်၏။ သူ့အဘိုးကြီးက စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နားဖို့ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူနှင့်ကျွန်တော် ရင်းနှီးသွားပြီ ဖြစ်၏။ တယောက်နှင့် တယောက် တရင်းတနှီး ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုနေကြပြီ။

"မင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရအောင်ကိုယ် မြို့ပေါ်တက်အိပ်ရမလားဟင် အယ်လီဇဘက်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတယောက် ရှိပါတယ်"

"အစ်ကိုက မြို့ပေါ် သွားအိပ်ချင်လို့လား"

သူက ရိုးရိုးကလေး ပြန်မေးသည်။ မူရာမာယာပုံ လုံးဝမပါ။

"လူကြီးလူကောင်း ဆန်မလားလို့ပါ အယ်လီဇဘက်"

သူက မျက်လုံးပြာ ရွှဲရွှဲကြီးများနှင့်ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း-

"အစ်ကို့ကို လူကြီးလူကောင်း မထင်ရင်ကျွန်မ ဘယ်နေပါ့မလဲလို့"

"ခုလိုကိုယ့်ကို အထင်ကြီးဖော်ရတဲ့အတွက် အစာကျွေးပါရစေလား အယ်လီဇဘက်"

"ကျွန်မကိုကျွေးခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင် လက်ခံမယ်လေ"

"အို.. မင်းက စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာကိုယ့်ဧည့်သည်ပဲ"

"ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလိုဆိုကျွန်မဘက်က ဘယ်တရားမလဲ အစ်ကိုရဲ့ မော်တော်ခကို လည်း တစ်ရာ ဆစ်ထားသေးတယ်"

"ငွေရေးကြေးရေး သိပ်အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး အယ်လီဇဘက်၊ ကိုယ့်အသုံးစရိတ်ကို ကျခံနိုင်တဲ့ ကိုယ့်မိန်းမ ရှိပါတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ ဆွီဒင်သူတွေက အစားကြီးတယ်နော်"

မာလီဘူနှင့် စန်တာမော်နီကာကြားရှိ 'ငါးမျှားဆိပ်' သို့ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကမ်းခြေ စားသောက်ဆိုင်တဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

သူ ပြောသလိုပင် အယ်လီဇဘက် စားနိုင်သည်။ ကျွန်တော်က စားမည့်ဟန် ပြင်နေတုန်း သူ တပန်းကန် ပြောင်နေပြီ။ စားပြီးတော့ကော်ဖီသောက်ရင်း

မှန်ချပ်ကြီးကို ဖြတ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ ထွေရာလေးပါး စကားတွေ ပြောကြ၏။ မော်တော်

ဆီသို့ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာတော့ ည ဆယ့်တနာရီ ထိုးပြီ။

ဆိပ်ကမ်းသို့ အဆင်းတွင် အယ်လီဇဘက်က-

"ကျွန်မ ခေါင်းတွေ နောက်နေတယ်၊ ပင်လယ်လေ ရှူကျင့် မရှိလို့လား မသိဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ အကျင့်မရှိရင် ဒီလိုပဲ အယ်လီဇဘက်"

ဆိပ်ကမ်းမီးရောင် မှိန်မှိန်တွင် သူ့ကိုကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကဲ... တက်လေ၊ မင်းတယောက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်နော်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဆီ ခဏ သွားတွေ့လိုက်ချင်လို့"

သူကကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ရင်း-

"သွားလေ၊ ညစာကျွေးတဲ့အတွက်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ကျွန်တော် ရယ်ပြီး နောက်လိုက်သည်။

"ဒါ သဘောလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မနက်ဖြန်မှ တကယ်ကျွေးမှာ၊ မီးရောင် မှိန်မှိန် ဂီတသံကလေး ငြိမ့်ငြိမ့်၊ စားပွဲခင်း ဖြူဖွေးဖွေးနဲ့"

"ကြိုပြောတာတော့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တနေ့လုံးတွေးပြီး သွားရည်ကျနေမှာ"

နှုတ်ဆက်ပြီးကျွန်တော် လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ အနီးဆုံး အရက်ဆိုင်တွင် ဝင်ပြီးကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ရှာသည်။ သူငယ်ချင်း၏ နာမည်က ဂျက်ဒန်နီရယ်။

ကျွန်တော် အလွန်အကျွံ မူးသွားသည်။ မော်တော်ပေါ် ပြန်ရောက်တော့ မနက် သုံးနာရီ ထိုးနေပြီ။ ကြိုးစားပြီး အသံမကြားအောင် ဆင်းကာမှ ဆိုင်းကြိုးကို အားပြုပြီး အတက်တွင် ဝုန်းခနဲ ချော်ကျသွားသည်။ လဲကျသွားသည့် မော်တော်ဦးပိုင်းတွင်ပင်ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက် မိုးလင်းလို့ နိုးတော့ကော်ဖီနံ့နှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက်ကြော်နံ့က မွှေးပျံ့နေ၏။ ထထိုင်လိုက်သည်။ ဟင်... အိပ်ရာပေါ်ရောက်နေတာပါကလား။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီ တိုကလေးနှင့်။ ခေါင်းကိုကုတ်ပြီး စဉ်းစားသည်။ ဘယ်လို ဘယ်လို ရောက်လာတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် နိုးလာသံ အယ်လီဇဘက်ကြားသွားသည်

ထင်၏။ မီးဖိုကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှ ထွက်လာသည်။ ခရမ်းချဉ်ရည်ကို လက်တွင်ကိုင်လျက်။

"အင့်.. သောက်လိုက်"

သူ့ကို နားမလည်သလိုကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။

"သောက်လိုက်ပါ၊ သက်သာသွားလိမ့်မယ်။ ပူတော့ ပူတယ်"

ကျွန်တော် ယူသောက်လိုက်သည်။

"အား"

ကျွန်တော် လန့်အော်လိုက်မိ၏။

"ဘာတွေလဲဟင်... ဒိုင်းနမိုက်တွေများ ထည့်ထားလား"

သွားတွေရော၊ လျှာတွေရော၊ အာပါးစောင်တွေပါ အားလုံး ပေါက်ကွဲလောင်ကျွမ်း သွားပြီ အော်က်မေ့လိုက်၏။

သူ ရယ်နေသည်။

"ရှေးအကျဆုံး ဆီွဒင်အရက်နာကျ ပျောက်ဆေးလေ။ ခရမ်းချဉ်ရည်ရယ်၊ ငရုတ်ကောင်းရယ်၊ ဝေါ်ဆက်စတာရှိုင်းယား ချိုငန်ရယ်၊ တဘက်စ်ကိုး ချိုရည်ပူရယ်၊ ပြီးတော့ အရက်စစ်စစ်ရယ်၊ အဲဒါ သောက်ပြီးရင် သေချင် သေသွားမယ်၊ မသေရင် တန်းပျောက်ရော၊ ဖေဖေ ပြောသလို ပြောတာနော်"

"မင်းအဖေ ပြောတာ မှန်တယ် အယ်လီဇဘက်၊ ခဏတော့ သေမလောက် ခံရတယ်၊ နေပါဦး.. အရက်စစ်က ဘယ်က ရတုံး"

"ဘယ်က ရရမှာလဲ၊ အစ်ကို့သူငယ်ချင်း ရှိတဲ့နေရာကပေ့ါ၊ အနီးဆုံးဆိုင် မဟုတ်လား"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"သူငယ်ချင်းက အမူး တိုက်လွှတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား"

"အလေ့အကျင့် ပြတ်သွားလို့ပါ၊ မသောက်ဖြစ်တာ လေးရက်ရှိပြီ၊ ဒါထက် မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုယ့်ကို ရှွေတာလဲ"

"ဒါလောက်တော့ အပျော့ပေ့ါ၊ ကျွန်မအဖေက ခြောက်ပေ လေးလက်မ၊ အလေးချိန်က ပေါင် နှစ်ရာ့သုံးဆယ်၊ အိပ်ရာထဲ ပို့နေကျပါနော်။ အင်း... ဟိုတုန်းက

အတိုင်းပါပဲ”

သူကကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်လွတ်ကို ပြန်ယူရင်း မေးသည်။

“ဆာပြီလား”

အိပ်ရာမှ နိုးစက အစားအသောက်အကြောင်း မေးလျှင် အော့အန်လာမည် ထင်သည်။ ခုတော့ကျွန်တော် ဆာနေပြီ။ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် စားပွဲမှာ ထိုင်လေ'

မီးဖိုခန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားရင်း-

“မနက်စာကို အိပ်ရာထဲမှာ မကျွေးဘူး၊ စနစ်တကျ စားရမယ်၊ ကြက်ဥစားမယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဘောင်းဘီ ထဝတ်ရင်း-

“ဟေး... နေဦးလေ၊ မီးဖိုချောင် မင်း ဝင်ဖို့ မလိုဘူးလေ အယ်လီဇဘက်”

သို့သော်ကြက်ဥတွေ ဒယ်အိုးထဲ ရောက်နေပြီ။ နံနက်စာမှာ မြိန်လှသည်။ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်၊ သီးစုံယို၊ ကြက်ဥလေးလုံး၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်က ပေါင်ဝက်။ ကော်ဖီတအိုး။

ကျွန်တော်က အငတ်တကောင်လို စားနေတုန်း အယ်လီဇဘက်က သူ့ကော်ဖီခွက်ကို ကော်ဖီ ဖြည့်သည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်တလိပ် ထုတ်ညှိသည်။

နောက်ဆုံး ပေါင်မုန့်ကိုကြက်ဥနှစ်တွေ သုတ်ပြီး လွေးလိုက်သည်။ သက်ပြင်းချပြီး-

“အင်း... စားလို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“အဲဒီလို အားရပါးရစားမှ သဘောကျတာ”

“ခုလို ငတ်ကြီးကျနဲ့တွေ့တော့ ပိုသဘောကျမှာပေါ့”

ကော်ဖီ ထပ်ဖြည့်ရင်း ချီးကျူးလိုက်ပြန်သည်။

“ကော်ဖီကလည်းကောင်းမှကောင်းဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

စီးကရက်ညှိပြီးကော်ဖီငုံ့သောက်လိုက်သည်။ ခုလို အားရပါးရ မစားဖြစ်သည်မှာကြာပြီ။

"အစ်ကို့မှာ သမီးရှိလားဟင်"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ဘယ်အရွယ် ရှိပြီလဲ"

"ရှစ်နှစ်"

"သူ့နာမည်က နိုရာ မဟုတ်လား"

ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ နိုရာကကိုယ့်မိန်းမ၊ သမီးနာမည်က ဒန်နီတဲ့"

"ဟုတ်လား"

သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး-

"မင်း ဘာတွေ မေးနေတာလဲ အယ်လီဇဘက်"

"အိပ်ရာထဲ ဆွဲပို့တော့ သူတို့သားအမိ အကြောင်းတွေချည်း ပြောနေတယ်၊ မိန်းမနဲ့ သမီးကို သိပ်အောက်မေ့နေလား ဟင်"

"သမီးကိုပဲ အောက်မေ့တာပါကွာ"

ကျွန်တော်က မတ်တတ်ထရပ်ပြီး-

"ကဲ.. အပြင်ထွက် လေကောင်းလေသန့် ရှူလေ၊ ပန်းကန်တွေကိုကိုယ်ဆေးလိုက်မယ်"

"ဟင့်အင်း၊ အစ်ကိုသာကော်ဖီပန်းကန် ယူပြီး အပြင်ထွက်ပါ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျွန်မ တာဝန်ယူမယ်လေ"

အပြင်ထွက်ခဲ့ပြီး ငါးမျှားသည့်ကုလားထိုင်တလုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ရေပြင်ပေါ်မှ မနက်ခင်း မြူငွေ့တွေ တလိပ်လိပ် တက်နေသည်။ သည်နေ့ နေပူမည့် လက္ခဏာ။ ကျွန်တော်ကော်ဖီ သောက်ပြီးချိန်တွင် သူ အပြင်ထွက်လာသည်။

သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

"ကုန်းပေါ်တက်မယ်၊ လိုက်ဦးမလား"

"အို..လူရှုပ်ကရှုပ်နဲ့၊ မော်တော်ဘုတ်ရှိနေသားပဲ၊ ပင်လယ်ပြင်မှာလျှောက်လည်ပေါ့"

"ဒါဆို မင်းပဲ ရေယာဉ်မှူးလုပ်၊ ကိုယ်ကုန်းပေါ်တက်ပြီး နေ့လယ်စာအတွက် စျေးဝယ်လိုက်ဦးမယ်"

အယ်လီဇဘက် ပြုံးသည်။

"ညက အားလုံး ဝယ်ခဲ့ပြီ၊ နေပူရင် သောက်ဖို့ ဘီယာဘူး တဒါဇင်တောင် ဝယ်လာခဲ့သေးတယ်"

တမနက်လုံး အံ့သြစရာတွေချည်းပါလား။

ထွက်လာသည့် ဆိုကတည်းက နေသည် ချစ်ချစ်တောက် ပူပါသည်။ သို့သော် အယ်လီဇဘက်က မှုပုံမပေါ်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် နေပူဆာ လှုံနေသည်။

တနာရီခန့် ရှိပြီ ထင်သည်။ ကျွန်တော်က ပေါင်းမိုးအောက်မှ စတီယာရင် နံဘေး ခုံပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်နေသည်။ အရိပ်ထဲမှ နေသည့်ကျွန်တော်ပင် မခံနိုင်လောက်အောင် အိုက်စပ် ပူလောင်နေသည်။

မျက်နှာပေါ်မှ ဦးထုပ်ပျော့ကို ပင့်ပြီး သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"နေပူခံဆေးရည် ရှိတယ်လေ၊ မင်း လိမ်းမလား အယ်လီဇဘက်" "ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ နေမလောင်ဘူး၊ ညိုသွားရုံပဲ၊ ရေငတ်လာ ပြန်ပြီ၊ ဘီယာ နောက်တဘူးလောက် သောက်ရအောင်" ရေခဲဘူးထဲမှ ဘီယာနှစ်ဘူး နှိုက်ယူလိုက်သည်။ ဖောက်ပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ မီးဖိုအနားသို့ လျှောက်သွားရသလိုပါပဲလား။ အယ်လီဇဘက်က တပတ် လှိမ့်လိုက်ပြီး ထထိုင်သည်။ ရေခဲချွေးတွေ ပြန်နေသည့် ဘီယာဘူး လှမ်းယူသည်။ အလွန် ထွားကျိုင်းသည့်ကလေးမ ဖြစ်၏။ အနည်းဆုံး ငါးပေ၊ ရှစ်လက်မလောက်ရှိမည်။ လုံးကြီးပေါက်လှ အချိုးအဆစ်ကျကျ ဖြစ်၏။ ယောက်ျားတိုင်း သွားရည် ယိုရမည့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုး။ သည်လို မိန်းကလေးမျိုး ရရင် ပျော်ပါပြီဟုကောင်လေးတွေပြောလေ့ ရှိသည့် ရုပ်ရည်မျိုး။

မျက်နှာကို လက်ဖျံနှင့် ပွတ်ပြီးကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ကို စိုက်ကြည့် နေမှန်း သိသွားသည်။ ခပ်ရှင်ရှင်ကလေး ရယ်ပြီး ပြော၏။

"မေမေကျွန်မကိုပြောဖူးတယ်၊ ဖအေတူကောင်မတဲ့၊ အရက်သောက်ပုံ

တူလို့တဲ့လေ”

“ရေငတ်နေလို့ တအားသောက်ချလိုက်တာ မဟုတ်လား”

လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်စေ့တွင် ပတ္တာဆက်ပြီး ပစ်လှဲလိုက်ပြန်သည်။ မျက်နှာကို နေဆီသို့ တည့်တည့်မူလျက်။

“ဘယ်လောက် အရသာရှိလဲ၊ ပင်လယ်ပြင်ရယ်၊ နေရောင်ခြည်ရယ်၊ နေကိုကျွန်မ သိပ်ချစ်တာပဲ သိလား”

မျက်လုံးကို မနည်းလွှဲလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် မိန်းမလှ တယောက်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်း။ အယ်လီဇဘက်လို မိန်းကလေးမျိုးကို ရုပ်ရှင်ထဲတွင်၊ ဒါမှမဟုတ် လတ်စ်ဗီးဂတ်စ်မှ ကပွဲစင်မြင့်ပေါ်တွင်သာ တွေ့ရတတ်သည်။ ယခုမူကျွန်တော့် ရှေ့မှောက်တွင် သက်ရှိထင်ရှား မြင်နေရ၏။ အနီးကပ် မြင်နေရပြီ ဖြစ်၏။

“မင်း နေကိုချစ်ရင် ဘာလို့ ဆန်းဖ်လီလိုကုန်းခေါင်ခေါင်မှာ ရောက်နေတာလဲ”

အယ်လီဇဘက်က နေရောင်စူးစူးတွင် မျက်စိ မှိတ်ထားပြီး-

“ဖီးနစ်ကိုကျွန်မယောက်ျားနဲ့အတူ လိုက်သွားတုန်း အဲဒီမှာ သောင်တင်နေတာ၊ သူက လေတပ်က လေသူရဲလေ။ သူ ဂျက်လေယာဉ်ကို တနာရီ မိုင်ခြောက်ရာ ပျံနေတုန်း တောင်စောင်းနဲ့ ဝင်တိုက်မိပြီးကျဆုံးရတာ၊ အဲဒီကိစ္စတွေပြီးတာနဲ့ ဒီအလုပ်ကို ဝင်လုပ်နေ လိုက်တာပဲ၊ ဘယ်မှ မပြောင်းတော့ဘူး”

ရေပြင်ကိုကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ အချို့လူများကျတော့လည်း ကျွန်တော့်လို ကံမကောင်းရှာကြပါလား။

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး အယ်လီဇဘက်၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်’

“လေးနှစ် ရှိပြီ၊ အစ်ကိုလည်း လေသူရဲပဲ မဟုတ်လားဟင်”

“ဟိုတုန်းကပါ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုပါတော့”

“အံမယ်.. သူ့ကိုယ်သူ အဘိုးကြီးကျနေတာပဲ”

“သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်ပေမယ့်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုနစ်ဆယ်ထဲ ဝင်တော့မယ် အောက်မေ့

နေတာ”

“အရက်များနေလို့ အဲဒီလို ထင်တာပါ၊ ကျွန်မ အဖေလည်း အဲဒီလိုပဲ”

သူ့ကိုကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမှန်း သိတော့ သူ ရပ်သွားသည်။

“ဆောရီးနော်၊ အဲဒီလိုပြောဖို့ မသင့်ပါဘူး’

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ အယ်လီဇဘက်”

“နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်”

“အင်း. . . အရွယ်ကောင်းပဲ၊ ဒီအရွယ်မှာ ဘာမှ အပူအပင် မရှိသင့်ဘူး”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

မျက်လုံးချင်း ဆုံမိပြီး သူ ဆက်ပြောသည်။

“အသက် နှစ်ဆယ်မှာ မုဆိုးမ ဖြစ်သွားရင်ကော”

“ဒီတခါ တောင်းပန်ရမှာကကိုယ် ဖြစ်သွားပြီ အယ်လီဇဘက်”

“ထားပါတော့လေ”

ကျွန်တော်က ဘီယာဘူးကိုကောက်ယူစုပ်ရင်း-

“ဒါထက်ကိုယ် လေသူရဲ ဆိုတာ မင်း ဘယ်ကကြားလဲ”

“သိတာပေါ့ အစောကြီးကတည်းက သိတာ၊ ဒါကြောင့် တမင် လိုက်ရှာလာတာ”

“ကိုယ့်ကို... ဟုတ်လား”

“လုပ်ကေရီ ဆိုတာ ဂျော်နီရဲ့ ဇာတ်လိုက်လေ။ အစ်ကို့ကို သူ သိပ်အားကျတာ၊ ရဲရဲတောက် လေသူရဲ၊ အသက် အစိတ်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်ခဲ့တာ၊ အဲဒီ သူ့ရဲကောင်း ဆိုတဲ့ လူကို ဘယ်လို လူစားလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့ကြုံတုန်း တမင် လိုက်ရှာတာလေ”

“ကဲ. . . ခုတွေ့တော့ကော”

“တွေ့တော့လည်း အံ့ဩစရာ သိပ်မရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့ ဂျော်နီနဲ့က ဆန့်ကျင်ဘက်

ချည်းပဲ”

“ဘယ်လို ဆန့်ကျင်ဘက်လဲ ဟင်”

“ညက အိပ်ရာထဲ ဆွဲပို့ပြီး သိပ်တော့ အစ်ကို ငိုသေးတယ်၊ ဂျော်နီ ငိုတာကျွန်မ တခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ သူက သိပ်စိတ်မြန်တယ်၊ မာကျောတယ်၊ တဖက်သတ် နိုင်တယ်၊

ဒါကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ တခြားစီလို့ ပြောတာ၊ အစ်ကိုက ညင်သာတယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ ပြီးတော့ကြင်နာတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သတ္တိကြောင်တယ်”

“သိပ်လည်း အထင်မကြီးပါနဲ့ကွာ၊ တကယ်က သူ့ရဲကောင်း မှတ်တမ်းဝင် ဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသက် မသေချင်တဲ့ လူတွေကို စစ်က အတင်း ပုံသွင်း လိုက်တယ်၊ ကိုယ်က အသက် မသေအောင် နေတတ်သွားတယ်၊ ဒါပါပဲ”

ကျွန်တော်က မဲ့ပြုံး ပြုံးရင်း-

“တခုပဲကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်တာ ရှိတယ်၊ ဘာကြောင့်များ အသက်ရှင်နေ ချင်ရပါလိမ့် ဆိုတာပဲ၊ ဘာမှ သောက်အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး”

သူကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်းကြည့်သည်။

“အရက်စည်ထဲ ဝင်နေလို့ကတော့ ဘယ်အဓိပ္ပာယ် ရှိမလဲ အစ်ကိုရဲ့”

သူ့မျက်လုံးတွေကိုကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကြည်လင် ပြာလဲ့နေ၏။ ကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်း ပြန်ကြည့်နေသည်။ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

“ဟုတ်တယ် အယ်လီဇဘက်၊ ကိုယ် မိုက်တွင်းနက်နေတာ”

ကျွန်တော် နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ရေချိုးပါတော့လား အယ်လီဇဘက်”

ဘီယာဘူးကိုကောက်ယူပြီး အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် အနည်းငယ် ပိုအေးသည်။ ဘီယာကို တကျိုက်စုပ်ပြီး ဘူးကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။ အယ်လီဇဘက် ရေထဲသို့ ဒိုက်ဗင်ထိုးဆင်းသံကြားလိုက်သည်။

★★★

အိပ်ရာနံဘေး စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းသံကကျွန်တော့်ကို

လှန့်နိုးလိုက်သည်။ လွမ်းမောဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ဘဝမှ မွန်းကျပ် မှောင်မည်းနေသည့် လောကထဲသို့ ဝေ့လည်လည် ပြန်ရောက် လာရသည်။

"ဟုတ်ကဲ့"

ဗလုံးဗထွေး ထူးလိုက်သည်။

"ကာနယ်ကေရီ ပါလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန် ပြောနေပါတယ်ကာနယ်ကေရီ"

ခုမှကျွန်တော် အတိတ်အိပ်မက်မှ လုံးလုံးနိုးလာသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာဂေါ်ဒွန်"

"ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ကာနယ်၊ အလုပ်တွေ သိပ်ရှုပ်နေ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ခုနစ်နာရီကျော်နေပြီ၊ နေ့ခင်းက အိပ်ထားသဖြင့် တော်သေးသည်။

"ကိစ္စ မရှိပါဘူး မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန်"

"ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန်မှတွေ့ကြရင် မကောင်းဘူးလားကာနယ်ကေရီ၊ ဒီနေ့ည စနေနေ့ ဆိုတော့ အမျိုးသမီးက ညစာစားဖို့ ဖိတ်ထားလို့ဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်"

"ဒါဆို မနက်ဖြန်မနက်ကိုးနာရီတွေ့ကြရအောင်"

"ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် ညစာခန်းထဲက စောင့်နေပါ့မယ်''

တယ်လီဖုန်းကို ချပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မှောင်စပြု နေပြီ။ နီယွန်မီးရောင်စုံတွေ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်လက်စ ပြုပြီ။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို၏ စနေနေ့ညသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မထူးဆန်းတော့ပါ။ စီးကရက်တလိပ် မီးညှိပြီး ပြန်လှဲချ လိုက်သည်။ အယ်လီဇဘက်နှင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ဆက်စဉ်းစားနေမိ၏။

အခန်း (၂)

ထိုညက အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို အယ်လီဇဘက် ရိုးရိုးကလေး ဝတ်ထားသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်တွေက နေခြည်ကြောင့် နို့နှစ်ရောင်မှ ချောကလက်ရောင်သို့ ပြောင်းလုလု ပခုံးသားပေါ်တွင် ဝဲကျနေ၏။ ကာလီဖိုးနီးယားတောင်ပိုင်းနှင့် မာလီဘူ ဆိုသည့် ဒေသမှာ ရုပ်ရှင်နယ်ပယ် ဖြစ်၍ မိန်းမလှတွေ ပေါသည့် ဒေသ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ မာလီဘူတွင် အပန်းဖြေ ရောက်လာကြသူများအဖို့ မိန်းမချော မိန်းမလှများသည် အဆန်းတကြယ် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူတို့သည် အယ်လီဇဘက်ကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကြရသည်။ တာဝန်ခံစားပွဲထိုးက လျင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စုံတွဲ ဝင်လာတော့ ပုရိသယောက်ျားတို့ လည်ပင်းတွေ ရှည်ထွက်လာသည်ကို သတိထားလိုက်မိပုံ ရ၏။

ပင်လယ်ပြင်ကို စီးမြင်နေရသည့် ပြတင်းပေါက်နားမှ အကောင်းဆုံး စားပွဲတွင် နေရာချပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လူတိုင်း မြင်နိုင်သည့်နေရာ၊ ပြီးတော့ ရှမ်ပိန် တပုလင်း လာချပေးသည်။ တပြိုင်တည်းတွင် တီးဝိုင်းမှ တယောစီသံ ထွက်လာသည်။

အယ်လီဇဘက်ကကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်ပြီး-

"အစ်ကို့ကို အားလုံး သိကြတာပဲနော်"

"ဘယ်ကလာ၊ အမိကြောင့်ဗျ သိလား၊ အစ်ကို့ကို စားပွဲထိုး မမှတ်မိတာကံကောင်း တယ်၊ မှတ်မိရင် ဆွဲထုတ်မှာ၊ အရင်တခေါက်က ဒီမှာ အမူးလွန်သွားလို့ တော်တော် ပုံပျက် သွားတယ်"

အယ်လီဇဘက် ရယ်သည်။

"ကျွန်မ စားတာကို သူ မြင်သွားရင် သူ စိတ်ပြောင်းသွားမှာပါ"

ခဏတာကြာတော့ တယောသံတွေ မှိန်သွားပြီးက,မည့်စုံတွဲတွေ ရှေ့သို့ ထွက်လာကြသည်။ အယ်လီဇဘက်ကိုကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

သူ့ကိုကျွန်တော် သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ နွေးထွေးသော အတွေ့နှင့်အတူ သန်မာ ထွားကျိုင်းလှသည့် သူ့ခွန်အားကိုကျွန်တော် သတိထားမိ၏။

တကွက် မှားသွားသဖြင့် စည်းချက် ပြန်မိရန် မနည်း တာစူရသည်။

"အစ်ကို မက,ဖြစ်တာ သိပ်ကြာပြီ"

"ကျွန်မလည်း အတူတူပါပဲ အစ်ကို"

သူကကျွန်တော်နှင့် ပါးချင်းအပ်ထားသည်။ နောက်ပိုင်းကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စလုံး အမှားအယွင်း မရှိတော့။ ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း လွင့်မျောဖြစ်ကြသည်။ တီးဝိုင်း သမားတွေ ပစ္စည်းသိမ်းတော့ကျွန်တော် တအံ့တသြ နာရီကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်... သုံးနာရီ တောင် ထိုးပြီကော၊ အချိန်တွေ ဘယ်လိုများကုန်သွားပါလိမ့်။

ညော့ဝတ်ကျေပွန်လှသော စားပွဲထိုးအား ဘောက်ဆူး မြက်မြက်ကလေး ပေးခဲ့ပြီး ဟိုတယ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကြယ်ရောင်တို့ဖြင့် ပျပျလင်းနေသည့်ကာလီဖိုးနီးယား ညချမ်းတွင် ပန်းစုံ သင်းနေ၏။ တောင်ကုန်းများပေါ်မှ ပျံ့လွင့်လာသည့် ပန်းတို့၏ ရနံ့တို့နှင့် ပင်လယ်လေ ရောထွေးကာ ညသည် မူးရစ် ရီဝေဖွယ်အတိ ဖြစ်နေ၏။

ကမ်းစပ်ဘက်သို့ လျှောက်ကြဦးမလားကျွန်တော် မေးတော့ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းထဲသို့ သူ့လက် လျှိုသွင်းပြီး လက်ချင်းချိတ်သည်။ ပျော်ပွဲစားရုံ တရုံ နောက်မှ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေဆီသို့ နှစ်ယောက်သား လျှောက် သွားကြသည်။

ညသည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သည့် လမ်းများဆီမှလည်း ဘာသံမှ မကြားရ။

"ငါးပုံ့အုပ်တွေ လာတာ စောင့်ကြည့်မလား"

ဟုကျွန်တော် မေးတော့ သူက-

"ငါးပုံ့ပြင်တွေကိုကျွန်မ သိပ်သဘောကျတာပဲ" တဲ့။

ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီး တဆောင်ကို ရောက်တော့ တက်ထိုင်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးကြသည်။ စကား မပြောဖြစ်ကြ။ ပြောဖို့လည်း မလိုတော့ဘူးလေ။ ညသည် အလွန် ထူးဆန်းသည့် ငြိမ်းချမ်းမှုတမျိုးဖြင့် ပြည့်စုံ နေပြီ မဟုတ်လား။

နှစ်ယောက်သား ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် အသားချင်း မထိ၊ ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ထိတွေ့မှုသည် အကြောင်း မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်နေ၏။

သူကျွန်တော့်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလာသည်။

"အစ်ကို"

ကျွန်တော်သူ့ကို နမ်းလိုက်သည်။ တဦးနှင့်တဦး တရှိုက်မက်မက် ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ် ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ထိုင်လျက်သားက အနေအထားမပျက်နှုတ်ခမ်းချင်းနမ်းကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုနှုတ်ခမ်းသည် ပြောက်မြားစွာသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်လေသည်။ စကားတွေ အများကြီး ပြောလေသည်။ ဘဝတူ အထီးကျန်နှစ်ဦးတို့၏ ရင်ခုန်သံတို့လည်း ပို၍ မြန်စေသည်။ အတန်ကြာမှ သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးကို အသာ ပြန်ယူပြီးကျွန်တော့် ပခုံးပေါ်ကို မျက်နှာ မှေးတင်လာသည်။ သည်အတိုင်း အကြာကြီး ဆက်ထိုင်နေကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ သူက သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။

"သိပ်နောက်ကျနေပြီ အစ်ကို၊ ကျွန်မ ပင်ပန်းပြီ၊ သွားကြစို့နော်"

စန်တာမော်နီကာသို့ တက္ကစီဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ တလမ်းလုံး ငြိမ်လိုက်လာကြသည်။ နှစ်ဦးသား၏ လက်ချောင်းများကမူ တင်းတင်းဆုပ်ရင်း စကားပြောလျက် ရှိလေသည်။

မော်တော်ပေါ် ပြန်ရောက်တော့ အခန်းဝတွင် နှစ်ယောက် ရပ်နေကြ၏။ အယ်လီဇဘက်က တည်ငြိမ် အေးချမ်းသော အသံဖြင့်-

"အစ်ကိုကျွန်မကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကောင်မလေး တယောက်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့နော်၊ ဟာနေတဲ့ကဏ္ဍကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ ဖြေပြေရာ ရှာနေတဲ့ မုဆိုးမလေးလည်း မဟုတ်ရ ပါဘူးအစ်ကို၊ ပြီးတော့ကျွန်မကို မီးသတ်ဆေးဘူးတခုကို အသုံးချသလို အသုံးချတာလည်း မခံပါရစေနဲ့နော်၊ မီးငြိမ်းရုံသက်သက်လေ"

သူ့မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီးကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

"အစ်ကို နားလည်ပါတယ် အယ်လီဇဘက်ရယ်"

သူ ခဏငြိမ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေ၏။

ပြီးမှ တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

"အစ်ကို နားလည်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်လေ၊ နားလည်ပါ အစ်ကိုရယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ဝင်လာပြီး နှုတ်ခမ်းချင်း ဖိကပ်ထားသည်။

“ခဏနေမှ အစ်ကို ဝင်ခဲ့နော်၊ ကျွန်မ အရင်ဝင်မယ်”

သူ အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ စီးကရက် ထုတ်ပြီး မီးညှိတော့ကျွန်တော့်လက်တွေ တုန်နေသည်။ တစုံတခုကိုကျွန်တော်ကြောက်နေသည်။ ဘာကိုကြောက်နေမှန်းတော့ မသိ။ သောက်စရာ တခုခု ရှိမလား ဆိုပြီး မျက်စိကစားကြည့်လိုက်သည်။ ဘီယာဘူး အချို့သာ ရှိ၏။ တဘူးဖောက်ပြီး ခပ်မြန်မြန် မော့သောက်လိုက်သည်။ ဘီယာမှာ မအေးတော့ သော်လည်း သောက်လိုက်တော့ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ စီးကရက်ကို ရေထဲ လွှင့်ပစ် လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

သူ အိပ်ရာပေါ် ရောက်နေပြီ။ ခင်းဖုံးလွှာကို လည်တိုင်ရင်းအထိ ဆွဲခြုံထား၏။ ကျွန်တော့် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် သူ့ရွှေရောင် ဆံပင်တွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။

“မီးပိတ်လိုက် အစ်ကိုရယ်၊ နည်းနည်းတော့ ရှက်သေးတယ်”

ကျွန်တော် အခန်းမီးပိတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဆိပ်ကမ်းမှ အလင်းရောင်ကြောင့် အခန်းထဲတွင် ရေးရေး လင်းနေဆဲ။ သူ့ကို နမ်းတော့ “ဩော်... အစ်ကိုရယ်” ဟု ဆိုကာကျွန်တော့်လည်ပင်းကို တင်းတင်း သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

မနက် မိုးလင်းလို့ကျွန်တော် နိုးလာတော့ အယ်လီဇဘက် မရှိတော့။ သူ့နေရာတွင် ဒေါ်လာတရာတန် လေးရွက်နှင့် စာအိတ်လေး တလုံး။ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်ကျွန်တော် ဖောက်ဖတ်သည်။

ချစ်ရတဲ့ အစ်ကို...

ဒီလို ခွဲခွာခြင်းမျိုးနဲ့ ခွဲခွာသွားရတဲ့အတွက်ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မတရားမှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ဘာကိုမှ မဆုံးဖြတ်တတ်တာနဲ့ ထွက်သွားရတာပါ။ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ဘဝတိုက်ပွဲတွေကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဆင်နွှဲနေကြတာပါပဲ။

ဂျော်နီ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းကျွန်မ တိုက်ပွဲဆင်ခဲ့ရပါတယ်။ အစ်ကို လည်း ခုထိ ဝင်တုန်း မဟုတ်လား။ အစ်ကို့ ဘဝတိုက်ပွဲ အောင်မြင်တဲ့အခါကျွန်မနဲ့ ပြန်ဆုံပြီး ချစ်ခရီးရှည်ကြီးကို လျှောက်ဖို့ကျွန်မ စောင့်နေပါ့မယ် အစ်ကို။ အဲဒီအချိန်ဟာကျွန်မအတွက်ရော အစ်ကို့အတွက်ပါ အဓိပ္ပာယ် ရှိလာတဲ့ အချိန် ဖြစ်ပြီပေါ့နော်။

ဒီနေ့ကျွန်မ အပြုအမူဟာ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့လွန်းတယ်ဆိုတာ သိပါတယ် အစ်ကို။ ငိုရလွန်းတဲ့အတိုင်းကျွန်မ ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ ခေါင်းပါး

နေတတ်ပါတယ် အစ်ကို။

အစ်ကိုရဲ့ ထာဝရ...

အယ်လီဇဘက်

သူ ရေးခဲ့သည့် စာကို သုံးလလုံးလုံးကျွန်တော် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေဖို့ကြိုးစားခဲ့သည်။ တနေ့တွင် အမူးလွန်ပြီး အိပ်နေရာမှကျွန်တော် နိုးလာသည်။ ရှိသမျှကုန်ပြီ။ မော်တော်ဘုတ်လည်း မရှိတော့၊ သိက္ခာလည်း မရှိတော့။

အဝတ်အစားအချို့သာကျန်တော့သည်။ အကျႌအိတ်ထဲတွင် အယ်လီဇဘက် ထားခဲ့သည့် စာကလေး ရှိနေဆဲ။ သူ့စာကို ခုမှ ထုတ်ဖတ်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မှန်ထဲကြည့် လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ ကြည်လင်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ လပေါင်းများစွာ ဝေဝါးနေသည့် မျက်လုံးများ။

သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ အရင်အတိုင်း ပြန်ပြီး တောက်ပနေသည်မှာ အမှန်ပါပဲလား။

သူ့အကြောင်းတွေးနေမိ၏။ ခုနေတွေ့ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ သည့်ပုံစံ နှင့်တော့ မတွေ့ချင်။ သူတောင်းစားကမှကျွန်တော့်ထက် ပြောင်ပြောင်လက်လက် ရှိဦး မည်။

သို့နှင့် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတခုတွင် အလုပ်ကြမ်းသမား ဝင်လုပ်သည်။ ခုနစ်လအကြာတွင် အလုပ်တခု ပြုတ်သွားသည်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ရာထူးဖြင့်ကုမ္ပဏီတွင်ကျွန်တော် အလုပ် ဆက်ရသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် ဒေါ်လာခြောက်ရာ စုမိနေပြီ။

သည်တော့ကားပေါ်တက်ပြီး ဗီးနပ်စ်သို့ တချိုးတည်း လစ်တော့သည်။ ဗီးနပ်စ် ရောက်တော့ အယ်လီဇဘက်ကို လုံးဝ မတွေ့ရ။ စီမံကိန်းတခုအတွက် သူ့အဘိုးကြီးနှင့် တူဆန်သို့ ပါသွားကြောင်း သိရသည်။

တူဆန်ကိုကျွန်တော် ညနေပိုင်းတွင် ရောက်သွားသည်။ သူတို့ စီမံကိန်းရုံးမှာ လမ်းမကြီးနံဘေးတွင် ဖြစ်၏။ ကားထိုးဆိုက်လိုက်ပြီ ဆိုသည်နှင့်ကျွန်တော် ပထမဆုံး သတိထားမိသည်မှာ ဆိုင်းဘုတ်တခု ဖြစ်၏။

ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သူတဦး အလိုရှိသည်။

တံခါးဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။ အပြင်ရုံးခန်းတွင် ဆံပင်နက်နက်နှင့်ကောင်မလေး တယောက် ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး လက်ခံတွေ့သည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ"

"အလုပ်လိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေ့လို့ ဝင်စုံစမ်းတာပါ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အရင်က လုပ်ဖူးလား ဟင်"

"လုပ်ဖူးပါတယ်"

"ခဏ ထိုင်ပါနော်၊ မစ္စအင်ဒါဆင်နဲ့တွေ့ဖို့ကျွန်မ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်"

သူ ဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး ဖုန်းထဲတွင် တီးတိုးပြောသည်။ ပြီးမှကျွန်တော့်ကို ပုံစံတရွက် ထုတ်ပေးသည်။

"အဲဒီ ပုံစံကို ဖြည့်နော်"

ကျွန်တော် ဖြည့်ပြီးသည်နှင့် အတွင်းဘက် ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားဖို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

အယ်လီဇဘက်ကကျွန်တော့်ကို မော့မကြည့်၊ စာရင်းဇယားတွေကို ငုံ့ကြည့်နေ ရင်း မေးသည်။

"အရင်က လုပ်ဖူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ၊ လုပ်ဖူးပါတယ် ခင်ဗျာ"

ခုထိ သူ မျက်လွှာ ပင့်မကြည့်သေး။

"ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးလဲ"

"မျိုးစုံ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ဘာ. . . မျိုးစုံ ဟုတ်လား၊ တိတိကျကျ. . ."

မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပုံဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

စကားလုံးတွေ လည်ချောင်းထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြဟန် တူ၏။

မသိမသာကလေး ပိန်သွားသည့် ထင်ရ၏။

"ဒါပေမဲ့ကျွန်တော် ဒီကို လာတာ အလုပ်ကိစ္စ အဓိကတော့ မဟုတ်ပါဘူး မမ"

သူ့မျက်လုံးတွေကို အကဲခတ်ရင်းကျွန်တော် ဆက်ပြောသည်။

"ကျွန်တော်နဲ့ ခရီးရှည်ကြီးတခု အတူလျှောက်ချင်တယ် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တယောက်ကို လိုက်ရှာရင်း အလုပ်လိုတဲ့ ကြော်ငြာတွေ့လို့ ဝင်လာတာပါ ခင်ဗျာ"

သူကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပုံမှာ ကမ္ဘာလောက်ကြာသည် ထင်ရသည်။ ပြီးမှ စားပွဲကို ပတ်ပြေးကာ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော်ကတွင်တွင်နမ်းသည်။

သူကကျွန်တော့်ကို 'တ'ကာ 'တ'ကာတွင်တွင်ငိုသည်။

အတွင်းဘက် ရုံးခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ သူ့အလုပ်ရှင် အဘိုးကြီး ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကို မြင်တော့ ပြန်လှည့်ဝင်ဖို့ပြင်သည်။ ပြီးမှ တခါ လှည့်ကြည့်ပြီး လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်သည်။ အိတ်ထဲက မျက်မှန် နှိုက်ပြီး တပ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း လည်ချောင်း ထပ်ရှင်းသည်။

"ဩတ်... မောင်ရင်ကိုး၊ မင်းတို့ ပြန်တွေ့ချိန် တန်ပါပြီကွာ၊ ဒါမှ သူ့အဆွေးဇာတ်လမ်း မြန်မြန်ရပ်ပြီး ကောင်းကောင်း အလုပ်လုပ်မှာ"

အဘိုးကြီးက ရုံးခန်းထဲ ပြန်မဝင်ဘဲ အပြင်ထွက်သွားသည်။

ခုမှကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အားရပါးရ ရယ်နိုင်ကြတော့၏။ သူ့ရယ်သံကိုကြားရပြီ။ ကျွန်တော့်အနားတွင် သူ တကယ် ရှိနေပြီဟု သိရှိမှုဖြင့် ကျွန်တော် အားတွေတက်နေသည်။ အယ်လီဇဘက်သည် အမြဲတမ်းကျွန်တော့်အတွက် အားဆေး ဖြစ်၏။

ယခုလည်းကြည့်လေ၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတွင် ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်တွေကျနေခိုက် ချီကာဂိုမှ သူ့အသံကလေး ကြားလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၃)

နောက်တနေ့ မနက်ကိုးနာရီကျွန်တော် ဆင်းလာတော့ ညဉ့်ခန်းထဲတွင် ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန် ရောက်နေပြီ။ ကော်ဖီခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ဖြစ်၍ လူရှင်းနေသည်။

စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးကလေးကော်ဖီအိုး လာချတော့ နံနက်စာပါကျွန်တော် မှာလိုက်သည်။ ဂေါ်ဒွန်က ခေါင်ယမ်းပြီး–

"ကျွန်တော် မနက်စာ စားခဲ့ပြီးပြီကာနယ်"

စားပွဲထိုးမလေး ထွက်သွားသည်နှင့်ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ"

သူက စီးကရက် နှိုက်ရင်း-

"တခုတော့ကံကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လူသတ်မှုနဲ့ အစွဲမခံရဘူး"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်ကာနယ်၊ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ဥပဒေအရ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အောက် အရွယ် ကလေးသူငယ်တွေ ဘယ်ရာဇဝတ်မျိုးကိုပဲ ကျူးလွန်ကျူးလွန် အရွယ်ရောက်သူတွေနဲ့ တန်းတူ အပြစ်မခံရဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်ပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ အရေးယူ အပြစ်ပေးမလဲ"

"အဲဒီမှာလည်းကျွန်တော်တို့ဘက်က သာရည် ရှိနေပြန်တယ်၊ ဥပဒေမှာ ဆိုထားတာက ကလေးတယောက်ကို အပြစ်ပေးလို့ မရဘူး၊ ကာလီဖိုးနီးယားဒေသမှာ ပြစ်မှုတခုကြောင့် ကလေးတယောက်ကို ထောင်ချလို့ မရဘူး၊ ဘာလုပ်လို့ ရသလဲဆိုရင် ကလေးသူငယ် တရားရုံးက ကြားနာစစ်ဆေးပြီး တရားခံကလေးကို လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပြန်ဝင်နိုင်အောင် ပညာပေးရေးတို့ ဘာတို့နဲ့ နည်းလမ်းရှာရတယ်"

သူက ပြုံးပြီး-

"ကျွန်တော်ပြောတာက ဥပဒေစကားတွေအတုံးလိုက်အတစ်လိုက် မပါပါဘူးနော်"

“ခုထိတော့ကျွန်တော် လိုက်နိုင်ပါသေးတယ်”

စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးကလေး စားစရာတွေနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ကောင်မလေး ပြန်သွားမှ ဂေါ်ဒွန် စကားဆက်သည်။

“တရားရုံးကကလေးကိုဘယ်မှာသိမ်းထားသင့်တယ်ဆိုတာဆုံးဖြတ်ပေးတယ်၊ အဖေ၊ အမေဆီမှာ ထားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အဖေဆီမှာ ထားမလား၊ အမေဆီမှာ ထား မလား၊ အဘိုး၊ အဘွားဆီမှာ ထားမလား၊ လူငယ်ဂေဟာမှာ ထားမလား၊ စိတ္တဇဆေးရုံမှာ ထားမလား စသည်ပေါ့လေ”

“ဒါကလည်း စုံစမ်းစစ်ဆေးကြားနာမှုပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာနော်၊ တကယ်လို့ တရားရုံးက ပညာရေးစခန်းမှာ ထိန်းသိမ်းထားသင့်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင် ဒန်နီဟာ ကာလီဖိုးနီးယား လူငယ်များ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး စခန်းကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ စိတ်ပညာ ပါရဂူတွေနဲ့ သူ့ကို ဆက်ပြီး လေ့လာကြလိမ့်မယ်"

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ”

“တခု သေချာတာကတော့ ကာနယ်ကေရီအနေနဲ့ ဒန်နီကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ခွင့်ကြိုးစားဖို့ အစီအစဉ်ရှိရင် စိတ်မကူးပါနဲ့၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တရားရုံးက ပြည်နယ်ကူးပြီး ဘယ်တော့မှ ခေါ်သွားခွင့် ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တဦးကို တဦး စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ဒန်နီကိုကျွန်တော် ပြန်မရတော့မှန်းကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် အသံကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားပြီး ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မရရင် ဘယ်သူ ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်အထင်ကို ပြောရရင် တရားရုံးက နိုရာ့ဆီကိုလည်း ပြန်ပို့မယ် မထင်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိတာကတော့ အဘွားကြီးနဲ့ ထားချင် ထားမယ်၊ ပညာပေးစခန်း တခုခုကို ပို့ချင် ပို့မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သွေးသား မတော်စပ်တဲ့ အုပ်ထိန်းသူတဦးမှာ အပ်ချင် အပ်မယ်။ နောက်ဆုံးတခုကတော့ ဖြစ်ဖို့ နည်းပါတယ်လေ"

“ဒါဆို အဘွားကြီးနဲ့ ဂေဟာ တခုခုပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

မုန့်ဗန်းကိုအပြောင်ရှင်းပြီးနောက်ထပ်ကော်ဖီယူခဲ့ဖို့လှမ်းအချက်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီနှစ်ခုအနက် ဘယ်ဟာ ဖြစ်ဖို့ များလဲ"

“ကျွန်တော့်သဘောကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမလားကာနယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လူငယ်ဂေဟာကို ရောက်ဖို့ များတယ်”

ကျွန်တော် ခဏငြိမ်ပြီး ထိုင်နေသည်။ သံဆူးကြိုး ပတ်ပတ်လည်ကာထားသည့် စခန်းတွင် သမီးလေး လပေါင်းများစွာ နေရမည့်အဖြစ်ကိုတွေးပြီးကျွန်တော် ရင်ထုမနာ ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆက်ကြိုးစားလို့ မရတော့ဘူးလား”

ဂေါ်ဒန်ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဒန်နီကို တရားရေးဌာနက ပေးတဲ့ အစီအစဉ်မျိုး အားလုံး လုပ်ပေးနိုင်တယ်လို့ သက်သေပြရမယ်၊ အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲဆိုရင် အနီးကပ်ကြီးကြပ်မှု၊ ကျောင်းပညာရေး၊ ဘာသာရေး သင်ခန်းစာ၊ စိတ်ပညာကုသမှု၊ လိုအပ်ရင် စိတ်ခွဲပညာ အရကုသပေးဖို့၊ ပြီးတော့ တာဝန်ကျ လူမှုဝန်ထမ်းအရာရှိနဲ့ အမြဲ ဆက်သွယ်နေဖို့ လိုတာ မျိုးတွေပေါ့”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထားနိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ ဆိုရင်တော့ ဒန်နီ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီး ရောက်တဲ့အထိနေရလိမ့်မယ်”

“မှန်ဘီလူးအောက်မှာ ဒါလောက်အကြာကြီး နေရမယ်ဆိုရင် ကလေးတယောက် အတွက်တောင် မလွယ်ပါဘူးဗျာ”

သူကကျွန်တော့်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်ပြီး-

“ဒါကတော့ကလေးက လူသတ်ထားတာကိုးကာနယ်”

ခံနိုင်ရည် ရှိသည့်ကျွန်တော်ပင် သူ ပြောပုံကြောင့် အောင့်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲ မစ္စတာဂေါ်ဒွန်’

“ဒန်နီအမှု မပြီးမချင်း ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာကာနယ် ရှိနေရင်ကောင်းမယ်”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာက အမှုတခုဖြစ်ရင်ပြီးတယ်လို့မှ မရှိတာ’

"တကယ်တော့ ဒါက တခြားအမှုတွေလိုတော့ မဟုတ်ဘူးကာနယ်၊ တရားရုံးမှာ တဘက်နဲ့တဘက် လျှောက်ထားကြမှာ ကကလေးမကို ဘယ်မှာ ထားသင့်တယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စလောက်ပဲ၊ အဲဒီမှာ မှုခင်းရဲနဲ့ ခရိုင်တရားသူကြီးတောင် လိုအပ်လို့ မေးစရာရှိမှခေါ်မှာ၊ အမြန်ဆုံး လုပ်ကြမှာပါ၊ ဥပဒေကက လေးသူငယ်တွေကို မလိုအပ်ဘဲ ထိန်းသိမ်း မထားရ ဘူးလို့လည်း ဆိုထားသေးတယ်လေ၊ အစစ်အဆေး မရှိဘဲ ဆယ်ရက် ဆက်တိုက် ချုပ်ထား ရင် အဲဒီကလေးသူငယ်ဟာ အလိုလို လွတ်သွားရော"

"ကျွန်တော် နားလည်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ ပြောဗျာ၊ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ"

"အင်္ဂါနေ့မှာကလေးသူငယ် ထိန်းသိမ်းရေးမှာ စစ်မယ်၊ အဲဒီနေ့ကနေ တပတ် အကြာမှ ရုံးက စစ်မယ် ဆိုတော့ စုစုပေါင်း ဆယ်ရက်လောက်ကြာမှာပေ့ါ'

"ဆယ်ရက် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်မိန်းမက နေ့ မွေးမလား၊ ည မွေးမလား ဖြစ်နေတာပဲဗျ၊ အဲဒီရုံးချိန်ရက်တွေ ကျွန်တော် ရှိနေတော့ကော ဘာထူးမှာလဲ"

ဂေါ်ဒွန်က ရှင်းပြသည်။

"ဒါထက် ဘယ်လိုမှ မမြန်နိုင်ဘူးကာနယ်၊ တရားသူကြီးက အင်္ဂါနေ့ တနေ့ပဲ မိန်းကလေးတွေ အမှုကိုကိုင်တယ်၊ တရားရုံးမှာ စစ်ဖို့ တပတ် အချိန်ယူရတာကတော့ လူမှုဝန်ထမ်းရဲက အမှုကို သေသေချာချာ စုံစမ်းဖို့ အချိန်ပေးရတယ်လေ၊ အဲဒီလူမှုဝန်ထမ်း ရဲရဲ့ အစီရင်ခံစာဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီ အစီရင်ခံစာအပေါ်မှာ မူတည်ပြီး တရားသူကြီးက ဆုံးဖြတ်တာ များတယ်၊ အဲဒါကြောင့်ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရမှာက အဲဒီတာဝန်ကျ အမှုထိန်း ရဲအမျိုးသမီး ဒန်နီကို နားလည်စေဖို့ပဲ၊ အသွား အုပ်ထိန်း ခွင့် ရ၊ မရ ဆိုတာ သူ့ထောက်ခံချက်ပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်"

"အသွားဆီ ပြန်ရောက်ဖို့လည်းကျွန်တော်က ဘာမှ အကူအညီ ပေးနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော် ဘာအတွက် ဒီမှာ အချိန်ဖြုန်းနေမလဲဗျာ"

"အဲဒါတော့ကျွန်တော် သဘောမတူဘူးကာနယ်၊ ခင်ဗျား လုပ်ပေးနိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ဒန်နီအတွက် အသွားဆီ ပြန်ရောက်မှကောင်းမယ်လို့ ထင်မြင်ချက် ပေးဖော် ရရင်တောင် မနည်းဘူး"

"ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့် စကားတခွန်းက ဒါလောက် ခရီးပေါက်မယ်ပေ့ါ၊ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် ဘီယာလည်း မတိုက်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပင့်မနေပါနဲ့"

ကျွန်တော် သူ့ကို သရော်လိုက်သည်။ သူကကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

“ကာနယ်ကကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ဖော့တွက်ထားတာကိုး၊ ခင်ဗျား စကား တခွန်း ဟာ ဘယ်လောက် တာသွားတယ် ထင်လဲ၊ တိုင်းပြည်အတွက် ဒီလောက် စွန့်စားခဲ့တဲ့ လူတယောက်ကို ပြည်သူတွေ မေ့သွားမယ် ထင်သလား”

“စစ်ပြန်သူရဲကောင်း ဆိုပြီးကျွန်တော့်ကို ဆွဲထည့်မယ်ပေါ့လေ”

“ကျွန်တော့်အတွက် အကျိုးအမြတ်ရမယ် ဆိုရင် ထည့်ရမှာပေါ့၊ တကယ်လည်း အကျိုးရှိနေပြီပဲ”

“ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန်”

ရှေ့နေက စားပွဲထိုးမလေးထံမှ မနက်ပိုင်း သတင်းစာတွေ လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်သတင်းစာတွေ ရောက်လာသည်နှင့် မျက်နှာဖုံးသတင်း တပုဒ်ကို ထောက်ပြသည်။

ဒန်နဲ့ပခုံးကို ဖက်ပြီး လူငယ်စောင့်ရှောက်ရေး စခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ ဝင်သွားပုံနှင့် မျက်နှာဖုံးသတင်းကိုတွေ့ရသည်။

“သမီးကိုကာကွယ်ဖို့ ပြန်ရောက်လာသည့် စစ်ပြန်သူရဲကောင်းကြီး”

“တလေးတစားပါဗျ ကာနယ်ရဲ့ သတင်းစာတွေအားလုံး ခင်ဗျားဘက်က ရပ်နေကြတယ်၊ ခင်ဗျား သူတို့ကို ချဲ့တာလည်း ထည့်မရေးကြပါဘူး၊ တခြားတယောက်ဆို ဘယ် လွယ်မလဲ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကာနယ်ရဲ့ သမီးကိစ္စမှာ ဆက်နွယ်နေတဲ့ လူတွေအားလုံး လူသားတွေပဲဗျ၊ တရားသူကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း သတင်းစာ မဖတ်ဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက အဓိကလေ”

သူက ကုလားထိုင်နောက်ကို မှီရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ကာနယ် ဒီမှာနေဖို့ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲ ရှိရင် မစ္စက်ဟေဒင်က အကူအညီ ပေးဖို့ အသင့်ပါပဲလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောခိုင်းတယ်”

“ငွေရေးကြေးရေးက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် ပြောပြီး ပြီပဲ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ နေ့စေ့ လစေ့ကြီးနဲ့ပါလို့”

“ပရိသတ်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုဟာ သိပ်စကားပြောတယ် ကာနယ်၊ ခုလောလောဆယ်မှာ ကာနယ်တို့ သားအဖကို တမြို့လုံး စာနာသနားစိတ်

ဝင်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ကာနယ် အမှုမပြတ်ခင် ပြန်သွားတာနဲ့ တမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်၏။ တော်တော်လည်တဲ့ ရှေ့နေ။ ကျွန်တော့်ကို လှလှပပ ချောင်ပိတ်ဖမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရှေ့တိုး ထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ် လှည်းထုပ် ဘဝမျိုး ရောက်အောင် သူ လုပ်နေခြင်း။

“တခုတော့ သတိပြုပါကာနယ်၊ အစိုးရဂေဟာ တခုခုမှာ နောက်လေးနှစ် နီးပါး ဒန်နီ အကျဉ်းချခံရမလား၊ အဘွားအိမ်မှာ နေရမလား ဆိုတဲ့ကိစ္စက ကာနယ့်အပေါ် အများကြီး တည်နေပါတယ်”

ကျွန်တော် ဒေါပွသွားသည်။

“ချက်ချင်း ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် အားလုံး ရောက်လာပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟိုတုန်းက ဒန်နီကို နိုရာစောင့်ရှောက်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးတဲ့တရားသူကြီးတွေ မစဉ်းစားကြဘူးလား၊ ဒီမိန်းမ ဘယ်လို မိန်းမစားမျိုးလဲ ဆိုတာ တမြို့လုံး သိနေတာပဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားတို့ တရားမျှတမှု”

ကျွန်တော် ဒေါပွသွားသည်။

“ပြီးတော့ အဲဒီကောင် နိုရာနဲ့ အတူတူနေတဲ့ တချိန်လုံး အဘွားကြီးက ဘာလုပ်နေလဲ၊ ဘာမှ မသိဘူးလား၊ ဒီအဘွားကြီး ဘာမှ မသိဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဆုံးပဲ၊ ချက်ချင်း နားပင်း၊ မျက်စိကန်းသွားလို့လား၊ ဒီအဖြစ်မျိုး မရောက်ခင် ဘာလို့ ဒန်နီကို မတားဆီးနိုင် တာလဲ”

“ကျုပ်က အဖေ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီမှာလည်း မရှိဘူး၊ လာခွင့်လည်း မပေးဘူး၊ သမီး နားကိုတောင် သီခွင့် မပေးဘူး၊ ကျုပ်က အဖေ မဟုတ်ဘူး ဆို၊ ဘာ အခုမှ ခင်ဗျားတို့ကျုပ် ခေါင်းပေါ် ပုံချနေကြတာလဲ”

ဂေါ်ဒွန်ကျွန်တော့်ကို ခပ်မဆိတ်ကြည့်ပြီး နားထောင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်ကို နားလည်သွားကြပုံရ၏။ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ပြောတာတွေ အားလုံး မှန်တယ်ပဲ ထားဦး၊ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကတော့ ဘာမှ မပြောင်းဘူးကာနယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အခု ရင်ဆိုင်နေရတာက သိပ်ဆိုးတဲ့ ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေ၊ သိပ်ဆိုးခဲ့တဲ့ အတိတ် မဟုတ်ဘူး။

“အလောတကြီး မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦးကာနယ်၊ မနက်ဖြန် စစ်ဆေးတာကိုတော့ နားထောင်ပါဦး၊ ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်စေချင်ပါတယ်”

သူက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး-

“မနက်မှ သေမှု သေခင်းဆိုင်ရာကြားနာမှု လုပ်လိမ့်မယ်၊ ကာနယ် ဘာဆက်လုပ် ရမယ် ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အထောက်အကူ တမျိုးမျိုး ရပါလိမ့်မယ်”

“သေမှုသေခင်း ဟုတ်လား၊ အဲဒီကို ဒန်နီ လာရမှာလား”

ဂေါ်ဒွန်က ခေါင်းယမ်းပြီး-

“လာဖို့ မလိုပါဘူး၊ သူ့ထွက်ချက်ကို ဖတ်ပြရုံပါပဲ၊ နီရာက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ ရမယ်”

“နီရာ ပြောသမျှ ယုံရမှာလား၊ ဘာအထောက်အထား ရှိလို့လဲ”

သူက ပခုံးတွန့်ပြီး-

“ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် အရေးကြီးတဲ့ကဏ္ဍမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာတော့ မနက်ဖြန် သိရလိမ့်မယ်”

သူထွက်သွားတော့ ကော်ဖီတခွက် ထပ်မှာလိုက်သည်။ အဘွားကြီးအိမ်သို့ လောလောဆယ် သွားစရာအကြောင်း မရှိပါ။ ဒန်နီနှင့်တွေ့ဖို့ထက် အရေးကြီးသည့်ကိစ္စ ဘာမှမရှိ။

အခန်း (၄)

ကလေးသူငယ်များ စောင့်ရှောက်ရေး ရုံးခန်း အပြင်ဘက်တွင် နီရာ၏ ကားသစ် ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလျှောက်သွားတော့ ဂိတ်ဝအရောက်တွင် ချားလ်စ်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည်။

"ကာနယ်"

"ဟဲလို ချားလ်စ်"

"ကျွန်တော့်ကိုကူညီပါ ခင်ဗျား၊ ကလေးအတွက် မမလေးက ပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက် ပါတယ်"

"သူက ဘယ်မှာလဲ"

ချားလ်စ်က မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး-

"မမ...မမလေး၊ သိပ်နေမကောင်းဘူးကာနယ်၊ ဒေါက်တာဘိုနာက အိမ်မှာ အနားယူခိုင်းထားပါတယ်၊ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေတယ် ခင်ဗျ"

"ရပါတယ်၊ ယူသွားပေးမယ်လေ"

"ကျေးဇူးပါပဲကာနယ်"

ကားထဲမှ အဝတ်သေတ္တာတလုံးနှင့် စက္ကူဖာနှစ်လုံး ယူလာသည်။ စက္ကူဖာတလုံး မှာ ချိုချဉ် သကြားလုံးများ ဖြစ်ဟန် တူ၏။

"ယူသွားလို့ ရတာ သေချာတယ်နော် ချားလ်စ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ပြောတယ်၊ ကာနယ်ကိုယ်တိုင် ယူသွားရင် ပိုကောင်းမယ်တဲ့"

ကျွန်တော် ပစ္စည်းတွေ သယ်ပြီး အထဲဝင်မည် ပြုသည်။

"ကလေး အခြေအနေကျွန်တော် သိချင်ပါသေးတယ်ကာနယ်၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါရစေ"

"ကောင်းပြီ ချားလ်စ်"

ချားလ်စ် သူ့ကားဆီသို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် အဆောက်အအုံထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အမျိုးသမီးကကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

"ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကျွန်မ အဆင်သင့် လုပ်ထားပါတယ်ကာနယ်'

"ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ"

"တဆိတ်နော်ကာနယ်၊ တာဝန်အရပါ"

ပထမကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘဲကြောင်နေသည်။ ပြီးမှ ချက်ချင်း နားလည် သွားပြီ သေတ္တာကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ ထောင်ဟူသည့် အသုံးအနှုန်းကို မသုံးသော်လည်း ဥပဒေကတော့ အတူတူပင်။

သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ အဝတ်အစားတွေ၊ အတွင်းခံတွေကို အမျိုးသမီးကြီးက စားပွဲပေါ် ထုတ်တင်သည်။ ဆွယ်တာတွေ၊ ခြေအိတ်တွေ၊ လက်ကိုင်ပဝါတွေကို ထပ်ထုတ်ပြန်သည်။ ပြီးမှ သေတ္တာပတ်ပတ်လည်ကို လျှောက်စမ်းသည်။

ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်ပြီး အားလုံး ပြန်ထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ စက္ကူဖာ နှစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်းတခုကချိုချဉ် သကြားလုံးတွေချည်း။ နောက်တထုပ်က ဒန်နီတို့ အရွယ်ကြိုက် စာအုပ်တွေ။

စာရေးမကြီးတွေကျွန်တော့်ကို အားတုံ့အားနာကြည့်ပြီး-

"အားလုံးကြည့်ပြီးပါပြီ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ တချို့က အမျိုးမျိုး ခိုးသွင်းကြလို့ပါ"

"ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်"

စာရွက်တရွက် လှမ်းပေးပြီး တံခါးဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

"အဲဒီအပေါက်က ဝင်သွားပါကာနယ်၊ စ်ကြြန်ဆုံးအောင် လျှောက်သွားပြီး အပေါ်ထပ် တက်သွားပါ၊ အဲဒီမှာ ဂိတ်တခု ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ ဝင်ခွင့်လက်မှတ် ပြပြီး ဝင်သွားရုံပါပဲ၊ တာဝန်ကျ ဆရာမကြီးတယောက် လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ"

စ်ကြြန်တလျှောက်မှာ သန့်ရှင်းပြောင်လက်နေ၏။ အစိမ်းနုရောင်ဆေး သုတ်ထား၏။ အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့သည်။ မိန်းကလေးဆောင်သို့ဟူသည့်

ဆိုင်းဘုတ်ကလေး တခု ချိတ်ထား၏။ ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သံဆူးကြိုး အလုံကာထားသည့် နေရာသို့ ရောက်သွားသည်။ အခင်းမှ မျက်နှာကြက်အထိ ရောမ သံဆူးကြိုးကြီးများဖြင့် အလုံကာထားခြင်း ဖြစ်၏။ အလယ်တည့်တည့်တွင် သံမဏိဘောင်ခွေ တံခါးရွက်ကြီး၊ ဘောင်ထဲမှ သံဆူးကြိုးများကလည်း ထူထူထဲထဲကြီးတွေ။

ကျွန်တော် ဆွဲကြည့်သည်။ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ ဆွဲလှုပ်လိုက်တော့ အသံမြည် သွားသည်။ အခန်းတခန်းမှ တံခါး ပွင့်လာပြီးကပ္ပလီမကြီးတယောက် ပြေးထွက်လာသည်။ ဝတ်စုံဖြူကို ဝတ်ထား၏။ ရှေ့ကြယ်သီးကို တပ်ရင်း သုတ်ခြေတင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တောင်းပန်သည့် လေသံဖြင့်-

"ကျွန်မ ခုပဲ ထွက်လာတော့မလို့ပါ"

ကျွန်တော်က ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို ပြလိုက်သည်။

လက်မှတ်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ အိတ်ထဲမှ သော့တွဲကြီး ထုတ်ပြီး သော့ဖွင့်သည်။ ကျွန်တော် အထဲရောက်သည်နှင့် ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

ညှော်ခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် ကုလားထိုင်တွေ အများကြီး၊ စီစီညီညီ မဟုတ်၊ ပြန့်ကျဲနေ၏။ မိန်းကလေးတသိုက် စုပြီး ရေဒီယို နားထောင်နေကြ၏။ တနေရာတွင် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် တွဲကနေကြ၏။ တယောက်က အဖြူ တယောက်က အမည်း။

ကျွန်တော်တို့ကို မိန်းကလေးတသိုက် ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ သို့သော် တဒင်္ဂမျှသာ။ လုံးဝ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြဘဲ သူတို့အလုပ် သူတို့ ဆက်လုပ်နေကြသည်။

"ဒန်နီကေရီ အခန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲဟေ့"

ကပ္ပလီ ဆရာမကြီးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံးကပ္ပလီ ဆရာမကြီးကို လှမ်းကြည့်နေကြ၏။

"မနေ့က ရောက်လာတာလေ"

"ဪ... အသစ်ကလေးလား၊ အခန်းနံပါတ် ဆယ့်နှစ်မှာ'

အသားမည်းမလေး တယောက်က ဝင်ဖြေသည်။

"ဘာပြုလို့ သူ မထွက်တာလဲ၊ မင်းတို့ သူ့ကို မခေါ်ကြဘူးလား"

“ကျွန်မတို့ ခေါ်ပါတယ် ဆရာမကြီး၊ ခေါ်လို့ မရဘူး၊ သူ အစမို့ ရှက်နေတယ် ထင်ပါတယ်”

ဆရာမကြီးက အသားမည်းမကလေးကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီးကျွန်တော်နှင့်အတူ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဝရန်တာကို လျှောက်သွားရင်း အခန်းတံခါးတွေကို သတိပြုမိ၏။ အစိပ်စိပ်ကလေးတွေ၊ အခန်းဆယ့်နှစ်ရှေ့အရောက်တွင် ဆရာမကြီးက ရပ်ပြီး တံခါး ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒန်နီရေ... မင်းဧည့်သည်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒန်နီ အထဲမှ ထူးပြီး ထလာသံကြားရသည်။

“ဧည့်ချိန် စေ့သွားရင်ကျွန်မ လာပြောပါ့မယ်” ဟု ဆရာမက ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ဆရာမကြီး လှည့်ထွက်သွားပြီးနောက် ဒန်နီ တံခါးတွင် ပေါ်လာသည်။

"ဖေဖေ"

ဝမ်းသာအားရ အော်ပြီးကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။ အထုပ်အပိုးတွေ ပစ်ချပြီးကျွန်တော် ဆီးပွေ့လိုက်၏။ ပွင့်နေသည့် တံခါးမှ အထဲကိုကျွန်တော် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

အခန်းမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်၏။ နံရံတဖက်စီတွင် ခုတင်တလုံးစီကပ်ထား၏။ လက်ခုပ်တဖောင်လောက်တွင် ပြတင်းပေါက် သေးသေးလေး တပေါက် ရှိသည်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲ လှမ်းဝင်တော့ အမျိုးသမီးက မတ်တတ်ထပေးသည်။

ဒန်နီက မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ဒါက မစ္စစပိုက်စာ ဖေဖေ၊ မစ္စစပိုက်စာ ဒါ ဒန်နဲ့ ဖေဖေလေ”

အမျိုးသမီးက လက်ကမ်းပေးရင်း-

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကာနယ်ကေရီ၊ ကျွန်မ မာရီယာ စပိုက်စာပါ၊ အမှုထိန်း ရဲအဖွဲ့က ဒန်နီနဲ့ တွဲပေးထားတဲ့ အရာရှိတယောက်ပါ”

မျက်နှာထား တင်းတင်း အမျိုးသား ရဲအရာရှိများနှင့်ကွာလှသည်။ အသက် နှစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ်ခန့်မျှသာ ရှိဦးမည်။ အရပ် မနိမ့်မမြင့်၊ ဆံပင် အညိုရောင်နှင့် မျက်လုံးများက ဖျတ် ဖျတ် လတ်လတ် ရှိသည်။ ကျွန်တော် အံ့သြနေသည်ကို ရိပ်မိသွားပုံ ရ၏။ ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပြုံးပြသည်။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စက် စပိုက်ဆာ"

သည်တုံ့ပြန်မှုမျိုး သူ့အတွက် အဆန်း ဟုတ်ဟန် မတူ။ အထုပ်အပိုးတွေကြည့်ပြီး ဒန်နီကို လှမ်းပြောသည်။

"ပစ္စည်းတွေ အများကြီးပါလားဟေ့၊ ဒန်နီတော့ ပွတာပဲ"

ဒန်နီကကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

လက်ဆွဲသေတ္တာကို သူ မှတ်မိသွားကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်၏။

"သမီး မေမေ ပို့လာတာလေ"

ဒန်နီ့မျက်လုံးများထဲတွင် အရိပ်တမျိုး ထိုးသွားသည်။

"မေမေက မလာဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"မေမေကောင်းကောင်း နေမကောင်းလို့ သမီးရဲ့"

မျက်ဝန်းထဲမှ အရိပ်သည် ပို၍ မည်းမှောင်သွားလေသည်။

"သမီးလည်း မမျှော်လင့်ပါဘူး ဖေဖေ"

"ဒေါက်တာဘိုနာက အိပ်ရာထဲမှာ အနားယူခိုင်းထားတယ် သမီး၊ သူ လာချင်..."

"ဖေဖေက ဘယ်လို သိလဲ... ဖေဖေနဲ့တွေ့လို့လား"

ဒန်နီကကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြေဘဲ နေလိုက်၏။

"ချားလ်စ်နဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်မှာပေါ့၊ ဒီအတိုင်းပါပဲ ဖေဖေရယ်'

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။ စိတ်ပျက်သည့် အမူအရာဖြင့် ဒန်နီက မျက်နှာ လွှဲသွားသည်။

"ကဲ... ဒန်နီ၊ ဖေဖေ လာတုန်း စကားပြောနေနော်၊ ကိုယ် ညနေပိုင်းမှ လာတော့မယ်" မစ္စစပိုက်စာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ဒန်နီ သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်သည်။ မျက်နှာမှာ သုန်မှုန်လျက်။ အခန်းထဲကိုကျွန်တော် တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ အခန်းက ရှစ်ပေ ဆယ်ပေ၊ ခုတင်တလုံးစီ၏ ခြေရင်းတွင် ပရိဘောဂ ဆို၍ကုလားထိုင် တလုံးနှင့် စားပွဲသေးသေးကလေး တလုံးစီသာ ရှိသည်။ စားပွဲတွင် ဘဲလ်ပါ၏။

မူလက အစိမ်းနုရောင် နံရံကိုကြက်ဥနှစ်ရောင် ထပ်သုတ်ထား၏။ သို့သော် ထူထူ ပိန်းပိန်း သုတ်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်။ မူလနံရံမှ စာတွေကိုပင် လုံလုံခြုံခြုံ မဖုံးနိုင်။

ကျွန်တော် သေသေချာချာကပ်ကြည့်သည်။ လက်ရေးမျိုးပေါင်းစုံနှင့် ရေးထားသည့် ယောကျာ်းလေးများ၏ နာမည်တွေ၊ နေ့စွဲတွေ၊ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တွေလည်း ပါ၏။ ယောကျာ်းလေးများကို ဖိတ်ခေါ်တမ်းတသည့် စာတန်းတွေလည်းတွေ့ရ၏။ ဒန်နီကိုကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သည်။

မနေ့တုန်းက လှေကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် မိန်းမငယ်တယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန် လုံးဝ မရှိတော့။ ခုတင်ပေါ်တွင် မျက်နှာအိုပြီး ထိုင်နေသည့် ကလေးငယ်တယောက်။ နှုတ်ခမ်းနီ ဖျော့ဖျော့ကလေးကိုသာ ဆိုးထားသည်။ ဆံပင်ကိုလည်း သားရေကွင်းနှင့် မြင်းမြီးပုံ သဏ္ဌာန် ရိုးရိုးကလေး စည်းထား၏။ ဘလောက်စ်နှင့် စကပ်တို ဝတ်ထားသော ဆယ့်လေးနှစ်သမီးနှင့်ပင် မတူ၊ ပီဘိကလေးငယ်လေးတယောက်။

ကျွန်တော်က စီးကရက် ထုတ်တော့-

"တလိပ်ပေးပါ ဖေဖေ" တဲ့။

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

"သမီး စီးကရက် သောက်တတ်နေမှန်း ဖေဖေ မသိဘူး"

"ဖေဖေ မသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်"

ဒန်နီ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ စီးကရက်တလိပ် ပေးပြီး မီးခြစ်ပါ ပေးလိုက်သည်။ စီးကရက်ကို ဖွာပုံ ရှိုက်ပုံကျွန်တော်ကြည့်နေ၏။

"သမီး ဆေးလိပ်သောက်တာ မေမေ သိလား"

ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ထီမထင်သည့် မျက်နှာပေးဖြင့်ကြည့်နေ၏။

"သမီး ငယ်သေးတယ်လေ..ပြီးတော့...."

သူကကျွန်တော့်စကားကို ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်ပြီး-

"ခုမှ အဖေ လာဆန်မနေပါနဲ့ ဖေဖေ၊ သိပ်နောက်ကျကုန်ပါပြီ"

ဒန်နီ မှန်ပါသည်။ နှစ်တွေ အများကြီး လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် အကြောင်းအရာ ပြောင်းလိုက်ရ၏။

"မေမေ ပို့လာတာတွေ သမီးကြည့်ဦးလေ"

"ကြည့်စရာ မလိုပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ သကြားလုံးတွေ၊ ချိုချဉ်တွေ၊ စာအုပ်တွေ၊ အဝတ် အစားတွေ ဒါတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နွေရာသီစခန်းချ ထွက်တိုင်း ပို့နေကျပဲ"

ဒန်နီ မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။

"ခုလည်း စခန်းချပွဲတခုလို့သူထင်နေမှာပါ၊ ပစ္စည်းတွေအမြဲ ပို့ပေးဖော်ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးဆီ ဘယ်တော့မှ လိုက်မလာဘူး၊ 'မိဘများနေ့" လို နေ့မျိုးမှာတောင် လာဖော် မရဘူး"

ကျွန်တော့်သမီးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပြီး နှစ်သိမ့်ချင်ပါ၏။ သို့သော် သူက ခပ်တောင့် တောင့် ထိုင်ပြီး မျက်နှာထားက တင်းလွန်းနေသဖြင့် ကျွန်တော် အသာငြိမ်နေရသည်။ ခဏနေမှ အငိုတိတ်ပြီး ကလေးသံကလေးဖြင့် မေးလေသည်။

"ဖေဖေ သမီးဆီ ဘာလို့မလာတော့တာလဲ ဟင်၊ သမီးကို ဖေဖေ ချစ်သေးရဲ့လား ဟင်"

အခန်း (၅)

နောက်တနေ့ မနက် သေမှုသေခင်းဆိုင်ရာ ခုံရုံးကိုကျွန်တော် ရောက်တော့ ဂျူရီလူကြီးတွေ နေရာယူပြီးနေကြပြီ။ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေ၏။ သက်သေများ ထိုင်ဖို့ သီးသန့်ချထားသည့် ရှေ့ပိုင်းခုံများတွင်သာနေရာလပ်ရှိတော့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရပ်နေသောကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန် လှမ်းခေါ်သည်။ နိုရာ့နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ရ၏။ သတင်းထောက်တွေ ဝိုင်းကြည့်နေမှန်းကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

နိုရာက တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

"ချားလ်စ်နဲ့ မနေ့ကတွေ့ခဲ့တယ်ဆို၊ ဒန်နီ ဘယ်လိုနေလဲ"

သူ့မျက်နှာ ဖြူရော်နေ၏။ မျက်နှာကို ဆေးဆိုးပန်းရိုက် လုပ်မထား၊ ပြီးတော့ အရိုးဆုံး ဝတ်လာသည်။

"မင်း မလာလို့ သူ စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်"

"နိုရာလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဆရာဝန်ကမှ ပေးမသွားတာပဲ"

"ကြားပါတယ်၊ ခုကော နေကောင်းရဲ့လား"

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

"သက်သာပါတယ်"

ကျွန်တော် မျက်နှာ တဖက်သို့ လွှဲလိုက်သည်။ ပြီးခဲ့သည့်ကာလများကို စဉ်းငယ်တွေးရုံမျှဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ချဉ်ပေါက်လာ၏။ နိုရာသည် ဘာမှ မပြောင်းလဲသေး။ ကမ္ဘာ မီးလောင်စေဦး၊ သူ့မူအတိုင်း သွားနေမည်သာ။ မုသားကလေးများ ယဉ်ကျေးစွာ သကာ ဖုံးလျက်။ မနေ့က နေမကောင်းလို့ တဲ့၊ ကျွန်တော် လုံးဝ မယုံပါ။

တရားသူကြီးက စားပွဲကို တူဖြင့် ထုသံကြားရ၏။ အားလုံး ငြိမ်သွားသည်။ ပထမ ဆုံး သက်သေကို ခေါ်သည်။ တိုနီရီကို၏ အလောင်းကို ခွဲစိတ်ကြည့်သည့် ဆရာဝန်။ ဆရာဝန်က အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား။ သွက်သွက်လက်လက်၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထွက်ဆိုသွားသည်။

သေသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခွဲစိတ်ကြည့်ကြောင်း၊ ချွန်ထက်သော အရာတခုဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ကို အထိုးခံရသည့် ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးသွားကြောင်း၊ အထိုးခံရပြီး

ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း သေဆုံးသည်ဟု ခန့်မှန်းကြောင်း ထိုထက်မြန်လျှင် မြန်နိုင်ကြောင်း ထွက်ဆိုသွားသည်။

နောက် သက်သေတယောက်ကလည်း ဆရာဝန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဆရာဝန်က အတွေ့အကြုံ အံတိုနေသည့် ပုံမျိုး။ ”

ရဲဌာနချုပ်က ခေါ်ပြီး တာဝန်ပေးသဖြင့် သူ ရောက်သွားတော့ တိုနီရီကိုမှာ အသက် မရှိတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သာမန်မျှ စစ်ဆေးပြီး အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံသို့ ပို့ခိုင်းလိုက်ကြောင်း။

သူ့အလှည့်ပြီးတော့ ဒေါက်တာ ဘိုနာ။ ခုံတန်း တဖက်စွန်းမှ ထလာသည့် ဒေါက်တာ ဘိုနာ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူနှင့် ပြန်မဆုံဖြစ်သည်မှာကြာပြီ။ နှစ်တွေ ပြောင်းလည်း သူ ဘာမှ မပြောင်းလဲသေး။ ဆံပင်တွေ ဖြူဖွေးပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းနေဆဲ။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတွင် အချမ်းသာဆုံး ဆရာဝန်တယောက်မှန်း သိသာနေဆဲ။

ကျမ်းကျိန်ပြီး သက်သေ ဝက်ခြံထဲ ဝင်သည်။

တရားသူကြီးက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ပြောသည်။

“ဒေါက်တာဘိုနာ သောကြာနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ပိုင် စကားလုံး နဲ့ ပြောပြပါ”

ဒေါက်တာဘိုနာ ဂျူရီအဖွဲ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ဌာန်ကရိုက်းကျကျ လေယူလေသိမ်း လှလှဖြင့် ဒေါက်တာဘိုနာက ပြောသွားသည်။ လုံးဝ အထစ်အငေ့ါ မရှိ။

“အဲဒီနေ့က ရှစ်နာရီကျော်ကျော် ကျွန်တော့် ရုံးခန်းထဲက ထွက်မယ်လုပ်တုန်း ဖုန်းလာတယ်၊ မစ္စနိုရာဟောဒင်ရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ချားလ်စ် ဆက်တာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို အမြန်ဆုံး လာခဲ့ပါတဲ့၊ အိမ်မှာ ပြဿနာတခု အရေးပေါ်နေလို့ပါတဲ့။

ကျွန်တော့်ရုံးခန်းနဲ့ မစ္စနိုရာဟောဒင်တို့ အိမ်နဲ့ တပြပဲ ဝေးတာမို့ ဖုန်းလာပြီး ဆယ့်ငါး မိနစ်အတွင်းကျွန်တော် ရောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မစ္စဟောဒင်ရဲ့ ပန်းပုခန်းထဲ အပြေးအလွှား ခေါ်သွားကြတယ်၊ အခန်းထဲ ရောက်တော့ တိုနီရီကိုကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲကျနေတာကိုကျွန်တော်တွေ့ရတယ်။

သူ့ခေါင်းကို မစ္စဟောဒင်က ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားရက်သားတွေ့ရပါတယ်၊ သွေးတွေ ရွှဲနေတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါ တထည်ကို မစ္စဟောဒင်ကိုင်ထားပါတယ်။

ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲလို့ကျွန်တော်က မေးတော့ တိုနီရီကို ဓားထိုးခံရလို့ပါ တဲ့။

ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဖယ်ကြည့်လိုက်တော့သွေးတွေ ဒလဟောကျနေတဲ့ ဒဏ်ရာကြီးကို မြင်ရပါတယ်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ချပြီး သူ့သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ငွေ့ငွေ့ကလေးပဲတွေ့ရတော့တယ်၊ သူဟာ ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားရင်း အသက်ဆုံးတော့မယ်လို့ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်၊ ဆေးအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး မော်ဖင်းတလုံး ထိုးပေးဖို့ ပြင်ဆင်ပါတယ်၊ နည်းနည်းမှ အနာ သက်သာပါစေ ဆိုပြီးတော့လေ၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော် ဆေးထိုးတုန်း သူ့အသားထဲ မဝင်ခင် အသက်ကုန်သွားပါတယ်”

သည်လို နိဂုံးချုပ်ပြီး တရားသူကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တရားသူကြီးက အလေးအနက် စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ အနောက်ဘက်တွင် ထိုင်နေသည့် လူတယောက်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာများ မေးစရာ ရှိသေးလဲ မစ္စတာကာတာ”

“ကာတာက လက်ထောက် ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးလေ”

ဂေါ်ဒွန်ကကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

ကာတာဆိုသူက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထသည်။

“ဒေါက်တာဘိုနာခင်ဗျား၊ မသေခင် တိုနီရီကို တစုံတခုများ ပြောသွားပါသေးလား"

“အင်း… ပြောတယ်”

“ဘာများ ပြောပါသလဲ”

“သူ လုပ်ရက်တယ်၊ သူ လုပ်ရက်တယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ညည်းတွားရင်း ထပ်ခါ ထပ်ခါ ပြောပါတယ်”

“သူ ဒီလိုပြောတော့ ဘယ်သူ့ကို ပြောတယ်လို့ ဆရာ ထင်ပါသလဲ”

“ကျွန်တော် မထင်တတ်ပါဘူး”

ဆရာဝန်က ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် အခိုင်အမာ ပြောသည်။

ဂေါ်ဒွန့်ကို ကျွန်တော် စွေပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကျေနပ်နေပုံရ၏။

ဆရာဝန်ကို သူ သင်ထားပြီးသား ဖြစ်မည်မုချ။

"ဆရာ ပန်းပုခန်းထဲ ရောက်တော့ မစ္စဟောဒင်အပြင် ဘယ်သူများ ရှိပါသေးသလဲ"

"မစ္စဟောဒင်ရဲ့ သမီးကလေးပါ ရှိနေပါတယ်"

"တိုနီရီကိုကို စစ်ဆေးနေတဲ့ တချိန်လုံးကလေးမကလေး ရှိနေပါသေးလား ဆရာ"

"ရှိနေပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ ဘိုနာ"

လက်ထောက် ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားသည်။ တရားသူကြီးက လှမ်းပြောသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ သွားနိုင်ပါပြီ'

ဘီးလစ်စာရေးကြီး၏ အသံ တဆက်တည်း ပေါ်လာသည်။

"ရဲအုပ်ကြီး ဂျယ်ရယ်မိုင်ရာ"

ဗလကောင်းကောင်း၊ ဆံပင်တိုတိုနှင့် လူငယ်တယောက် ထလာသည်။

ရှေ့ထွက် လာပြီးကျမ်းကျိန်သည်။

"ရဲအုပ်ကြီး နာမည်နဲ့ အလုပ်အကိုင် ဂျူရီလူကြီးများကို ပြောပြပါ"

"ရဲအုပ်ကြီး ဂျယ်ရယ်မိုင်ရာ၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရဲအဖွဲ့ မှုခင်းဌာနကပါ"

"မစ္စတာရီကို အသတ်ခံရတဲ့ ညက အဖြစ်အပျက် ရုံးတော်ကို ပြောပြပါ"

ရဲအုပ်ကြီးက အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကလေး ဖွင့်သည်၊

"ကျွန်တော်တို့ဆီ သတင်းရောက်လာတော့ ညရှစ်နာရီ နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိနေပါပြီ၊ ပတ္တရောင်ကားတစီးက ရေဒီယိုနဲ့ သတင်းပို့တာပါ၊ မစ္စဟောဒင်အိမ်ကိုကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ ရှစ်နာရီ သုံးဆယ့်ခုနစ်မိနစ် ရှိပါပြီ၊ ပတ္တရောင်ကားနှစ်စီး ရောက်နှင့်နေ ပါတယ်၊ ရဲတွေကကျွန်တော့်ကို ဆီးပြီး အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြပါတယ်၊

ကျွန်တော် စတူဒီယိုထဲ တန်းသွားပါတယ်၊ အလောင်းကိုကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ

ပုံမပျက်တွေ့ရပါတယ်၊ အခန်းထဲမှာ မစ္စဟေဒင်တို့ သားအမိအပြင် ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ချားလ်စ်၊ ဒေါက်တာ ဘိုနာနဲ့ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာဂေါ်ဒွန်တို့ ရှိနေကြပါတယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်းကျွန်တော့်အလုပ်ကိုကျွန်တော် စပါတယ်"

ရဲအုပ်ကြီးက လည်ချောင်း ရှင်းပြီး ရုံးခန်းထဲသို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော် စစ်ဆေးလို့ရသမျှကို တင်ပြပါ့မယ်၊ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်က အခန်းထဲ မှာ မစ္စဟေဒင်တို့ သားအမိ နှစ်ယောက်လုံး ရှိနေတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ သားအမိ နှစ်ယောက် စလုံးကိုကျွန်တော် စစ်ပါတယ်၊ သမီးလုပ်သူက သူ့အမေနဲ့ စကားများနေတဲ့ တိုနီရီကိုကို သူကိုယ်တိုင် ဆောက်နဲ့ ထိုးတာပါလို့ ဝန်ခံတယ်၊

ကျွန်တော် ဆက်စပ်ကြည့်တော့ ဆောက်ရဲ့ လက်ကိုင်ပေါ်မှာ သားအမိ နှစ်ယောက် စလုံးရဲ့ လက်ဗွေရာ၊ အသတ်ခံရသူရဲ့ လက်ဗွေရာပါတွေ့ရပါတယ်"

"ဆက်ပြောပါ ရဲအုပ်ကြီး"

"ကျွန်တော့်အလုပ်ပြီးတာနဲ့ ဒန်နီကေရီကို ရဲဌာနကိုကျွန်တော် ခေါ်သွားပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာဂေါ်ဒွန်လည်း လိုက်လာပါတယ်၊ ရဲဌာန ရောက်တော့မှ မစ္စဒန်နီ ဖြောင့်ချက်ပေးပါတယ်၊ လက်ရေးတိုစာရေး လိုက်ရေးထားတဲ့ ဖြောင့်ချက်ကို ပြန်ဖတ်ပြီးပြီးချင်းကလေးမက လက်မှတ်ထိုးပါတယ်၊ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန်ရဲ့ ရှေ့မှာပါ၊ နောက်တော့ ဥပဒေအရကျွန်တော် လူငယ်များ ဂေဟာကို ပို့ပေးပါ တယ်၊ အဲဒီမှာ အမှုထိန်းရဲ လက်ကိုကျွန်တော် လွှဲပေးခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီအထိ မစ္စတာဂေါ်ဒွန် လိုက်လာပါတယ်'

"အဲဒီဖြောင့်ချက်မိတ္တူ ရဲအုပ်ကြီးဆီမှာ ရှိလား"

"ရှိပါတယ် ခင်ဗျား"

တရားသူကြီးက ဂျူရီလူကြီးများဘက် လှည့်ပြီး-

"ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ဥပဒေအရ အရွယ်မရောက်သေးသူ တယောက်ကို ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ရုံးမတင်နိုင်ဘူး၊ အမှုကိုကလေးသူငယ်များ တရားရေးဌာနက ဆက်ကိုင် လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်က သေမှုသေခင်းဆိုင်ရာ အချက်အလက်တွေကို စစ်ဆေးပေးဖို့၊ ဒီတော့ကလေးမရဲ့ ဖြောင့်ချက်ကို နားထောင်ကြရအောင်" ဟု ပြောပြီး ရဲအုပ်ကြီး ဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

"တဆိတ် ဖတ်ပြပါ"

ရဲအုပ်ကြီးက အိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့

အနိမ့် အမြင့် မရှိဘဲ ခံစားမှုကင်းမဲ့သည့် အသံဖြင့် ဖတ်သွားသည်။

အရွယ်မရောက်သေးသူ ဒန်နီကေရီ၏ ဖြောင့်ချက်

"ကျွန်မနာမည် ဒန်နီယဲလ်နီရာကေရီပါ။ မေမေ နီရာဟောဒင်နဲ့ အတူ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ နေပါတယ်။ နှစ်ဝက် စာမေးပွဲကြီးအတွက်ကျွန်မ အပေါ်ထပ်မှာ စာကျက်နေတုန်း မေမေ့ စတူဒီယိုထဲက ဆူညံသံကြားပါတယ်။ ရစ်ကီနဲ့ မေမေနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာပါ။ ခါတိုင်း ရန်ဖြစ်ရင်ကျွန်မ ဘယ်တော့မှကြားမဝင် ပါဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း ဆင်းမကြည့်ဘူး၊ စိတ်ညစ်လွန်းလို့။

ဒါပေမဲ့ ဒီတခါရန်ပွဲက ပိုကြီးပုံ ရတယ်၊ ဆူညံနေတာပဲ။ တခါတုန်းကလည်း သူ မေမေ့ကို ရိုက်လို့ မျက်လုံးမှာ အညိုအမည်း စွဲပြီး သုံးရက်လုံးလုံး မေမေ အပြင်မထွက်နိုင်ပါဘူး။

အသံတွေ ကျယ်သထက်ကျယ်လာပါတယ်။ မေမေ့အော်သံလိုလို ကြားလိုက်ပါတယ်။ 'ခင်ဗျားကြီးကိုကျုပ် သတ်မယ်" ဆိုတဲ့ ရစ်ကီအသံလည်းကြားရော ကျွန်မ ပြေးဆင်းသွားပါတယ်။

စတူဒီယို အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ကျွန်မ လန့်သွားပါတယ်။ ရစ်ကီက မေမေ့လက်ကို လိမ်ချိုးပြီး စားပွဲပေါ်လှန်ချထားပါတယ်။ အဲဒီအနား မှာ ရှိတဲ့ စားပွဲပေါ်က ဆောက်ကိုကောက်ပြီး မေမေ့ကို လွှတ်၊ မေမေ့ကို လွှတ် လို့ အော်ပြီးကျွန်မ ပြေးသွားပါတယ်။ သူ မေမေ့ကို လွှတ်ပြီးကျွန်မဆီကို တလှမ်း တိုးလာပါတယ်။ ကျွန်မကို ထွက်သွားလို့ မောင်းထုတ်တယ်။ လက်ထဲ မှာကိုင်ထားတဲ့ ဆောက်ကို မေ့ပြီး သူ့ဗိုက်တည့်တည့်ကို လက်သီးနဲ့ စွတ်ထိုး လိုက်တာပါ။

သူခဏကြောင်ပြီး ရပ်နေပါတယ်။

ပြီးမှဗိုက်ကိုလက်နဲ့ဖိရင်း ကြည့်စမ်း...မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဒန်နီ၊ ဗိုက်လှချည်လားဟင်' လို့ ပြောပါတယ်။

ဒီတော့မှ သူ့ဗိုက်မှာ ဆောက်ကြီး တန်းလန်းဖြစ်နေတာကိုကျွန်မ မြင်ပါတယ်။ သူက ဆောက်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်လို့ သူ့လက်ကြားက သွေးတွေ စီးကျ နေပါတယ်။ ဒီတော့မှကျွန်မ သတိဝင်လာပြီး အမေ့ဆီ ပြေးသွားပါတယ်။

'သမီးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သမီး တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့' အော်ပြောရင်းပေါ့။ မေမေကကျွန်မကို တွန်းပစ်ပြီး ရစ်ကီဆီ ပြေးသွားတယ်။ ရစ်ကီက မေမေ့ဘက် လှည့်ပြီး ဆောက်ကို ဆွဲနုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မေမေ့ကိုကမ်းပေးတယ်။ သွေးတွေ ဒလဟော ပန်းထွက်လာတယ်။ မေမေက ဆောက်ကိုကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်တုန်းမှာ ရစ်ကီ မေမေ့ဆီ တလှမ်းတိုး လာပြီး

လဲကျသွားတယ်။

မြင်ကွင်းကိုကျွန်မ ဆက်မကြည့်ရဲတာနဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်လိုက်တယ်။

အဲဒီမှာ ချားလ်စ်နဲ့ ပိုင်အိုလက် ရောက်လာတယ်။ ပိုင်အိုလက်ကကျွန်မပါးကို ဘယ်ပြန် ညာပြန်ရိုက်ပြီး သတိရအောင် လုပ်တယ်။ ဒီတော့မှကျွန်မ အအော်ရပ်သွားတယ်။ ခဏနေတော့ ဒေါက်တာဘိုနာ ရောက်လာပြီး သေသွားပြီလို့ ပြောပါတယ်။ ဒီလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ကျွန်မ လုံးလုံး မမျှော် လင့်ခဲ့ပါဘူး။

အထက်ပါကျွန်မ ထွက်ဆိုချက်ကိုကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြန်လည် ဖတ်ရှုပြီး အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး ပါသည်”

ရဲအုပ်ကြီးက ဂျူရီလူကြီးများကိုကြည့်ပြီး အနိမ့်အမြင့် မရှိသည့် အသံဖြင့်ပင်-“အောက်မှာ ဒန်နီနိုရာကေရီ လက်မှတ်ထားထိုးပါတယ်”ဟု နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။ တရားသူကြီးက လက်ထောက်ခရိုင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“မစ္စတာကာတာ ဘာများ မေးစရာ ရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲအုပ်ကြီး၊ ပြီးပါပြီ”

စာရေးကြီး၏ အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“နိုရာဟောဒင်”

နိုရာ ထပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားသည်။ မျက်နှာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ အမေနှင့် တူသလိုလို စိတ်ထဲထင်လိုက်၏။ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ တင်းတင်းမတ်မတ်ပင် မျက်နှာကို ချိုလျက် အောင်လံလွှင့်နေသည့် မျက်နှာပေးမျိုး။

ကျမ်းကျိန်ပြီး သက်သေဝက်ခြံဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဟဲရစ်ဂေါ့ဒွန်က လက်ထောက်ခရိုင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး၏ နောက်တွင် နေရာယူထားသည်။

တရားသူကြီးက သက်ညှာသည့် လေသံဖြင့် ဂရုဏာစွက်ပြီး ပြောသည်။ ဟောဒင်မျိုးကသည်မြို့တွင် သမနိရှည်ခဲ့သည့်မျိုး မဟုတ်လား။

“ဒီအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂျူရီလူကြီးများကိုသိသမျှ ပြောပြပါ

မစ္စဟောဒင်”

နီရှာ့အသံက တိုးလှသည်။

ဂျူရီလူကြီးများနှင့် ရှေ့တန်းမှ လူများအတွက်သာ သဲသဲကွဲကွဲကြားရသည်။

“မစ္စတာတိုနီရီကိုနဲ့ ကျွန်မ ရန်ဖြစ်ကြပါတယ်။ သူကျွန်မဆီမှာ မန်နေဂျာအဖြစ်နဲ့ လုပ်လာတာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မကြိုက်တော့လို့ကျွန်မ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ ပေးတဲ့ နစ်နာကြေးနဲ့ သူက မတင်းတိမ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အလုပ်ခန်းထဲ လိုက်လာပြီး နင်ပဲငဆ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မက ထွက်သွားဖို့ မောင်းထုတ်ပါတယ်။ အလုပ်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတယ်။ ချက်ချင်း မင်းထွက်သွားလို့ ပြောတယ်။ သူကကျွန်မ ပခုံးကိုကိုင်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလှုပ်ရင်း ဒီလို အကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့ မသွားနိုင်ဘူးတဲ့။ သူ့လက်ထဲကကျွန်မ အတင်း ရုန်းထွက်လိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ လက်ကို ပြန်ဆွဲမိသွားပြီး လိမ်ထားလိုက်တော့ကျွန်မ မလှုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ စားပွဲပေါ်ကိုကျွန်မ ပက်လက်လန်ကျသွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒန်နီ ရောက်လာတာပါ။ သူက ဒန်နီဘက်ကို လှည့်ပြီး ထွက်သွားဖို့ အော်ပြောတယ်။

ဒန်နီ သူ့ဗိုက်ကို ထိုးလိုက်တာကျွန်မ မြင်ပါတယ်။ ဒန်နီဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ နာကျင်အောင် မလုပ်ဖူးလို့ကျွန်မ အံ့ဩသွားပါတယ်။ ကျွန်မသမီးလေးဟာ အလွန်အေးချမ်းတဲ့ကလေးပါ၊ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိကလေးပါ။ သူ့ကို မမြင်ရရင် အိမ်မှာ သူ ရှိမှန်းတောင် မသိရပါဘူး။

ရီကိုကျွန်မဘက် လှည့်လာတော့မှ သွေးတွေကိုကျွန်မ မြင်ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဒန်နီကျွန်မဆီ ပြေးလာပါတယ်။ သူ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုပြီး အော်ပြေးလာတာပါ။

ကျွန်မ သူ့ကို ဖယ်ပြီး ရီကို့ အခြေအနေကိုကြည့်ပါတယ်။ အနားရောက်မှ ဆောက် တန်းလန်းနဲ့ ဖြစ်နေတာကျွန်မတွေ့ရတယ်။ ဆောက်ကို နုတ်ပြီး သူကျွန်မကိုကမ်းပေးတယ်။ သွေးစက်လက်နဲ့ကျွန်မ ယောင်ယမ်းပြီး လွှတ်ချလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ လဲကျသွားတာပါပဲ။ ကျွန်မ မထိန်းလိုက်နိုင်ခင် သမံတလင်းပေါ် ပုံကျသွားပါတယ်”

ပြောရင်း မျက်ရည်တွေကျလာသည်။ တချက် ရှိုက်လိုက်သည်။ ဆက်ပြောလို့ မရတော့ဘဲ ငိုချလိုက်သည်။ သို့သော် ပုံပျက်ပန်းပျက် မဟုတ်။ လှလှပပ ငိုခြင်းမျိုး။ လက်ကိုင်ပဝါ ထုတ်ပြီး မျက်ရည်သုတ်ပုံကိုက

သေသေသပ်သပ်။

တရားရုံးတခုလုံးကို အပ်ကျသံမျှ မကြားရလောက်အောင် နီရာ ထိန်းထားသည်။ တရားသူကြီးက စိတ်ထိခိုက်နေသည့် အမူအရာဖြင့် 'မစ္စနီရာကို ရေတခွက် ခပ်ပေးလိုက်ပါ' ဟု လှမ်းပြောသည်။

စာရေးကြီးက ဖန်ခွက်တွင် ရေဖြည့်ပြီး သွားပို့ပေးသည်။

နီရာ ရေသောက်သည်။ လှလှပပပင်။

"ခဏ နားချင်သလား မစ္စဟောဒင်"

သူကကျေးဇူးတင်စွာ လှမ်းကြည့်ပြီး -

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ရပါတယ်...ကျွန်မ ဆက်ပြောပါ့မယ်"

"ဖြည်းဖြည်း အချိန်ယူပါ မစ္စဟောဒင်'

နီရာက နောက်တကျိုက် သောက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။ လေသံကမူ စိတ်ဓာတ်ကျ နေသည့် လေသံ။ ဖျော့တော့လှသည်။ ကြားလောက်ရုံမျှသာ ထွက်လာ၏။

"ဒန်နီ သွေးရှူးသွေးတန်း အော်နေတုန်း ဘက္ကာစိုး ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်မက ဆရာဝန် ခေါ်ဖို့ ချားလ်စ်ကို ပြောပြီး ရဲကိုကျွန်မကိုယ်တိုင် အကြောင်းကြားပါတယ်။ ပြီးတော့ ရီကို့ကို သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင်ကျွန်မ လုပ်ပေးပါတယ်"

မျက်ရည်တွေကျလာပြန်သည်။

"ဒါပေမဲ့ကျွန်မ ဘာမှ မလုပ်တတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒန်နီ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကျွန်မကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ မတော်တဆ ဖြစ်သွားရတာပါ။ ဒန်နီဟာ ယင်ကောင် တကောင်ကိုတောင် သတ်ရဲတဲ့ကလေး မဟုတ်ပါ ဘူးရှင်"

ခဏ ရပ်သွားပြန်သည်။ စိတ်ကို ထိန်းနေပုံရ၏။ ပြီးမှ ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး ဂျူရီ အဖွဲ့ကို ရဲရဲတင်းတင်းကြည့်သည်။ ရဲရင့် ပြတ်သားသည့် အသံဖြင့်-

"ဒီလိုဖြစ်ရတာ အားလုံးကျွန်မ အပြစ်ပါ၊ သမီးလေးအပေါ် ဒါ့ထက်ပိုပြီး အမေ ဆန်သင့်ပါတယ်"

သည်နေရာတွင် နီရာသယ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အမူအရာရောလေယူလေသိမ်းပါကောင်းလွန်းသဖြင့် စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်သွားကြသည်။

ဂျူရီလူကြီးအဖွဲ့ထဲတွင် အမျိုးသမီး ငါးယောက် ပါသည်ဖြစ်ရာ အမျိုးသမီးတွေ အားလုံး မျက်ရည်တွေ ဝဲနေကြသည်။ နိုရာက တရားသူကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး-

“ကျွန်မ...ကျွန်မ... ပြောစရာ ဒါလောက်ပါပဲရှင်’

တရားသူကြီးက လည်ချောင်း ရှင်းပြီး-

“ဘာများ မေးစရာ ရှိပါသေးလဲ မစ္စတာကာတာ"

မစ္စတာကာတာ မတ်တတ် ထရပ်သည်။

“မစ္စဟေဒင် စောစောက ခင်ဗျား ပြောသွားတယ်၊ ခင်ဗျားက ရဲကို အကြောင်းကြားနေတုန်း ဘဏ္ဍာစိုးကို ဆရာဝန်ဆီ အကြောင်းကြားခိုင်းတယ်၊ ပြီးတော့ မစ္စတာရီကိုကို နေသာထိုင်သာ ရှိသွားအောင် လုပ်တယ် ဟုတ်ပါသလား”

နိုရာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မှုခင်းရဲတပ်ဖွဲ့က မစ္စတာမိုင်ရာ ရောက်တော့ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာဂေါ်ဒွန် စတူဒီယိုထဲ ရောက်နှင့်နေပြီ၊ ဘယ်အချိန် အကြောင်းကြားလိုက်တာပါလဲ”

“ရဲကို အကြောင်းကြားပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တာပါ၊ အချိန်အတိအကျတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းကကျွန်မ စိတ်တွေ သိပ်ချောက်ချားနေပါတယ်”

ကာတာ သိ၊ မသိတော့မသိ၊ နိုရာ လိမ်ပြောနေမှန်း ကျွန်တော် သိသည်။

ကာတာက ဆက်မထောက်ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်၏။

“မစ္စဟေဒင်နဲ့ မစ္စတာရီကိုရဲ့ဆက်ဆံရေးကို ပြောပြပါလား”

“သူကကျွန်မရဲ့အရောင်းမန်နေဂျာပါ’

“ဒါပေမဲ့ သူက မစ္စဟေဒင်ရဲ့အိမ်မှာ နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပန်းချီ ပန်းပုလောကမှာ ဒီလို အစဉ်အလာမျိုး ရှိပါသလား”

“အဲဒါကျွန်မ မသိပါဘူး၊ ကျွန်မအနေနဲ့တော့ လိုအပ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ အလုပ်မျိုးက ရှုံးချိန်နဲ့တင် မလုံလောက်ဘူး”

“ဆိုချင်တာက ခင်ဗျားနဲ့ ရီကိုနဲ့ သာမန်အလုပ်သဘောထက် ပိုတယ်လို့ ပြောချင် တာလား”

ဂေါ်ဒွန်က ထရပ်ပြီး-

“ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ ဒီမေးခွန်းဟာ သေမှုသေခင်းဆိုင်ရာကြားနာမှုနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး”

တရားသူကြီးက တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့်-

“လက်ခံပါတယ်၊ နောက် ဆင်ခြင်ပြီး မေးပါ’

ကာတာက နိုရာ့ကို တချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆောက်ကို ဒန်နီကောက်ယူတာ မစ္စဟောဒင် မြင်သလား”

“မမြင်ပါဘူး”

“ထိုးလိုက်တော့ သူ့ဆီမှာ ဆောက်ပါတယ် ဆိုတာကော မြင်သလား"

“မမြင်ပါဘူး”

“တံခါးဝမှာ ဒီလိုပစ္စည်းတွေ ရှိနေနိုင်တယ် ဆိုတာကော သိပါသလား”

“သိပါတယ်”

“ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ မသိမ်းဘဲ ထားလေ့ ရှိသလား၊ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်း မျိုး ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

“ကျွန်မ အလုပ်လုပ်နေတုန်း ထားချင်သလို ထားတာပဲ၊ ဒါကျွန်မရဲ့ခွင်ပဲ”

သူ့အသံ မာလာသည်။

“ဒါကျွန်မ ပန်းပုခန်းပဲ၊ ဆောက်တင် မကဘူး၊ တခြားပစ္စည်းတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေတောင် ပါသေးတယ်၊ ကျွန်မက ပန်းပုထုတဲ့ အနုပညာသည်၊ ကျွန်မအလုပ်ပဲကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းတာဆည်းတာ ကျွန်မအလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မပစ္စည်းတွေ အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့လည်း တခါမှ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး၊ ဒါတွေဟာကျွန်မ ပညာရပ်ရဲ့ အခြေခံပစ္စည်းတွေပဲ”

“မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး” မစ္စတာကာတာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

နီရာ ဝက်ခြံထဲမှ ထွက်လာသည်။ အသွားတုန်းကကဲ့သို့ပင် မျက်နှာကို မော့လျက်။ အနုပညာဆိုသည့် ဒိုင်းနှင့်ကာလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဘယ်သူ ဘာတတ်နိုင်သေးသနည်း။ လုံလုံခြုံခြုံ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်သွားလေပြီ။

နောက်သက်သေမှာ ချားလ်စ်။ ချားလ်စ်၏ ထွက်ဆိုချက်သည် ရှေ့နေ၏ထွက်ချက် အားလုံးကို အတည်ပြုသလို ဖြစ်သွားသည်။ ဘာပြုလို့ ပိုင်အိုလက်ကို မစစ်ကြပါလိမ့်။ တရားသူကြီးက အမှုကို ဂျူရီလူကြီးများ လက်သို့ လွှဲလိုက်ပြီ။

ငါးမိနစ် စဉ်းစားခန်း ဝင်ပြီး စီရင်ချက် ချသည်။

“တိုနီရီကိုသည် ချွန်ထက်သော အရာတခုဖြင့် ဒန်နီနီရာကေရီ ထိုးလိုက်သည့် ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အရွယ်မမြောက်သေးသည့် ဒန်နီနီရာကေရီသည် အမေကိုကာကွယ်ရင်း ထိုးမိခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဂျူရီအဖွဲ့က လက်ခံသည်”

ရုံးခန်းထဲတွင် သတင်းထောက်တွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ တရားသူကြီးက မဆူကြဖို့ စားပွဲကို တူထုပြီး ပြောသည်။

နီရာနှင့် ဂေါ်ဒွန် အပြင်ထွက်ကြမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် ဘေးကပ်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးတွင် ကင်မရာမီးလုံးတွေ တဖျပ်ဖျပ် ပွင့်နေကြ၏။ သူတို့ ရှင်းမှ ထွက်တော့မည်ဆိုပြီး ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် လူကုန်လုနေပြီ။ လူသွားလမ်း တဖက်တွင် ထိုင်ပြီး မှတ်စုရေးနေသည့် အမျိုးသမီးကိုကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စာအုပ်ကို ပိတ်ပြီးကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်၏။ မစ္စ စပိုက်စာ။

ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်ပြီး-

“ဟဲလို… မစ္စစပိုက်စာ”

“ဟဲလို..ကာနယ်ကေရီ’

“ဒန်နီနဲ့ ဒီနေ့မနက်တွေ့ခဲ့သေးလား ဟင်”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုပါလိမ့်”

“အင်း... စိတ်ဓာတ်တော့ ကျနေဆဲပဲ၊ နေသားကျသွားမှာပါလေ၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြု ပါဦးနော်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ ထသွားသည်။

နေသားကျသွားမှာပါတဲ့။ ထောင်ထဲမှာကျင့်သားရသွားသည့် အဖြစ်ကို သူတို့က ကောင်းသည့် လက္ခဏာအဖြစ် မြင်ကြသည်။

ဝရန်တာတွင် လူရှင်းနေပြီ။

အပြင်ရောက်တော့ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်ကို ရုတ်တရက်မမြင်။ လူချင်း တိုးမိမည်လုပ်မှ ကျွန်တော် သူ့ကို မြင်သည်။ သူက ဆီးမေးသည်။

“ဘယ်လို ထင်လဲကာနယ်’

ကျွန်တော် သူ့ကို စွေကြည့်ပြီး-

“တရားခွင် ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် ဒန်နီလည်ပင်းကြိုးကွင်းစွပ်ဖို့ ဝိုင်းလုပ်နေကြတယ် ဆိုတာတော့ ထင်ရှားတယ်'

“ဒန်နီအမှုဟာ လူသတ်မှု မဟုတ်တဲ့အကြောင်းကျွန်တော် ရှင်းပြပြီးပြီလေကာနယ်’

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဥပဒေ ရှိပြီးသားမို့”

“ဒီနေ့စစ်ဆေးတဲ့ အချက်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်တဲ့ အချက်တချက် ရှိတယ်၊ အဲဒါကိုကာနယ် သိထားဖို့ လိုတယ်”

သူ့ကိုကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဗျ”

“ရဲဌာနမှာ ဖြောင့်ချက်ကို လက်မှတ်ထိုးပြီး ဒန်နီ ပြောတဲ့ စကားပေါ့”

“ဘာပြုလို့ ခင်ဗျား သူ့ကို ဖြောင့်ချက် ပေးခိုင်းတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ သူက ပေးချင်နေတာ၊ ကျွန်တော်က လက်မှတ် မထိုးစေချင်ဘူး၊ သူက အတင်းထိုးတာ”

ကျွန်တော် ခဏငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဆိုပါဦး ဒန်နီ ဘာပြောလဲ”

သူကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။

“သူတို့ကျွန်မကို သတ်ကြတော့မှာပေါ့လို့ ပြောပြီး ငိုတယ်၊ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော်ရှင်းပြတော့ သူမယုံဘူး၊ ကျွန်တော်ကချော့ပြောလေသူစိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်လေပဲ၊ အဲဒီမှာ ဒေါက်တာဘိုနာ သူ့ကို ဆေးတလုံး ထိုးပေးလိုက်ရတယ်၊ လူငယ်ဂေဟာ အထိကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ဒေါက်တာဘိုနာ လိုက်လာတယ်၊ ဒါလည်း အကြောင်း မထူးဘူး၊ ဒန်နီကို ဘယ်လို ထိန်းလို့မှ မရဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီညက အိမ်ပြန်ခေါ်ခွင့် ရတာပေါ့။ အိမ်ရောက်လို့ သူ့အဘွားက စကားတခွန်း ပြောလိုက်မှ ငြိမ်သွားတယ်”

“ဘာစကားလဲဗျ”

“ခင်ဗျား လိုက်လာမယ့် အကြောင်းပေါ့၊ ခင်ဗျား ရောက်လာရင် အားလုံး အဆင် ပြေသွားမယ့် အကြောင်းပေါ့”

အပိုင်း - ၄

ဒန်နို့အကြောင်း တပိုင်းတစ

အခန်း (၁)

ဒန်နီ ငယ်ငယ်တုန်းက အမှောင်ကို မကြိုက်တတ်။ အမှောင်ထဲမှာဆိုလျှင် မနေချင်။ အိပ်ရာ ပေါ်မှာ နေပြီးကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ရင်း အသံ သေးသေးကလေးဖြင့် 'ဖေဖေ မီးဖွင့်ပါ' ဟု ပြောတတ်သည်။ ကျွန်တော်က ညမီးလုံးငယ်ကလေးကို ဖွင့်ပေးမှ သူ့ကမ္ဘာလေးထဲတွင် မျက်လုံးကလေး မှေးပြီး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း အိပ်တော့သည်။

သည်တုန်းကလိုမျိုး ခုနေ လွယ်ကူရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲဟုကျွန်တော် တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်မိသည်။ ခုတော့ ဒန်နီဘဝ ညအမှောင်ကိုကျွန်တော် မီးမလင်းနိုင် စေတော့ပါ။

သည်မနက် တရားရုံးတွင်ကျွန်တော် ဒါကို သဘောပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဂေါ်ဒွန်ကား မောင်းထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ တရားရုံးဘက်ကို တချက် ပြန်လှည့်ကြည့်နေမိသည်။ နောက်မှကျွန်တော့်ကား ရပ်ထားခဲ့ သည့် ရွှေမှုန်ဝရိပ်သာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သားချော့တေးကဗျာတပုဒ်ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။

ဟမ္ပတီ ဒမ္ပတီကလေးကွယ် နံရံပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။

ဟမ္ပတီ ဒမ္ပတီကလေးရယ် အမြင့်ကြီးမှ လိမ့်ကျတယ်။

ဟမ္ပတီ ဒမ္ပတီကလေးကို ပြန်ဆက်လို့ မရတော့သည့် အစေတော်တွေ ဘယ်လို ခံစားကြရမလဲဟု ကျွန်တော်ပထမဆုံးအကြိမ် တွေးကြည့်မိသည်။ ငတုံးတွေ၊ ဘာလို့ကလေးကို လိမ့်ကျအောင် လုပ်ကြသေးလဲ။

ကျွန်တော်လည်း သူတို့နည်းတူ ဒန်နီကို လိမ့်ကျစေခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်အပြစ်တွေ အများကြီး ပါပါလိမ့်မည်။

မနေ့က သူ့အခန်းထဲတွင် ဘာကြောင့် သူ့ဆီကိုကျွန်တော် ဆက်မလာတော့ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်၏။ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ယုံဖို့ ခက်ခဲလှကြောင်း ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် သိလိုက်၏။

စီးကရက်ကိုကျင်ကျင်လည်လည် သောက်နေသည့်တိုင် ဒန်နီသည်ကလေး တယောက်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ သူကျွန်တော့်ကို ယုံ၊ မယုံ သိချင်လှပါသည်။

သို့သော်ကျွန်တော် အကဲခတ်၍ မရပါ။ ကျွန်တော့်ကို ယုံချင်နေမှန်းတော့ သိသာသည်။ သို့သော် မယုံမရဲ ဖြစ်နေပုံ ရ၏။ ဟိုတုန်းကလည်း သူ့အနားကကျွန်တော် ထွက်ပြေးခဲ့ဖူးသည်။ ခုလည်း ထွက်ပြေးလိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်ထဲ စွဲနေ၏။ ထုတ်မပြောဘြားလည်းသည့်အတိုင်း သူ့စိတ်ထဲ စွဲနေကြောင်း သူ့အမူအရာ၊ အပြောအဆိုက ပြနေ၏။ ဖွင့်ပြောလျှင်ကလေးဆန်ရာကျပြီး ဖုံးကွယ်ထားနိုင်အောင်လည်း သူ လူလား မမြောက်သေးပေ။

ကျွန်တော်တို့ သားအဖကြားတွင် ပြောစရာတွေ အပုံအပင်။ တဦးကိုတဦး အပြန် အလှန် နားလည်ဖို့ လေ့လာစရာတွေ အပုံကြီး လိုသည်။ သို့သော် အချိန်က မရှိ။

ညွှန်ချိန်ကုန်သဖြင့်ပြောစရာ စကားတွေကို နှစ်ယောက်သား မျိုချပြီး ခွဲခဲ့ကြရသည်။

"မနက်ဖြန် ဖေဖေ လာခဲ့ဦးမယ်နော်"

"မရဘူး ဖေဖေ၊ ကြားရက်တွေမှာ ညွှန်သည် မလာရဘူး၊ အင်္ဂါနေ့တွေ မယ်လေ၊ မစ္စစပိုက်စာက ပြောတယ်၊ အဲဒီနေ့မှာ ရုံးထုတ်မယ်တဲ့"

"ဖေဖေ သိပါတယ်"

"အဲဒီနေ့ မေမေ လာမှာလား ဟင်"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အဘွားလည်း လာမှာပေါ့"

ကျွန်တော် ငုံ့ပြီး သူ့ပါးကို နမ်းရင်း-

"ဘာမှ မပူနဲ့နော် သမီး၊ သမီးက လိမ္မာပါတယ်လေ"

ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို တအား သိုင်းဖက်ပြီး ပါးချင်းကပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ တိုးတိုးကလေး ပြော၏။

"သမီး ခု ဘာမှ မကြောက်တော့ဘူး၊ ဖေဖေ အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီ မဟုတ်လား" အပြင်ရောက်မှ ဒန်နဲ့ဆိုလိုရင်းကိုကျွန်တော်တွေးမိသည်။ ဖေဖေ အိမ်ပြန် ရောက်လာပြီ မဟုတ်လားတဲ့။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့အတွက် ခဏရောက်လာ ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဟိုတယ် ပြန်ရောက်တော့ လေးနာရီ ထိုးနေပြီ။ တယ်လီဖုန်း မီးနီကလေး

မှိတ်ဖျပ် မှိတ်ဖျပ် လုပ်နေ၏။ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာက သတင်းပေးသည်။

"မစ္စစီစီလီယာဟေဒင်က သိပ်အရေးကြီးလို့ မစ္စတာကေရီ အခန်း ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဖုန်းပြန်ဆက်ပါ တဲ့"

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဖုန်းခဏချပြီး ချက်ချင်း ပြန်ဆက်လိုက်သည်။ အဘွားကြီးအသံကြားရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း လိုရင်း တန်းပြောသည်။

“မင်းအနားမှာ ဘယ်သူရှိလဲ၊ တယောက်တည်းလား လုဒ်”

“တယောက်တည်းပါ”

“မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်”

“ဘာကိစ္စပါလဲ”

“ဖုန်းထဲမှာ မပြောချင်ဘူး၊ တကယ် အရေးကြီးတယ် လုဒ်။ မဟုတ်ရင် မင်းကို မခေါ်ပါဘူး၊ မင်း အိမ်မှာ လာပြီး ညစာ စားပါ၊ ဘယ်သူမှ မရှိစေရဘူး”

အဘွားကြီး၏ အသံတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု အရိပ်တွေ ထင်နေသည်ဟုကျွန်တော် ထင်လိုက်၏။

“ဘယ်အချိန်ကျွန်တော် လာရမလဲ”

“ည ခုနစ်နာရီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာခဲ့ပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ လုဒ်”

တယ်လီဖုန်းချပြီး အဝတ်တွေ ချွတ်လိုက်သည်။

ရေနွေးပူပူ ချိုးလိုက်ရင် တင်းမာ နေသည့်ကျွန်တော့်ကြွက်သားတွေ လျော့ပြေနိုင်ကောင်းပါရဲ့။ အဘွားကြီး ဘာများ လိုချင် ပြန်ပါလိမ့်။ မနက်ဖြန် တရားရုံးတွင်ကျွန်တော် သူတို့ဘက်က မပါမှာကိုများ တွေးပူနေသလားမသိ။ သည်နေရာမှာ ကျွန်တော် မပါ၍ မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ တခြားရွေးစရာ လမ်းမရှိတော့ပါ။

ပြဿနာပေါင်း

သောင်းခြောက်ထောင်ဖြင့်ကျွန်တော်တယောက်ပူပူလောင်လောင် ဖြစ်နေပြားလည်း ရာသီဥတုက အေးအေးမြမြ ရှိလှသည်။ အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်သွားသည်။ အိမ်ဖော်မကလေးကကျွန်တော့်ကို စာကြည့်ခန်းထဲ လိုက်ပို့သည်။ မီးလင်းဖိုကြီးထဲတွင် မီးတွေ အရှိန်ကောင်းနေ၏။ အဘွားကြီးက သားရေလက်တန်း ကုလားထိုင် တလုံးတွင် ထိုင်နေသည်။

"မင်း တခုခုသောက် လုခ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ"

ကျွန်တော် ထပြီး ဘာဘွန်း ဝီစကီကို ရေခဲနှင့် ရေ ရောထည့်လိုက်သည်။ ယောကျ်ားမ ဟောင်းကြီးဘက် လှည့်ပြီး အရက်ခွက်ကို မြှောက်ကာ ဆုတောင်းလိုက်၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လုခ်"

ဘာဘွန်နှင့် ဝေးခဲ့သည်မှာကြာပြီ။ မတတ်နိုင်၍ မသောက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ပိုပြီး အရသာ ရှိနေသည် ထင်ရ၏။ ဖြည်းဖြည်းချင်းကျွန်တော် သောက်သည်။ အရင်လို နွားငတ် ရေကျကျွန်တော် မဟုတ်တော့ပါ။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုပါဦး"

အဘွားကြီးကကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး-

"ကောင်မလေး ပြန်ထွက်သွားပြီနော်"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"တံခါးဖွင့်ပြီး သေသေချာချာကြည့်ပါဦး"

ကျွန်တော် ထသွားသည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှ မရှိ၊ ကျွန်တော်က ပြန်ထိုင်ရင်း-

"ဆိုပါဦး.. ဘာတွေများ လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဖြစ်နေကြပြန်ပြီလဲ"

အဘွားကြီးက သူ့လက်ပွေ့အိတ်ကိုကောက်ယူပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ စာအိတ် တလုံး ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးသည်။ သူ့လိပ်စာဖြင့် လာသည့် စာ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို နားမလည်သလို လှမ်းကြည့်တော့ အဘွားကြီးက ဖတ်ကြည့်ခိုင်းသည်။

ဖန်ခွက်ကို ချပြီး စာခေါက်ကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်။ ပြောင်စက္ကူပေါ်တွင်

လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသည့် စာ။

မစ္စက်ဟောဒင်ခင်ဗျား...

အဒေါ့်အနေနဲ့ကျွန်တော့်ကို သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်က တိုနီရိုကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းတယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်ပေါင်းများစွာကတည်းက သူကျွန်တော့်ကို အထုပ်တထုပ် ပေးထားပါ တယ်။ အထုပ်ထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ စာတွေ ပါကြောင်း၊ သေသေချာချာ သိမ်းထား ဖို့ အကြောင်း ပြောပြီးကျွန်တော့်ကို အပ်ထားတာပါ။

နောက် သူ ပြောသေးတယ်။ အဒေါ့်သမီးနဲ့ သူနဲ့ကြားမှာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေပြီတဲ့။ ဒီတော့ အရေးကြုံရင် ဒီစာတွေကို အသုံးပြုရမယ်တဲ့။

စနေနေ့က သတင်းစာကို ဖတ်ပြီး တိုနီ အသတ်ခံရကြောင်း သိတော့မှ ကျွန်တော် စာတွေကို ဖောက်ဖတ်ကြည့်ပါတယ်။ အဒေါ့်သမီး စာတွေဟင် မကဘဲ အဒေါ့်မြေးရဲ့ စာတွေလည်း အများကြီးပဲ ခင်ဗျ။

ရဲလက်ထဲကို ရောက်သွားရင်တော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အမှုတခု ဖြစ်လာမှာပဲ။ ရဲထက် ပိုပြီး ဒီစာတွေကို သတင်းထောက်တွေက စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်တယ်။ သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်နေတာကိုး။ ခုတော့တိုနီ မရှိတော့ပါ။ သမိုင်းပေးတာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ရမှာက ကျွန်တော်ပဲပေါ့ ခင်ဗျာ။

ဒါဆို ဒီစာတွေ ဘယ်လောက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ အဒေါ်ခန့်မှန်းမိလောက်ပါပြီ။ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် အိတ်ဇမိုင်နာ သတင်းစာ မှာကြာသပတေးနေ့ မတိုင်ခင် အောက်ပါအတိုင်း ကြော်ငြာထည့်ပါ။

"အမြန်ပြန်လာပါ၊ အားလုံးခွင့်လွှတ်တယ်။ "

အန်တီ စီစီလီယာ

အဲဒီအခါမှာကျွန်တော် အဒေါ်နဲ့ ဆက်သွယ်ပါ့မယ်။ အဲဒီအတိုင်း မလုပ်ရင်တော့ ဒီစာတွေနဲ့အတူ တနေရာကိုကျွန်တော် သွားရပါလိမ့်မယ်။

တခု သတိပြုပါ၊ ရှေ့နေတို့၊ ရဲတို့ လုံးဝ မပါရပါ။ ပြီးတော့ အပေးအယူ

မလုပ်ရပါ။

စာကို ဘယ်သူမှ လက်မှတ်ထိုးမထား။

အဘွားကြီးကိုကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ လုခ်”

“ဒါတွေက ရှိုးပါတယ်၊ ဒီလိုပဲ မျက်နှာဖုံးသတင်းမှာ ပါတဲ့လူတွေကို စာနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာ မဆန်းတော့ပါဘူး”

“တို့တော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး လုခ်၊ နိုရာ့ကို ဖုန်းဆက် မေးကြည့်တယ်၊ ရီကို့ဆီကို စာရေးဖူးသလား ဆိုတော့ ရေးတယ်တဲ့၊ ဘာအကြောင်းတွေ ရေးလဲ မေးတော့ မေမေ့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ဒန်နီကကော ရေးသလား မေးတော့ ဒေါသူပုန်ထပြီး ဖုန်းချလိုက်တယ်”

“ဒါကတော့ နိုရာ့အကျင့်ပဲလေ၊ ပြဿနာပေါ်လာရင် ဘယ်တော့မှ မဖြေရှင်းဘူး၊ စာထဲမှာ ဘာတွေ ပါတယ် ထင်သလဲ"

“ဘာမှ ပါစရာ သိပ်မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက်မလားလို့”

“ဒါက အပေါစား ခြိမ်းခြောက်မှုပါ၊ ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရင်လည်း ဒီကောင်တွေက အကုန်ပြန်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တချို့တဝက် ချန်ထားပြီး ထပ်ညှစ်ဦးမှာပဲ၊ ကျွန်တော်သာ ဆိုရင် ရဲကို အကြောင်းကြားလိုက်မှာပဲ”

“ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းတွေသတင်းစာထဲမှာမင်းကထပ်ပါစေချင်သေးလို့လား”

အဘွားကြီးကိုကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သရော်သံအပြည့်ဖြင့်ကျွန်တော် ပြန်ပက်လိုက်၏။

“ဟေဒင်မျိုးရိုးဂုဏ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပဲ ဆယ်ဆယ်၊ နိုရာ့အပုပ်နံ့ကို ခင်ဗျား ထိန်းနိုင်မယ် ထင်သလား၊ သူ့အိမ်မှာ ဘယ်ဇာတ်လမ်း ခင်းနေတယ် ဆိုတာ လူတွေ မသိဘူး အောက်မေ့နေလား၊ လူတွေ ဒါလောက် မတုံးဘူးဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတွေက မတုံးပါဘူး၊ တုံးတာက မင်း”

စာရွက်ခေါက်ကို ဒေါနှင့်မောနှင့် လက်ပွေ့အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး-

“နိုရာ့အကြောင်း သူတို့ ဘာပြောပြော ဘာရေးရေး ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဘာမှ လုပ်လို့ လည်း မရဘူး။ နိုရာ့ကို ပြောင်းလဲအောင် လုပ်ဖို့တောင် ငါမှ မကြိုးစားတော့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း စာကို သေသေချာချာ မဖတ်ဘူးလား”

“ဖတ်သားပဲ”

"ဒန်နို့စာတွေလည်း ပါတယ် ဆိုတာ မင်း မတွေ့ဘူးလား၊ ဒန်နီကပါ ရီကို ဖြစ်နေ တာ နားလည်လား"

"တွေ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်စရာပဲ၊ ဒန်နီကကလေးပဲ"

"မင်းဟာ ငါ ထင်တာထက်တောင် ပိုပြီး တုံးနေပါလား၊ အသက်ကို သွားမကြည့် နဲ့၊ လူကို မင်း သေသေချာချာကြည့်မိရဲ့လား၊ ဆယ့်တနှစ်ကျော်ကျော်ကတည်းက အပျို ဖြစ်နေတာ မင်း သိရဲ့လား၊ မအေနဲ့ တပုံစံတည်း ဖြစ်လာတာ၊ နိုရာဟာ ဆယ့်သုံးနှစ် မပြည့်ခင် ရည်းစားထားတယ်၊ ဆယ့်ငါးနှစ်မှာ ကလေးဖျက်ချရတယ်၊ မင်းနဲ့ လက်မထပ်ခင် နောက် နှစ်ခါ ဖျက်ချရသေးတယ်၊ ငါ မသိတာတွေ ဘယ်လောက်ရှိဦးမလဲ မသိဘူး"

"အဲဒါတွေအားလုံး ခင်ဗျား သိတယ် ဟုတ်လား"

ကျွန်တော် အဘွားကြီးကို စိန်းစိန်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ မျက်လွှာချပြီး ဝန်ခံသည်။

"သိတယ် လုဝ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် သူ ခြေငြိမ်သွားမယ် ထင်ခဲ့တယ်၊ ဆက်မိုက်မြဲပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သူ့ဘက်က အမြဲရပ်တည်လျက်ပဲနော်"

"ဒါကတော့ မအေကိုးကွဲ့"

မာနလေသံကဲကဲဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

"ဟေဒင်မျိုးကို ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါ့သမီးအတွက် ငါ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်တယ်၊

ခု ငါ့မြေးကလေးအတွက် ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ရမယ်၊ ဒန်နီကို သူ့အမေလို ဖြစ်မလာအောင် တို့ ဝိုင်းလုပ်ရမယ်"

"နိုရာ ပြောတော့ကျွန်တော်က ဒန်နီအဖေ မဟုတ်ဘူးဆို'

"အေး... နိုရာ ပြောတယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ ငါတော့ အသက်ကြီးလာလို့လား မသိဘူး၊ အမှန်တရားကို လက်ခံနိုင်လာပြီ၊ မင်းတော့ မသိဘူး"

"လေ့လာကြည့်ပေါ့ဗျာ"

အဘွားကြီးကျွန်တော့်ကိုတည်ငြိမ်စွာကြည့်နေသည်။

“ငါ့အထင်တော့ ဒန်နီအဖေ ဘယ်သူ ဆိုတာ နီရာကိုယ်တိုင် မသိဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမှ ဝင်မပြောတော့။ အဘွားကြီး၏ အသံ ညင်သာ လာသည်။

“အဲဒါပဲ၊ ဒီတော့ မင်းဘက် ပြန်လှည့်လာတယ်၊ ဒန်နီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘယ်လို ခံစားရသလဲ”

ဖန်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး နောက်တငုံ စုပ်ယူလိုက်သည်။ ရေခဲတုံးကလေးများ အရည် ပျော်ကုန်ပြီ ဖြစ်၍ ဝီစကီအရသာ ပျက်ပြယ်စ ပြုလာသည်။ နောက်ဆုံးသည်ဘူတာပဲ ဆိုက်ကြသည်၊ ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လည်လာသည်ချည်း။

စနေနေ့က ရှေ့နေဂေါ်ဒွန် ပြောသည်မှာလည်း စကားတန်ဆာ ဆင်ပုံသာကွာပြီး အနှစ်အရသာမှာ သည်သဘောပင်။ ကျွန်တော် အဖေ ဟုတ်၊ မဟုတ်သည် အရေးမကြီးတော့။

ထသွားပြီး အရက်ဗီရိုထဲမှ ဝီစကီပုလင်း ယူကာ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထပ်ဖြည့်သည်။ သမီးကလေးကိုကျွန်တော် ချစ်ခဲ့ပုံတွေကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။ တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်တွင် နီရာ သည်လို ပြောလာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်ခဲ့။ ကလေးအဖေကျွန်တော် မဟုတ်ကြောင်း နီရာ ပြောပြီးနောက်ပိုင်း လာဂျိုလာတွင် သားအဖနှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါးကစားခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော့် သမီးကလေးကိုကျွန်တော် ချစ်မြဲ ချစ်ခဲ့သည်ပဲ၊ အချစ် ပြယ်သည်မှ မရှိခဲ့ဘဲ။

ယောက္ခမဟောင်းကြီးဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“အဖေတယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လောကသတ်မှတ်ချက်တွေ ထက် ချစ်တတ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

အဘွားကြီး၏ မျက်လုံးတွင် တောက်ပလာသည်။

“ဒါပါပဲ လုခ်၊ အဲဒါဟာ အဓိကပါပဲ၊ ကျန်တာတွေက သာမညတွေပါ”

ဝီစကီ နည်းနည်းကလေး တချက် စုပ်လိုက်ပြီးကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“ကဲ…ကျွန်တော်တို့ ဒီစာကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကြော်ငြာ ထည့်လိုက်ပြီလေ၊ ကြာသပတေးနေ့ ပါလာလိမ့်မယ်၊ ဒီနေ့ တနင်္လာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ စာတွေ ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ၊ ဒီစာကို ဘယ်သူ ရေးတာလဲ ဆိုတာ စုံစမ်း ဖို့ သုံးရက် အချိန်ရသေးတယ်”

“နှစ်ရက်ပဲ ရမှာပေါ့၊ မနက်ဖြန်ရယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ရယ်၊ ဒီနေ့က အချိန်မှ မရှိတော့ဘဲ။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန် တရားရုံးမှာ အချိန်ကုန်ရဦးမယ်။ ကျွန်တော်တော့ ဘယ်က စရမှန်း တောင် မသိဘူး။ ရီကို့အကြောင်းကျွန်တော် ဘာမှမှ မသိတာ၊ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မသိဘူးလေ”

“ဆမ်ကောဝင်း သိလောက်တယ်”

“ဆမ် ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် တအံ့တသြ မေးလိုက်သည်။

သူ့ကိုကျွန်တော် လုံးလုံး မစဉ်းစားမိ။ ဆမ်လို လူတယောက်ကို မေ့နေခဲ့သည်မှာ ထူးဆန်းလှသည်။

ကျွန်တော်တို့ လင်မယားကွဲခဲ့ကြပြီး နောက်တနှစ်တွင် ဆမ်နှင့် နိုရာတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ဒန်နီကို အိမ်ပြန်ပို့သည့်အခါတွင် ဆမ်နှင့်ကျွန်တော် ရံဖန်ရံခါတွေ့တတ်သည်။ ဆမ်သည်ကျွန်တော့်အပေါ် အမြဲတမ်း ယဉ်ကျေး ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ ဆမ်လေ၊ ဆမ်တယောက်လည်း သနားစရာပဲ၊ နိုရာ့အကြောင်းကိုသူ သိရဲ့သားနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတာ၊ ထိန်းလို့ရမယ် အထင်နဲ့ပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ရီကိုနဲ့လည်းတွေ့ပြီးရော ဆမ် လက်မြှောက်သွားတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ပြတ်စဲ ဖြစ်ကြတာလေ”

“ဒါဆို ဆမ် နိုရာ့အကြောင်းကောင်းကောင်း သိတယ်ပေါ့”

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အကြောင်းကို သိတာ’ တံခါးပွင့်လာပြီး အိမ်ဖော်မကလေး ဝင်လာသည်။

“ညစာ ပြင်ပြီးပါပြီ မေမေကြီး”

နှစ်ယောက်သား ထလိုက်ကြသည်။ အဘွားကြီးက ပြုံးပြီး-

“မင်းလက် ပေးပါဦးကွယ်၊ တို့မျှားကို တွဲပါဦး”

ကျွန်တော်က ပြန်ပြုံးပြီး လက်မောင်းကိုကွေးပေးလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

တခါမှ မရောက်ဖူးသော အဆောက်အအုံကြီးရှေ့သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ ကားတွေ ပြွတ်သိပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်ကားကို အဝင်မုခ်ဝနှင့် အဝေးကြီးတွင် ရပ်ထားခဲ့ရ၏။ မုခ်ဝဆီသို့ ခြေကျင် ဆင်းလျှောက်သွားသည်။

ယူနီဖောင်းဝတ် ပန်းခြံအလုပ်သမား တယောက်က လမ်းဘေး တဖက်တချက်မှ မြက်ခင်းတန်းကို ကတ်ကြေးတလက်ဖြင့် ကိုက်ညှပ်နေသည်။ သူကျွန်တော့်ကို တချက် မော့ကြည့်၏။ နဖူးတွင် ချွေးသီးတွေ ဥနေသည်။

တံခါးဝ ရောက်တော့ မှန်တံခါးကြီးကိုတွေ့ရ၏။ မှန်ပေါ်တွင် ရွှေစာလုံးဖြင့် ရေးထားသည်။

"ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်'

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ ကလေးသူငယ် တရားရုံး

(အမှုထိန်း ရဲဌာနနှင့်ကာလီဖိုးနီးယား လူငယ်ရေးရာဌာန)

အထဲရောက်တော့ ဧရာမ ဧည့်ခန်းကြီးတွင် သတင်းထောက်တွေ ခြေချင်းလိမ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ လျှပ်စီးတွေ တဖျပ်ဖျပ် လက်သွားပြီးကျွန်တော့်အနားသို့ စုပြုံ ရောက်လာကြသည်။ ဟိုနေ့ကလောက် အတင်းအဓမ္မ မဟုတ်တော့။

"ကာနယ်ကေရီ ခင်ဗျား၊ ကာနယ်ရဲ့ သမီးကလေးအတွက် ဒီရာဇဝတ်မှုက ကာကွယ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ ကျွန်တော် သိခွင့် ရှိပါသလား"

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ဘာမှကာကွယ်စရာ မလိုပါဘူး။ ဒီပြည်နယ်ရဲ့ဥပဒေအရ အရွယ် မရောက်သေးတဲ့ ကလေးတယောက်ကို ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ရုံးတင် စစ်ဆေးလို့ မရပါဘူး။ ခုဟာကကလေးကို ဘယ်မှာ ထိန်းထားသင့်တယ် ဆိုတာ ဆွေးနွေးဖို့ ဖြစ်ပါတယ်"

"ကာနယ့်အနေနဲ့ သမီးကို ထိန်းသိမ်းခွင့် ရဖို့ကြိုးစားမှာပါလား"

"ဒါက တရားရုံးရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်"

"သမီးနဲ့တွေ့ပြီးပါပြီလား"

“တနင်္ဂနွေနေ့ကကျွန်တော် သွားတွေ့ပါတယ်”

“ကာနယ်နဲ့အတူကလေးအမေ ပါပါသလား”

“မပါပါဘူး၊ ကလေးအမေကောင်းကောင်း နေမကောင်းလို့ပါ”

“မစ္စနိုရာဟောဒင်က သမီးဆီကို လုံးဝ သွားမတွေ့တာလား”

“အဲဒါကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပို့လာတာကိုတော့ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ဘာပစ္စည်းတွေလဲ ဆိုတာကာနယ် သိပါသလား”

“အဝတ်အစားတွေ၊ စာအုပ်တွေ၊ ချိုချဉ် သကြားလုံးတွေပေါ့ဗျာ”

“ကာနယ်တို့ သားအဖ ဘာတွေ ပြောဖြစ်ကြပါသေးလဲ”

“ထူးထူးထွေထွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေနဲ့သမီး ပြောနေကျ အကြောင်းအရာတွေပဲပေါ့”

“သောကြာနေ့ညက အဖြစ်အပျက်ကိုကလေးမကလေး ထပ်ဖြည့်များ ပြောသေးသလား”

သည့်မေးခွန်း မေးသည့် သတင်းထောက်ကိုကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီအကြောင်း လုံးဝ မပြောဖြစ်ကြပါဘူး”

“အဖြစ်အပျက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်ကာနယ် ဘာများ ပိုသိပါသေးလဲ”

“ဘာမှ ပိုမသိပါဘူး၊ မနေ့က သေမှုသေခင်းဆိုင်ရာ စစ်ချက်ယူတုန်းက သိရသလောက်ပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးလည်း ရှိနေကြသားပဲ၊ ကဲ... ဒီလောက်ဆို တော်လောက်ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို လမ်းဖယ်ပေးကြပါတော့”

သူတို့ကျွန်တော့်ကိုကြိုလမ်းရှင်းပေးကြသည်။

ရုံးခန်းမှာ ဝရန်တာမှ ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးသွားရသည်။ တနေရာတွင် နောက်ထပ် ချိုးပြီး လှေကားထစ်များကို ဆင်းရသေး၏။ မှန်တံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အတွင်းခန်းသို့ ဝင်ရသည်။

အခန်းမှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ဖြစ်၏။ တဖက်စွန်းတွင် ခပ်နိမ့်နိမ့် ခုံမြင့်တခု

ရှိသည်။ တရားသူကြီး စားပွဲရှေ့တွင်ကုလားထိုင်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းထားသော စားပွဲရှည်ကြီးတခု ရှိ၏။ စားပွဲရှည်ကြီးနံဘေးတွင် ခုံရှည် တခု၊ စားပွဲငယ်ကလေး တလုံးနှင့်ကုလားထိုင် တလုံး ချထားသည်။ နံရံတွေက ရှုံးဆန်ဆန် နီညိုရောင်၊ ဧရာမ ပြတင်းပေါက်ကြီး လေးပေါက် ရှိသည်။

ပရိသတ်များအတွက်မူကုလားထိုင်များ၊ ခုံတန်းရှည်များ ချထားပေးသည်။

ကျွန်တော်ရပ်နေစဉ်တရားသူကြီး၏နောက်ဘက် တံခါးပေါက်မှ လူတယောက် ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ သူက ရပ်ကြည့်နေသည်။

"ဒါ အမှုစစ်မယ့် အခန်းလား"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်မကျသေးပါဘူး၊ ရုံးကကိုးနာရီမှ စပါတယ်။ အပြင် ဘက်က ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေပါ၊ အချိန်ကျရင် ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်'

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗျာ"

အပြင် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခုံရှည်တွေ အများကြီး ရှိသည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်နာရီခွဲသာ ရှိသေး၏။ စီးကရက် တလိပ် ထုတ်ညှိလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ လူတယောက် ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို တချက် လှည့်ကြည့်ပြီး စီးကရက် တလိပ် ထုတ်ညှိသည်။

"တရားသူကြီး မရောက်သေးဘူးလားဗျ"

ဟုကျွန်တော့်ကို မေးသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။

ပြီးတော့ သူ့ကို မေးကြည့်သည်။

"ခင်ဗျားလည်းကလေးကိစ္စပဲလား"

"ဟုတ်တယ်"

ဆေးလိပ်ပြာတွေ ခပ်နွမ်းနွမ်း အင်္ကျီပေါ်သို့ကြွေကျသွားသည်။ သို့သော် သူက ဂရုမစိုက်။

"အလကားပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်သမီးက လမ်းပေါ်ရောက်နေပြီပဲ၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ကြပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ခဏခဏ ခေါ်နေတယ်"

သူကကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

"ခင်ဗျားကိုတွေ့ဖူးသလိုလိုပဲ၊ အရင် ဒီကို ရောက်ဖူးလား"

"မရောက်ဖူးပါဘူး၊ ဒါ ပထမဆုံး အကြိမ်ပါပဲ"

"နောင်ကြီးရေ၊ ခင်ဗျား ဒီကို တခေါက် ရောက်ဖူးရင် နောက် လာလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ် တော့ဘူးဗျို့ ပြန်လှတ်လိုက်၊ မိသွားလိုက်"

သူက စီးကရက် မီးခိုးငွေ့များကြားမှကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေရင်း-

"နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဒီကို မလာဖူးဘူး ဆိုတာ သေချာလား၊ မြင်ဖူးနေသလိုပဲ"ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

သူကကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီး ဝမ်းသာအားရ လက်ဖျစ်တီးလိုက်၏။

"ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ၊ သတင်းစာထဲမှာ ခင်ဗျားဓာတ်ပုံ ပါတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဟိုကောင်မလေးရဲ့အဖေ မဟုတ်လား၊ သူ့အမေရဲ့ငနဲကို ဆော်ထည့်လိုက်တဲ့ကောင်မလေး လေ"

ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

သူကကျွန်တော့်ဘက်ကပ်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောသည့် လေသံဖြင့်-

"ဒီမိန်းကလေးတွေ မလွယ်ဘူးဗျ၊ ငတိက မအေရော၊ သမီးရော တွယ်နေတာဆို၊ အံ့ဩစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သတင်းစာတွေက ဘာမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရေးကြဘူးဗျ"ကျွန်တော် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီးမှ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ စင်စစ် စိတ်ဆိုးစရာ မရှိပါ။ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို ခံနိုင်ရည် ရှိရမည် ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲတွင် တနုံ့နုံ့ ဖြစ်လာ၏။ ဒန်နီလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ လိုသည်။ သူသည်မှ အရေထူနိုင်ပါမည်လား။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာသည်။ မက္ကဆီကို အမျိုးသမီးတွေ ဖြစ်ဟန် တူ၏။ စပိန်စကားတွေ စက်သေနတ် ပစ်သလို ပြောရင်း ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တို့ကို မြင်တော့ တိတ်သွားပြီး ခုံတခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ခပ်ငယ်ငယ်တယောက်ကကိုယ်ဝန် ရှိနေဟန် တူ၏။

နောက်တခဏ အကြာတွင်ကပ္ပလီ အမျိုးသမီးကြီးတယောက် ဝင်လာ၏။ သူ့ နောက်မှ လူတယောက်နှင့် မိန်းမတယောက် ဝင်လာ၏။ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေနှင့်။ မျက်လုံးတဝိုက်တွင် အညိုအမည်း စွဲနေသည်။

အမျိုးသားက သူ့ကို လက်မောင်းဆွဲပြီး ခုံတန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးက ဒေါသတကြီး သူ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်သည်။ ပြီးတော့

အစွန်ဆုံးခုံတွင် သွားထိုင်သည်။ အမျိုးသားကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်။

ကပ္ပလီအမျိုးသမီးကြီးက မက္ကဆီကို အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီနေ့တော့ မင့်သမီးကလေးကို သူတို့ ပြန်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြမှာပါ သူငယ်ချင်းရယ်”ကိုယ်ဝန်နှင့် အမျိုးသမီးကပခုံးကိုဟန်ပါပါတွန့်ပြလိုက်ပြီး မပြောတတ်ပါဘူးဟု စပိန်သံ ခပ်ဝဲဝဲနှင့် ပြောသည်။

“သူတို့က ဒီမှာတင် ထားပေးတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါ ကောင်မရယ်၊ နင် ခေါ်ခွင့်ရရင် သူတို့က နင့်ကို ခုနစ်ဆယ်ပဲ ပေးမှာ၊ ဒီမှာထားတာ ပိုတွက်ခြေကိုက်ပါတယ်၊ အရေးကြီးတာက ပိုက်ဆံပဲကောင်မရေ.... ပိုက်ဆံပဲ"

ကိုယ်ဝန်နှင့် အမျိုးသမီးက ပခုံး တွန့်ပြရင်း အနားမှ မိန်းမကြီးကို စပိန်ဘာသာဖြင့်တစုံတခု ပြောလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။ အစွန် ဆုံးတွင် ထိုင်နေသည့် မျက်နှာတခုလုံး ဒဏ်ရာတွေနှင့် မိန်းမက တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေ၏။ လူတွေ များသည်ထက် များလာသည်။ ခုံတန်းလျားတွေ ပြည့်သွားပြီ။ တခဏ အတွင်း ဝရန်တာတွေကိုပါ လျှံထွက်သွားသည်။ ကိုးနာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုတွင် ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန် ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်မှ နီရာနှင့် အဘွားကြီး ပါလာ၏။ ကျွန်တော် ထသွားပြီး သူတို့နှင့်တွေ့သည်။ ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်က-

“လူတွေ များလှချည်လား"

“မတ်တတ်ခန်း ဖြစ်သွားပြီပေါ့ဗျာ၊ ဒုက္ခရောက်နေကြတာကျွန်တော်တို့ချည်း အောက်မေ့နေတာ”

ဂေါ်ဒွန်ကကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းသည့် အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး-

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်ချည်းပဲ၊ ကဲ..ခဏစောင့်ကြဦး၊ ကျွန်တော် အထဲဝင်လေ့လာ လိုက်ဦးမယ်၊ ဘယ်အချိန်လောက် ကျွန်တော်တို့အလှည့်ကျမလဲလို့”

သူ ထွက်သွားတော့မှ နီရာ့ကိုကျွန်တော် လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် မေးလိုက်ပါ၏။

“နေကောင်းရဲ့လား”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေ၏။ ကျွန်တော်က သရော်ပြီး မေးလိုက်သည်ဟု ထင်နေပုံ ရ၏။

“နေကောင်းသွားပါပြီ၊ မနေ့က တရားရုံးက ပြန်ကတည်းက တန်းပြီး အိပ်ရာထဲ မှာ နားနေလိုက်တာ၊ သိပ်ပင်ပန်းသွားတယ်”

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ မင်းအနေနဲ့ မလွယ်တဲ့ အလုပ်ပဲ”

“မနေ့က နိုရာ ပြောတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ပြောစရာ ရှိတာထက်လည်း ပိုမပြော ချင်ဘူးလေ၊ သက်သေအဖြစ်နဲ့ ထွက်ရတာတောင် အနိုင်နိုင်ရယ်”

ဂေါ်ဒွန် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ရှေ့မှာ နှစ်မှုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီနှစ်မှုကလည်း ၁၅ မိနစ်ထက် မပိုပါဘူး တဲ့"

စီးကရက်တလိပ် ညှိပြီး နံရံတွင်ကျွန်တော် မှီရပ်နေလိုက်သည်။ တရားရုံးခန်း တံခါး ပွင့်လာပြီ နာမည်ခေါ်သည်။ မက်ဆီကန် အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ယောက် ထသွားသည်။ အချိန် မှာကိုးနာရီတိတိ။

၁၀ မိနစ်ပင် မကြာ။ သူတို့ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ကိုယ်ဝန်နှင့် အမျိုးသမီးက တရှုပ်ရှုပ်ငိုလျက်။ စာရေးကြီးက နောက်အမှုတခု ခေါ်သည်။ ကျွန်တော့်နောက်မှ ရောက် လာသည့်သူ ထဝင်သွားသည်။ ၁၀ မိနစ် မပြည့်ခင် သူ ပြန်ထွက်လာသည်။ ကျေနပ်နှစ်သိမ့် နေပုံဖြင့် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ရှေ့ အရောက်တွင် ရပ်ပြီး-

“သူတို့ ဒီမှာ အမြဲ ခေါ်ထားတော့မယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်က ပြောခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာသာ လုပ်ချင်တာ လုပ်ကြလို့”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ သူ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရမည့် အလှည့်။

‘ကေရီ’ ဟု ခေါ်သံကြားသည်နှင့် အားလုံး ဝင်သွားကြ၏။ တရားသူကြီး၏ စားပွဲရှေ့မှ စားပွဲတလုံးတွင် ထိုင်ဖို့ စာရေးကြီးက နေရာချပေးသည်။ စာရေးကြီးက စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့နေသည့် ပုံစံဖြင့် မေးသည်။

“ဒီရုံးကို ပထမဆုံ ရောက်ဖူးကြတာလား”ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“တရားသူကြီး အပြင် ခဏ ထွက်သွားပါတယ်၊ ခုပဲ ပြန်ရောက်ပါလိမ့်မယ်”

သူ့စကား မဆုံးမီ အတွင်းတံခါးရွက်ကြီး ပွင့်လာပြီး တရားသူကြီး

ထွက်လာသည်။ စာရေးကြီး၏ တပြေးညီ လေသံ ပေါ်လာသည်။

“တရားရုံးကို မျက်နှာမူပြီး အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကြပါ။ ကလေးသူငယ် တရား ရေးဌာန၊ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ တရားသူကြီး ဆင်မြူရယ်မာဖီက ခုချိန်မှစပြီးကြားနာ စစ်ဆေးပါတော့မယ် ခင်ဗျား”

တရားသူကြီးက အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်၊ ငွေရောင်ဆံပင်တွေက နုနုနယ်နယ်၊ မျက်မှန်ကိုင်း ထူထူကြီးနှင့် မျက်လုံးပြာများက တစုံတယောက်၏ ရင်ထဲ အထိ ထိုးဖောက် မြင်နိုင်စွမ်း ရှိသည့်နှယ်။

ရှပ်အင်္ကျီအဖြူပေါ်တွင် တွန့်တွန့်ကြေကြေ အညိုရောင်ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထား၏။ လည်စည်းကကြက်သွေးရောင်။ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ကောက်ယူလိုက်၏။ စာရေးကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

စာရေးကြီးက လက်ယာဘက် အခန်းဆီ လျှောက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ကာ ‘ဒန်နီယဲလ်ကေရီ' ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ဒန်နီ ထွက်လာသည်။ တရားရုံးခန်းထဲကို မရှုံ့မရဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော် တို့ကို မြင်တော့ ပြေးချလာသည်။ နီရာ ဆီးကြို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။ ဒန်နီက ငိုပြီး မေမေ နေကောင်းပါတယ်နော်ဟု ဆိုသည်။ နီရာ ဗလုံးဗထွေးနှင့် ဘာတွေ ပြန်ပြောနေသည် မသိ။

ကျွန်တော် ခဏ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်၏။ နီရာ့အမူအရာတွေကို တဝက်မျှပင်ကျွန်တော် မယုံပါ။ ဒန်နီ့နောက်မှ အမျိုးသမီးတယောက် ထွက်လိုက်လာသည်။ မစ္စစပိုက်စာ။ အမှုထိန်း ရဲအဖွဲ့မှ အရာရှိအမျိုးသမီး၊ သူက နီရာနှင့် ဒန်နီကို ရပ်ကြည့်နေ၏။

တရားသူကြီးကိုကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်၏။ တရားသူကြီးကလည်း သူတို့ သားအမိကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ သည်အချိန်နှင့်သည်မြင်ကွင်းကို တရားရေးဌာနအတွက်အရေးကြီးပုံ ရသည်ဟုကျွန်တော် ထင်လိုက်၏။ ဒန်နီ ထွက်လာသည့်ဘက် နောက်အခန်း တခန်းထဲမှ ရဲအရာရှိတယောက် ထွက်လာပြန်သည်။ ဆံပင်အညိုရောင်၊ အရပ် ခပ်ပျပ်ပျပ် နှင့်၊ ပခုံးပေါ်မှ တံဆိပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို၏ ခရိုင်ရဲမှူး။ တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ပြီး တံခါးရွက်တွင် မှီရပ်နေသည်။

ဒန်နီက နီရာ့ထံမှ ခွာပြီး ဘွားအေလုပ်သူကို ပါးနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“မေမေ လာတယ် ဖေဖေ၊ နော်... မေမေ လာတယ်'

ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး-

"လာမှာပါလို့ ဖေဖေ ပြောသားပဲ သမီးရဲ့"

မစ္စစပိုက်စာ ရောက်လာသည်။ စားပွဲစွန်းအထိ ဆက်သွားပြီး-

"ဒန်နီကိုယ့်အနားမှာ ထိုင်နော်"

ဒန်နီကျွန်တော့်အနားမှ ခွာသွားပြီး မစ္စစပိုက်စာ ဘေးတွင် ထိုင်သည်။ မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန့်ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

"ဟဲလို.. မစ္စတာဂေါ်ဒွန်"

"ဟဲလို.. ဒန်နီ"

တရားသူကြီးက လည်ချောင်းရှင်းပြီး-

"ဒီနေ့ တရားခွင်ဟာ သိပ်ထူးခြားတဲ့ သဘော ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း တရားရုံးက သိရအောင်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ကြပါလို့ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်"

"ကျွန်တော် အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ တရားသူကြီး ခင်ဗျား"

"လုပ်ပါ မစ္စတာဂေါ်ဒွန်၊ လုပ်ပါ"

တရားသူကြီးက သဘောတူသည်။

"ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ကကလေးမရဲ့မိခင် နီရာဟေဒင်ပါ၊ ညာဘက်ကတော့ အဘွား မစ္စက်စီစီလီယာဟေဒင်ပါ၊ ဟိုဘက်ကတော့ကလေးမရဲ့ အဖေကာနယ်ကေရီ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျ"

"ခင်ဗျားကကလေးမဘက်က ဆောင်ရွက်မယ့် အကျိုးတော်ဆောင်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ မိသားစုရဲ့ဥပဒေအကြံပေး အရာရှိပါ"

"ဪ... မစ္စတာဂေါ်ဒွန်အနေနဲ့ မစ္စစပိုက်စာတော့ သိပြီးဖြစ်မယ်လို့ ထင်ပါ တယ်၊ အမှုကိုကိုင်တဲ့ အမှုထိန်း ရဲအရာရှိလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ သိပါတယ်"

“ကဲ… ဒါဆိုကျွန်တော်တို့ စကြရအောင်’

တရားသူကြီးကပြောပြောဆိုဆို စားပွဲရှေ့မှစာရွက်ထပ်ကြီးကိုကောက်ယူလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့သည့် သောကြာနေ့ညတွင်ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၆၀၂ အရကလေးသူငယ်များ တရားရုံး ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ဒန်နီယဲလ်နိုရာကေရီအား အသက် မပြည့်သေးသူ ဖြစ်သဖြင့် မှုခင်းရဲအဖွဲ့မှ အမှုထိန်း ရဲအရာရှိလက်သို့ ထိန်းသိမ်းထားနိုင် ရန်အတွက် အပ်နှင်းခဲ့သည်။ ထိန်းသိမ်းရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ အဆိုပါ အရွယ် မရောက် သေးသောကလေးမ၏ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်အတွင်းတွင် ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သည့် အပြုအမူမျိုးကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာဂေါ်ဒွန်၏လျှောက်ထား ချက်နှင့် ဆရာဝန်၏ ထောက်ခံချက်အရ ပထမညတွင် အဘွားအိမ်၌ တညှ ထိန်းသိမ်းခွင့် ပေးခဲ့ခြင်းမှလွဲ၍ကျန်ရက်များတွင်ကလေးသူငယ် စောင့်ရှောက်ရေးဌာနမှ ဥပဒေနှင့်အညီ စောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။

“ဒီနေ့မနက်ကျွန်တော်တို့ကြားနာစစ်ဆေးရမှာက အမှုထိန်း ရဲဌာနကကလေးမကို အသေးစိတ် ချဉ်းကပ်လေ့လာမှုများ မပြီးဆုံးမီ လူငယ်ထိန်းသိမ်းရေးဌာနမှာ ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားဖို့ လျှောက်ထားချက် ဖြစ်ပါတယ်”

စာရွက်ကို ချပြီး ဒန်နီကိုကြည့်လိုက်သည်။ စကားသံမှာ ညင်သာနေ၏။

“တရားဥပဒေ အစဉ်အလာတွေကို လုံးဝ ထည့်မစဉ်းစားနဲ့ ဒန်နီ၊ ဒါဟာ ရာဇဝတ် မှု စစ်ဆေးတဲ့ ခုံရုံး မဟုတ်ဘူး။ မင်း ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေလဲ ဆိုရင် မှားယွင်းတဲ့ အပြု အမူတခု လုပ်မိလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့များက အဲဒီ မှားယွင်းမှုအတွက် မင်းကို အပြစ်ပေးမှာ မဟုတ် ဘူး၊ မင်းကို အကူအညီ ပေးမှာ။ နောက်ထပ် ဒီလိုအမှားမျိုး မဖြစ်အောင် တို့ မင်းကို ဝိုင်းကူညီကြမှာ။ မင်း အဲဒီအထိ သဘောပေါက်ရဲ့လား ဒန်နီ”

ဒန်နဲ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ၏။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ နားလည်တယ် ထင်ပါတယ်”

“အေး၊ မင်း နားလည်တာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ မင်း နားလည်ဖို့ သိပ်အရေးကြီး တယ်လေ၊ မင်းကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်မှုအတွက် အပြစ်ပေးခံရမှာ

မဟုတ်ပေမယ့် ပြုမှားမိခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်အတွက် တန်ပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှု တခုခုကိုတော့ မင်း ခံရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ တန်ပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှု တခုခုရယ်၊ မင်းကိုယ်မင်းကာကွယ်ပိုင်ခွင့် ရယ်ကိုကြားနာမှာ ဖြစ်တယ်၊ နားလည်တယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

"ဒီတရားရုံးဟာ တရားဝင် အသက်ပြည့်မြောက်တဲ့အထိ လူငယ်ဂေဟာမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးကျောင်း တကျောင်းမှာဖြစ်ဖြစ် ထားပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ပြီးတော့ စိတ် ရောဂါကုဆေးရုံမှာလည်း ထားနိုင်သေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မင်းရဲ့ မိသားစုတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေဆီကို ပြန်ပို့ဖို့ အချိန်မတန်သေးဘူးလို့ ရုံးတော်က ယူဆရင် မျိုးမတော် ဆွေမစပ်တဲ့ အိမ်တအိမ်မှာ ထားချင်လည်း ထားပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ဘယ်မှာထားလို့ ဘယ်မှာ နေရသည် ဖြစ်စေ အသက်စေ့လို့ လုံးဝ အိမ်ပြန်ရတဲ့ အချိန်အထိ သက်ဆိုင်ရာ အမှုထိန်း ရဲအရာရှိနဲ့ မပြတ် ဆက်သွယ်နေရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုံးတော်အနေနဲ့ မင်းကို နားလည်ထားစေချင်တာက ဘယ်လို စီရင်ချက်မျိုး ချသည်ဖြစ်စေ အပြစ်ပေးခြင်း မဟုတ်ဘဲ မင်းအတွက်ကောင်းသည် ထက်ကောင်းအောင် စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်တယ် ဆိုတာပဲ၊ အဲဒါ သဘောပေါက်ရဲ့လား ဒန်နီ"

ဒန်နီ ခေါင်းညိတ်သည်။ မျက်လုံးအစုံက စားပွဲပေါ်တွင် စိုက်လျက်။ စိတ်လှုပ်ရှား စွာဖြင့် လက်ချောင်းကလေးများအား လိမ်ချိုးနေသည်ကိုကျွန်တော် သတိထားမိ၏။ တရားသူကြီး စကားဆက်သည်။

"ဒီတရားခွင်မှာ မင်းရဲ့ အခွင့်အရေးကို အပြည့် သုံးနိုင်တယ်၊ ကြိုက်တဲ့ သက်သေကို မင်းကိုယ်တိုင်ကြိုက်တဲ့ မေးခွန်း မေးနိုင်တယ်။ မင်းအတွက် အကျိုးရှိမယ့် သက်သေ မျိုးကို ခေါ်ယူနိုင်တယ်၊ မေးမြန်းနိုင်တယ်၊ နားလည်တယ်နော်။ တရားရုံးအနေနဲ့ တဆက် တည်း ပြောစရာ ရှိတာက မင်းရဲ့ မိဘတွေမှာလည်း အလားတူ အခွင့်အရေးမျိုး ရှိတယ် ဆိုတာပဲ၊ သက်သေခံ နိုင်တယ်၊ ပြန်လှန်မေးခွန်း မေးပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ကဲ… စကြရအောင် မစ္စစပိုက်စာ၊ ကလေးမကို ဘာကြောင့် ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားသင့်ကြောင်း လျှောက် ထားပါ"

အမှုထိန်း ရဲအရာရှိ အမျိုးသမီး မတ်တတ်ထရပ်သည်။ စတင် လျှောက်လဲချက် ပေးသည်။ သူ့အသံမှာကြည်လင် ပြတ်သားသော်လည်း နူးညံ့ သိမ်မွေ့၏။

"တရားသူကြီးမင်းရှင့်၊ ကလေးမ ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားခွင့် လျှောက်ထားတဲ့ နေရာမှာ အချက်နှစ်ချက် ရှိပါတယ်။ ပထမအချက်ကကလေးမလေးအနေနဲ့ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပဏာမ

စစ်ဆေးတွေ့ရှိရတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စစ်ဆေးချက် များက ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေကြောင့် ဖြစ်ရတယ်လို့ ယေဘုယျ ယူဆထားရပါတယ်။ ကလေးမရဲ့ အနာဂတ် ပိုမိုကောင်းမွန်ရေး အတွက် အဲဒီစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စစ်ဆေးမှုတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဆက်လက်ရယူချင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယအချက်ကတော့ကျွန်မတို့ ဌာနအနေနဲ့လည်းကလေးမရဲ့ မိသားစုဘဝနဲ့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စုံစမ်းလေ့လာပြီး သူ့အနာဂတ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပြုပြင်မှုတွေ ပေးလိုတဲ့ ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်”

မစ္စစပိုက်စာက တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ တရားသူကြီးကကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်ပြီး-

‘ဒီလျှောက်လဲချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာများကန့်ကွက်စရာ ရှိပါသေးလဲ”

ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အမှုထိန်းရဲ့ဌာနရဲ့တွေးခေါ်မြော်မြင် ဆုံးဖြတ်ပုံများကို လုံးဝ ယုံကြည်တဲ့အတွက်ကန့်ကွက်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး ခင်ဗျား”

သည်လိုကိစ္စမျိုးများတွင် ဂေါ်ဒွန့်အနေဖြင့် ဘာမှ မပြောသာမှန်း သိသော်လည်း သူ ပြောပုံကို သဘောကျပြီး တရားသူကြီး၏ လေသံ ပျော့သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဂေါ်ဒွန်၊ ရုံးတော် အနေနဲ့လည်း တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင် စဉ်းစားပေးမှာပါ”

စားပွဲကို တချက် ငုံ့ကြည့်ပြီး စကားဆက်သည်။

“ဒန်နီယဲလ်နိုရာကေရီ အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှုထိန်းရဲ့ဌာနရဲ့ လျှောက်ထားချက်ကို ရုံးတော်မှ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ တဆက်တည်းမှာပဲ လျှောက်ထားချက်အတိုင်း စုံစမ်း လေ့လာချိန်ကို တပတ်တိတိ ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တပတ် ရုံးချိန်းမှာ သက်သေသာဓက အထောက်အထား စုံလင်စွာဖြင့် နှစ်ဖက်စလုံးမှ ရုံးတော်သို့ တင်ပြပြီးကလေးရဲ့ အနာဂတ်ကို မျှော်ကြည့်ပြီး လျှောက်ထားကြပါ”

ဟု နိဂုံးချုပ်ပြီး စားပွဲကို တူနှင့် ဟန်ပါပါ ထုလိုက်သည်။

တရားသူကြီးက ဒန်နီကိုငုံ့ကြည့်၍။ စောစောကပြောသည့် တရားသူကြီးလေသံမျိုး လုံးဝ မဟုတ်တော့ဘဲ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစွာဖြင့်-

“အဖိုးပွာယ်ကတော့ သမီး ခုနေတဲ့ အခန်းကို ပြန်သွားမယ်၊ သမီးရဲ့ အမှုကို

စုံစမ်း စစ်ဆေးနေတဲ့ အချိန်အတောအတွင်းပေါ့၊ လိမ်လိမ်မာမာနေနော်၊ မစ္စစပိုက်စာရဲ့စကား နားထောင်၊ ဒါမှ အားလုံး ချောချောရှုရှုပြီးသွားမယ် သမီး၊ နားလည်ပါတယ်နော်”

ဒန်နီ ခေါင်းညိတ်သည်။

တရားသူကြီးက မစ္စစပိုက်စာကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

“မစ္စစပိုက်စာ ကလေးကို ပြန်ခေါ်မသွားခင်ကျွန်တော့် ရုံးခန်းထဲမှာ မိဘတွေနဲ့တွေ့ပေးလိုက်ပါ”

မစ္စစပိုက်စာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထသည်။ ဂေါ်ဒွန်က တရားသူကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မစ္စစပိုက်စာနောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။

အခန်း (၃)

တရားသူကြီး၏ အခန်းမှာ အခန်းနှစ်ခန်း ပါသည်။ အခန်းငယ်က ဘီးလစ်စာရေးကြီး၏ အခန်းဖြစ်ပြီး အခန်းကြီးမှာကား တရားသူကြီးအတွက် ဖြစ်၏။ မစ္စစပိုက်စာက အခန်းကြီးထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားသည်။ နံရံတဖက်မှာ စာအုပ်တွေနှင့် ဖုံးနေ၏။ အခြားတွင်လည်း အောင်လက်မှတ်တွေ၊ တံဆိပ်တွေနှင့် ဖုံးလုမတတ်ပင်။ လုပသေသပ်သည့် စားပွဲတလုံးတွင် ကုလားထိုင်များ ဝန်းရံချထားသည်။

“ကဲ... အေးအေးဆေးဆေး နေကြပါ၊ ကျွန်မ ရုံးခန်းကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်” ဟု မစ္စစပိုက်စာက လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ မစ္စစပိုက်စာ ထွက်သွားလို့ တံခါး ပိတ်သွားသည်နှင့် နိုရာက ဒန်နီဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သမီး နည်းနည်း ပိန်သွားတယ်နော်၊ မေမေတို့ ပို့လိုက်တဲ့ အဝတ်လှလှလေးတွေ ဘာလို့ ဝတ်မလာတာလဲ၊ သမီး ဒီလိုဝတ်လာတော့ တရားသူကြီးက ဘယ်လို ထင်မလဲ၊ မေမေတို့က သမီးကို ပစ်စလက်ခတ် ထားတယ် ထင်မှာပေါ့၊ ဒါကြီးတွေ ဘယ်ကရလို့ ကောက်ဝတ်လာတာလဲ သမီးရယ်၊ စိတ်ပျက်စရာကြီးတွေ”

ကျွန်တော် ဒန်နီကို စောင့်ပြီး အကဲခတ်နေလိုက်သည်။ ကြိတ်မှိတ် သည်းခံနေ ရပုံ။ နိုရာ ပေါက်ကွဲမှု ပြီးဆုံးမှ ခံပြင်းသရော်သံ အပြည့်ဖြင့်-

“ဒါ သမီး တက်နေတဲ့ မစ္စရန်ဒေါရဲ့အထက်တန်းကျောင်း မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ တခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့ အတူတူပေးတဲ့ အဝတ်ကို ဝတ်ရတာ’

နိုရာက ဒန်နီကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

“သမီးအနေနဲ့ ခွင့်တောင်းရင် ရမှာပါကွယ်၊ ကိုယ့်အဝတ် ကိုယ် ဝတ်ပေါ့၊ သူတို့အနေ နဲ့ ဒီလို စီစဉ်ရတာက တခြားကလေးတွေ မတတ်နိုင်လို့ ဖြစ်မှာပါ”

ဒန်နီ ဘာမှ မပြောတော့။ ကျွန်တော် စီးကရက် တလိပ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဒန်နီ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ စီးကရက်ဘူးကို ပစ်ပေးလိုက်၏။ ဒန်နီ ဖမ်းယူလိုက်သည်။

“ဒန်နီ”

နိုရာက အလန့်တကြား ပုံစံဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်၏။

“နိုရာ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

အဘွားကြီးက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ဝင်ဟန့်သည်။

“ညည်း မူရာမာယာတွေ ပိုမနေနဲ့တော့၊ ပရိသတ်လည်း မရှိဘဲနဲ့၊ သမီး ဆေးလိပ် သောက်တာ ညည်း သိပြီးသားပဲ၊ လာ… သမီးလေး၊ အဘွားဆီ လာ”

ဒန်နီက “ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား' ဆိုပြီး အဘွားဆီ လျှောက်သွားသည်။

“သမီးကို သူတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့… ဘွားဘွား၊ ထားပါတယ်”

“ဝဝလင်လင်ကော ကျွေးရဲ့လား”

ဒန်နီက ပြုံးပြုံး-

“မကုန်နိုင် မခန်းနိုင် ကျွေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး သိပ်မစားနိုင်ပါဘူး”

“အားရှိအောင် အစာတော့ စားရမှာပေါ့၊ အရေးထဲမှာ သမီး ဖျားနာနေတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“မဖျားပါဘူး ဘွားဘွားရဲ့”

“ဘွားဘွား ဘာပို့ပေးရဦးမလဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဘွားဘွား၊ ဘာမှ မလိုပါဘူး၊ အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ်”

အဘွားကြီးက မြေး၏ နဖူးကို နမ်းပြီး-

“တရားသူကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း လိမ်လိမ်မာမာနေနော်၊ သမီး သူတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း နေမှ မြန်မြန် အိမ်ပြန်ရမှာ”

ဒန်နီက အဘွားကို မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒန်နီ့မျက်လုံးများက ထူးဆန်း သည့် အရောင်တမျိုး လက်နေ၏။ အဘွားထက် သမီး ပိုသိပါတယ်ဟု ပြောနေသယောင် ယောင်။ သို့သော် နှုတ်ကမူ ဘာမှ မပြော။

ကျွန်တော့်ဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ပြီး-

“ဖေဖေ့မှာ မော်တော်ဘုတ်ကလေး ရှိသေးလား ဟင်"

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး-

“မရှိတော့ဘူး ဒန်နီ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ သမီး အဲဒီ လာဂျိုလာကို ပြန်သွားချင်လိုက်တာ”

“နောက်သွားကြတာပေါ့သမီးရယ်၊ သမီး အပြင် ရောက်ရောက်ချင်း ဖေဖေ ပို့ပေးမယ်”

ဒန်နီ ခေါင်းညိတ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စကားကို မယုံကြောင်း သူ့မျက်လုံး များက ပြောနေကြ၏။

“ဆရာမတယောက် ပြောတယ်၊ ဖေဖေ့ အမျိုးသမီးရဲ့ဓာတ်ပုံကို သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်တယ် တဲ့၊ သိပ်ချောတယ် ဆို”

ဒန်နီက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ရင်း-

“ဖေဖေနဲ့ သူ လိုက်မလာခဲ့တာက ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့မို့ဆို’

“ဟုတ်တယ် သမီး”

“ဘယ်တော့ မွေးမှာလဲဟင်”

“နီးနေပြီ သမီး၊ ဆရာဝန်က ခရီးသွားလို့ မတော်တော့ဘူး တဲ့”

ဒန်နီ ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးသည်။

“ဒါဆို သတင်းစာထဲမှာ ပါတာ အမှန်ပေါ့နော်၊ သမီး ဝမ်းသာပါတယ် ဖေဖေ"

“မှန်ပါတယ် သမီးရဲ့၊ သမီးက သူ ဘာကြောင့် လိုက်မလာတာလို့ ထင်နေလဲ”

သူ့အမေကို တချက် လှမ်းကြည့်သည်။ နိုရာက နှုတ်ခမ်းနီ ငုံ့ဆိုးနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို လုံးဝ ငြီးငွေ့နေဟန်။

ဒန်နီက အသံတိုးတိုးလေးဖြင့်-

“သမီးကိုများ မုန်းနေသလားလို့ပါ ဖေဖေ”

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒီလို ထင်ရတာလဲ သမီးရဲ့”

မအေ့မျက်နှာကို တချက် လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

"ဘယ်လိုကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဒီလိုပဲ တွေးမိလို့ပါ"

အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး မစ္စစပိုက်စာ ပြန်ဝင်လာသည်။ တံခါးအပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေသည့် ဆရာမတယောက်လည်း မြင်ရ၏။

မစ္စစပိုက်စာက-

"သွားကြစို့လား ဒန်နီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒန်နီက စီးရက်ကို ပြာခွက်ထဲ ထိုးခြေပြီး ကျွန်တော့်ကို အနမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

"ဘိုင့်ဘိုင်... ဖေဖေ"

ပြီးတော့ အဘွားကို နမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ နိုရာ့ဆီ အရောက်တွင် ဆီးဖက်ပြီး-

"သမီးကို မေမေ ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ သမီး သိပါတယ်နော်"

ဒန်နီ ခေါင်းညိတ်သည်။

"အများတကာထက် ပိုချစ်တယ် သိလား"

ဒန်နီ နောက်တကြိမ် ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။

"မေမေ့ကိုကော သမီးက ဘယ်လောက် ချစ်လဲ ပြောစမ်းပါဦး"

နိုရာ အမှတ်တွေ ယူနေပြန်ပြီ။

"အများကြီး ချစ်ပါတယ် မေမေ"

ကျေနပ်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် နိုရာ ကျွန်တော့်ကို တချက် ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ရယ်လိုက်တော့ ဒန်နီ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် အထိတ် တလန့် ဖြစ်သွားပုံကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်၏။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ရယ်သည်ကို သူ သိသည်လေ။

နောက်ဆုံးမှ သူ့အမေကို နမ်းပြီး-

“ဘိုင့်ဘိုင်... မေမေ”

နိရာက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာမှာ နီမြန်းလျက်။ တစုံတခုကို ပြောမည် ပြုပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်သည်။

မစ္စစပိုက်စာက ယဉ်ကျေးစွာ စကားဆိုသည်။

“ဒီမှာ လူအားလုံး စုံတုန်း ကျွန်မတို့ တွေ့ဖို့ ချိန်းလိုက်ကြရအောင်လား၊ ဒါမှ ကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးမှာလေ”

စားပွဲကို ပတ်လျှောက်ပြီး ထိုင်ရင်း-

“မနက်ဖြန် နေ့လယ်ပိုင်း ကျွန်မ လာတွေ့လို့ ရမလား မစ္စဟောဒင်”

“ကြာသပတေးနေ့ ပိုကောင်းပါတယ်၊ အစေခံတွေအနားပေးတဲ့ နေ့လေ၊ အေးအေး ဆေးဆေး ပြောရတာပေါ့”

“အစေခံတွေ ရှိနေရင် ပိုကောင်းပါတယ် မစ္စဟောဒင်၊ သူတို့နဲ့ပါ ဒန်နီအကြောင်း ကျွန်မ ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်”

နိရာ ဂေါ်ဒွန့်မျက်နှာ လှမ်းကြည့်ရင်း ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေဟန်ဖြင့်-

“ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို အစေခံတွေနဲ့ ဆွေးနွေးလေ့ မရှိဘူး၊ သူတို့ကို မေးဟယ်၊ မြန်းဟယ် လုပ်ရင် ဘာမှ ပိုမသိရဘဲ သူတို့အတွက် အတင်းပြောစရာတွေ ပိုရသွား ရုံပဲ ရှိမယ်”

“ဒါက ကျွန်မ တာဝန်လေ၊ ဒန်နီအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရအောင် မေးသင့် မေးထိုက်တဲ့ လူတွေ အားလုံး ကျွန်မ မေးရလိမ့်မယ် မစ္စဟောဒင်၊ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး လိမ်လိမ် မာမာ မေးမှာပါ"

နိရာက ဂေါ်ဒွန့်ကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ဂေါ်ဒွန် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ အမှုထိန်း အရာရှိ အမျိုးသမီးဘက် လှည့်ပြီး-

“ဒါဆို မနက် လာချင် လာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ညနေပိုင်း လာခဲ့ပါမယ်၊ မနက်ပိုင်းမှာ ဒန်နီကျောင်းကို သွားဖို့ ချိန်းထား လို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေမှ လုပ်ပါလေ၊ နှစ်နာရီလောက်ပေါ့”

“ရပါတယ်၊ နှစ်နာရီလောက်ဆို အတော်ပါပဲ”

မစ္စစပိုက်စာက အဘွားကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

"ကြာသပတေးနေ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ တွေ့ဖို့များ အဆင်ပြေနိုင်ပါသလား"

အဘွားကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

"မနက်ကိုးနာရီဆို သိပ်များ စောနေမလား"

"ရပါတယ်၊ ကိုယ်က စောစောထတာပဲ"

ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြန်သည်။ မစ္စစပိုက်စာက-

"ကာနယ် ဘယ်နေ့ အဆင်ပြေမလဲဟင်"

"ကြိုက်တဲ့အချိန် ပြောပါ၊ ကျွန်တော် အချိန်မရွေး တွေ့ဖို့ အသင့်ပဲ"

"အမျိုးသမီးက ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့၊ လစေ့ကြီးနဲ့ဆို၊ ချီကာဂိုကို တခေါက်ပြန်ပြီး ရုံးချိန်း ရက် ရောက်မှ ပြန်လာမှာလား၊ ဒီမှာပဲ ဆက်စောင့်နေမှာလား ဆိုတာ ကျွန်မ မသိလို့ပါ၊ ဒါကြောင့် ကာနယ် အဆင်ပြေသလို လုပ်ပါ"

အခြေအနေအရ ကျွန်တော် နေမှ ဖြစ်တော့မည်။ မပြန်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း အယ်လီ ဇာဘက်ကို ဖုန်းဆက်ပြောရတော့မည်။

"ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ ရှိနေမှာပါ၊ မစ္စစပိုက်စာ ကြိုက်တဲ့အချိန် ချိန်းပါ"

"ကျေးဇူးပါပဲ ကာနယ်၊ သောကြာနေ့ည ဟိုတယ်ကို ကျွန်မ လာတွေ့ပါမယ်"

"ကောင်းပါတယ်"

"ဒါဆို ကျွန်မတို့ သွားကြရအောင်လား"

နီရာက စကားဖြတ်သည်။ မစ္စစပိုက်စာက သူ့ဘက် လှည့်ပြီး-

"တခု ကျန်သေးတယ် မစ္စဟေဒင်"

"ဘာပါလိမ့်"

"ကာနယ်ကေရီနဲ့ မစ္စဟေဒင် ကွာရှင်းပြတ်စဲကြတုန်းက တရားရုံး စီရင်ချက် မိတ္တူကို ခဏတောင်းကြည့်ဖို့ တရားသူကြီးက ကျွန်မကို တာဝန်ပေးပါတယ်"

နီရာ ဒေါသူပုန် ထပါလေတော့၏။

"ဘာဆိုင်လဲ၊ ရှင်တို့ဟာက ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်မရဲ့

အတိတ်ကိုတူးဖော်နေကြတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ ကွဲကြတုန်းက ဒန်နီက ပေါက်စကလေးပဲ ရှိသေးတာပဲ”

“ကလေးရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာဖို့ လိုအပ်တဲ့ အထောက်အထား အားလုံး ရယူပိုင်ခွင့် ရုံးတော်မှာ ရှိတယ် မစ္စဟောဒင်၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရှာပေးပါ၊ တရားရုံးအနေနဲ့ တရားဝင် တောင်းပိုင်ခွင့်လည်း ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ကို အကူအညီ ပေးပါ"

“ဒါဆို ကျွန်မဆီက မရမချင်း ရှင်တို့ ကျွန်မ သမီးကို ထိန်းထားမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက် နေတာလား”

နီရာက အေးစက် မာကျောသည့် အသံဖြင့် မေးသည်။

မစ္စစပိုက်စာက လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ နီရာ့ကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်ပြီး-

“ကျွန်မ ခြိမ်းခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး မစ္စဟောဒင်၊ ရုံးတော်ရဲ့ အခွင့်အာဏာကိုပြောပြနေတာ၊ သမီးကလေးရဲ့ကောင်းကျိုးကို ရှေးရှုချင်တယ် ဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို အကူ အညီ ပေးပါ၊ ကျွန်မ ပြောတာ ဟုတ်ပါသလား မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန်”

“မှန်ပါတယ် မစ္စစပိုက်စာ”

ဂေါ်ဒွန်က နီရာ့ဘက် လှည့်ပြီး-

“ဒန်နီဟာ ရုံးတော်ရဲ့လက်အောက်ခံ ဖြစ်တဲ့ လူငယ်ဂေဟာမှာ ယာယီထိန်းသိမ်း ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ရုံးတော်မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့် အပြည့်အဝ ရှိတယ်၊ တောင်းတာကို ပေးရလိမ့် မယ် နီရာ”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ငှားထားတာ ကျွန်မဘက်က ရှေ့နေလိုက်ဖို့ ငှားထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်က တချိန်လုံး တရားသူကြီး ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နေတာချည်းပဲ၊ ခုလည်း ဒီမိန်းမ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နေပြန်ပြီ၊ ကျွန်မ ဒီအတိုင်းသိက္ခာအကျခံပြီးလည်စင်းခံနေရမှာလား၊ ဒီလောက်တောင် အောက်တန်းကျတဲ့ ရုံးပြင်ကနားနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဆက်ပြီး စခန်းသွားနေရမှာလဲ၊ ဘယ်လူတန်းစားကို ဘယ်လို ဆက်ဆံရမှန်း မသိတဲ့ ဟာတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဆက်ဆံနေရမှာလဲ၊ ဒါ့ထက် မြင့်တဲ့ တရားရုံးကို ပြောင်းယူလို့ မရဘူးလား”

“ဒန်နီဟာ အသက်မပြည့်သေးတဲ့ ကလေး၊ ကလေးသူငယ် တရားရုံးဟာ ဒီတခုပဲ ရှိတယ်လေ”

နိုရာ့ မျက်ဝန်းတွေ မီးဝင်းဝင်း တောက်လာသည်။

“ဒါဆို ရှင့်ကို ငှားထားတာ အလကားပေါ့”

ဂေါ်ဒွန် အမောက်ထောင်လာသည်။

“ခင်ဗျားဆီ ကျုပ်က လာတာလား၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီ လာတာလား၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မကြိုက်ရင် အချိန်မရွေး အမှုကို ပြန်အပ်မယ်”

နိုရာ မျက်နှာ တခြားလွှဲလိုက်ပြီး-

“အို.. ရှင် လုပ်ချင်တာ လုပ်၊ ကျွန်မ ဘာမှ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး”

တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်ပြီး နိုရာ အခန်းပြင် ထွက်သွားသည်။

ဂေါ်ဒွန်က အမှုထိန်း ရဲအရာရှိ အမျိုးသမီးဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စစပိုက်စာ၊ ကျွန်တော့်အမှုသည်က သောက ရောက်နေတဲ့ မိခင်တယောက်ပါ၊ ဒါကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေလို့..."

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ မစ္စတာဂေါ်ဒွန်”

“ကျွန်တော့်ရုံးခန်းမှာ သူတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့တဲ့ မိတ္တူတစောင် ရှိပါတယ်၊ အချိန် မရွေး ဝင်လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် အသင့်ထုတ်ပေးထားပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဂေါ်ဒွန်”

မာရီယံစပိုက်စာက မတ်တတ်ထရပ်ရင်း-

“ကဲ... ဒီနေ့အဖို့ တော်လောက်ကြရောပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အဘွားကြီးက ရှေ့ဆုံးမှ၊ အဘွားကြီး နောက်က ဂေါ်ဒွန်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်။

“ကာနယ်ကေရီ ခဏလေးနော်”

အမှုထိန်း အရာရှိ အမျိုးသမီး၏အသံကြောင့် ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လာခဲ့ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စစပိုက်စာ"

အမျိုးသမီးက ခပ်ပါးပါး ပြုံးပြီး-

"ကာနယ် ဒီမှာ ဆက်ရှိနေမယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာတဲ့အကြောင်း ပြောချင်လို့ပါ၊ ဒန်နီ ကလေး ဘယ်လောက်ပျော်မလဲ မသိဘူး၊ ကလေးက ဖအေ ပြန်သွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်နေတာ"

"ဒါလောက်တော့ ကျွန်တော် လုပ်ပေးရမှာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်တော် ဘယ်ပြန်သွားရက်ပါ့မလဲ"

အမျိုးသမီးက ထူးဆန်းသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ မျက်လွှာချပြီး-

"ဒါပေါ့လေ.. ဟုတ်တာပေါ့"

ကျွန်တော် အပြင်ရောက်တော့ ယောက္ခမဟောင်းကြီးက ရိုးလ်စ်ရွိုက်စ်ကားကြီး၏ နောက်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။ လှမ်းခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော် လျှောက် သွားရ၏။

"နိုရာကော" ဟု ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

"အပြင်မရောက်ခင် သူ ထွက်သွားတာ"

အဘွားကြီးက လမ်းပေါ် လှမ်းကြည့်ပြီး-

"မင်း ကားကော"

"ဟိုးအောက်လမ်းဘက်မှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်"

"တက်လေ၊ အဲဒီနားထိ လိုက်ခဲ့ပေါ့"

ကျွန်တော် ကားထဲ ဝင်လိုက်ရ၏။ ရောမကားကြီး လမ်းပေါ်သို့ လိမ့်ထွက်ခဲ့သည်။

"မင်း ဆမ်ကောဝင်းနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား"

"မတွေ့ရသေးဘူး၊ ဒီနေ့ညနေ သွားတွေ့မလားလို့"

မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး အပြင်သို့ ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော် လိုက်ပါလာသည်။

"မင်းကြည့်ရတာ စိတ်ဓာတ်ကျနေသလိုပဲ၊ မစ္စစပိုက်စာ ဘာတွေများ ထပ်ပြော လိုက်လို့လဲ"

အဘွားကြီးကို ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ချိုကာကို မပြန်တဲ့အတွက် ဒန်နီ ဝမ်းသာမယ့် အကြောင်း ပြောတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ မင်းမိန်းမဆီကိုကော အကြောင်းကြားပြီးပြီလား”

“မကြားရသေးပါဘူး”

“သူ့ခမျာ အားငယ်နေမှာပဲနော်”

ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

“အေးလေ၊ အားငယ်မှာပေါ့၊ နေ့စေ့ လစေ့ကြီးနဲ့ကိုး။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ လုခ်၊ မင်း ဒီမှာ သိပ်အရေးကြီးလို့ စောင့်နေရတဲ့အကြောင်း ပြောပေးရမလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြီး-

“ဟင့်အင်း၊ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမက နားလည်မှု ရှိပြီးသားပါ”

ကျွန်တော် ကားနားအရောက်တွင် ဆင်းလိုက်သည်။ အဘွားကြီး လှမ်းမှာနေ သေးသည်။

“ညနေပိုင်း ဖုန်းဆက်ဦးနော်၊ ဘာထူးလဲ သိချင်တယ်"

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်မှာပါ”

အဘွားကြီး ထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော့် ကားကလေးကို မောင်းပြီး ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အဲလီဇဘက်နှင့် စကားပြောရတော့ မွန်းတည့်ချိန်လောက် ရောက်နေပြီ။

“နေကောင်းရဲ့လား၊ နေ့လယ်စာ စားပြီးပြီလား”

လို့ မေးတော့ အယ်လီဇဘက်က-

“ကောင်းပါတယ်အစ်ကို၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟင်”

ဟု ပြန်မေးသည်။ ကျွန်တော်က သေမှုသေခင်းဆိုင်ရာ ရုံးတွင် စစ်ဆေးကြပုံက စပြီး ပြောပြသည်။ သူက ကျွန်တော့်စကားကို ဖြတ်ပြီး-

“အဲဒါတွေ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ ဒန်နီအခြေအနေ ပြောပါဦး”

အကျိုးအကြောင်း ခပ်တိုတို ရှင်းပြလိုက်၏။ ပြီးတော့ ခြိမ်းခြောက်စာ အကြောင်းပါ ပြောပြလိုက်သည်။ သူ ဘာမှ ထင်မြင်ချက် မပေးဘဲ ငြိမ်နေ၏။

"အယ်လီဇဘက်... မင်း နားထောင်နေပါတယ်နော်"

"ကြားပါတယ် အစ်ကို"

သူ့အသံမှာ တိုးလွန်းလှ၏။

"အယ်လီဇဘက် မင်း နေကောင်းတယ် ဆိုတာ သေချာရဲ့လား"

"ကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အစ်ကို နောက်တပတ်အထိ နေမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

"မင်း နေကောင်းတယ် ဆိုရင်တော့ နေချင်တယ် မိန်းမရယ်'

"အစ်ကို ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ပေးနိုင်သေးလို့လဲ"

"အခုနေ အစ်ကို ပြန်လာရင် သူ့အနားက ထွက်ပြေးသွားပြန်ပြီလို့ ဒန်နီ ထင်ဦး မယ်လေ"

ဟိုတုန်းကလည်း အစ်ကိုက ထွက်ပြေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ကို ရှင်းမပြဘူးလား"

"ရှင်းပြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကလေးပဲ ရှိသေးတာ မဟုတ်လား၊ တဝက် လောက်တောင် သူ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကို့ကိုပဲ သူ အားကိုးတကြီး ဖြစ်နေရှာ တာကွယ်"

စီးကရက် တလိပ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

"ကျွန်မမှာလည်း အစ်ကို့ပဲ အားကိုးစရာ ရှိတာပါ အစ်ကို၊ ဒီမှာ ကျွန်မ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာ အစ်ကို စဉ်းစားမိရဲ့လား၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေက စပ်စုကြ၊ အစ်ကို့ အခြေအနေကို မေးကြနဲ့၊ သူတို့လည်း ကျွန်မလိုပဲ သတင်းစာ ဖတ်ကြတယ်လေ၊ အစ်ကို သူနဲ့ နေ့တိုင်း တွေ့နေတယ်ဆိုတာ သူတို့အားလုံး သိကြတယ်လေ"

သူ ဘာကို ဆိုလိုတယ် ဆိုတာ တန်းသိလိုက်၏။

"ဟာ... သေတော့မှာပဲ"

"ဒန်နီကိစ္စ တခုတည်းအတွက်နဲ့ အစ်ကို ကြာနေတာ ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ဒါပေါ့ကွ၊ တခြား ဘာသောက်လုပ် ရှိလို့လဲ"

ကျွန်တော် အော်ပြောလိုက်သည်။

"အစ်ကို ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဒီစာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒန်နီအတွက် ပူစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒန်နီကို တရားဥပဒေက အပြည့်အဝ အကူအညီ ပေးနေပြီဆို၊ အစ်ကို စိတ်ပူ နေတာက နိုရာ့အတွက်ပဲ၊ နိုရာ့ကို အကာအကွယ် ပေးချင်နေတာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလိမ်ဘဲ သေသေချာချာ တွက်ကြည့်ရင် အဲဒီအဖြေ ထွက်မှာပဲ"

ပြောပြောဆိုဆို ထောက်ခနဲ လိုင်းပြတ်သွားသည်။

ကျွန်တော်က အော်ပရေတာကို ပြောနေရင်း လိုင်းပြတ်သွားကြောင်း ပြောပြီး ပြန်ခေါ်ခိုင်းသည်။ တဖက်တွင် တယ်လီဖုန်း မြည်နေသည်။ သို့သော် မကိုင်။ အတန်ကြာမှ-

"ဟဲလို"

သူ ငိုနေသံနှင့် ထူးသည်။ ငိုနေပြီ ထင်၏။

"အယ်လီဇဘက်၊ အစ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့ဖို့ အစီအစဉ် လုပ်ပါ့မယ်"

နှပ်ညှစ်သံ ကြားရသည်။ ရှိုက်သံဖြင့် ဆက်ပြော၏။

"မပြန်လာနဲ့၊ ဆက်နေပါ၊ အားလုံးပြီးမှ.. အဲဒီ သောက်လုပ်တွေ အပြတ်ဖြတ်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ပါ"

"ဒါပေမဲ့"

"မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကို ဆက်နေပါ၊ အပြတ်လုပ်ပေးခဲ့ပါ၊ တခါတည်း ရှင်းခဲ့ပါ၊ ပြန်လာရင် သတိရစရာတွေ လုံးဝ ယူမလာပါနဲ့၊ ကျွန်မယောကျ်ားကို ကျွန်မ ပကတိ မူလ အတိုင်း အပြည့်အဝ ပြန်လိုချင်တယ်၊ လာဂျိုလာမှာ တွေ့တုန်းကလို စိတ်လေနေတဲ့ ပုံစံ မျိုးနဲ့တော့ ပြန်မလာပါနဲ့"

"ဒါထက် ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကကော"

"မပူပါနဲ့၊ အစ်ကို့ပင်စင်လစာ ရောက်လာပါပြီ၊ ကျွန်မတို့သားအမိအတွက် တပတ်စာ ကောင်းကောင်းလောက်ပါတယ်၊ လက်စွပ်လည်း ရှိသေးတာပဲ"

ကျွန်တော် အံ့ဩခြင်း ကြီးစွာဖြင့်-

"အယ်လီဇဘက်"

သက်ပြင်းချသံ ကြားရ၏။

"ဘာလဲ"

"အစ်ကို မင်းကို ချစ်ပါတယ် အယ်လီဇဘက်ရယ်"

အခန်း (၄)

'စကာစီနှင့် ကောဝင်း' ပန်းချီ ပန်းပု ပြတိုက်ကို စာတိုက်လမ်းပေါ်တွင် ဖွင့်ထားသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပိုင်အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ သူတို့ ပြတိုက်မှာ တိုက်အိုကြီး တလုံး ဖြစ်၏။ မြေထဲပင်လယ် အုတ်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ရောမ အဆောက်အအုံကြီး နှစ်ခုကြားတွင် ပုနေသည့် တိုက်အိုကြီး ဖြစ်၏။

မှန်တံခါးကြီး၏ အတွင်းဘက်တွင် ရတနာများ ထားသည့်အတိုင်း ကတ္တီပါခင်း ပေါ်တွင် ကြေးညိုဖြင့် သန်းသည့် စိတ္တဇဆန်ဆန် ပန်းပုရုပ်တခုကို တွေ့ရသည်။ ယွန်းသေတ္တာ အတွင်းမှ အရုပ်ကို မီးမောင်းထိုးပြထားသည်။ ပန်းပုဆရာ၏ အမည်ကို ကတ်ပြားအဖြူ ကလေးပေါ်တွင် ပုံနှိပ်စာလုံးဖြင့် ဖော်ပြထား၏။ မှန်တံခါးကြီးတွင် ရောမ ရွှေရောင်စာလုံး ကြီးများဖြင့် ရေးထားသည်။

'စကာစီ နှင့် ကောဝင်း'

တိုကျို၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကို၊ နယူးယောက်၊ လန်ဒန်၊ ပါရီ

မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ အထဲတွင် ဧည့်ကြို လူငယ်တယောက်ကို တွေ့ရသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ကို သေသေသပ်သပ် သထား၏။ ဝတ်စုံက အင်္ဂလန်ဖြစ်။ လေယူ လေသိမ်းကလည်း အင်္ဂလိပ်ဆန်ဆန်။ ပီပီသသ။

"ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီ ပေးနိုင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ"

"မစ္စတာကောဝင်းနဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ"

"ဘယ်ဘက်ကို လျှောက်သွားရင် ဓာတ်လှေကား တွေ့ပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ၊ ရုံးခန်း တွေက စတုတ္ထထပ်မှာပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဓာတ်လှေကားဆီသို့လျှောက်လာခဲ့၏။ အခန်း၀ ရောက်သည်နှင့် ဓာတ်လှေကား တံခါး ပွင့်လာသည်။ 'လေးထပ်ကို' ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကား မောင်း သမားက တလေးတစား လေသံဖြင့်-

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ လေးထပ်ကို ပို့ပေးပါ့မယ်"

သူ့ကို ကျွန်တော် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ နည်းနည်း ရှက်သွား၏။ ကျွန်တော် ဝတ်ထားသည်က ဒေါ်လာ ၆၀ တန် ဝတ်စုံ၊ သူက လန်ဒန်ချုပ် ဝတ်စုံနှင့်။

ရုံးခန်းထဲရောက်တော့လည်း လုလုပပ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်တယောက်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ လူချောကလေး ဖြစ်၏။

"မစ္စတာကောဝင်းနဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ"

"နာမည်လေး တဆိတ် ခင်ဗျာ"

"လုခ်ကေရီပါ"

"တဆိတ် ခဏလေး ထိုင်စောင့်ပါ ခင်ဗျာ။ မစ္စတာကောဝင်း အားး၊ မအား ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်"

မဂ္ဂဇင်းတစောင်ကို ကောက်လှန်လိုက်သည်။ ပြင်သစ်စာတွေ ဖြစ်နေသဖြင့် အရုပ်တွေ လျှောက်ကြည့်နေလိုက်၏။ စိန်တိုပတ်ဇ်တွင် ရိုက်ထားသည့် ဘရစ်ဂျစ်ဘားဒိုး၏ ပုံကို ကျွန်တော် လေ့လာနေမိ၏။ ဘားဒိုး၏ပုံ မပါလျှင် မဂ္ဂဇင်း မဖြစ်ကြလေရော့သလား၊ စာအုပ်ပေါ်ကို အရိပ်တခု ထိုးလာသဖြင့် ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်၏။

"ကာနယ်ကေရီပါလား ရှင်"

မိန်းမချောကလေး တယောက် ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကြွပါရှင်၊ မစ္စတာကောဝင်း စောင့်နေပါတယ်၊ ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါ"

ကျွန်တော် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြင့် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။ ကြည့်လို့ ကောင်းလှ၏။ သည်နေ့ တနေ့လုံး မျက်စိပသာဒ ဖြစ်စရာ ဆိုလို့ ဒီတခါပဲ တွေ့သေးသည်။

သူ ဖွင့်ပေးသည့် တံခါးကို ဖြတ်ဝင်ရင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ကျွန်တော် ပြောခဲ့၏။ ဆမ်၏ ရုံးခန်းမှာ ခမ်းနား ထည်ဝါလှ၏။ ပြင်သစ်ပန်းချီ ဟင်နရီ မာတီဆေး၏ တောက်တောက်ပပ ကားနှစ်ကားနှင့် ပီကာဆို၏ ကားတကားကို ချိတ်ထား၏။ ပီကာဆို၏ ကားမှာ စောက်ထိုးချိတ်ထားသလား မသိ။

နီရာ၏ 'ပိုက်ကွန်ထဲမှ အမျိုးသမီး' ကြေးသွန်းရုပ်တု တခုကိုလည်း တွေ့ရ၏။

အီလီယိုဖီယံဆု ဆွတ်ခူးခဲ့သည့် ရုပ်တု။ ရုပ်တုကို ထောင့်တထောင့်တွင် သီးသန့်ပြထားပြီး မီးမောင်းထိုးပေးထားသည်။

ဆမ်က လက်ဆန့် လျှောက်လာပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။

"လုဒ်၊ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသဗျာ"

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း-

"နေကောင်းတယ်နော် ဆမ်'

"ကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူး လုဒ်၊ ဆံပင်လေး နည်းနည်း ကျွတ်တာ က လွဲလို့ပေါ့လေ။ ကိုရင့် ကြည့်ရတာ ကျန်းမာပုံပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဇနီးကောင်း တယောက်ကို ရထားတော့ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ"

"ဝမ်းသာပါတယ် ကိုယ့်လူရာ၊ ထိုင်"

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

"ဒန်နီအကြောင်း ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ"

သူ တကယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြောင်း ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော် ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်၏။

"သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကလေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒန်နီကို သိပ်ချစ်တယ် လုဒ်၊

အင်းလေ... ဒီလိုဖြစ်တာ ဆန်းတော့ မဆန်းဘူး"

"ဘယ်လိုကြောင့်လဲဗျ ဆမ်"

"နိုရာ့ကြောင့်ပေါ့"

"တိုနီရီကိုကိုခင်ဗျား သိသလား ဆမ်"

သူ ပြုံးသည်။ သူ ပြုံးပုံက မဲ့ပြုံး၊ နာကြည်းပြုံး။

"သိပ်သိတာပေါ့၊ ကိုယ်ပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးတာလေ"

"ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ ဆမ်"

ဆမ် ရယ်သည်။

"ဒီနေ့ ချာတိတ်တွေကို မြင်တယ် မဟုတ်လား"

“နှုတ်ခမ်းမွေး မျှင်မျှင်၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး ချွန်ချွန်နဲ့ မဟုတ်လား”

ဆမ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခင်ဗျား ဒေ့ဖ်ကြိုကောင်လေးတွေ မျိုးပေါ့... ဟုတ်လား”

ဆမ်က ရယ်ပြန်သည်။

“စကာစီရဲ့ အစီအစဉ်လေ၊ ဒီခေတ်မှာ ပန်းချီ ပန်းပု ဝယ်တာ မိန်းမတွေချည်းပဲဗျ၊ သိပ်အလုပ်ဖြစ်တာပေါ့”

“ရီကိုနဲ့ ဘယ်လို ဆိုင်တာလဲ လုပ်ပါဦး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က ကျွန်တော်တို့ ဒီဆိုင်ဖွင့်တော့ တိုနီရီကိုက ပို့ူတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပေါ့၊ သူက အရောင်းအဝယ်လည်း တတ်တယ်လေ၊ သူ့ကောင်တာမှာ မိန်းမတွေ ငံးဝိုင်းလည်နေတာချည်းပဲ”

“ဟုတ်လား”

“အဲ့ဒီအထဲမှာ နိုရာလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကောင်က ဘဲလေးကချေသည် တယောက် လို သွက်လက် မြူးကြွနေတာကလား၊ နိုရာ မျက်စိကျရောပေါ့”

စားပွဲပေါ်မှ စီးကရက် သေတ္တာကလေးကို ကျွန်တော့်ရှေ့တွန်းပေးရင်း-

“ဒီလောက်ပြောရရင် ကိုရင် သိရောပေါ့လေ၊ နိုရာဟာ သူ လိုချင်ပြီ ဆိုရင် မရ ရအောင် ယူတာချည်းပဲ မဟုတ်လား"

ဆမ်က ကျွန်တော့်ကို ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ကြည့်ပြီး စကားဆက်သည်။

“ဒီတခါတော့ သူ ယူတာ များလွန်းသွားတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က စီးကရက်တလိပ် နှိုက်ယူရင်း-

“ဒီနေ့အဖို့ ခုမှ စိတ်ဝင်စားစရာ ကြားရတယ်၊ ဆိုစမ်းပါဦး ဆမ်”

“နှစ်ယောက်တော့ လိုက်လည်း လိုက်ပွဲဗျာ၊ ဟိုကောင်ကလည်း နိုရာ့လိုပဲ ဘာမှ အလွတ်မပေးဘူး၊ ကိုယ့်ဆီမှာ သူ လုပ်နေတုန်းကတည်းက နှစ်ခါ၊ သုံးခါ ချောက်ကျမယ် ဖြစ်တယ်၊ နိုရာက ဝင်ဝင်ကယ်တယ်လေ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ဘာလို့ ဆက်ခန့်ထားသလဲ”

“သူက တော်တာကိုး၊ ကိုယ့်ဆီမှာ အကောင်းဆုံး အရောင်းသမားလေ၊

ပြီးတော့ လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ သိပ်ကျွမ်းတယ်”

“သူ့ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့တာလဲ ဆမ်”

“ကိုရင်က သူ့အကြောင်း ဘာလို့ သိချင်နေတာလဲ”

“သူ့အကြောင်းကို သိချင်လို့ပါ၊ ဘယ်သူမှ သိပ်သိပုံ မပေါ်ဘူး၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိထား ရင် ဒီကောင် ဘယ်လိုလူစားလဲ ဆိုတာ တရားရုံးကို သိအောင် လုပ်ပေးရတာပေါ့”

သူက ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်ပြီး-

“အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို အမှုပေါ့နိုင်တာပေါ့”

“အဲဒါကြောင့်ပါ၊ ကဲ... သူ့အကြောင်း ဆက်ပါဦး ဆမ်”

“သူ့မှာ ရင်းနှီးတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိလား”

သူ ခဏတွေ စဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ ဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး-

“တိုနီရီကိုရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ဖိုင်တွဲ ယူခဲ့စမ်းဟေ့"

မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်း အတွင်းရေးမှူးမလေး ဝင်လာပြီး ဖိုင်တွဲကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို တချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကောင်မလေး ထွက်သွားတော့ ဆမ် လိုက်ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိ၏။

“တော်တော် ကျန်းမာပုံရတဲ့ ကလေးမလေးပဲ၊ ခင်ဗျား သူ့ကို မျက်စိကျနေတယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်ကတော့ မအံ့ဩဘူး”

ဆမ်က ရယ်ပြီး ဖိုင်တွဲကို ဖွင့်သည်။

“ကျွန်တော့်ဆီ မရောက်ခင် ဒီကောင် အာလင်းဂိတ်လေဆီမှာ လုပ်သေးတယ်"

“အာလင်းနဲ့ ခင်ဗျားတို့ တွဲလုပ်နေသေးလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ဆုံးသွားတယ်၊ လေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျလို့လေ”

“ဟုတ်လား၊ ရီကို့မှာ သူငယ်ချင်းတွေ မရှိဘူးလား”

“ကိုယ်တော့ မမှတ်မိဘူး၊ ဒီကောင်က မိန်းမတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါ။

ယောက်ျား လေး မိတ်ဆွေ ရှိတယ်လို့ တခါမှ ပြောသံ မကြားမိဘူး”

“သူ့မိသားစုကကော”

“ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာပဲ ရှိတယ်လေ၊ သူ့အဖေက ဆိပ်ကမ်းမှာ ငါးရွဲ့ဒိုင်၊ သူတို့ ညီအစ်ကို တွေ ပိုင်တဲ့ မော်တော်ဘုတ်တစင်း ရှိတယ် ထင်တယ်”

“သူတို့ လိပ်စာတွေ ရှိပါ့မလား”

စာရွက်တရွက်ပေါ်တွင် ဆမ်က လိပ်စာ ရေးပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“နေပါဦး... စဉ်းစားလိုက်ပါဦးမယ်၊ ဘာများ ပြောစရာ ရှိသေးလဲလို့”

“သိချင်တာတော့ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြောချင်မှ ပြောပါ ဆမ်”

“ဘာများလဲ လုဒ်”

“နိုရာနဲ့ ရီကို့အကြောင်းပါ၊ အဘွားကြီး ပြောတော့ ခင်ဗျားလည်း လက်လျှော့ လိုက်ရတယ် ဆို၊ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ ဆမ်”

သူ ခဏ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးမှ-

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာတော့ ကိုယ် သိနေတာ ကြာပါပြီ၊ ဓာတ်ပုံ အထောက် အထားတွေနဲ့ လက်ပူး လက်ကြပ်မိမှ ကိုယ် စလှုပ်ရှားတာပါ၊ ပထမတော့ ပွက်လောရိုက် သွားတာပေါ့၊ နောက်မှ သူ ဝန်ခံတယ်လေ”

“ပုံတွေ ခင်ဗျားမှာ ရှိသေးလား ဆမ်”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကိစ္စအားလုံးပြီးတော့ သူ့ကိုပဲ ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ကြည့်လည်း မကြည့်ချင်တော့ ဘူးလေ၊ ခုလိုပဲ သတိရစရာတွေ ထင်ကျန်နေခဲ့တာ မနည်းဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး-

“ကိုယ်တို့ လမ်းခွဲကြပုံက ရှင်းပါတယ်၊ သူ့ပစ္စည်းတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး၊ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပေါင်းပြီး ရှာထားတဲ့ ဟာလောက်ပဲ ခွဲယူလိုက်ကြတာလေ၊ ကိုရင် ဘယ်လို ထင်သလဲ"

“ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ”

“ကိုရင့်အနေနဲ့ တခုခု လုပ်ဦးမယ် ထင်နေတာ၊ မှတ်မိနေသေးတယ်၊ ဒန်နီဆီကို ထပ်ပေါ်မလာတော့ ကလေးမလေး သနားပါတယ်ဗျာ… မျက်စိသူငယ်နဲ့၊ ကိုရင် ဘာလို့ အဆက်ဖြတ်လိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘယ်ဖြတ်ချင်မလဲဗျာ၊ နိုရာက အဲဒီအတိုင်း စီစဉ်တာလေ”

သူက တအံ့တသြ အသံဖြင့်-

“အဲဒါ ကိုယ် မသိဘူးလုခ်၊ နိုရာ ပြောတော့ တမျိုးပါလား၊ ကိုရင့်ဘာသာ မလာတာတဲ့”

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“နိုရာပဲဗျာ၊ သူများ မှတ်လို့”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားလုံး သိတယ် ထင်တာပဲ လုခ်၊ ဒါပေမဲ့…”

စီးကရက်တိုကို ထိုးခြေပြီး နောက်တလိပ် ညှိသည်။

“ကိုယ် အမြဲ သတိရနေတာ တခု ရှိတယ် လုခ်”

“ဘာလဲ ဆမ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ဖြစ်တာ၊ ဒန်နီ ဆယ်နှစ်ပြည့်တော့မယ့် ဆဲဆဲပေါ့။ ကလေးမွေးနေ့ပွဲ လုပ်ချင်တယ်လို့ သူ့အမေကို ပူဆာတယ်တဲ့၊ နိုရာက ဒေါသူပုန်ထပြီး ကလေးကို ဘာပြောတယ် မှတ်လဲ၊ အသက်ကို ဘယ်သူ့မှ လျှောက်မပြောရဘူး တဲ့၊ အမေ သိက္ခာကျတယ်တဲ့။ ဒန်နီ ဘယ်နားလည်မလဲဗျာ၊ သူ့အမေကို မော့ကြည့်ပြီး ‘မေမေ… သမီး မကြီးရဘူးလား” တဲ့။ ကိုယ် စောင့်ကြည့်နေမှန်း သူသိတော့ နိုရာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒန်နဲ့မျက်နှာကလေးကို မြင်ယောင်နေသေးတယ်၊ မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ ရပ်ပြီး ကျန်ရစ်ရှာတယ်’

ဆမ်က စီးကရက်ကို ရှိုက်ပြီး-

“သေချာတာကတော့ ဒန်နီ ကြီးလာ၊ လှလာမှာကို နိုရာ ကြောက်နေတယ်။ ကိုယ်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အဖေ မဟုတ်တဲ့အတွက် ဒန်နီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်မှာ ပြောပိုင်ခွင့် ဘာမှ မရှိဘူးလို့ နိုရာက ပြောင်ဖွင့်ပြောထားတယ်လေ”

သူ စားပွဲကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ မော့လာပြီး-

“သူ့အကြောင်း ချေးခါးအူမ မကျန် သိရက်နဲ့ ဘာကြောင့် ကိုယ်

လက်ထပ်သလဲ ဆိုတာ ကိုရင် အံ့ဩနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆမ်”

“ပြောရင် ကိုရင် နားလည်ပွဲမလား မသိဘူး”

သူ ခပ်အေးအေး စကားစသည်။

“ကိုယ်က မြို့နယ် သတင်းစာတစောင်က အညတရ ဝေဖန်ရေးသမား တယောက်ပဲ လုဒ်၊ ဘာပြောပြော ဆန်ဖရန်စစ္စကိုဟာ မြို့ငယ်ကလေးပါပဲ၊ သိပ်ကြီးမားတဲ့ အခွင့်အရေးကို ရှာတွေ့ခဲ့တယ်၊ တသက်မှာ ကံကောင်းရင် တခါသာ ကြုံနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး၊ ကံကောင်း မှနော်၊ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ နီရာပေဒင်နဲ့ ကိုယ် ရင်းနှီးခွင့်ရတဲ့ အခွင့်အရေးပဲ၊ နီရာ ဟာ ဘယ်လို မိန်းမစားပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အလုပ်မှာ အဟုတ်တော်တဲ့ ပါရမီရှင် ဆိုတာကို အစော ကြီး သိခဲ့တယ်၊ ထိတ်ထိတ်ကြဲ ဖြစ်လာမယ် ဆိုတာ ကိုယ် အစောကြီး သိနေတယ် လုဒ်။ သူ ထုလုပ်သမျှ လက်ရာတွေဟာ အနုပညာသစ္စာ အပြည့် ရှိတယ်၊ သူ့ဘဝနဲ့ တခြားစီပဲ၊ အနုပညာပစ္စည်း တခုကို သူ ဖန်ဆင်းတဲ့အခါ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ဘာမှ မကျန်အောင် အိတ်သွန်ဖာမှောက် ညှစ်ထုတ်ပြီး လုပ်တတ်တယ်၊ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်က

လူတွေကိုလည်း သူ လူလို့ မထင်တော့ဘူး။

သူ ဘာလဲ ဆိုတာ ကိုယ် သိတယ် လုဒ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြုပြင်လို့ ရမယ် ထင်ခဲ့တယ်၊ သိပ်ပြီးတော့ သစ္စာတရားနဲ့ ယှဉ်တဲ့ သူ့လက်ရာတွေကို ကြည့်ပြီး သူ့ကိုပြုပြင်လို့ ရမယ် ထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် လုံး ဝ မှားခဲ့တယ် လုဒ်၊ သိပ်ကို မှားခဲ့တယ်။

ကိုယ် မစဉ်းစားမိတာ တခုက သူဟာ သူ့အလုပ်က လွဲပြီး ဘယ်အပေါ်မှာမှ သစ္စာ မရှိဘူး ဆိုတာပဲ၊ တခြား ဘာမှ သူ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူ့ကို ကိုယ် လက်ထပ်ဖြစ်တဲ့ တခြား အကြောင်းတခု ရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ ဆမ်”

သူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ခပ်ရိုးရိုး ပြောသည်။

“သူ့ကို ကိုယ် ချစ်တယ် လုဒ်”

ဆမ် နာနာကြည်းကြည်း ပြုံးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခြေရာလည်းပျောက်၊ ရေလည်း နောက်ခဲ့ ရတယ်၊ ကိုယ့်အချစ်တွေ ဘယ်ရောက်သွားကြပြီလဲ၊ မေတ္တာဆိုတာ

ဘယ်မှာလဲ လုခ်၊ ကိုယ့်မှာ ပြစရာဆိုလို့ သူ့ပန်းချီကားတချို့နဲ့ ပန်းပုရုပ် နှစ်ခုက လွဲလို့ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်လူက ပြစရာ ကျန်ခဲ့ပါသေးတယ်လေ”

သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါ၏။ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။

“ခုလို ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံဖော် ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆမ်"

သူပါ ထရပ်သည်။

“ကိုယ်လည်း ဒန်နီဆီကို ပစ္စည်းလေး ဘာလေး ပို့ပေးချင်ပါတယ် လုခ်၊ ဖြစ်ပါ တယ်နော်"

“ဖြစ်ပါတယ် ဆမ်၊ ဒန်နီ ဝမ်းသာမှာပါ”

သူက လက်ဆန့်ပေးရင်း-

“ကိုယ် သတိရနေတဲ့အကြောင်း ကလေးကို ပြောပြပေးပါ လုခ်”

“စိတ်ချ၊ ကျွန်တော် ပြောပေးမယ်၊ ကျေးဇူးပဲ ဆမ်”

စာတိုက်လမ်းတလျှောက် ဈေးဝယ်သူတွေနှင့် စည်ကားနေသည်။ ခပ်မှောင်မှောင် ပြတိုက်ထဲက ထွက်လာရသဖြင့် နေရောင်ခြည် ပို၍ စူးရှနေသလို ထင်ရ၏။ ချက်ချင်း ချွေးတွေ ရွှဲလာသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ အေးအေးမြမြ ရှိမည့် ဘီယာဆိုင် တဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ဘီယာတလုံး မှာလိုက်သည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် နှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူတို့လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ဘီယာ မှာသည်။ တယောက်က ညည်းတွားသည်။

“ပူလိုက်တာကွယ်၊ သေရချည်ရဲ့”

ခေါင်းပေါင်းဖြူနှင့် ဘီယာခွက်ကို နောက်တယောက်က ကောက်ယူပြီး နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့ရင်း

“အစစ်ပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ပင်လယ်ထဲက ကျောက်ဆောင်တွေပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကောင်တွေအတွက်လည်း ထည့်စဉ်းစားပါဦး။ သူတို့ခမျာ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ဘီယာ အေးအေးကလေး ဘယ်လောက် သောက်ချင်ရှာလိုက်ကြမလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့ပြောနေသည့် ပင်လယ်ထဲက ကျောက်ဆောင်အကြောင်း စဉ်းစားကြည့်နေမိ၏။ တကျွန်းစံတို့၏ 'အယ်လ်ကာ ထရပ်စ်' ထောင်ကို သူတို့ ရည်ညွှန်း ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ရေပတ်လည် ဝန်းရံ မထားသည်မှ လွဲ၍ နာမည်ကျော် အယ်လ်ကာထရပ်စ် အကျဉ်းထောင်နှင့် အတူတူဖြစ်သော နေရာတနေရာတွင် ကျွန်တော့်သမီးကလေး ရောက်နေရခြင်းပါကလား။ လူလား မမြောက် သေးသည့် ကလေးသာသာ သမီးကလေး။

သည်လောက် ပူသည့် နေ့လယ်ခင်းမှာ သမီးကလေး ဘယ်လိုများ အေးရိပ် ရှာနေပါ့မလဲ။ မစ္စစပိုက်စာက သူ့ဘဝထဲကို ဘယ်လောက်များ တိုးဝင်လေ့လာနေပြီလဲ။ ကျွန်တော် မသိသည့် အကြောင်းအရာတွေ၊ မသိနိုင်သည့် ကိစ္စတွေ ဘယ်လောက်များ ရှိနေပါလိမ့်။

အခန်း (၅)

မာရီယံစပိုက်စာက ဖိနပ်ကို မြင်လိုက်ရုံဖြင့် မော့မကြည့်ဘဲ သူမှန်း သိလိုက်၏။ ဖိနပ်တိုက် ထားပုံမှာ မှန်ကြည့်၍ပင် ရလောက်သည်။ စားပွဲပေါ် ဖြန့်ချထားသည့် မှတ်စုစာရွက်များတွင် အာရုံစိုက်နေရာမှ မျက်လွှာကို ပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကိုယ်မင်း ရှားဝုဒ်သစ်တောထဲက သူရဲကောင်း ရော်ဘင်ဟုများ အောက်မေ့ နေသလား မာရီယံ”

မာရီယံ ရယ်ပြီး-

“ထိုင်လေ ရက်ဒ်၊ စာရွက်တွေ ပေါ်တော့ ကော်ဖီ မဖိတ်ကျစေနဲ့နော်၊ ရက်ဒ် ပြော တာတွေ နော်တင်ဂန်က လူတွေတောင် နားလည်ရဲ့လား”

သူက မထိုင်သေးဘဲ ပြုံးကြည့်နေ၏။ မျက်လုံးပြာများကို မှေးစင်းလျက်။ ဆံပင် တွေက ထုံးစံအတိုင်း ကပိုကရို။ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို လက်တဖက်စီတွင် ကိုင်ပြီး-

“ရော့.. ထပ်သောက်ဦးမယ် မဟုတ်လား"

ဟု ပြောရင်း တခွက်ကို မာရီယံရှေ့သို့ ချပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ရက်ဒ်”

ကော်ဖီခန်းထဲကို သူ ကြည့်သည်။ လူရှင်းနေ၏။

စားပွဲတလုံးတွင် အခြားအမှုထိန်း အရာရှိတယောက်နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြ၏။ သားအမိ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကလေးမလေးက ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ပိုက်ကလေးနှင့်။

မအေလုပ်သူက ကရားရေလွှတ် သူချည်း ပြောနေ၏။ အမှုထိန်း အရာရှိဖြစ်သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။ သည်အမျိုးသမီးကြီး ဘာတွေ ပြောနေမည်ကို မာရီယံ ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။ သည်ဇာတ်လမ်းတွေ ကြုံရဖန် များလို့ နားလျှံနေပြီ မဟုတ်လား။

“ကျွန်မ လုံးဝမထင်ဘူး၊ ကြည့်ပါဦးရှင် ကျွန်မသမီးကလေး၊ ခုခေတ် ကောင်လေး တွေဟာ သိပ်ကို..." စသည်... စသည်။

ကလေးတွေ ဒုက္ခဖြစ်သည်ဆိုမှ မိဘတွေ မျက်ကလူးဆန်ပျာ ဖြစ်ကြသည်ချည်း။ ဘယ်တော့မှ ကြိုတင်ကာကွယ်ဖို့ သတိမရကြ။ အပြစ်တင်မည် မကြံလေနှင့်။ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ် ပြန်မကြည့်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်များကြောင်း ညည်းပြကြလိမ့်မည်။ ဟုတ်သည်လည်း ရှိမည်၊ မဟုတ်သည်လည်း ရှိမည်။ ဟုတ်သော် ရှိ၊ မဟုတ်သော် ရှိ၊ ကလေး သူငယ် တရားရုံးတွင် လာပြီး ဇာတ်လမ်းဆုံးကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

မှတ်စုစာရွက်တွေကို သေသေချာချာ ပြန်စုပြီး-

"တနေ့လုံး ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ"

ရက်ဒ်က ကော်ဖီကို တဂွတ်ဂွတ် သောက်နေရင်း-

ဘယ်ရောက်နေတယ် ထင်လဲ၊ ဟိုချာတိတ်ကိစ္စ လိုက်နေတယ် ထင်လို့လား"

"သူ့ရည်ညွှန်းချက်ကို မာရီယံ တန်းသိလိုက်၏။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား ကလေး တယောက်၊ ဆိုးပေနေ၍ မိဘတွေက လူတလုံး သူတလုံး ဖြစ်အောင် စစ်ကျောင်းသို့ ပို့လိုက်၏။ လေးရက်ကြာတော့ ချာတိတ် ကျောင်းမှ ပျောက်သွားတော့သည်။ မာရီယံ မေးလိုက်သည်။

"တွေ့ပြီလား"

"တွေ့တာပေ့ါ၊ ကိုယ်တို့ ထင်တဲ့ နေရာမှာပဲ သွားတွေ့တယ်၊ ကမ်းခြေဟိုတယ် တခုမှာလေ၊ လူကြီးလူကောင်းတွေ သောက်တဲ့ အရက်ခန်းထဲမှာဗျား"

"အဲဒါ လေးရက်တောင် ရှာယူရသလား"

"အမယ်လေး... မြောက်ပိုင်းကမ်းခြေမှာ ဟိုတယ်တွေ၊ အရက်ဘားတွေ ဘယ်လောက် များတယ်လို့ အမိ ထင်လဲ၊ တသိန်းလောက် ရှိမလားပဲ"

မာရီယံ ပြုံးနေလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ရက်ဒ်က ကုလားထိုင် နောက်ကျောကို စိတ်အေးလက်အေး မှီလိုက်သည်။

"ချာတိတ်ကို ပြန်တွေ့တော့ ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားဆဲဗျား၊ လေးရက်လုံးလုံး ဒီအဝတ်နဲ့ လျှောက်လိမ့်နေပုံပဲ၊ ကိုယ့်ကို မြင်တော့ တအားသောင်းကျန်းတယ်လေ၊ ပတ္တရောင် ကားတစီးကို အကူအညီ တောင်းပြီး ခေါ်လာရတယ်"

“ကောင်လေးရဲ့ မိဘတွေကို အကြောင်းကြားလိုက်ပြီလား”

ရက်ဒ် ခေါင်းညိတ်သည်။

“သူတို့ မနက်ဖြန် လာကြလိမ့်မယ်”

သူက ပခုံးတွန့်ပြီး-

“မထူးပါဘူးကွာ၊ ကောင်လေးတွေလည်း ကောင်မလေးတွေလို ဆိုးတာပါပဲ”

“သနားပါတယ်နော်”

သည်လို အိမ်ပြေးမှုမျိုးကို သူတို့ စိတ်အပျက်ဆုံး ဖြစ်၏။ သူတို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြ။

ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့ ရမည့်ကိစ္စ မဟုတ်။ သူတို့ တတ်နိုင်သည်မှာ စိတ်ရောဂါ ရှာဖွေ ကုသရေး ဌာနသို့ လွှဲပေးရုံသာ ဖြစ်၏။ ဆရာဝန်တွေလည်း စင်စစ် ဘာမှ မလုပ်နိုင်ကြ။

“မင်းက သိပ်အလုပ်များနေတယ်ပေါ့လေ၊ ဟေဒင်ကောင်မလေး အမှု၊ ဟုတ်လား”

“ကောင်မလေးနာမည်က ကေရီပါ”

“သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သတင်းစာတွေ အားလုံးက ဟေဒင်အမှုလို့ ရေးနေကြတာပဲ၊ အမေ့အရှိန်ပေါ့လေ၊ နီရာဟေဒင်က ဒီမြို့မှာ ထိတ်ထိတ်ကြဲ မဟုတ်လား”

ကော်ဖီကို နံ့ဘေးလူ ကြားအောင် သောက်ချပြန်သည်။

“ချာတိတ်မကလေးက ဘယ်လိုလဲ”

မာရီယံစပိုက်စာက သူ့ကို လေးနက်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

“မာရီယံ ခုထိသေသေချာချာ မသိသေးဘူး ရက်ဒ်၊ ဘယ်လိုကောက်ချက်ဆွဲရမှန်းကိုမသိဘူး၊ တွေ့ဖူးသမျှ ကလေးတွေနဲ့ လုံးဝမတူဘူး”

ရက်ဒ်က မျက်ခုံးချီပြီး-

“ဟင်... မင်းတောင် ဦးနှောက်ခြောက်နေတယ် ဆိုတော့ မလွယ်ပါဘူး၊ ဒါတွေက သူ့ဟာတွေလား”

ရက်ဒ်က စာရွက်စာတမ်းတွေ ကြည့်ပြီး မေးသည်။ မာရီယံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ပြစမ်းပါဦး"

အပေါ်ဆုံးမျက်နှာမှ သူ စဖတ်သည်။ မာရီယံစပိုက်စာ စောင့်ကြည့်နေ၏။ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်၏ တွေ့ရှိချက်။ မိန်းကလေးတိုင်းကို အဆောင်မပို့မီ စိတ်ရောဂါ ရှာဖွေရေး ဆရာဝန်ကြီးများဆီ ဦးစွာ ပို့ရသည်။ ဒန်နီကို လွှန်ခဲ့သည့် စနေနေ့တွင် စစ်ဆေးသည်။ ရုံးပိတ်ရက်နှင့် ဆက်နေသဖြင့် ဆေးစာကို တနင်္လာနေ့တွင်မှ ရသည်။

မာရီယံ အပြန်အလှန် ဖတ်ပြီးပြီ။ တစုံတရာ လစ်ဟာနေကြောင်း သိနေ၏။ သို့သော် ဘယ်နေရာတွင် ဘာလိုနေမှန်း စဉ်းစားလို့ မရ။ ရက်ဒ်များ အဖြေ တွေ့မလားပဲ။ သူက ဝါရင့် အမှုထိန်း အရာရှိလေ။

ဆေးစာရွက်တွေကို ဖတ်ပြီး ရက်ဒ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့်-

"ဒီကလေး ရူးမသွားတာ တော်သေးတာပေါ့"

သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို မာရီယံ နားလည်လိုက်သည်။ ဆေးစာတွင် ဒန်နီသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် သောင်းကျန်းကြောင်းတွေ အသေးစိတ် ရေးထားသည် မဟုတ်လား။

"ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ ဒီအရွယ်ကလေးတွေ အပျိုစစ်ကြသေးရဲ့လား မသိပါဘူး"

မာရီယံ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းသည်။ ရက်ဒ်က မာရီယံကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

"မင်းကတော့ ဆယ့်လေးနှစ်သမီးတုန်းက အပျိုစစ်ပါတယ်နော်"

"သွားစမ်းပါ၊ အရေးထဲမှာ နောက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ပိုင်းကောင်းကျောက်ဖိကလေး တွေလည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဒီကို ရောက်ချင် ရောက်လာတာပဲ"

"သူ သတ်လိုက်တဲ့ ကောင်က ဘယ်သူလဲ"

မာရီယံက ရက်ဒ်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီး-

"အဲဒီကိစ္စကို ကောင်မလေး လုံးဝ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတယ် ရက်ဒ်၊ ဘယ်လိုမှ

မေးမရ ဘူး၊ ဘယ်သူမှ မေးမရဘူး၊ ကဲ… ဒါတွေ ဖတ်ပြီး လေ့လာပေးစမ်းပါဦး”

စာရွက်တရွက် ဖတ်ပြီး အလယ်လောက် အရောက်တွင် သူ့မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက် သွားကြသည်။ ဘာကြောင့် ဆိုသည်ကို မာရီယံ သိနေပြန်သည်။ ရက်ဒ်က-

“ဟေး… ချာတိတ်မက ဉာဏ်ရည်အဆင့် ၁၅၂ တောင် ရှိတာပဲ"

“ဟုတ်တယ် ရက်ဒ်၊ သိပ်အသိဉာဏ် အဆင့်မြင့်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ပိုခက်တာပေါ့၊ ဆက်ဖတ်ပါဦး”

ရက်ဒ် ဆက်ဖတ်သည်။ နောက်ပိုင်း စာမျက်နှာတွေကို ခပ်သွက်သွက် ဖတ်လိုက်ပြီး စာရွက်ထပ်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။

“ကောင်မလေးက တို့ကို ပညာစမ်းနေတာလား၊ ဘာပြုလို့ အမှန်ကို မထွက်သလဲ”

“အဲဒါ ပြဿနာလေ၊ ဆရာဝန်ကို သူပြောတာ သတိထားမိလား၊ သူ မှားပါတယ် တဲ့၊ မလုပ်သင့် မလုပ်အပ်တာကို လုပ်မိပါတယ်တဲ့၊ အဲဒီလောက်အထိ ဆွေးနွေးလို့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသေးစိတ် ဆက်မေးတဲ့အခါ ဘာမှ မပြောတော့ဘူး၊ သူ လုပ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုနဲ့ သူ့ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဘဝက တကယ္တ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလို့ သူ ထင်နေပုံ ရတယ်၊ သူ ရောက်ရောက်ချင်း မတွေ့လိုက်ရတာ နာတာပဲ၊ ရောက်ခါစက တော်တော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ် ကြားတယ်၊ ခုတော့ တော်တော်လေး အသားကျသွားပြီ”

“သူ ဒီလို ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတာ တယောက်ယောက်ရဲ့ဩဇာကြောင့်လို့ မင်း ထင်သလား”

“အဆောင်ကိုတော့ သူ့အဖေ တယောက်ပဲ လာတွေ့တာပဲ၊ ဖအေလုပ်တဲ့ လူကလည်း သူ့သမီးကို ကလေးလို့ပဲ ထင်နေတာ၊ ကောင်မလေး ရှစ်နှစ်သမီးမှာ သူတို့ သားအဖ ကွဲသွားကြတာလေ”

“သူ့အဖေက ဘယ်လိုလူမျိုးပါ”

“ကြည့်ရတာတော့ လူတော်တယောက်ပါ”

“ဘာလဲ.. စစ်အတွင်းက သူရဲကောင်း မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ သူ့ရဲ့စစ်အတွင်း သူရဲကောင်း ဘဝနဲ့ တခြားစီပဲ၊ သိပ်မပြေလည်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ အဝတ်အစားလည်း နွမ်းနွမ်းပါးပါးနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကလေးအတွက် ဟိုးချီကာဂိုကနေတောင် လာရှာတာ၊ မိန်းမကလည်း

နေ့စေ့လစေ့ကြီးတဲ့၊ ဘယ်လောက် နောက်ဆံတင်းလိုက်မလဲ၊ သူက အမှန်တရားကို ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ဟာ မှန်တယ် ဆိုတာ သူကိုယ်တိုင် ဇဝေဇဝါပဲ”

“မစ္စဟောဒင်ကတော့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ”

“နိုရာဟောဒင်က သိပ်လည်တယ်၊ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်တဲ့ ပုံစံမျိုး၊ အနုပညာ ပန်းပုလောကမှာ ထိပ်ဆုံးရောက်နေပေမယ့် အကျင့်ကတော့ တော်တော်ယုတ်ပုံ ရတယ်၊ ဒီလိုအမေမျိုးနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ကလေးတွေအတွက် စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“မင်း သူ့ကို သဘောမကျဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကဲ... ဒါတွေ ထားပါ၊ ကောင်မလေး ပါးစပ် ဟ,လာအောင်ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ”

“တခါတလေ အချိန်ယူရတယ်၊ တို့ကို သူတို့ ယုံကြည်လာတဲ့ အချိန်မှာ ဖွင့်ပြော တတ်ကြပါတယ်”

“အချိန်ရရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တရားသူကြီးက တပတ်ပဲ ပေးတယ်လေ၊ သူ့ကိုလည်း သက်ဆိုင်ရာက ဖိအားပေးနေတယ် ထင်ပါရဲ့”

အေးနေသည့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို မာရီယံ မော့သောက်လိုက်သည်၊

“စိတ်ထဲမှာ တမျိုးကြီးပဲ ရက်ဒ်၊ ဒီအမှုမှာ အမှန်တရားနဲ့ သိပ်ဝေးနေတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ကောင်မလေးကို ကြည့်ရတာ ဘယ်လိုမှ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ပုံမျိုး မဟုတ် ဘူး”

“ဒါဆိုဘယ်သူ သတ်တယ်လို့မင်း ထင်သလဲ၊ သူ့အမေ သတ်တယ် ထင်နေသလား”

“မာရီယံ စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုပဲ ထင်နေတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အထောက်အထားတွေက ရှင်းနေတာပဲ၊ အားလုံး ကောင်မလေးဘက်ကို မြားဦးလှည့်နေတာ ချည်း မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာနဲ့တူလဲ ဆိုရင် အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာပြီး ကြည့် လိုက်တော့ အားလုံး ခြေရာလက်ရာ မပျက် ရှိနေပေမယ့် တခုခု လိုနေသလို ဖြစ်နေတာမျိုး ပေါ့၊ တခုခု မှားနေတာတော့ သေချာတယ်။ မျက်မြင်သက်သေကလည်း တယောက်တည်း ရယ်လေ"

“အမေက သက်သေပေါ့ ဟုတ်လား"

မာရီယံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်၊ ရက်ဒ် သူ့ကို ငေးကြည့်ပြီး-

“နိုရာဟောဒင်ကို မုန်းတာနဲ့ သူ့ကို ပုံချတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့ မာရီယံ၊ အသုံးမကျတဲ့ မိဘတွေအတွက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲ တဖက်သတ် တွေးမိတတ်တယ်"

သူက မီးဖိုဆောင်ဘက် ထွက်သွားပြီး ကော်ဖီနှစ်ခွက် ထပ်ယူလာပြန်သည်။

“ကောင်မလေး အခု ဘယ်မှာလဲ”

“စိတ်လေ့လာရေးဌာနမှာပဲ၊ ဒီနေ့ ဂျန်နင်း တွေ့မယ်၊ ဂျန်နင်းကတော့ သူ့ကို စကား ပြောလာအောင် လုပ်နိုင်မယ် ထင်ရတာပဲ"

“အင်း... ဂျန်နင်းက သိပ်တော်ပါတယ်၊ သူ လက်လျှော့ပြီ ဆိုရင်တော့ သွားပြီ၊ ဘယ်သူမှ မေးလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

“မာရီယံလည်း ဒီလိုပဲ ထင်တယ်၊ ကဲ.. လစ်ဦးမှ၊ ရှေ့နေဂေါ်ဒွန်ရဲ့ ရုံးကို သွားရဦး မယ်၊ သူတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲတုန်းက တရားရုံးစီရင်ချက်ကို သွားလေ့လာမလို့၊ အန်နီတာနဲ့ ကလေးတွေကော ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ အန်နီတာက အချိန်ပိုင်းအလုပ် ဝင်လုပ်ချင်နေတယ်၊ အိမ်စရိတ်ကို တဖက်တလမ်းက ကာမိအောင်ပေါ့၊ ကိုယ်ကလည်း ခေါင်းမာမာနဲ့ ခေါင်းခါမြဲ၊ အဖေရော၊ အမေပါ အလုပ်လုပ်တဲ့ မိသားစုက ကလေးတွေရဲ့ဘဝကို ကိုယ် နေ့တိုင်း တွေ့နေရတာ မဟုတ်လား”

မာရီယံ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

သည်ခေတ် အိမ်ထောင်သည်တွေကို သူတို့ လခကလေး မဖြစ်စလောက်နှင့် ဘယ်လိုများ နေထိုင် စားသောက်ကြပါလိမ့်ဟု ခဏခဏ တွေးကြည့်ဖူး၏။

စုတ်လုလု ဖိနပ်ကို ဘာကြောင့် ပြောင်လက်နေအောင် ရက်ဒ် ဂရုတစိုက် တိုက် လေ့ရှိကြောင်း မာရီယံ သဘောပေါက်ပါ၏။

ရက်ဒ် သက်ပြင်းချသည်။

“အကြီးကောင် စတီဗီက ကစားစရာ မော်တော်ကား ပူဆာတယ်၊ သူနဲ့ ရွယ်တူ တွေ ကျောင်းမှာ ကားနဲ့ ဆော့ကြသတဲ့”

“ဝယ်မပေးလိုက်ဘူးလား”

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲကွာ၊ ငါးဆယ်ကျော် ပေးရမယ့် ပစ္စည်းမျိုးလေ”

“တချိန်ချိန်မှာတော့ အဆင်ပြေလာမှာပေါ့ ရက်ဒ်ရယ်”

“အဲဒီအချိန်ကိုပဲ ဘုရားရှိခိုးရင်း စောင့်ရတော့မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တခါတခါ ကိုယ် တွေးပြီး လန့်လာတယ် မာရီယံ"

“ဘာကို လန့်တာလဲ”

“စတီဗီကလေးက လိမ္မာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဖြတ်သန်းရမယ့် ဘဝကိုတွေးပြီး ရင်မအေး နိုင်ဘူး၊ သိပ်သိတာလည်း မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာ မင်း သိပါ တယ်နော် မာရီယံ"

မာရီယံစပိုက်စာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“တခါတလေ ခြောက်အိပ်မက်တွေ မက်ပြီး ညကြီးသန်းခေါင် ကိုယ် လန့်နိုးနေတတ်တယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာကိုယ့်ရုံးခန်းထဲကိုရဲတွေနဲ့ ကလေးတယောက်ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီ ကလေးက စတီဗီ"

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားရယ်လို့ ကိုယ်က ဆီးမေးတော့ ပြန်ပြောတယ်၊ ဒီလို မဖြစ်လို့ ဘယ်လိုဖြစ်စရာ ရှိသေးလဲ ဖေဖေ၊ ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ပန်းနဲ့ ဆိုတာကို ကျွန်တော် တသက်လုံး မျှော်လင့်နေရမှာလားလို့ မေးသေးတယ်”

ရဲဘော်ကြီး ရက်ဒ်ကို မာရီယံ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံးတွင် ဒုက္ခကိုယ်စီနဲ့ချည်းပါလား။ လူငယ်ကလေးများ၏ ဘဝကို သူတို့ ပိုနားလည်သဖြင့် ပိုပြီး သောကရောက်ကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မာရီယံက ရက်ဒ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်ပြီး-

“ဒီနေ့ ရာသီဥတုက သိပ်ပူတာပဲ၊ အိမ်ပြန်ပြီး နားလိုက်ပါလား ရက်ဒ်ရယ်" ရက်ဒ်က မာရီယံ၏ လက်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ပုတ်ပြီး နာနာကြည်းကြည်း ပြုံးရင်း-

“အိမ်ပြန်ပြီး မိန်းမရှေ့မှာ ညည်းပြဖို့လား မာရီယံ”

အခန်း (၆)

နံရံတွင် မှန်ဘောင်တွင်း အောင်လက်မှတ် ချိတ်ထား၏။ ချထားသည့် စားပွဲက ခပ်သေးသေး။ အောင်လက်မှတ်မှာ ဝင်ကိုစင်တက္ကသိုလ်မှ စိတ်ပညာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ လက်မှတ် ဖြစ်သည်။

အောင်လက်မှတ်ထဲတွင် ရေးဆန်ဆန် လက်ရေးစာလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထား သည့် အမည်မှာ ဆယ်လီဂျန်နင်း။ နေ့စွဲမှာ ဇွန်လ ၁၉၅၄ ခုနှစ်။

ဆယ်လီဂျန်နင်း မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရသည့် အချိန်တွင် အသက် သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိပြီ။ ယင်းဘွဲ့ မရမီ ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး အမှုထိန်း ရဲအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ သူလိုချင်သည့် ဘွဲ့ကို ရယူရန် အခြေခံပညာများကိုရော၊ ငွေကိုပါ ထိုဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး စုဆောင်း သိုမှီးခဲ့လေသည်။

လိုအပ်သည့်ငွေ စုဆောင်းမိသည့် အခါတွင် ခွင့်ရက်ရှည် နှစ်နှစ်ယူပြီး ကျောင်း ပြန်တက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘွဲ့ယူပြီး ပြန်လာတော့ ဌာနတွင် နေရာလပ် မရှိသဖြင့် နှစ်နှစ် လုံးလုံး စောင့်နေခဲ့ရသည်။

မျက်နှာမှာ နုပျိုနေသေး၏။ ဆံပင်တွေတော့ ဖြူစပြုနေပြီ။ မျက်နှာချိုပြီး နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးပိုင်ရှင် ဖြစ်၍ သူ့ဆီ ရောက်လာသည့် ကလေးတွေ စိတ်သက်သာရာ ရကြသည်။ သူနှင့် ဆိုလျှင် ကလေးတွေ အားလုံး ပွင့်လင်းကြလေသည်။

စားပွဲတဖက်မှ ဒန်နီ ဆိုသော ကလေးမကို သူ စိုက်ကြည့်၏။ ကောင်မလေးက ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေသည်။ မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့ ထား၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် သေသေသပ်သပ် တင်လျက်။ လက်သည်းကို သေသေချာချာ ညှိထားကြောင်း မနေ့ကတည်းက သတိထားမိသည်။ ဂေဟာတွင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။ စီးကရက် ထုတ်သောက်တော့ ဒန်နဲ့မျက်လုံးတွေ ဆယ်လီဂျန်နင်း၏ လက်လှုပ်ရှားမှုနောက်သို့ လိုက်နေ၏။

“သောက်ချင် သောက်လေ ဒန်နီ”

စီးကရက်ဘူးကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ ဒန်နီ ခဏ တွေနေသည်။

“သောက်ပါ ဒန်နီရဲ့ ဒီမှာ သောက်ခွင့် ရှိပါတယ်"

ဒန်နီက တလိပ် ယူပြီး မီးညှိရင်း-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စဂျန်နင်း”

စိတ်ပညာရှင် အမျိုးသမီးက ကုလားထိုင်နောက်ကို မှီပြီး စီးကရက် ရှိုက်လိုက်သည်။ မီးခိုးငွေ့များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ်ပြီး မျက်နှာကြက်ဆီသို့ လွင့်တက်သွားပုံကိုငေးကြည့်နေသည်။

"အဲဒီလို စီးကရက် မီးခိုးငွေ့တွေကို ကိုယ် လိုက်ကြည့်တတ်တယ်'

အမှတ်မထင် လေသံဖြင့် ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

"ကောင်းကင်မှာ မိုးတိမ်တွေ ရွေ့လျားလွင့်မျောနေတာနဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ ကြိုက်တဲ့ စိတ်ကူးရုပ်ပုံကို ဖော်လို့ ရတယ်"

"ကျွန်မတို့ ကျောင်းမှာ ကောင်မလေးတွေက အဲဒါကို ကစားနည်း တစ်မျိုးအဖြစ် နဲ့ ကစားကြတယ်၊ စိတ်ကူးပုံဖော်တမ်းပေါ့၊ 'ရှော့ရှက်' ကစားနည်းလို့ နာမည်ပေးထားကြ တယ်လေ"

ဆယ်လီဂျန်နင်းက ဒန်နီကို အကဲခတ်နေသည်။

ဒန်နီ ရွှင်နေ၏။ မျက်လုံးကလေး များ တလက်လက် တောက်လျက်။

"တချို့ကောင်မလေးတွေရဲ့ စိတ်ကူးရုပ်ပုံတွေကို မစ္စဂျန်နင်း ကြားရင် သိပ်အံ့သြ မှာပဲ"

"မင်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ စိတ်ပညာကို စိတ်ဝင်စားနေပုံပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ဝါသနာပါလို့ စိတ်ပညာမဂ္ဂဇင်းတွေ အများကြီး ဖတ်ပါတယ်။ ဟိုတုန်းက စိတ်ဆရာဝန် သိပ်လုပ်ချင်တာပဲ၊ နောက်မှ စိတ်ပြောင်းသွားတာ"

"ဘာလို့ ပြောင်းသွားရတာလဲ၊ မင်းက သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတာပဲဟာ"

"ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားလူတွေရဲ့ စိတ်ထဲကို ဝင်ပြီး မစပ်စုချင်ဘူး ဆိုပါတော့"

"ကိုယ်က စပ်စုတယ်လို့ မင်း ထင်လား ဒန်နီ"

ဒန်နီက အမျိုးသမီးကြီးကို မော့ကြည့်သည်။

"ဒါကတော့ မစ္စဂျန်နင်းရဲ့ အလုပ်ကိုး၊ ကျွန်မရဲ့ စိတ်အနေကိုလေ့လာဖို့ပေါ့ဟုတ်လား"

ဒန်နီက တွဲ့တိုး မေးလိုက်၏။

“အဲဒါက အစိတ်အပိုင်း တခုရယ်ပါ ဒန်နီ၊ ဘာမှ ပြောပလောက်တဲ့ အစိတ်အပိုင်း မဟုတ်ဘူး၊ အဓိကက မင်းကို ကူညီဖို့ပါ”

“ကျွန်မက အကူအညီ မလိုချင်ဘူး ဆိုရင်ကော’

“တို့အားလုံးဟာ တနည်းမဟုတ် တနည်းနဲ့ အကူအညီ လိုနေကြတာပဲ ဒန်နီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝန်မခံကြလို့သာ”

“မစ္စဂျန်နင်းလည်း အကူအညီ လိုနေတာပဲလား ဟင်”

“လိုတဲ့အခါ လိုတာပေါ့ကွယ်၊ တခါတလေများ သိပ်အားငယ်တာပဲ”

“အဲဒီလိုအခါ စိတ်ဆရာဝန်ဆီ သွားပြတာပဲလား”

မစ္စဂျန်နင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“မနှစ်တနှစ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုပြီးနားလည်အောင် စစ်ဆေးခံတယ်လေ၊ အလုပ် လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ပိုပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား တိတိကျကျ လုပ်နိုင်လာတယ်”

“ခဏခဏ သွားရသလား ဟင်”

“တပတ် တခါလောက်ပါပဲ၊ အချိန်ရတဲ့အခါလည်း နှစ်ခါလောက် သွားတယ်'

“မေမေက ပြောတော့ စိတ်ရောဂါရှိတဲ့ လူတွေဟာ စိတ်ဆရာဝန်ဆီ သွားတယ်တဲ့။ ဘရင်ဂျီဘာသာဝင်တွေ ဝတ်ကျောကျောင်းမှာ သွားပြီး ဝန်ခံချက် ပေးတာမျိုးပါပဲ တဲ့”

ဂျန်နင်းက ချာတိတ်မကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒန်နီရဲ့ မေမေ ပြောသမျှ အမြဲတမ်း မှန်သလားဟင်”

ဘာမှ မပြောဘဲ ဒန်နီ အကြောင်သား ပြန်ကြည့်နေသည်။ ကလေးမ၏ မျက်ဝန်း များထဲတွင် ကာဆီးမှုနံရံကြီး မြင့်တက်လာပြီဟု ဂျန်နင်း နားလည်လိုက်၏။ ချက်ချင်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

“မင်းကို စစ်ဆေးတဲ့ ဆရာဝန်က ကိုယ့်ကို ပြောပြတယ်၊ မင်း ရင်သားတွေ နာနေ တယ်ဆို၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

ဒန်နီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ ဒန်နီ’

ဘာမှမပြောဘဲ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေ၏။

"မင်းရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို စပ်စုတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါက ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာ မေးခွန်း''

ဒန်နီက စိုးရိမ်စိတ်ကလေး စွက်လာသည့် အသံဖြင့်-

"အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ဘာဖြစ်တတ်လဲ ဟင် မစ္စဂျန်နင်း"

အမှတ်မထင် သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေ ရင်သားများပေါ်သို့ ရောက်သွားပုံကို ဆယ်လီဂျန်နင်း စောင့်ကြည့်နေသည်။

"ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်တွေ ဆိုတာ ဘာကြောင့် ဘယ်လို ဆိုတာတွေ သိချင်ကြတယ်လေ"

"ဒန်နီ အပျိုဘော်ဝင်စက ရင်သားတွေကို စည်းတယ်၊ နောက်တော့ နာလာတာနဲ့ ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာမကြာ ပြန်နာတယ်"

ဆယ်လီ ရယ်နေသည်။

"ဒီလောက် ခေတ်နောက်ကျတဲ့ ဓလေ့ကို မင်း ဘာလို့ လုပ်တာလဲ ဒန်နီ၊ အဲဒီခေတ် ကုန်သွားတာ ကြာပြီပဲ"

"မေမေ ပြောတာ ကြားဖူးလို့ပါ၊ ဂျပန်မှာ အာရှမယ်တွေဟာ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ကြ တယ်တဲ့၊ အရွယ်ကို တော်တော်နဲ့ ကြီးမလာအောင် ထိန်းတာတဲ့"

"မင်းက မကြီးချင်လို့လား ဒန်နီ"

"ဟာ... ကြီးချင်တာပေါ့"

ဒန်နီ ခပ်သွက်သွက် ဖြေသည်။

"ဒါဆို ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲ"

ကလေးမက မဖြေ။

"အဲဒီလိုလုပ်ရင် မင်းမေမေ သဘောကျမယ် ထင်လို့ မဟုတ်လား''

ပြုံးကျယ်လာသည့် သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် အမှန်ကို ဆယ်လီဂျန်နင်း လှမ်းမြင်လိုက်၏။ အရဲစွန့်ပြီးလက်စနှင့် ဆက်မေးသည်။

"အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား ဒန်နီ၊ ရင်သားတွေကို စည်းထားရင် မေမေ

သဘောကျမှာပဲ ဆိုပြီးတော့လေ၊ ကလေးဘဝမှာ မကြီးဘဲ နေမှ မင်းမေမေ သဘောကျမယ်လို့ မင်း ထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာပြုလို့ အဲဒီအတွေး ဝင်လာတာလဲ ဒန်နီ၊ သမီး ကြီးလာရင် မေမေ ပိုပြီး အိုသွားမှာပေါ့ ဆိုတဲ့ စကားမျိုး မင်းမေမေက ပြောဖူးလို့လား”

မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ပေါ် မှောက်ချပြီး ဒန်နီ ငိုချလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်တိုကို အသာယူပြီး မစ္စဂျန်နင်းက ပြာခွက်ထဲ ထိုးခြေလိုက်သည်။

“အမေ တော်တော်များများဟာ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဒန်နီ။ သူတို့ကလေးတွေကို ကြီး မလာစေချင်ကြဘူး၊ ဒါမှ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ငယ်နေအောင်၊ နုနေအောင် လုပ်နိုင်မှာကိုး''

“မေမေက ဒန်နီကို ချစ်ပါတယ်ရှင်၊ မေမေက ချစ်ပါတယ်'

ဒန်နီ ရှိုက်ရင်း ရှိုက်ရင်း ပြောနေသည်။

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အမေပဲ ချစ်မှာပေါ့၊ ချစ်ပေမယ့် အမေတွေဟာ သားသမီးတွေ အပေါ်မှာ မမှားဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ချစ်တာက ချစ်တာပဲ”

ဒန်နီ ခေါင်းမော့လာသည်။ မျက်ဝန်းဆီတွင် မျက်ရည်တွေ အပြည့်ဖြင့်-

“အခန်းကိုပြန်လို့ရမလား ဟင်၊ ဒန်နီ အဲဒီအကြောင်း ဆက်မပြောချင်ဘူး မစ္စဂျန်နင်း”

ဒန်နီ မျက်နှာကလေးကို ခဏ အကဲခတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ “ရပါတယ် ဒန်နီ၊ ကိုယ်တို့ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲမှ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ အဆောင်မှူး ဆရာမကို လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မှန်တံခါးမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည့် ကလေးမကို ကြည့်ပြီး ဆယ်လီဂျန်နင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဒီနေ့ သူနှင့် စကားပြောချိန် အများကြီး ယူလိုက်သည်။ တစတစတော့ ပွင့်ချင်လာပြီ။ မနက်ဖြန် ဒါထက် တိုးတက်မှု ရကောင်းပါရဲ့။

★★★

ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှ မြူးမြူးကြွကြွ ဂီတသံက တံခါးပိတ်ထားသည့် ကြားမှ ဒန်နဲ့အခန်း ကလေးထဲသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။ ခြေထောက်တဖက်ဖြင့် အမှတ်မထင် စီးလိုက်နေမိသည်။

ခဏနေတော့ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ အပြင်တွင် ဂီတသံ ပိုကျယ်နေသည်။ မိန်းကလေးများ စုဝေးရာ ရုပ်မြင်သံကြားစက် ထားသည့် ခန်းမဆောင်ဆီသို့ လျှောက်လာ ခဲ့၏။

သီချင်း ဆုံးသွားသည်။ ဖန်သားမြင်ကွင်းပေါ်တွင် ဒစ်ကလပ်၏ နုနုညက်ညက် မျက်နှာ အပြည့်ပေါ်လာ၏။ ပြီးတော့ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် စကားပြောသည်။

"အမေရိကန် ဂီတလောကက ကြိုဆိုပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီနေ့ 'လေမှာ ပျံ့ဝဲ' ကဏ္ဍ မှာ ပထမဆုံး သောတရှင်များ ကြားမြင် နားဆင်ကြရမှာက ချပ်ဘီချက်ကာရဲ့ ဘယ်တော့ မှ မရိုးနိုင်တဲ့ 'မြူးမြူးကြွကြွ ကကြစို့' ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

ဒန်နီရပ်ကြည့်နေသည်။ စိတ်ထဲပျော်လာ၏။ ကင်မရာက ကပွဲခန်းမဆောင်ဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်၏။ ယောကျ်ားကလေးတွေက စပို့ရှပ်ကိုယ်စီနှင့်။ မိန်းကလေးများကလည်း သာမန်မျှသာ ဝတ်ထား၏။ အားလုံး ငြိမ်ပြီး သီချင်းအစကို ရင်တမမနှင့် စောင့်နေကြသည်။ တီလုံးသံ ပေါ်လာသည်။ တပြိုင်တည်းတွင် ချပ်ဘီချက်ကာ၏ အသံ စီထွက်လာ၏။

မြူးမြူးကြွကြွ ကကြစို့ကွယ်

မနှစ်တုန်းက နွေရာသီလို ကမယ်၊

ကမယ် မမောတမ်း ကမယ်

ဟိုနှစ်တုန်းက မြူးကြွသလို

ရုပ်မြင်သံကြားစက်ရှေ့တွင် ကောင်မလေးတွေ တတွဲပြီး တတွဲတွဲကကြသည်။ အဆောင်မှူးက အခန်းထောင့် တနေရာတွင် ရပ်ပြီး စည်းလိုက်ပေးနေသည်။

"ဒန်နီ ကမလား ဟင်"

ဒန်နီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထမင်းစားခန်းတွင် နောက်တန်းမှာ ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေး။

ဒန်နီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက ပြုံးပြီး-

"ဒါဆို လာ.. တို့နှစ်ယောက် ပညာပြလိုက်ကြရအောင်"

ဒန်နီက ပြန်ပြုံးပြရင်း ပြောသည်။

“လုပ်လေ”

နှစ်ယောက်သား တွဲကကြလို့ မကြာခင် အထာပေါက်သွားကြသည်။ ဆီလ်ဗီယာက ဒန်နီကို ချီးကျူးသည်။

“မင်က သိပ်တော်တာပဲနော်”

“မင်းလောက် မတော်ပါဘူးကွာ”

“ကိုယ်က သိပ်ဝါနာကြီးတာ၊ ကြီးလာရင် ကချေသည်ပဲ လုပ်မှာ”

“ခုကတည်းက မင်း ကချေသည် ဖြစ်နေပါပြီ ဆီလ်ဗီယာ”

ဆီလ်ဗီယာက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒန်နီထက် အရပ်နည်းနည်း ပိုမြင့်၏။ တနစ် ပိုကြီးသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့်။ မျက်လုံးက အပြာရောင်။

“တို့ တမျိုး ပြောင်းကရအောင် ဒန်နီ’

“လုပ်လေ”

“ဟာလီ၊ ဂါလီ ကမယ်"

သူ့ခြေလှမ်းများ နောက်သို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွင့်မျော လိုက်ပါသွားသည်။

“မက်ဒီဆင်ကို ပြောင်းမယ်"

ဆီလ်ဗီယာက ပြောရင်း ချာခနဲ လှည့်လိုက်၏။ ဒန်နီက သူ့ကို တပတ် ပတ်လိုက်သည်။ နောက်တခါကတော့ ဒန်နီက ပတ်ချာလှည့်ပြီး ဆီလ်ဗီယာက သူ့ကို ပတ်သည်။

ဆီလ်ဗီယာ အသံထွက်အောင် ရယ်ပြီး-

“သူတို့ကို ဝါတူဆီနဲ့ အနိုင်ယူကြမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ကျေးလက်အက ခြေလှမ်းများကို ပြောင်းပြီး မြူးမြူးကြွကြွ ကကြပြန်သည်။ သီချင်းဆုံးသွားတော့ ကလေးမနှစ်ယောက် ခန်းမအလယ်တွင် မောနေကြပြီ။ တဦးကို တဦး ကြည့်ပြီး-

“တို့ က,တာ လောဘကြီးသွားတယ်”

ဟု ဆီလ်ဗီယာက ဆိုသည်။

"ဟုတ်တယ် ဆီလ်ဗီယာ၊ ကိုယ်တော့ ခြေကုန်သွားပြီ"

သီချင်းတပုဒ် စပြန်သည်။ ဆီလ်ဗီယာက ဒန်နီကို ကြည့်ပြီး-

"ဘယ်လိုလဲ ဒန်နီ၊ နောက်တကျော့"

ဒန်နီက ခေါင်းခါပြီး-

"စီးကရက်ကြောင့်လား မသိဘူး၊ ကိုယ် သိပ်အမောမခံနိုင်ဘူး၊ နားလိုက်ဦးမယ်"

ဆီလ်ဗီယာက ပြုံးပြီး-

"ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံကျန်ပါသေးတယ်၊ ကိုကာကိုလာ သောက်ရအောင်"

"ကျေးဇူးပဲကွာ"

ဒန်နီ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးသေးသည်။ ရှိုင်းရာ ကျမည်စိုး၍ နောက် တခါမှပဲ ဝယ်တိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကိုကာကိုလာဆီသို့ ဆီလ်ဗီယာ လျှောက် သွားသည်။ ပုလင်းနှစ်လုံး ပိုက်ကာ ပြန်လာပြီး-

"ဒီနားမှာပဲ ထိုင်ကြရအောင်နော်"

နှစ်ယောက်သား ကိုကာကိုလာ သောက်ရင်း ရုပ်မြင်သံကြား ဆက်ကြည့်ကြသည်။

ကြော်ငြာကဏ္ဍတွေ လာနေပြီ။

ဆီလ်ဗီယာက ဒန်နီဘက် လှည့်ပြီး-

"မင်း ဒီနေ့ ဦးခေါင်းကို ကြိုးရည်ကြိုတ်စက်ထဲ ထည့်ကြိတ်တဲ့ဟာတွေဆီ သွားရ သေးလား"

ဒန်နီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဘယ်သူနဲ့ တိုးလဲ၊ ဂျန်နင်းလား"

"အင်း"

"သူက မဆိုးပါဘူး၊ သူ့အထက်က ဟိုလူကြီးကိုတော့ ကြောက်တယ်။

သူ့မျက်လုံး တွေနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်နား သွားနေရမှန်း မသိဘူး”

“ကိုယ်နဲ့တော့ မဆုံဖူးဘူး”

ရုပ်မြင်သံကြား မြင်ကွင်းပေါ်မှ ကနေသူများကို ခဏ သူတို့စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ကင်မရာက အတွဲတတွဲကို အနီးကပ် ဆွဲပြသည်။ ကောင်လေးက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဆံပင် ရှည်ရှည်။ ဆံပင်က နောက်ဆုံးပေါ်ပုံ။ ကောင်မလေးက ဆွယ်တာပွပွကြီး ဝတ်ထားသည်။ ကင်မရာက သူတို့ကို ဆွဲရိုက်နေမှန်းသိတော့ သူတို့ ပိုပြီး မြူးမြူးကြွကြွ ဖြစ်လာကြ၏။

ဆီလ်ဗီယာက မချင့်မရဲ လေသံဖြင့်-

“ကောင်လေးက ချောတယ်နော်၊ ကိုယ့်ချစ်ချစ်ကို သတိရတယ်ကွာ”

“ဖေဗီယံနဲ့ တူသလိုလိုပဲနော်”

ဒန်နီက ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ချစ်သူက ဖေဗီယံကို အသည်းစွဲလေ၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဖြစ်ကြတာ၊ ကိုယ်ကလည်း ဖေဗီယံ ပရိသတ် မဟုတ်လား”

“ကိုယ်ကတော့ ရစ်ကီနဲ့ ဖရန်ကီအယ်ဗလွန်ကို ကြိုက်တယ်၊ ပရိသတ်ကို ကောင်းကောင်း လွှမ်းမိုးနိုင်တယ်လေ”

“အဲလ်ဗစ်လိုပေါ့၊ ကိုယ် ဖေဗီယံကို ကြိုက်တာက သူ့အသံကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရုပ်က စွဲမက်စရာ ကောင်းလို့၊ မင်းမှာကော အတွဲ မရှိဘူးလား ဒန်နီ”

“မရှိဘူး”

“တယောက်မှ မရှိဘူး ဟုတ်လား”

ဒန်နီ ခေါင်းယမ်းပြီး-

“မရှိဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ ဘယ်သူနဲ့မှ စွဲစွဲမြဲမြဲ မတွဲပါဘူး”

“ဟို… ဟိုတယောက်က မင်းအတွဲ မဟုတ်ဘူးလား ဒန်နီ”

ဒန်နီ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဟုတ်လား၊ မင်းအဆက်လို့ ထင်နေတာ၊ ဒါကြောင့် မင်း ဒီလို ရောက်လာတာ မဟုတ်လား"

“အဲဒီအကြောင်း ကိုယ် မပြောချင်ဘူး”

ဆီလ်ဗီယာက ကုလားထိုင်နောက်ကို မှီပြီး-

“ကိုယ့်ချစ်ချစ်ကို သတိရလိုက်တာကွာ”

“သူက ဘယ်မှာလဲ ဟင်”

ဆီလ်ဗီယာက ပြတင်းပေါက်သို့ လက်နှင့်ညွှန်ပြရင်း-

“ဟိုဘက်က ယောက်ျားလေးဆောင်မှာ”

“သူက အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေလဲ”

“တို့နှစ်ယောက်လုံး အဆွဲခံရတာလေ၊ သူက ကားတစီး ငှားပြီး ကိုယ်နဲ့ လျှောက်လည်တယ်၊ ရွှေပုန်ဝရိပ်သာမှာ ကိုယ်တို့ အဖမ်းခံရတာလေ”

“ဘယ်လို ဖမ်းတာလဲ”

ဆီလ်ဗီယာက ရယ်ပြီး-

“မင်းက သိပ်ရိုးတာပဲနော်၊ ဒီလိုကွာ၊ ကိုယ်က သူ့ကို ကားတစီး ရှာခိုင်းတယ်၊ မနက် နှစ်နာရီ ထိုးတော့ တို့နှစ်ယောက်ကို နောက်ခုံတန်းမှာ ရဲတွေ တွေ့သွားတယ်”

သူက ကိုကာကိုလာကို မော့လိုက်ပြီး-

“သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတာပဲကွာ၊ လရောင်ရယ်၊ အမိုးဖွင့်ကားရယ်၊ ကက်ဆက် ကာဂီတသံရယ်၊ အိပ်မက်ဆန်ဆန် တို့အရမ်းပျော်နေချိန်မှာ သူတို့လာဆွဲသွားကြတယ်လေ”

ဒန်နီက တလှည့် ကိုကာကိုလာ သွားဝယ်သည်။

ဆီလ်ဗီယာက နောက်အဆိုတော်လေးတယောက် ဆိုနေသည်ကို လှမ်းကြည့် နေ၏။

“သူ ဆိုနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ပါးစပ်ကို သေသေချာချာကြည့်၊ နောက်က ဆိုပေး နေတာ"

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ ဆီလ်ဗီယာ"

“သိသာပါတယ်၊ တီးဝိုင်းလည်း ပြမထားဘူး၊ ပြီးတော့ ထွက်တဲ့အသံကို နားထောင်၊ ဒီအသံမျိုးကို စတူဒီယိုထဲမှာပဲ ဖမ်းလို့ရတာ၊ ဒါပေမဲ့ လူက

လူချောကလေးနော်၊ ဖေဗီယံ လောက်တော့ ပုံမလာဘူးပေ့ါလေ၊ ဒါထက် မင်း ဒီနေ့ စာရသလား”

ဒန်နီ ခေါင်းခါသည်။

“ကိုယ့်ဆီ ရေးမယ့်လူ မရှိပါဘူး”

“တခြားကောင်မလေးတွေဆီ စာတွေ လာတယ်ကွ၊ ကိုယ့်ချစ်ချစ်ဆီကများ လာမလားလို့ ကိုယ် မျှော်နေတာ၊ ခုထိ တစောင်မှ မရဘူး၊ ကိုယ့်ကို ပြောသွားတော့ နေ့တိုင်း ရေးမယ်တဲ့၊ အဆောင်မှူးက ညစ်ထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ထင်တယ်ကွာ”

“မနက်ဖြန်မှ သူ့အကြောင်း ဘာမှ မကြားရင် ကိုယ်တော့ သေမယ် ထင်တယ်ကွာ”

“သိပ်စိတ်ပူမနေပါကွာ၊ မနက်ဖြန် ကြားရမှာပါ’

ဒန်နီက နှစ်သိမ့်သည်။

ကလေးမလေးနှစ်ယောက် ဘာမှ ဆက်မပြောကြတော့ဘဲ ကိုကာကိုလာကို ဆက်သောက်နေကြ၏။

အခန်း (၇)

ညနေပိုင်း ကားရှုပ်ချိန် မတိုင်မီလေးတွင် ကပ်ပြီး ကျွန်တော် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ငါး၊ ပုစွန်တွေကို ရေခဲရိုက်ကာ ငါးသည်တွေ ဆိုင်သိမ်းနေပြီ။ တလမ်းလုံးကို ငါးညှီနံ့ က လွှမ်းမိုးထား၏။ ငါးဈေးတန်းကို ဖြတ်ပြီး ရေကြောင်းပြတိုက်ဆီသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ တနေ့တာ လုပ်ငန်းသိမ်းပြီး တံငါလှေတွေ၊ ငါးဖမ်းမော်တော်ဘုတ်တွေ ဆိပ်ကမ်းတွင် ပြန်ရောက်နေကြပြီ။ အရောင်လွင့်ပြယ်နေသော တာလပတ်ဖြင့် ဖုံးထားသည့် လှေတစင်းကိုတွေ့ရ၏။ တာလပတ်ပေါ်တွင် ရီကို ဟူသည့် စာလုံးကြီးတွေ ကန့်လန့်ဖြတ် ရေးထားသည်။

လှေနား အရောက်သွားပြီး အခြားလှေတစင်းမှ ပုစွန်တုပ်တွေ စီနေသော လူတယောက်ကို ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“သူတို့ ဒီနေ့ လှေမထွက်ကြဘူး”

“သူတို့ကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မလဲဗျ”

သူက ပုစွန်တုပ်တွေ ချပြီး ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာသည်

“ခင်ဗျားက သတင်းထောက်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သူတို့ အသုဘအတွက် ပြင်ဆင်နေကြတယ်၊ မနက်ဖြန်မနက် ချမှာလေ၊ မိသားစု နဲ့ တွေ့ဖို့ လာတာ မှတ်တယ်"

“ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ကောင်လေးက မနိပ်ပါဘူးဗျာ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘကို ကူဖို့ ဘယ်တော့မှ ဆိပ်ကမ်းကို မလာဘူး၊ သူ့ညီတွေလို သူ့လက်ကို ငါးညှီနံ့ အစွဲ မခံနိုင်ဘူးတဲ့၊ မိဘအလုပ်ကို အောက်တန်းကျတယ်လို့ ထင်နေတဲ့ ကောင်မျိုးလေ၊ ဒီကောင်လေး ဇာတ်သိမ်းကောင်း မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူ့အဖေကို ကျုပ် အစောကြီး ပြောခဲ့သားပဲ”

“ဘယ် အသုဘ ဇရပ်မှာလဲဗျ”

“မာစကိုနီ ဇရပ်မှာ”

ရီကို မိသားစုအိမ်ကို မေးပြီး ကျေးဖူးတင်ကြောင်း ပြောကာ ကျွန်တော်

လှည့်ထွက် လာခဲ့သည်။ အသုဘ ဇရပ်အနီးတွင် ကားရပ်စရာနေရာ တွေ့သဖြင့် ကားကို ထိုးထားခဲ့သည်။ အသုဘဇရပ်မှာ အဖြူရောင်ကျောက်တုံး မုခ်ဝနှင့် အခန့်အညား ဖြစ်သည်။ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အထဲကို ဝင်ခဲ့၏။

အလင်းရောင်မှိန်မှိန် ခန်းမထဲတွင် မျက်စိ ကျင့်သားရသည်အထိ ရပ်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်များ ရေးထားသည့် နံရံဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူတယောက် ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာပြီး မေးသည်။

"ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပေးနိုင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ"

"ရီကို မိသားစုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ"

"ဒီဘက်ကို ကြွပါ ခင်ဗျာ"

သူ့နောက်ကို ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ သူက ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကို နှိပ် လိုက်သည်။ တံခါး ပွင့်လာ၏။

"သူတို့ ရှိကြဦးမလားတော့ မသိဘူး၊ ညစာ စားဖို့ ပြန်များ သွားပြီထင်တယ်။ အခန်း 'အေ" မှာပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပိတ်သွားသည်။ ပြန်ပွင့်လာသည်နှင့် ကျွန်တော် လှမ်းထွက် လိုက်သည်။ အခန်း 'အေ'ကို လူသွားလမ်း တဖက်တွင် တွေ့ရ၏။

ဖွင့်ထားသည့် တံခါးမှ အခန်းထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထောင့်တွင် အလောင်းပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလောင်းပေါ်တွင် ပန်းတွေ ဝေလျက်။ ကျွန်တော် လှမ်းဝင်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် ကော်ဇောထူထူကြီး ခင်းထားသဖြင့် ကျွန်တော့်ခြေသံ လုံးဝပျောက်နေ၏။

အလောင်းကို သေသေချာချာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်သမီး သတ်လိုက် သည့် လူ၏ အလောင်းပါလား။ တိုနီရီကို ဆိုသူမှာ အိပ်ပျော်နေသည်နှင့် တူ၏။ အလောင်း ပြင်သူတွေ လက်ရာမြောက်ကြပါပေသည်။

ဆံပင်နက်နှင့် လူချောတယောက် ဖြစ်၏။ နှာတံမှာ စင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံက မိန်းမတွေအတွက် စွဲမက်ချင်စရာ။ မျက်တောင်တွေက မိန်းမတယောက်လို ရှည်လျားကော့ပျံနေ၏။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် သူ့ကို

သနားစိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ အရွယ်ကောင်း ကလေး။ သုံးဆယ်တောင် ပြည့်ဟန် မတူသေး။

နောက်နားမှ သက်ပြင်းချသံ ကြားသဖြင့် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်ပုပု သေးသေး အဘိုးအိုတယောက် အခန်းထောင့်တနေရာတွင် ကုလားထိုင်တလုံးနှင့် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဝင်လာတုန်းက ကျွန်တော် လုံးလုံး သတိမထားမိခဲ့။

သူ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်တွင် အဘိုးအို၏ မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် တွေ့ရ၏။

"ကျုပ်က သူ့အဖေပါ၊ ကျုပ်သားကို မောင်ရင်က သိလို့လား"

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြီး အဘိုးအိုဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

"ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး မစ္စတာရီကို"

အဘိုးအိုက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အီတလီဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ နွမ်းနယ်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေ၏။

"ကျုပ်သား တိုနီဟာ လူဆိုးတယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားတာ တခုတော့ ပြောစရာ ရှိတယ်လေ"

"ကျွန်တော် ယုံပါတယ် မစ္စတာရီကို၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောသလောက် မဆိုးတတ်ကြပါဘူး ခင်ဗျာ"

အပြင်မှ အသံ ကြားရ၏။

"ပါပါ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ"

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တံခါးဝတွင် အမျိုးသမီးငယ် တယောက်နှင့် လူရွယ်တယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လူရွယ်က အခေါင်းထဲမှ အလောင်းနှင့် မျက်နှာ ပေါက်ချင်း ဆင်သည်။ အနည်းငယ် ပိုဝပြီး ရုပ်ရည် ကြမ်းသည်မှ လွဲပြီး တပုံစံတည်း။

အမျိုးသမီးငယ်ကလည်း ဝတ်စုံနက်ကို ဝတ်ထား၏။ ခေါင်းပေါ်တွင် ဇာတဘက်ကို ခြုံထားသည်။ မျက်နှာက ခပ်နွမ်းနွမ်း လှသည့် အလှမျိုး။

"ဒါက ကျုပ်သားအငယ် စတီဗင်လေ၊ သူက တိုနီရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း အန်နာစထာ ဒယ်လာ"

လူရွယ်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး-

"ပါပါ... ဒီလူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ ပါပါ သိလား"

အဘိုးကြီးက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

"ကောင်မလေးရဲ့အဖေ ပါပါရဲ့... သူ့ကို လက်ခံစကားပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရှေ့နေ ပြောတာ ပါပါ မမှတ်မိဘူးလား"

"ရှေ့နေ ဘာပြောပြော ဘာဂရုစိုက်စရာလိုလဲ၊ သူ တိုနီအလောင်းကို ကြည့်နေ ကတည်းက ပါပါ အကဲခတ်နေတာ၊ သူဟာ တို့နဲ့အတူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်"

"ဒါပေမဲ့ ပါပါ၊ ရှေ့နေက သေသေချာချာ မှာထားတယ်လေ၊ သူတို့နဲ့ စကားမပြော ပါနဲ့တဲ့၊ တရားစွဲမယ် ဆိုရင် အမှု..."

အဘိုးကြီးက သားလုပ်သူကို လက်ကာပြီး တားလိုက်သည်။

"ဟေ့.. တော်၊ နောက်မှ ရှေ့နေ သူ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါစေ၊ ခု တို့နှစ်ယောက် ဘဝတူကွ၊ သောကရောက်နေတဲ့ အဖေ နှစ်ယောက်၊ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်နေတဲ့ အဖေနှစ်ယောက်"

ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်ပြီး-

"ထိုင်ပါ မစ္စတာကေရီ၊ ကျုပ်သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ သူက ငယ်သေးတယ်လေ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာရီကို"

လူငယ် အခန်းထဲမှ ဒေါသတကြီး ထွက်သွားသည်။

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ဆွဲပြီး တလုံးကို သူ့ရှေ့တိုးပေးလိုက်သည်။ ပထမ သူ မရွံ့မရဲ လုပ်နေသည်။ ပြီးမှ ဝင်ထိုင်သည်။

"ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စဒယ်လာ"

သူ ဘာမှ ပြန်မပြော၊ ခေါင်းညိတ်ရုံ ညိတ်သည်။ ဖြူစင်သော မျက်နှာမှ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများတွင် သောကရိပ်ကို တွေ့ရ၏။

အဘိုးကြီးက မေးသည်။

“မစ္စတာကေရီရဲ့ သမီးကလေးကော အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား”

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော့်သမီးက သူ့သားကို သတ်ထားသည့် ကလေး။ သူ့သား၏အလောင်းနံဘေးတွင် အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်ဟု ပြောရန်မှာ အလွန် ခွကျသည့်ကိစ္စ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် အကျပ်တွေ့နေသည်ကို အဘိုးကြီး ရိပ်မိသွားပုံ ရသည်။ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“အင်း... ကလေးမလေး သနားပါတယ်၊ လူလားမှ မမြောက်သေးတာပဲ”

အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး-

“ဘာပြုလို့ ဒီကို လာခဲ့တာလဲ မစ္စတာကေရီ”

“ဦးရဲ့ သားအကြောင်း သိချင်တာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာပါ”

အဘိုးကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ဖြည့်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို သိက္ခာကျအောင် လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘူး မစ္စတာရီကို၊ ကျွန်တော့်သမီးကလေးကို နားလည်ဖို့ လေ့လာတဲ့ နေရာမှာ သူ့အကြောင်း သိဖို့ လိုလို့ပါ”

“ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့ မစ္စတာကေရီ၊ ကျွန်တော်တို့တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါ့မယ်”

“ခုလို နားလည်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ တိုနီမှာ ရင်းနှီးတဲ့ အပေါင်း အသင်းများ ရှိလား"

အဘိုးကြီးက ပခုံးတွန့်ပြီး-

“အပေါင်းအသင်း ဟုတ်လား၊ မရှိဘူး။ သူနဲ့ လက်ထပ်မယ့် ဟောဒီ အင်နာက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ သူ့ညီတွေကိုတောင် သူက ပေါင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ရည်ရွယ်ချက် ကြီးတယ်လေ၊ အထက်တန်းလွှာထဲမှာ သူက ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ဖြစ်ချင်တယ်တဲ့လေ”

အဘိုးအိုက နာနာကြည်းကြည်း ပြုံးသည်။ မျက်လုံးတွေ ရီဝေသွားသည်။

“သူ ငယ်ငယ်က ခဏခဏ ပြောတာ မှတ်မိတယ်၊ “ပါပါ ကမ်းနားကနေပြီး ဟို တောင်ကုန်းပေါ်လှမ်းကြည့်စမ်းပါတဲ့၊ တနေ့မှာ အဲဒီတောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်ကြီးတွေမှာ ကျွန်တော် နေနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်” တဲ့။ ‘အဲဒီမှာ ငါးညှီနံ့လည်း နံမှာ မဟုတ်ဘူး' တဲ့လေ။

ကျုပ်က ရယ်ပြီး သွား… စာကျက်မှာ ကျက်၊ ဘောလုံး ကစားစရာရှိ ကစား၊ တနေ့ မင်း ဘောလုံးသမား ဖြစ်လာရင် ပါပွဲကို ဆိပ်ကမ်းမှာ စားသောက်ဆိုင်ကြီး တဆိုင် ထောင်ပေး၊ ဒါပေမဲ့ ခုကတည်းက အိပ်မက် မက်မနေနဲ့လို့ ပြောရတယ်။

ဒါပေမဲ့ တိုနီဟာ အိပ်မက် မက်လျက်ပဲ၊ ကျောင်းပြီးတော့ သူက ဘောလုံးသမား မလုပ်တော့ဘဲ ပန်းချီ၊ ပန်းပု အနုပညာဘက် လိုက်မယ်တဲ့၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ဘာတွေ ထားပြီး ကော်ဖီဆိုင်မှာ ထိုင်၊ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ အိမ်ပြန်၊ နေမြင့်မှထ၊ သူ့ညီတွေနဲ့ ဘယ်တော့ မှ ငါးဖမ်း မလိုက်ဘူး၊ သူ့လက်တွေကလည်း အလုပ်ကြမ်း လုပ်နိုင်မယ့် လက်မျိုး မဟုတ် ဘူး၊ နုနုနယ်နယ်လေးတွေ၊ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်တော့ ပန်းချီ၊ ပန်းပု အရောင်းဆိုင်မှာ သူ အလုပ်ရတယ်၊ ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ဝဝကြီး၊ နောက်တနှစ်အကြာမှ အလုပ်တခု ထပ်ရ တယ်၊ ဒီတခါ သူ ဝင်လုပ်တဲ့ ပြတိုက်က ရောမ ပြတိုက်ကြီး။

တနေ့မှာ အမျိုးသမီး ချောချောတယောက်နဲ့ ကမ်းနားကို ရောက်လာတယ်၊ 'ဒါ ကျွန်တော့် ဆရာကတော်' တဲ့၊ ပုစွန်တွေ တဝကြီး စားသွားကြတယ်၊ သူတို့ ကြည့်ရတာ ကလေးနှစ်ယောက်လို ပျော်နေကြတယ်၊ မကြာပါဘူး၊ သူ့ဆရာကတော်နဲ့ ဆရာ ကွာရှင်း ပြတ်စဲကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရတော့တာပဲ၊ သူ့အလုပ်အတွက် ကျုပ် စိတ်ပူမိသေး တယ်။

တနေ့ အိမ်ပေါက်ချလာတယ်၊ စီးလာတဲ့ ကားက နိုင်ငံခြားဖြစ်၊ ဝတ်လာတဲ့ အဝတ်က နိုင်ငံခြားဝတ်စုံ၊ 'ပါပါ အားလုံး အိုကေသွားပြီ၊ ကျွန်တော့် ဆရာကတော်က သိပ်ချမ်း သာတာ၊ ဘယ်မှာနေတယ် အောက်မေ့လဲ" တဲ့။

"ဘယ်မသိမလဲ တိုနီ၊ မင်းကော ခု ဘယ်မှာနေလဲ" မေးတော့ တောင်ကုန်းပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်၊ 'ကျွန်တော် မပြောဘူးလား၊ တနေ့ ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်မျိုးမှာ နေနိုင်အောင် လုပ်မယ်လို့၊ ဒီမှာလို ငါးညှီနံ့ မနံဘူး ပါပါ' တဲ့လေ"

အဘိုးကြီး အခေါင်းကို တလှည့်၊ ကျွန်တော့်ကို တလှည့် ကြည့်ပြီး-

"ခုတော့ သူ ဘာနံ့မှ မရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ"

ခဏ ဆက် ထိုင်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်ကို ခုလို ဧည့်ခံ စကားပြောဖော် ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာရီကို၊ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ လာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

သို့သော် သူ့မျက်လုံးများက ဘာကိုမှ မြင်ဟန် မတူ၊ ရီဝေနေသည်။ အလောင်းဆီကို ပြန်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံမျှ တိုးတိုးပြောသည်။

"ကျွန်တော့် သားအတွက် ဆုတောင်းတဲ့အခါ ခင်ဗျား သမီးကလေး အတွက်ပါ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်'

အမျိုးသမီးကလေးကို ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မစ္စစထာဒယ်လာ"

ကလေးမက အဘိုးကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ အဘိုးအိုက သား၏ အလောင်းကို ငေးကြည့်နေဆဲ။ အင်နာစထာဒယ်လာက ကျွန်တော့်ကို ကပ်ပြောသည်။

"အပြင်မှာ ကျွန်မကို စောင့်နေ'

ကျွန်တော် ခဏ သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ အငယ်ကောင်ကို အခန်းအပြင်ဘက်တွင် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်နေသည်။ ဓာတ်လှေကားကို မစောင့်တော့ဘဲ ရိုးရိုး လှေကားမှ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့၏။ ကားကို မှီပြီး ကျွန်တော် စောင့်နေသည်။ တခဏ အတွင်း သူ ရောက်လာ၏။ ကားနားကို ရောက်ရောက်ချင်း-

"မြန်မြန်လုပ်ပါ၊ သူတို့သားအဖ ကျွန်မကို မြင်မသွားစေချင်ဘူး"

သူ့ကို ကျွန်တော်တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ပါ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

"ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ"

ကောင်မလေးက စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အသံဖြင့်-

"ဘယ်ကိုဖြစ်ဖြစ် ဒီက ဝေးဝေးရောက်ရင် ပြီးရော"

ချိုးလိုက်၊ ကွေ့လိုက်ဖြင့် ကျွန်တော် မောင်းချလာခဲ့သည်။

မိုင်တဝက်လောက် ရောက်သည်အထိ သူ ဘာမှ မပြောသေး။

"ရှင် စာတွေကိစ္စ လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား မစ္စတာကေရီ'

ကျွန်တော် အလန့်တကြား သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒါလောက် လွယ်လွယ် ခြေရာခံ၍ ရမည် မထင်ခဲ့။

“စာတွေ မင်းဆီမှာပေါ့… ဟုတ်လား''

သူ ဘာမှ ပြန်မပြော။

“ခြိမ်းခြောက်မှု ဆိုတာ နည်းတဲ့အပြစ် မဟုတ်ဘူးနော်၊ တသက်လုံး ထောင်ထဲက မထွက်ရဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်မဆီမှာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်”

သူ့မျက်လုံးတွေက မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။

“သိပ်ဒုက္ခပေးတဲ့ တိုနီ၊ ငရဲကို ဇောက်ထိုးကျပါစေ''

ဒေါသတကြီး ကျိန်ဆဲနေသည်။

“ကျွန်မ သူ့စကားကို လုံးဝယုံဖို့ မကောင်းခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မကို ပေးပေးချင်း ဒီစာတွေကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ရမှာ”

ကားကို လမ်းနံဘေးတွင် ထိုးပြီး စက်သတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒီစာတွေ ဘယ်မှာလဲ”

အမျိုးသမီးက မျက်ရည်သုတ်ရင်း-

“ကျွန်မအစ်ကို ဆီမှာ”

“မင်းအစ်ကိုက ဘယ်မှာလဲ၊ ကိုယ် သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ်'

ခုထိ သူ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်သေးဘဲ-

“သူ ဘယ်ရောက်နေမှန်း ကျွန်မ မသိဘူး၊ သောကြာနေ့က ကျွန်မဆီ ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း မတွေ့ရတော့ဘူး”

“မင်း သူ့ကို ပေးလိုက်တယ် ဟုတ်လား''

“ကျွန်မကို သူ ပတ်သွားတာ၊ ကျွန်မဆီကို သူ ဆယ်နာရီခွဲမှာ ရောက်လာတယ်၊ တိုနီက စာတွေ တောင်းခိုင်းလိုက်လို့ လို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်မ ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ဒါတွေကို ကိုင်မှ မထားချင်တာ၊ ဆယ့်တနာရီမှာ ရုပ်မြင်သံကြားသတင်း ကြည့်ရတော့မှ ကျွန်မ အပတ်ခံရပြီး သူဒီလိုပဲ လုပ်တော့မယ် ဆိုတာ သိလိုက်တယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့် မင်း ဒီလို တွေးမိတာလဲ”

သူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“လိုရန်ဗိုနဲ့ တိုနီနဲ့က တပုံစံတည်းတွေလေ၊ ငွေရပေါက်ကို အမြဲရှာနေတာ၊ တိုနီ စာလာပေးတုန်းက ကျွန်မအခန်းမှာ သူ ရှိနေတာကိုး၊ တိုနီ ပြောသွားတာလည်း သူ အားလုံး ကြားတယ်လေ၊ ကျွန်မက ဒါတွေကို မီးရှို့ပစ်ချင်တာ၊ တိုနီက ဒါတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အာမခံ ပေါ်လစီပဲတဲ့၊ အဘွားကြီးက သူ့ကို ကန်ထုတ်တဲ့အခါမှာ ဒီစာတွေဟာ ငွေတုံးငွေခဲတွေ ဖြစ်လာမယ်တဲ့၊ အဲဒီငွေတွေနဲ့ တို့ဘဝကို တည်ထောင်မယ်တဲ့လေ၊

“ကျွန်မကိုတော့ ဘာမှ မခွင်းမချန် ပြောတယ်၊ သူ ကြုံလိုက်ရင် အချိုကြီးတွေ ချည်း၊ မစ္စဟေဒင်ဆီမှာ အလုပ် စဝင်ကတည်းက သိပ်မကြာစေရပါဘူးကွာ၊ အမျိုးသမီး ငါ့ကို ကျနေပါပြီတဲ့၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ငါက ခွာချင်နေပြီ၊ သူက ငါ့ကို အရူးအမူး ဖြစ်နေ တယ် တဲ့၊ မင်း ဘာမှ မပူနဲ့ တဲ့၊ ငွေတွင်းကြီး ရထားပြီတဲ့”

“စာတွေကို မင်း ဖတ်ကြည့်သလား”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကျွန်မဆီ ပေးကတည်းက စာအိတ်ညိုကြီးနဲ့ ထုပ်ပြီး ချိပ်ပိတ်ထားတာ”

“ကိုယ့်သမီးအကြောင်း သူ မင်းကို ဘာများ ပြောပြဖူးလဲ”

“ဟင့်အင်း... မပြောပါဘူး။ အဲ... နေဦး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တနှစ်လောက်က တခါ ပြောဖူးတယ်၊ ကောင်မလေးက သိပ်လှလာတယ်၊ ထွားလည်း ထွားလာတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဘွား ကြီးက ကောင်မလေး ကြီးလာမှာကို လန့်နေတယ် တဲ့”

“နောက်တော့ ဘာပြောသေးလဲ”

“တခြားတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး”

“ဒီစာတွေအကြောင်း သိတာ မင်းတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းလား၊ သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေကော”

“သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေ မသိပါဘူး၊ တိုနီနဲ့ သူတို့နဲ့ လုံးလုံး မတည့်ကြဘူးလေ၊ သူတို့က တိုနီတို့ကို လူပေါ်ကြော့လို့ ထင်ကြတယ်၊ တိုနီကလည်း သူတို့နဲ့ တန်းမတူသလို နေတယ်၊ ဘယ်တော့မှ ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် စီးကရက် တလိပ် ထုတ်ပြီး မီးညှိနေစဉ် သူ မေးသည်။

“မစ္စတာကေရီဆီကို ရန်ဇို ရောက်လာသလား”

“မလာပါဘူး၊ ကိုယ့်ယောက္ခမဟောင်းကြီးဆီ စာရေးလာတာ၊ စာတွေ ပြန်လိုချင်ရင် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ပေးရမယ်တဲ့၊ မင်းအစ်ကို ဘယ်မှာ နေလဲ၊ သွားရှာရင် တွေ့မှာ ပေါ့”

“ကျွန်မ ကြိုးစားပြီးပါပြီ၊ သူ နေတဲ့ အခန်းက ပြောင်းသွားပြီ၊ ဘယ်ပြောင်းသွား မှန်းလည်း မသိဘူး”

“သူ့မှာ ရည်းစားသနံကော မရှိဘူးလား”

အင်နာက ခေါင်းယမ်းပြီး ⍰

“တွဲတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ စွဲစွဲမြဲမြဲ မရှိပါ ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက် မေမေ ဆုံးပြီးတော့ သူ အိမ်က ဆင်းသွားတာ၊ ကျွန်မဆီကို ပိုက်ဆံပြတ်တဲ့ အခါလောက်ပဲ လာတယ်လေ”

“ဒါဆို မင်းက တယောက်တည်း နေတာပေါ့”

ခေါင်းညိတ်ပြပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

“တနေ့နေ့တော့ ကျွန်မဆီကို တိုနီ ပြန်ရောက်လာမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်”

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး မစ္စစထာဒယ်လာ”

“ကျွန်မ အစ်ကိုကို ဘာလုပ်မလဲ ဟင်”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ကြာသပတေးနေ့ မတိုင်ခင် သူ့ကို ရှာပြီး စာတွေရအောင် ပြန်ယူရုံပါပဲ”

“မရဘူး ဆိုရင်ကော”

“ကြာသပတေးနေ့မှာ အဘွားကြီးနဲ့ သူ ဆက်သွယ်လိမ့်မယ်။ ငွေနဲ့ စာနဲ့ အလဲအလှယ် လုပ်နေတုန်း ရဲနဲ့ စောင့်ဖမ်းမယ်လေ”

သူ ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

“မနက်ဖြန် နေ့လယ်ပိုင်း ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မလဲ”

“ကိုယ်က လျှောက်သွားနေတာ၊ မင်းဆီကို ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

သူ့ လက်ပွေ့အိတ်ကလေးထဲမှ မှတ်စုစာအုပ် ကလေးထဲတွင် တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ရေးပြီး စာရွက်ကို ဆွဲဖြဲကာ ကျွန်တော့်ကို ပေးသည်။

“လေးနာရီအတိ ကျွန်မဆီ ဆက်ပါ၊ ကျွန်မ ရန်ဇိုကို မတွေ့ တွေ့အောင် လိုက်ရှာ ထားမယ်”

အခန်း (၈)

"ဘယ်လိုလဲ ဆယ်လီ၊ ကောင်မလေးမှာ တခုခု ရှိနိုင်သလား"

မာရီယံ စပိုက်စာက ကော်ဖီနှစ်ခွက် စားပွဲပေါ်ချရင်း ဆယ်လီဂျန်နင်းကို မေးလိုက်သည်။ ဆယ်လီက ကော်ဖီကြွမ်းကို တကျိုက်မော့ရင်း-

"အနည်းနဲ့ အများတော့ ရှိမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူ ဒီနေရာကို ရောက်နေတာလေ။ ဘယ်လောက်ထိ သူ စိတ်ဒဏ်ရာ ရသွားတယ် ဆိုတာတော့ ပြောရခက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊ ခုထိ ကိုယ် တိတိကျကျ မရသေး ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်ရင် အလိုအလျောက် ပွင့်လာမှာပါ"

"ခုထိ မပြောသေးဘူးနော်"

"မပြောသေးဘူ၊ ဒါပေမဲ့ တခုတော့ ကိုယ် ရလိုက်ပြီ"

မာရီယံ သိချင်စိတ်ဖြင့် ဆယ်လီဂျန်နင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"သိပ်များများစားစား မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သဲလွန်စတော့ ရပြီ ဆိုပါတော့၊ သူ့အမေ သူ့ကို ချစ်တယ် ဆိုတာကို ကောင်မလေးက သိပ်ယုံချင်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ မာရီယံ" "ဒန်နီက သူ့မှာ အပြစ်ရှိနေလို့ မအေ့အချစ်ကို ပိုပြီး ရချင်တဲ့ သဘောလား"

စိတ်ပညာရှင်က ပြုံးသည်။

"ဒီလို အလောတကြီး ကောက်ချက်ဆွဲပစ်ဖို့ မဖြစ်သေးဘူး မာရီယံ၊ ဘယ်သားသမီး ဖြစ်ဖြစ် မိဘတွေအပေါ်အနည်းနဲ့အများ အပြစ် ကျူးလွန်မိကြတာချည်းပဲ"

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ မာရီယံ ပြောတဲ့ အပြစ်က အသေးအဖွဲ သာမန်အပြစ်မျိုး မဟုတ်ဘူး"

"မင်း ပြောချင်တာက သူ့အမေရဲ့ချစ်သူကို ဒန်နီက လုယူတယ် ဆိုတဲ့အပြစ်မျိုးလား"

"ဟုတ်တယ် ဆယ်လီ၊ ပထမ အရယူတယ်၊ နောက် သတ်ပစ်တယ်"

ဂျန်နင်းက စီးကရက် တလိပ် ထုတ်ညှိပြီး ကော်ဖီတကျိုက် မော့သည်။

"မင်း ပြောတာ တပိုင်းတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ လိုချင်တာက ဒန်နီရင်ထဲမှာ မြုပ်နေတဲ့ ဇာစ်မြစ်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ပဲ၊ အဲဒါ ရပြီဆိုရင် ကိုယ်တို့ ဆက်စဉ်းစားနိုင်ပြီ"

"တရားသူကြီးက သူတို့ ကွာရှင်းတဲ့ စာချုပ်ကို တောင်းကြည့်ခိုင်းတယ် ဆယ်လီ"

"ဟုတ်လား"

ဆယ်လီဂျန်နင်း မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားသည်။

"ဘာတွေ တွေ့လဲ"

"ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ မတွေ့ပါဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ ရုံးမရောက်ခင် အားလုံး စီစဉ်ပြီးသား ဖြစ်မှာပါ၊ ထူးဆန်းတာ တခုတော့ ရှိတယ်၊ အမျိုးသမီးက ကာနယ်ကေရီကို ဒန်နီနဲ့ တွေ့ခွင့် မရအောင် တရားခွင်မှာ ကြိုးစားတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ"

"ဒါကလည်း ရှင်းပါတယ် မာရီယံရယ်၊ ကွဲသွားကြတဲ့ မိဘတိုင်းဟာ သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မနာလို ဖြစ်ကြတာချည်းပဲ၊ အပိုင်လက်ဝါးကြီး အုပ်ချုပ်ချင်ကြတာချည်းပဲ"

"ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းပြပုံက ရက်စက်လိုက်တာ၊ ကာနယ်ကေရီဟာ ဒန်နီရဲ့ အဖေ မဟုတ်ဘူး တဲ့"

ဆယ်လီဂျန်နင်း စဉ်းစားနေသည်။ မာရီယံက-

"ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ဆယ်လီ'

"ကွာရှင်းဖို့ ရုံးကို ရောက်ကြပြီ ဆိုရင် ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်၊ အဲဒါကို ဒန်နီ သိ၊ မသိ ဆိုတာ ကိုယ် စဉ်းစားနေတာ"

"သိနိုင်မယ် ထင်လား"

"ကလေးတွေဟာ လူကြီးတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိပ်သိတတ်ကြတယ်၊ ဒါကို သူ သိနေမယ် ဆိုရင် တို့လုပ်တာတွေ တလွဲချည်းပဲ"

ဆယ်လီက အမှုထိန်းအရာရှိ အမျိုးသမီးကို တချက် ကြည့်လိုက်ပြီး-

"တကယ်ပဲ သူ့စိတ်အနေ သိပ်မမှန်ဘူး ဆိုတာ သေချာရင်တော့ ကိုယ် ဘာဆက် လုပ်ရမယ် ဆိုတာ သိမှာပါ"

“စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဘာမှ မချို့ယွင်းဘူး ဆိုရင်ကော”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်း သိတဲ့အတိုင်း ရက်ကိုးဆယ် လေ့လာရေးစခန်းကို ပို့ရမှာပေါ့”

မာရီယံ ဘာမှ မပြောတော့၊ ဆယ်လီ စကားဆက်သည်၊

“ကိုယ်တို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပြန်ဝင်ဖို့ သင့်၊ မသင့် သူ့ကို တို့က ထောက်ခံပေးရမှာ ဆိုတော့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ သေသေချာချာကို လေ့လာရမယ်”

“မနက်ဖြန်လောက် သူ ပွင့်ချင်လည်း ပွင့်ထွက်လာနိုင်ပါသေးတယ် ဆယ်လီရယ်"

ဒါဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့ မာရီယံ၊ သူ့အမေနဲ့ မင်း ဘယ်တော့ သွားတွေ့မလဲ”

“ဒီညနေပဲ၊ ခဏနေ သွားတော့မှာ’

★★★

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် မာရီယံ စပိုက်စာကို ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ချားလ်စ်က ကြိုဆိုပြီး အိမ်ကြီးထဲ သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဧရာမခန်းမကြီးထဲမှ ကျောက်သားလှေကားဝိုင်းကြီးများကို ဖြတ်ပြီး အိမ်မကြီး ၏ တဘက်စွန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ကြီးကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံထားပုံမှာ အဆင့်အတန်း မြင့်လှ၏။ အနုပညာ မြောက်လှ၏။

တနေရာ အရောက်တွင် ဘဏ္ဍာစိုးကြီးက တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးရင်း-

“ဝင်ပါ ခင်ဗျာ၊ မစ္စဟောဒင် စောင့်နေပါတယ်”

အခန်းမှာ ပန်းပုစတူဒီယိုခန်း ဖြစ်၏။ အလင်းရောင် အများကြီးရသည့် ဧရာမ အခန်းကြီး ဖြစ်သည်။ မြောက်ဘက်နံရံ တခုလုံးမှာ ထူထဲလှသော မှန်ချပ်ကြီး ဖြစ်၏။ သည်မှန်ချပ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းပြီး တံတားကြီးကို မြင်ရသည် တံတား၏ ဟိုဘက်မှ ဥက္ကလန် ကိုပါ လှမ်းမြင်နေရ၏။

ပြတင်းပေါက်တခုအနားတွင် နီရာ အလုပ် လုပ်နေသည်။ လက်ထဲမှ သံဂဟေ ဆက်က မီးတဖွားဖွားဖြင့်။ မျက်နှာကို မှန်အုပ်ဆောင်း စွပ်ထားသည်။ အရောင် လွင့်ပြယ် ကာ စွန်းထင်းပေကျံနေသည့် လက်အိတ်ကို စွပ်ထား၏။

မာရီယံကို တချက်လှည့်ပြီး ပြောသည်။

"ခဏလေးနော်"

မှန်ခေါင်းစွပ်အောက်မှ ထွက်လာသည့် အသံက ခပ်တိုးတိုး။

မာရီယံက ခေါင်းညိတ်ပြီး နိုရာ့ကို ရပ်ကြည့်နေသည်။ သတ္တုချောင်းတွေကို ဟိုတို့ သည်စပ်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက် လုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ဘာပုံ ပေါ်လာမည်ကို မာရီယံ လုံးဝ မခန့် မှန်းတတ်။ စတူဒီယိုအခန်းကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် အရုပ်ပေါင်းများစွာ။ အသုံးပြုထားသည့် ပစ္စည်းများကလည်း စုံလို့။ သစ်သား၊ ကျောက်တုံး၊ သံ၊ သတ္တု၊ ဝိုင်ယာကြိုး၊ လူသား၏ လက်ဖြင့် ဖန်တီးမှုကြောင့် ယင်းသက်မဲ့ပစ္စည်းများသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားတော့မယောင် ဖြစ်လာကြ၏။

နံရံပေါ်တွင် ပန်းချီကားကြီးတွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေ ချိတ်ထား၏။ မာရီယံ လျှောက်သွားသည်။ 'သေလူ' ရုပ်တု၏ မူရင်း မီးသွေးခဲ ကောက်ကြောင်းပုံကြီးကိုလည်း ချိတ်ထား၏။ 'သေလူ' မှာ နယူးယောက်မြို့ ဂေါ်ဂင်ဟိန်းပြတိုက်တွင် ရောက်နေပြီ။

ယှဉ်လျက်ပုံမှာ 'ပိုက်ကွန်တွင်းမှ အမျိုးသမီး' ဓာတ်ပုံ ဖြစ်၏။ ၎င်းရုပ်တုမှာ နိုရာအီလီယိုဖီယံဆု ရသည့် ရုပ်တု ဖြစ်သည်။ အပေါ်ဆုံး ပုံကြီးမှာ ကုလသမဂ္ဂအတွက် ထုလုပ် သည့် 'အမျိုးသမီးများ၏ ကမ္ဘာသည် ငြိမ်းချမ်းခြင်း ဖြစ်သည်" အမည်ရှိ ရုပ်တုကို ပြန်ရိုက် ထားသည့် ဓာတ်ပုံကြီး ဖြစ်၏။ သတ္တုပစ္စည်း တခုခု ချသံ ကြားလိုက်သဖြင့် မာရီယံ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ နိုရာက သံဂဟေဆက်ကလေးမှ မီးလျှံ ပြာပြာကလေးကို ငြိမ်းလိုက်၏။ လက်အိတ်ကို ဆွဲချွတ်သည်။ မျက်နှာဖုံးကို ပင့်တင်သည်။

"စောင့်နေရတာ အားနာစရာကြီး၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်လက်စနဲ့ ဖြစ်နေလို့ပါ မစ္စစပိုက်စာ"

မာရီယံ ဘာမှမပြောဘဲ နောက်မေးခွန်း အလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ဒန်နီ နေကောင်းရဲ့လားဟု မလွဲမသွေ မေးမည် ထင်၏။ သို့သော် မေးမလာပါ။

နိုရာက ခေါင်းစွပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ မည်းနေသည့် လက်ဖြင့် ပါးကို ထိသွားပြီး ပေကျံကုန်သည်။

"အလုပ်တွေက ပုံနေတာ၊ ဒီကိစ္စ ပေါ်လိုက်တော့ အားလုံး နှောင့်နှေးကုန်တယ်"

"ကျွန်မနဲ့က ခဏလေး ပြီးသွားမှာပါ"

အမှုထိန်း အရာရှိမကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ တမင် သရော်ပြီး ပြောတာလား ဟု အကဲခတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

"လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့'

ဟု ပြောပြောဆိုဆို နံရံမှ ခလုတ်တခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

တမုဟုတ်ချင်း ဘဏ္ဍာစိုး ရောက်လာသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မမလေး"

"လက်ဖက်ရည် သောက်မယ် ချားလ်စ်"

ချားလ်စ် ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ အခန်းထဲရှိ ကော်ဖီစားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး နေရာပေးသည်။

"ထိုင်ပါ မစ္စစပိုက်စာ"

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ နိုရာ စကားစသည်။

"ဒန်နီအကြောင်း ကျွန်မ ပြောရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

မာရီယံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ကော်ဖီစားပွဲပေါ်မှ စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းဆွဲရင်း-

"ကျွန်မ ဘယ်ကစ ပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ဒန်နီဟာ သိပ်ထူးခြားတဲ့ ကလေး တယောက်ပဲ"

ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် ပြောခြင်းလား၊ မကျေမနပ်နဲ့ ပြောခြင်းလား မာရီယံ မဝေခွဲတတ်။ သို့သော် သူပြောသည့် လေသံမှာ ညည်းညူသံ ပါနေသည်ဟု စိတ်ထဲက ထင်လိုက်၏။

"ကျွန်မတို့ စစ်ဆေးပြီးသလောက် ဆိုရင် ဒန်နီဟာ သိပ်ပြီး အသိဉာဏ်ထက်တဲ့ ကလေး၊ သိပ်လေးလေးနက်နက် တွေးတဲ့ ကလေး ဆိုတာ သိရတယ် မစ္စဟောဒင်"

နိုရာက မာရီယံစပိုက်စာကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

"ဟုတ်လား၊ ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပဲ"

"အံ့သြသွားတယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား"

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေါ့လေ၊ ဘယ်မိဘကမှ ကိုယ့်သားသမီးရဲ့ အရည်အသွေးကို မှန်မှန်ကန်ကန် တန်ဖိုးမဖြတ်ကြပါဘူး”

မာရီယံ ဘာမှ ပြန်မဆွေးနွေး။ ဂရုစိုက်သော မိဘများ သားသမီးအကြောင်း သိကြပါသည်ဟု တွေးရင်း-

“ဒန်နီ အိမ်မှာ နေပုံထိုင်ပုံကလေးတွေ အကြမ်းဖျင်း ပြောပြပါဦး၊ ဒန်နီရဲ့ ကျောင်းသူ ဘဝကိုတော့ ကျွန်မ လေ့လာပြီးပါပြီ”

နိုရာက မာရီယံကို အထူးအဆန်းလို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဆို မစ္စတာရန်ဒွဲ့ရဲ့ ကျောင်းကို ရောက်ခဲ့ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

မာရီယံ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒန်နီဟာ ကျောင်းမှာ လူချစ်လူခင် သိပ်ပေါတာ၊ ဆရာတွေရော ကလေးတွေပါ သူ့ကို အားလုံး ချစ်ကြတာပဲ”

မိန်းကလေးများ၏ သာမန်လှုပ်ရှားမှုများတွင် ဒန်နီ စိတ်မဝင်စားကြောင်းတော့ မာရီယံ ထည့်မပြောလိုက်။ ဒန်နီသည် ကျောင်းတွင် ခပ်အေးအေးကလေး နေသော်လည်း အပေါင်းအသင်းတော့ နည်းလေသည်။ တယောက်တည်း နေလေ့ရှိ၏။

ကပွဲများ၊ ညစာ့ခံပွဲများတွင်လည်း ရွယ်တူ၊ တန်းတူတွေကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသူများနှင့်သာ တွဲလေ့ရှိသည်။

“ခုလို ကြားရတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စစပိုက်စာ”

ချားလ်စ်ဝင်လာပြီးလက်ဖက်ရည်ထည့်ပေးတော့သူတို့စကားပြတ်နေကြသည်။ ချားလ်စ် ဦးညွှတ်ပြီး ထွက်သွားတော့မှ နိုရာ မာရီယံကို ကြည့်ပြီး-

“ကျွန်မတို့ ဘယ်က စကြမလဲ”

“ကြိုက်တဲ့ နေရာက စပါ၊ ဒန်နီအကြောင်း ပိုသိလေ သူ့ကို ကျွန်မတို့ ပိုပြီး အကူ အညီ ပေးနိုင်လေ ဖြစ်မှာပါ”

နိုရာ ခေါင်းညိတ်ပြီး-

“အိမ်မှာတော့ ဒန်နီဟာ သာမန်ရိုးရိုးကလေးတယောက်ပါပဲ၊ သူ မွေးကတည်းက ငှားထားတဲ့ ဆရာမနဲ့ ဂရုတစိုက် ထားခဲ့ပါတယ်၊ သူ တော်တော်လေး အရွယ်ရောက်လာမှ ဆရာမ ထွက်သွားတယ်လေ၊ ဒန်နီက သူ ကြီးလာပြီ၊

မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ထွက်ခွင့် ပြုလိုက်တယ်"

"ဒန်နီကိုယ်တိုင်က တောင်းဆိုတာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး တဲ့"

"ဆရာမ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း သူ့ကို ဘယ်သူ ကြည့်ပေးပါသလဲ မစ္စဟောဒင်"

"ဒန်နီဟာ အမြဲတမ်း ကိုယ်ထူကိုယ်ထ လုပ်ချင်တဲ့ ကလေးပါ၊ သူ့အဝတ်အစား ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ဖော်ကလေး ပိုင်အိုလက်က လုပ်ပေးပါတယ်၊ ဒါထက်ပိုပြီး သူ့အတွက် ဘာမှ မလိုပါဘူး"

"အပြင်ကို အထွက်များသလား၊ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက သူနဲ့ ရွယ်တူ မိန်းကလေး၊ ယောကျ်ားလေးတွေနဲ့ ပြောတာ"

နီရာ ခဏ စဉ်းစားသည်။

"ကျွန်မ စဉ်းစားမိသလောက်တော့ မရှိသလောက်ပဲ၊ တခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်မက သိပ်အလုပ်များတော့ မသိလိုက်တာတော့ ရှိချင် ရှိမှာပေါ့၊ သမီးကို ကျွန်မ လုံးဝ မချုပ်ချယ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်မအမေဟာ အပြင်ထွက်ရင် သိပ်အမေး အမြန်း ထူတာပဲ၊ ဒန်နီကို အဲဒီလို မဖြစ်စေရဘူး ဆိုပြီး ကျွန်မ သတိထားခဲ့ပါတယ်၊

တလောက သူ ဧည့်ခံပွဲတခုက ပြန်လာလို့တောင် သမီး ပျော်ခဲ့ရဲ့လားလို့ မေးလိုက်မိသေးတယ်၊ ပျော်ပါတယ် တဲ့၊ ဘာအစီအစဉ်တွေ ပါလဲ မေးတော့ ခါတိုင်းလိုပါပဲတဲ့၊ ကကြတယ်၊ ကစားကြတယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ သူ တခုပြောတာ ကျွန်မ မှတ်မိနေတယ်၊ 'ကစား နည်းတွေက ကလေးနည်းတွေ၊ သိပ်ပျင်းစရာ ကောင်းတာပဲ မေမေ" တဲ့၊ သူ ဘာကို ဆိုလို တယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ ကျွန်မလည်း သူ့အရွယ်တုန်းက ဒီအတိုင်း ခံစားဖူးတာကိုး"

"သူနဲ့ မစ္စတာ ရီကိုရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လိုပါလဲ မစ္စဟောဒင်"

နီရာက ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး အလောတကြီး လေသံဖြင့် ဖြေသည်၊

"ကောင်းပါတယ်"

သူ့အသံက သိပ်ပြီး မူမမှန်ချင်၊

"ရစ်ကီကို သူ သိပ်ခင်တယ်လေ၊ ကျွန်မ အပေါင်းအသင်းတွေကို သူ

ခင်တာချည်း ပါပဲလေ”

“အမျိုးသား အပေါင်းအသင်းတွေကို ပြောတာလား”

နီရာ ခဏကြောင်နေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်၊

“အင်း.. ဆိုပါတော့၊ ကျွန်မမှာ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေ မရှိလှပါဘူး၊ ကျွန်မ လုပ်ငန်းက မိန်းမတွေ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လုပ်ငန်းမှ မဟုတ်တာ"

“ဒန်နီဟာ မစ္စတာ ရီကိုကို စိတ်ကစားနေတယ်လို့ မစ္စဟေဒင် မထင်ဘူးလား”

ခဏ တွေသွားပြန်သည်၊

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒန်နီဟာ အမျိုးသားတွေကို ပိုပြီး ခင်တတ်တယ်၊ ကျွန်မ ရဲ့ဒုတိယအိမ်ထောင် ဆိုရင်လည်း သူ အသည်းစွဲပဲလေ၊ ကျွန်မတို့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲကြပြီး အိမ်ကို ရစ်ကီ ရောက်လာတော့ သူ အစားထိုးတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေတယောက် လို အားကိုး ခင်တွယ်မှုမျိုးပါ”

မာရီယံ ခေါင်းညိတ်သည်၊ နီရာ စကားဆက်၏။

“ဒန်နီ ရှစ်နှစ်သမီးမှာ သူ့အဖေ ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ အဲဒီမှာ သူ တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်၊ ဘာကြောင့် လာမတွေ့တော့တဲ့ အကြောင်း ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြရတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်မလည်း အံ့ဩနေတယ်၊ ဘာကြောင့် မစ္စတာကေရီက သူ့သမီးကို ဆက်မတွေ့တော့တာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာတော့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မအထင် ပြောရ ရင်တော့ သူ အရက်အလွန်အကျွံ သောက်ပြီး အရက်ကျေးကျွန် ဖြစ်သွားတာကြောင့်ပဲ ထင်တယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ကွဲတာလည်း အရက်ကြောင့်ပဲ၊ ကွဲပြီး ပိုဆိုးလာတယ် ကြားတယ်၊ လာဂျိုလာမှာ မော်တော်တစင်းနဲ့ အထိန်းအကွပ်မရှိဘဲ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သောက်တော့တာ ပဲတဲ့၊ ဒီတော့ သမီးရှိတဲ့ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ကိုတောင် လာဖို့ မလွယ်တဲ့ဘဝ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဪ... ဒန်နီကို ဘယ်လို ပြောပြထားလဲ”

“အဖေက အလုပ် သိပ်များလို့ မလာနိုင်တာလို့ပဲ ပြောထားရတာပေါ့၊ ဒါထက် ပိုပြီး ကျွန်မ ဘာပြောနိုင်မှာလဲ”

“ဒန်နီက သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေး ဒါမှမဟုတ် ယောက်ျားလေး တယောက် အကြောင်းများ ပြောဖူးလား”

နီရာ ခေါင်းယမ်းသည်။

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အမျိုးသားကြီးထဲကကော”

နီရာ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ဖြူစပြုလာသည်ဟု မာရီယာ ထင်လိုက်၏။

“ရှင် ဘာကို ဦးတည်နေတာလဲ မစ္စ စပိုက်စာ”

မာရီယံက သူ့ကို ခပ်အေးအေး ကြည့်ပြီး-

“ဒန်နီနဲ့ လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ ကျွန်မ လေ့လာ နေတာပါ”

ခုမှ နီရာ့မျက်နှာ လုံးဝ သွေးဆုတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရှင်... ရှင် ဆိုလိုတာက”

မာရီယံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ နီရာ ခဏငြိမ်နေ၏။

“ဘုရား၊ ဘုရား ဒါဖြင့် သူ့မှာ... သူ့မှာ...”

“မရှိပါဘူး၊ ကိုယ်ဝန်တော့ မရှိသေးဘူး”

နီရာ သက်ပြင်းချသည်။ ကြိုးစားပြီး ပြုံးသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ရှင်... တော်ပါသေးရဲ့”

အမျိုးသမီး၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည် ဝေ့လာသည်ကို မာရီယံ သတိထားမိလိုက်၏။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကရုဏာ သက်လိုက်မိ၏။

“မစ္စတာရီကိုနဲ့လို့ မထင်ဘူးလား”

နီရာက လေသံပြတ်နှင့် ‘မဖြစ်နိုင်ဘူး' ဟု ပြောပြီးမှ-

“ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ၊ ဘယ်လိုမှ မထင်တတ်ဘူးလို့ ပြောတာပါ။ သမီး အကြောင်း ကြားရတာက ရင်တုန်စရာ ကောင်းလိုက်တာရှင်’

“ဒါပေ့ါလေ”

နိုရာ့အသံ ပုံမှန်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

"သားသမီးတွေက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ကြီးထွားလွယ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိဘတွေ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကြတာချည်းပါပဲ"

'အင်း... သိပ်တော့ မဆိုးဘူး' ဟု မာရီယံ တွေးလိုက်သည်။ ဒေါသူပုန်ထခြင်း မရှိ။ ဆောက်တည်ရာမရ ရမ်းကားခြင်း မရှိဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ခံယူလေသည်။

"သူနဲ့ မစ္စတာရီကို ခဏခဏ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ချိန် ရှိလား"

"ရှိမှာပဲ၊ သူက ဒီမှာ နေတာကိုး'

"ဒါပေမဲ့ မစ္စဟောဒင် လုံးဝ မရိပ်မိဘူး ဟုတ်လား"

"လုံးဝ မရိပ်မိပါဘူး၊ နည်းနည်းမှ သံသယ မဖြစ်မိပါဘူး"

မာရီယံစပိုက်စာကို ဖျတ်ခနဲ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်ပြီး-

"ဒန်နီ॰॰॰ ဒန်နီက ဘာပြောလို့လဲ ဟင်"

မာရီယံ ခေါင်းခါပြီး-

"ဒန်နီကို ဘာမှ မေးလို့မရဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ လုပ်ရ ကိုင်ရ ခက်နေတာပေါ့။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုံးဝ နှုတ်ပိတ်နေတယ်"

သည်တော့မှ နိုရာ့မျက်နှာတွင် သွေးရောင်ကလေး ပြန်တက်လာသည်။

"လက်ဖက်ရည် ထပ်ယူပါဦး မစ္စစပိုက်စာ'

အသံကလည်း ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ဖြစ်လာ၏။

"ကျွန်မ တော်ပါပြီရှင်"

နိုရာက သူ့ခွက်ကို လက်ဖက်ရည် ထပ်ဖြည့်ရင်း မေးသည်။

"ဒန်နီကို သူတို့ ဘယ်လို စီစဉ်ကြမလဲ ဟင်"

"မပြောနိုင်ဘူး မစ္စဟောဒင်၊ အဲဒါက တရားရုံးပေါ်မှာ လုံးလုံးတည်ပါတယ်။ ခုလောလောဆယ်တော့ ကာလီဖိုးနီးယားမြောက်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ စိတ်ရောဂါ လေ့လာရေးဌာနကိုပို့ဖို့ အလားအလာ ရှိနေတယ်၊ ကျွန်မတို့ဆီမှာ ဆရာဝန်က သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မှတ်ချက် မပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်လေ"

“ဒန်နီက စိတ်မနှံ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ"

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒန်နီမှာ စိတ်ရောဂါ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက လူတယောက်ကို သတ်ထားတယ်လေ၊ လူသတ်တဲ့ လူတိုင်းဟာ စိတ်အနေ ချို့ယွင်းတတ်တယ် ဆိုတဲ့ အခြေခံ နဲ့ ကျွန်မတို့ လေ့လာမှာပါ"

“ဒါကတော့ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မသာ ရှူးချင် ရှူးမယ်၊ ဒန်နီ ဘယ်တော့ မှ မရူးဘူး”

သည်အထိ မဆွေးနွေးသင့်ဟု မာရီယံ တွေးလိုက်မိသည်။

“ဒါဆို ကျွန်မ ကြိုက်တဲ့ ဆရာဝန် ပို့ပေးလို့ ရမလား”

“ရရမှာပေါ့၊ ဒီအခွင့်အရေး ရှိရမှာပေါ့၊ အဲဒါဆို ပိုကောင်းလာနိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဆရာဝန်နဲ့ ကိုယ် ဆိုတော့ ဒန်နီ ပြောချင် ပြောလာနိုင်တယ်”

နီရာ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ချလိုက်သည်။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲ ပြီးသွားပြီဟု မာရီယံ နားလည်လိုက်၏။

“နောက်ထပ် ဘာများ သိချင်ပါသေးလဲ မစ္စစပိုက်စာ”

မာရီယံ ခေါင်းယမ်းပြီး-

“မရှိတော့ပါဘူး မစ္စဟောဒင်၊ အဲ... တခု ကူညီပါဦး၊ ကျွန်မ ဒန်နီအခန်းကို ကြည့်ပါရစေ”

နီရာက ခေါင်းညိတ်ပြီး-

“ရပါတယ်၊ ချားလ်စ်ကို ကျွန်မ ပို့ခိုင်းပေးပါ့မယ်”

ကျောက်သားလှေကားကြီးကို ကျွေ့ကာ ပတ်ကာနှင့် ဘဏ္ဍာစိုးကြီး နောက်မှ မာရီယံ လိုက်သွားသည်။

“ကလေးမလေး ဘယ်လိုများ နေပါလဲ မမလေး”

ချားလ်စ်က သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့် ကြည့်ပြီး မာရီယံကို မေးသည်။

“အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်”

အခန်းတခန်းရှေ့အရောက်တွင် ချားလ်စ်က ရပ်ပြီး-

“ဒါ ကလေးအခန်းပါပဲ ခင်ဗျာ”

ချားလ်စ်က တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ မာရီယံ လှမ်းဝင်သွား၏။ အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် နံရံမှ အိမ်တွင်းပြော တယ်လီဖုန်းခွက်မှ နိုရာ့အသံ ထွက်လာသည်။

"ချားလ်စ်"

"ဟုတ်ကဲ့... မမလေး"

"မစ္စစပိုက်စာကို ဒန်နီအခန်း ပြဖို့ ပိုင်အိုလက်နဲ့ ထားခဲ့၊ ချားလ်စ်ကို ခိုင်းစရာ ရှိတယ်"

"ဟုတ်တဲ့ ခင်ဗျ"

ဘဏ္ဍာစိုးကြီး အခန်းဝ မရောက်ခင် အမည်းမကလေး တယောက် တံခါးဝတွင် ပေါ်လာသည်။

"မမလေး ပြောတာ နင် ကြားတယ် မဟုတ်လား"

ကောင်မလေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး-

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

ချားလ်စ်က တချက် ဦးညွှတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ကောင်မလေး ဝင်လာပြီး တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ခဲ့သည်။

မာရီယံက အခန်းလယ်တွင် ရပ်ပြီး ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်နေသည်။ အလွန် လှသည့် အခန်း ဖြစ်၏။ ခုတင်ထားသည့် နေရာကို အနည်းငယ် မြှင့်ထားသည်။ တဖက်နံရံ တွင် ရုပ်မြင်သံကြားစင်၊ ရေဒီယိုနှင့် ကက်ဆက်များ စီလျက်၊ ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် အဝေးထိန်း ခလုတ်များ တပ်ဆင်ထားသည်။

ခန်းဆီးတွေက အဝါရောင် လင်းလင်း။ အိပ်ရာခင်းနှင့် တရောင်တည်း။ ပြတင်းပေါက် နားတွင် စားပွဲတလုံး ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် လက်နှိပ်စက်ကလေး တလုံး တင်ထား၏။ ဘေးတွင် စာအုပ်အချို့၊ အလှပြင် မှန်တင်ခုံနှင့် အဝတ်ဗီရိုတလုံးလည်း ရှိ၏။

မာရီယံ ကောင်မလေးဘက် လှည့်ပြီး-

"ဒန်နီက နံရံပေါ်မှာ ပုံတွေ မချိတ်ဘူးလား"

ပိုင်အိုလက်က ခေါင်းယမ်းပြပြီး-

"မချိတ်ဘူး မမ၊ သူ ဒါမျိုး လုံးလုံး ဝါသနာ မပါဘူး"

"ဒီဘက်က ဘာလဲ"

မာရီယံက နံရံတဖက်မှ တံခါးနှစ်ရွက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မေးလိုက်သည်။

"အဲဒါက နံရံမြှုပ် အဝတ်ဗီရိုပါ။ ဟိုဘက်တံခါးက ရေချိုးခန်းတံခါးပါရှင့်"

အဝတ်ဗီရိုကို မာရီယံ ဆွဲဖွင့်သည်။ တံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် အတွင်းမှ မီးလုံး လင်းလာ၏။ ခေါက်ထားသည့် အဝတ်တွေ၊ ချိတ်ထားသည့် အဝတ်တွေ အားလုံး စီစီညီညီ။ တံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ မီးခလုတ် ဖြောက်ခနဲ ပိတ်သွားသံ ကြားလိုက်ရ၏။

"မစ္စဒန်နီရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာ ထားသလဲ"

"ဟိုဗီရိုထဲမှာ ထားပါတယ်"

ကောင်မလေး ပြောသည့် ဗီရိုအံဆွဲတခုကို ဆွဲကြည့်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါတွေ၊ ခြေအိတ်တွေ အထပ်လိုက်၊ အထပ်လိုက်။ သူ့အကန့်နှင့် သူ။ နောက်အံဆွဲတခုကို ဆွဲဖွင့် ကြည့်ပြန်သည်။ ဘရာစီယာတွေ၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေ သူ့နေရာနှင့် သူ။

စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အံဆွဲတခုကို ဆွဲကြည့်သည်။ စာရေးကိရိယာတွေ ထားပုံကလည်း စနစ်တကျ။ အခြား မြီးကောင်ပေါက်တွေလို ပစ်စလက်ခတ် အနေအထိုင်မျိုး တချက်မှ မတွေ့ရ။ ကလေးတယောက်၏အခန်းနှင့် မတူအောင်ပင် သေသပ် ရှင်းသန့် နေသည်။

ပိုင်အိုလက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မာရီယံ မေးလိုက်သည်။

"အခန်းက ဒီလိုပဲ အမြဲ ရှင်းနေတာပဲလား'

ကောင်မလေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး-

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ မမလေး ဒန်နီက ဒီလိုပဲ အမြဲတမ်းနေတတ်ပါတယ်၊ သူ့ပစ္စည်းတွေကိုဒီလိုပဲ ထားတတ်ပါတယ်"

အံဆွဲတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

"ဒီအထဲမှာ ဘာတွေ ထားလဲ"

"အဲဒီ အံဆွဲတွေကိုတော့ အမြဲတမ်း သော့ခတ်ထားပါတယ်။ မမလေး ဒန်နီက အထဲမှာ သူ့ရဲ့ရတနာတွေ ရှိတယ်လို့ ပြောတတ်ပါတယ် ရှင်"

“မင်းမှာ သော့ရှိလား”

ကောင်မလေး ခေါင်းခါပြသည်။

“သူ့အမေဆီမှာ ရှိလား”

“မရှိပါဘူး မမ၊ မမလေး ဒန်နီက သော့တွဲကို သူ့ဘာသာသူ သိမ်းပါတယ်”

“ဘယ်မှာ ထားလဲ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

ကောင်မလေးက မာရီယံကို ခဏ တွေကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခဏ ပေးပါလား”

ကောင်မလေးက ချီတုံချတုံဖြင့်-

“မမလေး ဒန်နီက သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး မမ”

မာရီယံက ပြုံးပြီး-

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါဆိုလည်း သူ့အမေကို သွားပြောလေ”

ကောင်မလေး ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေပုံ ရ၏။

ပြီးမှ ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက် လျှောက်သွားပြီး လက်နှိုက်လိုက်သည်။ လက်ပြန်နုတ်လိုက်တော့ သော့တွဲတတွဲ ပါလာသည်။ သော့တွဲကိုမာရီယံဆီ ယူလာပေးသည်။

အံဆွဲတွေကို တခုပြီးတခု ဖွင့်သည်။ ဓာတ်ပုံမျိုးစုံ သိမ်းသည့် အံဆွဲများ ဖြစ်၏။ ဒန်နီသည် အခြား ဆယ်ကျော်သက်များနည်းတူ ဓာတ်ပုံကိုတော့ ဝါသနာပါရှာသည်။ သို့သော် သူများတွေလို နံရံတွင် မကပ်ဘဲ အံဆွဲထဲတွင် သိမ်းသည်။

ဓာတ်ပုံတွေကို ခပ်သွက်သွက်ကြည့်သည်။သူ့အဖေ စစ်ဝတ်စုံနှင့် ရိုက်ထားသည့် ပုံတွေလည်း အများအပြား ပါ၏။ မအေ့ပုံတွေလည်း အများကြီး။ လိုက်ဖ်မဂ္ဂဇင်းမှ နိုရာ၏ မျက်နှာဖုံး ပုံကြီးကိုလည်း ဖြတ်ထားသည်။ သူတယောက်တည်း ပုံတွေ၊ မိသားစုနှင့် ရိုက်ထား သည့် ပုံတွေလည်း အများကြီး။ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်တွင် ရိုက်ထားသည့် ပုံတွေလည်း ပါ၏။

ဒုတိယအံဆွဲမှာ သတင်းစာ မဂ္ဂဇင်းများမှ ဖြတ်ထားသည့် သူ့အမေ

ဓာတ်ပုံများ၊ ဆောင်းပါးများ၊ ထားသိုပုံမှာ စနစ်တကျ။ ရက်စွဲအလိုက် စဉ်ထားသည်။ မအေ့ ကိုယ်ရေး ရာဇဝင်ကို သက္ကရာဇ်အလိုက် မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တတိယအံဆွဲကလည်း ဒုတိယ အံဆွဲအတိုင်းပင်။ သို့သော် ဖအေ့အကြောင်း သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေ ပိုများသည်။ ဘယ်လောက်များ အချိန်ယူပြီး အပင်ပန်းခံထားသည် မသိ၊ အများအားဖြင့် သူ မမွေးခင် သူ့အဖေ ပုံတွေ၊ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေ။

အောက်ဆုံးအံဆွဲက ကစားစရာ အဟောင်းများ၊ အကျိုးအပဲ့များဖြင့် ပြည့်ကျပ် နေ၏။ သိုးမွေး ဝက်ဝံရုပ်ကလေးမှာ မျက်လုံးတဖက် မရှိတော့။ သားရေဖာ ငယ်ငယ်လေး တလုံးကို ထုတ်ယူကြည့်လိုက်သည်။

အထဲတွင် ရှစ်လက်မ ဆယ့်လေးလက်မ ဓာတ်ပုံတပုံ။ အလွန်ချောသည့် လူရွယ် တယောက်၏ အပြုံးမျက်နှာပုံ။ ထောင့်နားတွင် မင်နက်ဖြင့် အချစ်ကလေးအတွက်ဟု ကန့်လန့်ဖြတ် ရေးထားသည်။ ရစ်ကီဟု လက်မှတ်ထိုးထား၏။

ဓာတ်ပုံကို သေသေချာချာ လှေ့လာဖို့ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံအောက်မှ သံဘူး သေးသေးကလေး ထွက်ကျလာသည်။ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ မလိုပါ။ အမေရိကန် မြီးကောင်ပေါက်တို့ လက်စွဲပစ္စည်းကလေး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဈေးပေါပေါနှင့် ဝယ်နိုင်သည်။ စက်ထဲ သို့ ဆယ့်ငါးဆင့် ထည့်လိုက်လျှင် ချက်ချင်း ထွက်ကျ လာသည်။ ဆိုင်တိုင်းတွင် ရောင်းသည်။

အခန်း (၉)

ဒန်နီ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဆယ်လီ ဂျန်နင်း မော့ကြည့်လိုက်၏။

"ကဲ... ထိုင်၊၊၊ ဒန်နီ"

စီးကရက်ဘူးကို ရှေ့တိုးပေးလိုက်၏။

"ဒီနေ့ တို့ ခဏပဲ အချိန်ရမယ်၊ ကိုယ် အစီရင်ခံစာ တစောင် ရေးစရာ ရှိတယ် ဒန်နီ"

ဒန်နီ စီးကရက်တလိပ် ထုတ်ပြီး မီးညှိသည်။

စိတ်ဆရာဝန်မ ရေးခြစ်နေသည်ကို ဒန်နီ ထိုင်ကြည့်နေ၏။ ခဏကြာတော့ ပျင်းလာသဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ညနေ စောင်းနေပြီ။

ညနေစောင်းပြီဖြစ်၍ နေရောင်ခြည်သည် လိမ္မော်ရောင်သို့ ပြောင်းနေ၏။ ရုတ်တရက် အပြင်လောကကို တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်လာသည်။ ပျင်းတိပျင်းတွဲနှင့် ဒီနေ့ ဘာနေ့ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဘာနေ့မှန်း မသိတော့။ အချိန်ကို မှတ်သားခြင်း မပြုမိတော့ဘူးလေ။ နံရံမှ ပြက္ခဒိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ပါလား။ စနေနေ့က ဒီကို ရောက်ခဲ့တာ ဆိုတော့ ဒီနေ့ဟာ ငါးရက်မြောက်နေ့ပေါ့။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အနေအထား ပြောင်းထိုင် လိုက်သည်။ စောင့်နေရသည့် အချိန်ကို ကမ္ဘာအသ်ချေ ကြာသည် ထင်နေ၏။

ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်ကျယ် ပြန့်လိုက်ပါသလဲ။ အပြင်မှာဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ၊ ဒီအချိန်ဆို လမ်းတွေပေါ်မှာ လူတွေ စည်ကားနေပြီပေါ့။

အပြင်ကို မြင်တွေ့ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာ၏။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်ပါ။ ဘယ်အခန်းကမှ အပြင်သို့ လှမ်းမမြင်ရပါ။ ပြတင်းပေါက်တွေက ခပ်သေးသေးလေး တွေ၊ ပြီးတော့ အမြင့်ကြီးမှာရယ်။

မစ္စဂျန်နင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကုန်းရေးနေဆဲ။ မျက်ခုံးကို ရှုံ့ပြီး အပြင်း အထန် စဉ်းစားရင်း ရေးချနေပုံ။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိုင်စောင့်ရမှာပါလိမ့်။ ကောင်းကင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ လိမ္မော်ရောင် တိမ်တိုက်တခု ဟိုးအမြင့်ကြီးတွင် ရွေ့လျားနေ၏။ လွတ်လပ်ကျယ်ပြန့်လှသော လောကကို တမ်းတမဆုံး နိုင်ဘဲ တသသ အောက်မေ့လာသည်။

★★★

ကောင်လေးတယောက်က သူ့ကို ပြုံးပြသဖြင့် ဒန်နီ ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဒါကို ရစ်ကီ မြင်သွားပြီး ဒေါပွသည်။

"ဒီခွေးကောင်လေးတွေကို သောက်ဂရုမစိုက်ပါနဲ့လို့ ပြောနေတယ်"

ဒန်နီက ဘာမှ နားမလည်သည့် မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ ရစ်ကီ ပိုပြီး ဒေါပွသွား၏။ သည်လိုအခါတွင် သူ့အမေနှင့် ပိုတူသည်ဟု ထင်လိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လဲ၊ ကောင်လေး ကြည့်ရတာ အေးအေးဆေးဆေး ပုံစံမျိုးပဲ"

"ညည်း မသိပါဘူး ဒန်နီ၊ လူဆိုးကလေးတွေဗျား၊ ညည်းတို့အရွယ်တွေကို အယုံ သွင်းပြီးတော့ ညည်းကို ကလေးလို့ သဘောထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နားလည်လား"

ဒန်နီက ခပ်ရှင်ရှင် ပြုံးလိုက်သည်။

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ရစ်ကီ"

ရစ်ကီ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ဒန်နီက အဖြူရောင် ရေကူးဝတ်စုံနှင့်။ ရစ်ကီ မျက်နှာ ရဲသွားသည်။ ဘာကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို ဒန်နီ သိနေသည်။ သည်မျက်လုံး များဖြင့် သူ့ကို ကြည့်သည့် အကြိမ်ပေါင်းများပြီ။ ဒါကိုလည်း ဒန်နီ သိ၏။

"ပြောလေ ရစ်ကီ၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းက ကလေးနဲ့ မတူတော့လို့ပေါ့၊ မင်းက ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးနဲ့ မတူတော့လို့ပေါ့"

ရစ်ကီ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြန်ပြောသည်။

"ဒါဆို ဒန်နီ ဘယ်အရွယ်နဲ့ တူနေပြီလဲ ရစ်ကီ'

သူ့မျက်လုံးတွေ ဒန်နီဆီ ရောက်လာကြပြန်သည်။

"မင်းက ဆယ့်ခုနစ်နှစ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက် ထင်နေရပြီ ဒန်နီ"

ဒန်နီ ပြုံးသည်။ စောစောက ကောင်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ဒါမှ သူ ပိုပြီး ဒေါပွလာမည်ကို ဒန်နီ သိသည်လေ။ ထိုစဉ်တွင် ဒန်နီအမေ ရောက်လာခြင်း

ဖြစ်၏။

"သေတော့မှာပဲကွာ၊ ရစ်ကီရေ... စကာစီက ကိုယ့်ကို ဟိုစာချုပ်တွေ လက်မှတ်ထိုးဖို့ မီရာ လေယာဉ်နဲ့ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ချက်ချင်း ပြန်ခဲ့ပါတဲ့"

"ဟင်... ဒါဆို သွားရမှာပေါ့"

"သွားရမှာပေါ့"

တိုနီရီကိုက ကမန်းကတန်း ထပြီး-

"ဒါဆို အထုပ်အပိုးတွေ သွားပြင်မယ်လေ"

"ဟင့်အင်း... မလိုဘူး ရစ်ကီ၊ ကိုယ် တယောက်တည်း လစ်မယ်။ မနက်ဖြန် နေ့လယ် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ မင်းနဲ့ ဒန်နီနဲ့ နေခဲ့"

"ဒါဆို လေယာဉ်ပျံကွင်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ"

"သမီးရော လိုက်မယ် မေမေနော်"

လေယာဉ်ပျံ ထွက်သွားပြီး ကွင်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ လက်ဆောင်ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်တဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များအတွက် အပေါစား ကျောက်မျက်ရတနာမှအစ လယ်သမားဝတ်စုံအထိ အားလုံး ရနိုင်သည့် ဆိုင်။ ဒန်နီက ပြတင်းပေါက်တွင် ချိတ်ထားသည့် စကတ်တွေကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

"လိုချင်လို့လား"

တိုနီရီကိုက မေးသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။ တိုနီက စကတ် တထည်၊ ဘလောက်စ် တထည် ဝယ်ပေးသည်။ ညစာ စားတော့ ဒန်နီ ထုတ်ဝတ်လာသည်။ ဆံပင်တွေက ပခုံးပေါ် ဝဲလျက်။ တိုနီ မျက်လုံး ပြူးသွား၏။

"မလှဘူးလား"

"လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့..."

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ"

"မင်းအမေက သဘောကျပါ့မလား"

ဒန်နီက ရယ်သည်။

"မေမေကတော့ ဘယ်ကြိုက်မလဲ၊ သူက ဒန်နီကို ဂါဝန် ချွတ်စေချင်တာမှ မဟုတ် ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒန်နီ ကြီးမလာအောင် သူ ဘာနဲ့မှ လုပ်လို့ မရပါဘူး"

ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်တော့ စားပွဲထိုးက ဒန်နီကို အရွယ်ရောက် အမျိုးသမီးလို ဆက်ဆံသည်။ ဘယ်လို ယမကာ သုံးဆောင်ပါမည်လဲဟု မေးသည်။

တီးဝိုင်းမှ ဂီတသံစုံ မြူးကြွလာတော့ ဒန်နီ ကချင်သည် ဆိုသဖြင့် တိုနီ အလိုလိုက် ရပြန်သည်။ ဒန်နီစိတ်ထဲတွင် ကနေသည်ဟု မထင်ဘဲ အိပ်မက်ထဲမှာ လွင့်မျောနေသည်ဟု ခံစားနေရ၏။ ကျောင်းမှာ ကောင်လေးတွေနှင့် တွဲကရသည်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်ပါကလား။ သူ့ကိုယ်နံ့ကိုလည်း ဒန်နီ သဘောကျနေ၏။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း သူ့မျက်နှာဆီမှ ပျံ့လွင့်လာသည့် ဝီစကီနံ့ကိုလည်း နှစ်သက်သည်။ တင်းတင်းဖက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ က,ရင်း အတင်းတိုးဝင်သည်။ သိုင်းဖက်ထားသည့် သူ့လက်မောင်း လက်ဖျံများ၏ ခွန်အားကိုလည်း ဒန်နီ သဘောကျသည်။

သက်ပြင်းကလေး တချက် ခိုးချလိုက်ပြီး မြူးမြူးကြွကြွ ကနေသည်။ တိုနီ ခြေလှမ်း တချက် မှားသွား၏။ စိတ်တိုမာန်တို ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး ဒန်နီကို ရင်ခွင်ထဲမှ အသာဖယ်ကာ "တော်ရောပေါ့ကွာ၊ ထိုင်ကြရအောင်' ဟု ဆိုသည်။

ဒန်နီ သူ့နောက်မှ အသာကလေး ပြန်လိုက်သွားသည်။ စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်ပြီး တိုနီ အရက်တခွက် ထပ်မှာသည်။ ပြီးတော့ ခပ်လောလော သောက်သည်။ စကားမှု မပြော။

ခဏကြာမှ ဒန်နီက-

"မရှက်ပါနဲ့ ရစ်ကီရဲ့ မေမေနဲ့ ကတဲ့အခါလည်း ရစ်ကီ မှားတဲ့အခါ မှားတာပဲ"

တိုနီက ဒန်နီကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

"ကိုယ် တခါတလေ စဉ်းစားတယ်၊ မင်း မသိတာ ဒီလောကကြီးမှာ ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လားလို့"

"ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါဆို ဒန်နီ တကယ် လူကြီးဖြစ်ပြီပေါ့... ဟုတ်လား"

သူ့မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ နာရီကို တချက် ငုံ့ကြည့်ပြီး-

“ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးပြီ၊ မင်း အိပ်ချိန်ပဲ”

ဒန်နီ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်မှ ညဥ့်၏ အသံ ဗလံများကို နားစွင့်နေသည်။ ညငှက်ကလေးများ၏ တေးသံသာကို သဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။ အုန်းပင်တွေကို လေတိုးသံနှင့် ပုရစ်အော်သံများကိုလည်း သတိထားမိသည်။

သူ့အခန်းထဲမှ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားရ၏။ ခဏကြာတော့ ပြန်ငြိမ်သွားသည်။ အိပ်ရာထဲမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်၏။ ညော့ခန်းကို ဖြတ်ပြီး သူ့အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အခန်းဝတွင် ခဏတွေရပ်နေ၏။ အတွင်းမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ တံခါးကို အသာဖွင့် ပြီး ဝင်သွားသည်။ အမေ့အခန်းဆီသို့ ကူးသည့် တံခါးကို အမှောင်ထဲတွင် မြင်ရ၏။

သူ့ခုတင်ဘက် မျက်နှာမူပြီး ဒန်နီ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မေမေ ဆက်တာ မဟုတ်လား”

သူက ခင်းဖုံးလွှာကို ကမန်းကတန်း ဆွဲတင်ရင်း-

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန် ပြန်ရောက်မယ့် အကြောင်း ပြောတာ”

ရှေ့တိုးသွားပြီး သူ့ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရစ်ကီကို လှမ်းထောက်တာ၊ တော်သေးတာပေါ့နော်၊ ရစ်ကီ အခန်းထဲမှာ ရှိနေလို့”

“ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ကိုယ် လုပ်ချင်တာ လုပ်မှာပဲ”

“ဒါပေါ့၊ ဒီလိုမှပေါ့”

“ကဲ... မင်း သွားတော့လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မအိပ်ချင်သေးလို့”

“အို... မအိပ်ချင်တာနဲ့ ဒီမှာ လာနေလို့ တော်မလား ဒန်နီ၊ ကိုယ်က အိပ်ရာဝင်နေပြီးသား”

“သိသားပဲ”

တိုနီ အလန့်တကြား ထထိုင်သည်။

သူ လှုပ်ရှားလိုက်သဖြင့် ရင်အုပ်နှင့် လက်မောင်းကြွက်သားတွေ လှိုင်းထသွားသည်ကိုအလင်းရောင် ရေးရေးတွင် မြင်လိုက်ရ၏။

“နေ့ခင်းက ဟိုကောင်လေးကို ဒန်နီ ပြုံးပြတာ ရစ်ကီ မနာလိုဖြစ်ပြီး စိတ်တိုနေ တယ် မဟုတ်လား”

“တော်တော့ ဒန်နီ၊ သွားတော့… မဟုတ်တရုတ်တွေ”

“ဒန်နီ ကလေး မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ရစ်ကီ ဒါ ကလေးလားလို့”

“သွားစမ်း ဒန်နီ၊ သွားဆို”

“ဘာလို့ ဒါလောက် ကြောက်နေရတာလဲ၊ မေမေ မသိစေရပါဘူး ရစ်ကီရဲ့”

★★★

“ဒန်နီ၊ ဒန်နီ”

မစ္စဂျန်နင်း ခေါ်သံကြောင့် ဒန်နီ လန့်သွားသည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ မစ္စဂျန်နင်း”

ငွေရောင်ဆံပင်များပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာတွေ ဒီလောက် စဉ်းစားနေတာလဲကွယ်"

ပါးတွေ၊ နားတွေပူထူသွားသည်ကိုဒန်နီကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သတိထားလိုက်မိ၏။

“ဪ... ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာပါ၊ အပြင်မှာဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲလို့”

ဆယ်လီဂျန်နင်းက ဒန်နီကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်လုံးများက သူ့ရင်ထဲကို ထိုးဖောက် မြင်နိုင်စွမ်းသည်ဟု ဒန်နီ ထင်လိုက်သည်။ ပါးတွေ နားတွေ ရှိန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဒီအထဲမှာ နေရတာ များတော့ မစ္စဂျန်နင်းလည်း ဒန်နီလိုပဲ တွေးမိမှာပါနော်”

ဆယ်လီဂျန်နင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါပေမဲ့ တမျိုးပေါ့လေ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့”

“ဒန်နီလည်း ဒီမှာ အကြာကြီး နေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တပတ်ပြီးရင် အိမ်ပြန် ရမှာပါနော်”

“မင်း အဲဒီအတိုင်း ယုံနေလားဟင် ဒန်နီ”

ဒန်နီ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သံသယစိတ်တွေ ဝင်လာသည်။

“သူတို့တတွေက ဒီလိုပဲ ပြောနေကြတယ်လေ”

“ဘယ်သူတွေလဲ၊ မင်းရဲ့မိဘတွေလား”

ဒန်နီ ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“တရားရုံးမှာ တရားသူကြီး ပြောတာ မင်း ခေါင်းထဲ သိပ်မဝင်ဘူး ထင်တယ် ဒန်နီ၊ တကယ်တော့ ကိစ္စအားလုံးဟာ မင်း မိဘတွေအပေါ်မှာ မတည်ဘူး၊ တရားသူကြီးက ဆုံးဖြတ် ရမှာ၊ သူ့အနေနဲ့ မင်းကို ဒီနေရာမှာ အကြာကြီး ဆက်ထားနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကို စိတ်ရောဂါ ရှာဖွေရေးစခန်းကို ပို့ချင်လည်း ပို့နိုင်သေးတယ်၊ မင်းအတွက် ဘယ်လမ်း အကောင်းဆုံးလဲ ဆိုတာ သူက ရွေးပေးမှာ ဒန်နီ”

“သူ ကျွန်မကို ဆက်မထားနိုင်ပါဘူး”

ဒန်နီ ပြန်ပက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ ဒန်နီ၊ နေရမယ့်အကြောင်း ရှိလို့ ဒီကို ရောက်နေတာ မဟုတ်လား”

ဒန်နီ ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ဂျစ်ကန်ကန် ပြောသည်။

“ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တမင်တကာ လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အဲဒီလောက်နဲ့ တရားသူကြီးက မင်းကို အိမ်ပြန်ခွင့် ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဒီကို ရောက်လာတဲ့ ကလေးတိုင်း မင်းလိုချည်းပဲ ပြောတတ်ကြတယ်လေ”

မစ္စဂျန်နင်း စီးကရက် မီးညှိပြီး-

“မင်းအနေနဲ့ တရားသူကြီးကို လုပ်ရပ်နဲ့ ပြဖို့ လိုတယ်ကွဲ့၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဘယ်သူ့ ကိုမှ ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူး ဆိုတာ တရားသူကြီး ယုံဖို့

လိုတယ်လေ"

စာရွက်တွေကို ရှေ့တွင် ဖြန့်ချပြီး-

"ဒီကို အကြိမ်ကြိမ် ရောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးတယောက် အကြောင်း အစီရင် ခံစာရေးနေတာ၊ ဒီတခါ တရားသူကြီးက သူ့ကို ပို့ပစ်လိမ့်မယ်၊ သူက ယုံကြည်ရလောက် အောင် နေထိုင်မှု မပြနိုင်ဘူးလေ"

ဆယ်လီဂျန်နင်းက ဒန်နီကို ကြည့်နေပြီးမှ-

"မင်း သူ့ကို သိမှာပေါ့၊ မင်းနဲ့ အခန်းချင်း ကပ်လျက်လေ"

"ဆီလ်ဗီယာ့ကို ပြောတာလားဟင်"

ဆယ်လီ ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဟင်... ဘာပြုလို့ပါလိမ့်၊ သူ့ကြည့်ရတာ မဆိုးပါဘူး"

"မင်းအပေါ်မှာသာ မဆိုးတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တမျိုးပြီးတမျိုးဒုက္ခပေးနေတာ"

"သူက ရည်းစားနဲ့ အပြတ်မခံနိုင်တာ တခုပါပဲ"

ဆယ်လီဂျန်နင်း ပြုံးသည်။

"ဒါလည်း ပါတာပေါ့၊ သွေးဆိုးတယ်၊ တယောက်တည်းနဲ့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကို ရောက်လာတာ သုံးကြိမ် ရှိပြီ၊ ဒီလိုချည်းပဲ၊ ကောင်လေးတယောက်ကိုကားခိုးခိုင်းတယ်၊ ကားလှော်မောင်းတယ်၊ မတော်တရော် ဖြစ်တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူသာ ဖျက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်လေးတွေကိုပါ ပျက်စီးအောင် လုပ်နေတာ"

"သူ့ကို ဘာလုပ်ကြမှာလဲဟင်"

"စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေးဂေဟာကို သွားရမယ် ထင်တယ်၊ ဒါဆို ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်မှ ပြန်ထွက်ရတော့မယ်'

ဒန်နီ ငြိမ်နေသည်။

"ကိုယ်က သူ့ကို ကူညီဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ သူက လက်မခံဘူးလေ၊ အားလုံး သူသိသူတတ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ လောကအကြောင်း ဘာသိမှာလဲကွယ်၊ မဟုတ်ဘူး လား ဒန်နီ"

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပုံ မပေါ်ပါဘူး”

ဒန်နီ ဝန်ခံသည်။

မစ္စဂျိန်နင်းက စာရွက်တွေကို တဖက်သို့ တွန်းပို့ပြီးနောက် စာရွက်တရွက်ကို ဆွဲယူသည်။ ပြီးတော့ ဒန်နီ မြင်သာအောင် ကိုင်ထားသည်။

“မစ္စ စပိုက်စာရဲ့အစီရင်ခံစာတော့ ကိုယ့်ဆီ ရောက်နေပြီ ဒန်နီ”

စားပွဲထဲတွင် လျှို့ဝှက်စွာ တပ်ဆင်ထားသည့် အသံဖမ်းစက် ခလုတ်ကို ဒူးနှင့် ဖိပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။

“သူ ဒီနေ့ မင်းကျောင်းကို လိုက်သွားတယ်၊ မင်းအမေနဲ့လည်း တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟုတ်လား”

ဒန်နီက ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ပြောသည်။

“ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေရော၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေရော အားလုံး မင်းကို အမွှမ်းတင်ကြတယ် တဲ့၊ အားလုံး မင်းကို ချစ်ကြတယ် ဆိုပဲ”

“ဩော်.. တော်သေးတာပေ့ါနော်”

“မင်းနဲ့ မစ္စတာရီကိုနဲ့ လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်နေကြတဲ့ အကြောင်း ပြောတော့ မင်းအမေ သိပ်အံ့ဩသွားတယ် ဆိုပဲ”

ဒန်နီက ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်သည့် လေသံမျိုးဖြင့်-

“ဘယ်သူက ဒါကို ပြောတာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား ဒန်နီ"

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ အလကား လိမ်တာ''

“ဒါဆို... ဒါတွေက မင်း ဘာအတွက် အသုံးပြုတာလဲ”

မစ္စဂျိန်နင်းက သံဘူးကလေးကို အံဆွဲထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီး-

“သူ့ဓာတ်ပုံအောက်မှာ မင်း သိမ်းထားတယ်လေ”

ဒန်နီက စိတ်ဆရာဝန်ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်နေဟန်ဖြင့်-

“ဒါ ပိုင်အိုလက်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ၊ ကျွန်မ သော့ထားတဲ့နေရာ သူတယောက်ပဲ သိတယ်”

“ပိုင်အိုလက် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဒန်နီ’

“မေမေ့ အစေခံ၊ တချိန်လုံး ကျွန်မကို ချောင်းကြည့်နေတဲ့ ကောင်မ”

“ကိုယ့်မေးခွန်းကို မင်း မဖြေသေးဘူး ဒန်နီ၊ မစ္စတာရီကိုနဲ့ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ”

မစ္စဂျန်နင်း သံပြတ်နှင့် မေးသည်။

“ဒါ တွေ့တာနဲ့ ဒါ ဖြစ်ရရောလား၊ ကျွန်မဘာသာ သိမ်းထားတာပဲ”

“မင်း တခု မေ့သွားပြီလား ဒန်နီ၊ ဒီကို ရောက်ရောက်ချင်း မင်းကို ဆရာဝန် စစ်ဆေး သေးတယ်လေ”

စာရွက်တရွက်ကို ထပ်ဆွဲထုတ်ပြီး-

“ကိုယ် ဖတ်ပြရမလား ဒန်နီ”

“မလိုပါဘူး”

မစ္စဂျန်နင်းက ရှေ့ကို ကိုင်းပြီး-

“မင်းကို ကိုယ် အကူအညီ တောင်းချင်တယ် ဒန်နီ၊ မဟုတ်ရင် မင်းကို တရား သူကြီးက ဆီလ်ဗီယာလို ပို့ပစ်လိမ့်မယ်’

ဒန်နီ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ မစ္စဂျန်နင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ကို ပြောပြပါလား ဒန်နီ၊ သူက မင်းကို အတင်းကြံတာလား၊ ဒါဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလေ၊ ဘာကြောင့် မင်း ဒီလို လုပ်ရ တယ် ဆိုတာ တရားသူကြီး နားလည်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါဆို သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ တမျိုးတဖုံ ပြောင်းသွားနိုင်တယ်လေ”

ဒန်နီ ခဏတွေနေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အမျိုးသမီးကြီးကို စိုက်ကြည့်၏။ ပြီးမှ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ကျွန်မကို မတရားကြံတာ”

ဆယ်လီဂျန်နင်းက ကလေးမ၏ မျက်လုံးတွေကို ထိုးဖောက်ကြည့်နေ၏။

ဒန်နီ ထပ်ဖြည့်ပြောသည်။

“ကဲ၀ ဒါပဲ ပြောစေချင်တာ မဟုတ်လား"

မစ္စဂျန်နင်းက ကုလားထိုင်နောက်ကို မှီပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဒန်နီ၊ တို့က မင်းကို အမှန် ပြောစေချင်တာ၊ မင်းက မပြောဘူး၊ လိမ်ပြောနေတယ်၊ မင်းက ဒီလို အမှန်တရားကို ဖုံးထားရင် ကိုယ်လည်း ဘယ်လိုမှ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒန်နီ မျက်လွှာချသည်။

“ကျွန်မ အဲဒီအကြောင်း မပြောချင်ဘူး၊ စဉ်းလည်း မစဉ်းစားချင်ဘူး၊ အဖြစ်အပျက် တခုလုံးကြီးကို မေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ်’

“မင်း ပြောသလောက် မလွယ်ဘူး ဒန်နီ၊ မင်းအပေါ်မှာ ဖိစီးနေတဲ့ အဲဒီဝေဒနာက လွတ်မြောက်ဖို့ ဆိုတာ တနည်းပဲ ရှိတယ်၊ ပြဿနာကို ဖွင့်ချပြီး ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက် ရမယ်၊ အဲဒီတော့မှ မင်း ဘာလုပ်ခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့် လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာရယ် ဒီမှားယွင်းတဲ့ အပြုအမူမျိုး နောက်ထပ် မကျူးလွန်ဖြစ်အောင် ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းရမယ် ဆိုတာရယ်ကို မင်း နားလည်လာလိမ့်မယ်"

ဒန်နီ ဘာမှ မပြောတော့။

မစ္စဂျန်နင်းက ခလုတ်နှိပ်ပြီး တာဝန်ကျ ဆရာမကို ခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်ပျက်သည့် လေသံဖြင့်-

“ကောင်းပြီ ဒန်နီ၊ မင်း သွားနိုင်ပြီ”

ဒန်နီ မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“မနက်ဖြန် ဒီအချိန်ပဲလား မစ္စဂျန်နင်း”

“မလိုတော့ဘူး ထင်တယ် ဒန်နီ၊ ကိုယ်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီးပြီ၊ မင်းက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတော့ ဘာဆွေးနွေးစရာ ရှိတော့မှာလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား ဒန်နီ”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စဂျန်နင်း”

“ဒါပေမဲ့ မင်း ကိုယ်နဲ့ တွေ့ချင်ရင် ကိုယ် လာခဲ့မယ်လေ”

"ဟုတ်ကဲ့ မစ္စဂျန်နင်း"

ထိုစဉ်တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ဆယ်လီဂျန်နင်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

"ကံကောင်းပါစေ ဒန်နီ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စဂျန်နင်း"

တံခါးဝ ရောက်ပြီးမှ ဒန်နီ ပြန်လှည့်ပြီး-

"ဪ... ဒါထက် မစ္စဂျန်နင်း"

"ဘာလဲ ဒန်နီ"

"ဆီလ်ဗီယာ့အကြောင်း တွေးမိလို့ပါ၊ သူ့ကောင်လေးတွေသာ ကိုယ်ပိုင်ကား ရှိရင် ဒီလို ဒုက္ခရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်"

မြီးကောင်ပေါက် အရွယ်များ၏ အတွေးကို မစ္စဂျန်နင်း ကြိတ်ပြုံးလိုက်၏။ စိတ် ဆရာဝန်မက ဒန်နီကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ပြီး-

"မဆိုင်ဘူး ဒန်နီ၊ ဆီလ်ဗီယာကိုယ်တိုင်က မှားနေတာ။ ကောင်လေးတွေကို သူကကား မခိုးခိုင်းရင်လည်း နောက်တမျိုး သူ လုပ်ခိုင်းဦးမှာပဲ။ ဆီလ်ဗီယာက ကောင်လေး တွေကို သူ ခိုင်းတိုင်း ရတယ်ဆိုတာ ပြချင်တာ၊ ကောင်လေးတွေ ချောက်ကျပြီ ဆိုရင် သူ့ ကိုယ်သူ အောင်မြင်တယ် ထင်နေတာ"

ဒန်နီက တွေးတွေးဆဆ လေသံဖြင့်-

"ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ၊ မစ္စဂျန်နင်းကို ကျွန်မ တွေ့ချင်ပါသေးတယ်"

"ရပါတယ် ဒန်နီ၊ ကိုယ် လာခဲ့ပါမယ်"

အခန်း (၁၀)

ဘာဘာရီ ဆိပ်ကမ်းရပ်ကွက်တွင် ညှိုညှစ်ညစ် အဆောက်အအုံများသာ ရှိသည်။ အများအား ဖြင့် ပစ္စည်းဂိုဒေါင်များ၊ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံများ ဖြစ်ကြသည်။ ကြိုးကြားကြိုးကြားတွင် ညကလပ် များလည်း ရှိ၏။ မကောင်းမှု အနိဋ္ဌာရုံပေါင်းစုံနှင့် ဆက်နွယ်နေသည့် ညကလပ်များ၊ လမ်းပေါ်တွင် လျှံထွက်နေသည့် မြူးကြွကြွ ဂီတသံက ဟိုတစု ဒီတစု ထိုင်နားထောင်နေသည့် လူငယ် လူရွယ်များကို မြှူဆွယ်နေသည်။

တနေရာတွင် ကျွန်တော် ရပ်လိုက်သည်။ အဝင်တံခါးမကြီး၏ တဖက်တချက်တွင် ရှည်မျောမျော ဓာတ်ပုံတပုံစီ ရှိသည်။ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံလုံးမှာ အတူတူ ဖြစ်၏။ ရှေ့ပွဲလာတို့ကို ဖိတ်ခေါ်ဖို့ ချိတ်ထားသည့် ဓာတ်ပုံများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်လို လူမျိုးချည်း ဆိုလျှင် တော့ ကလပ်ပိုင်ရှင် ထမင်းငတ်ဖွယ် ရှိ၏။

သို့သော် သည်ကလပ်ကို ကျွန်တော် ဝင်ရတော့မည်။ အင်နာစထာဒယ်လာနှင့် ချိန်းထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ သူက ကလပ် ဓာတ်ပုံဆရာမလေ။ နောက်ဆုံးပွဲ အပြီးတွင် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားသည်။

“ဝင်သွားလေဗျာ၊ ကပွဲ စတော့မယ်'

အပေါက်စောင့်က လှမ်းပြောသည်။

“အင်း... ဝင်တာပေါ့ဗျာ”

သူက ကျွန်တော့်ကို စည်းရုံးသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး-

“အမှောင်ထဲမှာ ခင်ဗျားတယောက်တည်း မထိုင်ရဲရင် စားပွဲထိုးကို ပြော၊ အဖော် ရှာပေးပါလို့၊ မက်စ်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါလို့ ပြော”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ကျွန်တော် အထဲဝင်ခဲ့သည်။ အထဲရောက်တော့ ပိန်းပိန်းပိတ် မှောင်နေ၏။ မျက်လုံး ကျင့်သားရမှ အကျီဖြူနှင့် စားပွဲထိုးကို ရေးရေးမြင်ရသည်။

“ကြိုတင်လက်မှတ် ဝယ်ထားပါသလား ခင်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် အရက်ခန်းမှာ ထိုင်မယ်"

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေက လွဲပြီး အရက်ကောင်တာ

မဖွင့် ပါဘူး။ ရှေ့တန်းမှာ ကျွန်တော် စားပွဲတလုံး ချန်ထားတာ ရှိသေးတယ် ဆရာ”

ကျွန်တော် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ စားပွဲပေါင်း ခြောက်ဆယ်လောက်တွင် ဆယ်လုံးလောက်သာ လူရှိသည်။ စားပွဲတလုံးတွင် ကျွန်တော် သွားထိုင်လိုက်၏။ ကိုယ်တော် ချောက ထွက်မသွားသေးဘဲ ကျွန်တော့် ကုလားထိုင်ကို ကိုင်ပြီး စောင့်နေ၏။

အကြွေနည်းနည်း ပေးလိုက်တော့ ယူသွားသည်။ တွက်ခြေ မကိုက်သဖြင့် စိတ် ကျေနပ်ပုံ မရ။

ဘာဘွန်းဝီစကီ တပက် မှာလိုက်သည်။ ပုလင်းလိုက် လာချသည်။ ကလပ်၏ ထုံးစံ ဖြစ်မည် ထင်ပါ၏။ ဝီစကီကို တကျိုက် သောက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ အင်နာစထာဒယ်လာကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရ။

သူ ချိန်းသည့်အတိုင်း ထိုနေ့ ညနေပိုင်း ကျွန်တော် သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

“မင်းအစ်ကိုနဲ့ အဆက်အသွယ် ရပြီလား”

“မရသေးဘူး၊ ဒီညနေ ရမယ် ထင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုယ် ထပ်ဆက်မယ်"

“ကျွန်မ အိမ်ပြန် နောက်ကျလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ သူ့ဆီက သတင်းမရရင် တန်းပြီး လှုပ်ရှားနိုင်တာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဘယ်မှာလဲ"

အင်နာက ညကလပ် လိပ်စာကို ပေးသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ် လာခဲ့မယ်”

“ကျွန်မက ဓာတ်ပုံဆရာမပါ၊ ညနေ ငါးနာရီကနေ ရှစ်နာရီအထိ တခြားပျော်ပွဲစားရုံ တခုမှာ လုပ်ပါတယ်၊ ကိုးနာရီနောက်ပိုင်း ကလပ်မှာ ကျွန်မ ရှိမယ်’

“နောက်ဆုံးပွဲက ဘယ်အချိန်လဲ”

“ဒီည နှစ်ပွဲ ရှိတယ်၊ နောက်ပွဲက တနာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ပြီးမယ်"

“ကောင်းပါပြီ၊ ကိုယ် လာခေါ်မယ်"

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာကေရီ၊ အထဲကို ဝင်ခဲ့နော်၊ ကျွန်မ သူနဲ့

အဆက်အသွယ် မရဘူး ဆိုရင်လည်း မစ္စတာကေရီက စောစောစီးစီး ပြန်နိုင်တာပေါ့”

“အိုကေ”

“ကလပ်ရှေ့ထိ ကားမယူလာနဲ့ သိလား၊ အလကား ပိုက်ဆံကုန်နေမယ်။ အနီးအနားမှာ ကားရပ်စရာတွေ ပြည့်လို့”

“ကျေးဇူးပါပဲ မစ္စစထာဒယ်လာ”

တယ်လီဖုန်းကို ချပြီး တဆက်တည်း ယောက္ခမဟောင်းကြီးဆီ လှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“ခုထိ ကောင်မလေးက သူ့အစ်ကိုကို ရှာမတွေ့သေးဘူး တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထပ်တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ သူ့အစ်ကိုအကြောင်း ကြားရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့ပေးလိမ့်မယ်”

“မနက်ဖြန်ဆို သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာ ပါလာပြီ၊ ဒါဆို သူပြောတဲ့အတိုင်း တို့ လိုက်နာမယ်လို့ သူ တွက်မှာပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“တို့ လိုချင်တာကတော့ စာတွေပဲလေ၊ သူနဲ့တွေ့ရင် ဒါပဲ ညှိပေါ့၊ မတော်တရော် လုပ်မယ့် လူ့ရဲ့လက်ထဲ အရောက်မခံနိုင်ဘူးလေ”

“ရောက်နေပြီပဲ”

“အေးလေ... ပိုဆိုးသည်ထက် မဆိုးအောင် လုပ်ဖို့ ပြောနေတာ”

“ဒါတော့ သတိထားပါ့မယ်"

“မနက်ဖြန် ညနေပိုင်း မင်း ဘာလုပ်စရာ ရှိလဲ"

“ခုထိတော့ မရှိပါဘူး”

“နီရာနဲ့ ဂေါ်ဒွန် ဒီကို လာကြလိမ့်မယ်၊ ရုံးချိန်းနေ့အတွက် တိုင်ပင်ကြရအောင်၊ ဒေါက်တာဝိတ်မန်းနဲ့ ဒန်နီကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးလည်း လာလိမ့်မယ်၊ မင်းလည်း လာနိုင်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“သုံးနာရီခွဲ”

"ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်"

"ဒီည ဘာထူးခြားလဲ ဆိုတာပါ သိချင်တယ်၊ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းဆက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

အဘွားကြီးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး နာရီဝက်အကြာတွင် ကျွန်တော် သည့်နေရာကို ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အခန်းထဲတွင် လူတွေ ပြည့်လာသည်။ စားပွဲ သုံးပုံတပုံလောက်တွင် နေရာယူပြီးကြပြီ။

အဆိုတော်ဟောင်းကြီး မော်ဒီမက်ကင်ဇီ ပထမဆုံး ထွက်လာပြီး ဖြေဖျော်သည်။ စိတ်ကုန်စရာ ကောင်းလှသော်လည်း ကြိတ်မှိတ်ပြီး ထိုင်နေရ၏။

"ဓာတ်ပုံ ကောင်းကောင်းလေးများ မရိုက်ချင်ဘူးလား ရှင်"

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အင်နာစထာဒယ်လာသည့် အီတလီ ဇာတ်ကား များထဲမှ မင်းသမီး တလက်နှင့် တူနေ၏။ ပိုးပျော့ ဝတ်ရုံရှည်ကို ပခုံးတွင် လျော့ရိလျော့ရဲ ချိတ်ထား၏။ အမို့အမောက် အချိုင့်အဝှမ်းတို့မှာ ဆိုဖီယာလိုရင်းနှင့် ပြိုင်နေသလား အောက်မေ့ရ၏။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

သူက ပြုံးပြီး-

"ရိုက်ပါ ရှင်ရယ်၊ တပုံတော့ ရိုက်ပါနော်"

ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောပြီးမှ ကျွန်တော့် တကိုယ်ကြား တိုးတိုးကပ် ပြောသည်။

"ကျွန်မ ဆရာသမား စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ စကားပြောလို့ ဖြစ်အောင် လုပ်ပါ"

"အင်း၊ အင်း... ပုံကောင်းကောင်းလေး လုပ်နော်"

သူက ပြုံးပြီး ကင်မရာကို မြှောက်ကာ မျက်နှာနှင့် ကပ်လိုက်သည်။ ခုမှ သူ့အကွက်ကိုကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်လာ၏။

ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောသည်။

"ကုလားထိုင်ကို ဒီဘက် လှည့်နော်"

ကျွန်တော် လှည့်ပေးလိုက်၏။ သူက ပုံရိပ်ရှာ မှန်ချပ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး-

"အဲ... ခုမှ ကောင်းတာ"

နောက်ကို အနည်းငယ် ဆုတ်ပြီး ကင်မရာကို ပြန်ချိန်သည်။

ကင်မရာမီးလုံး ဖျပ်ခနဲ လင်းသွားသည်။ ကျွန်တော့် မျက်စိတွေ ပြာသွား၏။ စားပွဲဆီသို့ သူ လျှောက်လာသည်။ ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။

"ကျွန်မနဲ့ ဆုံဖို့နေရာ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောမှာ ရေးပေးလိုက်မယ်"

"မင်း သူ့ကို တွေ့ပြီလား"

သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး ခါးဆန့်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြောင်း သတိထားလိုက်မိ၏။ လူတယောက် အနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။

"ပုံကောင်း ထွက်စေရပါမယ်ရှင်၊ ၁၅ မိနစ်ပဲ စောင့်ပါနော်"

ပြောပြောဆိုဆို ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိ၏။

သူ့ရုပ်ရည်နှင့် သည်လောက် အောက်တန်းကျသည့် အလုပ်ကို လုပ်မည်ဟု လုံးဝ မထင်ခဲ့ပါ။

"ဝီစကီ ယူဦးမလား ဆရာ"

စားပွဲထိုး ရောက်လာပြီး မေးသည်။ မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဝီစကီက ရေတဝက် ရောပြီးသား။ ကျန်သည့် အစီအစဉ်တွေကလည်း ချာတူးလန်တွေချည်း။ သို့သော် ရွှေပွဲလာတွေက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ကြသည်။

ဂျက်ဆင်လမ်း၊ အမှတ် ၈၀၀ ရှေ့ဓာတ်တိုင်အောက်ကို ကျွန်တော် ရောက်တော့ ည တနာရီ လေးဆယ့်ငါး ရှိနေပြီ။ ကားစက် သတ်ပြီး ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ကြည့်လိုက်၏။ ဓာတ်ပုံက သိပ်မဆိုးလှ။ ပုံနောက်ကျောကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ အမှတ် ၈၀၀၊ ဂျက်ဆင် လမ်းဟု ဓာတ်ပုံသမားများ သုံးသည့် ခဲတံဖြင့် ရေးထားသည်။ ဓာတ်ပုံကို နံဘေးတွင် ချပြီး စီးကရက် တလိပ် ထုတ်ညှိသည်။ ဆယ်မိနစ်အတွင်း သူ ရောက်လာသည်။ လမ်းထောင့်တွင် ရပ်ပြီး တက္ကစီတစီးပေါ်မှ ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို မြင်နေရ၏။ ကျွန်တော့်ကားကို သူ ချက်ချင်း မြင်သွားသည်။

ကင်မရာ လွယ်ပြီး ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေသည်။ တံခါးကို အဆင်သင့် ကျွန်တော် ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ သူ အထဲ ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော်

မေးလိုက်သည်။

"ဘာထူးလဲ"

သူ့မျက်လုံးတွေ မကြည်မလင်။

"အခြေအနေ သိပ်တော့ မကောင်းဘူး မစ္စတာကေရီ၊ ရန်ဇိုတယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ ကြားမဝင်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်"

"သူ ဘယ်မှာနေလဲ ဆိုတာ မင်း သိခဲ့ပြီလား"

ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်သည်။

သူ ခေါင်းညိတ်၏။ ချက်ချင်း စက်ကို နှိုးလိုက်ပြီး-

"ကဲ... သွားမယ်၊ ဘယ်လမ်းလဲ"

"ကလစ်ဟေးစ် အနားက ဆိုင်တဆိုင်ရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ရန်ဇို အခန်းငှားနေတယ်"

ချက်ချင်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူ တချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာ ပျက်နေ၏။

"ကဲ... ဘာ အရှုပ်တော်ပုံလဲ၊ ပြောပါဦး"

"ကျွန်မပြောတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ သူတယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကြောက် စရာကောင်းတဲ့ တခြားလူတွေပါ ပါနေပြီ"

"မင်း ဆိုလိုတာက ဒီကိစ္စကို ပုံကြီးချဲ့နေပြီပေါ့... ဟုတ်လား"

ကျွန်တော်က သရော်သံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ သူက သူ့မိတ်ဆွေတယောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်တာတဲ့၊ အဲဒီလူ က တိုနီနဲ့လည်း ခင်တယ်"

"ဘယ်သူလဲ"

"ချာလီကိုရီယာနို"

ကျွန်တော် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်၏။ သည်အတိုင်း မှန်လျှင်တော့ ငယ်သည့်အမှု ကြီးချေပြီ။ ချာလီကိုရီယာနိုမှာ ဆန်ဖရန်စစ္စကို လူဆိုးလောကတွင် သတင်းကြီးသူ ဖြစ်၏။ ဥပဒေကို လက်တလုံးခြား ရှောင်တိမ်းတတ်၍ ခုထိ သူ့ကို

ဘယ်အဖွဲ့ကမှ မဖမ်း နိုင်ကြ။

"ဒါကို မင်း ဘယ်က ကြားသလဲ"

"အလုပ်ထဲမှာ ကြားတာပါ၊ ကောင်မလေးတယောက်က ပြောတာ"

"အဲဒီ ကောင်မလေးက ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ"

"ကောင်မလေးရဲ့အတွဲက ကိုရီယာနိုရဲ့ဂိုဏ်းထဲက ကောင်လေး"

"ထားပါတော့... ဘာကြောင့် မင်းကို ပြောတာလဲ"

"အင်နာက ဒီအထဲ ပါနေတယ်လို့ ကောင်မလေးက ထင်နေတယ်။ ကျွန်မ လုပ်တဲ့ ကလပ်ကလည်း ကိုရီယာနိုနဲ့ မကင်းကြဘူးလေ"

"ဒါဖြင့် စာတွေက ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ၊ ကိုရီယာနိုဆီမှာလား၊ မင်းအစ်ကို ဆီမှာလား"

"အဲဒါ ကျွန်မ မသိဘူး"

"ဒါဆို သိအောင် လုပ်ဖို့ တနည်းပဲ ရှိတော့တာပေါ့"

"ကျွန်မအစ်ကိုကိုတော့ မထိခိုက်စေချင်ဘူး"

"ဒါကတော့သူ့အပေါ်မူတည်တယ်လေ၊ အကျယ်ချဲ့တာက သူပဲ၊ ကိုယ်မှ မဟုတ်တာ"

သည်ဘက်အပိုင်းကို မရောက်သည်မှာ ကြာပြီ။ ဒန်နီ ငယ်ငယ်ကလေးက ကစားစရာ အရုပ်တွေ ဝယ်ဖို့၊ စက်ရုပ်ကလေးတွေ ကြည့်ဖို့ မကြာခဏ ရောက်ဖူးသည့် နေရာ။ နေရာလွတ်တခုတွင် ကားထိုးလိုက်သည်။

ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးပါ။ မုန့်ဆိုင်တွေ၊ ဘီယာဆိုင်တွေ ယခင်အတိုင်းပင်။ တခုပဲ ကွာသွားသည်။ ဟိုတုန်းက ဘီယာတလုံးနှင့် အမြည်းတပွဲ ဆယ်ဆင့်၊ ခုတော့ ဒေါ်လာ တမတ် ဖြစ်နေပြီ။

အင်နာက ဆိုင်တဆိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

"အဲဒီမှာ အရင်ကြည့်ရအောင်၊ သူ အမြဲ ထိုင်လေ့ ရှိတယ်တဲ့"

သူ့နောက်မှ လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၍ အရက်ကောင်တာ တွင် လူရှင်းနေပြီ။

ကောင်တာထဲမှ လူက အပြင်ထွက်လာပြီး စားပွဲကို သုတ်ရင်း အင်နာ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

"ဟဲလို... အင်နာ"

"ဟဲလို.. ဂျော်နီ၊ ဒီည ရန်ဇို လာသေးလား ဟင်"

ဂျော်နီဆိုသူက ကျွန်တော့်ကို တချက်ကြည့်ပြီး-

"စောစောကတော့ လာတယ်၊ ပြန်ထွက်သွားပြီ အင်နာ"

"ကျေးဇူးပဲ ဂျော်နီ"

အင်နာ လှည့်ထွက်မည်အပြုတွင် ဂျော်နီက ပြန်ခေါ်သည်။

"တိုနီအကြောင်း ကြားရတာ ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး အင်နာ၊ ကိုယ် သူ့ကို ခင်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျော်နီ"

အင်နာ့နောက်မှ ကျွန်တော် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ လိုက်ထွက်ခဲ့၏။

"ခု တို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ"

"ဒီလမ်းကြားထဲ ဝင်မယ်၊ နောက်ဘက် လှေကားက တက်မယ်"

ကျွန်တော် စလှမ်းသည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့ မသွားရင် ကောင်းမယ်"

"ဘာပြုလို့လဲ"

"ဂျော်နီပြောတာ ကျွန်မ မသင်္ကာဘူး၊ သူနဲ့တိုနီ လုံးလုံးတည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တခါတုန်းက အသေအလဲ ချကြပြီးပြီ"

"ဒီဆိုင်လည်း ကိုရီယာနို အပိုင်ပဲလား"

အင်နာ ခေါင်းညိတ်သည်။

"သူတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာရင် ကောင်းမယ် မစ္စတာကေရီ"

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆုပ်ပြီး-

“လူရိုးလူကောင်းတယောက် အနာတရ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ မစ္စတာကေရီ”

“ကိုယ့်သမီးလေးရဲ့ ရှေ့ရေးကို သူတို့ အန္တရာယ်ပေးကြမှာလေ၊ မင်း အပေါ်တက် မလိုက်ချင်ရင် မလိုက်ခဲ့နဲ့၊ ကိုယ့်ကားထဲမှာ စောင့်နေ”

အင်နာစထာဒယ်လာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ၏။ လက်တဖက်က ကင်မရာကြိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး-

“လိုက်မယ်၊ ကျွန်မပါ လိုက်မယ်"

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်ပြီး-

“ကင်မရာကြီးကို ကားထဲ ထားခဲ့ပါလား၊ လေးက လေးနဲ့”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ နှစ်ရာတောင် ပေးရတာ၊ ဒီရပ်ကွက်က ဘာမှ စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး”

အခန်း (၁၁)

လှေကားမှာ သစ်သားလှေကား ဖြစ်၏။ အဆောက်အအုံ၏ အပြင်ဘက်မှ ပတ်တပ်ထားသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ ခြေသံဖြင့် ပွဲတင်နေ၏။ အောက်ဆုံးထပ်မှ မီးရောင်ဖြင့် တက်ရသည်။ အခန်းတံခါးကို ကျွန်တော် အသာ ခေါက်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ ခြေသံများ ကြားရသည်။

"ဘယ်သူလဲ"

အင်နှာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"အင်နာပါ၊ ခဏဖွင့်ပါ ရန်ဇို"

မကျေမနပ် ရေရွတ်သံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်လာသည်။

"သေတော့မှာပဲ၊ နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါ့လိပ်စာ ရတာလဲ"

ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ဝုန်းခနဲ တံခါး ဆွဲပိတ်သည်။ ကျွန်တော် ခြေထောက်ထိုး ခံလိုက်၏။ သူက နောက်ဆုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ မျက်တောင် ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့်။ သူ့ညီမ၏ မျက်နှာပေါက်မျိုးပင်။ လူချောတယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာမှာ သူ့အမူအရာနှင့် လိုက်ဖက်ခြင်း မရှိ။ ဘောင်းဘီ ခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့်၊ တီရှပ်ကိုဝတ်ထား၏။

"ဒါက ဘယ်သူလဲ"

"မစ္စတာကေရီတဲ့ ရန်ဇို၊ စာတွေကိစ္စနဲ့ လိုက်လာတာ"

နောက်ခန်းထဲမှ မိန်းကလေးတယောက်၏ အသံ ပေါ်လာသည်။

"မောင်ရေ... ဘယ်သူတွေလဲ ဟင်"

"ကိုယ့်ညီမနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတယောက်ပါကွာ"

"မိတ်ဆွေတယောက် ပါလာတယ် ဟုတ်လား၊ လာခဲ့မယ်... လာခဲ့မယ်"

"နင့်ဟာနင် နေစမ်းပါ"

သူက ကျွန်တော့်ကို မှုန်တေတေ ကြည့်ပြီး-

“ဘာစာတွေလဲ၊ ကျွန်တော် မသိဘူး''

ကျွန်တော်က ခြေထောက်တဖက်နှင့် တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“စာအိတ်ကြီးထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့စာတွေလေ၊ တိုနီသေတဲ့ညက မင်းအစ်မဆီကယူသွားတဲ့ စာတွေလေ”

“အလကား··· သောက်အဓိပ္ပာယ် မရှိ၊ မသိဘူး၊ ဘာစာမှ ကျွန်တော့်ဆီမှာ မရှိဘူး”

သူ့နောက်မှ စားပွဲပေါ်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အိတ်ဇမိုင်းသတင်းစာ တစောင်၊ ပွင့်လျက်သား။

“မစ္စက်ဟောဒင်ဆီ မင်း ရေးလိုက်တဲ့ စာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာတွေလေ”

အခန်းထောင့်မှ လက်နှိပ်စက်ကို တချက် ငဲ့ကြည့်ပြီး-

“အဲဒီ လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ပို့လိုက်တဲ့ စာတွေလေ”

ဆံပင်နီနီနှင့် ကောင်မလေးတယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

“မောင့်မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦးကွယ်”

ဟု ချွဲချွဲနွဲ့နွဲ့ ပြောသည်။ ရန်ဇီက ကောင်မလေးကို တချက် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး-

“ဘာစာမှ မရေးဘူး၊ ဘာလက်နှိပ်စက်မှ မရိုက်ဘူး”

ကျွန်တော်ကအခန်းထဲဖြတ်ဝင်သွားပြီးလက်နှိပ်စက်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ပြီး တံခါးဝဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကောင်မလေးက သံသေးသံကြောင်ဖြင့်-

“ဟေး.... ကျွန်မ လက်နှိပ်စက်ကို ဘယ်ယူသွားမလို့လဲ”

ကျွန်တော်က ရန်ဇီ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး-

“ရဲက ဒီလက်နှိပ်စက်နဲ့ ပို့လိုက်တဲ့ စာကို တိုက်ကြည့်လိမ့်မယ်၊ ဟုတ်နေရင် ခြိမ်း ခြောက်မှုအတွက် ဆယ်နှစ်ကနေ အနှစ် နှစ်ဆယ်အထိ မင်း ခံရလိမ့်မယ်”

ဤတွင်မှ ကောင်မလေးက အော်တော့သည်။

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ပြောသားပဲ၊ ကျွန်မ လက်နှိပ်စက်နဲ့ မရိုက်ပါနဲ့လို့’

“ဟော့… နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်ပြီး-

“ဒါဆို ခင်ဗျား စာတွေ ဝယ်မယ်ပေါ့"

ကျွန်တော်က လက်နှိပ်စက်ကို ချပြီး-

“ကြည့်မယ်လေ”

သူက ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ရင်း-

“အဘွားကြီးက ခင်ဗျားကို လွှတ်လိုက်တာလား”

“အဘွားကြီး မလွှတ်ရင် ငါက ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာတုံးကွ”

“ပေးမယ်တဲ့ လား”

“ဒါက မင်းအပေါ်မှာ တည်တယ်လေ၊ တို့ မျက်စိမှိတ်ပြီးတော့တော့ ဘယ်ဝယ်မလဲ”

“ကျွန်တော့်ဟာတွေက မူရင်းတွေဗျ”

ခေါင်းထဲ ရုတ်တရက် အကြံတခု ဝင်လာသည်နှင့်-

“အဘွားကြီးဆီ စာရေးတာ မင်းတယောက်တည်း အောက်မေ့နေလား”

သူ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။

“တခြားကောင်တွေဆီကလည်း လာတယ် ဟုတ်လား”

“မင်းစာက စတုတ္ထ ဖြစ်နေတယ်”

သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ.. မင်း ပြောသလို မူရင်းတွေ၊ အစစ်တွေ ဟုတ်၊ မဟုတ် ငါ ကြည့်ဖို့ လိုတာပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော် ဘယ် ဒီလောက် မိုက်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်းတွေဆီမှာ ထားတယ်၊ ဒီမှာ လုံလုံခြုံခြုံ မရှိဘူးလေ”

ကျွန်တော်က လက်နှိပ်စက်ကို ကောက်ယူပြီး-

"ဒါဆိုလည်း မင်းအပေါင်းအသင်းတွေ ပစ္စည်း လာပြတဲ့ အခါမှ စကားပြောကြတာပေါ့"

"ခဏနေပါဦး၊ ဒီလိုဖြစ်မှာ စိုးလို့ ကျွန်တော် စာနှစ်စောင် ယူထားလိုက်တယ်"

"အေး.. ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ.. ကြည့်ရအောင်"

ရန်ဇိုက ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး-

"ကဲ.. အဝတ်လဲ၊ အောက်ထပ် ဆင်းပြီး ဂျော်နီဆီသွား၊ ငါ ပေးထားတဲ့ စာအိတ် ပြန်ပေးလိုက်ပါလို့ ပြော"

ဘာမှ မပြောဘဲ ရပ်ကြည့်နေသည့် အင်နာ့ဘက် လှည့်ပြီး-

"မင်း အချိန်ရပါတယ်နော်"

အင်နာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ရန်ဇိုက ညီမလုပ်သူကို မကျေမချမ်း ကြည့်ပြီး-

"နင် အဲဒီအတွက် ဘယ်လောက် ရမှာမို့လဲ အင်နာ၊ နင် မြက်မြက်ကလေးရမှ ဖြစ်မှာနော်၊ ခုအတိုင်းဆို နင် အလုပ်ပြုတ်မှာ"

"ဟေ့ကောင်၊ မင်းညီမ ငွေဆီက တပြားမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက မင်း ထောင်ထဲ ရောက်မှာ စိုးလို့ လိုက်ကူညီနေတာ၊ နားလည်လား"

အင်နာ အခန်းပြင် ထွက်သွားသည်။ ရန်ဇိုက ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်ပြီး-

"ကဲ... စိတ်အေးအေး ထားပါတော့ဗျာ၊ ထိုင်ပါဦး... ဆေးလိပ် ကောင်းကောင်း ရှိတယ်၊ ချပါဦးလား"

"တော်ပါပြီ"

ရန်ဇိုက ဗီရိုဆီ လျှောက်သွားပြီး ပုလင်းတလုံးကို ယူလာသည်။ ကောင်မလေးကို လှမ်းအော်ပြီး-

"ရေခဲ နည်းနည်း ယူခဲ့စမ်းဟေ့"

ကောင်မလေးက ဘုကျကျ ပြန်ပြောသည်။

“ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် လာယူ”

ရန်ဇိုက ပခုံးတွန့်ပြီး-

“အင်း… မိန်းမတွေ… မိန်းမတွေ” ဟု ရွတ်ရင်း ရေခဲသေတ္တာ သွားဖွင့်သည်။ ရေခဲတုံးကလေးများ ထုတ်ယူပြီး ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် လာထိုင်ပြီး ဝီစကီကို မော့သည်။

“တိုနီ ဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ တကယ့်ကို ညက်တဲ့ ကောင်ဗျ”

သူက ထပ်မော့ပြီး-

“နောင်ကြီးရဲ့ အမျိုးသမီးကလည်း သမီးနဲ့ နင်လား ငါလားပဲဗျ.. သိလား၊ သေချာ တာကတော့ အဘွားကြီးက သမီးအပေါ်မှာ အကြီးအကျယ် မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ၊ စာတစောင်မှာ ပါတာက ငါ့ကို လုည့်စားမယ်တော့ မကြံနဲ့၊ အသေသတ်ပစ် မယ် တဲ့၊ ခုတော့ ကောင်မလေးက လက်ဦးသွားတာပေါ့”

ကျွန်တော် အံကြိတ်ထားရဆဲ။

“ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော့်ညီမ ငတုံးမက သူ့ဆီ ပြန်လာနိုးနဲ့ ဒီကောင့်ကို စောင့်နေ သေးတယ်ဗျာ”

သူက ရယ်လိုက်သေးသည်။

“ဒီကောင်က အီတလီခေါက်ဆွဲကလေး စားချင်စိတ် ရှိတဲ့အခါလောက်ပဲ သူ့ဆီ ပြန်လာတာ၊ တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်ကြီးမှာ အဆီ အဆိမ့်တွေ ဝအီလာတဲ့ အခါမျိုးလေ”

လေှကားမှ ခြေသံတွေ ကြားရသည်။ သူက ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဆုတောင်းပေးသည်။

“ကံကောင်းပါစေဗျာ”

တံခါးပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်။ တံခါးပွင့်လာသံကိုတော့ ကြားလိုက်သား။ တပြိုင်တည်းတွင် ကျွန်တော့်နောက်စေ့ကို အရိုက်ခံလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးထဲတွင် ကြယ်တွေ၊ လတွေ လင်းလက်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကားခနဲ ကျသွား၏။ မှောင်အတိကျသွားသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြီး တွန်းဟယ် ထိုးဟယ်နှင့် ယူသွားကြသည်ကို သိသလိုလို။ မျက်နှာကို ရေခဲရေဖြင့် အပက်ခံရမှ ကျွန်တော် သတိရလာသည်။

ခေါင်းကို သွက်သွက်ယမ်းပြီး မျက်စိ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ လိုရန်ဇိုနှင့် ဂျော်နီက ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့် နေကြ၏။

ကျွန်တော် လုံးလုံး သတိရလာတော့ အိပ်ရာတွင် ထိုင်လျက်သား ဖြစ်နေ၏။ အင်း... အဝတ်အစားတွေလည်း မရှိတော့ပါလား။

နံဘေးဆီမှ အသံတသံ ကြားသဖြင့် ခေါင်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးခေါင်း တခု လုံး မခံနိုင်အောင် နာကျင်သွား၏။ စောစောက အခန်းထဲတွင် ရှိနေသည့် ဆံပင်နီနီနှင့် ကောင်မလေးက အဝတ်တွေ ပြန်ဝတ်နေသည်။

မျက်လုံးကို တအားမှိတ်ပြီး ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ခေါင်းမှ အနာ သက်သာသွား သယောင် ထင်လိုက်၏။ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်စ ပြုလာသည်။ ထောင်ချောက်ထဲကို ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့ခြင်းပါတကား။

“ဟို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခင်ဗျား အဝတ်အစားတွေ၊ ခင်ဗျား ဝတ်နေတုန်း ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်ပေးမယ်”

တံခါးပိတ်ပြီး သူတို့ ထွက်သွားကြ၏။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး အပြင်မှ အသံဗလံ များကို နားထောင်နေလိုက်၏။ ဇက်ကို လှည့်ပြီး ဟိုဘက် သည်ဘက် လှည့်ချိုးလိုက်သည်။ မခံနိုင်လောက်အောင် နာနေသည်။ အင်း... မက်ကီစပိပိလိန် ဝတ္ထုတွေထဲကနှင့် တခြားစီ ပါလား။

ရေချိုးခန်းဆီသို့ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သွားသည်။ ရေအေးအေး ဖွင့်ချပြီး ဦးခေါင်းကိုထိုးခံထားလိုက်သည်။ နောက်စေ့ကို စမ်းကြည့်တော့ အာလူးသီးကလေး တလုံးကို စမ်းမိ၏။ ခေါင်းခွံ ထူတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်။

ရေပူကို တလှည့် ဖွင့်ချပြီး ခေါင်းကို ခံလိုက်ပြန်သည်။ ခေါင်းတွေ၊ ဇက်တွေ တက်နေတာ သက်သာသည်အထိ ရေနွေးတလှည့်၊ ရေအေးတလှည့် ဖွင့်ချသည်။ ခပ်ညစ်ညစ် မျက်နှာ သုတ်ပဝါ တထည်ဖြင့် ခေါင်းကို ခြောက်အောင် လုပ်ပြီးမှ ကျွန်တော် အဝတ်လဲသည်။

အိပ်ခန်းထဲမှ ကျွန်တော် ထွက်လာတော့ သူတို့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး အရက်သောက်နေ ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရန်ဇိုက ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ထည့်ပေးပြီး-

“ရော့... ရော့... ခင်ဗျား တခွက်လောက် ချဖို့ လိုတယ်”

ကျွန်တော် လှမ်းယူပြီး မော့ချလိုက်သည်။ တကိုယ်လုံး ပူနွေးသွားသည်။

“အင်နာ ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီလေ၊ သူ့ အလုပ် ပြီးသွားပြီပဲ၊ ပုံတွေက မဆိုးဘူးနော်”

ဓာတ်ပုံတွေကို ကျွန်တော့်ဆီ ကမ်းပေးသည်။

ကျွန်တော် လှမ်းယူပြီး ကြည့်လိုက်၏။ ဆယ်စက္ကန့် ပိုလာရိုက်ကင်မရာနှင့် ရိုက်ထားသည့် ပုံတွေ။ ကလပ်ထဲတွင် ရိုက်သည့် ကင်မရာထက် သူ လွယ်လာသည့် ကင်မရာက ပိုကြီးကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားခဲ့မိ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆံပင်နီနီ ကောင်မလေး၏ စုံတွဲပုံတွေ။ ကျွန်တော်က ပုံတွေကို ပြန်ပေးရင်း-

“မင်းတို့ကလဲကွာ… လုပ်မယ့်လုပ်ရင် ဒါထက် ဝဝတစ်တစ်ကလေးနဲ့ လုပ်ရော ပေါ့၊ ဒါလေးက ပိန်ကပ်ကပ်နဲ့”

“အမှတ်တရပေါ့ဗျာ၊ သိမ်းထားပါ။ ကျွန်တော်တို့ တလိပ်လုံး ရိုက်ထားတာပါ”

“ကဲ… ခု ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ၊ ထိုင်ပါဦး။ ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်း တယောက် လာပါ ဦးမယ်"

ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံတွေကို အိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး-

“မင်းတို့ ငါ့ကို ဒီလောက် လုပ်ရရင် တော်ရောပေါ့ကွာ၊ သွားမယ်”

ကျွန်တော်က တံခါးဆီ သွားမည်ပြုတော့ ဂျော်နီက စွေ့ခနဲ ထပြီး တံခါးဝမှ ပိတ်ရပ် ထားသည်။ ရန်ဇိုက ကျွန်တော့်ကို ဖျောင်းဖျသည်။

“ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေရင် ကောင်းမယ် မစ္စတာကေရီ၊ သူက လိုက်ဟဲဗီးဝိတ် ချန်ပီယံ"

ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်တိုးသွားသည်။

ဂျော်နီက ကျွန်တော့်မျက်နှာ တည့်တည့်ကို လက်သီးတလုံး ပစ်သွင်းလိုက်၏။ လွယ်လွယ်ကလေး ကျွန်တော် ရှောင်လိုက်နိုင်၏။ သည်လောက်မှ မလျင်လျှင် ဆောက် လုပ်ရေး အလုပ်ကြမ်းသမားများ ကြားတွင် ဆရာ မဖြစ်နိုင်။

ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ်မှ သူ့လက်သီး လျှံထွက်သွားသည်။ သည်အခွင့်ကောင်းကို ကျွန်တော် အသုံးချဖြစ်လိုက်၏။ ဂျူဒိုနည်းဖြင့်

ရင်ဝတည့်တည့်ကို စွတ်ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ရှေ့ဝိုက်ကျအလာတွင် ကရာတေး လက်ဝါးစောင်းဖြင့် လည်မျိုနံဘေးကို ဖြတ်ခုတ် ချလိုက်၏။ ကြမ်းပြင်သို့ သူ ပုံလဲကျသွားသည်။

လေတပ်က ကျွန်တော်တို့ဆရာ မြင်လျှင် ကျွန်တော့်ကို အမှတ်ပေးမည် မုချ။ လိုရန်ဗိုနှင့် တွေ့ရန်လည်း ကျွန်တော် အသင့်ပြင်ချိန် ရလိုက်ပါ၏။

သူ ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးဝင်လာသည်။ သူ့လက်ကို ဖမ်းလိမ်ချိုးလိုက်ပြီး နံရံနှင့် ကပ်ထားလိုက်သည်။ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် သူ့ဇက်ကို ရွယ်လိုက်တော့ ကောင်မလေးက ငယ်သံပါအောင် အော်သည်။

"ကျန်တဲ့စာတွေ ဘယ်မှာလဲ ပြော"

ရန်ဗို၏ မျက်လုံးတွေ အထိတ်တလန့် ပြူးကျယ်နေသည်။ ခေါင်းကို တွင်တွင် ယမ်းပြီး-

"ကျွန်တော့်ဆီမှာ မရှိပါဘူး၊ ကိုရီယာနိုဆီမှာပါ"

ကျွန်တော်က လက်ဝါးစောင်းနှင့် ရွယ်ပြီး ခြောက်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ"

"ဓာတ်ပုံတွေကော"

"ဂျော်နီဆီမှာပါ"

ပါးကို တအား ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သူ တစောင်းကျသွားသည်။ တညည်းညည်း တညူညူဖြင့် သူ ထိုင်၏။

"အမယ်လေး... လုပ်ကြပါဦး"

ကောင်မလေးက သူ့ဆီ ပြေးသွားပြီး ဖက်သည်။

ဂျော်နီဆီကို ကျွန်တော် လျှောက်သွားပြီး ဆွဲလှန်လိုက်၏။ ဒူးထောက်ပြီး သူ့အိတ် တွေကို နှိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံတွေ ထွက်လာ၏။ ထိုအချိန်တွင် တံခါးပွင့်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရသည်က ဒသမ ၃၈ သေနတ်ပြောင်းဝ၊ ကျွန်တော့် ဝမ်းဗိုက် တည့်တည့်ကို ချိန်လျက်။ နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အပြောက် အသေးစားကလေး တလက်၏ ပြောင်းဝနှင့် တူနေ၏။

ပြီးတော့မှ အတွင်းဘက်သို့ လူပုပုသေးသေးတယောက် တံခါးရှက်နောက်က ပေါ်လာသည်။ သူက လက်ကမ်းပြီး-

"တဆိတ်... အဲဒီပုံကလေးတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးပါလား"

ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောဘဲ ပုံတွေကို ဆက်ကိုင်ထားသည်။

"ဟိုစားပွဲပေါ်မှာ သွားတင်ပါ၊ ပြီးတော့ နံရံမှာ ကပ်ပြီး ဒီဘက် လှည့်ပါ"

ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်လုပ်ရတော့၏။ သေနတ်နှင့် လူ၏စကားကို ကျွန်တော် နားထောင်ရမည်သာ။

"ကဲ.. ဟုတ်ပြီ၊ လက်မြှောက်၊ ပြီးတော့မှ နံရံမှာ သွားကပ်ပါ၊ ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းတွဲတွေထဲကလိုပေါ့ဗျာ"

သူ ခိုင်းသမျှ ကျွန်တော် လိုက်နာသည်။

စားပွဲပေါ်ဆီသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။ ဓာတ်ပုံတွေကို ကောက်ယူသံကြားရသည်။

"လှည့်နိုင်ပါပြီ ကာနယ်"

"ခင်ဗျားက ကိုရီယာနိုပေါ့ ဟုတ်လား"

လှည့်ပြီး ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။ သူ ခေါင်းညိတ်၏။ ဂျော်နီကို တလှည့်၊ ရန်ဇီကို တလှည့် ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

"ကျွန်တော့်ချာတိတ်တွေနဲ့ ပွဲကလေး တပွဲ ဖြစ်သွားသေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ခင်ဗျား ချာတိတ်တွေ မဆိုးပါဘူး"

"အလကားပါဗျာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဦးနှောက် မရှိကြပါဘူး၊ ထားပါလေ... စာတွေ ကိစ္စ ကျွန်တော် အားလုံး လုပ်ပြီးပါပြီ၊ ကာနယ်ရဲ့ဇနီးဟောင်းနဲ့ပဲ ကိစ္စပြတ်လိုက်ပါတယ်"

သူက ကုလားထိုင်တလုံး ဆွဲထိုင်သည်။

"ဘယ်သူ့ကိုမှ နစ်နာစေချင်တဲ့ သဘော မပါပါဘူး ကာနယ်၊ အလုပ်သဘော သက်သက် ကျွန်တော် ဝင်ညှိတာပါ"

"ခင်ဗျားကို သူ ဘယ်လောက် ပေးသလဲ"

သူက သေနတ်ပြောင်းကို ငေ့ပြပြီး ပြောသည်။

"နှစ်သောင်းခွဲ"

"ခင်ဗျား ရေလိုက်လွဲတာကိုး၊ အဘွားကြီးဆီကဆိုရင် တစ်သိန်းလောက် ရမှာ"

သူက ကျွန်တော့်ကို ခဏငေးကြည့်နေပြီးမှ-

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ၊ အရောင်းအဝယ် သဘောပဲ၊ စတော့ဈေးနှုန်းလိုပဲ အနိမ့် အမြင့် ရှိမှာပေါ့"

"ဓာတ်ပုံတွေကကော"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

"ဒါတွေက အာမခံ သဘောပါ၊ ကျွန်တော့်အတွက်ရော စာတွေ ဝယ်သွားတဲ့အမျိုးသမီး အတွက်ပါပေါ့"

သူက ပုံတွေကို ငဲ့ကြည့်ပြီး-

"တော်တော် သရုပ်ပါပါတယ်နော်'

သူ့ကို ဖြတ်ပြီး အခန်းဝသို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ စောင့် ကြည့်နေ၏။ ရန်ဇိုနှင့် ကောင်မလေးလည်း ထိုနည်းတူ။ ကျွန်တော် ထွက်လာသည်ကို မမြင်လိုက်သူမှာ ဂျော်နီ ဖြစ်၏။ ကိုယ်တော်ချော ယခုထိ သတိမရသေး။ ကြမ်းပေါ်တွင် အစန့်သား ကျန်နေခဲ့၏။

ကျွန်တော် ဖွင့်ထားခဲ့သည့် နေရာတွင်ပင် ကားကို တွေ့ရသည်။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အင်နာ့အသံကို ကြားရသည်။

"မစ္စတာကေရီ"

သူ ကျွန်တော့် နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်"

"အင်း.. ဆိုပါတော့"

သူ ငိုသည်။

"ကျွန်မ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး မစ္စတာကေရီ၊ သူတို့ ကျွန်မကို

အတင်းခိုင်းတာ၊ အောက်ထပ်ကို ကျွန်မ ဆင်းလာတော့ ကိုရီယာနိုနဲ့ တန်းတိုးတော့တာပဲ”

“ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် ချထားသည့် ကင်မရာကို ပုတ်ပြပြီး-

“မင်း ဒါကြီးကို တကူးတက လွယ်လာတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကင်မရာကို မြင်တာနဲ့ ကိုရီယာနိုက စိတ်ကူးရသွားတာ။ သူက မစ္စတာကေရီ ရဲကို အကြောင်းမကြားနိုင်အောင် လုပ်ထားရမယ်တဲ့။ ကျွန်မ တတ်နိုင် သလောက် ကြိုးစားပြီးရိုက်ထားပါတယ်။ ဓာတ်ပုံတိုင်းမှာ မစ္စတာကေရီ မျက်စိမှိတ်နေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အရေးကြုံလာရင် သတိမေ့နေတယ် ဆိုတာ ငြင်းနိုင်အောင်လို့လေ”

“မလုပ်လို့ မရလို့ပါ မစ္စတာကေရီ၊ ကျွန်မ သူ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး”

“ထားပါတော့လေ၊ ကဲ… မင်း ဘယ်မှာ နေလဲ၊ ကိုယ် ပို့ပေးမယ်”

သူ့ကို မောင်းပို့ပြီး အခန်းပြန်ရောက်တော့ တယ်လီဖုန်းမှ အချက်ပြမီးကလေး မျက်တောင်ခတ်နေသည်။ အဘွားကြီး ကျွန်တော့်ကို ခဏခဏ ဆက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ပြန်ဆက်လိုက်သည်။

အဘွားကြီး၏အသံက ကြည်ကြည်လင်လင် ပြတ်ပြတ်သားသား တောင်းဆိုသံ။

“ဘယ်လိုလဲ လုခ်၊ ရခဲ့ပြီလား”

“မရခဲ့ဘူး”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ဒေါသဖြင့် ဆက်မေးသည်။

“ဘာမှ ဝယ်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ နိုရာက ကျွန်တော်တို့ထက် လက်ဦးသွားပြီ”

“နိုရာ”

အလွန်အမင်း အံ့ဩသံဖြင့် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူ ရှိဦးမှာလဲ”

သည့်တော့မှ အဘွားကြီးက ရယ်သံစွက်ပြီး-

“ကြည့်စမ်း... နိုရာ့ကို လုံးဝမစဉ်းစားမိဘူး၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ သူလည်း ဒီစာတွေ ဘယ်အလွတ်ပေးရဲမလဲ၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲပေါ့လေ၊ စိတ်အေးရပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

တယ်လီဖုန်း ချပြီးတော့ အဝတ်လဲနိုင်လောက်အောင်ပင် ကျွန်တော့်တွင် အင်အား မရှိတော့၊ ပင်ပန်းလှပြီ။

အခန်း (၁၂)

တာဝန်ကျဆရာမက ဒန်နီအခန်းကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

"ဒန်နီ၊ မင်းမေမေက တွေ့ချင်လို့တဲ့"

ဒန်နီ အိပ်ရာပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာပြီး-

"ဟုတ်လား၊ သူ ဘယ်မှာလဲ ဆရာမ"

"လာ... ကော်ဖီခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်"

သံတံခါးမကြီးကို ဖြတ်ပြီး ဆရာမနောက်မှ ဒန်နီ လိုက်လာခဲ့သည်။ ကော်ဖီခန်း ရှိရာသို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် လာခဲ့ကြ၏။ ညနေ သုံးနာရီ ထိုးပြီဖြစ်၍ ကော်ဖီခန်းထဲတွင် လူရှင်းနေသည်။ နိုရာနှင့်အတူ မစ္စဂျန်နင်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အနားတွင် လူစိမ်း တယောက်လည်း ရှိသည်။ နိုရာက ဒန်နီကို ပါးထိုးပေးရင်း-

"သမီးလေး နေကောင်းတယ်နော်"

ဒန်နီက သူ့အမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး တဆက်တည်း မစ္စဂျန်နင်းကို နှုတ်ဆက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ မစ္စဂျန်နင်း"

"ဟဲလို...ဒန်နီ"

မစ္စဂျန်နင်းက သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

"သမီး ထိုင်လေ၊ ဘာလို့ မတ်တတ်ကြီး လုပ်နေတာလဲ"

"မစ္စဂျန်နင်းက ဘာတဲ့လဲ"

ဒန်နီ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးသည်။

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရဲ့ မေမေတို့က သူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ လာတာပါ"

"ဘာအတွက်လဲ မေမေ"

သံသယဖြင့် မေးသည်။

"သမီးက သူတို့နဲ့ သဟာဇာတ မဖြစ်ဘူး ဆို"

ဒန်နီက မအေလုပ်သူကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်ပြီး မေးသည်။

"သူက ဘယ်သူလဲ"

"ဒန်နီ"

နီရာက အထိတ်တလန့် အော်ပြီး-

"သမီး ဒီလို မရိုင်းတတ်ပါဘူး"

"ဒီမှာ ရိုင်းတာတွေ၊ ယဉ်တာတွေ မရှိဘူး မေမေ၊ သူက ဘယ်သူလဲ"

နီရာက ပါလာသူကို အားတုံ့အားနာ ကြည့်ပြီး-

"ဒါက ဒေါက်တာ ဝိတ်မန်း ဒန်နီ၊ သမီးကို စစ်ဆေးဖို့ မေမေ ခေါ်လာတာ"

"ဘာအတွက် စစ်မှာလဲ"

"သမီး ကောင်းဖို့ အတွက်ပေါ့ကွယ်၊ ဒီက ဆရာဝန်က သမီးကို စစ်ဆေးလို့လည်း မရဘူး တဲ့၊ သမီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင်"

"ခေါင်းကို ညှစ်မယ့် လူတယောက် ထပ်တိုးလာပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား"

နီရာ ဒေါပွလာသည်။

"ဒါ စိတ်ပညာဆရာဝန် ဒန်နီ'

"သမီး စကား မပြောချင်ဘူး"

"မပြောလို့ မရဘူး၊ ပြောရမယ်"

နီရာက အကျပ်ကိုင်သည်။

"သမီးကို စိတ်မမှန်ဘူးလို့ မေမေ ထင်လို့လား ဟုတ်လား"

"မေမေ ဘာထင်ထင် အရေးမကြီးဘူး ဒန်နီ၊ သူတို့ နားလည်ဖို့က အရေးကြီးတာ၊ မဟုတ်ရင် သမီးကို ဟိုးအဝေးကြီး ပို့ပစ်လိမ့်မယ်'

ဒန်နီက သူ့အမေကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

"မေမေ သမီးအပေါ်ဘာယ်လိုထင်တယ် ဆိုတာ သမီးအတွက် အရေးကြီးတယ် မေမေ၊ ပြောစမ်းပါ၊ သမီးစိတ်နေ ချို့ယွင်းတယ် ထင်နေလား"

သမီးလုပ်သူကို နိုရာ စိုက်ကြည့်သည်။ သက်ပြင်းချသည်။

"မဟုတ်ရပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့..."

"ဒါဆို ပြီးပြီ၊ သမီး သူနဲ့ စကားမပြောဘူး"

ဆရာဝန်ကြီးက မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်-

"သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ မစ္စဟောဒင်၊ ဆယ်လီဂျန်နင်းဟာ အလွန်တော်တဲ့ နာမည်ကျော် ဆရာဝန် တယောက်ပါ၊ အားကိုးလောက်တဲ့ စိတ်ပညာရှင် တဦးပါ"

ဒန်နီဘက် လှည့်ပြီး-

"သမီးကို သူတို့ ထိခိုက် နစ်နာအောင် လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ သမီးရှေ့ရေး အတွက် အကူအညီ ပေးကြမှာ။ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ သူတို့ကို အားကိုးပါ ကလေးရယ်"

မသိမသာကလေး ဦးညွှတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် ဘာမျှ မပြောကြဘဲ တဦးကို တဦး စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

အတန်ကြာမှ ဒန်နီက-

"မေမေ့မှာ ပိုက်ဆံအကြွေ ပါလားဟင်၊ ကိုကာကိုလာ သောက်ချင်လို့"

နိုရာက မကြားသလို သမီးလုပ်သူကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစုံတခုကို စူးစူး စိုက်စိုက် တွေးနေလျှင် သည်အတိုင်းပင်။

"မေမေ အကြွေ ပါလားလို့"

နိုရာက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး ပေးသည်။

"မေမေ့အတွက်လည်း ကော်ဖီလုပ်ပါ သမီးရယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ဒန်နီက မီးဖိုဆောင်ဘက် ဝင်သွားပြီး-

“ဟော့…. ချာလီ၊ တို့အမေအတွက် ကော်ဖီတခွက် လုပ်စမ်းပါဦး”

အရောင်တလက်လက်ထနေသည့် မျက်နှာမည်းတခုတံခါးဝတွင်ပေါ်လာသည်။

“ရမယ် ဒန်နီ၊ ရမယ်”

ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကိုင်ပြီး ပြန်လာချပေးသည်။ ပြီးမှ ကိုကာကိုလာ သွားယူသည်။ သားအမိနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြသည်။ နိုရာက စီးကရက် တလိပ် ထုတ်ညှိသည်။ သက်ပြင်းတချက် ချပြီး စီးကရက်ဘူးကို ဒန်နီဘက် တိုးပေးသည်။ ဒန်နီ တလိပ် ယူပြီး မီးညှိသည်။

“ဒီ စိတ်ဆရာဝန်တွေကို မေမေ မယုံဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာယုံရမှန်း မသိတော့ဘူး ဒန်နီ”

မအေလုပ်သူကို ဒန်နီ တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ မေမေနဲ့ မတူပါလား။ နိုရာဟောဒင် သည် အရာရာတိုင်းတွင် တိကျသူ၊ အမြင်ရှင်းသူဟု ဒန်နီ နားလည်ထားသည်လေ။ နိုရာက ကော်ဖီကို တကျိုက် မော့ပြီး မျက်နှာရှုံ့လိုက်၏။

ဒန်နီက ပြုံးပြီး-

“အိမ်က ကော်ဖီနဲ့တော့ ဘယ်တူပါ့မလဲ မေမေ"

“ဒါပေါ့လေ၊ အစားအသောက်ကော ဘယ့်နှယ့်နေလဲ”

သမီးလုပ်သူကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး နိုရာ မေးသည်။

“အစားအသောက်တော့ မဆိုးပါဘူး”

“ရစ်ကီဆီ သမီးရေးတဲ့ စာတွေ မေမေ ဖတ်ရတယ်၊ သမီး ဘာဖြစ်လို့ မေမေ့ကို ဖွင့်မပြောတာလဲ ဟင်"

နိုရာက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ဒန်နဲ့မျက်နှာ ရှိန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ဘာမှ မစဉ်းစားချင်ဘူး၊ အားလုံး မေ့ထားတယ်”

“အဲဒီစာတွေသာ တယောက်ယောက် လက်ထဲ ရောက်သွားရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းရ ချည်ရဲ့ ဒန်နီ၊ ဒီအခြေအနေထိ ဖြစ်နေကြမှန်း မေမေ လုံးဝ မရိပ်မိဘူး”

ဒန်နဲ့ လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့ဆို့ကြီး ဖြစ်လာသည်။ အမေလုပ်သူ၏

မျက်နှာကိုအကြောင်သား ငေးကြည့်နေ၏။ နိုရာက မျက်လွှာချပြီး-

“ဘယ်တုန်းက စဖြစ်ကြတာလဲ”

“အာကာပူလ်ကိုမှာ အနားယူဖို့ သွားကြတုန်းက ဖြစ်တာ၊ မေမေက ကိစ္စရှိလို့ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ခဏ ပြန်သွားတုန်းကလေ”

“ဘာလို့ မေမေ့ကို ပြန်မတိုင်တာလဲ၊ သူက သမီးကို အတင်း…”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ သမီးက စတာပါ”

ဒန်နီက တည်ငြိမ်သည့် အသံဖြင့် ခပ်အေးအေး ပြောသည်။

နိုရာ့မျက်လုံးအိမ်ထောင့်မှ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် သမီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“အဲဒီလို လုပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာလို့ပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလေးလေးလို လုပ်နေရတာ စိတ်ပျက်လာပြီ”

မအေလုပ်သူကိုတွေပြီးစိုက်ကြည့်နေရင်းစီးကရက်ကိုတချက်ရှိုက်လိုက်သည်။

“ပြောစရာ သိပ်မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်တယ် မေမေ”

နိုရာက ခေါင်းယမ်းပြီး-

“အင်း.. မရှိတော့ပါဘူး”

စင်စစ် ပြောစရာတွေက အပုံအပင်။ သို့သော် သားအမိ ဖြစ်နေ၍ ခွကျနေခြင်း ဖြစ်၏။ နိုရာက နောက်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်သည်။

“သမီးရယ်၊ မစ္စဂျန်နင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါတော့လား၊ သူက အကူအညီ အများကြီး ပေးနိုင်မှာလေ”

“မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ သမီး မပြောရဲဘူး။ သူနဲ့ဆိုရင် တစပေါ်တာနဲ့ အားလုံး ပေါ်ကုန် မှာ၊ အဲဒီညရဲ့အဖြစ်မှန်တွေကို သူ သိသွားနိုင်တယ်။ သူတို့ သိမှာကို မေမေ့ထက် သမီး ပိုကြောက်တယ် မေမေ"

နိုရာက သမီးကို စိုက်ကြည့်နေပြီး ဪ… ဒါကြောင့်ကိုးဟု သဘောပေါက်သွားသည်။ ထိုငရဲညာ၏ ဒဏ်ကို သားအမိနှစ်ယောက် ရင်စည်းပြီး ခံရတော့မည် ဖြစ်၏။

ဒန်နီက နံရံမှ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သုံးနာရီ ထိုးခါနီးပြီ။

“သမီး သွားရတော့မယ် မေမေ၊ အတန်းတခု တက်ရဦးမယ်”

ဒန်နီ ညာပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ နိုရာ ခေါင်းညိတ်သည်။ စားပွဲကို ပတ်လျှောက် သွားပြီး မအေ့ပါးကို နမ်းသည်။ နိုရာက လှမ်းဖက်ထားသည်။

“ဘာမှ မပူနဲ့ မေမေ၊ အားလုံး သူ့သဘော သူ ဆောင်သွားလိမ့်မယ်”

နိုရာက ကြိုးစားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ သမီးရယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ မေမေ လာခဲ့ဦးမယ်နော်”

ဆရာမကြီးက ဒန်နဲ့နောက်မှ ထလိုက်သွားသည်။ တံခါးကို ဒန်နီ တွန်းဝင်သွား၏။ နိုရာတယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်မှာယခုထိမကုန်သေး။ တငွေ့ငွေ့ လောင်နေ၏။ ပြာခွက်ထဲသို့ထိုးခြေလိုက်သည်။ လက်ပွေ့အိတ်ကို လှမ်းယူသည်။ မှန်ကလေး ထုတ်ပြီး မျက်နှာကို အနည်းအကျဉ်း ပြင်သည်။ ပြီးမှ ထလာခဲ့၏။

“ဒန်နဲ့အမေက သိပ်ချောတာပဲနော်”

အခန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာရင်း ဆရာမကြီးက ပြောသည်။ ဆရာမကြီးကို ဒန်နီ တချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

မေမေ့ကို စတွေ့လျှင် လူတိုင်း သည်လို ပြောကြစမြဲ။ သို့သော် မေမေ့အကြောင်း သေသေချာချာ သိလာလျှင် စိတ်ပျက်သွားကြသည်ချည်း။ ဒါကို ဒန်နီ ငယ်ငယ်ကတည်း ဝိုးတိုးဝါးတား နားလည်ခဲ့သည်။

'သမီးကလေးက လှလိုက်တာကွယ်” ဟု ပြောကြလျှင်လည်း သူတို့လေသံတွင် ကြေကွဲသံ ပါနေသည်ဟု ဒန်နီ ထင်၏။

အခန်းထဲ ဝင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ အခြစ်ရာ ပေါင်းစုံ၊ ခဲချက်အမျိုးမျိုး ထပ်နေသည့် နံရံကို တချက် ငေးကြည့်နေပြီးမှ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်သည်။

ရုပ်ချောသော အမေ၊ နာမည်ကျော်ကြားသော အမေ၊ မေမေ့မှာ ရှိသမျှ အရည် အချင်းတွေ ဒန်နီတွင် မရှိ။ မှတ်မိနေသေးသည်။ မေမေ မရှိတုန်း စတူဒီယိုထဲ ခိုးဝင်သည်။ မေမေ လုပ်သည့် အရုပ်တွေနှင့် တူအောင် လိုက်လုပ်ကြည့်သည်။ မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်။ နောက်ဆုံး ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် သိမ်းဆည်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရသည်ချည်း။

တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ငိုနေမိ၏။ အတန်ကြာတော့ မျက်ရည်အကျ ရပ်သွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းပြီး မှန်ထကြည့်သည်။ မှန်က သေးသေးကလေး။

မေမေဆိုသည့် မိန်းမသည် ငိုပြီးစမှာပင် လှနေသည့် မိန်းမ ဖြစ်၏။ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသည့် မျက်လုံးများ ပိုင်ရှင်။ မြင်သူ ဗျာပွေလောက်သည့် အလှမျိုး ဖြစ်၏။ အသားအရေမှာ ဖြူစင် ဝင်းညက်နေသည်။

ငိုပြီးစ ဒန်နီ မျက်ဝန်းတွေက သွေးကြောကလေးများ နီရဲပြီး မျက်လုံးအိမ်မှာ အို့တို့တို့ ဖြစ်နေသည်။

မေမေ ပို့လိုက်သည့် စက္ကူဖာတခုထဲမှ စက္ကူမျက်နှာသုတ်ပဝါ ကလေးကို ထုတ် ယူပြီး မျက်နှာနှင့် အပ်ထားလိုက်သည်။ ရေမွှေးနံ့ ပရုတ်နံ့သင်းကာ စိုထိုင်းထိုင်း အေးမြမှု အရသာကို ခံစားရ၏။

ရစ်ကီအား ကျီစယ်သည်ကို ပြေးသတိရလိုက်၏။ ဒန်နီက စက္ကူမျက်နှာသုတ်ပဝါ ကလေးများကို လက်ပွေ့အိတ်ထဲ ထည့်ကာ သွားလေရာရာ အပါ ယူလာတတ်သည်။ တခါ က အိပ်ရာပေါ်တွင် အစန့်သား မှေးနေသည့် သူ့ကို လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားစေချင်၍ စက္ကူမွှေးကလေး တရွက် အသာယူပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်အုပ်လိုက်သည်။ သူ လန့်ပြီး ဝုန်းခနဲ ထထိုင်သည်။ အလန့်တကြား ဖြစ်နေသည့် ပုံစံဖြင့် ‘ဟာ... သေတော့မှာပဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ ဒန်နီ’ တဲ့။ ‘ဩော်... ရစ်ကီကလည်း လန်းသွားအောင်လို့ပါ” ဆိုမှ ရယ်ဖော် ပြုံးဖော် ပွေ့ဖက် ဖော် ရသည်လေ။ ‘သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး” ဆိုပြီး...။

မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ဥလာပြန်သည်။ မျက်တောင်ကို ခပ်သွက်သွက် ခတ်ပစ်လိုက်ရ၏။ ခုမှ ငိုနေလို့ ဘာထူးတော့မှာလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းလိုက်၏။ ခုတော့ အားကိုးစရာ ဟူ၍ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပြီ။ စိတ်ညစ်စရာ ကြုံလို့ သူ့ဆီ ပြေးသွားရင် ဆီးကြိုထွေးပိုက် နှစ်သိမ့်တတ်၏။ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်လျှင် ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေ မတင်သကဲ့သို့ စိတ်အစဉ် ကြည်လင် ချမ်းမြေ့ခဲ့ရသည်ချည်း။ ခုတော့ သူ မရှိတော့ပြီ တကား။

စောစောပိုင်းကလို မဟုတ်တော့ဘဲ နေ့တွေကုန်လွန်ပုံကို သေသေချာချာ မှတ်သည်။ မနေ့က ဆီလ်ဗီယာကို ခေါ်သွားကြသည် ဆိုတော့ သည်နေ့ သောကြာနေ့ ရစ်ကီကိုအသုဘ ချပြီးလောက်ပြီ။ ကြိုကြိုဖန်ဖန် တွေးမိလိုက်သေးသည်။ မေမေ ပန်းခွေမှ ပို့ပါ့ မလား။

ပို့မယ် မထင်ပါဘူး။ သူ့ကို လုံးလုံး မေ့ချင် မေ့သွားရောပေ့ါ။ မနာလိုစိတ်က မေမေ့ ရင်ထဲမှာ မဆံ့တော့အောင် ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ ရစ်ကီအခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်စလုံးကိုမေမေ မိသွားတုန်းက ဒေါသ သည်းထန်နေပုံကို

မြင်ယောင်လာပြန်သည်။

ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ရစ်ကီကို ရိုက်နှက် ကုတ်ဖဲ့သည်။ သူ့ပခုံးသားတွေ၊ ရင်ဘတ်တွေ ရစရာ မရှိအောင် လက်သည်းရာတွေ ထင်ကုန်သည်။ အသေ သတ်တော့မည့် အထင်ဖြင့် ဒန်နီ တအား ကုန်းအော်သည်။

"မလုပ်နဲ့ မေမေ၊ မလုပ်နဲ့"

ဒန်နီကို တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားပြီး အခန်းထဲ ရောက်တော့ အတင်း ဆွဲယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဒန်နီက အဖျားတက်သလို တုန်လာလိုက်၊ အော်ငိုလိုက် ဖြစ်နေတုန်း သူတို့ နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်လိုက်ကြသည်မှာ ကမ္ဘာပျက်တော့မည့်နှယ်။

ဒါကြောင့် မေမေ ပန်းခွေ မပို့ဖို့ သေချာသည်ဟု ဒန်နီ ယုံကြည်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရစ်ကီကို မေမေ မေ့နိုင်မည်တော့ မထင်။ မျက်လုံးအိမ်တွင် ခြောက်သွေ့နေပြီ။ စက္ကူမွှေး ခေါက်ကလေးတွေ ထုတ်ယူပြီး မျက်နှာကို အပ်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ လုံးခြေပြီး အမှိုက် ခြင်းထဲ ထည့်လိုက်၏။

တကိုယ်တည်း အထီးကျန်နိုင်လွန်းလာသည်ဟု ရုတ်တရက် တွေးမိ၏။ အမှိုက် ခြင်းထဲက စက္ကူလုံးကလေးများပင် အတိတ်နှင့် ဆက်နွယ်နေကြ၏။ သို့သော် လက်တွေ့တွင် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်၍ မရနိုင်တော့ပါတကား။ အားလုံးကို နားလည်နိုင်သူသည် ရစ်ကီတယောက်သာ ရှိလေသည်။ ခုတော့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တော့ပြီ။

ရယ်ချလိုက်မိပြန်သည်။

★★★

ဆယ်လီဂျန်နင်းက နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ခြောက်နာရီ ထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှသာ လိုတော့သည်။ စားပွဲပေါ်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ရေးရမည့် အစီရင်ခံစာ တွေက အပုံအပင်ပါလား။ လက်ဆွဲအိတ်ထဲကို စီစီညီညီ သေသေသပ်သပ် ယူထည့်သည်။ အင်း... ပြဇာတ်ကြည့်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အပြီးသတ် ရေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့။ သည်ပြဇာတ်ကို ကြည့်ချင်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။ ခုမှ လက်မှတ်ရသည်။ သည်ညတော့ မဖြစ်မနေ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့် မည်။ အိမ်ပြန် အဝတ်အစား လဲ၊ မြို့ထဲမှာ တခုခု အပြေးအလွှား စား၊ ကန့်လန့်ကာ မတင်မီ တော့ ရောက်ကောင်းပါရဲ့။

ထိုစဉ် မန္တမရဲ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားသည်။ "ဘယ်သူလဲ"

မှန်တံခါးချပ်ကြီးတွင် ပထမ ပေါ်လာသူက အဆောင်တာဝန်ကျ ဆရာမ။ ပြီးမှ ဒန်နီ ဝင်လာသည်။ ဒန်နီက တံခါးဝတွင် ရပ်ပြီး အသံ သေးသေးကလေးဖြင့်-

"ကျွန်မ ခဏတွေ့နိုင်မလား မစ္စဂျန်နင်း"

ဆရာဝန်မက ခဏငေးကြည့်နေသည်။ ကလေးမ မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ငိုထားမှန်း သိသာနေ၏။ ပြီးတော့ အမူအရာက ထူးဆန်းနေသည်။ တခါမှ မမြင်ဖူးသည့် မျက်နှာပေး။

"ရပါတယ် ဒန်နီ၊ လာလေ"

ဖွင့်လျက်သား လက်ဆွဲအိတ်ကို ဒန်နီ မြင်သွားသည်။

"ပြန်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ဒါဆို ကျွန်မ မနက်ဖြန်မှ တွေ့ပါတော့မယ် မစ္စဂျန်နန်း"

ဆယ်လီဂျန်နင်းက လက်ဆွဲအိတ်ကို ခပ်လောလော ပိတ်ပြီး စာပွဲအောက်တွင် ချထားလိုက်၏။

"မပြန်သေးပါဘူး ဒန်နီရဲ့ ညအထိ ထိုင်မလို့ ပြင်ဆင်နေတာပါ"

ဒန်နီ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

"ကျွန်မကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ"

ဆရာဝန်မက ဒန်နီကို ပြုံးကြည့်နေ၏။ ပြုံးလိုက်ကတော့ ပိုပြီး နုပျိုသွားသည် ထင်လိုက်၏။

"ဒီလို လုပ်ရအောင်လား၊ ကော်ဖီခန်းထဲမှာ တို့နှစ်ယောက် ညစာ စားပြီးမှ စကား ပြောကြမယ်လေ၊ ကိုယ်လည်း အလုပ်ထဲမှာ ငြီးငွေ့နေတာနဲ့ အတော်ပဲ"

ဒန်နီက ဆရာမကို ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

"သူတို့က ခွင့်ပြုပါ့မလား ဟင်"

ဆယ်လီဂျန်နင်းက အမှုထိန်း အရာရှိချုပ်ဆီ တယ်လီဖုန်း ကောက်ဆက်သည်။

စကားပြောခွက်ကို လက်တဖက်နှင့် အုပ်ပြီး-

"သူတို့ ခွင့်ပေးမှာပါ" ဟု ပြောသည်။

ဆယ်လီဂျန်နင်းက ဒန်နဲ့ မျက်လုံးထဲကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ စောစောက တွေ့ လိုက်ရသည့် ထူးဆန်းသည့် မျက်လုံးများ မဟုတ်တော့။ ဆရာဝန်မနှင့် တွေ့ခွင့်ရသွားလို့ ကျေးဇူးတင်သည့် မျက်လုံးများလည်း မဟုတ်။ ထိုအခါတွင် ဆယ်လီဂျန်နင်း၏ ပြဇာတ်သည် လုံး၀ အရေးမကြီးတော့ပေ။

အခန်း (၁၃)

ညစာစားပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရုံးခန်းထဲ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ပြီး စကားပြောကြ၏။

"လူတွေဟာ အစဉ်ထာဝရ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အဖေ ကျွန်မဆီ မလာတော့တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်မ နားလည်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မပြောတာ ရှင်းပါတယ်နော်။ ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ နည်းနည်းလည်း ကြီးလာရော အားလုံး ပျက်စီးသွားတယ်။ အဖေ ပေါ်မလာတော့ဘူး ဆိုတာ သိတော့ တလလောက် ကျွန်မ ဆက်တိုက် ငိုရတယ်၊ နောက်မှ အဖေ မရှိတဲ့ ဘဝနဲ့ နေသားကျသွားတယ်။

အန်ကယ် ဆမ်က ကျွန်မအပေါ်သိပ်ကောင်းရှာပါတယ်။ အန်ကယ်ဆမ် ဆိုတာ မစ္စတာ ဆမ်ကောဝင်းလေ။ မေမေ့ ဒုတိယအိမ်ထောင်ပေါ့။ သူက ကျွန်မအတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်နေပုံ ရပါတယ်။ အဖေ့နေရာမှာ ဝင်ပြီး အဖေ ပို့တဲ့နေရာတွေ ပို့ပေးတယ်။ ပန်းခြံတို့၊ တိရစ္ဆာန်ရုံတို့ပေါ့။ တခါက ရွက်လှေတစင်းနဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကိုတောင် ပို့ပေးရှာ ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်မအဖေမှမဟုတ်တာ၊ မတူဘူးလေ၊ ဘယ်လိုမှ မတူနိုင်ဘူး။

ဖေဖေနဲ့တုန်းကဆို ဖေဖေဟာ ကျွန်မက လွဲပြီး ဘာမှ မရှိသလိုပဲလေ။ အန်ကယ် ဆမ်နဲ့ ကျတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ တမျိုးကြီးပဲ။ သူ ဘယ်လောက် ကြိုးစားကြိုးစား ဒန်နီ ဟာ သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့ အရာတွေထဲက တခုပဲ ဆိုတာ သိသာနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ် ဆမ်ကို ကျွန်မ ချစ်ပါတယ်။ တနေ့မှာ သူလည်း ထွက်သွားပြန်ပါရော။ အဲဒီနေ့ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသေးတယ်"

ဒန်နီ ခဏငြိမ်သွားသည်။ လက်ထဲမှ တငွေ့ငွေ့ လောင်နေသည့် စီးကရက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

"အင်း.. ဆက်ပါဦး ဒန်နီ၊ မင်း အဲဒီနေ့ကို မှတ်မိနေတယ်၊ ဘာကြောင့် မှတ်မိနေရ တာလဲ ဟင်"

★★★

အပြာနှင့် အဖြူရောင် စတေရှင်ဝက်ဂွန် ကျောင်းကားကြီးသည် အိမ်ရှေ့တွင် ငြိမ့်ခနဲ ထိုးဆိုက်သည်။ ယူနီဖောင်းကို ကြော့နေအောင် ဝတ်ထားသည့် ဒရိုင်ဘာက တံခါးကို အပြေးအလွှား ဆင်းဖွင့်ပေးသည်။

ဒန်နီကလေးသည် ကျောင်းကားထဲမှ အိမ်ကြီးဆီသို့ ဝဲပျံကာ ပြေးဝင်သွားသည်။ အနက်ရောင် ဆံပင်တွေက လေထဲတွင် လွင့်မျောလျက်။ အဖြူရောင် ဘလောက်စ်နှင့် အပြာရောင် ပိုးတွန့်ဂါဝန်မှာ နေရောင်ခြည်တွင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်လျက်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး အရောက် ပြေးချသွားသည်။

အိမ်က ဒရိုင်ဘာက ဒန်နီကို ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။

"မင်္ဂလာပါ မစ္စဒန်နီ၊ ဒီနေ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အိမ်မှာ ပျော်ပါစေကွယ်"

အပြုံးကို အပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်ပြီး-

"မင်္ဂလာပါ အယ်ဆယ်လ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ခန်းမဆောင်ထဲတွင် စာအုပ်ကို ထားခဲ့ပြီး ပညာရည်မှတ်တမ်းကို ကိုင်ကာ အမေ့ စတူဒီယို ရှိရာသို့ တန်းပြေးသွားသည်။ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

"မေမေ၊ မေမေ၊ သမီး ပန်းချီမှာ ပထမ ရတယ်"

အခန်းထဲပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ဟင်...ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါဘူး။ အိပ်ခန်းငယ်ကလေး ကလည်း ပိတ်လို့။ အသာခေါက်ပြီး ခေါ်ကြည့်သေးသည်။

"မေမေ၊ မေမေ အထဲမှာလား"

ထူးသံ မကြားရ၊ အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာကလေး တွန်းဖွင့်ကြည့်သေးသည်။ အထဲတွင် ဘယ်သူမှ မရှိ၊ အသာပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဒန်နီ စိတ်ရှုပ်သွား၏။ ဒီအချိန်ဆို မေမေ အလုပ်ခန်းထဲတွင် ရှိနေကျ။

အိမ်မကြီးထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး ခန်းမဆောင်ထဲမှ စာအုပ်တွေကို ပြန်ယူသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ အတက်တွင် အန်ကယ်ဆမ့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ချားလ်စ်ကို တွေ့ရသည်။

"မင်္ဂလာပါ မစ္စဒန်နီ'

"မင်္ဂလာပါ ချားလ်စ်၊ မေမေကော"

ချားလ်စ်၏ မျက်နှာက မသာမယာ-

"အပြင်ထွက်သွားတယ် မစ္စဒန်နီ"

ဒန်နီက ကတ်ပြားကို ထောင်ပြပြီး-

“ဘယ်တော့ ပြန်လာမယ် ပြောလဲ၊ ဒန်နီ ပန်းချီမှာ ပထမ ရတယ် ချားလ်စ်၊ မေမေ့ကိုပြချင်လို့”

“ဟုတ်လား၊ မစ္စဒန်နီကလေးက သိပ်တော်တာပဲကွယ်၊ မမလေးက ဘယ်မှ မသွား ဘူး မစ္စဒန်နီ”

“ဟုတ်လား”

ဒန်နီ စိတ်ပျက်သွားသည်။ အခန်းဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားရင်း နောက်ပြန်ကြည့် ပြီး ချားလ်စ်ကို မှာသည်။

“မေမေ ပြန်လာရင် ပြောနော် ချားလ်စ်၊ မေမေ့ကို ပြချင်လှပြီ”

“စိတ်ချ မစ္စဒန်နီ”

ဒန်နီ အခန်းထဲ ဝင်လာတော့ ဆရာမက အဝတ်အစားတွေ ဗီရိုထဲတွင် ချိတ်ပေး နေသည်။ ဒန်နီကို မြင်တော့ ဝမ်းသာအားရ ပြုံးပြီး-

“ဟော ... သမီး ပြန်လာပြီ၊ သမီး ရရဲ့လား ဟင်”

ဒန်နီက ပြန်ပြုံးပြပြီး-

“ဆရာမ ဘယ်လို ထင်လဲ”

“ကဲ... ပြပါဦးကွယ်၊ ဆရာမ ကြည့်ချင်လှပြီ”

အထိန်းတော် ဆရာမကြီးက မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ တောင်းသည်။ ဒန်နီက ကတ်ပြားကိုနောက်တွင် ဝှက်ထားပြီး ပြောင်စပ်စပ် အမူအရာဖြင့်-

“ဟင့်အင်း.. ဆရာမ ကတိတည်မှ ပြမယ်”

“ဆရာမ ကိတ်မုန့်ဖုတ်ပြီးပါပြီ ကလေးရယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ရော့... ကြည့်”

“အို.. .ဒန်နီရယ်၊ ပန်းချီမှာ ပထမနော်”

ဒန်နီကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းရင်း-

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒန်နီရယ်'

ဒန်နီ ပါးနှစ်ဖက်ကို အကြိမ်ကြိမ်နမ်းရင်း-

“သမီးမေမေ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်မလဲ”

“မေမေ ဘယ်မှာလဲ၊ စတူဒီယိုထဲမှာလည်း မရှိဘူး”

အထိန်းတော်ကြီးက ချားလ်စ်ကဲ့သို့ပင် မျက်နှာညှိုးသွားသည်။

“သမီးမေမေ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်သွားတယ်၊ တနင်္လာနေ့မှ ပြန်ရောက်မယ်တဲ့ကွယ်"

“ဒန်နီ ကျောင်းမှ ပြန်လာသည့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် မေမေ ခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။ အထိန်းတော်ကြီးဆီမှ ကတ်ပြားကို ပြန်ယူပြီး-

“တနင်္လာနေ့ သမီး ကျောင်း မပြန်ခင် ရောက်ကောင်းပါတယ်နော်”

“ရောက်မှာပေါ့ သမီးရယ်၊ လာ... တို့ မီးဖိုဆောင်မှာ သွားပြီး ဖုတ်ထားတဲ့ မုန့်တွေ စားရင်း ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲ လုပ်ကြရအောင်၊ တို့ သုံးယောက်တည်းလေ”

အထိန်းတော်ကြီးကို ဒန်နီ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူတို့နှင့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လုပ်တမ်း ကစားရဖန်များတော့ ဒန်နီ ငြီးငွေ့လာပြီ၊ မေမေက တခါမှ မပါ။ ခုတော့ မေမေ ပါရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲနော်။

“ဒန်နီ မဆင်းချင်တော့ဘူး”

အထိန်းတော်ကြီးက ဒန်နီ ဘာတွေးနေသည်ကို သိနေဟန် တူ၏။

“လာပါ သမီးရယ်၊ ဆရာမ စကားကို နားထောင်ပါနော်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ”

အခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ အန်ကယ်ဆမ့်ကို ခန်းမထဲတွင် သွားတွေ့သည်။ လက်ထဲတွင် ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ဆွဲလျက်။ ချားလ်စ်က နောက်မှ သေတ္တာကို သယ်လာသည်။

“အန်ကယ်ဆမ်”

ဒန်နီက ဝမ်းသာအားရ အော်ပြီး ပြေးချသွားသည်။ ဆမ်ကဒန်နီကို လှေကားထိပ်တွင် ရပ်စောင့်နေ၏။ ချားလ်စ်က သေတ္တာတွေနှင့် ဆင်းသွားသည်။

“သမီ ပန်းချီ ပထမရတယ် အန်ကယ်ဆမ်”

"ဟေ.. ဟုတ်လား၊ သမီးက သိပ်တော်တာပဲကွယ်"

ဟင်...အန်ကယ်ဆမ်လည်း မျက်နှာ မကောင်းပါလား။ အန်ကယ်ဆမ့် မျက်နှာ မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး သိသိသာသာ ညှိုးနွမ်းနေ၏။ ဒန်နီ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ခရီးထွက်မယ့် အခြေအနေမျိုးကို ဒန်နီ ခုမှ သတိထားမိ၏။

“ဟင်.. အန်ကယ်ဆမ်ပါ မေမေ့နောက် လိုက်သွားမှာလား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒန်နီ၊ အန်ကယ်ဆမ်က တခရီး သွားမှာ”

“အို.. အန်ကယ်ဆမ်နဲ့ တွေ့မယ်ဆိုရင် မေမေ့ကို ပြောခိုင်းမလို့”

“ဘာပြောခိုင်းမှာလဲ ဒန်နီ”

“သမီး ပန်းချီ ပထမရတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါ”

“အန်ကယ်ဆမ်နဲ့ မေမေ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး"

“အန်ကယ်ဆမ်ကော တနင်္လာနေ့မှ ပြန်လာမှာလား"

ဆမ်က ကလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး လက်ထဲက သားရေအိတ်ကို အောက်ချလိုက်သည်။

“တနင်္လာနေ့ အန်ကယ်ဆမ် ပြန်မရောက်ဘူး သမီး၊ အန်ကယ်ဆမ် ဘယ်တော့မှ ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

“ဟင်.. ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး ဟုတ်လား”

ဒန်နီက ဘာမှ နားမလည်သည့် လေသံဖြင့် မေးသည်။

“အန်ကယ်ဆမ် အပြီးပြောင်းသွားရတော့မယ် သမီးရယ်"

ဒန်နီကလေး၏ပါးပြင်ပေါ်သို့မျက်ရည်ပေါက်တွေ ချက်ချင်း လိမ့်ဆင်းလာသည်။

ဖေဖေ့တုန်းကလိုပဲပေါ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အန်ကယ်ဆမ်၊ သမီးတို့ကို သဘောမကျလို့လား”

ကလေး၏ မျက်ရည်ပေါက်တွေကို ဆမ် မြင်ရသည်။ ကြေအင်ကြေကွဲ ပြောလာသည့် အသံကလေးကို ကြားရသည်။ ဒန်နဲ့ လက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ တခါတခါ လူတွေဟာ ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ကြရဘူးလေ၊ အန်ကယ်ဆမ်နဲ့ မေမေ ကွာရှင်းလိုက်ကြပြီလေ”

“မေမေနဲ့ ဖေဖေ့လိုပေါ့… ဟုတ်လား”

ဆမ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါဆို အန်ကယ်ဆမ် သမီးဆီ မလာတော့ဘူးပေါ့နော်”

ဒန်နီ တရှုပ်ရှုပ် ငိုတော့၏။

“သမီးဆီကို ဘယ်သူမှ မလာကြတော့ဘူးပေါ့နော်”

ဒန်နီ့ကို သိုင်းဖက်ပြီး ဆမ် နှစ်သိမ့်သည်။

“အန်ကယ်ဆမ် လာချင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ လာလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဘာပြုလို့လဲ အန်ကယ်ဆမ်၊ ကျောင်းက ဆူဇန်ကိုလ်တာ့ အမေကျတော့ ကွာရှင်း တာ ငါးခါတောင် ရှိပြီ၊ သူ့အဖေတွေအားလုံး သူ့ဆီ လာတာပဲတဲ့။ သူ့အဖေတွေ ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေကိုတောင် သမီးကို ပြသေးတယ်”

“သမီးအမေနဲ့ သူ့အမေနဲ့ မတူဘူးလေ၊ သမီးအမေက လာတာ မကြိုက်ဘူးလေ”

“ကွာရှင်းတာနဲ့ ဖေဖေရော၊ အန်ကယ်ဆမ်ရော ထွက်သွားရတယ်၊ မေမေကတော့ ဘာလို့ ထွက်မသွားတာလဲ”

ဒန်နီ ဒေါသသံကလေး စွက်ပြီး မေးသည်။

"အဲဒါတော့ အန်ကယ်ဆမ် မသိဘူး သမီးရယ်”

ဖြုန်းခနဲ ဒန်နီက ဆမ့် လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး -

“မသွားရဘူး၊ အန်ကယ် မသွားရဘူး၊ သမီး အန်ကယ်ဆမ့်ကို အရမ်းအောက်မေ့ မှာပါ"

ဆမ်က ပြုံးပြီး ဒန်နီနှင့် ပါးချင်း အပ်လိုက်သည်။

“အန်ကယ်ဆမ်လည်း သမီးကို အောက်မေ့မှာပါကွယ်။ ကဲ.. အန်ကယ်ဆမ် သွား မယ်နော်၊ သမီးဆီကို မကြာမကြာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပို့ပေးမှာပါကွယ်။ အဲဒီတော့မှ ဟိုကောင်မလေးကို ပြန်ကြွားပေါ့၊ အဖေ့ဆီက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ရတာ မင်းတယောက် တည်း မဟုတ်ပါဘူးကွလို့ ပြောပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ အန်ကယ်ဆမ်”

ဆမ့် ပါးကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ရင်း-

"ဘာပဲပြောပြော သမီး အန်ကယ်ဆမ့်ကို အောက်မေ့နေမှာ"

ဆမ်က ဒန်နီကို နမ်းပြီး ခါးဆန့်လိုက်သည်။

"အန်ကယ်ဆမ် အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ သွားမယ်နော်"

အောက်ထပ်သို့ ဒန်နီ ဆင်းလိုက်သွားသည်။

"ဖေဖေ့လို လာဂျီလာမှာ မော်တော်ဘုတ်နဲ့ သွားနေမှာလား အန်ကယ်ဆမ်"

ဆမ်က ရယ်ပြီး-

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ လောလောဆယ် အန်ကယ်ဆမ် နယူးယောက်မှာ သွားနေ ရမယ်လေ"

ဒန်နီက စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေသံဖြင့် ?

"အန်ကယ်ဆမ် မော်တော်ဘုတ်နဲ့ နေရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ ဒန်နီ လာလည်မှာပေါ့"

ဆမ် ရယ်ပြန်သည်။

"သမီးဖေဖေလို အန်ကယ်ဆမ်က မော်တော် မမောင်းတတ်ဘူးကွဲ့'

ဒန်နီက တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ ချားလ်စ်က ပစ္စည်းတွေကို တက္ကစီကားပေါ်တင်နေ၏။ အန်ကယ်ဆမ်က နောက်တကြိမ် ငုံ့နမ်းပြီး-

"ဂွတ်ဘိုင်... ဒန်နီ"

ဒန်နီက လက်ပြရင်း-

"ဂွတ်ဘိုင်... အန်ကယ်ဆမ်"

နောက်ထပ် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် 'အန်ကယ်ဆမ် ပျော်ပျော်နေနော်' ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး အတွေးနက်စွာဖြင့် ဒန်နီ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ချားလ်စ်၊ အထိန်းတော်ကြီးနှင့် ထမင်းချက် ကွတ်ကီတို့ သုံးယောက် ဒန်နီကို စောင့် နေကြသည်။

“မေမေနဲ့ အန်ကယ်ဆမ် ကွာရှင်းလိုက်ကြပြီတဲ့၊ အန်ကယ်ဆမ်က နယူးယောက် မှာ သွားနေမယ် တဲ့"

ဒန်နီက လူကြီးဆန်ဆန် ပြောနေသည်။ အထိန်းတော်ကြီးက ချောကလက်ကိတ်မုန့်ကို ဒန်နီရှေ့တိုးပေးရင်း-

“ကြည့်စမ်းပါဦး သမီးရယ်၊ ဘယ်လောက်လှတဲ့ ကိတ်မုန့်လဲ”

ဒန်နီက ကိတ်မုန့်တုံးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်လေသံဖြင့်-

“အင်း... လှပါတယ်”

“မစ္စဒန်နီက စားပွဲမှာ ထိုင်လေ၊ ကွတ်ကီ လှီးပေးမယ်"

ဒန်နီက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဝင်ထိုင်သည်။ ကွတ်ကီက အတုံးကြီးကြီး လှီးပြီး ဒန်နီ ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ နို့တခွက်ပါ ထည့်ပေး၏။ ပြီးမှ ကျန်လူတွေအတွက် လှီးသည်။ အားလုံး ဝင်ထိုင်ကြ၏။ ဒန်နီ မတို့မချင်း သူတို့ မစားကြ။

ဒန်နီက ဓားနှင့်လှီးပြီး အတုံးကြီး တတုံး ပါးစပ်ထဲ ထည့်သည်။

“ဝိုး.. သိပ်အရသာ ရှိတာပဲ”

“သိပ်ပြီး ပါးစပ်အပြည့်ကြီး မထည့်ရဘူးနော် သမီး”

အထိန်းတော်ကြီးက သတိပေးသည်။ ခုမှ အားလုံး ဝိုင်းစားကြသည်။

“အင်း... ကိတ်မုန့်က ကောင်းမှ ကောင်းဗျာ”

အထိန်းတော်ကြီးကို ချားလ်စ်က ချီးမွမ်းသည်။ ကွတ်ကီက ရယ်ပြီး-

“ဖြည်းဖြည်းစားနော်၊ နင်နေဦးမယ်”

ထမင်းချက် ကောင်းကောင်း ရှားပါးချိန်ဖြစ်၍ ချားလ်စ်က ကွက်ကီကို စည်းရုံးနေရ၏။

“သူတို့ ဘာလို့ ကွာကြတာလဲ”

ဒန်နီက ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် မေးလိုက်သည်။ အစေခံတွေ တယောက်မျက်နှာ တယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ အထိန်းတော်ကြီးက -

"တို့များ မသိပါဘူး သမီးရယ်"

"အမေက သိပ်လှပြီး သူ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေ သိပ်များလို့လားဟင်'

ဘယ်သူမှ မဖြေကြ။

"တလောက အန်ကယ်ဆမ်နဲ့ မေမေ စကားများနေတာ ဒန်နီ ကြားတယ်၊ မေမေ့ မှာ အတွဲရှိနေပြီ ဆိုလား၊ ဘာလို့ ဒန်နီ မသိတာလဲ"

"အဲဒါ သမီးအလုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမတို့ အလုပ်လည်း မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ကဲ... မုန့်စားလိုက်ဦး၊ သမီးကျောင်းမှာ စာတော်အောင်ပဲ လုပ်နော်"

ဒန်နီ တိတ်တိတ်ကလေး ထိုင်စားသည်။ ခဏနေတော့ မျက်လွှာပင့်ပြီး စပြန်သည်။

"အန်ကယ်ဆမ်က ဒန်နီဆီကို လက်ဆောင်တွေ ပို့ပေးမယ် တဲ့၊ ဆူဇန်ကိုလ်တာကိုပြန်ကြွားရမယ်၊ သူ့မှာသာ လက်ဆောင်ပေးမယ့် အဖေတွေ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒန်နီမှာ လည်း ရှိပါတယ်လို့'

နောက်နှစ်ပတ်အကြာတွင် ဒန်နီ ဆယ်နှစ် ပြည့်သည်။ ဧရာမသေတ္တာကြီးတွေနယူးယောက်မှ ရောက်လာ၏။ ကစားစရာတွေ မျိုးစုံ ပါလာသည်။ သိပ်ကတိတည်တဲ့ အန်ကယ်ဆမ်။ စိတ်ထဲ ပျော်သလိုလို ဖြစ်မိသော်လည်း အန်ကယ်ဆမ်ကို ပိုပြီး အောက်မေ့ လွမ်းဆွတ်နေမိလေသည်။

နွေရာသီ ကျောင်းကြီး ပိတ်တော့ မေမေကဒန်နီကို တာဟိုကန်ကြီးနံဘေးမှ အပျော် တမ်းမြင်းမွေးခြံတခြံသို့ပို့ပေးသည်။ ဘာကြောင့်အန်ကယ်ဆမ်နှင့် ကွာရှင်းရတဲ့အကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ဒန်နီအဖို့ အကြောင်း မထူးတော့ပါ။

ပျော်တော့ ပျော်ပါသည်။ မနက်တိုင်း မြင်းစီးရသည်။ နေ့ခင်းတိုင်း ရေကန်ကြီးထဲ ဆင်းပြီး ရေချိုးရသည်။ အဖော်အဖြစ် ရစ်ကီ ပါလာသည်။ ရစ်ကီ ဆိုတာ တိုနီရီကိုလေ။ မေမေ့မန်နေဂျာ။ အန်ကမ်ဆမ်နဲ့ ရန်ဖြစ်တာ သူ့ကြောင့် ထင်ပါရဲ့၊ မေမေနဲ့ သူနဲ့ တွဲနေ တော့ မေမေ့အတွဲပေါ့နော်။ ရန်ဖြစ်သံ ကြားတုန်းကလည်း အတွဲဆိုသည့် စကားကို ဒန်နီ ကြားလိုက်သည် မဟုတ်လား။ တနေ့ မနက်စောစော မေမေ့အခန်းထဲမှ ရစ်ကီ ထွက်လာသည်ကို ဒန်နီ မြင်လိုက်သည်။ အတွဲဆိုသည့် စကားကို ပိုပြီး နားလည်လာ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရစ်ကီကို ဒန်နီ ခင်သည်။ ရစ်ကီက အစစအရာရာ ဒန်နီ အလိုကို လိုက်လျောသည်လေ။ မြင်းစီး သင်ပေးသည်။ ရေလွှာလျှောစီး သင်ပေးသည်။ အန်ကယ် ဆမ်နှင့် မတူသည့် အချက်မှာ ရစ်ကီက

ပျော်ပျော်နေတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အန်ကယ်ဆမ်ကမူ သဘောကောင်းသော်လည်း ရယ်ခဲ ပြုံးခဲ၏။ မေမေ ပြောလေ့ ရှိသည်။ ရစ်ကီသည် သူ ငယ်ငယ်ကနှင့် တူသည် တဲ့လေ။ မေမေက မြင်းစီးလည်း ဝါသနာမပါ။ ရေကိုလည်း မကြိုက်။

ရေထဲမှာ ကြာကြာစိမ်လျှင် အသားအရေ မလှဟု ထင်သည်။ မေမေသည် နေထိမခံသည့် အမေရိကန်မလည်း ဖြစ်သည်။ နေပူပူထဲ ထွက်လျှင် နေလောင်တတ်သည်။

စခန်းချ ထွက်လာသည် ဆိုသော်လည်း မေမေသည် အပြင်သို့ ထွက်ခဲသည်။ အခန်းထဲ အောင်းပြီး အခန်းကို စတူဒီယိုနှင့်တူအောင် ပြုပြင်သည်။ ညများတွင် ရစ်ကီနှင့် မေမေ ရီနိုကို သွားတတ်သည်။

မေမေက နောက်ကျမှ အိပ်တတ်သည်။ ရစ်ကီက အစောကြီး နိုးပြီး ဒန်နီနှင့် မြင်းစီး ထွက်စမြဲ။ ဒန်နီကို ပျံလွှားမကလေးဟု ကျီစယ်ပြီး ခေါ်တတ်သည်။

ထိုစဉ်က ရစ်ကီတွင် နှုတ်ခမ်းမွေး ရှိသည်။ သေးသေးမျှင်မျှင်ကလေး။ ခဲကြောင်း ထက် နည်းနည်းကလေးပဲ ပိုထူမည်။ ဒန်နီက သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကလေးကို သိပ်သဘော ကျသည်။ ကလပ်ဂေဘယ်နှင့် တူသလိုလိုဒန်နီစိတ်ထဲ ထင်သည်။ တနေ့တွင် သည်အကြောင်း မအေကို ပြောမိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ မေမေ ဒေါသူပုန် ထပါလေတော့၏။

“ဘာအသုံးကျလဲ၊ အလကား... သွား၊ ခု ရိတ်ပစ်’

ဟု ရစ်ကီကို အမိန့်ထုတ်သည်။

ဒန်နီ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာကြောင့် ငိုမိမှန်း မသိ။ ငိုရင်း တောင်းပန်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ မရိတ်ရဘူး၊ မရိတ်ပါနဲ့နော်”

“ဟဲ့... ဒန်နီ၊ ဘာအရူးထတာလဲ”

မအေလုပ်သူက ဝင်ဟောက်သည်၊ ဒန်နီ ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံ နှုတ်လှန်ထိုးသည်၊

“သမီး သဘောကျတယ် ဆိုလို့ မေမေ ရိတ်ပစ်ခိုင်းတာ မဟုတ်လား၊ သမီး သဘောကျတာ မှန်သမျှ မေမေ ဖျက်ဆီးပစ်တာချည်းပဲ၊ ဘာကိုမှ မခင်တွယ်ရတော့ဘူး လား၊ သမီးကို ခင်တွယ်တဲ့ လူတွေလည်း မရှိရတော့ဘူးလား”

ရစ်ကီဘက် လှည့်ပြီး-

“မရိုတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက် ရစ်ကီ”

ရစ်ကီက ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဟန်ဖြင့် မအေလုပ်သူကို လှမ်းကြည့်သည်။ နိုရာ ပြုံးသည်။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည့် အပြုံးမျိုး။

“သဘောပဲလေ၊ ရစ်ကီက အသက်ပြည့်ပြီ၊ လွတ်လပ်တဲ့ လူဖြူတယောက်ပဲ။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ ကြိုက်သလို လုပ်ပါ”

ရစ်ကီ ခဏကြောင်ပြီး ရပ်နေသည်။ ပြီးမှ အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ တအောင့်နေတော့ ပြန်ထွက်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကလေး မရှိတော့။ ဒန်နီ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ အဖြူရောင် အတန်းကလေး ရေးရေး ကျန်ရစ်သည်။ ကလေပ်ကေဘယ်နှင့် မတူတော့။ မျက်ရည်တွေ ကျပြီး အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ရစ်ကီနှင့်အတူ မြင်းစီး မထွက်ရတော့ပါ၊ ရေလှော်လှေစီးလည်း မထွက်ရတော့ပါ။ သို့ သော် အကြောင်းမဟုတ်တော့။ တာဟိုမှ ပြန်ကြရတော့မည် ဖြစ်၏။ ကျန်ရက်များတွင် ဒန်နီ အခြားစခန်းတခုသို့ ထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။

အခန်း (၁၄)

တံခါး တိုးတိုးခေါက်သံ ကြားသဖြင့် လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ရပ်ထားပြီး နိုရာ ခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့လေ”

တံခါး ဖြည်းဖြည်းပွင့်လာပြီး အထိန်းတော်ကြီး မစ္စဟိုလ်မင်း ဝင်လာသည်။ တံခါးဝတွင် မရွှံမရဲ ရပ်နေ၏။

“မမလေးနဲ့ စကား တခွန်း၊ နှစ်ခွန်း ပြောစရာ ရှိလို့ပါရှင့်”

နိုရာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပြောလေ.. ရပါတယ်”

ရွှံတုံးကို လက်ထဲမှ ချပြီး လက်သုတ်လိုက်သည်။ ဒန်နီ အထိန်းတော်ကြီး မဝင်ရဲဝင်ရဲနှင့် ဝင်လာသည်။

“ဒန်နီအကြောင်း ကျွန်မ ပြောစရာ ရှိလို့ပါ”

အနားတွင် ရှိနေသည့် တိုနီကို နိုရာ တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒန်နီ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မစ္စက်ဟိုလ်မင်းကပါ တိုနီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တိုနီ ထွက်သွားသည်။ အခန်းတံခါး ဖွင့်လျက်သား ကျန်ခဲ့၏။

“ဆိုပါဦး”

နိုရာ စ,ပေးသည်။

“ဒန်နီ အရွယ် ရောက်လာပြီ မမလေး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်မတို့ အားလုံး သိနေတာပဲ”

“သူ ကြီးထွားလာပုံက သိပ်မြန်တယ် မမလေး၊ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လာပြီ”

နိုရာက ဘာမှ မပြောဘဲ အဘွားကြီးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

"ကျွန်မ ဆိုလိုတာက တချို့ကိစ္စတွေမှာ သူ့ကို သိပ်အပြောရ ခက်လာတယ်"

"ဘာကိစ္စတွေလဲ"

နီရာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာသည့် လေသံဖြင့် ခပ်မာမာ ပြောသည်။

"ရှင် ဘာမှ ပူစရာ မလိုပါဘူး၊ လူမှုရေးတွေ၊ ဘဝအကြောင်းတွေ ကျောင်းက အားလုံး သင်ပေးမှာပါ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကလေးက အားလုံး သိနေတယ်"

"ဒါပေါ့၊ သိရမှာပေါ့"

"သိရုံ မဟုတ်ဘူး မမလေး၊ သူ မြင်တာတွေလည်း ရှိတယ်"

နီရာ ခဏရပ်နေသည်။

"ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ မစ္စက်ဟိုလ်မင်း၊ ရှင် ဘာကို ဦးတည်နေတာလဲ"

အိမ်ကြီးရှင် သခင်မကို အထိန်းတော်ကြီး မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲရှာဘဲ-

"ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ဒန်နီ သိနေတယ်၊ မြင်လည်း မြင်နေတယ်။ ဒီအရွယ်ကလေးနဲ့ ဒီလောက် မြင်တွေ့နေတာ မသင့်တော်ဘူးလားလို့ပါ"

"ဪ... ကျွန်မအိမ်မှာ ကျွန်မ ဘာလုပ်သင့်တယ်၊ မလုပ်သင့်ဘူး ဆိုတာ ရှင် ပြောနေတာလား"

အဘွားကြီး ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းခါပြီး-

"မဟုတ်ဘူး မမလေး၊ မမလေးရဲ့ သမီးအကြောင်းကို ပြောနေတာပါ၊ သူမြင် သူ သိနေတဲ့ ကိစ္စတွေက ကလေးနဲ့ မလိုက်ဘူး ထင်လို့ပါ၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ထိန်းရ ခက်လာပါ တယ်"

"ရှင် ဘာမှ ဝင်ပူစရာ မလိုပါဘူး မစ္စက်ဟိုလ်မင်း"

နီရာ့အသံက အေးစက်စက်။ မစ္စဟိုလ်မင်း၏ မျက်နှာ တင်းလာသည်။

"ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး မမလေး၊ ဒန်နီကလေးကို မွေးကတည်းက ကြည့်ခဲ့ ရတော့ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေမိလို့ပါ။ ကလေးကို ထိခိုက်မယ့် ကိစ္စမျိုးမှာ မပြောဘဲ မြိုမနေ သင့်ဘူး ထင်လို့ ပြောရတာပါ"

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မက မအေးရင်း ဆိုတာလည်း သတိရဦးမှပေါ့၊ ကျွန်မ တာဝန်ပါ၊ ရှင့်တာဝန် ဘာမှ မရှိပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီ မမလေး”

အထိန်းတော်ကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ တိုနီ ပြန်ဝင်လာ၏။

“အဘွားကြီး ပြောသွားတာ ကြားလား”

နိုရာက ဆီးမေးသည်။ တိုနီက နိုရာ့ကို ကြည့်ပြီး-

“ဒါဆိုရင်တော့ အဘွားကြီးကို ထုတ်ပစ်မှ ထင်တယ်"

“သူ ပြောတာ မှန်တော့ မှန်တယ်၊ ဒန်နီ အပိုျဖားဖားဖြစ်တော့မယ်’

နိုရာက ရွှံ့တုံးကို ပြန်ကောက်ယူရင်း-

“တို့ ပိုပြီး သတိထားရလိမ့်မယ် ရစ်ကီ”

တိုနီက မကျေနပ်သံဖြင့်-

“လုပ်မနေနဲ့၊ အားလုံး သိနေကြပြီ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဘဝကို ကျွန်တော် မုန်းလာပြီ”

“အေးပါကွယ်၊ တို့ တခုခု စီစဉ်ကြတာပေါ့”

“လက်ထပ်လိုက်ရင် ပြီးရောဗျာ၊ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

နိုရာက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ရစ်ကီ၊ တို့ဇာတ်လမ်း စကတည်းက လက်ထပ်ဖို့မှ မဟုတ်တာ။

ကိုယ် နှစ်ခါ ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီလေ၊ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး”

တိုနီက နိုရာ့ဆီ လျှောက်သွားပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ကြိုးစားကြည့်ပါဦး နိုရာရယ်၊ အရင်နှစ်ကြိမ်နဲ့ မတူစေရပါဘူး”

နိုရာက သူ့ကို တွန်းဖယ်ပြီး-

“သွားစမ်းပါ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အတူတူပါပဲ ရစ်ကီ၊ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဘယ်သူမှ မကြိုက်ဘဲနဲ့”

“ကျွန်တော်တော့ မမနိုရာနဲ့ဆိုရင် ပျော်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်’

တိုနီက လှမ်းဖက်သည်။ နိုရာက ရှောင်လိုက်ပြီး-

“လုပ်မနေနဲ့၊ လက်ထပ်လိုက်လို့ အင်္ဂါနဲ့ ကြာသပတေး ညတွေမှာ အပြင်ထွက်မရရင် အပေါင်းအသင်းတွေကို ဘယ်လို ရှင်းပြမလဲ၊ မင်းရဲ့ ငယ်ချစ် အီတလီမလေးကို ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ညကလပ်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ ကောင်မလေးလေ၊ သူက မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ အသင့်စောင့်နေတာ မဟုတ်လား”

တိုနီ မျက်နှာရဲသွားသည်။ နိုရာ့ကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ပြီး-

“ခင်ဗျား ဒါတွေအားလုံး သိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

နိုရာ ပြုံးသည်။

“မင်း ထင်တာထက် ပိုသိတယ် ရစ်ကီ’

စီးကရက်တလိပ် ယူပြီး တိုနီ မီးခြစ် ခြစ်အပေးကို စောင့်နေသည်။ မီးညှိပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ မင်းလည်း မင်းကြိုက်တာ လုပ်နိုင်တယ်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ် လိုချင်တာ ရနေရင် ပြီးတာပဲ”

သည်တော့မှ တိုနီ ပြုံးသည်။

“မမ လိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား” ပြောပြောဆိုဆို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ သည်တခါ နိုရာ မငြင်းတော့။

★★★

ဒန်နီကို ဘူတာရုံတွင် ချားလ်စ် လာကြိုသည်။ ခါတိုင်းလို မစ္စဟိုလ်မင်း မပါလာသဖြင့် ဒန်နီ လိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဆရာမကော ချားလ်စ်'

ချားလ်စ်က ဒန်နီနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ပစ္စည်းတွေ သယ်ပိုးရင်း-

“မစ္စဒန်နီ မသိဘူးလား ဟင်၊ မစ္စက်ဟိုလ်မင်း အလုပ်ထွက်သွားပြီ”

ဒန်နီ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး-

“ဟင်... ဒန်နီကို ထားခဲ့တယ်... ဟုတ်လား”

"တခြား အလုပ်တခုကို ပြောင်းလုပ်တာပါ"

ဒန်နီ ဒေါသဖြစ်လာသည်။

"မေမေ ထုတ်ပစ်တာ မဟုတ်လား"

"အဲဒါတော့ မသိဘူး မစ္စဒန်နီ၊ မစ္စဒန်နီ ခရီးထွက်ပြီး မကြာခင် ထွက်သွားတာပဲ"

ချားလ်စ်က ဒန်နီအတွက် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

"သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာ ချားလ်စ် သိလား"

ချားလ်စ် ခေါင်းညိတ်၏။

"အဲဒီကို မောင်း"

ချားလ်စ် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။

"ဖြစ်ပါ့မလား မစ္စဒန်နီ၊ မမလေး..."

ဒန်နီ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ ချားလ်စ်၊ ခု မောင်း"

"မမလေး စိတ်ဆိုးနေမယ် မစ္စဒန်နီ"

"ပြန်မပြောပါဘူး၊ မြန်မြန်မောင်းစမ်းပါ'

ဒန်နီ နောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ စိန်ဖရန်စစ် သစ်တောရပ်ကွက်သို့ သူတို့ ရောက်လာကြသည်။ ကလေးငယ်တယောက်ကို လက်တွန်းလှည်းနှင့် တွန်းလာသည့် မစ္စ ဟိုလ်မင်းကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။ ကားရပ်ရပ်ချင်း တံခါးဖွင့်ပြီး ဒန်နီ ပြေးချသွားသည်။ 'ဆရာမ၊ ဆရာမ" နှင့် အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်၏။

အဘွားကြီးက ဒန်နီကို ဆီးပွေ့ပြီး 'ဒန်နီ... ဒန်နီ... သမီးလေး' ဟု တသသ ညည်းတွား ရင်း ငိုချလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ သမီးကို ထားခဲ့တာလဲ ဟင် ဆရာမ"

အထိန်းတော် ဆရာမကြီးက ဒန်နီ ပါးကို အကြိမ်ကြိမ် နမ်းရင်း-

"ဩော်... ကလေးရယ်၊ မှန်းစမ်းပါဦး၊ သေသေချာချာ ကြည့်ပါရစေဦး၊ အမယ်လေး.. ထွားလာလိုက်တာ၊ အသားတွေ ညိုလို့ လှလို့"

ဒန်နီက သူ့ဆရာမ ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်ထားလိုက်သည်။

“ဒန်နီကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒန်နီကို ထားသွားတာလဲဟင်”

ဒန်နီကို ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ကြီးမှန်း အထိန်းတော်ကြီး ခုမှ ပိုသိလာသည်။ ခေါင်းမော့ပြီး ချားလ်စ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ချားလ်စ် ခေါင်းယမ်းပြသည်။

အခြေအနေကို မစ္စက်ဟိုလ်မင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

“သမီးက အရမ်းထွားလာတာပဲ၊ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လာပြီလေ၊ အထိန်း မလို တော့ဘူးပေါ့”

ဒန်နီက မျက်ရည်တွေ ကျနေဆဲ။

“လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ ဘာလို့ ဒန်နီကို အသိမပေးတာလဲ”

ဒန်နဲ့ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်နေဆဲ။

“ဆရာမရဲ့အလုပ်က ကလေးငယ်ငယ်ကလေးတွေကို ကြည့်ဖို့ ဒန်နီရဲ့ ကလေး အတွက်ပဲ ဆရာမ အသုံးဝင်တယ်လေ”

“ဟင့်အင်း... မရဘူး၊ ဒန်နီအတွက်လည်း အသုံးဝင်တယ်၊ အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်”

အဘွားကြီးက ခေါင်းယမ်းပြီး-

“မဖြစ်ဘူး ဒန်နီ”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

မစ္စက်ဟိုလ်မင်းက တွန်းလှည်းကလေးပေါ် လက်တင်ပြီး-

“ဒီမှာ ဆရာမရဲ့အလုပ် ရှိနေပြီလေ သမီးရဲ့”

“မရဘူး၊ ဆရာမက ဒန်နီနဲ့ တသက်လုံး ရှိနေခဲ့တာပဲ”

“သမီးက ဆရာမ မပါဘဲ အားလုံး လုပ်နိုင်နေပြီလေ၊ တချိန်လုံး သမီး ကျောင်း က ပြန်အလာကို ထိုင်စောင့်နေရတဲ့ အလုပ်က လွဲပြီး ဆရာမမှာ လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ သမီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နိုင်နေပြီပဲ၊ နွေရာသီမှာလည်း ဆရာမ မပါဘဲ အားလုံး လုပ်နိုင်နေတာပဲ၊ ဒီတော့ ဆရာမ အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့အတွက် ဘာထူးသလဲ ကလေးရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာမကို ဒန်နီ ချစ်တယ်လေ”

မစ္စဟိုလ်မင်းက ဒန်နီကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပြန်သည်။

“ဆရာမလည်း သမီးလေးကို ချစ်ပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဆို ပြန်လိုက်ခဲ့နော်”

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးအမေ ပြောတာ မှန်တယ်လေ၊ တချိန်ချိန်မှာ ခွဲရမှာပဲတဲ့”

“မေမေ.. ဟုတ်လား၊ ထင်သားပဲ၊ မေမေ ဆရာမကို မောင်းထုတ်လိုက်တာ မဟုတ် လား"

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီး ဆယ်နှစ်တောင် ပြည့်နေပြီပဲ၊ မကြာခင် လူကြီး ဖြစ်လာတော့မယ်၊ ယောကျာ်းလေး သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေ ရှိလာမယ်၊ ညှော်ခံပွဲတွေ ရှိလာမယ်၊ ဆရာမလို အဘွားကြီးက သမီးအနားမှာ ကန့်လန့်ကန့်လန့် လုပ်နေစရာ မလိုဘူးလေ၊ သမီးဘ၀ သမီး ရှုန်းကန်ရတော့မယ်”

“ဆရာမကို မေမေ ထုတ်ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ဒန်နီက သည်မေးခွန်းကိုပင် မျက်ခြည်မပြတ် မေးသည်။

“ဆရာမနဲ့ သမီးမေမေ နှစ်ဦးသဘောတူ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်တာပါ၊ မစ္စဟောဒင်က တော်ရှာပါတယ်ကွယ်၊ တနှစ်လုံးစာ လခတောင် ရက်ရက်ရောရော ပေးလိုက်ရှာပါတယ်၊ ကဲ••• သမီး သွားတော့နော်၊ မေမေ စိတ်ပူနေမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သမီးမေမေက အံ့ဩ စရာတွေ ပြဖို့ အိမ်မှာ စောင့်နေတယ်လေ”

“သူ့အံ့ဩစရာတွေကို ဒန်နီ စိတ်မ၀င်စားပါဘူး၊ ဆရာမဆီ ဒန်နီ လာလည်လို့ ရမလားဟင်၊ တခါတလေပေါ့”

အဘွားကြီးက ဒန်နီကို ဖက်ပြီး -

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ဘာလို့ မရရမှာလဲ၊ ဆရာမ ကြာသပတေးနေ့တိုင်း အားတယ်၊ ဆရာမလည်း ကျောင်းကို လာတွေ့မှာပေါ့”

အထိန်းတော်ကြီးကို ပါးနမ်း နှုတ်ဆက်ပြီး-

“သမီးတော့ ဆရာမကို သိပ်အောက်မေ့နေမှာပဲ”

“ဆရာမလည်း အောက်မေ့မှာပဲ၊ ကဲ... သမီး သွားတော့နော်”

အဘွားကြီးက မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ကားဆီသို့ ဒန်နီ ခေါင်းငိုက် စိုက်ချပြီး ပြန်လာသည်။ တလမ်းလုံး စကားမပြောတော့။ အိမ်နား ရောက်မှ-

"မေမေ အံ့ဩစရာ လုပ်ထားတယ် ဆိုတာ ဘာများလဲ ချားလ်စ်"

"ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး မစ္စဒန်နီ၊ မမလေးက ကြိုမပြောရဘူး တဲ့"

သို့သော် နောက် ချားလ်စ်ထံမှပင် သိရသည်။ သူတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နိုရာက စတူဒီယိုအခန်းတွင် အစည်းအဝေး လုပ်နေသည်။ ဘယ်သူမှ မဝင်ရဟု ပိတ်ထားသည် ဆို၏။

ဒန်နီ အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့သည်။ ချားလ်စ်က နောက်မှ လိုက်သွား၏။ ပစ္စည်းတွေ ထမ်းပိုးလျက်။ လှေကားထိပ် ရောက်လို့ ဒန်နီ သူ့အခန်းဘက် ချိုးမည်ပြုတော့ ချားလ်စ်က နောက်မှ လှမ်းပြောသည်။

"အဲဒီဘက် မဟုတ်ဘူး မစ္စဒန်နီ၊ ဒီဘက်ချိုး'

ချားလ်စ်က ရှေ့ဆောင်ပြီး တဖက် ချိုးသွားသည်။ အိမ်မကြီး၏ အဆောင် တဖက် စွန်းသို့ ဒန်နီ လျှောက်သွားသည်။ မိမိအခန်းနှင့်ရော မေမေ့အခန်းနှင့်ပါ ဝေးသည်ထက် ဝေးသွားလေပြီ။

နောက်မှ လိုက်သွားရင်း-

"အံ့ဩစရာ ဆိုတာ ဒါလား ချားလ်စ်"

ချားလ်စ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အခန်းကြီးတခန်း ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ယခင် က အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းကြီး။ ချားလ်စ်က တံခါး ဆွဲဖွင့်ပေးသည်။

"မစ္စဒန်နီ အရင်ဝင်ပါ"

ပထမ အခန်းထက် နှစ်ဆလောက် ကျယ်ဝန်း၏။ အိပ်ရာ ခုတင်မှ အစ အားလုံး အသစ်တွေချည်း။ ရေဒီယို၊ ကက်ဆက်နှင့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်က နံရံနှင့် မျက်နှာပြင် တညီတည်း။ ရေချိုးခန်း၊ အလှပြင်ခန်းများလည်း တဆက်တည်း။

"အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ အဝေးထိန်းခလုတ်တွေ တပ်ထားပေးတယ်၊ ရုပ်မြင်သံကြား ရော၊ ရေဒီယို၊ ကက်ဆက် ဖွင့်နိုင် ပိတ်နိုင်တယ်လေ'

ချားလ်စ်က ဂုဏ်ယူသည့် လေသံဖြင့် ပြောနေသည်။

"ကောင်းပါတယ်"

ဒန်နီက အားတက်သရော မရှိလှသော လေသံဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်ပြီး-

“ဒန်နီ ရတနာသေတ္တာကလေးကော”

“ဒီအခန်းနဲ့ မလိုက်တော့ဘူး ဆိုပြီး မမလေးက ထပ်ခိုးပေါ်မှာ သိမ်းထားပေးတယ်"

“မရဘူး၊ ပြန်ယူလာပေး"

“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စဒန်နီ”

“ဒန်နီအခန်းကို ဘာလုပ်ပစ်လိုက်ကြသလဲ”

“မစ္စတာ တိုနီရီကိုအတွက် ရုံးခန်း လုပ်လိုက်တယ်၊ မစ္စက်ဟိုလ်မင်း နေတဲ့အခန်း က သူ့အတွက် အိပ်ခန်း ဖြစ်သွားတယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

ဒန်နီ သိတတ်သည့်အရွယ် ရောက်နေပြီ။ စခန်းချရာတွင် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ အကြောင်း၊အခန်းချင်းကပ်နေသည့် ကြီးကြပ်ရေးမှူးများအကြောင်းကိုကောင်မလေးတွေ တချိန်လုံး တီးတိုးလုပ်နေသည်ကို မကြားချင်အဆုံး မဟုတ်လား။ ချားလ်စ်က ပစ္စည်းတွေ နှင့် သေတ္တာတွေ သယ်လာသည်။

“ပိုင်အိုလက်ကို ပို့ပေးလိုက်မယ်နော်၊ မစ္စဒန်နီ ပစ္စည်းတွေ နေရာချရအောင်လေ”

“နေပါစေ.. ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုဘူး”

“လိုတာပေါ့ သမီးရဲ့ ဒါတွေအားလုံး သမီးတယောက်တည်း လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

အခန်းဝမှ နိုရာ့အသံ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မအေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး-

အသွားတုန်းကလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထည့်တာပဲ၊ ပိုင်အိုလက် မလိုပါဘူး”

နိုရာက ဒန်နီကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ တခုခု ဖြစ်နေပြီဟု သိလိုက်၏။

ချားလ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"တနေ့လုံး ခရီးထွက်နေပြီး ပြန်ရောက်တဲ့နေ့မှာ အမေ့ကို အဲဒီနည်းနဲ့ နှုတ်ဆက် တာလား ဒန်နီ၊ လာပါဦး⋯ သမီးကို မေမေ သေသေချာချာ ကြည့်ပါရစေဦး"

နိုရာ ခါးညွှတ်ပြီး ဒန်နီကို ပါးထိုးပေးလိုက်သည်။ ဒန်နီက ထုံးစံအတိုင်း နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ချားလ်စ်က တံခါးကို အသာကလေး ပိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ သမီး ဆရာမကို မေမေ ထုတ်ပစ်လိုက်တာလဲ"

တံခါးပိတ်သံ ကြားကြားချင်း ဒန်နီ ကောက်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"သမီးအတွက် မေမေ့မှာ ဒုက္ခခံပြီး ဒီအခန်းကြီးကို ပြင်လိုက် ဆင်လိုက်ရတာ၊ ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ဘူး ပြောဦးမှပေါ့ သမီးရဲ့ တခြား ဘာများ အရေးကြီးလို့လဲ"

"အခန်းက ကောင်းပါတယ်"

ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အခန်းကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြ။

"ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ ကက်ဆက်က အဝေးထိန်းခလုတ်နဲ့ သမီးရဲ့"

"သိပြီးပါပြီ၊ ချားလ်စ် ပြောပါတယ်"

ဒန်နီက သူ့မေးခွန်း၏ အဖြေကို စောင့်နေဟန်၊ နိုရာကလည်း မဖြေဘဲ လမ်းလွှဲနေ၏။

"သမီး ဒီနှစ် သိပ်ထွားလာတာပဲ၊ မေမေ့အရပ်တောင် မီတော့မယ်၊ ခု ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"ငါးပေ တလက်မခွဲ"

"ဟိုဘက် လှည့်စမ်းပါဦး"

ဒန်နီက ဘာမှ မပြောဘဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ပြသည်။

"သမီး အပျိုကြီး ဖြစ်လာပြီပဲ"

"ခု ဘရာစီယာ နံပါတ် သုံးဆယ့်နှစ်ကို ဝတ်နေရပြီလေ"

ဒန်နီလေသံတွင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမှုကလေး ပါနေသလိုလို ထင်ရ၏။

"စခန်း တာဝန်ကျဆရာမက ပြောတယ်၊ ပခုံးကျယ်တော့ နောက်နှစ်ဆို သုံးဆယ့် လေး ဝတ်ရတော့မယ် တဲ့"

နိုရာက မနှစ်မြို့သည့် လေသံဖြင့်-

"ပိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ ဒီလိုကိစ္စတွေကို ပြောလေ့ မရှိကြဘူး သမီး၊ ပိုင်အိုလက်ကို လွှတ်လိုက်မယ်နော်"

"သမီး ပိုင်အိုလက်ကို မလိုချင်ဘူး၊ သမီး ဆရာမကိုပဲ ပြန်လိုချင်တယ်'

ဒန်နီက ဒေါသစွက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ နိုရာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံဖြင့် ပြန်လှည့်သည်။

"ဆရာမ မရှိတော့ဘူးလေ၊ ပိုင်အိုလက်ကို မလိုချင်ဘူး ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် လုပ်"

"ရပါတယ်၊ ဘယ်သူ့ အကူအညီမှ မလိုပါဘူး"

ဒန်နီ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြန်ပြောသည်။ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ စို့လာပြီ။

"ဆရာမကို ထုတ်ပစ်မယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ သမီးကို မပြောတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေမေ ကျိတ်လုပ်ရတာလဲ"

နိုရာ ဒေါပွလာပြီး-

"ဘာကျိတ်လုပ်စရာလိုလဲ၊ သမီး အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ၊ ဒါ ကလေးထိန်း လိုတဲ့ အရွယ်လား"

ဒန်နီ ငိုချလိုက်သည်။

"မေမေ သမီးကိုတော့ ပြောဖို့ ကောင်းတာပေ့ါ"

"သူငယ်နှပ်စားလေးလို လုပ်မနေစမ်းနဲ့၊ နေရာတကာ သမီးကို သံတော်ဦး မတင်နိုင်ဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရမှာပဲ"

"လုပ်ပါ.. လုပ်ပါ၊ ဖေဖေ့တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောပြီး ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ အန်ကယ် ဆမ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ၊ မေမေ့ထက် သမီးကို ပိုချစ်တဲ့လူ မှန်သမျှ မောင်းမောင်း ထုတ်ပစ် တာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ခုလည်း ဆရာမကို

အလုပ်ထုတ်ပစ်တာ”

“တော်တော့”

ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အမေ့လက်ဖြင့် ဒန်နီ ပါးရိုက်ခြင်း ခံရသည်။ ကလေးမသည် အထိတ်တလန့် မျက်လုံးကြီးများဖြင့် မအေကို ကြည့်ပြီး အရိုက်ခံလိုက်ရသည့် ပါးကို ယောင်ယမ်းပြီး ပွတ်နေသည်။

“မုန်းတယ်၊ မေမေ့ကို မုန်းတယ်၊ တနေ့ ကြီးဦးမှာပေါ့၊ မေမေချစ်တဲ့ လူတယောက် ယောက် တွေ့ဦးမှာပေါ့၊ မကွဲကွဲအောင် ခွဲပြမယ် မှတ်ထား"

ဒန်နီရှေ့တွင် နိုရာ ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။ တိုးတိုးကလေး ချော့သည်။

“မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်၊ မေမေ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ ဖြစ်သွားတာပါကွယ်”

ဒန်နီက မအေလုပ်သူကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ရုန်းထွက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်သည်။ တံခါးကို အတွင်းမှ ဆောင့်ပိတ်ရင်း-

“သွား၊ ထွက်သွား၊ မုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်"

★★★

“သိပ်မုန်းတယ်”

ဒန်နီ မောသွားပြီ။ မစ္စဂျန်နင်းက စားပွဲတဖက်မှ ကလေးမကို ငေးကြည့်နေ၏။ ပြောရင်း ငို၊ ငိုရင်း ပြောမို့ သူ့မျက်လုံးတွေ နီရဲနေပြီ။ စက္ကူမျက်နှာသုတ်ပဝါ ထည့်သည့် ဖာကလေးကို ရှေ့တိုးပေးလိုက်သည်။

တရှုက်ထုတ်ပြီး ဒန်နီ မျက်နှာသုတ်သည်။ ကျေးဇူးတင်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဆရာမကို ကြည့်နေ၏။ “ကျွန်မ အမေ့ကို အဲဒီလို မဆက်ဆံချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလေ၊ ကျွန်မ ငယ်သံပါအောင် အော်ချင် အော်မှ၊ ဒေါသူပုန် ထပြချင် ပြမှ၊ မဟုတ်ရင် ဘယ်တော့မှ ကျွန်မကို အရေးမလုပ်ဘူး”

ဆယ်လီဂျန်နင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ နံရံမှ နာရီကို မော့ကြည့်ပြီးတော့ အညင်သာဆုံး အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီနေ့အဖို့ ဒီလောက်နဲ့ နားကြရအောင်၊ အခန်း ပြန်အိပ်လိုက်နော် ဒန်နီ” ဒန်နီ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး-“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စဂျန်နင်း၊ တနင်္လာနေ့ ကျွန်မ တွေ့နိုင်ဦးမလား

ဟင်” ဆရာဝန်မက ခေါင်းခါပြီး-“တနင်္လာနေ့ ကိုယ် ဆေးရုံမှာ အလုပ်များလိမ့်မယ် ဒန်နီ၊ ဒီဘက်ကို လုံးလုံး လှည့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်္ဂါနေ့ ရုံးချိန်း ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ စကားပြောချိန် မရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ဒန်နီ၊ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီလောက်ဆို ကိုယ်တို့ အတော်လေး အလုပ်ဖြစ်ပါပြီ”

အဆောင်မှူး ဆရာမကြီး ခေါ်ထုတ်သွားသည့် ကလေးမကို ငေးကြည့်ရင်း ကုလား ထိုင် နောက်ကျောကို ပစ်မှီလိုက်သည်။ စီးကရက်တလိပ် ညှိပြီး အသံဖမ်းစက် ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ အားလုံး မရလိုက်သော်လည်း ဒန်နီပြဿနာကို အစဖော်နိုင်လေပြီ။ သို့သော် သူတို့တွင် ဘယ်တော့မှ အချိန် လုံလုံလောက်လောက် ရသည် မရှိ။

အခန်း (၁၅)

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အပြင်သို့ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိ၏။ လမ်းပေါ်တွင် နှင်းတွေ တဖွဲဖွဲ ကျနေဆဲ။ မတည်ငြိမ်စွာဖြင့် စီးကရက်တလိပ် ထုတ်ညှိသည်။ တယ်လီဖုန်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အယ်လီဇဘက်ကို လှမ်းဆက်မှ ထင်ပါရဲ့ သို့သော် တယ်လီဖုန်းကိုသူ ကိုင်မည် မဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်နေမိ၏။ တော်တော်တုံးတဲ့ ငါပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဓာတ်ပုံတွေကို သွားပို့မိပါလိမ့်။

သည်အကြောင်းကို တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ပြောပြစဉ်ကပင် အယ်လီဇဘက် အတော် စိတ်ကုန်နေပုံ ရသည်။

"သိပ် စိတ်ကုန်စရာ ကောင်းတာပဲ၊ နိုရာ ဒါတွေကို ဘာလုပ်ဦးမလဲ မသိဘူး" "အစ်ကိုလည်း မသိဘူး၊ ဟိုလူ ပြောသလို အာမခံသဘောနဲ့ ထားတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်ကို ခြောက်ဖို့လား မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်း ကြိုသိရအောင် ပုံတွေကို အစ်ကို ပို့လိုက်မယ် ပြောတာ"

"မပို့ပါနဲ့၊ မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပေါ့"

"မဖြစ်ဘူး အယ်လီဇဘက်၊ မင်းဆီ မပို့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါတွေဟာ တကယ့် အစစ် တွေဆိုရင် ကိုယ် ဘယ်ပို့မလဲ၊ မင်း နားလည်ပါတယ်နော်၊ မှတ်ပုံတင်ပါဆယ်နဲ့ ပို့လိုက် မယ်၊ လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းထားပေး သိလား"

"ဒုက္ခပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မက အဲဒီပုံတွေကို ဖွင့်မကြည့်ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား" "ကြည့်ချင် ကြည့်လေ၊ ကိုယ့်ယောက်ျား ငတုံးတယောက်မှန်း သိသွားတာပေါ့"

သူ ခဏ ငြိမ်နေသည်။

"သေတော့မှာပဲ၊ အစကတည်းက အစ်ကို့ကို မလွှတ်မိရင် ကောင်းမှာ"

"နောက်ကျသွားပြီ အယ်လီဇဘက်"

ခဏ ငြိမ်သွားပြန်သည်။

"အစ်ကို ဘာမှ မဖြစ်တာတော့ သေချာတယ်နော်"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆို"

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါကွယ်”

“ကျွန်မတို့ သားအမိ အစ်ကို့ကို မျှော်နေကြတယ်လေ အစ်ကို”

ထိုနေ့က ကြာသပတေးနေ့၊ ပါဆယ်ပို့ပြီး နောက်တနေ့ တယ်လီဖုန်း ခေါ်သည်။ သူ့အသံ ကြားကတည်းက ဒုက္ခတော့ ဖြစ်ပြီဟု ကျွန်တော် သိလိုက်၏။ ငိုနေသည့် အသံဖြင့်-

“အစ်ကို ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ပါတော့”

“ဪ.. မိန်းမရယ်၊ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ မတစ်ပါရစေနဲ့ကွာ၊ ရက် သိပ်မလို တော့ပါဘူး”

“မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ပြန်လာခဲ့”

“မင်းပုံတွေကို ကြည့်သလား ဟင်”

“ပုံတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ကိုယ် ပြောပြီးပြီလေကွယ်၊ ကိုယ် ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်မိတာပါလို့”

“ထောင်ချောက်သာ ဆိုတယ်၊ တကတဲ..."

“အယ်လီဇဘက် စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောပါ မိန်းမရယ်"

“ကျွန်မက မိန်းမသားရှင့်၊ တော်ပြီ... ဒီအကြောင်းမပြောချင်ဘူး၊ ပြန်မယ့်ရက်သာ သံကြိုးရိုက် ပို့လိုက်”

သူ ဖုန်းချသွားသည်။ ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ခေါ်သည်။ လိုင်းမအားတော့။ တယ်လီဖုန်းကို ဘေးချမည် မုချ။

ထို့နောက် မစ္စစပိုက်စာ အောက်ထပ်တွင် ရောက်နေကြောင်း ဖုန်းလာသဖြင့် ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကော်ဖီဆိုင်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ စကားပြောကြ၏။

စားပွဲထိုး အမျိုးသမီး ကော်ဖီ လာချပြီး ထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော် စ,မေး လိုက်သည်။

“ဒန်နီအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ မစ္စစပိုက်စာ”

“မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ တိုးတက်မှု ရလာပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ သူ

လိုလိုချင်ချင် စကားပြောလာပါတယ်"

"ခုလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ"

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး-

"ဒါပေမဲ့ သူဟာ သနားစရာ စိတ်ဝေဒနာရှင်လေးပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ မစ္စစပိုက်စာ"

"ပြောရတာတော့ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ သူကိုယ်တိုင်တောင် သိပ့်မလား မသိဘူး၊

တော်တော် နက်ရှိုင်းတဲ့ သူ့စိတ်တနေရာမှာ ဒဏ်ရာရထားတာ သေချာတယ်၊ အတိုင်းအတာ တခုအထိတော့ ပွင့်ထွက်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညက သူ ပေါက်ကွဲထွက်လာရတဲ့ အကြောင်း ရင်းကို ကျွန်မတို့ ခုထိ သဘောမပေါက်သေးဘူး၊ ကျွန်မတို့ နားမလည်တာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတာတော့ သေချာတယ်"

"ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေလဲ၊ ကျွန်တော်များ အကူအညီ ပေးနိုင်မလားပဲ"

"သူ ကလေးဘဝတုန်းက သူ အလိုမကျတဲ့ အခါတွေမှာ အပြင်းအထန် ဒေါသူပုန် ထတာမျိုး၊ ပေါက်ကွဲတာမျိုး ဖြစ်ဖူးပါသလား"

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြီး ဖြေသည်။

"ကျွန်တော် သိသလောက် ဒါမျိုး လုံးဝ မရှိဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ၊ ဒန်နီဟာ သိပ်အေးဆေးတဲ့ ကလေး၊ သူ စိတ်တိုင်းမကျရင် တိတ်တိတ်ကလေး အပေါ်ထပ် တက်ပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အထိန်းတော်ကြီးဆီ သွားတတ်တယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ဘာမှ မဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်နေတတ်တယ်"

"ကာနယ်ကေရီနဲ့ အဲဒီလို ဖြစ်ဖူးပါသလား"

ကျွန်တော်က ရယ်ပြီး-

"ကျွန်တော်နဲ့တော့ ဘယ်ဖြစ်ဖူးမလဲ၊ ကျွန်တော်က သူ လိုချင်သမျှ အစစ အလို လိုက်ခဲ့တာကိုး"

"သူ့အမေနဲ့ကော"

ကျွန်တော် ငိုင်သွားသည်။

"ကျွန်မကို စပ်စုတယ် မထင်ပါနဲ့နော်၊ သိပ်အရေးကြီးလို့ပါ၊ ပြောသာ

ပြောပါ”

“နိုရာကတော့ ဒန်နီကို အမြဲတမ်း မကျေနပ်ခဲ့ဘူးလေ၊ ဒန်နီ ခုလို ဖြစ်ရတာက အမေလုပ်တဲ့လူ ဂရုမစိုက်ခဲ့လို့ပါ”

“ဟိုတုန်းက ကလေးရှေ့မှာ လင်မယား မကြာမကြာ ရန်ဖြစ်ကြသလား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်မိပြန်သည်။

“ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ခဲ့တာက စစ်အေးတိုက်ပွဲလေ”

“ဘာကြောင့် ဒန်နီဆီကို မလာဘဲ အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

“အဆက်ဖြတ်ခိုင်းလို့ပါ”

“မစ္စဟောဒင်ကပေါ့... ဟုတ်လား"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တရားရုံး စီရင်ချက်ထဲမှာ သမီးနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့်ကို အကန့်အသတ် မရှိ ပေးထားတာပဲ၊ ဘာလို့ ရင်မဆိုင်သလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ရင်ဆိုင်စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလေ၊ ကုန်းကောက်စရာ မရှိတော့တဲ့ ဘဝ”

“ဒီတော့ ကာနယ် ဘာလုပ်သလဲ"

ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်ပြီး အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ အရက်ပဲ ဖိသောက်နေလိုက်တယ်”

“ဘာကြောင့် မလာတော့တဲ့အကြောင်း သမီးကို ပြောမပြခဲ့ဘူးလား”

ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ပြောတော့ကော ဘာအကြောင်း ထူးမှာလဲဗျာ၊ အခြေအနေ ထူးလာမှာမှ မဟုတ်တာ”

“မနေ့က ကျွန်မ အဘွားကြီးဆီ ရောက်တယ်၊ အဘွားကြီး လုပ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်တွေ ကာနယ် သိမှာပေါ့”

“သိပါတယ်”

သည့်ကိစ္စ ဆွေးနွေးတုန်းက ကျွန်တော် ပါသည်။ အချိန်တိုတိုကလေးနှင့် အဘွားကြီး စီစဉ်လိုက်ပုံမှာ အံ့မခန်းပါပေ။ ကုန်လိုက်မည့် ငွေတွေမှာ မခန့်မှန်းရဲလောက်အောင်ပင်။ ဒန်နီကို နာမည်ကျော် စိတ်ဓာတ်ပြုပြင်ရေးကျောင်း တကျောင်းမှ လက်ခံလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာကျော် ကလေးစိတ်ပညာရှင် ဒေါက်တာဝိတ်မန်းမှာ ထိုကျောင်းအပေါ်တွင် ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူ ဖြစ်သည်။ အဘွားကြီးအိမ်တွင် အစည်းအဝေး လုပ်ကြစဉ် ဒေါက်တာ ဝိတ်မန်းက သည်ကျောင်းတွင် နေရာရရေးကို တာဝန်ယူသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒီအစီအစဉ်ကို ကာနယ် သဘောတူရဲ့လား"

မစ္စစပိုက်စာက မေးသည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပါ၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရက ပေးထားတဲ့အခွင့်အရေးထက် ဒန်နီ အများကြီး ပိုရတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

“ဒန်နီကို အဘွားလက်ထဲမှာ ထားမယ့် အစီအစဉ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကာနယ် ကန့်ကွက်ဦးမှာလား"

“ဟင့်အင်း... မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ သိပ်လက်တွေ့ကျတဲ့ ဖြေရှင်းနည်းလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ မစ္စက်ဟောဒင်က သိပ်တာဝန်ကျေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပါ၊ ဒန်နီကို လိုလေ သေးမရှိ စောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ဒါထက် ကာနယ့်ကို တခု ပြောရဦးမယ်၊ ဒန်နီဟာ အပျို မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ သတ်လိုက်တဲ့ လူနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပုံ ရတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ရိပ်မိပါတယ်”

“မစ္စဟောဒင်ကတော့ သူ လုံးဝ မသိဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှ ထင်မြင်ချက် မပေးဘဲ နေလိုက်သည်။

“ကလေး ဒီလိုဖြစ်သွားတာ မအေ့အပြစ်တွေ ပါတယ်လို့ကျွန်မတို့ယူဆထားတယ်”

“ဒါ အားလုံး သိနေတဲ့ ကိစ္စပါ။ ဒါကြောင့် ဘွားအေရဲ့ စောင့်ရှောက်မှု အောက် မှာဆို ဒန်နီအတွက် ပိုပြီး စိတ်ချရမယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတာပေါ့”

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ-

“အဲဒါလည်း သဘာဝကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ နည်းနည်း စိုးရိမ်နေတာက သမီးကို အုပ်ထိန်းတဲ့နေရာမှာ မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ မအေတယောက်ဟာ မြေးကို ထိန်းနိုင်ပါ့ မလား ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ”

မစ္စစပိုက်စာ ကော်ဖီခွက်ကို အပြီးသတ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ… ကလေးကို ပတ်ဝန်းကျင်ဟောင်းက အမြန်ဆုံး ပြောင်းပေးတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မတ်တတ်ထရပ်ပြီး-

“ဒါပေမဲ့ အကူအညီပေးတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကာနယ်”

ခန်းမထဲ အရောက်တွင် မစ္စစပိုက်စာက ရပ်ပြီး-

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ခုထိ မရှင်းတာ နှစ်ခု ရှိနေတယ် ကာနယ်”

“ဘာတွေများပါလိမ့် မစ္စ စပိုက်စာ'

“သူ ဒီလူကို ချစ်တယ် ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရမလဲ"

“နောက်တခုကကော”

“သူ သတ်ရိုးမှန်ရင် သူဟာ လူတယောက် သတ်ရလောက်အောင် ဒေါသကြီး တတ်တယ်၊ ပေါက်ကွဲတတ်တယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အထောက်အထား ကျွန်မတို့ ဘာကြောင့် ရှာမတွေ့နိုင်ရတာလဲ”

အမှုထိန်းအရာရှိ အမျိုးသမီးက ခဏတွေ စဉ်းစားနေပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“အချိန်သာ ရမယ် ဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲနော်”

“ဘာ အကြောင်းထူးတော့မှာလဲ မစ္စစပိုက်စာ”

“သူ့စိတ်ဒဏ်ရာကို ကုသဖို့ နည်းလမ်း မရှာခင် ဒဏ်ရာနဲ့ ရာဇဝင် ဇာစ်မြစ်ကို သိအောင် လေ့လာဖို့ လိုတယ်လေ။ သည့်ထက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လေ့လာလို့ရရင် အဖြေဟာ တမျိုးတဖုံ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

သူ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ အခန်းထဲ ရောက်ရောက်ချင်း အယ်လီဇဘက်ဆီ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပြန်သည်။ လုံးဝ မကိုင်။ ကျွန်တော်

လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

အပြင်ထွက် လမ်းတဖက် ကူးပြီး ဘီယာ တပုလင်းနှင့် ညစာ စားလိုက်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ဒန်နီ့ဆီ ရောက်တော့ ကြည်ကြည်လင်လင် တွေ့ရ၏။

“မေမေ လာသွားပြီ ဖေဖေ၊ ဖေဖေနဲ့ နည်းနည်းကလေး ကပ်လွဲသွားတယ်။ ဒီက ပြီးရင် သမီးကို အဘွားဆီမှာ ထားဖို့ စီစဉ်နေတယ်တဲ့၊ ဒေါက်တာဝိတ်မန်းလည်း ပါလာတယ်၊ ဟိုနေ့ကလည်း ပါလာသေးတယ်၊ ဖေဖေ သူ့ကို သိတယ် မဟုတ်လား ဟင်”

“ဖေဖေ တွေ့ဖူးပါတယ်”

“စိတ်ဆရာဝန်ကြီးတဲ့… မေမေက သိပ်သဘောကျနေပုံပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ သမီး အဲဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ”

“ပုံစံချင်း တူလို့လေ၊ ရင်ထဲက မပါတဲ့ စကားတွေချည်း ပြောနေတာပဲ၊ ပန်းချီ အကြောင်းတွေ၊ ကပွဲအကြောင်းတွေ”

ကျွန်တော် ရယ်နေလိုက်သည်။

“ကိုကာကိုလာ သောက်ကြရအောင်လား”

“ကောင်းတာပေါ့ ဖေဖေ"

ကျွန်တော် အကြွေ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုကာကိုလာ အရောင်းစက်ဆီသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။ စားပွဲအနည်းငယ်တွင် ဧည့်သည်များ ရောက်စပြုလာသည်။ အထက်တန်းကျောင်း တကျောင်း၏ မိဘများနေ့နှင့် တူနေသည် ထင်လိုက်၏။ တံခါးဝ တွင် အဆောင်မှူးဆရာမ စောင့်နေတာရယ်၊ အုတ်နံရံရယ်က လွဲရင်ပေါ့လေ။

ပုလင်းနှစ်လုံး ဆွဲပြီး ဒန်နီ ပြန်လာသည်။

“ဖေဖေ စုပ်ဖို့ ပိုက်ယူမလား ဟင်”

“နေပါစေ၊ ဒီအတိုင်း မော့မယ်”

နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့ပြီး ကျွန်တော် မော့လိုက်သည်။ ဒန်နီက ပိုက်နှင့် စုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေ၏။

“သမီး အဲသည်လို သောက်ရင် မေမေက မကြိုက်ဘူး၊ ရိုင်းတယ် တဲ့”

“သမီးမေမေကမှ အရိုင်းထိပ်ခေါင်တင်ပါကွာ’

အလောတကြီး ပြောပြီးမှ မပြောသင့်ကြောင်း သတိရလိုက်သည်။ သားအဖ နှစ်ယောက် ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေကြသည်။

“ဖေဖေ ဟိုတုန်းကလိုပဲ အရက်တွေ သောက်နေသေးလား ဟင်”

ဒန်နီက နိဒါန်းမပျိုးဘဲ တဲ့တိုးကြီး မေးသည်။

ကျွန်တော် အံ့သြစွာ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေပြီး-

“ဗြုန်းစားကြီး ဘာလို့ သမီး သိချင်လာတာလဲ”

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွားသတိရလို့ပါ၊ ဟိုတုန်းက ဖေဖေ သမီးဆီ လာရင်အနံ့ကလေး သင်းနေတာကို မှတ်မိနေတယ်''

“ဖေဖေ အဲဒီလို မသောက်တာ ကြာပါပြီ သမီးရယ်''

“အဲဒီတုန်းက မေမေ့ကြောင့်လားဟင်”

ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရာနှုန်းပြည့် မှန်မည်တော့ မဟုတ်ပါ။

“မေမေ့ကြောင့်ရယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ ဟင်”

“အကြောင်းတွေက အများကြီးပေါ့ သမီးရယ်၊ ခြုံပြောရရင်တော့ ဘဝထဲက ထွက်ပြေးနေတဲ့ သဘောပေ့ါ၊ ဖေဖေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရှုံးသမားအဖြစ် ပြန်မဖြစ် ချင်ဘူး”

ဒန်နီ ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ အဖြေတွေ့သွားသလို-

“ဘာလို့ ဖေဖေ ရှုံးရမှာလဲ၊ ဖေဖေ့မှာ မော်တော်ဘုတ် တစင်း ရှိနေတာပဲ”

ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ သမီး တွေးပုံက ရိုးရိုးကလေး။ သူ့နည်း သူ့ဟန်နှင့်တော့ ဟုတ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ အခြားသော ဘဝမျက်နှာစာတွေကို သမီး မှတ်မိဟန် မတူ။

“ဖေဖေက ဗိသုကာ အင်ဂျင်နီယာတယောက် သမီးရဲ့ ဖေဖေဟာ ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ''

“ဖေဖေ ခုလည်း ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာပဲ မဟုတ်လား၊ သတင်းစာ တစောင်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ ကုမ္ပဏီတခုမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူး အဆင့်လောက်နဲ့ ဖေဖေ ဝင်လုပ်နေရတာ”

“သမီးလည်း ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ လုပ်ချင်တယ်၊ ပျော်စရာ အိမ်တွေကိုဆောက်ချင်တယ် ဖေဖေ"

“ဘယ်လို ပျော်စရာ အိမ်မျိုးတွေလဲ”

“ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မရှိတဲ့ မိသားစုတွေအတွက် ဆောက်မပေးဘူး၊ အတူတူ မနေဘဲ တကွဲတပြားစီ နေတဲ့ လူတွေအတွက် ဆောက်မပေးဘူး”

ကျွန်တော် ပြုံးပြီး နားထောင်နေလိုက်သည်။ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပြီး တိုနီရီကို့အကြောင်း မေးကြည့်သည်။

“သမီး အဆက်လား၊ သမီးအမေ အဆက်လား”

ခဏမျှ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေပုံ ရသည်။

“မေမေ့အဆက်ပါ”

“ဒါပေမဲ့ သမီးနဲ့. . .”

ဒီတခါ ချီတုံချတုံ ဖြစ်ရသူက ကျွန်တော်။

“သူတို့ ဖေဖေ့ကို အားလုံး ပြောလိုက်ကြပြီလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဒန်နီက ကိုကာကိုလာပုလင်းကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ သူတို့ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“ဘာပြုလို့လဲ သမီး၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုမှ ရွေးပြီး ဖြစ်ရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ တခြား တယောက်နဲ့ မဖြစ်ရတာလဲ"

“မေမေ့အကြောင်း ဖေဖေ သိတယ် မဟုတ်လား၊ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေချင်တာ၊ အရာရာတိုင်းကို သူ ဖန်ဆင်းလို့ မရဘူး ဆိုတာ သမီး ပြချင်လို့”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် သမီး သူ့ကို သတ်လိုက်တာလား’

ဒန်နီ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ အသံတိုးတိုးကလေးဖြင့်-

"တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာပါ ဖေဖေ"

"မေမေ့ကို မနာလိုဖြစ်ပြီး လုပ်မိတာလား၊ ဟုတ်လား သမီး"

ဒန်နီ ခေါင်းယမ်းသည်။

"သမီး အဲဒီအကြောင်း မပြောချင်ဘူး၊ ရဲဌာနမှာ အားလုံး ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ"

"ကိစ္စက မပြီးသေးဘူး သမီး၊ သမီး သူတို့ကို အမှန်အတိုင်း မပြောရင် သမီး ဘွားဘွားရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ခွင့် ရချင်မှ ရမှာ""

သူ ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာလွှဲထားဆဲ။

"သူတို့ သမီးကို ဒီမှာ တသက်လုံး မထားနိုင်ပါဘူး၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်ရင် လွှတ်ပေးရမှာပါ။ ဒီလောက်ကတော့ သမီး သိတယ် ဖေဖေ"

"ဘဝသက်တမ်းထဲက သုံးနှစ်ခွဲလုံးလုံး သော့ခတ်ခံနေရမှာ သမီးရဲ့"

သူ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ စိန်ခေါ်သည့် အကြည့်မျိုး။

"ဘာဖြစ်လဲ ဖေဖေ၊ ဘာလို့ ဖေဖေ ဒါတွေ တွေးပူနေတာလဲ၊ အင်္ဂါနေ့ဆို ဒီပွဲ ပြီးသွား မှာပါ။ ပြီးတာနဲ့ ဖေဖေ ပြန်သွားမှာ မဟုတ်လား၊ အရင်တုန်းကအတိုင်းပဲ ဖေဖေ သမီးနားက ပျောက်သွားဦးမှာ မဟုတ်လား"

"ဖေဖေ တွေးပူနေရတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ပူလို့လည်း ဖေဖေ လိုက်လာတာပေါ့၊ ဟိုတုန်းက ဖေဖေ မလာနိုင်တဲ့အကြောင်း သမီးကို ပြောပြပြီးပြီပဲ"

ဒန်နီက ဂျစ်ကန်ကန် လေသံဖြင့်-

"အလကား အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေပါ။ ဖေဖေ သမီးကို ချစ်ရင် လာရမှာပေါ့"

ပြီး ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောသည်။

"ဖေဖေ့အနေနဲ့ ခုမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး ဒီစကားတွေ ပြောရတာ လွယ်တယ်၊ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တာကို ပြောဖို့က လွယ်လွယ်ကလေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ့်လုပ်ငန်းကျတော့ လွယ် ချင်မှ လွယ်တာ"

"ဖေဖေ သိပါတယ် သမီးရယ်... အားလုံး ဖေဖေ့အမှားတွေ၊ ဖေဖေ့ ချို့ယွင်းချက် တွေလို့ ဝန်ခံခဲ့ပြီးပြီလေ"

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေရယ်၊ အားလုံး မှားကြတယ်၊ ဖေဖေလည်း မှားသွားတယ်၊ သမီးလည်း မှားသွားတယ်၊ ထားလိုက်ကြပါစို့၊ သမီး အဲဒီအကြောင်း ဆက်မပြောချင်တော့ ပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ၊ သမီးထိုက်နဲ့ သမီးကံပဲ ရှိပါစေတော့၊ ဖေဖေလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင် ပါဘူး၊ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ သမီးနဲ့ ဝေးနေတဲ့ အချိန်တွေက အကြာကြီး ရယ်လေ”

ဒန်နီအယူအဆမှာ လုံးဝ မမှန်ပါ။ သို့သော် လုံးဝလည်း မမှားပေ။

“သမီး တခြား ဘယ်သူနဲ့မှ မဖြစ်ဘူးနော်၊ တခြားကောင်လေးတွေနဲ့ ပြောတာ”

ဒန်နီ ခေါင်းခါသည်။

“ဟင့်အင်း”

“ဖေဖေ့ကို သမီး မလိမ်ပါဘူးနော်”

သူက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး-

“မလိမ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အစကတော့ မေမေ့ကိုအရွဲ့တိုက်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ တမျိုး ဖြစ်ကုန်တယ်'

“ဘယ်လို တမျိုး ဖြစ်ကုန်တာလဲ သမီး”

ဒန်နီ မျက်လုံးတွေရီဝေဝေ မဟုတ်တော့။ ကြည်လင်နေကြသည်။ သို့သော် သောက ရိပ်တွေ ထင်ဟပ်နေ၏။ လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“သမီး သူ့ကို ချစ်သွားတယ် ဖေဖေ၊ သူကလည်း သမီးကို ချစ်တယ်၊ သမီး အသက် စေ့တာနဲ့ ထွက်ပြေးပြီး လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြတယ်လေ”

★★★

နေထွက်တာနဲ့ နှင်းကွဲစ ပြုလာသည်။ ပြတင်းပေါက်နားမှ မတည်ငြိမ်သည့် ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ပြန်လှည့်လာခဲ့၏။ သတင်းစာ ကောက်ယူပြီး ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာတွေ လိုက်ကြည့်သည်။ အားလုံး ကြည့်ပြီးသား ကားတွေချည်း ဖြစ်နေ၏။

ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြည့်ပြီး ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် မျိုးဆက်နှစ်ခုကြားမှ လူသားတယောက် ဖြစ်နေသည်။ မျိုးဆက် တဆက်က ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်အိုဟောင်းနေပြီး နောက်မျိုးဆက်တဆက်က သိပ်နုပျို နေသည်။

တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာတော့ ပြေးသွားပြီး ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ အယ်လီဇဘက် စိတ်ပြေသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

"ကာနယ် ကေရီလား ခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ကျွန်တော် လိုရန်ဇိုပါ၊ ဟို စာနှစ်စောင်အကြောင်း ကာနယ် မှတ်မိပါသေးတယ် နော်၊ ဟိုညက အင်နာ့ကို ဆင်းယူဖို့ လွှတ်လိုက်တာလေ"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"ကျွန်တော့်ဆီမှာ ခုထိ ရှိနေသေးတယ် ကာနယ်"

"ဘာလို့ မင်း ငါ့ဆီ ဆက်တာလဲ၊ ဝယ်တဲ့လူ မင်း သိသားပဲ၊ သူ့ဆီ ဆက်ပါလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ ကိစ္စပြီးသွားပြီလေ၊ ကျွန်တော်က ဒီစာနှစ်စောင်ဟာ ကာနယ့်အတွက် သိပ်အသုံးဝင်မယ် ထင်လို့ပါ"

"စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ မစ္စဟောဒင်ဆီသာ ယူသွားပါ"

"နေပါဦး ကာနယ်၊ မချလိုက်ပါနဲ့ဦး"

"ကဲ... ပြော"

"ကျွန်တော် သူ့ဆီ ယူသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကာနယ်နဲ့ပဲ ဆက်သွယ်ချင်ပါတယ်"

ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ၊ နီရာ့ဆီ သူတို့ ဘယ်ယူသွားရဲမလဲ။

နီရာက ကိုရီယာနီကို ပြောမည်။ နီရာနှင့် ကိုရီယာနီ လုပ်ထားသည့် ကိစ္စ မဟုတ် လား။ ကိုရီယာနီက နာမည်တလုံးနှင့် နေသည့် လူ၊ သူ့အပေါ်တပတ်ကျော့သည့် တပည့်မျိုးကိုချမ်းသာပေးမည် မဟုတ်။ ကျွန်တော် သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ညှိတာပေါ့၊ မင်းတို့နဲ့ ငါ စကားမပြောချင်ဘူး၊ ကိုရီယာနီ ကိုယ်တိုင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပါလို့ ပြော၊ နောက်ထပ် ကျန်သေးလား ဆိုတာ သူ့ကို သေချာ အောင် ငါ မေးချင်တယ်"

ကျွန်တော့်အထင် မှန်လေသည်။

“ကိုရီယာနို မပါပါဘူး၊ ကာနယ်နဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း လုပ်မှာပါ”

“ဒါဆို မင်းတို့ဆရာက ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ”

“ကျွန်တော် စျေးပေါပေါနဲ့ ပေးမှာပါ၊ သူ့ကို မသိစေချင်ဘူး”

“ဘယ်လောက် စျေးပေါမှာလဲ”

“ဒေါ်လာ ငါးရာပဲ ပေးပါ"

“ဝွတ်နိုက် ရန်ဇို”

ကျွန်တော် ဖုန်းချပြီး စီးကရက် ညှိနေတုန်း ဖုန်းပြန်လာသည်။ သည်တကြိမ် သူ့လေသံ သိသိသာသာ ပျော့နေသည်။

“ဘယ်လောက် ထားချင်လဲ ပြောပါ ကာနယ်"

“ငါးဆယ်”

“နည်းလွန်းပါတယ်”

“ဒါတော့ မင်းက ငါ့လို ငမွဲဆီ လာညှစ်တာကိုးကွ၊ များများ ရနိုင်တဲ့ နေရာမှ မင်း မသွားဘဲကိုး"

“နှစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက်တော့ ပေးပါဗျာ”

“ငါ အများဆုံး တရာပဲ တတ်နိုင်တယ်”

ခဏငြိမ်သွားသည်။ သူ တွက်နေပုံ ရ၏။

“ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ယူခဲ့လေ”

“ကျွန်တော် တယောက်ယောက်နဲ့ အလုပ်ခန်းကို ဒီည ဆယ့်တနာရီမှာ ပို့ခိုင်း လိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

တခု သတိထားပါ ကာနယ်၊ ရဲ မပါပါစေနဲ့၊ ငွေပေးလိုက်ရင် စာတွေ ရမယ်"

“ တယ်လီဖုန်း ချပြီး စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဒေါ်လာတရာ ချက်တစောင် ရေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ အောက်ဆင်းပြီး ငွေသားနဲ့ လဲသည်။

ငွေကိုင်စာရေး ငွေရေနေစဉ် ကျွန်တော် တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော့် ဘဏ်စာရင်းမှာ အနည်းဆုံး တရာတော့ ကျန်ကောင်းပါရဲ့။

အခန်း (၁၆)

အခန်းကို ပြန်ရောက်တော့ အချက်ပြ မီးနီကလေး မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လုပ်နေသည်။ နိုရာက ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောချင်သည်တဲ့။ ကျွန်တော် သူ့နံပါတ်ကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ကာနယ်ကေရီပါ ချားလ်စ်၊ မစ္စဟောဒင် ရှိလား”

“ခဏလေး ကာနယ်၊ ကျွန်တော် လိုင်းပြောင်းပေးလိုက်ပါ့မယ်'

ကလစ်ခနဲ အသံမြည်ပြီး တပြိုင်တည်း နိုရာ့အသံ ပေါ်လာသည်။

“လုခ်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာအတွက် ဆက်တာလဲ”

“စကားပြောချင်လို့ပေါ့၊ ညစာ လာစားမယ် မဟုတ်လား”

“မလာနိုင်ဘူး၊ လာလည်း မလာသင့်ဘူး”

“ဩော်… လုခ်ကလည်း ရှေးလူကြီး လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ နိုရာ ကိုက်မစားပါဘူး။ ဒန်နီအကြောင်း ပြောစရာ ရှိလို့ပါ”

“ဘာတွေလဲ၊ ပြောလေ”

“ညစာ စားရင်း ပြောမယ်လေ”

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်တော် ဖြစ်သလို ကြုံသလို စားနေရသည်။ ညစာ သွားစားရုံလောက်နဲ့တော့ အပြစ် မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူးဟု တွေးလိုက်သည်။

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“စောစောလာလေ၊ ခုနစ်နာရီလောက်ပေါ့၊ ဝီစကီသောက်ချိန် ပိုရတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ”

တယ်လီဖုန်း ပြန်ချပြီး စိတ်ထဲ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေ၏။

ဘာ သောက်အဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်။

ချားလ်စ်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“မင်္ဂလာပါ ကာနယ်”

“မင်္ဂလာပါ ချားလ်စ်”

ချားလ်စ် ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးသည်။

“မမလေး စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေပါတယ် ကာနယ်၊ ကျွန်တော် လမ်းပြဖို့ မလိုပါဘူးနော်”

“ကျွန်တော် သွားတတ်ပါသေးတယ် ချားလ်စ်"

စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ခေါက်ပြီး ကျွန်တော် ဝင်သွားသည်။ စားပွဲနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ခုံရှည်ကြီးမှ နိုရာ ထလာသည်။

ဒေါက်တာဝိတ်မန်းက သူ့နောက်က၊ နိုရာ လက်ဆန့် လျှောက်လာပြီး-

“ခုလို အချိန်ပေးပြီး လာဖြစ်အောင် လာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လုခ်”

ဒီလေသံကို ကျွန်တော် သိသည်။ တကယ် ဖော်ရွေသည့် အသံမျိုး၊ ရင်းနှီးသည့် ဖိတ်ခေါ်မှုမျိုး။ သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သည့်အလား။ ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်လျက် ဆရာဝန်ကြီးဘက် လှည့်ပြီး-

“ဆရာ မှတ်မိပါတယ်နော်၊ မေမေ့အိမ်မှာ ဆုံပြီးကြပြီလေ”

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ကျန်းမာပါရဲ့လား လုပ်လိုက်ရ၏။

သူက မသိမသာ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်သည်။

“ပြန်ဆုံရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကာနယ်’

နိုရာက ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်ပြီး-

“ဗီရိုထဲမှ ဘာဘွန်းပုလင်းအသစ် ရှိတယ် လုခ်၊ ခုလည်း ဘာဘွန်းကော ကြိုက် တုန်းပဲ မဟုတ်လား ဟင်’

နိုရာက အမှတ်ယူပြန်သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဗီရိုဆီသို့ ထသွားသည်။

“မင်းအတွက် စပ်ခဲ့ရမလား နိုရာ”

ကျွန်တော်က အရင်ထုံးစံအတိုင်း မေးလိုက်သည်။

“နေပါစေ လုခ်၊ ဆရာနဲ့ နိုရာ မာတီနီ သောက်မလို့”

ကျွန်တော် ချက်ချင်း သတိထားလိုက်သည်။ နိုရာသည် ဆရာဝန်ကို သဘောကျ နေပြန်ပြီ။ သူ ကြိုက်သည့် ဝီစကီကို မသောက်ဘဲ ဆရာဝန်နှင့်အတူ မာတီနီ သောက်နေ၏။

သူ့အထာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိသည်။ လူတယောက်ကို သူ သဘောကျပြီ ဆိုလျှင် သူသောက်သည့် အရက်ကို လိုက်သောက်သည်။ သူ သောက်သည့် စီးကရက်တံဆိပ်ကိုရွေးသောက်သည်။

ကျွန်တော် အရက်ခွက်ကို မြှောက်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်သည်။ အားလုံး တကျိုက်စီ မော့လိုက်ကြပြီး ထိုင်ကြသည်။ သတိမထားမိလိုက်ဘဲ စားပွဲရောက်မှ ကျွန်တော် ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နောက်တကြိမ် မော့ပြီး အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်

တင်ထားလိုက်၏။ အခန်းထဲကို တချက် ဝေ့ကြည့်ပြီး-

“သည်အတိုင်းပါပဲလား၊ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး”

“ဘယ်လို ပြောင်းလဲရမှာလဲ လုခ်၊ အရင်အတိုင်းပါပဲ၊ ဒါ လုခ်ရဲ့အခန်းပဲ”

နိုရာ ဘယ်တုန်းကမျှ စိတ်ကူးယဉ်သည့် မိန်းမ မဟုတ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် သည်စကား ပြောလိုက်ပါလိမ့်။

“ကိုယ်ကတော့ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီလေ၊ နာကြည်းစရာ အတိတ်ကို မတွေးမိအောင် ရှောင်တယ်”

နိုရာ ပြုံးပြီး-

“နိုရာ့မှာတော့ ရှောင်စရာ မရှိပါဘူး လုခ်”

ဒေါက်တာဝိတ်မန်းက မတ်တတ် ထရပ်ပြီး-

“ကဲ… ကိုယ် သွားဦးမယ် နိုရာ”

“ဆရာ တကယ် ညစာ မစားတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ရုံးခန်းကို ပြန်ရမယ်၊ ရှစ်နာရီမှာ ချိန်းထားတာလေး တခုရှိလို့”

ဒေါက်တာဝိတ်မန်းက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ နိုရာက အိမ်အပြင်အထိလိုက်ပို့သည်။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် တယောက်တည်း

ကျန်ခဲ့၏။ အံဆွဲတခုကို အမှတ်မထင် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ပုံစံပြားတချပ် ထွက်လာ၏။ ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ နမူနာ ဆောက်ပြသည့် အိမ်ပုံစံ ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက အိမ်ပုံစံ၊ ယခုထိ ခေတ်မီ နေသေးသည်။

နိုရာက အခန်းဝမှာ ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

"တွေ့တယ် မဟုတ်လား လုခ်၊ ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူး၊ အံဆွဲတွေကိုတောင် ရှင်းမထားဘူး"

စားပွဲဆီ လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

"လုခ် မရှိကတည်းက ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိသလိုပဲ'

ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး တွယ်လိုက်သည်။

"သွားစမ်းပါ နိုရာ၊ ပရိသတ်တယောက်မှ မရှိတော့ပါဘူး၊ မင်းဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး မဟုတ်ပါဘူး''

သူက ရယ်ပြီး -

"အင်း... ဘာမှ စိတ်ကူးစရာလည်း မရှိတော့ဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ် နိုရာ"

သူ အရက်ခွက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။ အရက်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်ချထားလိုက်သည်။

"ဝီစကီနဲ့ ဆိုဒါ စပ်ပေးပါ လုခ်၊ ဒီလောက် အသုံးမကျတဲ့ အရက်ကို လူတွေ ဘာလို့ သောက်နေကြပါလိမ့်မယ်၊ အပေါ်စား ရေမွှေးနံ့နဲ့ တူလိုက်တာ"

ကျွန်တော် အရက် ထစပ်ပေးလိုက်သည်။ သူက တငုံ စုပ်ပြီး-

"အင်း.. ဒါမှ အရသာ ရှိတာ"

ကျွန်တော့်နေရာတွင် ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်သည်။ အရက်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး ကျွန်တော် မြှောက်လိုက်သည်။ သူပါ မြှောက်ပြီး ပြိုင်တူ သောက်လိုက်ကြသည်။

"ဒေါက်တာဝိတ်မန်းရဲ့ မျက်နှာကို လုခ် သတိထားမိလား၊ သိပ် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ"

ကျွန်တော်က သတိမထားမိကြောင်း အမူအရာဖြင့် ပြလိုက်သည်။

"သူ့ ရှေ့နာမည်ကို သိလား"

"ဟင့်အင်း"

"အီဆိုနိုတဲ့၊ ဒီလိုခေတ်ကြီးမှာ ဒီနာမည်မျိုး ရှိသေးတယ်"

"သူ သဘောကျလို့ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ဂျူးဆရာဝန်တွေဟာ သိပ်မာနကြီးတာ"

"သူတို့အနေနဲ့ မာနကြီးဖို့ ဖြစ်လာတာကိုး"

"ဘာသာရေးကိုလည်း သိပ်ကိုင်းရှိုင်းတာ၊ သူတို့မှာ နောက်တခု ထူးခြားတာ ရှိတယ်၊ နိုရာ သတိထားမိတယ်"

"ဘာလဲ"

"သူတို့ မျက်လုံးတွေဟာ အမြဲတမ်း ဆွေးရိပ်သမ်းတယ်၊ ပုံထဲက ခရစ်တော်ရဲ့ မျက်လုံးတွေလိုပဲ"

တံခါး ပွင့်လာပြီး စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ချားလ်စ် ဝင်လာသည်။

"ညစာ အသင့်ဖြစ်ပါပြီ ခင်ဗျာ"

ညစာမှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ရှိလှသည်။ ပုစွန်တုပ်ကြီး၊ ငါးမျိုးစုံ၊ အမဲသားပြုတ်ကြော်၊ ပြီးတော့ ချောကလက်၊ ရေခဲမုန့်နှင့် အချိုတည်းသည်။

"အင်း... စားလို့ မြိန်ပါပေတယ်ဗျား'

နိုရာက ပြုံးပြီး-

"လုခ် ခုလို မြိန်ရေရှက်ရေ စားတာ ကြည့်ပြီး နိုရာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကွတ်ကီကိုချိုးကျူးစကားလေး ဘာလေး ပြောလိုက်ပါဦး၊ ကော်ဖီနဲ့ ဘရန်ဒီကို စတူဒီယိုထဲမှာ သောက် တာပေါ့"

မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ မီးရှိန်ကြောင့် သူ့မျက်နှာ မည်းမည်း ကြီးမှာ အနီရောင် သမ်းနေသည်။ ဆံပင်တွေ ဖြူစပြုနေပြီ။ ဩော်... နည်းတဲ့အချိန်တွေ မဟုတ်ပါလား။

ကွတ်ကီက အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်သည်။

"ဟဲလို... ကာနယ်"

“ဟဲလို. . . ကွတ်ကီ၊ စားကောင်းလွန်းလို့ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လာပြောတာလေ”

“ကာနယ့်အတွက် ချက်ရပြုတ်ရတာ ကျွန်မ သိပ်ပျော်ပါတယ်။ ကာနယ်က သိပ်အကောင်း စားတတ်တာ မဟုတ်လား”

မျက်နှာညှိုးသွားပြီး-

“တခုပဲ လိုနေတယ်၊ မစ္စဒန်နီလေး မရှိတော့. . .”

အမှန်ပင် အိမ်ကြီးမှာ တစုံတခု လစ်ဟာနေသလို ဖြစ်နေ၏။

“မကြာခင် ပြန်လာမှာပါ ကွတ်ကီ”

“အဲဒီနေ့က ကျွန်မတို့သာ အိမ်မှာ ရှိရင် ဒီလို ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ”

“ကွတ်ကီ အဲဒီနေ့က အိမ်မှာ မရှိဘူး ဟုတ်လား”

“မရှိဘူး ကာနယ်၊ အမှန်မှာ ကြာသပတေးနေ့က ကျွန်မ နားရက်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မမလေးက လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မှာ သောကြာနေ့ထိ နေမယ်ဆိုတာနဲ့ မစ္စတာရီကိုက ကျွန်မကို သောကြာနေ့ပါ အနားပေးလိုက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကျွန်တော် မသိဘူး”

“ကျွန်မ ဥက္ကလန်က ညီမလုပ်တဲ့ လူဆီမှာ သွားနားပြီး သောကြာနေ့ည အချင်း ဖြစ်ပြီးမှ ပြန်ရောက်လာတာ”

ကျွန်တော် ချားလ်စ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ချားလ်စ်ကကော”

“ကျွန်တော် ခြောက်နာရီလောက် ပြန်ရောက်ပါတယ် ကာနယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မစ္စဟေဒင် ပြန်ရောက်နေပါပြီ”

“ပိုင်အိုလက်ကကော”

“ကျွန်တော် ရောက်ပြီး မကြာခင် သူ ပြန်ရောက်ပါတယ်”

“ဒါဆို ရန်ဖြစ်နေတာ ခင်ဗျား ကြားမှာပေါ့”

“မကြားမိပါဘူး ကာနယ်၊ ညစာအတွက် ပြင်ဆင်နေရတော့ မီးဖိုထဲ ရောက်နေပါတယ်၊ ပိုင်အိုလက်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကူနေပါတယ်၊ ဒီက ဘယ်လိုမှ

မကြားနိုင်ဘူး ခင်ဗျ”

ချားလ်စ် ပြောတာ မှန်ပါသည်။ သည်အခန်းတွေကို ကျွန်တော်ပဲ ပြင်ဆင်ဆောက် လုပ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ မီးဖိုဆောင်နှင့် အစေခံများ နေသည့် အဆောင်ကို အိမ်ကြီးနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ဝေဝေးမှာ ထားခဲ့သည်။ ဒါကလည်း နိုရာ့စိတ်ကူး ဖြစ်သည်။

“ညစာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကွတ်ကီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကာနယ်”

သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ထွက်လာ့သည်။

စတူဒီယိုထောင့် စားပွဲတွင် ဘရန်ဒီနှင့် ကော်ဖီ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ နိုရာက ကျွန်တော့်ကိုအပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနေ၏။ လိုရင်းကိစ္စကို ပြောတော့မည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။

“ကွတ်ကီက ဝမ်းသာနေမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်ပြီး-

“အင်း... ဟိုတုန်းက အတိုင်းပါပဲ”

နိုရာက ဘရန်ဒီ ငှဲ့ပေးသည်။ ဖန်ခွက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်၏။ တကျိုက် မော့ပြီး သူ စကားစသည်။

“ဒန်နီကို အိမ်ပြန်ရောက်အောင် လုခ် ကူညီပါ”

နောက်ဆုံးတော့ သည်ဘူတာကို ဆိုက်လေသည်။

“ကိုယ် လုပ်လို့ ရမှာမို့လား”

“အားလုံး ဝိုင်းလုပ်ရင် ရရမှာပေါ့၊ အဓိကက လုခ်နဲ့ နိုရာပဲလေ”

ဘရန်ဒီ တကျိုက် မော့လိုက်ပြီး-

“မင်း တခု မေ့နေတယ် နိုရာ၊ ကိုယ် ဒီမှာ မနေတော့ဘူးလေ”

“ဒါက စီစဉ်လို့ ရပါတယ်”

သူ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ကျွန်တော့်ကို အသာစောင့်ကြည့်နေသည်။ နိုရာသည် ဘယ်သောအခါမှ ပြောင်းလဲမည့် မိန်းမ မဟုတ်ပါလား။ သူ့ဘဝ

အခြေခံဥပဒေများသည် ဟိုတုန်းကအတိုင်း မပြောင်းမလဲ တည်ဆဲပင်။ အဓိကမှာ သူ လိုချင်တာ ရဖို့ ဖြစ်သည်။ သည့်အတွက် အပျက်အစီး၊ အထိအခိုက်တွေ ရှိလျှင် သူနှင့် ဘာမှ မဆိုင်၊ သူ လုံး ဝ ဂရုမစိုက်။

“စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒန်နီအနေနဲ့ အဘွားအိုကြီးနဲ့ ဘယ်နေချင်မှာလဲ၊ ဝေဟာ မှာ နေရတာထက် စာရင်တော့ မဆိုးဘူးပေါ့လေ၊ ဝေါ်ဒွန်က ပြောတယ်၊ လုပ်နဲ့ ပြန်ပေါင်း ထုပ်ရင် ဒန်နီကို ပြန်ရနိုင်တယ်တဲ့၊ ဒေါက်တာဝိတ်မန်းကလည်း စိတ္တဗဗေဒ သဘောအရ ထောက်ခံတယ်၊ ဒါဆို တရားရုံးက အလွယ်တကူ လိုက်လျောလိမ့်မယ် တဲ့”

“မင်း တခု မေ့နေပြန်ပြီ၊ ကိုယ်က လူလွတ် မဟုတ်ဘူးလေ”

“လုပ် ပြောတော့ အမျိုးသမီးက သိပ်သဘောထား ပြည့်ဝတယ်ဆို၊ ဒန်နေ့အတွက် အဖေ တယောက်အနေနဲ့ လုပ် ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာ သူ နားလည်မှာပါ၊ အဲဒီလိုနားမလည်ရင် လုပ်ကို သူ ဒီကို ဘယ်လွှတ်မလဲ၊ သူ့အတွက်လည်း မနစ်နာရအောင် စီစဉ်ပေးတာပေ့ါ၊ သူ့တသက် ဘာမှ မပူရတော့ဘူးလေ”

“အဲဒီအတွက် အချိန်ကုန် မခံပါနဲ့ နိုရာ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဘရန်ဒီကို တချက်မော့ပြီး ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်သည်။ နိုရာက စားပွဲပေါ်သို့ ကိုင်းပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းဆုပ်သည်။ မော့ကြည့်ပြီး-

“လုပ် ဟိုတုန်းက ပျော်စရာ အချိန်တွေကို မောင် မေ့နေပြီလားဟင်”

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူ့လက်ချောင်း ကလေးများမှ အပူငွေ့ သည် ကျွန်တော့် တကိုယ်လုံးသို့ ချက်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ဘာမှ မပြောဘဲ ပေရပ်နေသည်။ သူက ပို၍ တင်းတင်းဆုပ်ပြီး-

“အရင်လို ပြန်ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ် မောင်ရယ်၊ မောင်နဲ့ ပျော်သလို နိုရာ ဘယ်သူနဲ့မှ မပျော်ခဲ့ပါဘူးကွယ်”

ကျွန်တော် စိတ်ညှို့ခံထားရသူလို ဖြစ်နေ၏။

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး နိုရာ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ မောင်ရယ်"

လက်ကို ဒေါသတကြီး ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ သူ့ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုပြီး ဒေါပွနေ၏။

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အစကတည်းကမှ မကောင်းခဲ့တာပဲ၊ အလှည့်စားခံ ဘဝကို ကိုယ် ဘယ်ပြန်အရောက်ခံမလဲ နိုရာ"

"ဟိုတုန်းက တမျိုးပေါ့ မောင်ရယ်၊ ခု မောင်ရော၊ နိုရာရော ဘဝမှာ ရင့်ကျက်လာ ကြပြီပဲ၊ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စီစဉ်လို့ ရပါတယ်"

"အရှုးထမနေပါနဲ့တော့ နိုရာ"

"မောင်ကလည်း မောင့်အလုပ် မောင် လုပ်လေ၊ နိုရာကလည်း အလုပ်နဲ့ အကိုင် နဲ့ ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဂျော့နဲ့လည်း ပြောပြီးပြီ၊ မောင် ပြန်လာမယ် ဆိုရင် သူတို့ အမြဲတမ်း ကြိုနေ ပါ့မယ် တဲ့၊ အရေးအကြီးဆုံးက ဒန်နီကလေးအတွက်ပါ မောင်ရယ်"

ရုတ်ခြည်း ကျွန်တော် ငိုင်သွားသည်။ နိုရာသည် အလစ်အဟာမရှိ အကွက်ဆင် နိုင်သူပါတကား။ သို့သော် အခြေခံအားဖြင့် အားလုံးတို့သည် အတုအယောင်များသာ ဖြစ်ပါ၏။ သူ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိုက်မိပါသည်။

"မဖြစ်ပါဘူး နိုရာ၊ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး"

ကုလားထိုင်နောက်ကို သူ ပြန်မှီလိုက်သည်။ ဒေါသကလေး စွက်လာ၏။

"သမီးကို ချစ်လှချည်ရဲ့ဆို၊ သမီးအတွက် ရှင် ဘာစွန့်လွှတ်တာ ရှိလဲ၊ ခု ကြွက်ရေး၊ ငှက်ရေးမှာ ရှင် ဘာမှ လုပ်ပေးဖော် မရဘူး"

အရာပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော် နားလည်စ ပြုလာသည်။ ဒါတွေကို အယ်လီ ဇဘက် ကြိုမြင်လေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ပကတိအတိုင်း ပြန်လာစေချင်သည် တဲ့။ နိုရာဆိုသော မကောင်းဆိုးဝါးမ၏ အပမှီ ခံရပြီး ပြန်မလာစေလိုခြင်း ဖြစ်၏။ မလွဲမသွေ သည်လို ပြန်လာမည်ကို သူ တွေးမိပုံ ရသည်။ ခုကြည့်လေ၊ အယ်လီဇဘက်နှင့် ဒန်နီကို ရွေးရမည့် သဘော။

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လေးနေသည်။ ဒါတွေ ကြိုမြင်လျက် အယ်လီဇဘက်က ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လိုက်လျောမှုမျိုးကို ဘယ်မိန်းမမျိုးဆီက ရနိုင်ပါမည်နည်း။

ခုမှ တွေ့ဖူးသလို နိုရာ့ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဆမ်ကောဝင်း ပြောသည် မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ သူ့ပညာရပ်တွင်သာ သူ သစ္စာစောင့်သိပြီး ကျန်တာတွေသည် သူ့အတွက် ဖွဲနှင့် ဆန်ကွဲချည်း။

တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ကျွန်တော် စကားဆိုလေသည်။

“ဒန်နီကို ကူညီဖို့ ကိုယ် ထွက်လာခဲ့တာပါ နီရာ၊ ဒါပေမဲ့ အနှစ်မရှိတဲ့ အတုအယောင် လောကမှာ သူ့အတွက် ဘဝတခု တည်ဆောက်ပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း... ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်ပါပေတယ်။ နောက်တခု ဖြည့်ပြောပါဦး၊ ရှင့်မိန်းမကိုရှင် သိပ်ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းလေ”

ကျွန်တော် သူ့ကို လေးနက်စွာ ငေးကြည့်နေလိုက်၏။ ပြီးမှ ပြုံးလိုက်သည်။

“အမှန်ပဲ နီရာ၊ ကိုယ့်မိန်းမကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟိုဓာတ်ပုံတွေ နီရာ ပို့ပေးလိုက်ရင် သူက ရှင့်ကို ချစ်နိုင်ပါဦးမလား”

ဒါကို ကျွန်တော် စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ထင်သည့် အတိုင်းပင်၊ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်၏။

“ဘာအထောက်အထားနဲ့ နီရာ့ကို ငြင်းနေတာလဲ ဟင်”

“လောကမှာ အကောင်းဆုံး အထောက်အထား ရှိတယ်၊ မင်းကို ကိုယ် မကြိုက် ဘူးလေ”

သည်လိုပင် စကားလုံး အနည်းငယ်သည် ချစ်သူအချင်းချင်း မုန်းတီးပြီး မုန်းတီး သူ အချင်းချင်း ကမ္ဘာမကျေ ဖြစ်တတ်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အပေါ် ဖိစီးနေသည့် သောကဝေဒနာများသည် ရုတ်ခြည်း လွင့်ပြယ်သွားကြလေပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ရှိနေသူအဖြစ် မသိုးမသန့် စိတ်ညစ် နွမ်းမှုများလည်း မရှိတော့။ သည်လိုပင် ဖြစ်ရမည်။ သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ် လား။

ကားတံခါးမှန်တွေကို အားလုံးချပြီး ကျွန်တော် တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ မောင်းပြန် လာခဲ့၏။ ညဥ့်လေအေးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မုန်းတီးစိတ်များကိုပင် တိုက်ခတ် ယူဆောင် သွားလေသည်။ နီရာသည် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ အရိပ်တစ္ဆေတခု မဟုတ်တော့ပေ။

အခန်း (၁၇)

ဆယ်နာရီ လေးဆယ့်ငါးတွင် ကျွန်တော့်အခန်း ပြန်ရောက်သည်။ ဆယ့်တနာရီ တိတိတွင် အခန်းတံခါး ခေါက်သံ ကြားရ၏။ ထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

အခန်းဝတွင် အထိတ်တလန့် မျက်နှာဖြင့် ရပ်နေသူက အင်နာစထာဒယ်လာ။ ကျွန်တော်က နောက်တလှမ်း ဆုတ်ပေးပြီး-

“ဝင်လေ အင်နာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းကို သူ ရွေးလွှတ်တာလဲ”

“ကျွန်မ ဆိုရင် ကာနယ်က ရဲလက်ကို အပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်လို့ နေမှာပေါ့၊ သူက ရဲနဲ့ စောင့်နေမယ် ထင်တာ”

“မကြောက်ပါနဲ့ အင်နာ၊ ကိုယ် ဘယ်သူ့မှ အကြောင်းမကြားပါဘူး”

ခုမှ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

“ကျွန်မလည်း မထင်ပါဘူးလေ”

“စာတွေ ပါလာလား”

လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ချက်ချင်း ထုတ်ပေးသည်။

“ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောရင် မင်း ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ”

အင်နာက ပခုံး တွန့်ပြပြီး-

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မင်းအစ်ကိုကို ဘယ်လို ပြောမလဲ”

သူ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ဥလျက်။

“ကျွန်မ ဘာမှ ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ သူ့ကို ဒေါ်လာ တရာ ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပေးခဲ့တာလဲ"

“ဒီစာတွေကို ကာနယ့်လက်ထဲ ရောက်စေချင်လို့ပါ၊ ကျွန်မတို့အတွက်နဲ့ ကာနယ် အတော်ကြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား"

အင်နာ ပြောရင်း ငိုသည်။

"မငိုပါနဲ့ အင်နာ၊ ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံ ရှိပါတယ်၊ ပေးမှာပါ"

"အဲဒီအတွက် ကျွန်မ ငိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ညစ်လို့ပါ"

"ဘာတွေ စိတ်ညစ်တာလဲ၊ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ငိုတာလဲ"

"စတီဗင်က သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ပြောနေတယ်၊ ကျွန်မလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး"

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်သည်။ ဣတ္ထိယ ခေါ် မိန်းမတို့ကို ကျွန်တော် ယခုတိုင် နားမလည် နိုင်သေးပါကလား။

"ကိုယ်က အဲဒါကို မျှော်လင့်နေတယ် ထင်တာ"

လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ စက္ကူလက်ကိုင်ပဝါလေးကို ထုတ်ပြီး နှပ်ညှစ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ဘာပြဿနာ ရှိတော့လို့လဲ၊ သူ့အစ်ကိုနဲ့ မင်းနဲ့ အကြောင်းကို သူ သိပြီးသား မဟုတ်လား"

အင်နာက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

"တိုနဲ့အကြောင်း သူ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြားအကြောင်းတွေ သူ မသိဘူး"

"ဘယ်လို တခြားအကြောင်းတွေလဲ"

"တိုနီတော့ ဒါတွေ သိပါတယ်၊ ကျွန်မက ကိုရီယာနိအတွက် အလုပ် လုပ်ပေးနေ ရတာလေ၊ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးနေရတယ်"

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"မင်းက သူ့ကို လက်ထပ်ချင်လို့လား"

အင်နာ ခေါင်းညိတ်၏။ သူ့ပခုံးပေါ်ကို ကျွန်တော် လက်တင်လိုက်ပြီး-

"ဒါဆို ဆက်လုပ်လေ၊ ကိုရီယာနိအတွက် အလုပ် လုပ်ရတာက အဓိကအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို သူ ချစ်လို့ လက်ထပ်တာပဲ၊ အဲဒါက အဓိကပါ"

ခုမှ အင်နာ ပြီးနိုင်သည်။

“ကဲ... ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်ပါဦး၊ ကော်ဖီ လုမ်းမှာပြီး တို့နှစ်ယောက် သောက်ကြတာပေါ့”

သူ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်နှင့် တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး ကော်ဖီ မှာလိုက်သည်။ ဒန်နီစာကို အရင်ဖတ်၏။ ကျွန်တော်၏ တဦးတည်းသော သမီးကလေး ရေးသည့် စာကိုဖတ်ပြီး ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင်။ လိုရန်ဖို ပြောသည့် အတိုင်းပင်။ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ ကော်ဖီ လာပို့ခြင်း ဖြစ်မည်၊ မြန်လှချည် လားဟု တွေးရင်း တံခါး ထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးဝတွင် ပေါ်လာသူက နိုရာ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ကြောင်ကြည့်နေမိ၏။

‘ဝင်မယ်နော်’ ဟု ပြောပြီး ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“တောင်းပန်ရအောင် လိုက်လာတာပါ လုဒ်”

လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ စာအိတ်တလုံး ဆွဲယူပြီး-

“ရော့.. ဒီမှာ ဓာတ်ပုံတွေ၊ နိုရာ ပြောသလို မလုပ်ရက်ပါဘူး’

စာအိတ်ကို ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ခုထိ ဘာတခွန်းမှ ပြန်မပြောဖြစ်သေး။ ထိုစဉ် ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး အင်နာ ထွက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ကိုင်လျက်။

“ကော်ဖီ ရောက်ပြီလား ဟင်”

ခုမှ နိုရာ့ကို သူ မြင်သည်။

မိန်းမသားနှစ်ယောက်တယောက်ကို တယောက် စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ ပြီးမှ နိုရာက ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်သည်။ စောစောက နူးနူးညံ့ညံ့ အမူအရာမျိုး သူ့မျက်နှာ တွင် လုံးဝ မရှိတော့။ နာကြည်း ခံပြင်းခြင်းနှင့် ဒေါသရိပ်တို့ကို မြင်ရသည်။ ပြီးမှ အေးစက်စက် အသံဖြင့်-

“ရှင် ပြောသမျှတွေ ကျွန်မ ယုံမိတော့မလို့’

“နိုရာ”

ကျွန်တော် သူ့လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပုတ်ချလိုက်သည်။

"ကြောင်သူတော်၊ ကြောင်သူတော်နဲ့ ယိုတော့ ကြွက်ချေး ဆိုတာ ရှင့်လို လူစား" ပြောပြောဆိုဆို ဝုန်းခနဲ တံခါးပိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

"ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် ကာနယ်၊ ကျွန်မကြောင့် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ပြီ"

ပိတ်သွားသည့် တံခါးရွက်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ နိုရာသည် ဘယ် တုန်းကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ တောင်းပန်ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်။ လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံစာအိတ်ကို အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

တံခါးခေါက်သံ ကြားပြန်သည်။ ခုမှ ကော်ဖီ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

"လာ... လာ... ကော်ဖီ သောက်လိုက်၊ ဒါမှ မင်း လန်းသွားမှာ"

စားပွဲတွင် အင်နာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်ထိုင်ပြီး နိုရာ့စာကို စဖတ်သည်။ ကျွန်တော် ရှာဖွေနေသည့် အချက်ကို ဒိုင်းခနဲ သွားတွေ့သည်။ ဒန်နီဇာတ်လမ်းတွင် မြုပ်နေသည့် အပိုင်းများကို မီးမောင်းထိုးပြထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။

"မင်္ဂလာရက် ရွေးကြမယ်နော်၊ တခုတော့ သတိပေးလိုက်ပါရစေ။ ကိုယ်ဟာ သိပ်တကိုယ်ကောင်း ဆန်တဲ့ မိန်းမနော်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မျှဝေ မခံစား နိုင်ဘူး၊ တခြား မိန်းမတယောက်နဲ့တောင် မင်း ရှုပ်မယ် မကြံနဲ့၊ နုပ်နုပ်စဉ်းပြီး သတ်ပစ်မယ်၊ ကောင်းကောင်း သတိထားပါ"

အချစ်များစွာဖြင့်...

နိုရာ

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်၊ ကာနယ့်မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားတယ်"

အင်နာ့အသံကို ဟိုးအဝေးကြီးမှ လာသည့် အသံလို ကျွန်တော် ထင်လိုက်သည်။ ခေါင်းတွေ အုံခဲလာ၏။ အင်နာ စိုးရိမ်တကြီး မေးမှ ကျွန်တော် သတိဝင်လာ၏။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အင်နာ၊ ကိုယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

အားလုံး ရှင်းသွားပြီ။ အပိုင်းအစကလေးများ ဆက်စပ်မိနေပြီ။ ဒန်နီလား၊ နိုရာလား ဟူသည့် ပြဿနာမှာ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ရှားနေသည်။ ပြဿနာက တခုပဲ ကျန်တော့သည်။ ကျွန်တော့်သမီးသည် လူသတ်သမား မဟုတ်၊ သတ်သူမှာ မုဆိုးတပိုင်း မိန်းမရိုင်း နိုရာ ဖြစ်ကြောင်း တရားရုံးမှာ သက်သေပြရန် ဖြစ်၏။

အပိုင်း - ၅

တရားခွင်မှ လုပ်ကောရီ

အခန်း (၁)

တရားရုံး ခန်းမထဲသို့ ဒန်နီ ဝင်လာ၏။ မန္တ မရဲ လှမ်းဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ် ဖြူရော် ဖြစ်နေသည် ထင်ရ၏။ မာရီယံစပိုက်စာ နောက်မှ လိုက်လာရင်း တံခါးဝအရောက်တွင် ခဏရပ်ပြီး အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စားပွဲရှည်ကြီး တလုံးတွင် နေရာယူထားကြသည်။ ဒန်နီနှင့် အမှုထိန်းအရာရှိ ထိုင်မည့်ခုံမှာ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထား၏။

တရားသူကြီးက သူ့စားပွဲမှ အသင့်စောင့်နေသည်။ ဒန်နီ လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်အနီးသို့ အရောက်တွင် သူ့လက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ သူ့လက်တွေ မှာ ရေခဲတုံးလို အေးစက်နေသည်။ ကျွန်တော်က အားပေးပြီး ပြုံးပြလိုက်၏။

ဒန်နီက ကြိုးစားပြီး ပြန်ပြုံးပြသည်။ သို့သော် လျှပ်တပြက်မျှသာ။ ကျွန်တော် အောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။ ဒန်နီက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။ နိုရာနှင့် သူ့အဘွားအနီးသို့ အရောက်တွင် နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ခုံရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။ တရားသူကြီး လုံးဝ အချိန်ဖြုန်းမနေဘဲ ဒန်နီ သူ့ခုံရှေ့ရောက်သည်နှင့် စားပွဲကို တူနှင့် ထုလိုက်ပြီး တရားရုံးကို စဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ တရားခွင်ဟာ ဒန်နီယဲလ်နိုရာကေရီကို ဘယ်လို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းမလဲ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြားနာ စစ်ဆေးမှာ ဖြစ်တယ်၊ ကလေးမရဲ့ အကျိုးနဲ့ နိုင်ငံတော် ရဲ့အကျိုးကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မှာ ဖြစ်တယ်”

တရားသူကြီးက ဒန်နီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး-

“မင်း နားလည်ရဲ့လား ဒန်နီယဲလ်”

ဒန်နီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်"

“လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်က ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မင်းမှာ အခွင့်အရေးတွေ ရှိတယ်နော်၊ မင်း ကြိုက်တဲ့ သက်သေကို ခေါ်ယူနိုင်တယ်၊ မေးမြန်းနိုင်တယ်၊ မင်းအပေါ်သုံးသပ်ချက်တွေကိုကန့်ကွက်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

"မင်းနဲ့တကွ မင်းရဲ့ မိသားစုက ဒီအမှုကို ရှေ့နေကြီး မစ္စတာဂေါ်ဒွန်ကို လွှဲအပ် ထားတယ်လို့ တရားရုံးက နားလည်ထားတယ်၊ ဒါကို မင်း သဘောတူရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ တူပါတယ်"

တရားသူကြီးက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ကဲ... စကြရအောင်" ဟု ဆိုပြီး စားပွဲရှေ့မှ စာရွက်စာတမ်းများကို လှမ်းယူသည်။

"ကလေးကို ထိန်းသိမ်းဖို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရုံးတော်က လျှောက်လဲချက် နှစ်ခု လက်ခံရရှိထားပါတယ်။ တခုက အမှုထိန်းအရာရှိ မစ္စစပိုက်စာရဲ့ လျှောက်လဲချက် ဖြစ်ပါ တယ်။ သူ့ လျှောက်လဲချက်ထဲမှာ ကလေးကို နောက်ထပ် ဒီလိုမှားယွင်းတဲ့ အပြုအမူမျိုး မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးလို့ စိတ်ချရတဲ့အထိ သင့်လျော်တဲ့ အစိုးရပညာပေးစခန်း တခုမှာ ဆက်ထားဖို့ ထောက်ခံထားတယ်။ နောက် လျှောက်လဲချက် တခုက ကလေးမရဲ့ အဘွား မစ္စဟေဒင်က ပညာရေးနဲ့ ထိန်းသိမ်း ပြုပြင်ရေး တာဝန်ကို အသက် ပြည့်မြောက်တဲ့အထိတာဝန်ယူဖို့ အဆိုပြုထားတဲ့ လျှောက်လဲချက် ဖြစ်တယ်။

လျှောက်လဲချက် နှစ်ခုစလုံးဟာ သူ့ရှုထောင့်နဲ့ သူ စေ့စပ်ကြတယ်၊ ပြည့်စုံကြတယ်။ ဘာမှ ကန့်ကွက်စရာ မရှိဘူး ဆိုရင် အမှုထိန်းဌာနရဲ့ လျှောက်လဲချက်ကို စတင် ကြားနာမယ်"

"ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး၊ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျာ"

ဂေါ်ဒွန်က ထပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားသူကြီးက အမှုထိန်း အရာရှိကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

"မစ္စစပိုက်စာ ဘာကြောင့် ကလေးမကို နိုင်ငံတော်က ဆက်လက် ထိန်းသိမ်း ထားသင့်တယ် ဆိုတဲ့ လျှောက်ထားချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရုံးတော်ကို အထောက်အထား ပြပါ"

မာရီယံစပိုက်စာက လည်ချောင်းရှင်းပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ဖြင့် မတ်တတ် ထရပ်သည်။

"တရားသူကြီးမင်းရှင့်၊ တင်ပြစရာ အထောက်အထားလေးတွေ ကျွန်မတို့မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒီကလေးဟာ ကျွန်မတို့ အမှုထိန်းဌာနကို အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ရာဇဝတ်မှု တခု၊ လူသတ်မှုတခုကြောင့် ရောက်လာတယ် ဆိုတာ အသိအမှတ် ပြုထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်"

"ကန့်ကွက်ပါတယ်"

ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန် မတ်တတ်ထပြီး-

"သေမှုသေခင်းဆိုင်ရာ တရားရုံးက လူသတ်မှုလို့ အမည်မတပ်ပါဘူး ခင်ဗျာ"

မစ္စစပိုက်စာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

တရားသူကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံပါတယ်"

ဟု ပြောပြီး ဂေါ်ဒွန့်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါပေမဲ့ တခုတော့ မှတ်ထားပါ မစ္စတာဂေါ်ဒွန်၊ ကလေးသူငယ်ဆိုင်ရာ တရား ဥပဒေမှာ ကလေးဘက်က အလိုအလျောက် ကန့်ကွက်ပြီးသားလို့ ယူဆရမယ်။ ပြီးတော့ ဂျူရီနဲ့ စစ်တဲ့ တရားခွင် မဟုတ်တဲ့အတွက် သိပ်တော့ လိုအပ်မယ် မထင်ဘူး"

ဂေါ်ဒွန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး-

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား"

တရားသူကြီးက အမှုထိန်းအရာရှိ အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

"ဆက်ပါ မစ္စစပိုက်စာ"

မာရီယံက စားပွဲရှေ့မှ စာရွက်စာတမ်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဆက်လက် လျှောက်ထားသည်။

"ကျွန်မတို့ အမှုထိန်းဌာနဟာ အပြစ်ပေးဖို့ တခုတည်းအတွက် တာဝန်ယူရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးသူငယ်တွေ ဘာကြောင့် ဒီအပြစ်ကို ကျူးလွန်ရတယ် ဆိုတာပါ လေ့လာ တင်ပြရတယ်။ နောင် ဒီလို ထပ်မဖြစ်အောင် ဘယ်လို ကာကွယ်ရမယ် ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းများ ကိုလည်း ရှာဖွေရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ လျှောက်လဲချက်ထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ကလေးရဲ့ သမိုင်းနောက်ခံနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှုပ်ရှားမှု အခြေအနေအားလုံးကို အပြင်းအထန် စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးကို အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ရော၊ စိတ်ပညာ ဆရာဝန် တွေနဲ့ပါ စမ်းသပ် စစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်"

နိုရာ့ကို တချက် ဝေ့ကြည့်ပြီး မာရီယံ ဆက်သည်။

“ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စစ်ဆေးချက်အရ ကလေးမဟာ လုံးဝ ကျန်းမာရေး ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။ နောက်တချက်က ကျွန်မတို့ ဌာနကို မရောက် ခင် တနှစ်သောက်တည်းက အပျိုရည် ပျက်ခဲ့တယ်လို့ ဆေးစာအရ သိရှိရပါတယ်”

ကျွန်တော် ဒန်နီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာ အောက်ချထား၏။ အမှုထိန်း အရာရှိ ဆက်လက်လျှောက်ထားသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒန်နီကို ကျွန်မတို့ အမျိုးမျိုး ချော့မော့ မေးမြန်းပါတယ်၊

လုံးဝမပြောဘူး၊ ငြင်းလည်းမငြင်းဘူး၊ အတည်လည်းမပြုပါဘူး။ ဒီလိုရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခြင်း ဟာ သူ့အတွက် ကောင်းကျိုး ဖြစ်မလာဘဲ ဆိုးကျိုးသာ ဖြစ်စေနိုင်အောင် ကျွန်မတို့ ပြောပေ မယ့် ဒန်နီက သူ ကျွန်မတို့ဆီကို ရောက်လာတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ဒီကိစ္စ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ဆိုပြီး ခေါင်းမာမာ နဲ့ နှုတ်ပိတ်နေပါတယ်”

တရားသူကြီးက လည်ချောင်းရှင်းပြီး-

“မစ္စစပိုက်စာ ပြောတာ မင်း နားလည်တယ်နော် ဒန်နီ”

ဒန်နီ ခေါင်းထောင် မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီလိုလုပ်တယ် ဆိုတာ သိပ်မှားတယ်နော် ဒန်နီ၊ လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ ဒီလို မလုပ်ကြဘူး။ ဒီအပြုအမူဟာ အားလုံး လက်ခံထားတဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်နဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်၊ ပြစ်မှုတခုလို့ လောကနီတိက သတ်မှတ်ထားတယ်”

ဒန်နီက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း ဖြေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုရင် မင်းကိုယ်မင်း ကာကွယ် ပြောဆိုဖို့ တစုံတရာ မရှိဘူးလား”

ဒန်နီ ခုမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားသည့် လေသံဖြင့်-

“မရှိပါဘူး”

တရားသူကြီးက သူ့ကို ခဏ ငေးကြည့်သည်။ ပြီးမှ မစ္စစပိုက်စာဘက်သို့ လှည့်ပြီး-

"ကဲ... ဆက်ပါ"

"ဒန်နီဟာ ကျွန်မတို့ ဌာနက စိတ်ပညာရှင် ဒေါက်တာ ဆယ်လီဂျန်နင်းနဲ့ အကြိမ် ကြိမ် တွေ့ပြီးပါပြီ။ ဒေါက်တာဂျန်နင်းလည်း ကျွန်မတို့ သိချင်နေတဲ့ ကိစ္စကို မဖော်ထုတ် နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ဆိုပြီး တင်းခံနေတာပဲ။ တခြားကိစ္စ တော်တော် များများကို ဒေါက်တာ ဂျန်နင်းနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သူ ဆွေးနွေးပါတယ်၊ ဆယ်လီဂျန်နင်းရဲ့ အစီရင်ခံစာကို ကျွန်မ ဖတ်ပြပါ့မယ်။

"ဒန်နီနှင့် ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပြီးနောက် အောက်ပါ အတိုင်း သုံးသပ်တင်ပြပါသည်။

"ကလေးမတွင် အမေလုပ်သူကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘဲ ပြင်းထန်သည့် မနာလို ဝန်တို စိတ်မျိုး နက်ရှိုင်းစွာ အမြစ်တွယ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ဒန်နီ့စိတ်ထဲတွင် မိခင်က သူ့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဟု စွဲနေ၏။ သူချစ်သည့် သူ တွေ အားလုံးကို မအလေုပ်သူက အိမ်မှ နှင်ထုတ်ပစ်သည်ဟု ကျွန်မကို ဖြောင်ဖွင့် ပြောသည်။ မအလေုပ်သူက သူ့ကို မနာလိုနေသည်ဟု ထင်သည်။ တပြိုင်တည်း တွင် မအကေ သူ့ကို ချစ်သည်ဟုလည်း ဒွိဟာစိတ် ပေါ်နေ၏။ သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် စိတ်အနေ မမှန်မှုလေး အနည်းငယ် ရှိနေကြောင်း လက္ခဏာများ တွေ့ရသည်။ ထိုအဆင့်တွင် ဆက်လက်လေ့လာရန် အခက်အခဲ တွေ့ရသည်။ ယင်းသို့ ပင်ကို စိတ်အနေ ချို့ယွင်းမှုသည် ပြင်းထန်သည့် ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်ဖို့ အလား အလာ ရှိသည်ဖြစ်ရာ ကလေးမကို အပြီးအပိုင် စစ်ဆေးလေ့လာ ကုသပြီးစီး သည်အထိ ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားသင့်ကြောင်း ကျွန်မ အလေးအနက် ထောက်ခံသည်"

စာရွက်ကို ချပြီး မစ္စစပိုက်စာက တရားသူကြီးကို မော့ကြည့်သည်။

"ထုံးစံအတိုင်း ဒန်နီရဲ့ ကျောင်းသူဘဝကို သေသေချာချာ လေ့လာ ပါတယ်။ စာတော်တယ်၊ ပညာရည်မှတ်တမ်းတွေမှာ အဆင့်မြင့်တယ် ဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ရော၊ ယောကျ်ားလေးတွေနဲ့ပါ အပေါင်း အသင်း အဆက်အဆံ အလွန် နည်းပါတယ်။ ကလေးမရဲ့ အမေ မစ္စဟေဒင်က ဒန်နီ အပျိုမဟုတ်တော့ကြောင်း သိတဲ့အခါ အံ့သြဟန် ပြပါတယ်။ လုံးဝ မသိရှိပါဘူးလို့လည်း ငြင်းတယ်။ မစ္စဟေဒင်ဟာ သမီး ဒန်နီကို ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လိုအပ် ချက်တွေနဲ့ လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်ပေမယ့် အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာ ညွှန်ပြမှုမျိုး အားနည်းတာကို တွေ့ရပါတယ်။ မစ္စဟေဒင်က ကျွန်မတို့အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်း ထူးဆန်းတဲ့ အနုပညာ ကမ္ဘာမှာ သီးခြားနေသူမို့ ဒီလို အားနည်းရခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်။ မစ္စဟေဒင်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အပြုအမူတွေကို အသေးစိတ် မပြောတော့ဘဲ ကျွန်မတို့ဌာနရဲ့ ကောက်ချက်ဆွဲပုံကို ပြောရရင် အသက်မစေ့ခင် ကလေးကို မိခင်ဆီ

ပြန်ပို့ဖို့ မသင့်တော်ဘူး ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ”

နိုရာ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး မာရီယံ စပိုက်စာကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ နိုရာသာ နဂါး ဖြစ်လျှင် အမှုထိန်းအရာရှိ ပြာဖြစ်လောက်ပြီ။ မစ္စစပိုက်စာကမူ နိုရာ့ကို လုံးဝ ဂရုမထား။ တရားသူကြီးကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး ဆက်လက် လျှောက်ထားချက် ပေးသည်။

“ကလေးမရဲ့ဘွားအေ မစ္စဟေဒင်နဲ့လည်း ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံလေ့လာပါတယ်။ မစ္စက်ဟေဒင်က မွေးလုပ်သူရဲ့တာဝန်ကို လုံးဝ ယူချင်ပါတယ် တဲ့။ ဒီမြို့မှာ မစ္စက်ဟေဒင် ဟာ လူရိုသေ၊ ရှင်ရိုသေ အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ အလေးအနက် စဉ်းစားမိတာက မစ္စက်ဟေဒင်က ၇၄ နှစ် ရှိပြီဖြစ်တဲ့ အဘွားအိုတဦး ဖြစ်နေ တဲ့ အချက်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် မွေးလုပ်သူကို ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ဖို့ ကိစ္စမှာ အားရ စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့အနေနဲ့ မစ္စက်ဟေဒင်ကို လေးစားသော် လည်း ကလေးအုပ်ထိန်းခွင့်ကို လွှဲပြောင်းပေးဖို့ စဉ်းစားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်"

အဘွားကြီးက တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် အမှုထိန်း အရာရှိ အမျိုးသမီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သည်ပျော့ကွက်ကို တဖက်က နင်းလာလိမ့်မည် ဟု ကြိုတင် တွက်ဆပြီးသား ဖြစ်ပုံ ရ၏။ မစ္စစပိုက်စာ မြားဦးက နောက်ဆုံး ကျွန်တော့် ဘက် လှည့်လာသည်။

“ဒန်နီ့ရဲ့အဖေ ကာနယ်ကေရီနဲ့လည်း ကျွန်မတို့ တွေ့ပါတယ်။ သူကတော့ ပြည်နယ်ခြားနေသူ ဖြစ်တဲ့အတွက် အလိုအလျောက်ပဲ အုပ်ထိန်းခွင့် မရနိုင်ပါဘူး။ နောက် တစ်ချက်ကလည်းပဲ သားအဖနှစ်ယောက် နှစ်ပေါင်း များစွာ ဝေးနေတဲ့အတွက်ရော၊ ကာနယ်ကေရီရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ငွေကြေးအခြေ အနေကရော ဒန်နီကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ကျွန်မ တင်ပြခဲ့တဲ့ အဲဒီအချက်အလက်များကို အကြောင်းပြုပြီး ဒန်နီကို အရွယ်ရောက်တဲ့ အထိ သင့်လျော်ရာ အစိုးရဂေဟာ တခုခုမှာ ထိန်းသိမ်းထားဖို့ လျှောက်ထား ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်"

တရားရုံးတခုလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ မာရီယံစပိုက်စာက ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တယောက်ကို တယောက် မကြည့်ကြ။ ကျွန်တော် တွေးကြည့်သည်။ မာရီယံ စပိုက်စာ၏ လျှောက်လဲချက်သည် ကျွန်တော်တို့ တဦးချင်း၏ အပြစ်ကိုယ်စီကို ဖော်ထုတ်လိုက်သဖြင့် အားလုံး အရှက်ရနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ တိတ်ဆိတ်မှုကို တရားသူကြီး ၏ အသံက လွှမ်းမိုးလိုက်သည်။

“ဘာများ ကန့်ကွက်စရာ ရှိသေးလဲ မစ္စတာဂေါ်ဒွန်"

ဂေါ်ဒွန် မတ်တတ် ထရပ်သည်။

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ကန့်ကွက်စရာ အချက်အလက်ပေါင်းများစွာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ရရင် မူလ လျှောက်လဲချက်ထက် ပိုရှည်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် မြင်သလို တရားရုံးတော်ကလည်း ဒီလျှောက်လဲချက်ရဲ့ ချို့ယွင်းချက်တွေကို စဉ်းစားမိလိမ့်မယ် ထင်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး"

တရားသူကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး-

“စဉ်းစားမှာပါ မစ္စတာဂေါ်ဒွန်”

ဂေါ်ဒွန်က ချိုသာသည့် အသံဖြင့်-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ တကယ်တော့ အမှုထိန်းအရာရှိရဲ့ လျှောက်လဲချက်ဟာ သိပ်အပေါ်ယံဆန်ပြီး လေ့နံ့စားထစ် နိုင်လှပါတယ်။ ဒီမိသားစုရဲ့ အစဉ်အလာနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကြည့်ပြီး ကလေးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လိမ္မာ ရေးခြား ရှိရေး စတဲ့ အရာအားလုံးကို အမှုထိန်းဌာန အသိအမှတ်ပြုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ရုံးတော်အနေနဲ့ မစ္စတာဂေါ်ဒွန်ရဲ့ လျှောက်လဲချက်ကို လေ့လာပြီးပါပြီ၊ အားလုံး ထည့်စဉ်းစားမှာပါ။ ကဲ... ဆက်ပါဦး”

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ကလေးရဲ့ ထိန်းသိမ်းခွင့်ကို လျှောက်ထားသူဟာ ကလေးရဲ့ အဘွားအရင်း ဖြစ်တဲ့ မစ္စက်စီစီလီယာဟောဒင် ဖြစ်ပါတယ်။ မစ္စက်ဟောဒင်အနေနဲ့ ကလေးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် မဖန်တီးနိုင်ဘူးလို့ အမှုထိန်းဌာနက ကောက်ချက်ချတာ လုံးဝ မှားယွင်းပါတယ်။ ကလေးအတွက် အမှုထိန်းဌာနက အကြံပြုထားတာနဲ့ ပိုကောင်းမယ့် အစီအစဉ်တွေကို မစ္စက်ဟောဒင်က အသေးစိတ် ဆွဲထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ချို့ယွင်းမှု ရှိတဲ့ ကလေးများအတွက် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ အာဗင်ကန်ကျောင်းမှာ ကျောင်းအပ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ။ ဒီကျောင်းရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို တရားရုံးက သိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ခု တရားရုံးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ကမ္ဘာကျော် စိတ်ပညာရှင်ကြီး ဒေါက်တာဝိတ်မန်းဟာ အာဗင်တန်ကျောင်းရဲ့ စိတ်ပညာဌာနမှူး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒန်နီရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ဆရာဝန်ကြီးကို ရုံးတော်အနေနဲ့ မေးစရာရှိရင် မေးနိုင်အောင် ကျွန်တော် ပင့်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ရုံးတော်က ဒေါက်တာဝိတ်မန်းကို သိပါတယ်၊ ဒေါက်တာရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ဂုဏ်သတင်းကိုလည်း လေးစားပါတယ်၊ မေးစရာတော့ မရှိပါဘူး”

ဂေါ်ဒွန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး-

“မစ္စက်ပောဒင်ဟာ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ကလေးကို စိန့်သောမတ်စ် ဝတ်ကျောင်းတော်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ဝီလီစတန်နဲ့ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ သင်ခန်းစာများ သင်ယူဖို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ။ အိမ်မှာလည်းပဲ ဒန်နီအတွက် နေဖို့ ထိုင်ဖို့ အခန်းတွေ ပြင်ဆင်ပြီး ပါပြီ။ မစ္စက်ပောဒင်ဟာ လက်ရှိအားဖြင့် ကော်ပိုရေးရှင်းကြီး ၁၁ ခုရဲ့ ဒါရိုက်တာများ အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအထဲက ကော်ပိုရေးရှင်းကြီး လေးခုရဲ့ တာဝန်ကို တက်တက် ကြွကြွ ဆောင်ရွက်နေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မစ္စက်ပောဒင်ဟာ ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံ တက္ကသိုလ်မှာ ဂေါပက အဖွဲ့ဝင် တယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို အမျိုးသမီးအသင်းမှာလည်း အလုပ် တွေ တာဝန်ယူထားပါသေးတယ်။

မကြာသေးခင်က ကျွန်တော်တိုက်တွန်းလို့မစ္စက်ပောဒင်က ဆေးရုံကြီးမှာ ဆေးစစ် ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ဆေးစာရွက်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ပြပါ့မယ်”

ဂေါ်ဒွန်က အဘွားကြီး၏ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာရေးဆေးစာကို ဖတ်ပြပြီး-“ဆေးစစ်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက ကာလီဖိုးနီးယား ဆေးတက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခ ဝေါလ်တာလေလွင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆေးစစ်အဖွဲ့မှာ ပါတဲ့ အခြားဆရာဝန်ကြီး ငါးဦးရဲ့ အမည် ကိုလည်း ရုံးတော်က လိုအပ်ရင် ဖတ်ပြပါ့မယ်”

“ဆေးစာမှတ်တမ်းကို ရုံးတော်က လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်နာမည်တွေကိုဖတ်ပြဖို့အထိ မလိုပါဘူး”

တရားသူကြီးက ဝင်ဟန့်လိုက်၏။ ဂေါ်ဒွန်က ရေတကျိုက် သောက်လိုက်ပြီး စကားဆက်သည်။

“လျှောက်လဲချက်ကို တခုပဲ ထပ်ဖြည့်ချင်ပါတယ်”

ဒန်နီကို တချက် လှမ်းကြည့်ပြီး-

“ရုံးတော်ကို ကျွန်တော် တင်ပြချင်တာက မေတ္တာတရား ရှိတဲ့နေရာ၊ အချစ်ရှိတဲ့ နေရာမှာသာ ကလေးရဲ့ ရောဂါ ပျောက်ကင်းနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိဘ၊ ဘိုးဘွား မေတ္တာနဲ့ ဝေးရာမှာဆိုရင် ခေတ်မီဆေးဝါးတွေ၊ စိတ်ပညာ သဘောတရားတွေဟာ မထိရောက်နိုင် ပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ မစ္စက်ပောဒင်ဟာ သူ့မြေးအတွက် အားလုံး တာဝန်ယူနိုင်သူ ဖြစ်ကြောင်း ရုံးတော်က လက်ခံမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

တရားသူကြီးက မစ္စစပိုက်စာကို မေးခွန်း မေးခွင့် ပေးသည်။

မစ္စစပိုက်စာက တဖက်မှ လျှောက်လဲချက်ကိုလည်း လေ့လာပြီးဖြစ်ကြောင်း မိမိတို့ဌာန၏ လျှောက်လဲချက်ကိုသာ စဉ်းစားသင့်ကြောင်း ထပ်ပြောသည်။

တရားသူကြီးက ဒန်နီကို မေးသည်။

"သည်လျှောက်လဲချက် နှစ်ခုကို မင်း ဘာပြောစရာ ရှိသေးလဲ ဒန်နီ"

"မရှိပါဘူး"

"ရုံးတော်အနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တခု ပေးရတော့မယ် ဒန်နီ၊ အစိုးရဆီမှာ ဆက်ထိန်း ထားရမလား၊ မင်းအဘွားဆီကို ပို့ရမလား ဆိုတာ ရွေးရတော့မယ်။ မင်းအကြောင်း ပိုသိလေ ရုံးတော်အနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရ လွယ်လေပဲ၊ မင်း ဘာများ ပြောချင်သေးလဲ"

"မရှိပါဘူး"

"မင်းဟာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အမှားကြီးတခုကို ကျူးလွန်ခဲ့ရုံ မကဘူး။ အလွန်မတန် မသင့်တော်တဲ့ အပြုအမူတွေကိုလည်း မင်း ပြုမှားခဲ့တယ်။ မင်းအဘွားရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောနိုင်အောင်လို့ ရုံးတော်ကို မင်း အပြည့်အစုံ ပြောပြပါလား"

ဒန်နီ ခေါင်းယမ်းသည်။

"ရုံးခန်းထဲမှာ မပြောချင်ရင် မင်း ငါ့တယောက်တည်းကို ပြောနိုင်မလား"

"ပြောစရာ မရှိပါဘူး"

တရားသူကြီး သက်ပြင်းချသည်။

"မင်းက ရုံးတော်ကို ရွေးစရာလမ်း မရှိအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေပြီ ဒန်နီ"

အသံ တိုးတိုးကလေးဖြင့် ဒန်နီ ဖြေသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး"

တရားသူကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံရ၏။ ကုလားထိုင်နောက်ကို မှီလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝေ့ကြည့်သည်။ မျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်လျက်။

တစုံတခုကို ပြောတော့မည့်ဟန်ဖြင့် လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ရင်တမမဖြင့်။ နောက်တကြိမ် သူ

လည်ချောင်း ရှင်းသည်။ ပြီးတော့ တူကို လှမ်းယူသည်။

ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

"တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကာနယ်ကေရီ"

ကျွန်တော် စားပွဲကို တချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ မျက်နှာအားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေမည် မုချ။ သို့သော် ဒန်နဲ့မျက်နှာမှ လွဲ၍ ကျွန်တော် ဘာမှ မမြင်တော့။ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ မျက်ကွင်းကလေးများ ညိုနေ၏။ သည်ကို

မလာခင် ငိုထားမှန်း သိသာသည်။

တရားသူကြီးဘက်ကို ကျွန်တော် လှည့်လိုက်သည်။

သမီးကို ကယ်ရမည့် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးကို ကျွန်တော် သုံးတော့မည်။ သမီးအတွက် ကျွန်တော် အားလုံးနှင့် ရင်ဆိုင်မည်။

★★★

လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး -

"တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်မှာ မေးခွန်း မေးပိုင်ခွင့် ရှိပါသလား"

"ကာနယ်ကေရီရဲ့သမီးမှာ ရှိတဲ့ အခွင့်အရေးအားလုံး ကာနယ့်မှာ ရှိပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မစ္စစပိုက်စာကို ကျွန်တော် မေးချင်ပါတယ်'

"မေးပါ၊ မေးပါ"

မစ္စစပိုက်စာဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်လိုက်သည်။

"မစ္စစပိုက်စာအနေနဲ့ ကျွန်တော့်သမီးကို လူသတ်မှု ကျူးလွန်မယ့် မိန်းကလေး မျိုးလို့ ထင်ပါသလား"

ဂေါ်ဒွန်က ဝုန်းခနဲ ထပြီး-

"ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ ကာနယ်ကေရီဟာ ကျွန်တော့်အမှုသည် ထိခိုက်နစ်နာမယ့် မေးခွန်းမျိုး မေးနေပါတယ်"

တရားသူကြီးက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သည့် အမူအရာဖြင့်-

"မစ္စတာဂေါ်ဒွန်၊ ကလေးသူငယ် တရားရုံးမှာ ကန့်ကွက်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရုံးတော်က ရှင်းပြပြီးပါပြီ၊ ဆက်မေးပါ ကာနယ်ကေရီ"

မာရီယံစပိုက်စာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးမှ ဖြေသည်။

"အဲဒါ ကျွန်မ မသိနိုင်ပါဘူး"

"ခင်ဗျား တနေ့က ကျွန်တော့်ကို လာပြောတယ်လေ၊ ဒန်နီလို မိန်းကလေးဟာ လူသတ်တယ် ဆိုတာ ယုံဖို့ သိပ်ခက်တယ်တဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ထင်ရတာပါလဲ"

မာရီယံက တရားသူကြီးကို ကြည့်ပြီး-

"ကျွန်မရော၊ မစ္စဂျန်နင်းပါ ဒန်နီကို ဘယ်လိုမှ သရုပ်မခွဲနိုင်ကြပါဘူး။ ဒန်နီဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလွန် စိတ်ထိန်းနိုင်တဲ့ မိန်းကလေး ဆိုတာလောက်တော့ အကဲခတ်လို့ ရပါတယ်"

"သေမှုသေခင်းဆိုင်ရာ တရားရုံးမှာ မစ္စစပိုက်စာ ပါတယ်နော်၊ သူတို့ စွဲချက်ကို သဘောတူပါသလား"

"တူပါတယ်"

"ကျွန်တော် မေးတာက ဒီလိုပါ၊ ခင်ဗျားတို့ လေ့လာလို့ ရသလောက် အခြေခံပြီး ဖြေပါ၊ ကျွန်တော့်သမီးဟာ လူတယောက်ကို သတ်မယ်လို့ ထင်သလား"

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

မာရီယံ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေသည်။

"ဒါပေမဲ့ သံသယတော့ ရှိနေတယ်ပေါ့"

မာရီယံ ခေါင်းညိတ်သည်။

"သံသယ ဆိုတာတော့ ရှိနေကြတာပဲ ကာနယ်၊ ကျွန်မတို့က အချက်အလက်တွေ နဲ့ စကားပြောရတာကိုး၊ ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှု အလွှမ်းမိုးခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စစပိုက်စာ"

တရားသူကြီးက ကျွန်တော် ဘာကို ဦးတည်နေမှန်း မသိ၍

စောင့်ကြည့်နေ၏။ ဂေါ်ဒွန် ထလာပြန်သည်။

"တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ကာနယ်ကေရီ ဘာကို ဦးတည်ပြီး မေးခွန်းတွေ မေးနေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး၊ လုံးဝလည်း သဘောမကျပါဘူး"

တရားသူကြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

"အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျုပ်လည်း ဇဝေဇဝါပဲ၊ ကာနယ်ကေရီ ဘာကို ဦးတည် နေတာပါလဲ"

"ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘဝင် မကျ နိုင်တာတွေ အများကြီး ဖြစ်နေတယ်"

"ဘာတွေများလဲ ကာနယ်"

"ကျွန်တော့်သမီးသာ အရွယ်ရောက်သူ ဖြစ်ရင် တရားရုံးတော်ကလည်း မတော် တဆ ထိခိုက်မှုလို့ ဆိုရင် သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ အပြင်ရောက်နေပြီ၊ အဲဒါ ဟုတ်ပါသလား"

တရားသူကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

"အသက်မပြည့်တဲ့အတွက် သူ့မှာ အပြစ်ခံနေရတယ်၊ ဒါကြောင့် ခု ဒီရုံးခန်းထဲ ရောက်နေရတယ်"

"မှန်ပါတယ်၊ ကာနယ့်သမီးဟာ ဒီမှာ လူသတ်မှုနဲ့ ရောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကောင်းကျိုးအတွက် ထိန်းသိမ်းထားဖို့ နေရာအတွက် ကြားနာဖို့ ရောက်နေတာပါ"

"ကျွန်တော် စကားလုံး အသုံးအနှုန်း မတတ်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဟာ ရှေ့နေတယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော့်သမီးကလေးကို ခြောက်လှန့်နေတဲ့ ကိစ္စဟာ ပြစ်ဒဏ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ နောက်တခု ကျွန်တော် မရှင်းတာ ရှိပါသေးတယ်။ သေမှုသေခင်းဆိုင်ရာ တရားရုံးက အမှုကို လူသတ်မှုလို့ တံဆိပ်တပ်လိုက်ရင် တရားခွင်မှာ လူသတ်မှုအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်။ အဲဒီမှာဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ခွင့် ရှိတယ်၊ အပြစ် ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား ချက်ချင်း အဖြေ ထွက်သွားမယ်"

တရားသူကြီး ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။

"ကျွန်တော့်သမီး ကိစ္စမှာကတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ အပြစ် မရှိတဲ့အကြောင်း ကာကွယ်ခွင့် မရှိတော့သလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ခု

လုပ်နေတာက သူ့အသက် မစေ့ ခင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခွင့် တခုတည်းအတွက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီနေ့မှ ဒါကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာတယ်။ အရေးကြီးတာတခု လစ်ဟာနေပါတယ် တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား”

အာခေါင် ခြောက်လာသဖြင့် ရေတခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်သည်။ တရားသူကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဂြိုဟ်သားတယောက်ကို ကြည့်သလို ကြည့်နေသည်။

“တလျှောက်လုံး ကျွန်တော့်သမီးကို အပြစ်မရှိကြောင်း ကာကွယ်တာ လုံးဝ မတွေ့ ရပါဘူး၊ တခွန်းတပါဒမှ မကြားရပါဘူး၊ သူ့မှာ ကာကွယ်ခွင့် ရှိရမှာပေါ့”

“ရှိပါတယ် ကာနယ်၊ သူ့မှာ အခွင့်အရေး အပြည့် ရှိပါတယ်”

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ရုံးတော်ကို ကျွန်တော် တခုပဲ မေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် သမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမှန်ကို သိရအောင် ရုံးတော်မှာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာများ လုပ်ပေး နိုင်ပါသလဲ”

တရားသူကြီးက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောသည်။

“ကာနယ့် ဦးတည်ချက်က ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ဆက်လုပ်ပါ၊ ရုံးတော် က အမှန်တရားကို ရဖို့ ကာနယ့်နည်းတူ စိတ်ထက်သန်နေပါတယ်”

ဂေါ်ဒွန် ထကန့်ကွက်ပြန်သည်။ သို့သော် တရားသူကြီးက ဖွင့်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဂေါ်ဒွန်က ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး ထိုင်ချ လိုက်သည်။ တရားသူကြီးဘက် လှည့်ပြီး-

“ကျွန်တော့်ကို သက်သေတယောက် ခေါ်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျား”

တရားသူကြီး ခေါင်းညိတ်၏။ ကျွန်တော်က တရားရုံးခန်းနှင့် ကပ်လျက် စောင့်ခန်း တံခါးကို သွားဖွင့်ပြီး အသင့်စောင့်နေသည့် အင်နာ့ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ သူက အင်နာစထာဒယ်လာပါ”

နိုရာ့မျက်နှာ ဒေါသကြောင့် နီရဲသွားသည်။ ဂေါ်ဒွန့်နား ကပ်ပြီး တစုံတခု ပြော လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်၏။ အဘွားကြီးက ဣန္ဒြေမပျက် ရှိနေ၏။ ဒန်နီက ဘာမှ နားမလည်သည့် အမူအရာဖြင့် မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ် လည်နေသည်။

တရားသူကြီးက ကုလားထိုင်တလုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

“ထိုင်ပါ မစ္စစထာဒယ်လာ”

အင်နာ ဝင်ထိုင်သည်။ တရားရုံးစာရေး လာပြီး ကျမ်းကျိန်ခိုင်းသည်။ ကျမ်းကျိန်ပြီး အင်နာ ပြန်ထိုင်သည်။

“ကဲ.. ဆက်လုပ်ပါ ကာနယ်”

မျက်မှန်အောက်မှ သူ့မျက်လုံးတွေ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာပြီး အင်နာက အနက် ရောင်ဝတ်စုံကို ဣန္ဒြေရရ ဝတ်လာသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ပွေ့အိတ်ပေါ် တင်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

“ကိုယ်နဲ့ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့တယ် ဆိုတာ ရုံးတော်ကို ပြောပြပါလား အင်နာ”

“ကာနယ်ကေရီနဲ့ ကျွန်မ တိုနီရီကိုရဲ့ အသုဘမှာ တွေ့ကြတာပါ”

ဒန်နီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာအတွက် မင်း အသုဘကို ရောက်လာတာလဲ”

“တိုနီက ကျွန်မ ချစ်သူပါ၊ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ဖို့ စေ့စပ်ထားပြီးသားပါ”

“ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“ကိုးနှစ် ရှိပါပြီ”

“ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဘာပြုလို့ ဒါလောက် အကြာကြီး စောင့်နေကြတာလဲ”

“တိုနီက သူ ချမ်းသာမှ လက်ထပ်မယ် ဆိုလို့ပါ”

“မစ္စဟောဒင်ဆီမှာ လုပ်တယ် ဆိုတာ မင်းသိလား၊ သူ့အလုပ်အကြောင်း တိုနီက မင်းကို ပြောဖူးသလား”

“မပြောဖူးပါဘူး၊ မစ္စဟောဒင်ရဲ့အကြောင်းတော့ မကြာမကြာ ပြောပါတယ်”

“ဘာတွေများ ပြောသလဲ”

ဂေါ်ဒွန် ဂုန်းခနဲ ထရပ်သည်။

“ဒီမေးခွန်းမျိုးကို ကျွန်တော် လုံးဝ ကန့်ကွက်ရပါလိမ့်မယ်၊ အမှုနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ပါဘူး တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား”

"မေးခွင့်ပြုပါတယ်၊ ဆက်မေးပါ ကာနယ်ကေရီ"

"ချမ်းသာတဲ့ အမျိုးသမီး ပန်းပုဆရာမတဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာခင် သူ့ဆီက ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရဖို့ရှိကြောင်း ပြောပါတယ်"

နိုရာ့ကို ကျွန်တော် တချက် ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ မှုန်မှိုင်းနေပြီ။

"တိုနီက သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ အိမ်အကြောင်း ပြောဖူးသေးလား"

အင်နာ ခပ်တိုးတိုး ဖြေသည်။

"သမီးနဲ့ အမေ ဘယ်သူက အရင်စပြီး ဆော်မလဲ မသိဘူးလို့ ပြောဖူးပါတယ်"

"အဝိပ္ပာယ်က နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ ဖြစ်နေတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒီအတောအတွင်း မင်းဆီလည်း လာနေတယ်ပေါ့"

အင်နာ မျက်လွှာချပြီး ဖြေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မင်းက မကန့်ကွက်ဘူးလား"

"ကန့်ကွက်လည်း ဘာထူးမှာလဲ၊ သူက ဒါ သူ့အလုပ်လို့ ယူဆထားတာပဲ"

ဒန်နီအော်သံ ထွက်လာသည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ သက်သက်လိမ်တာ"

တရားသူကြီး စားပွဲကို တူနှင့် ထုသည်။

"ဒန်နီယဲလ် ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်ပါ၊ နောက်တခါ အော်ရင် ရုံးအပြင် ထွက်နေရ လိမ့်မယ်"

ဒန်နီ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပုံမှာ ယုဒမာနတ်က ခရစ်တော်ကို ကြည့်သည့် အကြည့်မျိုး။ အင်နာ့ဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

"မင်း အမျိုးသားကို နောက်ဆုံး ဘယ်တုန်းက တွေ့လိုက်သလဲ"

“မသေခင် နှစ်ပတ်လောက်ကပါ”

“အဲဒီတုန်းက ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“စာအိတ်ကြီး တလုံး လာပေးပါတယ်၊ မစ္စဟေဒင်နဲ့ သူ့သမီးရဲ့စာတွေတဲ့၊ မကြာခင် ဒီစာတွေ ငွေ ဖြစ်လာမယ်တဲ့၊ တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ လုံလုံလောက်လောက် ရမယ်တဲ့”

“အဲဒီစာတွေ မင်း ဖတ်ကြည့်သလား”

“မဖတ်ရပါဘူး၊ စာအိတ်က ချိပ်ပိတ်ထားပါတယ်"

“အဲဒီစာတွေ မင်း ဘာလုပ်ပစ်သလဲ”

“ဒီအတိုင်းပဲ ထားပါတယ်၊ တနေ့မှာ ကျွန်မအစ်ကို ပေါက်ချလာတယ်၊ တိုနီက ပြန်တောင်းလို့ ဆိုပြီး စာတွေ ပြန်ယူသွားပါတယ်၊ သူ ပြန်သွားမှ တိုနီ သေတဲ့အကြောင်း ကျွန်မ သိရပါတယ်”

“မင်းအစ်ကိုက အဲဒီစာတွေကို ဘာလုပ်ပစ်သလဲ”

“ရောင်းပစ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ရောင်းတာလဲ”

“မစ္စဟေဒင်ကိုပါ”

“မစ္စဟေဒင် စာတွေအားလုံး ရသွားသလား”

“မရပါဘူး၊ ကျွန်မအစ်ကိုက နှစ်စောင် ချန်ထားပါတယ်”

“အဲဒီနှစ်စောင်ကော မင်းအစ်ကိုက ဘာလုပ်ပစ်သလဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး-

“ကာနယ်ကေရီကို ဒေါ်လာတရာနဲ့ ရောင်းလိုက်ပါတယ်”

နီရာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့၊ ထိုင်ခုံမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး အော်ဆဲသည်။

“ခွေးသူခိုး”

ဂေါ်ဒွန်က နီရာ့ကို ဆွဲထိုင်သည်။ သူလည်း အားလုံးနှင့်အတူ အံ့ဩနေကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိ၏။ ဒီစာတွေအကြောင်း သူ

ဘာမှသိပုံ မပေါ်။ ကျွန်တော်ကစာနှစ်စောင်ကို အိတ်ထဲမှ နှိုက်ယူပြီး-

"မင်းဆီက ကိုယ်ယူတဲ့ စာနှစ်စောင်က ဒါတွေ မဟုတ်လား"

သူက စာတွေကို ကြည့်ပြီး-

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါပါပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အင်နာ'

အင်နာ ကုလားထိုင်မှ ထပြီး ထွက်သွားသည်။ အခန်းထဲမှ မထွက်ခင် ကျွန်တော့်ကို တချက် ကြည့်သွားသေး၏။

"ဒီစာထဲက ကောက်နုတ်ချက် တခုကို ကျွန်တော် ရုံးတော်ကို ဖတ်ပြပါ့မယ်"

တရားသူကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ကို မစောင့်တော့ဘဲ နိုရာ့စာမှ အရေးကြီးသည့် အပိုဒ်ကိုဖတ်ပြလိုက်သည်။

"သူ့ကို လက်ထပ်မယ်လို့ မေမေ ဘာလို့ မပြောသလဲ"

ဒန်နီ သူ့အမေကို လှမ်းမေးသည်။ မာရီယံစပိုက်စာက လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး-

"ငြိမ်ငြိမ်နေလေ ဒန်နီ"

ဂေါ်ဒွန် ထကန့်ကွက်ပြန်သည်။ သို့သော် တရားသူကြီးက ဂရုမစိုက်ဘဲ-

"နောက်ထပ် အံ့သြစရာ ဘာများ ကျန်သေးလဲ ကာနယ်"

"ရှိပါသေးတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နိုရာဟေဒင်ကို မေးခွင့်ပြုပါ"

ဂေါ်ဒွန် ထအော်ပြန်သည်။

"ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်"

"ကန့်ကွက်ချက်ကို ပယ်တယ်"

"ကျွန်တော့်အမှုသည်နဲ့ တိုင်ပင်စရာ ရှိပါတယ်၊ ရုံးတော်ကို ခဏနားဖို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်"

"ခင်ဗျားအမှုသည်က တယောက်မက ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်တယောက်ကို ပြောတာ လဲ ဂေါ်ဒွန်"

ဂေါ်ဒွန့်မျက်နှာ ရဲသွားသည်။

“မစ္စဟောဒင်ကို ပြောတာပါ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျာ”

တရားသူကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး စားပွဲကို တူနှင့် ထုပြီး-

“တရားရုံးကို ဆယ့်ငါးမိနစ် အနားပေးမယ်”

ဟု ကြေညာသည်။ အားလုံး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကြသည်။ မစ္စစပိုက်စာက ဒန်နီကို မိန်းကလေး ညှော်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူတို့ထွက်သွားသည်နှင့် ဂေါ်ဒွန်က ကျွန်တော့် ဘက် လှည့်ပြီး ဒေါသကို ထိန်းထားရသည့် အသံဖြင့် မေးသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ သောက်ရမ်း လျှောက်လုပ်နေတာလဲ ကာနယ်”

အခန်း (၂)

“ခင်ဗျားအလုပ်ကို ကျွန်တော် ဝင်လုပ်နေတာလေ၊ ကျွန်တော့်သမီးကို ကျွန်တော် ကာကွယ် နေတာပေါ့ဗျ”

“ခင်ဗျား ရူးနေသလား၊ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်’

“သန်းခေါင်ထက် ညဥ့်မနက်တော့ပါဘူး၊ တရားသူကြီးက ဒန်နီကို တခြား ပို့တော့ မှာ ခင်ဗျား သိလား”

“ခင်ဗျား နားမလည်ပါဘူး၊ စီရင်ချက်မှ မချသေးတာ၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း ချရင်လည်း မနက်ဖြန် ပြန်ဖွင့်ခိုင်းပြီး နောက်ထပ် လျှောက်လဲချက် ပေးလို့ ရတယ်၊ ကျွန်တော် တို့မှာ အဲဒီအခွင့်အရေး ရှိတယ်'

“ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ၊ ဒန်နီ အကျယ်ချုပ်နဲ့ နေရမယ့် သဘောပဲ၊ ကျွန်တော် အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကို ခင်ဗျား ဘာလို့ ဒီလောက် ကြောက်နေရတာလဲ၊ ခင်ဗျားပါ ဒီအထဲ ပါနေလို့လား”

“ဘယ်အထဲ ပါရမှာလဲ”

သူ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရ၏၊

“နိုရာက ကျွန်တော် အမှန်ပေါ်အောင် လုပ်မှာကို သွေးလန့်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စာတွေ ယူဖို့ အသွားမှာ ကိုရီယာနိုနဲ့ ပေါင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို ထောင်ချောက်ဆင် တာလေ”

“ထောင်ချောက်ဆင်တယ် ဟုတ်လား"

ဓာတ်ပုံတွေကို အိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြလိုက်ပြီး တဆက်တည်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ သူ မျက်နှာ ပျက်သွား၏။ ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးသည်။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကိုင်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမဆီ ဒီပုံတွေ ပို့ပေးမယ်ပေါ့”

“သိပ်မှားတယ်၊ ရှင့်ကို ဒီပုံတွေ ပြန်ပေးမိတာ သိပ်မှားတယ်"

နိုရာ ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

ဂျော့က သူ့လက်မောင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခေါ်သွားသည်။ တရားရုံးခန်း၏ နောက်ဘက်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် တီးတိုးတီးတိုး ပြောသွားကြသည်။ သူ ဘာတွေ ပြောသည် ကိုမှု မကြားရ။ ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်ပြီး ရေတခွက် သောက်သည်။ ပြီးတော့ စီးကရက် တလိပ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တရားရုံးခန်းအတွင်း ဆေးလိပ်သောက်ခွင့် ရှိ၊ မရှိ ကျွန်တော် မသိ။

"ကလေး သိပ်စိတ်ဓာတ် ကျနေတယ် ကာနယ်"

ဒေါက်တာဝိတ်မန်းက ပြောသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ တကယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံကိုတွေ့ရ၏။

"ခု စိတ်ဓာတ်ကျတာက ပြုပြင်ရေးဂေဟာမှာ သုံးနှစ် သွားနေရတာနဲ့စာရင် တော်သေးတာပေါ့ ဒေါက်တာ"

ဆရာဝန်ကြီး ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်၏။ စည်းကမ်း တွေ၊ ကလနားတွေ ကျွန်တော် ဘေးချိတ်ထားလိုက်သည်။ လက်တွေ အနည်းငယ် တုန်နေ ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားလိုက်မိ၏။

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ပြီး ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

"မင်း ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း သိတယ်နော် လုခ်"

အားလုံးထဲတွင် အဘွားကြီးတယောက်သာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိ၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

အယ်လီဇဘက်သာ အနားမှာ ရှိရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲဟု ကျွန်တော် တမ်းတမိသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို တည်ငြိမ်စေသူ၊ ခေါင်းအေးအေးနှင့် လမ်းညွှန်မှု ပေးနိုင်သည် မဟုတ်လား။ ဂေါ်ဒွန် ပြောသလို ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်သည် အကျိုးထက် အပြစ် ဘက်ကိုများ ဦးတည်နေပြီလား။ တလောကလုံး တယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သလို အထီးကျန် ဝေဒနာကို ထိုတခဏ်တွင် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

တရားသူကြီး နေရာပြန်ယူသည်။ ဘီးလစ်စာရေးကြီးကို လှမ်းပြောသည်။

"ကလေးမလေးကို ခေါ်လိုက်ပါ"

အားလုံး နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ ဂေါ်ဒွန့်မျက်နှာကြီး နီမြန်းနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိ၏။ မစ္စစပိုက်စာနဲ့ ဒန်နီ နံဘေးပေါက်မှ ပြန်ဝင် လာကြသည်။ ဒန်နီ မျက်လုံးတွေ နီရဲနေ၏။ ငိုနေကြောင်း

သိသာသည်။ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ မကြည့်ဘဲ သူ့ခုံ ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

"ပြန်စနိုင်ပါပြီ ကာနယ်" တရားသူကြီးက အမိန့်ပေးသည်။ ဂေါ်ဒွန်က ထပြီး-

"တရားရုံးရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာနဲ့ မညီဖြစ်နေတဲ့အတွက်ကျွန်တော်ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ ကာနယ်ကေရီကို ဆက်ရမ်းခွင့် ပေးထားရင် ရုံးတော်ရဲ့ စီရင်ချက်ဟာ တဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား"

တရားသူကြီး မျက်နှာ ချက်ချင်း တင်းမာသွားသည်။

"အကျိုးတော်ဆောင်ကြီးက ရုံးတော်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား"

"မဟုတ်ရပါဘူး ခင်ဗျာ၊ တရားဥပဒေ ရှုထောင့်က ကျွန်တော် သတိပေးတာပါ"

"ရုံးတော်အနေနဲ့ အကျိုးတော်ဆောင်ကြီး သတိပေးတာကို လေးစားစွာ မှတ်သား ထားပါ့မယ်၊ အကယ်၍ အစွပ်စွဲခံ ကလေးဘက်ကို ရုံးတော်က ဘက်လိုက် ဆုံးဖြတ်မိရင် လည်း တရားခွင်ရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းရာ ရောက်ပါတယ်၊ အရွယ် မရောက်သေးသူ ကလေးသူငယ်များကို အပြည့်အဝ ကာကွယ်ပေးရမယ် ဆိုတဲ့ တရားဥပဒေနဲ့လည်း ကိုက်ညီ ပါတယ်၊ ကဲ... ဆက်ပါ ကာနယ်"

"ကျွန်တော် မစ္စဟေဒင်ကို မေးစရာ ရှိပါတယ်"

တရာသူကြီးက နိုရာ့ကို ကြည့်ပြီး-

"မစ္စဟေဒင်၊ သက်သေစားပွဲမှာ ခဏနေရာယူပေးပါ"

ဟု အမိန့်ပေးသည်။

အင်နာ ထိုင်သွားသည့် ခုံတွင် နိုရာ ဝင်ထိုင်သည်။ တရားရုံးစာရေးက ကျမ်းကျိန် ခိုင်းသည်။ နိုရာ့မျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်လျက်။ သူ့ စတူဒီယိုထဲမှ ပန်းပုရုပ်တခုလို မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ၏။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်မိ၏။

"နိုရာ၊ သေမှုသေခင်း တရားရုံးမှာ မင်း ထွက်ဆိုခဲ့တုန်းက အခင်းဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ တိုနီရီကိုနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်လို့ ထွက်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ ရန်ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ရုံးတော်ကိုပြောပြပါလား"

"အတိအကျ မမှတ်မိဘူး"

“ခန့်မှန်းခြေပေါ့၊ မနက် ရှစ်နာရီလား၊ ဆယ်နာရီလား၊ နေ့လယ် နှစ်နာရီလား”

ကျွန်တော့် ဦးတည်ချက်ကို သူ မြင်သွားပုံ ရသည်။

“အတိအကျ မှတ်မိဖို့ သိပ်မလွယ်ပါဘူး”

“ဒါဆို မင်း မှတ်မိလာအောင် ကိုယ် အကူအညီ ပေးပါမယ်၊ ကြာသပတေးနေ့ တနေ့လုံး မင်း လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မှာ ရှိတယ်၊ အနောက်ပိုင်း လေကြောင်းကုမ္ပဏီကို ကိုယ် မေးပြီးပြီ၊ မင်း လိုက်လာတဲ့ လေယာဉ်ပျံက ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို သောကြာနေ့ ညနေ လေးနာရီ ဆယ်မိနစ်မှာ ဆိုက်တယ်၊ အိမ်ကို မင်း ငါးနာရီလောက် ရောက်နိုင်တာပေါ့၊ အဲဒီအချိန် လောက်မှာ ရန်ဖြစ်တာလား”

သူ့မျက်လုံးတွေ အေးစက် မာကျောစ ပြုလာသည်။

“အဲဒီအချိန်လောက်မှာပေါ့”

“ဒါဆို တနေကုန် ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲ ညနေ ငါးနာရီလောက်မှာ ဖြစ်တာပေါ့... အဲဒါ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဂေါ်ဒွန်က စပလိန်ပေါ်မှ ထလိုက်သလို ခုန်ထပြီး-

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား...”

“မစ္စတာဂေါ်ဒွန်၊ နောက်ထပ် အနှောင့်အယှက် မပေးပါနဲ့၊ ဒါဟာ ကလေးသူငယ် များ တရားရုံးပါ၊ ခင်ဗျား ဝေဖန်စရာရှိရင် နောက်မှ ဝေဖန်ပါ၊ ဆက်ပြောပါ ကာနယ်”

“မင်း အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေ ရှိကြသလဲ”

“ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

“အစေခံတွေ အိမ်မှာ ရှိကြသလားလို့ မေးတာ”

“မရှိဘူး ထင်ပါတယ်၊ မရှိကြပါဘူး”

“ဒန်နီနဲ့ တိုနီရီကိုကော”

“ရှိပါတယ်”

“နှစ်ယောက်စလုံး ရှိသလား”

“နှစ်ယောက်စလုံး ရှိပါတယ်"

“အိမ်ထဲ ဝင်လာလာချင်း သူတို့ကို တွေ့သလား”

“မတွေ့ပါဘူး၊ ကျွန်မက စတူဒီယိုထဲကို တန်းသွားပါတယ်၊ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာတာလေးတွေ ပုံကြမ်း ဆွဲထားချင်လို့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်အခါမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မင်း တွေ့သလဲ"

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ ရပ်ပါတော့ဟု ကျွန်တော့်ကို အသနားခံနေသည့် အလား။ ကျွန်တော်က အေးစက်စက် အသံဖြင့်-

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“ခုနစ်နာရီခွဲလောက်မှာပါ”

“ဒါဆို ရန်ဖြစ်တာ ငါးနာရီ မဟုတ်ပြန်ဘူးပေါ့၊ ခုနစ်နာရီခွဲပေါ့”

နိုရာ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သေမှုသေခင်း တရားရုံးမှာ မင်းနဲ့ တိုနီရီကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ စကားများကြတယ် လို့ ထွက်ထားတယ်၊ အမှန်က အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ရီကိုနဲ့ ဒန်နီ ဖြစ်နေတာ မသိရပါဘူးလို့ မင်း မစ္စစပိုက်စာကို ပြောတယ်၊ အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား"

မျက်ရည်တွေကျလာပြီး ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေပုံရ၏။ လက်ချောင်းကလေး တွေ လိမ်ချိုးရင်း ဖြေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်မှာ တွေ့သလဲ”

“ညစာစားဖို့ အပေါ်ထပ်တက် အဝတ်လဲတဲ့ အခါမှာပါ”

သူ့အသံ တိုးသည်ထက် တိုးသွားသည်။

"ဘယ်မှာလဲလို့ မေးတာ၊ ဘယ်အခါမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်အခန်းမှာ တွေ့တာလဲ"

ခေါင်းငုံ့လျက်က ဖြေသည်။

"ရစ်ကီအခန်းမှာပါ"

"တွေ့ပုံကို ပြောပြပါ"

"သူတို့.. သူတို့.... အိပ်ရာထဲမှာပါ"

သူ့ကို ကျွန်တော် စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဟိုတရားရုံးမှာ ဘာလို့ အဲဒီအတိုင်း အမှန်ကို မထွက်တာလဲ"

"မသင့်တော်လို့ပေါ့၊ မပြောအပ်ဘူး"

ကျွန်တော် ဒေါသထွက်လာသည်။

"မပြောအပ်ဘူး ထင်လို့ ဟုတ်လား၊ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ရင် အားလုံး ပေါ်ကုန် မှာ စိုးလို့ မဟုတ်လား"

နိုရာ့မျက်လုံးတွေ အထိတ်တလန့် ပြူးကျယ်သွားကြသည်။

"ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဘာမှ နားမလည်ဘူး"

ကျွန်တော် ရက်ရက်စက်စက် စွဲချက်ကို နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်၊

"မင်း နားလည်တယ်၊ အမှန်အတိုင်း မင်း ထွက်ရင် ကျန်တာတွေ ဖုံးထားလို့ မရတော့ဘူး ဆိုတာ မင်း သိတယ်၊ ဒန်နီကို မင်း ဓားစာခံ လုပ်ခိုင်းတာ၊ ရီကို့ကို ဆောက်နဲ့ ထိုးသတ်တာ ဒန်နီ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း... မင်း... မင်း..."

နိုရာ့မျက်နှာ သည်မျှ အိုမင်းသွားပုံကို ကျွန်တော် တခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

ထိုစဉ်တွင် ဒန်နီအော်သံ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မပြောနဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြော"

ကျွန်တော် ဒန်နီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်မှ ခုန်ထပြီး မအေ လုပ်သူ ဆီကို ပြေးချသွားပြီး တအားဖက်သည်။ နိုရာက မျက်ရည်တွေ

တွေတွေကျလျက်။ ဒန်နီ မျက်နှာက ဒေါသမုန်တိုင်း ထန်လျက်။ ကျွန်တော့်ကို ရှုံ့ရှာမုန်းတီးသည့် မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

"ဖေဖေက သိပ်သိတယ်ပေါ့လေ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး အားလုံးကို သိနေတယ်ပေါ့လေ၊ ဖေဖေ ဘာမှ မသိဘူး၊ ဖေဖေဟာ လူစိမ်းသက်သက်ပဲ"

ကျွန်တော် သူ့ကို ငေးကြည့်နေရာမှ-

"သမီး...သမီး...ဒန်နီ"

"သမီး ဖေဖေ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောတယ်၊ မယုံဘူး၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာပါလို့ ပြောတယ်၊ တမင်တကာ လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့လည်း ပြောတယ်၊ ဖေဖေ မယုံဘူး၊ မေမေ့ကိုမုန်းတာနဲ့ သမီး ပြောတာတွေ တခုမှ လက်မခံဘူး"

"အမှန်ကို သိချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကဲ... ဖေဖေ နားထောင်၊ အဲဒီညက သမီး ဆောက်နဲ့ ထိုးတာ ရစ်ကီကို မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ့ကို... မေမေ့ကို ထိုးတာ၊ ကဲ... သိပြီလား"

အခန်း (၃)

ရုံးခန်းထဲကို ကျွန်တော် ပတ်ချာလှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ တရုံးလုံး ရှုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ် သွားသည်။

ဒန်နီက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ကိစ္စတခုကို ပြောသလို ပြောနေသည်။

"ရစ်ကီအခန်းထဲမှာ မေမေက ကျွန်မတို့ကို မိသွားပါတယ်။ သူက ကျွန်မကို စောစောကတည်းက ပြန်လွှတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက မပြန်ဘဲ ပေကတ်နေတာပါ။ ဖေဖေ အမှန်ကိုသိပ်သိချင်တယ် မဟုတ်လား၊ နားထောင်နော်"

ဟု နိဒါန်းပျိုးပြီး အသေးစိတ်တွေ ပြောနေတော့၏။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်လာသည်။ ဒန်နီ ကျွန်တော့်ကို အရွဲ့တိုက်လေပြီ။ ကျွန်တော့်နားထဲသို့ သံရည်ပူတွေ လောင်းချနေသည့်အလား။

"မေမေက ဒေါသူပုန်ထပြီး ရစ်ကီကို ဆွဲထုတ်သွားတယ်၊ ဒန်နီကိုတော့ အခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ထားလိုက်တယ်။ ငိုပြီး တောင်းပန်ပါသေးတယ်၊ ဒန်နီတို့ လက်ထပ်မယ့် အကြောင်းလည်း ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ ဘာကိုမှ မကြား၊ မမြင်တော့ပါဘူး။

မေမေက စတူဒီယိုထဲကို ဆင်းသွားပါတယ်၊ အိပ်ရာထဲမှာ ငိုရင်း ကျွန်မ အပြင်ကို နားစွင့်နေပါတယ်။ ရစ်ကီက သူ့အခန်းတံခါး ဖွင့်ပြီး ဆင်းသွားသံ ကြားရပါတယ်။ ကျွန်မ ကပျာကယာ အဝတ်တွေ ဝတ်ပြီး ရေချိုးခန်းတံခါးက ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို အပြင်က ပြန်ပိတ်ဖို့ မေမေ သတိမရတော့ဘူးလေ။

တိတ်တိတ်ကလေး ဆင်းလာပြီး အောက်ထပ်ကို အကဲခတ်လိုက်တယ်။ ချားလ်စ်နဲ့ပိုင်အိုလက် နှစ်ယောက်စလုံး မီးဖိုဆောင်မှာ ရောက်နေကြတယ်။ စတူဒီယိုတံခါးဝကနေ ပြီး နားထောင်တော့ သူတို့ ပြောတာတွေ အားလုံး ကြားရပါတယ်။

မေမေက ရစ်ကီကို တနာရီအတွင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရမယ်တဲ့။ ရစ်ကီက ဒီအိမ်အကြောင်းနဲ့ ဒန်နီတို့ သားအမိအကြောင်း တကမ္ဘာလုံး သိအောင် သတင်းလွှင့်မယ် တဲ့။ မေမေကလည်း တနာရီအတွင်း မဆင်းရင် ရဲကို အကြောင်းကြားပြီး မုဒိမ်းမှုနဲ့ ဖမ်းမယ် တဲ့။

နောက်တော့ မေမေက ရယ်ပြီး ပြောတယ်၊ ကြိုပြီး သိနေတယ် ထင်ပါရဲ့၊

ကဲ... မင်း ဘယ်လောက် လိုချင်သလဲတဲ့၊ တိုနီကလည်း ရယ်တယ်၊ ဒီလိုမှပေါ့ ဆိုပြီး ဒေါ်လာ ငါးသောင်း တောင်းတယ်။ မေမေက ရှုံးနေသလား၊ ဒေါ်လာ တသောင်းပဲ ပေးမယ်တဲ့။ နောက်ဆုံး သူတို့နှစ်ယောက် ဒေါ်လာနှစ်သောင်းခွဲနဲ့ ဈေးတည့်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ မျက်လုံးတွေ ပြာသွားတယ်”

ဒန်နီ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းလာသည်။

“ကျွန်မ ရှူးသွားမတတ် ခံစားရပါတယ်။ တခြား ဘာကိုမှ မစဉ်းစားမိတော့ဘူး။ မေမေ လုပ်ပြန်ပြီပေါ့၊ ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူမှန်သမျှ မောင်းထုတ်ခဲ့တဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ခုလည်း ရစ်ကီကို မောင်းထုတ်ပြန်ပြီ ဆိုပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ “မရဘူး၊ ဒီတခါ မရဘူး မေမေ၊ မေမေ ရစ်ကီကို မောင်းမချရဘူး' လို့ တအား အော်ပြောလိုက်တယ်။ မေမေ က ဒန်နီကို အခန်းထဲမှာ ပြန်နေခိုင်းတယ်၊ ရစ်ကီကလည်း ပြန်ခိုင်းတယ်။

အဲဒီမှာ အနားက စားပွဲပေါ်မှာ ဆောက်တချောင်း ရှိနေတာကို သွားမြင်တယ်။ ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး ‘သတ်မယ်၊ သူ့ကို မောင်းချရင် မေမေ့ကို အရင်သတ်မယ်' လို့ အော်ရင်း တအား ပြေးဝင်သွားတယ်။ လက်ကို မြှောက်ပြီး မေမေ့ကို တအား ဆောင့်ထိုးလိုက်တယ်။

ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရစ်ကီ ကြားထဲ ဘယ်လို ရောက်လာသလဲ မသိဘူး။ သတိပြန်ဝင်လာတော့ သူ့ဗိုက်မှာ... သူ့ဗိုက်မှာ ဆောက်ကြီးတန်းလန်း ဖြစ်နေတာကို မြင်တယ်။ သူက ဘုရား။။။ ဘုရား... မင်း ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ ဒန်နီ တဲ့။ သွေးတွေက မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ပန်းထွက်နေတယ်၊ အဲဒီတော့မှ မေမေ့ရင်ခွင်ထဲ အလန့်တကြား ပြေးဝင်သွား မိတယ်။

'သမီး တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတာပါ' လို့ ပြောတော့ မေမေက ‘မေမေ သိတယ်၊ မေမေ သိတယ်' လို့ ပြောပြီး ရစ်ကီက မေမေ့ကို ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်းလုပ်လို့ မေမေ့ကို ကာကွယ်ရင်း မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာလို့ ပြောဖို့ ဒန်နီကို သင်ပေးတယ်။ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးပေါ် မှောက်ပြီး ငိုချလိုက်တုန်းမှာ ချားလ်စ် ရောက်လာတာပါ"

သားအမိနှစ်ယောက် ဖက်ပြီး ငိုနေကြ၏။

ကျွန်တော် သူတို့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ငေးကြည့်နေမိ၏။ နိုရာနဲ့ ဒန်နီဟာ တပုံစံ တည်းပါလား၊ တထေရာတည်းပါလား။

ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ညှိုးနွံထားရသူလို ဖြစ်နေသည်။

နီရာက တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေဆဲ။

ဒန်နီပါးပြင်တွင် မျက်ရည်စတွေ ခန်းခြောက်နေပြီ။

"ဖေဖေ.. အခု အမှန်ကို သိပြီပေါ့၊ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီလား"

သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အကဲခတ်၍ မရပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင်တော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားပြီ။

တရားသူကြီးက ဆယ်မိနစ် နားခွင့်ပေးသည်။ ပြန်စတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေကြသည်။

တည်ငြိမ် လေးနက်သည့် အသံဖြင့် စီရင်ချက်ကို ဖတ်ပြသည်။ လူငယ်များ စိတ်ပညာ လေ့လာရေး စခန်းတွင် ခြောက်ပတ် အပန်းဖြေပြီး အစိုးရ ဂေဟာ အထက်တန်းကျောင်းတွင် အနည်းဆုံး ခြောက်လ ဆက်လက် ပညာသင်ကြားရန်၊ ၎င်းကာလ ပြည့်စုံသည့်အခါမှ ယခုတင်ထားသည့် အဘွားလုပ်သူ၏ ထိန်းသိမ်းခွင့် လျှောက်လဲချက်ကို ထပ်မံ ကြားနာရန် စသည်... စသည်။

စီရင်ချက်ချပြီး တရားသူကြီးက ဒန်နီဘက်သို့ လှည့်သည်။

"သမီးကို ထားမယ့် လော့စ်ဂူလီကို့စ် အထက်တန်းကျောင်းက သိပ်ပြည့်စုံတဲ့ ကျောင်းကွဲ့ သိလား။ အဲဒီမှာ သမီး လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ ပညာသင်နော်၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ သင့်လျော်အောင်နေ၊ ဒါမှ သမီး အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်ရမှာ"

ကျွန်တော်တို့အားလုံး မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ကြသည်။ မစ္စစပိုက်စာက ဒန်နီကို ခေါ်ပြီး ထွက်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်တို့ကို မနက်ဖြန် လာတွေ့နိုင်ကြောင်း ပြောသွားသည်။ ဒန်နီ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ပါသွား၏။ သူတို့ ဝင်သွားသည့် အခန်း တံခါးရွက်ကြီး ပိတ်သွားသည်။

နီရာ ငိုချလိုက်ပြန်သည်။ ဒေါက်တာဝိတ်မန်းက သူ့ပခုံးကို သိုင်းဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်သည်။ ဆရာဝန်ကြီး၏ ပခုံးကို မှီနွဲ့ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းထွက်သည်။

ဂေါ်ဒွန် ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာ၏။ မျက်နှာမှာ ပြုံးလျက်။

"နောက်ဆုံးတော့ အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ပဲ တွက်ရမှာပေါ့လေ"

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်းကြည့်ပြီး-

"အမှန်က ဒန်နီကို အသက်ပြည့်တဲ့အထိ အစိုးရက ထိန်းသိမ်းဖို့

စီရင်ချက်ချမယ့် ဆဲဆဲဗျ၊ ကာနယ် ကြားဝင်လိုက်လို့ ခုတော့ ရှစ်လ မပြည့်ခင် အိမ်ပြန်ခွင့် ရပြီပေါ့”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူ နိုရာ့နောက်က လိုက်သွားသည်။ အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး-

"သမီးလေးအတွက် မင်း ကြိုးစားခဲ့တာတွေကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူး လုဒ်၊ သူ အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါ တို့မျှား အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ကောင်းအောင် စီစဉ်ပေါ့မယ်"

“ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ နိုရာ့အတွက်တော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ပါဘူး'

“ခုတော့ အားလုံး ရှင်းသွားတာပေါ့ လုဒ်၊ တို့တတွေဟာ တတ်နိုင်သလောက် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ လှုပ်ရှားခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်း ကံကောင်းပါစေကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

သူတို့အားလုံး ထွက်သွားကြလေပြီ။ အမှုထိန်း ရုံးခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ မစ္စစပိုက်စာကို သူ့စားပွဲတွင် တွေ့ရ၏။

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ချီကာဂိုကို ပြန်ရမှာပါ မစ္စစပိုက်စာ။ မနက်ဖြန်အစား ကျွန်တော် ဒန်နီကို ဒီနေ့ တွေ့နိုင်ပါသလား”

“ကျွန်မ ဒန်နီကို မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်’

သူက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ စီးကရက် မီးညှိနေ တုန်း ဒန်နီနှင့် မစ္စစပိုက်စာ ပြန်ရောက်လာသည်။

“သားအဖနှစ်ယောက် ဒီမှာပဲ စကားပြောနေကြနော်၊ ကျွန်မ အပြင်ထွက်နေပေါ့မယ်”

မစ္စစပိုက်စာ အပြင်ထွက်သွားပြီး အခန်းတံခါး ပိတ်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော် လက်ဆန့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်သမီးကလေး ပြေးဝင်လာ၏။

“သမီး တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ ဖေဖေ အမှန်ကို သိဖို့ အကြာကြီး စောင့်ခဲ့ရတယ်၊ ခုတော့ အားလုံး ရှင်းသွားပါပြီ”

“မေမေ့ကို ဖေဖေ သိပ်မုန်းတာပဲလား ဟင်၊ သူ့ကို သေစားသေစေ အပြစ်ဒဏ် ခံစေချင်တယ် မဟုတ်လား"

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ခုတော့ သူ့ကို လုံးလုံး မမုန်းတော့ပါဘူး။ သူ့ကို ဟိုတုန်းက ဖေဖေ ကြောက်တာ၊ ခုတော့ သူ့အပေါ်မှာ သနားစိတ်တွေ ဝင်နေပါပြီ”

“မေမေဟာ သူ့ကို အားလုံးထက် ပိုချစ်မယ့် လူတယောက် အမြဲ လိုနေတယ်။ လူတိုင်းမှာလည်း ရှိကြတယ်၊ ဖေဖေ့မှာလည်း ဖေဖေ့မိန်းမ ရှိတာပေါ့နော်၊ သူက ဖေဖေ့ကို သိပ်ချစ်မှာပါ”

“မေမေ့မှာလည်း သမီး ရှိသားပဲကွယ်”

သူ့မျက်လုံးကလေးတွေ တလက်လက် တောက်ပလာသည်။

“တချိန်ချိန်မှာ သမီးဆီ ဖေဖေ လာလည်မယ် မဟုတ်လား ဟင်၊ သမီးလည်း ဖေဖေ့ဆီ လာမယ်နော်”

“လာမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးလည်း လာပေါ့”

တံခါး ပွင့်လာသည်။ မစ္စစပိုက်စာက-

“စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ အချိန်စေ့သွားလို့ပါ"

သမီး၏ နဖူးပြင်ကို နမ်းပြီး ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ စာရေးမယ်နော် သမီး"

သူတို့နှစ်ယောက် ဝရန်တာ ထောင့်ချိုးတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ နှုတ်ဆက်နေမိသည်။

သွားတော့ သမီးလေးရေ...။

မွေးသည့်နေ့ကို ကျွန်တော် ပြန်လည် မြင်ယောင်လာပြန်၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးကလေးလို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည့် သမီးကလေး။

★★★

ချီကာဂိုကို လေယာဉ်ပျံ ဆိုက်တော့ ညကိုးနာရီ ထိုးနေပြီ။ လေယာဉ်ထဲမှ ပထမဆုံး အတင်း တိုးထွက် ဆင်းခဲ့သည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေဖို့ ကျွန်တော့်တွင် အချိန်မရတော့။ ကျွန်တော် ရိုက်လိုက်သည့် သံကြိုးကို အယ်လီဇဘက် ရမှ

ရပ့်ါမလား။

ကွင်းထဲကို ဖြတ်ပြေးချသွားသည်။ လူတွေ များလွန်း၍ အယ်လီဇဘက်ကို ကျွန်တော် မတွေ့။ နောက်မှ လှမ်းမြင်သည်။ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းရင်း၊ ပြုံးရင်း၊ ငိုရင်း ကျွန်တော် သူ့ဆီ ပြေးချသွားသည်။

ဇနီးဖြစ်သူ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာချိန်တွင်မှ သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ရှားနေသည့် ကမ္ဘာကြီး ရုတ်ခြည်း ငြိမ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အဝတ်သေတ္တာကို ကားထဲ ပစ်ထည့်နေတုန်း အယ်လီဇဘက်က-

"အစ်ကို ဆေးရုံကို တန်းမောင်းတော့

"ခု ဟုတ်လား"

"ခု"

ကျွန်တော် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားတော့ အယ်လီဇဘက်က-

"ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ အစ်ကို၊ အချိန်ရပါသေးတယ်၊ အနာ မစိပ်သေးပါဘူး"

သို့သော် ကျွန်တော် တအား မောင်းချလာခဲ့သည်။ တော်ပါသေး၏။ ဘယ်ရဲမှ နောက် က လိုက်မလာ။ စိန့်ဂျိုးဇက်ဆေးရုံကို ကျွန်တော်တို့ တခဏအတွင်း ရောက်လာကြသည်။

ဓာတ်လှေကားဝတွင် ရပ်နေရင်း အယ်လီဇဘက်က-

"စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ကျွန်မတို့ ဆွီဒင်သူတွေက ကလေးမွေး သိပ်လွယ်တာ"

ကျွန်တော်က သူ့ကို ငုံ့နမ်းပြီး-

"သေချာရဲ့လား မိန်းမရယ်"

ဓာတ်လှေကား တံခါး ပွင့်လာသည်။ ဆရာမတယောက် သူ့ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

"ကျွန်မအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့ အစ်ကို၊ အစ်ကို စိတ်သာသလို နေနော်'

ဧည့်ခန်းထဲတွင် အခြားသော ဖခင်လောင်းများနှင့်အတူ ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်နေသည်။ သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာများတွင် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်နေပုံကို တွေ့ရ၏။

အောက်ထပ်သို့ စီးကရက်တဘူး ဆင်းဝယ်သည်။ အခန်းထဲ ပြန်ထိုင်ပြီး တလိပ် ညှိသောက်လိုက်သည်။ တလိပ် မကုန်ခင် ထိုးခြေပြီး အပြင်ဝရန်တာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ဝင်သည်။

"ကိုးနာရီ ကြာခဲ့ပြီဗျာ၊ ခုထိ မမွေးသေးဘူး"

နံဘေးမှ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ညည်းညည်းတွားတွား ပြောသည်။

ဆရာမတစ်ယောက် အခန်းဝတွင် ရပ်ပြီး အတွင်းဘက်သို့ ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရုပ်သေးရုပ်တွေလို ဆရာမဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကြသည်။

"မစ္စတာကေရီ ရှိလား"

ရင်ထဲတွင် ချက်ချင်း ပေါ့သွားသည်။ ဖြုန်းခနဲ ထပြီး-

"ကျွန်တော်ပါ"

ကျွန်တော့်နံဘေးမှ စောစောကလူ အသံ ကြားလိုက်ရ၏။

"သောက်ရမ်း ကံကောင်းတဲ့ လူဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် စောင့်ရတာ ကိုးနာရီကျော်ပြီ၊ သူက ငါးမိနစ်တောင် မစောင့်လိုက်ရဘူး"

ဆရာမ သူ ပြောတာ ကြားသွားသည်။ ကျွန်တော့်ဆီ ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး လျှောက်လာရင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး-

"အစစ်ပဲ၊ ရှင်ဟာ သိပ်ကံကောင်းတဲ့ လူပဲ"

တင်မောင်မြင့်

၀၄ : ၀၅ နာရီ-၂၀-၇-၈၈

Whisper Of Words

Notes

[←1]

အဆန်းဘလေ့ချ် - ရုရာပစ္စည်းဖြင့် စုပေါင်းဆက်စပ်ပြီး ရုပ်လုံးဖော်သည့် ပန်းပုပညာ